Trùng Sinh Chi Quyển Lang

Contents

Trùng Sinh Chi Quyển Lang **2**

1. Chương 1: Hai Thế Làm Người (nhất) . . . 3
2. Chương 2: Hai Thế Làm Người (nhị) . . . 5
3. Chương 3: Tân Nhan Cũ Nhan (một) . . . 8
4. Chương 4: Tân Nhan Cũ Nhan (nhị) . . . 12
5. Chương 5: Oan Gia Ngõ Hẹp (nhất) . . . 15
6. Chương 6: Oan Gia Ngõ Hẹp (nhị) . . . 19
7. Chương 7: Alaska (nhất) . . . 23
8. Chương 8: Alaska (nhị) . . . 28
9. Chương 9: Ăn Thịt Gấu Mập . . . 33
10. Chương 10: Tân Sinh Quân Huấn (một) . . . 38
11. Chương 11: Tân Sinh Quân Huấn (nhị) . . . 44
12. Chương 12: Tân Sinh Quân Huấn (tam) . . . 49
13. Chương 13: Lớp Bóng Rổ Đấu Đối Kháng (nhất) . . . 54
14. Chương 14: Lớp Bóng Rổ Đấu Đối Kháng (nhị) . . . 57
15. Chương 15: Lớp Bóng Rổ Đấu Đối Kháng (tam) . . . 61
16. Chương 16: Tình Không Biết Sở Khởi (nhất) . . . 65
17. Chương 17: Tình Không Biết Sở Khởi (nhị) . . . 69
18. Chương 18: Tình Không Biết Sở Khởi (tam) . . . 71
19. Chương 19: Cường Cường Cường Cường (nhất) . . . 75
20. Chương 20: Cường Cường Cường Cường (nhị) . . . 78
21. Chương 21: Quấy Rầy Tin Nhắn (nhất) . . . 82
22. Chương 22: Quấy Rầy Tin Nhắn (nhị) . . . 85
23. Chương 23: Cách Cố Thị Truy Lão Bà (nhất) . . . 88
24. Chương 24: Cách Cố Thị Truy Lão Bà (nhị) . . . 94
25. Chương 25: Một Lần Thân Đủ (nhất) . . . 98
26. Chương 26: Một Lần Thân Đủ (nhị) . . . 101
27. Chương 27: Một Lần Thân Đủ (tam) . . . 105
28. Chương 28: Tiệc Tối Đón Người Mới Đến (một) . . . 109
29. Chương 29: Tiệc Tối Đón Người Mới (nhị) . . . 112
30. Chương 30: Tiệc Tối Đón Người Mới (tam) . . . 116
31. Chương 31: Tiệc Tối Đón Người Mới (tứ) . . . 120
32. Chương 32: Ở Chung (nhất) . . . 124
33. Chương 33: Ở Chung (nhị) . . . 127
34. Chương 34: Ở Chung (tam) . . . 131
35. Chương 35: Nhiệm Vụ Bí Mật (nhất) . . . 133
36. Chương 36: Nhiệm Vụ Bí Mật (nhị) . . . 137
37. Chương 37: Những Bí Mật Năm Đó (nhất) . . . 140
38. Chương 38: Những Bí Mật Năm Đó (nhị) . . . 143
39. Chương 39: Gấu Mập Vô Địch Quyền Tấu Phi Tiểu Ca Hậu (nhất) . . . 145
40. Chương 40: Gấu Mập Vô Địch Quyền Tấu Phi Tiểu Ca Hậu (nhị) . . . 148

41. Chương 41: Hành Trình Đi Lệ Giang (nhất) . . . 152
42. Chương 42: Hành Trình Đi Lệ Giang (nhị) . . . 155
43. Chương 43: Vi Ái Mê (nhất) . . . 158
44. Chương 44: Vi Ái Mê (nhị) . . . 163
45. Chương 45: Thử Sức (nhất) . . . 166
46. Chương 46: Thử Sức (nhị) . . . 170
47. Chương 47: Scandal Giáng Sinh (nhất) . . . 173
48. Chương 48: Scandal Giáng Sinh (nhị) . . . 176
49. Chương 49: Hổ Đại Gia Mới Là Tổng Công (nhất) . . . 179
50. Chương 50: Hổ Đại Gia Mới Thật Là Tổng Công (nhị) . . . 183
51. Chương 51: Bày Tỏ Tình Yêu (nhất) . . . 186
52. Chương 52: Bày Tỏ Tình Yêu (nhị) . . . 190
53. Chương 53: Hợp Tác (nhất) . . . 193
54. Chương 54: Hợp Tác (nhị) . . . 197
55. Chương 55: Hợp Tác (tam) . . . 200
56. Chương 56: Hợp Tác (tứ) . . . 206
57. Chương 57: Huynh Đệ Quen Biết Nhau (nhất) . . . 210
58. Chương 58: Huynh Đệ Quen Biết Nhau (nhị) . . . 213
59. Chương 59: Đường Vi Hàng (nhất) . . . 217
60. Chương 60: Đường Vi Hàng (nhị) . . . 220
61. Chương 61: Thần Tướng Tuyết Lang (nhất) . . . 224
62. Chương 62: Thần Tướng Tuyết Lang (nhị) . . . 227
63. Chương 63: Bị Thương (nhất) . . . 230
64. Chương 64: Bị Thương (nhị) . . . 234
65. Chương 65: Tình Ý Nồng Đậm (nhất) . . . 238
66. Chương 66: Tình Ý Nồng Đậm (nhị) . . . 241
67. Chương 67: Tình Anh Em (nhất) . . . 244
68. Chương 68: Tình Anh Em (nhị) . . . 247
69. Chương 69: Toàn Lực Bao Vây Tiễu Trừ (nhất) . . . 251
70. Chương 70: Toàn Lực Bao Vây Tiễu Trừ (nhị) . . . 254
71. Chương 71: Sinh Tử Một Đường (nhất) . . . 257
72. Chương 72: Sinh Tử Một Đường (nhị) . . . 260
73. Chương 73: Lửa Giận Của Tuyết Lang (nhất) . . . 264
74. Chương 74: Lửa Giận Của Tuyết Lang (nhị) . . . 267
75. Chương 75: Phá Hư (nhất) . . . 271
76. Chương 76: Phá Hư (nhị) . . . 274
77. Chương 77: Đi Chung Đường Ấm Áp . . . 278
78. Chương 78: Ngoại Truyện (nhất) . . . 283
79. Chương 79: Ngoại Truyện (nhị) Kết Hôn . . . 287
80. Chương 80: Ngoại Truyện (tam) . . . 292

Trùng Sinh Chi Quyển Lang

Giới thiệu

Edit: HanguyetBeta: Tiểu HồngThể loại: trùng sinh, 1×1, HE. Hắn khi mới 25 tuổi đã gặp tai họa, l

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-quyen-lang

1. Chương 1: Hai Thế Làm Người (nhất)

Thành phố A, bệnh viện, phòng bệnh 302.

Tuyết Lang bỗng dưng mở mắt ra, như một đầu báo săn thoăn thoắt từ trên giường bệnh nhảy dựng lên, phản xạ có điều kiện mà đưa tay chạm về phía thắt lưng, lại không sờ thấy vật gì cả, hắn giật mình băng giá, con ngươi lạnh như băng nháy mắt biến mất.

"Sói con, thiếu tay, cậu chính là đồ vô dụng." Một giây trước, Lăng Vân còn khom lưng xuống, ý cười dịu dàng mà nhìn hắn, ngay sau đó báng súng nhẹ nhàng chụp xuống xé rách không gian, huyết nhục mơ hồ hai vai và một giây kế tiếp mũi súng liền chỉ vào mi tâm hắn dứt khoát bóp cò.

"Mình đã chết rồi sao?" Vì thân thể nằm trên giường bệnh ngủ suốt ba ngày nên giọng nói của hắn hơi có vẻ khàn khàn.

Tuyết Lang dùng ngón tay cái đè mi tâm, cảm giác viên đạn bén nhọn xuyên thủng trán trong nháy mắt như còn sót lại. Hắn dừng một chút, tay trượt xuống sờ cổ, trống rỗng, không có gì cả.

"A…" Hắn hạ khóe miệng, ngẩng đầu nhìn cửa phòng bệnh đóng chặt, suy nghĩ một chút rồi ánh mắt chuyển dời đến hai tay mình.

Đập vào mắt hắn là mười ngón tay cực kỳ thon dài, non mịn.

Một đôi tay yếu ớt vô dụng.

Con ngươi của Tuyết Lang chợt lóe lên sự khinh thường rất rõ ràng.

Hắn giơ hai bàn tay lên trước mặt, nheo mắt mà lật qua lật lại đánh giá, qua thật lâu, khóe môi hơi giơ lên, thanh âm lạnh lùng toát ra: "Trùng sinh sao?"

Đời trước, Tuyết Lang đã chết rất uất ức.

Hắn không phải là không biết, lão gia tử phái hắn thực hiện nhiệm vụ ở Nam Phi rõ ràng là bán hắn vào hố lửa, quá nửa là dữ nhiều lành ít, có mạng tiến vào mà không có mạng ra. Nhưng mà, cái mạng này vốn chính là lão gia tử cho, đối với hắn thì sống lâu một ngày hay sống ít một ngày cũng không cần cẩn trọng.

Nhưng hắn thủy chung thật không ngờ, hoặc có lẽ hắn đã sớm nghĩ tới, lại không dự liệu được kết cục sẽ đập vào mặt hắn nhanh như vậy. Hắn không bị người khác giết chết khi làm nhiệm vụ mà là bị lão gia tử giết chết, từ 4 tuổi đến năm 25 tuổi, giá trị của hắn đối Cố gia, đối cục BOF mà nói, cũng chỉ có 21 năm.

Hơn nữa, hắn lại càng không ngờ được rằng, người năm đó dốc lòng trông coi, chiếu cố hắn từ bé đến lớn, cuối cùng lại là người giương súng tặng hắn một viên đạn vào đầu.

Vẻ mặt Tuyết Lang rất phức tạp.

Hai tay bị đứt lìa, mi tâm nở hoa, cuối cùng chết thảm liệt. Thảo luận về sức lực và sự khôn khéo, hắn rốt cục lần đầu thừa nhận, người có thể sống ở "Lầu một" không hề yếu hơn so với hắn.

Trước khi chết, Tuyết Lang rõ ràng nhớ kĩ thời điểm cộng sự hợp tác gần 10 năm của hắn tiến vào địa điểm mai phục, thấy ánh mắt của họ nháy mắt lạnh như băng cùng tràng quyết đấu quyết liệt kia.

Nâng tay đỡ lấy cổ, Tuyết Lang nghiêng đầu, nhìn khắp phòng bệnh.

Trước khi chết, hắn có thói quen độc lai độc vãng, có thói quen sở hữu hoàn cảnh bất luận tốt xấu, thế nhưng, hắn lại không có thói quen sở hữu một đôi tay yếu ớt không dùng được này trên người.

Đời trước, có thể nói, đôi tay sở hữu ý nghĩa cuộc sống, là chứng minh hắn tồn tại. Tựa như Lăng Vân đã nói, thiếu tay, hắn chính là đồ vô dụng.

Tuyết Lang dựa nửa người trên thành giường bệnh, quay đầu nhìn ánh mặt trời mùa thu ngoài cửa sổ, thoải mái mà nheo nheo mắt.

Đối với cuộc đời trước của chính mình, hắn cũng không có ý tưởng gì, thậm chí cuối cùng chết uất ức kiểu này, đối với Tuyết Lang mà nói, cũng không tạo thành bao nhiêu đại hận. Dù sao Cố gia đã từng cho hắn một cái mạng và cuộc sống đủ xa xỉ, nếu hắn vô dụng, đối phương đương nhiên có quyền lợi đem cái mạng kia thu hồi, bất kể là dùng phương thức gì, hắn chẳng có lý do gì để phải luôn luôn nhớ đến những hồi ức đó.

Huống hồ hắn vốn chỉ có một mình, không họ hàng ruột thịt, cũng không quen vô cớ tưởng niệm về người khác, mười mấy năm qua nhận nhiệm vụ đều có bản lĩnh vượt hẳn mọi người, trên tay cũng dính không ít nhân mạng, chết sớm một giây đại khái cũng coi như là chuyện may mắn đi.

Tuyết Lang hơi hơi ngửa đầu, lọn tóc đen xẹt qua bên tai, hắn muốn hút một điếu thuốc hoặc uống một chút rượu mạnh.

Ai mà ngờ được, người như hắn, cư nhiên lại trùng sinh.

Tuyết Lang cảm thấy rất buồn cười, ý tứ này, lẽ nào ông trời thấy hắn chết thảm quá nên muốn cho hắn sống lại một lần nữa sao? Theo thói quen khép lại hai bàn tay, bốn ngón đan vào nhau, mặt không đổi sắc nghịch hai ngón tay cái, con mắt đen tối bất minh: "Cậu tên gì…"

"Oa! Em trai yêu quý của anh, cuối cùng cũng mở mắt ra được rồi!" Cửa phòng bệnh bị một cước đá văng ra. Đường Niệm khoa trương mà kêu to, một tay cầm điện thoại di động, tay còn lại khéo léo cầm hai quả táo, nhanh như chớp vọt tới trước giường bệnh, cơ hồ đem cả khuôn mặt dán sát vào mặt Đường Viễn, tiện thể hề hề hướng hắn tề mi lộng nhãn: "Tiểu Viễn, mẹ nói ngày hôm nay nếu em không_____ ôi ôi! Tay của tôi! Tay! Sắp gãy! Gãy mất_____ Đùa cái quỷ gì thế này_____!"

Sau tiếng hét, tay trái cầm táo của Đường Niệm đã bị tháo khớp, sạch sẽ lưu loát. Quả táo đang gặm dở hai miếng rơi xuống đất, lộc cộc lộc cộc lăn đi thật xa.

Tuyết Lang đưa tay nhặt dao gọt hoa quả bên cạnh lên, mũi dao hướng lòng bàn tay, cuốn lưỡi dao, mặt không đổi sắc, đột nhiên hướng động mạch chủ trên cổ Đường Niệm vạch tới.

Đường Niệm: "!!!"

Dao hoa quả dán trên cổ Đường Niệm đột nhiên phản quang. Tuyết Lang lạnh mắt nhìn nét mặt thuộc về mình lại hoàn toàn xa lạ hiện trên lưỡi dao. Đây là một khuôn mặt trẻ tuổi xa lạ, hoàn toàn giống hệt với gương mặt của đứa trẻ trước mắt. Con ngươi không hề ba động thoáng hiện lên một tia sáng, mang theo cảm giác băng lãnh và sát khí, hắn cất tiếng hỏi: "Cậu là ai?"

"Đường Viễn, con mẹ nó em cháy hỏng đầu óc rồi à?!" Đường Niệm nhe răng trợn mắt, dòm cổ mình thấy đỏ, tóc gáy đều hận không thể rút khỏi lỗ chân lông cùng nhau dựng thẳng lên, cậu di chuyển cơ thể bị em trai tháo khớp cánh tay trái, phát điên kêu to: "Lão tử là anh mày! Đùa cái quái gì thế này! Bác sĩ! Bác sĩ! Em trai cháu bị làm sao vậy?"

"Đường Viễn?" Tuyết Lang giật giật mi mắt, trầm mặc một lát, sau đó tay vung lên, dao hoa quả bén nhọn cắm phập vào quả táo đã lăn đến gần góc tường. Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Đường Niệm rồi gật đầu,

tự tiếu phi tiếu, thấp giọng lặp lại: “Tôi là Đường Viễn, cậu là anh trai tôi.”

Đường Niệm: “…”

Tuyết Lang cúi đầu, chậm rãi nắm chặt hai tay, có lẽ mèo Mun cũng đã chết rồi…

Ngửa đầu thở dài, hắn xoay người xuống giường, nhặt lên dao hoa quả trên mặt đất, há miệng gặm táo. Sau đó, Tuyết Lang tựa ở bên cửa sổ nhìn xuống dưới, miệng vẫn cắn từng miếng, từng miếng táo: “Đây là thành phố A năm, sáu năm sau đi?”

Gặp phải chuyện không hợp với lẽ thường thế này, trong lòng hắn không thể nói là không có dao động, nhưng hoãn lại sức lực, rốt cục cơ thể cũng thả lỏng ra.

Nếu ông trời muốn cho hắn sống lại thêm một lần, thì có lẽ, hắn thật sự có thể dùng cái thân phận mới này sống ở trên đời một lần nữa, không có mưa bom bão đạn, không nhận bất luận nhiệm vụ nào, không hề phải ẩn núp âm thầm giữa đám độc lang, chính là vô cùng đơn giản mà trải qua cuộc sống của một người bình thường.

Không có thù phải báo, không có ân phải đáp.

Cố gia và tình cảm của hắn đối với Cố gia, đời trước đã thanh toán xong rồi

2. Chương 2: Hai Thế Làm Người (nhị)

Đại học A nổi tiếng cả nước vì đây là cơ sở trọng điểm duy nhất đào tạo đại học chính quy chuyên ngành âm nhạc. Vào cuối tháng tám đầu tháng chín hàng năm, thời điểm tân sinh viên nhập học, ngôi trường được coi là một kì quan của thành phố.

Nơi đây giống như một tác phẩm hội họa phản ánh hiện thực, tâm trạng bằng các các đường nét, màu sắc là các danh xe quý giá, đẹp đẽ cùng với các nam nữ thanh niên trẻ trung, xinh đẹp và thanh lịch, đặt ở trong mắt người qua đường, đại bộ phận chỉ có thể cảm thán tuổi thanh xuân quả là mĩ lệ nhất của đời người.

Một tay Đường Niệm kéo rương hành lý, tay kia gắt gao kéo lại cái túi trên lưng Đường Viễn, cậu quay đầu lại nhỏ giọng nói: “Đường Viễn, anh bảo này, trường học của anh sát bên cạnh, bình thường không có việc gì thì đừng gây phiền toái cho anh! Nhất là! Mẹ nó, thấy dao hoa quả tuyệt đối không được ép dao vào cổ người ta, nhớ chưa? Em nói em lia mạnh lưỡi dao có chừng mực sao? Cửu âm hoa quả đao sao? Ba ngày không có việc gì tự hiểu rõ hả? Đây là thói xấu lắm đấy!!!!!!”

Đường Viễn: “…”

“Nhìn cái gì mà nhìn! Lại nữa rồi! Tuyệt đối không được vừa im lặng vừa mờ mịt nhìn anh trai yêu quý của em như thế!” Đường Niệm quả thực có chút tức đến khó thở, xoay người dùng sức mà đem cái cổ hướng trước mặt em trai, nghiêng mắt tức giận bảo: “Nhìn nơi này đi! Hai tháng rồi đó, sẹo em tặng anh còn chưa mờ hết đây! Cứ nghĩ anh lại bực mình, thế quái nào cảm mạo còn đem người bị cảm thay đổi, giống như con gái mười tám thay đổi sao trời????”

Đường Viễn thuận thế cúi đầu ngửi một cái, tư thế ái muội, mặt mày gian xảo, kiêu ngạo làm người ta hận đến nghiến răng, bình tĩnh nói: “A, tối hôm qua anh ngủ cùng Tia Chớp à? Cả người toàn mùi cún thôi.”

Đường Niệm: “…”

Kì thực hơn hai tháng nay, hình thức sinh hoạt quỷ dị ở Đường gia đã từng không chỉ một lần khiến Đường Viễn có chút không quen. Có lẽ hắn vốn là một con sói cô độc, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cái gọi là thân nhân nhiệt tình như vậy, thế nên một đoạn thời gian rất dài hắn cũng không biết phải đáp lại “Bố”, “Mẹ”, “Anh” và thói quen thể hiện tình cảm của cả nhà theo kiểu “tiểu nhi tử khống”, “đệ khống” thế nào.

Hắn ở “Lầu một” sinh sống tròn 21 năm, người ở nơi này đều là những con sói nguy hiểm, đều có không gian sinh hoạt riêng, bình thường không quấy rầy lẫn nhau. Chỉ có Lăng Vân thay Cố Vệ Quốc chưởng quản cục

BOF sở hữu toàn bộ số liệu đặc công được nhờ cậy mở trường hợp đặc biệt cho hắn, dốc lòng chiếu cố hắn từ bốn tuổi đến khi thành niên, rồi sau đó lại cho hắn một viên đạn vào đầu, tiễn hắn đi.

Bây giờ nghĩ lại, Lăng Vân luôn luôn treo một gương mặt tươi cười, dạy hắn một thân bản lĩnh, hoàn mỹ đem hắn thuần luyện thành một người đủ tư cách là độc lang. Chắc ông cũng mất một phen khổ tâm không nhỏ để đóng băng hoàn toàn cảm xúc của một người vốn bẩm sinh có chỉ số EQ – chỉ số cảm xúc thấp đến đáng thương là hắn. Đường Viễn cũng hiểu được, tình cảm đôi khi sẽ ảnh hưởng đến khả năng hoàn thành nhiệm vụ. Đối với nhóm độc lang như họ mà nói, không có tình cảm so ra lại tốt hơn.

Nhưng mà hiện tại, cái phần gọi là tình cảm đáng lẽ phải trống rỗng này chợt tăng lên với số lượng lớn không xác định được, không hiểu sao lại làm hắn cảm thấy an lòng đến kì lạ. Cảm giác này tựa như núi băng ngàn năm khẽ hòa tan, chậm rãi hội tụ lại thành suối, từ từ tràn đầy trong ngực. Hắn thậm chí còn nghe rõ tiếng núi băng đổ nát và trái tim hắn chợt khẩn thiết vang lên những âm thanh đầy kích động.

Đường Viễn muốn hoàn thành thật tốt vai trò đứa con út được cưng chiều của cả nhà. Cho nên hắn bắt đầu lục lọi, đụng chạm đến thứ được gọi là tình cảm gia đình, vừa xa lạ mà cũng thật ấm áp này. Nhưng ở phương diện này thì hắn giống hệt như một đứa trẻ bắt đầu tập đi, lúc la lúc lắc, lảo đà lảo đảo, lại biết thời điểm hắn bước chân ra, phía trước sẽ có ánh sáng chờ hắn đến nắm chặt.

Đường Viễn thở hổn hển, đánh giá nhìn ngó chung quanh, mặc cho chính mình bị Đường Niệm đi phía trước dắt đi. Tầm mắt hắn nhanh chóng xẹt qua từng chiếc xe hoa lệ xung quanh, thuận miệng hỏi: "Anh, em có thể không đến trường này học được không?"

"Em đã hỏi cả một ngày nghỉ rồi!" Đường Niệm chỉnh lý lại đồ vật, đem rương hành lý đặt lại trên mặt đất, xoay người nhìn hắn nhíu mi: "Lúc trước em không phải không học nhạc ở đại học A thì không được sao? Sao vậy? Không yêu bộ đồ kia nữa à?"

Cũng không thể trực tiếp nói cho cậu ta biết, chính mình căn bản sẽ không tạo ra cái gì mà viết nhạc, ngược lại chơi dao nhỏ, nghịch súng, tính toán các con số có vẻ thường như cơm bữa đi.

Đường Viễn đem túi xách khoác lại lên vai, híp mắt ngẩng đầu nhìn trời, mái tóc đen ánh lên, tản ra nét thanh xuân của tuổi 17.

"Em đột nhiên nghĩ sẽ không viết."

"Tiểu Viễn lại có điều gì suy nghĩ trong lòng vậy?" Đường Niệm mỉm cười, ấn đầu hắn xoa nhẹ.

"Khi em 12 tuổi đã được coi là thiên tài âm nhạc. Tuổi còn nhỏ, cũng không biết ăn gì mà biểu diễn thành thục như thế, hại ông anh này cả ngày lo lắng đề phòng."

"Không viết, sẽ không viết, về nhà đợi năm sau thi lại được không?"

Đường Niệm theo thói quen nhéo nhéo vành tai Đường Viễn: "Đến lúc đó anh sẽ xin ở lại một năm, sẽ vẫn luôn chiếu cố tiểu Viễn đến lúc tốt nghiệp đại học."

Đường Viễn im lặng dõi theo anh hắn đời này một hồi lâu. Nhớ tới đời trước, Cố gia đã cho hắn đầy đủ chất lượng giáo dục cao nhất cùng sinh hoạt xa xỉ. Phàm là con em thế gia được hưởng thụ thế nào, hắn so ra cũng chưa từng kém. Tuy rằng đây chẳng qua chỉ là Cố Vệ Quốc coi như coi trọng một đứa trẻ mà quyết định đầu tư huấn luyện đào tạo nó. Nhưng rốt cuộc, vì có nhiều loại khuôn mẫu con cháu thế gia nên đã đem hắn bồi dưỡng phù hợp với tầng lớp xã hội thượng lưu, thành một người có tài năng nổi bật trong vòng giao tiếp mới này.

Chỉ cần Tuyết Lang nguyện ý ngụy trang, hắn có thể ăn nói không tầm thường, giơ tay nhấc chân bước đi đầy tao nhã. Đáng tiếc là ở thời điểm đó, Tuyết Lang không thích nghiền ngẫm từng chữ một, không thích những cuộc hội họp rườm rà, trừ khi bắt buộc phải làm nhiệm vụ, hắn hiếm khi tham dự mấy vụ ăn uống linh đình, xa hoa, tốn kém như vậy. Ngược lại, hắn càng vui khi nắm đoản đao, khi gãi gãi cằm, vuốt lông, cưng nựng con mèo Mun của hắn.

Giật giật khóe miệng, Đường Viễn nhìn ánh mắt mang ý cười của Đường Niệm như muốn kiểm tra, xác định lại cái gì. Nhớ tới Cố gia đã từng vì hắn mời thầy giáo âm nhạc nổi tiếng Jason. Có đoạn thời gian,

ông thầy giáo ngoại quốc này còn thường xuyên bắt ép lỗ tai hắn nghe mấy lời lảm nhảm bảo hắn tiến quân vào giới ca hát gì đó.

Jason dạy lý thuyết âm nhạc thì hắn vẫn không quên, nhưng sắp xếp chữ cái cần thiết, viết lời để tạo ra khúc nhạc sao? Có lẽ cũng có chút thú vị.

Trong lòng Đường Viễn đã có chủ ý, đôi mắt thanh minh hoàn toàn hiểu rõ, cũng vươn tay nhéo nhéo vành tai Đường Niệm, khóe môi nhếch lên:

"Anh, em nói đùa thôi, về nhà em sẽ đàn piano cho anh nghe."

Đường Niệm sửng sốt, đồng tử nháy mắt co rụt lại: "Tiểu Viễn, em…em…"

"Em muốn ăn sườn xào chua ngọt anh làm." Đường Viễn ngắt lời cậu, làm như không có chuyện gì vươn tay cầm rương hành lý, ở sâu trong đáy mắt cất dấu ý cười: "Anh, em muốn sang trường anh dạo chơi, học đại học năm thứ hai có vất vả lắm không?"

"Cũng bình thường, không bận rộn lắm đâu!" Đường Niệm vội vàng vươn tay nắm chặt tay em trai, tay kia tha rương hành lý, hai chữ "đệ khống" được viết lồ lộ trên mặt: "Tiểu Viễn lúc nào đến tìm anh cũng được. Sườn xào chua ngọt đúng không? Lần trước còn ăn chưa chán? Gần đây thích ăn thịt sao? Có ăn thịt bò ba chỉ hay không? Còn muốn ăn cái gì nữa? A, năm thứ nhất bị quản nghiêm, chờ tiểu Viễn học năm thứ hai liền dọn đến ở cùng anh. Chúng ta mỗi ngày đều được ăn ngon. Oh, đến lúc đó đem Tia Chớp qua chơi cùng em nữa……."

Đường Viễn: "…."

Nhìn "ông anh" đời này chỉ sinh trước mình có hơn 10 phút, bản thân linh hồn cũng đã 25 tuổi, tâm tình Đường Viễn thật có chút phức tạp.

Năm nay Đường Niệm đã học đại học năm thứ hai hệ tài chính, đồng thời sẽ là chủ tịch hội học sinh. Cậu vốn thông minh từ nhỏ. Năm đó để tiện chiếu cố cho quyết định đăng kí vào khoa Lý luận-sáng tác-chỉ huy của đại học A của em trai, cậu đang học trung học phổ thông năm thứ hai đã nhảy lớp, trực tiếp tham gia thi đại học, cũng chấm dứt học cùng em, tách ra thi vào trường trọng điểm gần đại học A, tập trung nghề nghiệp chuyên môn.

Kỳ thực nhìn từ góc độ khoa học mà nói, hai anh em ai cũng có sở trường riêng, đạt được trình độ trên cũng phải quy công cho bố, mẹ, gia đình hai bên nội ngoại có gen tốt. Bố là viện trưởng khoa tài chính. Nghe nói tổ tiên Đường gia, đồng lứa ông tổ còn từng làm qua chức quan Tể tướng, có thể nói là dòng dõi thế gia. Mẹ là nhà thiết kế cao cấp, sở hữu trang phục phẩm bài được báo chí, người chuyên môn nhận định đánh giá rất cao, rất nhiều người ưa thích. Nhà bên ngoại lại có bối cảnh quân đội. Gia cảnh như vậy ở thành phố A cũng coi như là nhân tài kiệt xuất.

Trùng sinh tại Đường gia, trở thành đứa con út được cưng chiều, có thể nói là ông trời rất quyết luyến hắn. Trong sinh mạng hắn còn thiếu sót gì đó, linh hồn lại gặp dày vò, ông trời suy bụng ta ra bụng người mang tất cả những gì còn thiếu trả lại cho hắn.

Có ông anh này thật tốt.

Gia đình này thật tuyệt vời.

17 tuổi, tất cả bắt đầu lại một lần nữa.

Đường Viễn, nếu tôi bị lựa chọn tiếp quản thân thể và thân phận của cậu, như vậy bắt đầu từ hiện tại, tôi sẽ thay cậu bảo vệ tốt cho bọn họ, sẽ không để ai từ trong tay tôi cướp đi cái gì. Cả đời này, Cố gia và hắn sẽ không bao giờ liên quan đến nhau nữa.

Đường Viễn cúi đầu cười, nắm chặt bàn tay Đường Niệm, đi theo anh trai về phía trước.

.

.

.

EQ là viết tắt của cụm từ "Emotional Quotient" – chỉ số cảm xúc, còn gọi là "sự thông minh của tâm hồn" hoặc "thông minh trong cảm xúc". EQ là khả năng nhận thức, hiểu và truyền đạt cảm xúc. EQ cao giúp trẻ phát triển kỹ năng giao tiếp, hòa đồng với bạn bè và các kỹ năng xã hội khác như ứng xử, lãnh đạo nhóm ...EQ là nền tảng cho sự thành đạt của bé sau này.

Chỉ số cảm xúc gồm 4 cấp độ:

1.Nhận biết cảm xúc: Trẻ có thể nhận biết đúng cảm xúc của bản thân mình và cảm xúc của những người xung quanh.

2.Hiểu được cảm xúc: Trẻ có khả năng hiểu và thấu cảm được các loại cảm xúc, đồng thời biết nguyên nhân và hậu quả của các loại cảm xúc ấy.

3.Tạo ra cảm xúc: Trẻ có khả năng diễn tả và đáp lại các cảm xúc của người khác. Thông qua đó, trẻ biết lắng nghe, thông cảm và chia sẻ với người khác.

4.Quản lý cảm xúc: Trẻ có khả năng tự quản lý được cảm xúc của mình, cư xử hợp lý để dễ dàng hòa đồng với tập thể.

3. Chương 3: Tân Nhan Cũ Nhan (một)

"A! Tô Minh Niệm, cậu mau nhìn bên kia!" Chỗ tiếp đãi học sinh mới, một cô gái diện mạo đáng yêu dùng cán bút chì chỉ chỉ Đường Viễn, hưng phấn nói với nam sinh đang cúi đầu bên cạnh: "Hai sinh viên mới bên kia đẹp trai quá à! Là hai anh em song sinh! Có phải thuộc ngành (hệ) chúng ta không nhỉ?"

Một lời vừa nói ra, mấy chục ánh mắt chung quanh tựa như đèn huỳnh quang xoát một cái liền bắn tới trên người hai anh em phía xa.

Nam sinh đang đóng dấu ngẩng đầu liếc mắt, tiếp đó sửng sốt, vừa cúi đầu vừa cấp tốc lật lật giấy tờ, tay dừng lại, rút ra một tờ, tỉ mỉ nhìn hai anh em ở xa xa so sánh nửa ngày, khó có thể tin mà nói to: "Mạch Kỳ, tôi không hoa mắt phải không? Gần ngay bên cạnh chúng ta là Đường Viễn, thủ khoa hai vòng thi đầu vào, thật đến đăng kí ngành soạn nhạc (soạn hệ) chúng ta? Đệch, đây là muốn hệ chúng ta vùng lên, ngày càng thêm vẻ vang, nổi tiếng a!"

"Cái gì?" Mạch Kỳ đoạt lấy bảng đăng kí tân sinh viên, nghẹn nửa ngày, thanh âm treo lên: "Cậu ta chính là Đường Viễn? Là người sau Kiều Mạch được nhà trường cử đến nhập học soạn hệ chúng ta. Ông trời ơi! Nhìn đẹp trai quá đi! Tớ còn tưởng rằng chỉ có giới ca sĩ, diễn viên khó gặp trong truyền thuyết mới có thể có cái loại đẹp trai ngời ngời này chứ.... Oa ha ha, hệ chúng ta lần này được lên mặt rồi!"

"Tài mạo song toàn a!" Tô Minh Niệm khó có khi đồng tình với cô mà buông lời khen ngợi như vậy, cậu đẩy kính mắt lắc đầu cảm thán: "Nghe nói vì cậu nhóc này, chủ nhiệm của chúng ta chỉ còn thiếu điểm đánh nhau cùng thầy chủ nhiệm hệ điện âm thôi."

Mạch Kỳ vung tay lên với đám người phụ cận: "Đều thất thần làm gì? Nhanh đi đón người a! Hệ chúng ta đây là muốn nghịch thiên, thật thỏa mãn quá đi!"

Nói xong, cô gạt tóc sang hai bên thái dương, ánh mắt hưng phấn hóng chuyện: "Xảy ra chuyện gì? Thầy Bạch chủ nhiệm chúng ta không phải luôn luôn động khẩu không động thủ sao? Với cái tính tình đó của thầy mà còn có thể cùng người khác đánh nhau?"

"Cậu không biết?" Tô Minh Niệm liếc đội cán sự đang lao ra như tổ ong vò vẽ nhắm thẳng nơi Đường Viễn đang đứng, tay cầm tờ đăng kí trong sấp giấy trên bàn.

"Hệ điện âm vẫn luôn là tên đứng đầu bảng ở trường đại học chúng ta. Cậu xem giới ca sĩ, minh tinh hiện nay có ai không có quan hệ họ hàng, quen biết với hệ điện âm?"

"Tớ đương nhiên biết! Đám người hệ điện âm kia khi đi đường đều hận không thể hếch mũi lên trời cả ngày. Mỗi lần họp, hội học sinh bao giờ cũng phải chờ bọn họ. Còn chưa có nổi danh mà cả đám cứ bày đặt như siêu sao không bằng!"

Mạch Kỳ khinh thường bĩu môi, nhanh chóng lấy ra thẻ sinh viên, phiếu cơm, nước uống chờ.

Tô Minh Niệm gật đầu lia lịa, tiếp tục nói: "Tôi nghe hội trưởng nói, thầy Trịnh chủ nhiệm hệ điện âm đã sớm làm quen với Đường Viễn, phỏng chừng đã gặp qua cậu nhóc kia rồi. Cậu nhìn xem, năng lực cao, ngoại hình đẹp, là một thiên tài có thể sáng tác những ca khúc được đánh giá cao như thế, thầy Trịnh cáo già sao có thể buông tha? Lúc trước thi vòng hai, thầy ấy đã sớm cùng hiệu trưởng nói chuyện biểu đạt ý mình, không muốn bỏ qua cậu ấy, đề nghị chuyển cậu ấy sang hệ điện âm bọn họ."

"A? Chẳng lẽ lần này khí phách thầy Bạch nổi lên, cứng rắn đem người đoạt tới đến đây?"

"Thật ra cũng không tính là thầy ấy đoạt." Tô Minh Niệm có chút đắc ý gật đầu, nhìn ảnh chụp Đường Viễn trên giấy: "Tiểu quỷ này thật tinh mắt, nguyện vọng một điền vào soạn hệ chúng ta. Bất quá, sau đó thầy Trịnh cáo già nghĩ tháy máy tay chân ở giấy điền nguyện vọng, thầy Bạch mới nổi giận."

Mạch Kỳ thở ra một hơi dài: "Một cái công lớn, một cái công lớn, lần này mở tiệc tối chào mừng người mới, chúng ta phải chọn một tiết mục là môn chuyên ngành để an ủi thầy Bạch."

"Phó hội trưởng, người đem tới rồi!"

Một đám cán sự quả thực là vô cùng nhiệt tình với công việc, làm như dẫn tội phạm hay hiến vật quý mà kéo lấy hai anh em Đường Viễn bỏ vào chỗ tiếp đãi sinh viên mới của soạn hệ.

Tô Minh Niệm: "…"

Mạch Kỳ thiếu chút nữa nghẹn tái mặt, thở hổn hển hít vài hớp không khí, tận lực bảo trì bình tĩnh: "Còn mười mấy người chưa tới, đầy tân sinh, đi ra cửa tiếp đón một chút đi mọi người." Vừa dứt lời liền quay đầu nhìn về phía Đường Niệm, cười đến vô cùng ngọt ngào: "Chào sinh viên mới, vừa rồi mấy anh chị ấy, chính là… à… tương đối nhiệt tình thôi, ha ha ha…"

"Tôi không phải là sinh viên mới."

Trong khi em trai vẫn bị vây trong trạng thái đờ người, mặt giật giật thì Đường Niệm đã nhanh chóng lấy lại phong thái anh cả của mình, để tạm hóa đơn vào trong người, nghiêm chỉnh kéo Đường Viễn đến trước mặt: "Đây mới đúng! Đường Viễn, soạn hệ 12, lớp 1. Văn Suất không tới sao bạn?"

Tô Minh Niệm bên cạnh sửng sốt, nghĩ nghĩ, tiếp lời: "Hội trưởng nói hôm nay sang trường bên cạnh bàn bạc vài chuyện. Cậu tìm cậu ấy có việc?"

Đường Niệm nhíu mày, "Không biện pháp" một tiếng, lắc đầu nói: "Cũng không có chuyện gì." Nói xong, cậu liền lấy mũ lưỡi trai màu đen treo trên ba lô Đường Viễn, đội lên đầu em trai, lộ ra hình chú gà Tiểu Hoàng đang híp mắt in trên mũ, dặn dò: "Tiểu Viễn, bây giờ em cùng các anh chị cán sự hoàn thành các thủ tục nhập học, có cái gì không biết liền hỏi, gọi điện thoại cho anh cũng được, trực tiếp ấn phím 1, nhớ không? Tối nay anh sẽ đến đón em."

Đường Viễn gật đầu nói bổ sung: "Không ăn thịt bò ba chỉ đâu anh."

"Được, lát đi siêu thị trước." Đường Niệm kéo khóa áo khoác trên người Đường Viễn lên đến hết cổ, chỉ để lộ ra cái đầu, sau đó quay lại hướng Tô Minh Niệm giương cằm lên: "Cậu là phó hội trưởng? Đường Viễn cùng Văn Suất chung một phòng, hiệu trưởng các cậu đã đặc biệt phê chuẩn em trai tôi đãi ngộ tốt nhất. Người tôi để ở đây."

Sau đó cậu nhanh chóng bỏ chạy lấy người, bụng nghĩ gần đây vài người chuyên tiếp đãi sinh viên mới có kiểu giúp đỡ thật ồn ào, thật nhiệt tình đến phát sợ, nhưng mà sao chỉ mình và Đường Viễn mang họa đến hoa cả mắt thế này.

"Người kia là Đường Viễn? Một ca khúc có thể bán được mấy chục vạn? Không phải chứ? Vừa giỏi vừa đẹp trai! Có loại người như vậy sao, có khi nào là quỷ không a!!!!"

“Mấy chục vạn? Tớ thế nào nghe nói, hiện tại ca khúc của cậu ta là tính theo từng phút. Không phải có một số ngôi sao ca nhạc bỏ cả trăm vạn mua ca khúc của cậu ta sao?”

“Nói quá rồi nha, cậu ta hiện tại một năm viết được mấy bài chứ? Tuy rằng kiếm được rất khá nhưng không có khoa trương như vậy.”

“À, hoạt động mạnh nhất là ông anh đi, tôi nhớ chủ tịch của hội học sinh trường bên chính là cậu ta. Cậu nhớ không? Lần trước quan hệ hữu nghị tổ chức thi đấu trận bóng rổ….”

“Gào khóc…..oa oa oa ….Đây đối với hai anh em này nảy sinh tình cảm rồi. Cậu anh cực kì cực kì giỏi, cậu em nhìn siêu… siêu đáng yêu!!!! Cái mũ kia mua ở đâu vậy? Đường Viễn sẽ không tìm trên Kiếm Tam đi? In gà tiểu Hoàng? Gào khóc…. Tớ cũng muốn bảo bạn trai tìm mua cho một cái!”

“Cậu mang bút ánh huỳnh quang không? Tớ là fan hâm mộ trung thành a, hôm nay cư nhiên thấy người sống, oa oa oa oa…..”

“Người đứng ngay bên cạnh đó, cậu không thể tỏ ra rụt rè một chút sao? Tớ nhìn thế nào cậu ta cũng rất khốc a. Cậu xem, ánh mắt kia nhìn rất… bình tĩnh…”

“Xí, người ta gọi đó là mắt xếch!”

“Soạn hệ năm nay xem như nhặt được bảo bối, không biết hệ điện âm có tức giận đến thượng thổ hạ tả hay không ^^ ?”

“Bọn họ thượng thổ hạ tả cái gì. Cậu không nghe nói sinh viên mới gia nhập bọn họ năm nay cũng có một người nổi tiếng sao?”

“Ai? Ai thế? Không biết a…”

“Cố Thiếu Cảnh, em trai của Cố Viêm – người đứng đầu công ty truyền thông Hoa Thiên. Uy, Cố Viêm cậu cũng biết rồi đúng không?”

“@#agdfsghsgjgfhsf… Cái quỷ gì vậy? Cố… Cố… Cố Viêm? Cậu nói chính là Cố Viêm đó hả?”

“Đáng quỳ, cái bộ dạng thô lỗ mất lịch sự này là sao? Thật mất mặt…. Trên thế giới này còn có thể có mấy người Cố Viêm? Người đàn ông độc thân hoàng kim số một bảng xếp hạng đó. Không chừng hôm nay còn có thể thấy anh ấy đến đây. Cầu nguyện đi, a di đà phật….”

Trên chiếc xe thể thao, một tay của Cố Viêm ấn xuống dây an toàn bên ghế phó lái của Cố Thiếu Cảnh, dưới chân đột nhiên đạp ga, vòng tay lái sang phải, thân xe nê vết, vứt ra một đạo đường cong đầy quỷ dị, dừng đột ngột trước cổng trường.

Đường Niệm cau mày nhìn lướt qua, tay vẫn đút túi quần, khẽ nhẩm theo ca khúc Đường Viễn sáng tác, chậm rãi đi xa.

“Ô ô ô ô…”. Cố Thiếu Cảnh quyệt cái mông, khuôn mặt đập vào đệm lót che nắng trên kính xe, méo xẹo: “Anh, anh, em sai rồi, em sai thật rồi!”

Cố Viêm dựa vào phía sau một chút, vươn tay kéo khóa chiếc áo đồng phục thể thao, ngửa đầu thở ra, gương mặt đeo kính râm thấy không rõ thần sắc: “Cố Thiếu Cảnh_____”

“Em biết, em biết!” Cố Thiếu Cảnh vừa nghe thấy tiếng nói áp suất thấp của ông anh, hai tay vội bật lên đỡ vuốt của Cố Viêm, ý đồ gạt đi cú đánh vào gáy mình, miệng vẫn liên tục hoạt động: “Anh phiền nhất là lúc thời điểm anh đang thưởng thức mà người khác tìm anh…. Cũng không phải em tìm mà. Mẹ bảo anh đưa em đến trường, anh phải cùng mẹ nói… A, buông tay ra, đầu em rối tung lên rồi, ô ô ô ….”

Cố Viêm yên lặng hai giây, thu hồi tay: “Không có lần sau!”

“Anh cũng quá độc ác!” Cố Thiếu Cảnh tội nghiệp mà xoa gáy, cặp mắt đào hoa len lén loạn chuyển, nhằm đúng thời cơ, đột nhiên đưa tay thuận lợi lấy xuống kính râm của Cố Viêm, đá cửa xuống xe. Cậu hí hửng đắc ý đeo kính râm, chỉ vào mũi mình lớn tiếng kêu lên:

"Em chính là em trai duy nhất của anh, đưa em đến trường là chuyện đương nhiên. Anh quả thực ý xì đúc bố. Lãnh huyết! Một chút nhân tình cũng không có!" Cố Thiếu Cảnh nói xong vẫn chưa giải hận, hướng về ông anh giơ lên một ngón tay.

Cố Viêm nhìn cậu một cái, ánh mắt quét về một vị trí bên ngoài cửa kính xe, rồi liếc kính chiếu hậu, dừng một chút, nhếch khóe miệng, phát động xe đảo hướng, nhằm thẳng Cố Thiếu Cảnh đụng tới.

"! ! !" Cố Thiếu Cảnh hét "Giết người!" một tiếng, vội vàng cong mông chạy chối chết.

Cổng đại học A đang đông người chật chội, giống như là đột nhiên bị ai đó thưởng mấy đạp, bạt tai cùng một lúc, thét chói tai lăn qua lăn lại, sau đó há miệng mà nhìn một người một xe trình diễn hiện trường phim hành động, cảnh liều mạng người truy ta trốn. Hơn nữa, người lái xe liên tục chuyển nhanh từ phía bên này sang bên kia y như phá xe.

Cố Viêm đặt một tay lên cửa kính xe, tay còn lại xoay vô lăng, chân đã đạp ga tới cùng, khuôn mặt bị tấm chắn sáng che gần nửa như ẩn như hiện.

Cố Thiếu Cảnh khóc không ra nước mắt, lao thẳng vào bên trong cổng trường. Cậu không phải không biết mình đã chọc lão hổ bốc hỏa, bây giờ có dỗ cũng không còn kịp nữa rồi. Tuy rằng bình thường cậu có hay nghịch ngợm, không có việc gì làm liền lông bông, kiếm chuyện kích thích, nhưng cơ bản sẽ không chơi quá giới hạn. Hơn nữa, dù có chơi hơi quá thì còn có thể chạy đến phía sau lưng mẹ hoặc nhảy vào địa bàn của chú Vân. Nhưng hôm nay, mẹ và chú Vân đều không ở, Cố Thiếu Cảnh nắm một vật nhỏ trong tay, quả thật muốn gào thét 'lão hổ đặc biệt phát hỏa rồi, chết mất thôi'.

"Tránh ra, tránh ra!" Cố Thiếu Cảnh khua tay loạn xạ, mắt nhanh chóng liếc một chỗ dày đặc người, bật người như tên lửa lao tới: "Đệch, em không tin anh dám đâm vào đây! Anh anh anh anh……."

Lúc này, Đường Viễn đang cười tươi như hoa, tay nhanh chóng cầm lấy đống đồ Mạch Kỳ đưa cho, chuẩn bị theo vài anh chị cán sự về kí túc xá. Vốn có trực giác bẩm sinh nên hắn cũng không quay đầu lại, theo bản năng chống tay vào bàn cúi người nhảy vào bên trong.

Mạch Kỳ: "…"

Tay Cố Thiếu Cảnh bắt vào khoảng không, theo bản năng mà cùng Đường Viễn nhảy vào bên trong.

Mạch Kỳ: "…"

Cố Thiếu Cảnh cũng cảm thấy có chút mạc danh kì diệu. Vừa rồi cậu tính toán bắt một "con tin" vô tội, uy hiếp Cố Viêm phải băn khoăn, tuy rằng khẳng định và xác định hơn phân nửa là không dùng được. Đẩy kính râm hướng lên phía trên, Cố Thiếu Cảnh liếc mắt xem xét Đường Viễn một cái, còn chưa kịp mở miệng, bên tai đã truyền đến tiếng tru như nữ quỷ của Mạch Kỳ: "Chàng, chàng, chàng…. đang ở đây! A a a a a a a a a a…."

Cố Viêm nhìn kính chiếu hậu, đuôi xe đánh sát vào bàn tiếp đón đột nhiên dừng lại.

Con ngươi Đường Viễn tối lại, theo bản năng sờ sờ cổ, ánh mắt rơi xuống phía bên phải đuôi xe, biểu tình như bị sét đánh, trong nháy mắt không có phản ứng.

Xe này…. Không phải đã nổ rồi sao? Cố Viêm…???

Cố Viêm lái xe chuyển sang phải, đem xe quay ngang chiều với Cố Thiếu Cảnh và Đường Viễn, chỉ cách một bàn nhỏ. Anh rút chìa khóa xe, ngón trỏ lắc vài vòng rồi hướng bàn tay thu lại, mở rộng cửa, xuống xe, cánh tay duỗi ra lấy mũ trên đầu Đường Viễn đội lên đầu mình, đè mũ xuống che đi phân nửa khuôn mặt, dựa trên thân xe, hướng Cố Thiếu Cảnh nghiêng đầu: "Lấy ra!

4. Chương 4: Tân Nhan Cũ Nhan (nhị)

Mặt Cố Thiếu Cảnh nhăn nhó như trái khổ qua (mướp đắng), đem đồ vật thật vất vả lắm mới chôm được trên xe đưa tới, rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Anh…"

Cố Viêm tiếp nhận vật kia, đó là một huy chương màu bạch kim mà Tuyết Lang nhận được khi bốn tuổi, không ít hoa văn đã mờ, có chút cũ, cùng với vật gắn trên đuôi xe bên phải chỗ Đường Viễn đang đứng giống nhau như đúc.

Đường Viễn nhìn huy chương màu bạch kim, nhìn nhìn lại Cố Viêm, quả thực như là bị người trong nháy mắt gõ vào thiên linh một cái. (Thiên linh: kì huyệt vùng chi trên, ở đầu chút phía trước nếp lằn hố nách lên một thốn, từ đó vào phía trong 0,5 thốn, chuyên chữa bệnh tinh thần, vai và cánh tay đau).

Nếu hắn nhớ không lầm, lúc trước hắn đã từng nhất thời hứng khởi mà khảm tại bốn cửa xe cùng phía trên bên phải đuôi xe một cái huy chương giống y như cái đeo ở vòng cổ, xem như đại biểu cho chiếc xe đầu tiên mà hắn có. Thế nhưng Đường Viễn cũng nhớ rất rõ ràng, khi 17 tuổi, hắn đã dùng tiền kiếm được để mua chiếc xe này và trong năm đó mất đi nó cùng với mạng của con trai cả Cố gia, Cố Viêm.

Sáng sớm ngày hôm đó, quản sự tư nhân của Cố Vệ Quốc gọi một cú điện thoại cho "Lầu một", yêu cầu Tuyết Lang đến trường học mang Cố Viêm về Nhà cũ, cũng nói cho hắn biết trên đường sẽ có vệ sĩ âm thầm đi theo hộ tống, không cần dẫn người cùng đi.

Tuyết Lang mua xe thể thao đã mấy tháng, làm rất nhiều nhiệm vụ, tính năng của xe rất tốt, thân xe và săm lốp đều được xử lý tăng cường độ chống đạn. Hơn nữa, dù là đến trường học quý tộc đón người, một chiếc xe như vậy chỗ nào cũng có, cho nên hắn cũng không đổi xe khác.

Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy con trai cả của Cố gia. Một đứa trẻ 10 tuổi, toàn thân toát ra một cỗ khí thế thoạt nhìn vừa thô bạo lại tàn nhẫn. Tuyết Lang đã nghĩ, được di truyền tính nết của Cố Vệ Quốc, thằng nhóc này khi trưởng thành chính là một nhân vật không đơn giản.

Cố Viêm mặc bộ đồ tây trang màu đen, trên cổ áo có một cái cà vạt màu hồng nhạt, vẻ mặt bình tĩnh ngồi ở ghế phụ lái, ăn Oreo. Tuyết Lang cũng mang vẻ mặt lãnh tĩnh mà ngồi ở vị trí lái xe. Một lớn một nhỏ ai cũng đều là sói, hai người đều không mở miệng nói chuyện với nhau.

Sự tình đột nhiên phát sinh, Tuyết Lang căn bản là không có thời gian đi mắng đám kia 'vệ sĩ âm thầm hộ tống đúng là chó má'. Mắt thấy bom sắp nổ, hắn hung hăng đạp đỉnh mui xe thể thao, không hề nghĩ ngợi kéo dây an toàn, ôm Cố Viêm gắt gao bảo hộ trong lòng nhảy ra. Ngay sau đó vang lên tiếng nổ mạnh ầm ầm cùng nóng rực sóng xung kích cơ hồ xét nát màng tai.

Tuyết Lang ôm Cố Viêm bị tạc bay ra ngoài, ngã mạnh trên mặt đất, những mảnh sắt vụn của xe xuyên qua da, cắm đầy người. Ý thức cuối cùng hắn nhìn thấy là hình ảnh khuôn mặt Cố Viêm đầy máu, tay đang nắm chặt lấy vòng cổ của mình.

Khi tỉnh lại một lần nữa, hắn được báo cho biết đứa trẻ đó đã chết.

Cố Vệ Quốc giận dữ, hầu như xuất động gần hết người ở cục BOF ra tay, trực tiếp cử người đi ám sát gia tộc Vincent, liên tiếp mấy tháng liền những đứa trẻ lớn nhỏ cũng không buông tha, tất cả đều bị bắn chết.

Trẻ con chết, gia tộc Vincent tuyệt hậu.

Cấp trên đối với sự việc này cũng nhất trí bảo trì trầm mặc.

Dù sao, từ khi Cố Vệ Quốc dẫn dắt cục BOF đến nay, đã nhận vô số nhiệm vụ nguy hiểm của quốc gia. Chính bản thân ông cũng lập được nhiều chiến công hiển hách. Bởi vậy người của Cố gia sớm đã được cấp trên đặc biệt phê chuẩn yêu cầu bảo hộ tất cả các thành viên. Loại sự tình này xảy ra, phần lớn người làm bố đều không thể chịu đựng nổi, huống chi đó là người đàn ông như Cố Vệ Quốc.

Lúc ấy, Tuyết Lang kéo một thân thương tích ghê người, bị Lăng Vân ném vào một căn phòng hắc ám hơn một tháng trong "Lầu một". Hoàn cảnh ẩm ướt, âm lãnh, miệng vết thương của hắn không ngừng sưng mủ, nhiễm trùng, đến mức thịt cơ hồ bị thối, cùng với tự sinh tự diệt giống nhau. Mỗi ngày chỉ có chú mèo đen kia, ngậm các loại thực vật quỷ dị, cố sức nhảy từ chấn song cửa sổ vào phòng, cắp thực vật đặt lên miệng

Tuyết Lang, bướng bỉnh mà ngồi xổm nhìn hắn ăn xong, sau đó lại tiếp tục đi ra ngoài tha thực vật vào, ra ra vào vào rất nhiều lần như vậy, một tiếng cũng chưa từng kêu.

Những ngày này, khuôn mặt sưng húp đầy máu của Tuyết Lang thường quay ra ngoài, nhìn chùm tia sáng chiếu tới qua chấn song cửa sổ. Hắn biết cửa sổ này cao 2-3 thước, mèo Mun là như thế nào ngậm đồ vật nhảy lên? Hơn một tháng nay, trên người mèo Mun là những vết cào, cắn, móng vuốt lộ ra thịt còn tưởng không thể đi. Lỗ tai phải không biết bị cái gì xé rớt một nửa, máu tươi đầm đìa, miệng vết thương ở bên tai nứt ra, nhìn thấy cả xương.

Tuyết Lang nhìn nó, bàn tay tạo thành hình vòng cung, khẽ chạm vào lỗ tai. Con mèo gầy nhom vươn đầu lưỡi, liếm liếm ngón tay rồi cuộn tròn bên người hắn, đại khái sắp chết.

Bất quá Tuyết Lang mạng lớn, thời điểm Lăng Vân mở ra khóa cửa, hắn còn sống. Hắn nhặt mèo Mun cũng còn sống bên cạnh bước ra ngoài, chỉ là chiếc vòng cổ theo hắn suốt 13 năm từ sau vụ ám sát đã không còn nữa. (anh bị trộm mất rồi)

Cố Vệ Quốc chưa nói để hắn chết, cũng chưa nói để hắn sống, Lăng Vân liền đem Tuyết Lang ném tới một xóm nghèo gần biên cảnh, ném đi cùng hắn là một con mèo gần chết cùng mã tấu tùy thân của hắn.

Xóm nghèo, đó là nơi tràn ngập tội phạm, mại dâm cùng hút thuốc phiện đến lánh nạn, bệnh tật truyền nhiễm xảy ra khắp nơi, là địa ngục, là địa phương mà khỏe mạnh và chính trực không tồn tại.

Nhưng mà Tuyết Lang mang theo con mèo nhặt được của mình còn sống.

Tại nới hắc ám khôn cùng này, người đàn ông mặc áo gió màu đen cũ nát cùng con mèo đen thiếu đi nửa tai phải trở thành truyền kì. Giống như con sói họ Đông Phương, trong xóm nghèo này không một ai dám tùy ý trêu chọc họ.

Trải qua hai năm, Lăng Vân đem hắn đón trở về "Lầu một", cái gì cũng chưa nói, kêu bác sĩ của Cố gia làm toàn thân kiểm tra cho hắn, sẹo cũ sẹo mới cái nào có thể xử lý đều xử lý. Lăng Vân một lần nữa cho hắn một dây đeo cổ mới, hắn lại trở về sinh hoạt trước kia.

"Ta đi, người nọ hình như là Cố Viêm a…"

"Cái gì?"

Bên cạnh có một đống người thấp giọng kinh hô, Đường Viễn đem hai chữ kia nghe được đặc biệt rõ ràng, con ngươi đen kịt nháy mắt khuếch tán, bất quá rất nhanh được che dấu. Mắt hắn híp lại, nhìn tay của Cố Viêm, đứa trẻ 10 tuổi kia không phải bị nổ chết rồi sao?

"N.h.ó.c c.o.n, gần đây ông anh này quên quản chú rồi nhỉ, hửm?"

Cố Viêm ít kêu Cố Thiếu Cảnh là "nhóc con", bình thường bị cậu làm phiền nhiều nhất là rống cả tên họ một tiếng. Hôm nay, phỏng chừng Cố Thiếu Cảnh đã chạm đến điểm mấu chốt của Cố Viêm.

"Anh…" Cố Thiếu Cảnh vừa nghe giọng điệu của anh cao lên, cẳng chân bắt đầu run run, hai tay giơ lên đỉnh đầu nói: "Lần sau không dám nữa, lừa anh em là cún con!"

"Cuối tuần này, chú theo anh đi dạo Lầu một." Cố Viêm cầm vòng cổ của Tuyết Lang, bỏ vào túi áo, không quên nghiêng đầu hướng Mạch Kỳ và Đường Viễn cười cười, đại khái là muốn tỏ vẻ xin lỗi đã mượn mũ.

Mặt Đường Viễn không đổi sắc mà liếc Cố Viêm một cái, trong lòng đã ngũ vị tạp trần.

Lầu một, Lầu một cục BOF là căn cứ đặc công mạnh nhất bao gồm cả Tuyết Lang trong đó.

Cục BOF ẩn núp trong bóng tối, độc lập tồn tại, không nhiều người biết về nó, nhận lệnh trực tiếp từ lãnh đạo tối cao của quốc gia, những nhiệm vụ tiếp nhận đều thuộc loại cơ mật nhất. Ngoại trừ Nhà cũ của Cố Vệ Quốc là tổng bộ, BOF còn sở hữu các căn cứ có danh hiệu phân biệt là Lầu một, Lầu hai, Lầu ba, Lầu bốn, trong đó lấy Lầu một là tập hợp những người có thực lực mạnh nhất.

Hàng năm BOF đều duy trì số đặc công là 500 người. Mỗi căn cứ có công việc khác nhau, nhưng khi làm nhiệm vụ sẽ dựa vào yêu cầu của cấp trên mà chựa chọn nhân viên phối hợp với nhau gọi là cộng sự tổ hợp; ít thì hai người, nhiều thì đạt tới mười mấy đặc công hợp thành tiểu đội.

Lầu một là nơi mà Đường Viễn quen thuộc nhất.

"A a a!" Bên cạnh, Cố Thiếu Cảnh đột nhiên ôm đầu phát ra tiếng hét thảm thiết, xoay người muốn khoát lên vai Đường Viễn: "Tớ nói này người anh em, cậu có biết không____"

Đường Viễn theo bản năng vuốt ve tay hắn, tay phải trước khi đại não làm ra phản ứng, duỗi một cái vừa chuyển, khuỷu tay tiếp đi xuống đè một cái, bật người cho Cố Thiếu Cảnh một bối thức cầm nã thủ.

Cố Thiếu Cảnh sửng sốt một chút, khóe môi câu lên, mượn hai chân đạp mà súc lực, liền đưa lưng đối với Đường Viễn trực tiếp lộn mèo, ngắt chiều tư thế của Đường Viễn. Tiếp đó, cậu nhanh chóng đè lại Đường Viễn, kéo tay hướng vào ngực, quỳ một gối thúc lên.

"Người này, có chút ý tứ nha!"

Đường Viễn chợt nhận ra mình đang làm cái gì, bật người liền không hoàn thủ. Mắt thấy đầu gối Cố Thiếu Cảnh sắp thúc vào bụng Đường Viễn, Cố Viêm duỗi cánh tay ra kéo cổ áo em trai lại, xách cả người lên như xách gà con. Ánh mắt nhìn về phía Đường Viễn, bên trong lóe lên ý tứ tìm tòi nghiên cứu, sắc bén như ngọn gió.

"Ai? Anh, anh kéo em làm gì thế?" Cố Thiếu Cảnh bất mãn mà nhìn về phía Đường Viễn: "Là cậu ta động thủ trước!"

Đường Viễn không nói tiếng nào, cách mặt bàn cầm lấy rương hành lý của mình, xoay người bước đi.

"…" Cố Thiếu Cảnh tái mặt, nắm chặt tay nghiến răng nói: "Thực khéo a tiểu tử thối!"

Tô Minh Niệm đẩy kính mắt, dùng cán bút chì chỉ vào hai cán sự gần đấy nói: "Còn thất thần làm gì? Hai cậu mang Đường Viễn về kí túc xá đi." Nói xong, cậu lại hướng những người khác hô: "Các cậu tiếp tục đi đón tân sinh."

"A! A a… Em ơi, đến đến đến, anh giúp em mang hành lý".

"Đi bên này em ơi, em cùng hội trưởng Văn Suất chung một phòng, cậu ta…"

"Nhóc con, đừng ở chỗ này sinh sự với anh." Cố Viêm ném ra những lời này, như có điều suy nghĩ mà liếc mắt nhìn bóng dáng Đường Viễn, xoay người lên xe, quay một vòng, chiếc xe thể thao nhanh chóng lao ra ngoài.

"Nhóc con, nhóc con gì chứ! Không phải anh chỉ lớn hơn em có 7 tuổi thôi sao?" Cố Thiếu Cảnh vuốt cổ, nhìn phương hướng anh trai ly khai trở mình xem thường.

Cậu chống bàn nhảy ra, mới đi vài bước lại quay trở về, hai tay chống trên bàn Tô Minh Niệm: "Ai, đàn anh, mới vừa rồi tên kia gọi là gì vậy? Thuộc hệ nào?"

Tô Minh Niệm nhìn hắn một cái, lại cúi đầu chỉnh lý tư liệu tân sinh viên, không nhanh không chậm nói: "Dù sao cũng không phải hệ của cậu."

"…" Cố Thiếu Cảnh còn không có "Sát" đi ra, Tô Minh Niệm lại nói: "Cố Thiếu Cảnh đúng không? Hệ điện âm đi ra bên trái, phiền toái nâng tay lên nhường vị trí cho sinh viên mới phía sau, cảm ơn!"

Cố Thiếu Cảnh: "…"

Vừa ra khỏi đại học A, Cố Viêm liền đem điện thoại chuyển sang phải đi ra ngoài, đối với tai nghe nói: "Đem tư liệu của Đường Viễn, người mới giới ca hát chỉnh lý cho tôi, để lên bàn làm việc." Nói xong anh giương mắt nhìn qua kính xe, gương mặt của anh đã đột ngột tái đi rồi.

Cố Viêm kéo đầu mũ lưỡi trai, nhìn chằm chằm con gà tiểu Hoàng híp mắt in trên mũ, ba giây sau vươn tay ném tới chỗ ngồi phía sau, xanh mặt đem chân ga nhấn một cái.

Cầm nã thủ là phép đánh bằng mười ngón tay. Khác với chỉ công khi đánh phải giương thẳng ngón tay ra, trong phép đánh cầm nã thủ, ngón tay phải khum lại. Yếu chỉ của cầm nã thủ thu gọn trong tám chữ: câu, giật, buông, bắt, chộp, điểm, khóa, đẩy. Ba chữ cầm nã thủ có nghĩa đơn giản là thủ pháp sử dụng mười ngón tay để bắt giữ, vô hiệu hóa một người đang đánh với mình.

Tùy theo vị trí đánh xa hay gần, người ta dùng đại cầm nã thủ hay tiểu cầm nã thủ. Đại cầm nã thủ đánh xa để không cho kẻ địch tiến lại gần mình. Chiêu thức của đại cầm nã thủ thường dài, rộng và mạnh mẽ. Tiểu cầm nã thủ dùng để cận chiến, khi kẻ địch kề sát bên mình. Chiêu thức của tiểu cầm nã thủ tinh vi, ảo diệu, biến hóa nhanh, hiểm hóc.

Trong tiếng Hoa, Cầm có nghĩa là bắt, chộp theo kiểu một con đại bàng bắt mồi hay một viên cảnh sát bắt một tội phạm. Nã có nghĩa giữ gìn kiểm soát. Như vậy, Cầm Nã là nghệ thuật bắt giữ, chộp và kiểm soát. Cũng cần phải nói rõ là bên cạnh những kỹ thuật khóa đúng theo tên gọi còn có những kỹ thuật ấn, áp, điểm … Các kỹ thuật trước có tính cơ bản còn các kỹ thuật sau thuộc dạng cao cấp.

Các chiêu thức Cầm Nã giúp kiểm soát đối phương bằng các thế khóa nhắm vào các quan tiết cơ, dây chằng cho đến khi y hoàn toàn như bất động và bị triệt tiêu khả năng tiếp tục chiến đấu. Các kỹ thuật ấn, điểm trong Cầm Nã tác động lên đối phương bằng cách làm tê liệt các chi, gây bất tỉnh hoặc đôi khi là tử vong. Chúng nhằm vào các huyệt của khí để gây xao trộn trong việc lưu thông của khí đến các phủ tạng chính yếu hoặc não bộ. Chúng cũng tác động lên các đầu dây thần kinh khiến tạo ra một cơn đau kinh khủng và đôi khi bất tỉnh.

Các kỹ thuật điểm huyệt trong Cầm Nã chủ yếu nhắm vào các trọng huyệt và do đó có thể dễ dàng gây tử vong. Trong trường hợp này cũng vậy, các điểm được nhắm vào thường nằm trên các kinh mạch hoặc những nơi mà một đòn tấn công có thể làm vỡ một động mạch.

Dù loại kỹ thuật cầm nã được sử dụng là gì chăng nữa thì đại lược nó cũng nhằm nắm bắt và kềm giữ một đối phương,thường cầm nã được sắp xếp như sau:

1.Tác động lên cơ / dây chằng

2.Tác động trên xương / quan tiết

3.Tác động trên hô hấp

4.Tác động trên tuần hoàn

5.Tác động trên huyệt, kinh mạch và thần kinh

5. Chương 5: Oan Gia Ngõ Hẹp (nhất)

mini Mp là cái này

Đường Viễn đi theo sau hai anh cán sự nói chuyện liên miên, mở cửa kí túc xá, trầm mặc ngồi xuống mép giường. Hắn híp mắt nhìn một vòng, kí túc xá được dọn dẹp rất sạch sẽ, có hai giường đơn, máy vi tính để bàn độc lập, một giá sách nhỏ khá đẹp được gắn lên tường, không ngờ còn có một phòng tắm riêng với cửa làm bằng thủy tinh mờ.

Một tay hắn ấn mép giường, tay còn lại theo thói quen mà tính đụng đến dưới ván giường dò xét. Giờ phút này, rốt cuộc biểu tình khó hiểu và ý nghĩ không rõ ràng dao động trong lòng hắn cũng khó nén được nữa.

Cố Viêm không chết? Mình bị lừa sao?

Lúc trước Cố Vệ Quốc giận dữ, cơ hồ vận dụng toàn bộ BOF đi san bằng gia tộc Vincent là vì cái gì?

Cố Vệ Quốc có địa vị rất cao, tuy rằng tính nết ngoan lệ nhưng cũng không phải là người dễ dàng nóng giận, nếu không cấp trên cũng chẳng để cho ông ấy một mình chưởng quản BOF.

Đường Viễn nghĩ nghĩ, từ trong túi lấy ra mini MP, cắm tai nghe điện thoại lên tai, chiếc máy bắt đầu phát lần lượt tất cả các ca khúc "hắn" trước kia đã viết.

Làm một đặc công đủ tư cách tốt nghiệp, Tuyết Lang cũng không phải là người dễ dàng quên. Hắn đã từng thấy tận mắt chiếc xe thể thao kia nổ nát vụn, làm sao Cố Viêm lại có thể hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện vào hôm nay? Hơn nữa, còn mang dấu hiệu đặc biệt của Tuyết Lang hắn?

Lẽ nào vụ ám sát kia còn có gì mờ ám? Hay, hoặc là nói Cố Vệ Quốc dùng chính tính mạng của con trai mình để làm lợi thế cho nhiệm vụ?

Cố gia, lại là Cố gia.

Tay Đường Viễn đang ấn mép giường nhẹ nhàng vung lên theo âm nhạc, hắn thật không nghĩ tới, mình mới thay đổi thân thể đã đụng phải người không nên gặp và cũng không muốn gặp này.

Nhưng mà, cái này cùng hắn có gì quan hệ đâu?

Tuyết Lang đã chết rồi.

Đường Viễn đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, nắng vàng trải dài khắp vườn trường, nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra, vừa muốn ấn phím 1, Đường Niệm đã gọi điện thoại lại đây, thanh âm mang ý cười: "Tiểu Viễn?"

"Anh!" Đường Viễn tháo xuống tai nghe, đem điện thoại áp tới lỗ tai.

"Thủ tục nhập học xong hết chưa em?"

"Xong rồi anh."

"Trường em chính thức khai giảng vào ngày mai. Anh xem…. Ừ, giờ em đi đến cổng trường mất khoảng 10 phút, chúng ta sẽ đi siêu thị mua vài thứ, tối nay cho em ăn sườn xào chua ngọt."

"Vâng!" Đường Viễn nhìn áp phích trò chơi dán trên tường đối diện, ánh mắt dừng một chút ở con gà tiểu Hoàng đang híp mắt cười hề hề, lại nói thêm: "Anh, em đánh mất mũ rồi."

"Mũ?" Đường Niệm "À" một tiếng, cười nói: "Đoạn thời gian trước em chơi Kiếm Tam, không phải có một hai người đại diện tặng em cả xấp gà tiểu Hoàng sao? Mẹ đều treo ở trong tiệm bán quần áo làm phụ kiện đi kèm đấy. Nếu em thích thì quay về lấy một cái thôi."

Đường Viễn cúp điện thoại, trầm mặc đem đồ trong hành lý và túi đeo lưng ra bên ngoài sắp xếp lại.

Tốc độ tay chợt chậm lại, trán mơ hồ nổi gân xanh, Đường Viễn đột nhiên hít sâu một hơi, đưa tay đặt một quyển manga lên giá sách.

Kiếm Tam? Tranh châm biếm? Thu thập giấy gói kẹo và bút máy? Còn có một phòng gấu mèo, quần áo in hình gấu mèo trố mắt nhìn, dép gấu mèo, trên quần lót cũng in hình gấu mèo,…

Đường Viễn nhắm mắt, cố gắng bình phục tâm tình quỷ dị.

Hừ hừ, nhớ tới Đường Niệm ngày hôm qua, gương mặt thỏa mãn không gì sánh được khi đem 30 cái quần lót in hình gấu mèo bỏ vào rương hành lý, hắn chỉ có thể tự nhủ nhẫn, phải nhẫn, thân thể này năm nay mới 17 tuổi, trẻ con 17 tuổi có chút sở thích ấu trĩ là chuyện thường thôi.

Chính vì thế mà sau khi ngồi vào ghế sau xe, thấy Đường Niệm thuận tay đưa kẹo mút tới, hắn cũng không phản ứng nhiều lắm, liền há miệng ngậm vào.

"Tiểu Viễn, đây là anh Văn Suất." Đường Niệm vừa lòng nhéo nhéo vành tai hắn, hướng đến chỗ người lái giương cằm, ý bảo: "Còn nhớ rõ không? Năm trước đến nhà chúng ta chúc tết đó, về sau học đại học có vấn đề gì, anh chưa tới được, em cứ bảo anh Văn Suất, được chứ?"

Đường Viễn lúng búng "Dạ" một tiếng, lấy que kẹo ra: "Anh Văn Suất!"

Văn Suất đeo kính râm, hai bên thái dương thế đến rất cao (Thế: xu hướng sức mạnh biểu hiện ra ngoài), mũi thẳng, ngũ quan làm cho người ta cảm thấy một loại góc cạnh lưu loát rõ ràng, rành mạch đâu vào đấy, một bộ dạng rất nam tính đẹp trai.

Cậu ta liếc qua kính xe nhìn Đường Viễn, gật đầu cười nói: "Oh! Mấy tháng rồi không gặp, tiểu Viễn ngày càng đẹp trai, vóc dáng vượt qua anh trai em rồi."

"Chú ý lái xe đi!" Đường Niệm dùng chân đá đá ghế lái xe, một tay đặt lên bả vai Đường Viễn, châm chọc nói: "Cậu đừng tinh tướng! Hiện tại phỏng chừng vóc dáng của tiểu Viễn với cậu không sai biệt lắm đâu. Về phần muốn vượt qua tớ thì còn phải đợi vài năm nữa nhá!"

Tay lái vừa chuyển, Văn Suất hướng Đường Niệm so ngón tay. Sau khi xe dừng hẳn, cậu rút chìa khóa ra, mở miệng nói: "Đến nơi rồi, xuống xe thôi tiểu Viễn, chúng ta đi mua thức ăn."

Đường Viễn nhanh chóng hút hút kẹo que, cắn vài cái rồi nuốt vào bụng, đi theo Đường Niệm xuống xe.

Ba người chân trước vừa mới bước vào siêu thị, Cố Thiếu Cảnh chân sau đã xuống xe.

Cậu nhìn cửa xe trước, khom người xuống ngang với vị trí lái xe, nói "Anh Đông, anh đến chỗ tiểu Lục rồi quay lại đón em nhé. Đúng rồi, anh quay đầu xe lại, trước đi Nhà cũ mang con mèo Mun đến Lầu một giúp em. Anh không biết chứ, ông anh nhà em mỗi ngày đều phải cùng nó diễn màn "hổ miêu đại chiến", thiếu nó phân tán tư tưởng, em sẽ bị ông ý tra tấn gần chết mất (o >_<'o). lại="" nói,="" hàng="" kia="" rõ="" ràng="" là="" loại="" mèo="" già="" lụ="" khụ="" sắp="" chết="" đến="" nơi,="" thế="" mà="" còn="" có="" thể="" vui="">

Trên cổ Hướng Đông uốn lượn một hàng sẹo thô to đã cũ, mặt anh không có biểu tình gì, hướng Cố Thiếu Cảnh gật đầu: "Nhóc con, chú ý an toàn."

Ở cục BOF, bình thường có thể đi theo Cố Vệ Quốc gọi Cố Viêm, Cố Thiếu Cảnh là "nhóc con", trừ bỏ Lăng Vân ra thì chỉ có Hướng Đông cùng Du Hồng.

Trong BOF, Lăng Vân nắm chức vụ cao nhất chịu trách nhiệm dạy dỗ và huấn luyện đặc công. Vừa mới qua tuổi 40 không lâu, nhưng đặt tại nơi đó, trí tuệ, năng lực, phẩm cách, khả năng chỉ huy cai quản và huấn luyện của ông không ai có thể vượt qua. Ông là người nhẫn nại, lãnh tĩnh, vừa là một con báo hoang dã lại vừa đủ tao nhã.

Về phần Hướng Đông cùng Du Hồng, hai người đã hơn 30 tuổi, rắn rỏi, đều từng là cộng sự cố định của Tuyết Lang. Đoạn thời gian kia, ba người này có thể nói là nhân vật mà đám đặc công kĩ thuật Lầu hai mong muốn được hợp tác nhất khi tổ đội. Đặc biệt, nhóm đặc công nữ càng tối nguyện ý đi theo khi họ là đội trưởng dẫn đội.

Chỉ là sau khi Tuyết Lang chết 5 năm, Du Hồng tại một lần thực hiện nhiệm vụ bảo vệ đất nước mắc phải sai lầm hi sinh.

Ba gã từng là đại biểu có trình độ cao nhất của tổ chức đặc công BOF lần lượt rụng mất hai người. Không biết Cố Vệ Quốc nghĩ như thế nào, tóm lại, ông rất nhanh chóng triệt thân phận đặc công, chuyển Hướng Đông sang phụ trợ Lăng Vân thuần luyện các thành viên khác ở căn cứ.

Hướng Đông có kinh nghiệm phong phú, đã thực hiện nhiệm vụ vài thập niên, tìm được đường sống trong chỗ chết không 10 thì 9 lần. Anh từ từ trở thành người giáo luyện thứ hai của BOF.

Bất quá vài năm nay, tính cách Hướng Đông càng ngày càng thêm nội liễn, khi thuần luyện đặc công lại từng chiêu lệ lạt quyết tuyệt. Đối với những đặc công có đầu óc thông minh, cơ thể phản ứng nhạy bén vượt xa người thường, tâm lý lại không hơn được đứa trẻ, Hướng Đông tăng dần việc giữ tạm chức vị lãnh đạo của Lăng Vân, trực tiếp tiến hành loại bỏ thanh trừ kí ức và tình cảm của những người này .

Đối với việc này, Lăng Vân ngầm đồng ý.

Mà nhóm đặc công đủ tư cách tốt nghiệp trong căn cứ, lấy luôn danh hiệu nhiệm vụ mà trước kia Hướng Đông tham gia mà trộm xưng anh là "Liêm Đao Quỷ". Trong lòng bọn họ, Hướng Đông chính là người nắm giữ lưỡi hái tử thần, một dạng quỷ mặt người, phần lớn thời gian thực trầm mặc, mà một khi ngoan tuyệt lại làm người ta phát run trong lòng.

Về phần Cố Viêm cùng Cố Thiếu Cảnh, từ nhỏ đến lớn, lục tục không ít lần bị Lăng Vân và Hướng Đông huấn luyện qua. Chẳng qua bởi vì thân phận họ đặc biệt nên hai người không được sắp xếp vào danh sách đặc công. Cũng bởi vì thân phận đặc biệt, bọn họ trải qua thao luyện càng gấp trăm lần với người bình thường.

Cố Thiếu Cảnh đẩy cửa vào siêu thị.

Đứng ở cửa ra vào, bên cạnh chồng xe đẩy, cô nhân viên cửa hàng sửng sốt, đỏ mặt, cúi đầu, lễ phép nói: "Chào mừng quý khách!"

Cố Thiếu Cảnh tùy tay kéo một cái xe đẩy, hướng cô cười cười, lộ ra hai khối răng nanh.

Nhân viên bán hàng mặt mỉm cười, đáy lòng gào thét "Lạy chúa! Hôm nay là ngày thế nào a? ! Bốn anh chàng đẹp trai! Vừa rồi là hai anh em sinh đôi, bây giờ là anh chàng răng khểnh!"

"Tiểu Viễn, cái này ăn không?"

Không đợi em trả lời, Đường Niệm liền đưa tay đem một loạt gói hàng là đồ ăn vặt có in hình gấu mèo để vào trong xe đẩy hàng, lại thuận tay nhúp vài cái là đồ ăn thử đưa tới bên miệng Đường Viễn: "Đêm nay có khả năng bố sẽ đến đây cùng chúng ta ăn cơm, còn nói Tia Chớp ở nhà quậy phá quá làm ông đau đầu nên thuận tiện đem nó tới luôn."

Đường Viễn liền đem đồ ăn thử Đường Niệm đưa đến cắn vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Buổi tối trời lạnh, em gọi điện thoại cho bố dặn ông lấy thêm vài cái áo khoác nữa." Nói xong, hắn lấy di động ra, lại hô: "Anh, em không ăn cái kia!"

Đường Niệm phẫn nộ mà đem Oreo thả lại giá hàng một lần nữa, quay đầu lại vừa lúc nhìn đến Văn Suất với vẻ mặt táo bón rất chi là đặc sắc, hỏi: "Như thế nào? Cậu cũng muốn ăn?"

"Ăn cậu á!" Văn Suất hướng lên trời thở dài một cái xem thường, lời nói thấm thía: "Tớ nói này anh Đường Niệm thân mến, ngài có thể không 'luyến đệ' như vậy nữa được không? Cậu xem trong vòng phạm vi mười thước, còn có ai không đem ánh mắt bắn đến trên người các cậu không hả?"

Đường Niệm "Haizzz" một tiếng, lôi kéo Đường Viễn tiếp tục đi về phía trước: "Tôi 'luyến đệ' thì đã sao? Liên quan gì đến ai đâu? Thích nhìn thì nhìn, cũng không phải là không bị xem qua! Đúng không Tiểu Viễn? A, đúng rồi đúng rồi, Tiểu Viễn không thích bị người ta nhìn tới nhìn lui, trước đi mua cái mũ đội vào đã, đi nào!"

Mắt Đường Viễn không tự chủ giật giật hai cái, không được tự nhiên quay đầu lại, ngớ người nhìn Cố Thiếu Cảnh cũng đang chớp chớp mắt nín cười.

"Ha ha ha ha…"

Cố Thiếu Cảnh ngoài cười nhưng trong không cười, đút tay vào túi quần đi tới, hướng Đường Niệm nghiêng đầu nói: "Hóa ra là anh em sinh đôi, cậu là em?"

Đường Niệm nhíu mày, nhìn vóc dáng người trước mắt cùng chính mình không sai biệt lắm, nếu phải oánh nhau thì có lẽ đối phó được, không cần đề phòng. Cậu lạnh mặt nhìn Cố Thiếu Cảnh, sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Viễn hỏi: "Tiểu Viễn, đây là bạn của em sao?"

"Không biết!" Đường Viễn đi vài bước đến trước mặt anh, bả vai cách một đoạn. Dựa vào cách làm hôm trước lấy cớ bỏ đi với Cố Thiếu Cảnh, hắn nhìn chiếc xe đẩy chất đầy hàng hóa, làm như không có việc gì nói: "Anh, đi thôi, tý nữa bố đến rồi."

Ở bên ngoài, Cố Thiếu Cảnh là một người rất ít khi kinh ngạc. Nhưng hôm nay thật khéo và không khéo, cố tình cả một ngày cậu đều gặp phải cảnh rõ khốn cùng, tâm trạng lúc này khó tránh khỏi muốn bạo phát. Mà với tính tình quỷ dị của cậu, cái hình thức bùng nổ thật sự là khiến người ta…..phải cảm thán. Thái độ bình thường thì lạnh nhạt, thờ ơ, mà bạo phát xong thì…. nhiệt tình muốn chết (=_=).

"Đường Viễn, soạn hệ?" Cố Thiểu Cảnh một tay đút túi áo, chân duỗi ra, để ở xe đẩy hàng trước mặt. Để tăng thêm hảo cảm đạt được mục đích làm thân, cậu hướng Đường Viễn và 'em cậu ta' cười rạng rỡ, lộ ra hai cái răng khểnh, nói: "Tôi là Cố Thiếu Cảnh, hệ điện âm, kết giao bạn bè được không?"

Đường Viễn: "…"

Văn Suất quay người nhìn khuôn mặt Đường Niệm, sau đó hướng cái ót Cố Thiểu Cảnh mà trợn trắng mắt, tâm nói "ngươi nha, trước mặt ông anh 'luyến đệ' thành nghiện lại như con công xòe đuôi với em người ta làm gì, đầu to óc teo rồi à? !"

.

.

.

Sự cuồng nhiệt của cựu "Đường Viễn" là em: Gấu trúc Panda dễ thương

Loài gấu có nguồn gốc từ miền trung của Trung Quốc. Gấu trúc xuất hiện ở rất nhiều nơi, trong các bộ truyện tranh, trong các bộ phim nổi tiếng, Kungfu panda là một bộ phim điển hình để lột tả một loài gấu dễ thương, thông minh, dũng cảm và anh hùng. Gấu trúc là một trong số loài có khả năng chịu rét tốt, bởi chúng có bộ lông rất dày và mượt.

6. Chương 6: Oan Gia Ngõ Hẹp (nhị)

Mặt Đường Niệm lập tức xanh mét, cậu trực tiếp đem Đường Viễn kéo ra phía sau, cằm hơi hơi giơ lên, híp mắt nhìn Cố Thiểu Cảnh, nói cũng là nói với Văn Suất: "Đây chính nhân vật phong vân trong đám sinh viên mới năm nay? Cố Thiếu Cảnh?"

Văn Suất "Ừ" một tiếng, thầm kêu không xong, vội vàng xen vào khoảng trống giữa hai người, pha trò: "Đường Niệm, không nên như vậy a! Cậu em này không phải đến kết bạn với tiểu Viễn hay sao, cậu trưng cái mặt thối này ra là tính làm chuyện gì thế?"

Nói xong, Văn Suất lại nghiêng đầu hướng Đường Viễn cố gắng nháy mắt, người khác không rõ ràng lắm, chứ cậu thì chính là rõ ràng đến không thể rõ hơn được nữa. Đường Niệm vô cùng 'đệ khống', mặc kệ bất luận là cái gì, vào bất kì thời điểm nào đều treo hai khuôn mặt, một cái vừa thối vừa lãnh đến đông đá người ta, cái còn lại dành riêng cho em trai, đó là cưng, là sủng bằng cả tấm lòng.

Ánh mắt Đường Viễn u ám tối lại, lần thứ hai ngẩng đầu lên liền mỉm cười, hướng Cố Thiếu Cảnh gật đầu nói: "Đây là anh tôi, hôm nay ngại ngùng!"

Cố Thiếu Cảnh sửng sốt, cỗ nghẹn khuất lúc trước cũng không thể phát tác. Hơn nữa, tính tình bản thân cậu khá tùy tiện, lúc này bốc hỏa, lúc sau lại nhanh chóng xẹp lép trở về bình thường, nhún vai nói: "Không có việc gì, tôi biết cậu. Cậu viết các ca khúc rất lợi hại".

Đường Niệm nhíu mày, còn chưa kịp nói, Đường Viễn đã tiến đến trước mặt, cười híp mắt lại: "Anh, vừa rồi nói đùa với anh đấy! Cậu ấy là bạn học hôm nay em mới quen. Chúng ta đi mua cần tây đi? Bố thích ăn món này mà!"

"Hửm?" Đường Niệm kéo dài âm cuối, nhướng mày nhìn mặt em trai đang cười đến vô cùng nhu thuận, theo thói quen vươn tay nhéo nhéo vành tai em, rồi lại như cũ nghiêm mặt nhìn Cố Thiếu Cảnh: "Tôi cũng biết cậu! Cậu là em trai của người đứng đầu công ty truyền thông Hoa Thiên. Năm trước công ty anh cậu không phải giao cho Kiều Mạch đến ký hợp đồng với Đường Viễn hay sao?"

"Ai cơ?" Cố Thiếu Cảnh trừng mắt nhìn, bàn tay nãy giờ vẫn để trong túi áo đặt lên bả vai Đường Viễn, cười nói: "Như thế nào? Anh cậu vẫn là để ý Kiều Mạch?" Nói xong, cậu lại hướng Đường Niệm cười rạng rỡ, lộ ra hai cái răng khểnh, chỉ chỉ xe đẩy hàng: "Tôi có thể cho cậu kí tên nha, nhưng mà đêm nay cậu phải đến nhà tôi nấu một bữa cơm mới được."

"Kí tên cũng không cần, tôi không có trí lực làm việc ở đó. Nếu là bạn bè của Đường Viễn, tôi cũng muốn hiểu biết nhiều hơn một chút." Đường Niệm không chút khách khí khoát tay lên vai lên Đường Viễn, tay còn lại chỉ vào xe đẩy tay nói: "Nhóc! Cơm thì có thể, đẩy xe đi!"

Nói xong, cậu cũng không đợi người khác phản ứng liền dắt tay Đường Viễn đi mua cần tây.

"Haizz, học trưởng cho em hỏi, cậu ta có vẻ rất… "luyến đệ"?"

Cố Thiếu Cảnh đi theo sau Văn Suất phụ giúp đẩy xe hàng. Cùng với một đống "đại bóng đèn" siêu cấp, cậu cũng nhìn chằm chằm đến mức soi thủng mấy lỗ trên người hai anh em song sinh đang thân mật, khăng

khít đi đằng trước. Không đợi Văn Suất nói tiếp, sắc mặt cậu đột nhiên càng ngày càng thối, phẫn hận vô cùng mà lẩm bẩm, lảm nhảm: "Đệch! Thật muốn gọi lão hổ suốt ngày gầm ghè kia đến đây xem! Cái gì gọi là anh em? Cái gì là huynh hữu đệ cung? Chính lúc này mới gọi là anh em! Đây mới là huynh hữu đệ cung! Số ta thật là số khổ mà! Có thể sống đến hiện tại đâu có dễ dàng a!" (Hữu: có tình cảm thương yêu nhau, cung: kính cẩn; huynh đệ hữu cung có thể hiểu là anh thương yêu em trai, em kính trọng vâng lời anh).

"Anh biết không? Anh biết không? Anh trai em quả thực chính là cái loại hình người mông lão hổ! Mới 24 mà sống cứ như ông lão 34 tuổi vậy. Mụ nó, còn mỗi tháng phát hỏa đều hơn "dì cả" ghé thăm con gái nhà người ta! Gần đây nhất "dì cả" ghé thăm liền vứt cái đuôi muốn dạy dỗ em!"

"Chẳng lẽ trên mặt em có viết 'Mau tới ngược tôi đi, mau tới ngược tôi đi' sao? ! Ôi, em thật đặc biệt làm sao! Một thanh niên nhỏ bé hiền lành phải chịu đủ mọi tầng lớp áp bách khổ cực… Em, em thật sự là rất khổ bức! Rất ngược ! Anh anh anh…"

"…" Văn Suất làm vài cái hít sâu, chịu không nổi mà run rẩy bả vai: "Bớt nói lảm nhảm đi! Tai anh kêu ong ong lên rồi!"

Cố Thiếu Cảnh bất vi sở động, uể oải tha thân mình đi lấy Oreo ở giá hàng trên cao. Con ngươi chợt xoay động, cậu nhanh chóng hưng phấn lấy di động trong túi ra: "Đúng vậy! Dù sao anh mình cũng đã ký hợp đồng với Đường Viễn, mình có thể đem ông ấy gọi lại đây, đồng thời cùng ăn một bữa cơm rồi làm quen với nhau luôn! Thuận tiện để cho ông ấy nhìn xem người ta làm anh tốt như thế nào!"

Một tay cậu cầm điện thoại, tay còn lại liên tiếp ném hơn mười gói Oreo vào trong xe đẩy, cười tươi như hoa: "Này, anh!"

Nhà cũ Cố gia – căn cứ tổng bộ, khu vực phía đông bắc biệt thự, Cố Viêm đang ôm một con mèo đen, cố gắng tắm rửa cho nó, đối Hướng Đông nói: "Vào thẳng vấn đề."

Con mèo đen kêu ngao ngao, nhe răng nhếch miệng, nhiệt tình duỗi móng vuốt cào, đạp vào tay Cố Viêm, mắt mèo nóng nảy đến độ muốn xám ngắt .

Cố Thiếu Cảnh trầm mặc lắng nghe âm thanh phát ra từ điện thoại, đột nhiên bùng nổ trong nháy mắt: "Anh lại tắm rửa cho con mèo kia? Anh, em rốt cuộc có phải là em trai anh không vậy? Anh đối xử với con mèo kia còn tốt hơn cả với em! Hàng kia cả ngày, cả đêm quậy phá đến loạn thất bát tao mà cho tới bây giờ cũng không thấy anh phát hỏa một lần! Hôm nay mẹ bảo anh đưa em đi nhập học, anh cũng không muốn! Em lớn như vậy, đây là lần đầu tiên lên đại học anh có biết không hả? Em muốn làm giám định DNA! Giám định DNA, anh có nghe không? Hiện tại, ngay lập tức, ngay lập tức!"

"Ba ——", Cố Thiếu Cảnh rống một hơi xong liền cúp điện thoại. Văn Suất đứng bên cạnh nhìn mà trợn mắt há mồm.

Nghĩ nghĩ một hồi còn chưa hết giận, cậu lại vác bộ mặt giận dữ mà gọi tiếp một lần nữa. Điện thoại vừa báo nhận, cậu to mồm tiếp tục quát: "Mệt em vừa rồi ăn bữa cơm cũng muốn gọi anh! Anh chính là người lãnh huyết nhất quả đất! Lãnh huyết nhất thế giới này!"

"Ba ——", Cố Thiếu Cảnh nhanh chóng cúp điện thoại, chính là càng nghĩ lại càng thấy giận.

Sau đó cậu nhìn xe đẩy, lập tức ném toàn bộ Oreo vừa lấy về giá hàng giống như đang xả giận rồi gầm nhẹ: "24 tuổi rồi còn ăn Oreo! Này thì ăn này!"

Văn Suất: "…"

Mặt không đổi sắc, Hướng Đông lại thả điện thoại lên trên bàn, nhận lấy con mèo đen đang nổi cáu từ tay Cố Viêm, đưa tay sờ sờ bên tai phải không trọn vẹn của nó, nói: "Năm nay thằng nhóc kia đã 17 tuổi rồi, em làm anh về sau cũng đừng nhìn nó như một đứa trẻ nữa, cũng đừng quá che dấu tâm ý mình với nó."

Mèo Mun vẫn hướng Cố Viêm kêu ngao ngao, trong đôi mắt tràn đầy lửa giận. Tuy nhiên, nó lại rõ ràng không ý kiến gì, để mặc Hướng Đông vuốt ve lông mình.

"Năm ấy, Tuyết Lang cũng là 17 tuổi đi?" Cố Viêm xoa xoa tay, lấy vòng cổ của Tuyết Lang đeo lại cho con mèo, sau đó lại cố ý kéo kéo cái đuôi, nhướng mày nhìn nó nóng nảy quay đầu suýt cắn vào tay mình rồi nhảy loạn lên: "Con mèo đen này cũng biết nhận chủ, năm đó Tuyết Lang thật không sai khi nhặt nuôi nó."

Mèo Mun: "Ngao nha ~!" (ta rất tức giận, muốn cắn ngươi!)

Hướng Đông nhìn chiếc vòng cổ quen thuộc vô cùng của Tuyết Lang ở trên cổ mèo Mun, vẻ mặt trong nháy mắt hoảng hốt cùng ảm đạm.

Bọn họ ngày đó không có sinh hoạt như những đặc công bình thường. Nói trắng ra, họ là những người thường được dạo qua quỷ môn quan, cho nên hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có tử thần tín ngưỡng của chính mình. Giống như Tuyết Lang, trên cổ anh cũng treo một liêm đao màu bạch kim.

Mà cái được treo trên cổ mèo Mun là "Bùa hộ mệnh" – vật bất ly thân luôn được mang theo bên người của Tuyết Lang từ khi cậu ấy từ xóm nghèo trở về BOF và thực hiện các nhiệm vụ sau này.

Hiện tại, Tuyết Lang đã chết, "Bùa hộ mệnh" đã bị Cố Viêm đeo lên cổ mèo Mun. Nói đến cũng rất bất khả tư nghị, con mèo đen này thật giống như được "Bùa hộ mệnh" chiếu cố, vẫn còn sống đến hiện tại, đã 16 tuổi rồi còn sinh long hoạt hổ, mỗi ngày đều phải cùng Cố Viêm đánh nhau chít chóe.

"Lão Đại, chuyện đó… Sói con cũng không oán Lăng Vân."

Hướng Đông thở dài, nói cứ đến bạn tốt hợp tác ngày xưa là giọng điệu của anh mang theo một loại bi tráng cùng bất đắc dĩ: "Chuyện đó nên oán anh, là anh đánh giá thấp năng lực Sói con, để cậu ấy chết quá mức thảm thiết."

"Anh Đông!" Thanh âm Cố Viêm phát ra trầm xuống, anh cầm điếu thuốc hút dở vẫn đặt trên gạt tàn thủy tinh, quay sang mũi mèo Mun phun một vòng khói: "Chuyện này đã qua, em không muốn nhắc lại. Con mèo này cứ để ở đây đi, hai ngày nữa em sẽ mang nó cùng về Lầu một."

Con mèo "Ngao" một tiếng, giận dữ duỗi móng vuốt muốn hướng mặt Cố Viêm tặng cho vài vệt cào.

Hướng Đông gật gật đầu, không nói nữa, xoay người đi ra ngoài.

Cố Viêm chơi ác, một tay kéo kéo đuôi mèo, chọc chọc đầu nó, thú vị mà cười: "Mèo ngốc, vài năm nay chiều mày quá, phá một đống đồ trong nhà rồi đó!"

Mèo Mun vẫn phẫn nộ mà meo meo ầm ĩ, hai móng vuốt chỉ hận không thể thành đao cào vài đường trên mặt Cố Viêm.

Cố Viêm nắm chân trước của nó, cười ha ha lăn đến sô pha, trên cổ lộ ra một cái vòng khác của Tuyết Lang, đó là vật năm đó anh túm được khi Tuyết Lang cứu anh ra từ trong xe.

Lại nói tiếp, từ khi sinh ra đến giờ Cố Viêm đều lục tục bị ám sát không ít lần. Chẳng qua, khi đó có lẽ là Cố Vệ Quốc cố ý làm như vậy. Ít nhất trước khi Tuyết Lang xuất hiện, "người bảo vệ" bên người Cố Viêm xem ra đều vô cùng yếu ớt, hoặc là bị chết quá nhanh, hoặc là vào thời điểm tính mạng bị đe dọa một mất một còn thì chỉ biết vâng theo bản năng mà lo cho an nguy chính mình trước.

Khi còn là một đứa trẻ bé tẹo, anh đã không được nằm trong lòng cha mẹ làm nũng, không thể đi những địa phương mình muốn, nhìn những đồ vật thú vị mà mình thích. Mỗi ngày anh chỉ có thể khẩn trương cao độ cùng phòng bị việc ám sát, bắt cóc. Có thể nói, Cố Viêm của hiện tại luôn luôn lạnh nhạt, tàn nhẫn cùng sắc bén là kết quả của những ngày tháng sống trong rượt đuổi, giết chóc, phải dựa vào chính bản thân cố gắng để mạnh mẽ hơn và sống sót, tích góp từng tí một lệ khí cùng bản năng mà hóa thành.

Địa phương mềm mại nhất trong lòng anh đã từng bị Tuyết Lang vô ý và thật dễ dàng chạm vào đến hai lần.

Lần đầu tiên gặp nhau là khi Cố Viêm 10 tuổi.

Năm đó, khi Tuyết Lang từ ghế lái lao sang, gắt gao ôm anh thật chặt bảo hộ trong lòng, Cố Viêm cũng không rõ cảm nhận trong lòng mình là cái gì? Chỉ đơn thuần cảm thấy ánh mắt sắc bén cùng cánh tay ôm mình thật mạnh mẽ, anh cảm nhận được sự kiên định và cảm giác an toàn toát ra từ người ấy. Khoảng tối từ trước tới nay ở trong lòng anh đột nhiên như bị cái gì đó phá "Oanh" một chút, ấm áp lại đau đớn, còn mang theo ủy khuất khó hiểu.

Còn lần thứ hai …

Cố Viêm khẽ cười, nhìn con mèo chơi đùa có lẽ đã đủ, tóm gáy, bế đặt lên chân, gãi gãi lưng, vuốt lông nịnh nó.

Mèo Mun vẫn ngao ngao mấy tiếng đề phòng, nhe răng cảnh cáo với bàn tay to đặt trên người nó, nhưng rốt cuộc không tái phát, grừ grừ mấy tiếng tỏ vẻ thích thú, nằm úp sấp ngủ.

Cố Viêm nghĩ nghĩ, cầm lấy điện thoại gọi cho em trai.

"Có chuyện gì?" Cố Thiếu Cảnh ngồi trên ghế phó lái, vẫn tức giận mà hừ hừ.

Cố Viêm cười khẽ, nói: "Em trai khoái sinh nhật của anh, cũng không biết muốn quà sinh nhật là gì đây nhỉ?"

Cố Thiếu Cảnh vừa nghe câu này, mặt liền đỏ lên, nhăn nhó nửa ngày rốt cục nhịn không nổi, vội vàng nói: "Anh, em không thích gì đâu, em muốn đi chơi hai ngày ở Lệ Giang! Anh đi cùng em nhá!"

Đi Lệ Giang?

Đường Viễn ngồi ở ghế sau, cúi đầu gảy mini MP, trong lòng lại âm thầm buồn cười.

Hắn biết rõ trở thành con trai của Cố Vệ Quốc chuyện cỡ nào phiền phức, người bình thường có thể sống và sinh hoạt như bọn họ chính là hy vọng xa vời; nghĩ đến Cố Viêm dám lựa chọn công ty giải trí mà gây vạ thị trường, đại khái cũng là có chút bản lĩnh cùng đầu óc đi.

Huống chi, Đường Viễn trực giác vốn rất chuẩn, khi Cố Viêm 10 tuổi hắn đã chắc chắn, đứa bé kia trưởng thành sẽ không kém Cố Vệ Quốc, tuyệt đối là nhân vật không đơn giản. Mà hiện tại xem ra, lúc trước hắn phán đoán đã đúng tám chín phần mười. Về phần thằng nhóc trước mắt này, tuy rằng còn có chút không quen, nhưng nhìn từ cử chi ngôn ngữ, Đường Viễn cũng có thể kết luận Cố Thiếu Cảnh tuyệt đối không là một nhân vật non nớt gì.

Cố Viêm ở bên kia nghĩ nghĩ, miết đến túi hồ sơ trên bàn trà, đề tài liền chuyển, hỏi: "Em đi đâu ăn cơm vậy?"

"A?" Cố Thiểu Cảnh trừng mắt nhìn, sau đó quay đầu lại nhìn hai anh em sinh đôi đang ngồi ghế sau nói: "Đến nhà Đường Viễn a, người mới mà anh kí hợp đồng năm ngoái đó, hôm nay tại siêu thị đụng phải, cậu ấy rất không tồi. Ai! Anh đừng có nói sang chuyện khác! Anh rốt cuộc có đồng ý cho em đi chơi không đã?"

"Biết rồi, anh sẽ xem xét hành trình."

Anh vừa nói vừa nhìn lên chiếc mũ in hình gà tiểu Hoàng trên giá treo quần áo. Trong ống nghe nhất thời truyền đến tiếng hoan hô kịch liệt của Cố Thiếu Cảnh y như xác chết vùng dậy. Cố Viêm mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng phất qua chiếc vòng của Tuyết Lang trên cổ mèo Mun, nói: "Nói địa chỉ đi, anh cũng muốn mang ít lễ vật đi gặp "cây rụng tiền" tương lai của công ty một chút."

.

.

.

Đô thị cổ Lệ Giang thường được biết đến dưới tên gọi Đại Nghiên cổ trấn ( ). Đây là một thành phố cổ tuyệt đẹp cả về phong cảnh và lịch sử, nơi sinh sống của các dân tộc Bạch (Bai), Nạp Tây và Tạng. Thành cổ này nằm trên độ cao 2.400 m, trên cao nguyên Vân Quý, cách Côn Minh hơn 500 km và có diện tích 3,8 km².

Nó không có tường thành, với trung tâm là phố Bốn Phương. Nó nổi tiếng về hệ thống đường thủy và cầu cống, nên còn được gọi là "Venezia của phương Đông". Lệ Giang có 354 chiếc cầu (bình quân cứ 1 km² có 93 cầu) bắc trên hệ thống sông Ngọc Hà trong nội thành. Những cây cầu được nhắc đến nhiều: Đại Thạch, Nam Môn, Mã Yên, Nhân Thọ, được xây vào đời Minh và Thanh.

Hiện nay Lệ Giang có khoảng 30.000 dân với hơn 6200 hộ, chủ yếu là người Nạp Tây (hay Na-xi). 30% người dân vẫn làm nghề thủ công (đức đồng, chạm bạc, thuộc da và lông thú, dệt).

Đô thị cổ Lệ Giang có lịch sử lâu đời hơn 800 năm. Lệ Giang được xây vào cuối đời Tống, đầu đời Nguyên. Trước cửa các ngôi nhà người ta đều trồng dương liễu và có suối nước chảy qua.

Phủ họ Mộc vốn là nơi ở của thủ lĩnh thế tập Lệ Giang, được xây vào thời nhà Nguyên. Sau khi được đại tu vào năm 1998, phủ họ Mộc trở thành Viện bảo tàng của đô thị cổ.

Tương truyền về lý do thành cổ Lệ Giang không có tường thành như sau: Thủ lĩnh họ Mộc cho rằng nếu xây thành có nghĩa là tự giam mình vì chữ mộc ( ) nếu đóng khung xung quanh sẽ thành chữ khốn ( ), nghĩa là bị vây hãm, trói buộc, nên đã không xây thành xung quanh để bảo vệ.

Một phần ba thành phố cổ đã bị phá hủy bởi một trận động đất vào tháng 2 năm 1996.

Đô thị cổ Lệ Giang (bao gồm cả Đại Nghiên, Thúc Hà và Bạch Sa) đã được công nhận là Di sản Văn hóa thế giới vào ngày 4 tháng 12 năm 1997. Du lịch nơi đây hiện nay rất phát triển.

7. Chương 7: Alaska (nhất)

Tia Chớp là một chú chó tám tháng tuổi, giống Alaska, mặt có màu trắng được điểm thêm vạch đen bao trùm từ đầu đến mũi và hai mắt hình chữ thập, hình thể uy vũ đẹp trai, được nhận định đánh giá vô cùng tốt. Bất quá cũng có một tật xấu của giống, đó là đôi khi khá bạo lực và tràn đầy năng lượng, luôn luôn cần phải di chuyển hoặc chơi đùa bởi vì nếu chán, chúng có thể trở thành kẻ phá hoại. Chính vì vậy, đồng chí Tia Chớp của Đường gia là một chú chó siêu hiếu động, có thể gây sức ép rất không vừa.

"Tia Chớp!" Đường Niệm tức đến khó thở mà gầm nhẹ một tiếng. Tia Chớp đã nhảy chồm lên, hai chân gác lên bả vai Đường Viễn. Sau đó nó dùng sức dùng sức tha Đường Viễn ra bên ngoài y xì đúc màn kéo cây củ cải: "Mày nhả ra! Nghe được không? Tao bảo mày nhả miệng ra! Di? không thả đúng không? Không thả đúng không?"

Tia Chớp căn bản là không chú ý đến Đường Niệm, cái đuôi ngoáy tít, miệng vẫn ngậm ống quần Đường Viễn, vô cùng dốc sức mà kéo hướng ra ngoài cửa.

Đường Viễn: "…"

Văn Suất: "…"

Cố Thiếu Cảnh: "…"

Đường Kính Thu "khụ" một tiếng thông báo, vẻ mặt tươi cười hướng cậu con cưng mà hô: "Tiểu Viễn, Tia Chớp gần đây rất dính con, mấy ngày nay bố mẹ cũng chưa biết chăm nó như thế nào. Phỏng chừng nó đang nghẹn muốn phá nhà. Con mang nó xuống lầu đi dạo một vòng, thuận tiện đi đến hàng sách phụ cận mua giúp bố bản Độc giả." Nói xong, ông quay đầu lại nhìn đứa con lớn nhất, nghiêm mặt nói: "Tiểu Niệm đừng làm rộn! Con đem hoa quả rửa đi rồi mang cho tiểu Văn và tiểu Cố ăn, cơm chiều bố làm hay con làm?"

"Bố, đây rốt cuộc là tại ai nháo a?"

Đường Niệm trở mình một cái xem thường, kết thúc thi đấu sức kéo cùng Tia Chớp, tức giận nói: "Con biết rồi, bố cứ ngồi đó đi ạ!" Vừa nói vừa sửa sang lại áo cho em trai, hướng chỗ huyền quan bĩu môi, nói: "Trong áo khoác có tiền lẻ, em đi mua hàng trong 30 phút phải trở lại nhé, đừng đi lung tung, biết không?"

(Huyền quan là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ "sinh khí" bên trong của ngôi nhà. Huyền quan là con đường mà các luồng khí phải đi qua trước khi vào nhà, vì thế vị trí của nó tốt xấu thế nào đều có thể ảnh hưởng trực tiếp tới phong thuỷ của căn nhà.)

"A, biết rồi anh." Đường Viễn sờ sờ đầu Tia chớp. Con chó bật người kiêu ngạo mà hướng Đường Niệm le lưỡi thở hổn hển, thở hổn hển.

Đường Niệm giận dữ liếc mắt một cái: "Không có tiền đồ!"

"Bố, con đi đây, tý nữa con về." Đường Viễn bán ngồi xổm đổi giầy thể thao. Tia Chớp đem chân trước đáp lên bả vai hắn, cũng đi theo quay đầu hướng phòng khách nhìn, đầu lưỡi thè ra, lộ ra hai cái răng nanh: "Uông ~!"

"…"

Giờ phút này Cố Thiếu Cảnh rốt cuộc vô pháp bình tĩnh, "Phanh" mà đứng dậy liền hướng cửa vội vàng đi qua: "Tiểu Viễn, con chó này quả thực rất tuyệt ! Tôi đi theo cậu nhá —— "

Còn chưa kịp nói xong, Đường Viễn liền không chút khách khí mà đóng sầm cửa. Cố Thiếu Cảnh "Oái" một tiếng, che cái mũi nhăn nhó ngồi xổm xuống.

Văn Suất nín cười suýt nghẹn thành nội thương, gương mặt đỏ bừng mà vừa kéo vừa tha Cố Thiếu Cảnh vào phòng bếp, quay đầu lại nói: "Bác ngồi xem ti vi ạ, kinh tế là kênh số 35, chúng cháu vào bếp làm trợ lý cho tiểu Niệm."

"Ai? Để tiểu Niệm làm một mình là được… Bác nhìn xem, kênh 35…"

"….Từ khi Âu Mĩ bùng nổ một vòng nguy cơ tài chính tới nay, quốc gia phương Tây sôi nổi áp dụng quốc hữu hóa, toàn thế giới đều tranh luận, rốt cuộc thể chế kinh tế dạng gì có thể chống đỡ nguy cơ, tư bản chủ nghĩa…"

Phòng khách truyền đến giọng nam phát thanh viên vừa nghiêm túc lại đầy nhịp điệu, cửa phòng bếp vừa đóng, Văn Suất bật người cười đến sắp ngã: "Ôi, buồn cười chết mất, ha ha ha…"

Gương mặt Cố Thiếu Cảnh hoá xanh, rặn ra từng chữ một: "Học, trưởng, cười, vui, lắm, sao?"

"Buồn cười, quả thực cười chết ta, ha ha ha…"

Văn Suất một bên gục đầu, một bên điên cuồng mà cười, cuối cùng trực tiếp bám vào vai Đường Niệm cười rút: "Tôi nói, tiểu Viễn khi nào biến tốt như vậy chứ? Ha ha ha… Vừa rồi ánh mắt kia, rất bình tĩnh lại rất ngây người, kia gọi là từ gì nhỉ? Đúng rồi! Manh! Manh vật a, cả Tia Chớp cũng biết để dính lấy, ha ha ha…"

(Manh: chắc là đáng yêu)

Đường Niệm nhanh chóng thay đổi sắc mặt, đẩy Văn Suất ra khỏi vai, một phen cầm cần tây nhét vào trong tay của tên đang cười đầy ngứa mắt kia, quơ dao, không nói tiếng nào.

"…" Văn Suất vội dừng tiếng cười, xoa quai hàm, cơ thịt trên khóe miệng còn có chút không khống chế mà run rẩy. Cậu quay đầu, đem hơn phân nửa cần tây thả vào trong tay Cố Thiếu Cảnh, lầu bầu nói: "Cầm một phần nguyên liệu đi, có cái gì buồn cười đâu nhỉ …"

Mặt Cố Thiểu Cảnh đực ra, câm nín : "…"

Đường Viễn dắt Tia Chớp vừa mới xuống lầu liền gặp ngay xe Cố Viêm vừa trờ đến.

"Alaska?" Cố Viêm cầm hộp quà màu đỏ thuận theo tự nhiên mà nhét vào trong ngực Đường Viễn, xoay người sờ sờ đầu Tia Chớp, hỏi: "Không tồi, huyết thống thoạt nhìn rất thuần, tên gọi là gì vậy?"

"Tia Chớp." Đường Viễn bị bắt ôm hộp quà, hơi cúi đầu, nâng hộp cao lên một chút rồi dùng cằm áp xuống trên mặt hộp quà.

Tia Chớp nghiêng đầu nhìn Cố Viêm liếc mắt một cái, lại cúi đầu đi ngửi ngửi khí vị trên người, trong chốc lát đại khái kết luận anh ta không phải là người xấu, liền phe phẩy cái đuôi cọ cọ tay Cố Viêm.

"Cậu thích chó sao?" Cố Viêm xòe bàn tay đối với Tia Chớp nói: "Tia Chớp, ngồi!"

Tia Chớp bật người bình tĩnh, đặt mông ngồi xuống muốn chấp hành mệnh lệnh. Đường Viễn đen mặt, nhanh chóng dắt nó nói: "Tia Chớp, đến hiệu sách——" Nói còn chưa xong, Tia Chớp liền y như được lệnh đặc xá, chân sau đạp mạnh, mừng rỡ xông ra ngoài.

Đời trước ngoại trừ mèo Mun, Đường Viễn sẽ không tiếp xúc quá gần gũi với các động vật khác, cũng không làm phòng bị ngay lập tức, hơn nữa hiện tại thân thể 17 tuổi còn chưa đủ cường tráng, cho nên cú bật người lao ra đầy mừng rỡ của Tia Chớp dẫn đến cơ thể bị kéo mạnh về phía trước, mắt thấy sắp hôn đất mẹ tới nơi…

Cố Viêm nhanh chóng vươn tay bắt lấy hắn. Một tay anh kéo dây xích trở về, tay còn lại thuận thế đặt lên thắt lưng, ôm Đường Viễn vào ngực, quát khẽ: "Tia Chớp!"

Lỗ tai Tia Chớp hơi cụp xuống, dừng móng vuốt, quay đầu lại trừng hai người, đầu đầy dấu chấm hỏi, bất mãn sủa: "Uông ~!"

Đường Viễn: "…"

"Không có việc gì chứ?" So với Đường Viễn thì Cố Viêm cao hơn một cái đầu, giờ phút này, cằm anh cơ hồ đặt trên đỉnh đầu của Đường Viễn nói chuyện.

Đường Viễn nhíu mày, trong lòng có chút khó chịu, khi nào thì thằng bé này cao như vậy chứ?

"Không có việc gì." Hắn trấn định tự nhiên từ ngực Cố Viêm tránh thoát đi ra. Một cảm giác áp suất thấp mạc danh kỳ diệu xuất hiện trên người khiến Cố Viêm nhíu mày.

"Cậu đi hiệu sách sao?" Cố Viêm nhận dây xích trong tay Đường Viễn, vừa đi vừa nói chuyện: "Giống cho Alaska đều rất nháo, bình thường mọi người ít nuôi nó."

Đường Viễn đứng tại chỗ, mắt nheo lại, từ phía sau lưng liếc Cố Viêm một cái, nghĩ nghĩ, ôm hộp quà theo sau, nói: "Bình thường là hai anh em cùng chăm nó."

Cố Viêm một tay đút túi quần, bị Tia Chớp kéo đi phía trước, khóe môi vô ý mà nhếch một cái, đột nhiên thấp giọng nói: "Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, một cậu nhóc ký hợp đồng với công ty tôi gia nhập vào giới nghệ sĩ năm trước lại có thể được gia đình huấn luyện đạt được thân thủ tốt đến vậy. Động tác đánh nhau kịch liệt cùng phản ứng ý thức độc đáo, đừng nói cho tôi là cậu không biết tôi đang nói cái gì, ân?"

Anh nghiêng mặt nhìn Đường Viễn đang đi phía sau, cách chừng nửa bước, vòng cổ của Tuyết Lang từ cổ áo sơ mi ẩn ẩn lộ ra.

Đường Viễn trừng mắt nhìn, biểu tình có vẻ thực ngốc, một bên bước chân đi cạnh Cố Viêm, một bên thực nghiêm túc hỏi: "Cái này rất quan trọng sao? Anh tôi dạy tôi để phòng thân."

Cố Viêm: "…"

"Cậu_____" Cố Viêm cố ý kéo dài âm, nghiêng người phủ đến bên tai Đường Viễn, ánh mắt nhìn vành tai, giọng điệu mang theo ý cười khó hiểu: "Ha hả, rất có ý tứ."

Mặt Đường Viễn không đổi sắc, nhấc hộp quà hướng lên trên đẩy miệng Cố Viêm ra khỏi tai mình, ngay sau đó hắn phát ra chỉ lệnh mà sau khi trùng sinh trở thành con cưng của Đường gia vẫn thường hay dùng nhất đối với Tia Chớp: "Tia Chớp, chạy!"

Tia Chớp nhanh chóng nghe lệnh, đuôi xù vung lên, mang theo Cố Viêm mãnh liệt lao về phía trước.

Cái tư thế kia, sức mạnh kia, hoàn toàn chính là hành động kéo xe trượt tuyết thường thấy, Tia Chớp rất vui vẻ chấp hành mệnh lệnh đem người đang đen mặt phía sau thành hàng hóa mà nhiệt tình tha đi.

Cố Viêm: "…"

Đường Viễn cong khóe môi, cực lực nén cười.

Trước đây, vào thời điểm bị ông anh dính đến làm hắn chịu không nổi, Đường Viễn sẽ gọi Tia Chớp chạy đến, cười "Ha hả a" mà nhét dây xích vào trong tay Đường Niệm, sau đó vỗ vỗ đầu Tia Chớp, đi ra bên ngoài, hô một tiếng "Tia chớp, chạy!", kiểu gì thì Đường Niệm cũng bị lôi đi.

Thế giới xung quanh Đường Viễn sẽ nháy mắt thanh tịnh, tuy rằng thời gian rất ngắn.

Tinh lực cùng khí lực của giống chó Alsaka, tựa hồ vĩnh viễn đều rất nhiều, dùng không bao giờ hết.

Cố Viêm bị nó mang theo chạy một đoạn, quả thực có chút dở khóc dở cười, trong đầu đột nhiệt xuất hiện một cảnh tượng được tua lại, đó là hình ảnh mèo Mun nhảy lên nhe răng ngao ngao đầy khí thế. Cố Viêm chợt sửng sốt, theo bản năng liền quay đầu nhìn Đường Viễn.

Đèn đường hai bên đã sáng lên, ánh sáng vàng dịu chiếu qua người Đường Viễn, thản nhiên kéo xuống đất một bóng dáng dài nhỏ. Thiếu niên vốn dị thường thanh tú, trên người lại mơ hồ lộ ra một cảm giác đạm mạc làm người ta nhìn không thể rời mắt.

Một chớp mắt kia, Cố Viêm nhìn xem đặc biệt rõ ràng. Trong ánh mắt dài nhỏ của Đường Viễn tự nhiên tản ra quang mang biểu hiện sự thông minh, tỉnh táo cùng phòng bị, cực kỳ giống người thủ hộ yên lặng ngủ đông trong bóng tối—— yên lặng, cường đại và lạnh lùng.

Đường Viễn hướng anh chỉ chỉ, lớn tiếng nói: "Đến hiệu sách rồi."

Tia Chớp rõ ràng cũng đã nghe hiểu, thở hổn hển một tiếng, phe phẩy cái đuôi ngồi xổm xuống, vươn ra đầu lưỡi bắt đầu liếm lông.

Cố Viêm lại nhìn Đường Viễn, nhất thời không có phản ứng.

Là con trai cả của Cố Vệ Quốc, Cố Viêm từ khi còn rất nhỏ đã bị bố mang theo bên người tự mình huấn luyện. Qua từng tháng ngày tích lũy, cộng với sức quan sát độc đáo cùng với trực giác chuẩn xác trời sinh, anh sớm đã không thể so cùng các đặc công BOF bình thường, bất cứ địa điểm nào, thời gian nào đều dị thường nhanh nhạy, độc đáo và tàn nhẫn.

Trên người một người, chân chính có thể làm bại lộ tuổi cùng tính cách, không phải là bề ngoài, lại càng không là con số, mà chính là ánh mắt.

Cố Viêm hầu như khó có thể tin.

Khoảnh khắc vừa rồi, anh vô cùng tinh tường cảm giác được, ánh mắt Đường Viễn vừa xoay lại cùng với ánh mắt mười bốn năm trước luôn in bóng trong đầu anh của Tuyết Lang đột nhiên trùng hợp, lại đột nhiên tách ra, chợt lóe lướt qua, làm người ta quả thực thất thần.

Nhưng, Cố Viêm chắc chắn, vừa rồi anh tuyệt đối không có nhìn nhầm.

Đường Viễn, cậu và Tuyết Lang có quan hệ gì?

Đường Viễn đi đến trước mặt Cố Viêm, nhíu mày liếc anh một cái: "Làm sao vậy?"

Cố Viêm yên lặng nhìn hắn, cách áo sơmi, vươn tay đi sờ trên vòng cổ của Tuyết Lang, dừng một chút, anh đột nhiên cúi đầu hư hư bế ôm Đường Viễn, xoay người cười nói: "Không có gì, đi thôi!"

Mặt Đường Viễn tối sầm, trực tiếp từ phía sau đạp hắn một cước: "Anh "đệ khống" lầm đối tượng rồi!"

Tia Chớp cư nhiên thông minh đột xuất học ngay, cũng đi theo đạp Cố Viêm một cước, mặt vằn đen chữ thập ngửa đầu lên nhìn: "Uông ~!"

Cố Viêm: "…"

.

.

.

Vậy là lần thứ 2 gặp nhau, hai anh ôm đã ôm rồi, bế đã bế rồi, xoay cũng đã xoay rồi, đáng ăn đạp cũng ăn rồi… ^_^

.

.

Bây giờ là thông tin về giống chó Alaska, mình muốn nuôi 1 con quá >_<>

Miền Bắc Cực băng giá quanh năm tuyết phủ là một vùng lãnh thổ vô cùng rộng lớn. Dân Esquimo là người đầu tiên đặt chân lên vùng đất này; trong đó có bộ tộc Mahlemut, vốn nổi tiếng với giống bò xạ hương và giống chó sói được đặt tên theo bộ tộc là Malamute và tồn tại đến ngày nay.

Đã từ rất lâu, dân du mục ở đây đã khám phá ra khả năng di chuyển và sức kéo mãnh liệt của chúng trên những quãng đường dài đầy băng tuyết trơn trượt … Họ đã cho lai tạo với những giống khác như Newfoundland hoặc St Bernard để có được gống chó ngày càng to hơn, khoẻ hơn, bền bỉ hơn mà vẫn chịu được thời tiết khắc nghiệt của Bắc Cực. Dân Eskimo rất tự hào về giống chó của họ vì không một giống chó nào có thể thay thế được nhiệm vụ hoàn thành tốt quãng đường hằng ngàn dặm phải vượt qua. Bất kỳ du khách nào khi đến đây đều được nghe kể về giống chó Alaskan Malamute tuyệt vời này.

Chúng có hai lớp lông dày ngăn không cho cái lạnh buốt xương ngấm vào cơ thể. Lớp lông dài bên ngoài đặc biệt không thấm nước; lớp lông trong ngắn hơn nhưng rất dày, có cấu trúc như lông cừu. Do vậy, việc chăm sóc lông cho chúng đòi hỏi phải kiên trì và chỉnh chu. Alaskan Malamute đẹp nhất là nhờ bộ lông dày mượt, đặc biệt cái đuôi hình bông lau xõa đều cong ngược trên lưng.

Những bài tập đối với chó trưởng thành là rất khắc khe để bảo đảm cho sức khoẻ và tinh thần của chúng luôn được hưng phấn. Nếu có điều kiện , thỉnh thoảng chúng ta nên đưa chúng đến những vùng ven rộng mát hoặc biển cát mênh mông để chúng thoả thích chạy nhảy .

TÍNH CÁCH : Thông minh, hiền hoà, bao dung. Dù cái hay đực, Alaskan Malamute luôn biết vâng lời và chịu khó tập luyện. Đặc biệt rất thích trẻ con. Alaskan Malamute không có thói quen nhặt bóng hay tha đồ vật như một số giống chó săn khác do từ cổ xưa, mục đích của dân Esquimo không sử dụng chúng trong săn bắt mồi mà chỉ để kéo xe nên bản tính săn mồi trong chúng rất ít.

Sự thân thiện, hồn nhiên của Alaskan Malamute được nhiều người yêu thích làm thú cảnh trong gia đình. Chúng có thể tự đi rất xa mà vẫn tìm được đường về. Theo nghiên cứu thì do tập tục sống thành bầy đàn, nên khi nuôi trong gia đình, Alaskan Malamute rất biết nghe lời chủ bởi chúng coi chủ như con đầu đàn, luôn phục tùng và luôn có khuynh hướng sẵn sàng bảo vệ bầy đàn của mình khi bị tấn công hay bị xâm phạm.

KHẢ NĂNG : Ngày nay Alaskan Malamute chủ yếu được nuôi ở miền Bắc Cực băng giá và những vùng có tuyết phủ quanh năm. Việc di chuyển trên tuyết trong không gian rộng lớn thì không con vật nào có thể sánh bằng Alaskan Malamute.

Hằng năm tại Canada, Mỹ và một số nước khác thường tổ chức những cuộc đua mang tính chất thể thao nhằm đáp ứng đà phát triển giống chó kéo tuyết này. Tại một số thành phố hay nông trại, người nuôi cũng có mục đích tương tự nhưng những "xe tuyết" được gắn bánh hơi để thồ nông sản và những vật dụng khác thay cho ngựa.

Từ thuở dân Esquimo đặt chân đến Bắc cực cho đến nay, giống chó Alaskan Malamute thường được nhân giống để phục vụ cho mục đích duy nhất là kéo xe. Với đàn chó từ 4 con đến 12 con mà không hề có sự xích mích giữa chúng. Với một sức khoẻ vô cùng sung mãn có thể vượt mọi nẻo đường tuyết phủ. Với lòng nhiệt tình tuân phục mệnh lệnh và sự chịu đựng thời tiết khắc nghiệt đã nằm trong huyết quản chúng : Alaskan Malamute thay cho bất kỳ loại hình hoặc phương tiện di chuyển nào trên vùng đất phương Bắc xa xôi hẻo lánh này.

Alaskan Malamute là giống chó cực kỳ thông minh nên có khả năng học tập rất nhanh và rất biết vâng lời. Việc huấn luyện đương nhiên phải giao cho người có kinh nghiệm và lương tâm. Bản chất rất tò mò và vô cùng hiếu động nên Malamute rất thích được lao động.

Không gì chúng thích bằng khi được kéo một vật gì đó trên một đoạn đường dài (chung với bầy đàn càng tốt). Bạn hãy thử buộc chúng vào xe gắn máy bằng một sợi xích dài khoảng 1 mét. Ban đầu bạn cho xe khởi động ở tốc độ khoảng 15km/giờ. Sau khi con Malamute của bạn đã làm quen với tốc độ "nước kiệu", bạn hãy mạnh dạn tắt máy xe và cho nó kéo tự do một đoạn đường khoảng vài cây số . . . Chắc chắn bạn sẽ vui sướng khi được điều khiển chú chó cưng như ý của mình và hơn thế nữa, con Malamute cũng sẽ vui sướng gấp nhiều lần vì được lao động.

NGUỒN GỐC : Alaskan Malamute đã được phát triển ở Alaska từ rất lâu đời, trước khi Alaska trở thành

1 bang của Hiệp Chủng Quốc Hoa Kỳ và ngẫu nhiên thì chúng trở thành một giống chó Mỹ. Khi những người Nga khám phá ra vùng Bắc Cực băng giá này họ cũng có nói đến giống chó Malamute này để so sánh với giống Siberian Husky của họ .

TIÊU CHUẨN : Không giới hạn về kích cở nhưng hiện nay theo tiêu chuẩn được AKC (American Kennel Club) ghi nhận thì chiều cao từ 58 cm đến 71 cm (23 – 28 inc). Cân nặng từ 39 kg đến 56 kg (85 – 125 lb).

ĐẶC ĐIỂM :

Xương chân lớn rất cơ bắp. Cặp mắt màu nâu , nâu đen hình quả hạnh rất thân thiện, vui, thậm chí nghịch ngợm. Tai nhỏ đầy lông tơ. Bộ lông dày giúp giữ thân nhiệt chịu đựng cái lạnh khủng khiếp của miền Bắc Cực băng giá quanh năm. Con cái đặc biệt nhỏ hơn con đực. Màu lông Alaskan Malamute đa dạng : xám & trắng, xám lông chồn & trắng, đen & trắng hoặc toàn thân trắng. Sắc lông đỏ rất quý hiếm được AKC chấp nhận và không được phép mang ra khỏi nước Mỹ. Quy định mới nhất của AKC loại ra khỏi giống nòi những con nào có cặp mắt màu xanh, vì cho là dấu hiệu của lai tạo giống.

Đặc điểm rõ nhất cho dù Malamute có màu lông nào chăng nữa thì mõm và 4 chân phải là màu trắng.

8. Chương 8: Alaska (nhị)

Văn Suất nhìn trần nhà trở mình một cái xem thường, không lời gì để nói mà cầm chiếc đũa cắn tới cắn lui, bầu không khí trên bàn cơm này cũng quá quỷ dị đi.

Đường Niệm vốn là "đệ khống", là người "luyến đệ" thành nghiện, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến cậu ta sẽ dùng cái phương pháp độc đáo nào đi chiếu cố Đường Viễn ăn bữa cơm. Nhưng là, hai anh em nhà Cố gia này có cần công khai trắng trợn nhìn chằm chằm Đường Viễn như thế không hả? Ta khinh!

Văn Suất thực đau trứng, quay đầu nhìn Alaska: "Tia Chớp, cơm nước xong tao mang mày ra ngoài đi dạo nha?"

"Uông ~!" Tia Chớp phe phẩy cái đuôi to tướng, hướng cậu trả lời một tiếng, lon ton chạy tới, cong người cọ cọ bên chân Đường Viễn, cọ xong lại tiếp tục chạy về, chôn đầu vào bát chuyên tâm ăn cơm.

Văn Suất: "…"

"Ha ha! Anh tỉnh lại đi học trưởng!" Cố Thiếu Cảnh trưng ra vẻ mặt xem kịch vui, cười nhe hai cái răng khểnh, nói: "Tia Chớp rõ ràng không thân với anh kìa. Anh mang nó đi chơi, nó còn không vui lòng đâu! Đúng không, tiểu Viễn?"

Đường Viễn đem đĩa đựng trái cây mang đến phòng khách, sau đó tiến vào, liếc cậu một cái, không nói gì.

"Ai, đều đừng lo lắng a, nếm thử đi, trù nghệ của Đường Niệm cũng không tệ lắm." Đường Kính Thu cười ha hả xua tay, gắp sườn xào chua ngọt thả vào trong bát Đường Viễn, lại hướng Cố Thiếu Cảnh nói: "Đến đến đến, tiểu Cố cũng ăn đi cháu, đừng khách khí a, ăn nhiều một chút, có muốn uống nước trái cây nữa không?" Ông lại gắp thêm sườn xào vào bát Cố Thiếu Cảnh.

"A, cháu cám ơn bác ạ! Bác cứ ăn đi, không cần gắp cho cháu đâu ạ, cứ để cháu tự gắp." Cố Thiếu Cảnh mỉm cười, trộm nhìn Cố Viêm liếc mắt một cái, thấy anh trai không phản ứng gì, bắt đầu chuyên tâm ăn cơm.

Đường Kính Thu cười cười, quay đầu nhìn Đường Viễn nói: "Tiểu Viễn, về sau sống ở trường học không được tự do như ở nhà, con cùng tiểu Cố là đồng học, bình thường ở chung với nhau, có chuyện gì thì gọi điện thoại thông báo cho bố, biết không?"

"Con biết rồi! Bố dùng bữa đi ạ." Đường Viễn đem đĩa thịt xào cần tây hướng bố đẩy đến, sau đó muốn gắp thêm sườn xào.

"Chậc, Tiểu Viễn!" Đường Niệm nhíu mày, nhẹ nhàng gõ bàn tay Đường Viễn đang vươn ra muốn cầm một miếng thịt, rút một tờ giấy ăn cầm lấy miếng sườn đưa cho em: "Lại dùng tay? Thịt phủ rất nhiều dầu, dùng cái này cầm hoặc dùng đũa cũng được, phòng bếp vẫn còn thịt, đủ cho em ăn thoải mái."

Đường Viễn "Ngô" một tiếp đáp lời, nhận miếng sườn bắt đầu gặm.

Hắn đương nhiên biết Cố Viêm ở đối diện đang đánh giá hắn, hơn nữa, tầm mắt tìm tòi nghiên cứu cùng ý tứ hàm xúc toát ra làm hắn phi thường khó chịu, lập tức càng cố sức gặm thịt, cố ý nhai bẹp bẹp mà ăn.

Trong lòng Cố Viêm buồn cười muốn chết, nhưng trên mặt vẫn treo một nụ cười lịch sự như trước.

Xem ra, cậu bé thiên tài viết nhạc này thật sự là thú vị. Năm trước công ty ký hợp đồng với Đường Viễn thì anh cũng không có trực tiếp ra mặt. Hôm nay coi như lần đầu tiên Cố Viêm nhìn thấy bản thân Đường Viễn. Đôi mắt cất dấu lãnh tĩnh, ánh mắt sắc bén ngẫu nhiên sẽ hiện ra một tia mờ mịt làm Đường Viễn có vẻ có chút ngốc. Điều này làm cho Cố Viêm cảm thấy phi thường ngạc nhiên cùng không giải thích được. Đồng thời, trong lòng anh tựa hồ lại có một cảm giác khó hiểu quen thuộc, trái tim nhẹ nhàng xúc động, cảm giác này thật kỳ diệu.

Cố Viêm gắp một miếng cá, lễ phép nói: "Thưa bác, hôm nay thật làm phiền gia đình."

"Cố tiên sinh cứ nói đùa, tiểu Viễn được nuông chiều từ nhỏ, chờ em tốt nghiệp vào công ty, có cái gì làm không tốt còn muốn Cố tiên sinh chỉ bảo, hướng dẫn nhiều hơn mới đúng."

"Đó là nhất định, bác cứ gọi tên cháu là được rồi ạ. Về sau, chúng ta còn thường xuyên qua lại, không xa lạ gì đâu." Cố Viêm cười cười, gắp một con tôm he lột vỏ thả vào bát Cố Thiếu Cảnh, thuận miệng trêu ghẹo: "Tiểu Viễn rất có có lộc ăn, Đường Niệm nấu cơm rất ngon."

Đường Kính cười gật đầu: "Cũng không phải, tiểu Viễn nhà này há mồm muốn ăn gì đều được anh nó gắp uy đến tận miệng."

"Này uy mới tốt." Đường Niệm đắc ý muốn sờ đầu Đường Viễn lại thôi, trong lòng lại nảy sinh một cảm giác bài xích cùng mâu thuẫn đối Cố Viêm. Cảm xúc này bắt đầu từ lúc thấy anh ta dắt Tia Chớp cùng Đường Viễn đồng thời cửa mở vào nhà. Đường Niệm quả thực chính là cảm thấy rất rất không vui.

Mà giờ này khắc này, Cố Thiếu Cảnh đồng học ngồi bên cạnh lại nghẹn ứ, một ngụm cơm mắc ngay trong cổ họng, ngắc ngứ.

Cậu quay đầu trừng Cố Viêm nửa ngày, đáy lòng lặng yên rơi lệ, hôm nay đến đây ăn cơm quả nhiên là đúng! Cố lão hổ chẳng những đáp ứng dẫn mình đi Lệ Giang chơi, hiện tại cư nhiên còn chủ động lột vỏ tôm cho mình.

Lúc này Cố Thiểu Cảnh vô cùng sùng bái mà nhìn hai anh em ngồi đối diện, ánh mắt long lanh như con cún con, đuôi vẫy vẫy, tỏ vẻ cảm kích vô cùng.

Văn Suất lại trở mình nhìn trời xem thường, nhanh chóng cúi đầu vào bát cơm, chịu không xem nổi nữa!

"Đường Niệm học tài chính chuyên nghiệp đúng không? Không biết sau khi tốt nghiệp, em có hứng thú đến công ty của anh làm việc hay không?" Cố Viêm ngẩng đầu, thuận miệng hỏi.

Đường Niệm cúi đầu ăn cơm: "Không có hứng thú." Nói xong, cậu lại duỗi tay gắp đồ ăn vào bát Đường Viễn, dừng một chút, bổ sung: "So với làm công cho người khác, em càng thích làm công cho chính mình."

"Ngô… Anh… Ngô…". Đường Viễn đang nhai miếng sườn, lầu bầu vài tiếng mơ hồ không rõ, nhanh chóng đem miệng thịt nuốt xuống, hỏi: "Anh muốn mở công ty?"

"Ừ." Đường Niệm đưa khăn tay cho hắn lau miệng, nghiêm trang nói: "Về sau anh muốn kiếm tiền cho tiểu Viễn tiêu vặt, đương nhiên phải mở công ty rồi. "

"Em cũng có thể kiếm tiền mà." Đường Viễn dùng chiếc đũa kẹp một miếng sườn nữa, mặt mày khó nén ý cười. Đối mặt với mọi người trong gia đình đời này, trong lòng hắn cảm thấy rất lo lắng và vui vẻ, tựa như linh hồn đang ở trong bóng tối đột nhiên bị mặt trời chiếu đến, rực sáng, ấm áp ấm áp, không còn dư một khe hở, một tia ẩm ướt nào. Mặc dù ngẫu nhiên làm hắn luống cuống, nhưng lại mang cho hắn cảm giác ấm áp, hạnh phúc chưa từng có.

Cố Thiếu Cảnh cố ý cầm chiếc đũa tranh miếng thịt với hắn, nói: "Thích ăn thịt vậy à? Mấy ngày nữa đến nhà tôi chơi đi? Anh của tôi làm thịt bò ăn cũng rất ngon."

"Không thích!" Đường Viễn liếc hắn một cái, hơi hơi nhíu mày.

Cố Thiếu Cảnh: "…"

Không thích à? Chút nữa phải hỏi cậu ta số điện thoại di động vậy.

=== ====== ====== ====== ====== =======

Trong phòng học, một cô bé tóc ngắn khẽ khẽ nói nhỏ, lông mi dài mảnh hơi cong lên, một ánh mắt chăm chú nhìn Đường Viễn. Cô quan sát trong chốc lát, khóe môi hơi nhếch lên một độ cung, lấy điện thoại gõ vào một chuỗi kí tự: [Em nói "Gấu mập" rất khốc đi.]

[Chị, "Gấu mập" đến trường rồi à?]

[Nghe nhạc bên cạnh chị chứ đâu. Hôm qua anh cả hỏi chị muốn bộ phim hoạt hình Kiếm Tam, chính là đưa cho cậu ta hả?]

[Ừ, chị cũng không biết đâu. Anh sinh đôi của cậu ta quả thực rất "luyến đệ". Tối hôm qua vào phòng ngủ của Đường Viễn, em còn xém bị hù chết, một phòng ngủ toàn hình gấu trúc béo tròn, thu thập một đống đồ in hình gấu trúc, phỏng chừng phải có 30 cái quần lót gấu trúc ấy. Đúng rồi, còn có một phần hàng của Alaska, nó gọi là Tia Chớp, nhìn đáng yêu không chịu được, ha ha ^_^]

[Có thể làm cho anh cả chủ động vậy là cực cực kì hiếm có đó. Chị xem cậu bạn này rất thú vị đấy, có cơ hội chị cũng muốn đi phòng cậu ta nhìn xem. Đúng rồi, bố nói vào hôm sinh nhật, em theo chị đi Ethiopia làm nhiệm vụ. Thời gian, chọn người là do chị quyết định. Em cứ chuẩn bị sẵn sàng đi.]

[…. Cố Lãnh Đông! Chị vậy là không được! Lão hổ đã đồng ý cho em đi Lệ Giang vào dịp sinh nhật rồi. Chị lại nhận nhiệm vụ từ bố phân cho em là sao hả? Đây là sinh nhật 18 tuổi đầu tiên và duy nhất, chỉ xảy ra một lần trong đời em trai yêu quý của chị đó! Em muốn làm DNA giám định! Có hiểu giám định DNA hay không hả? Làm ngay bây giờ, lập tức…..]

Cố Lãnh Đông mặt không đổi sắc mà cất di động, đối với mỗi lần Cố Thiếu Cảnh xù lông lên nói gì, cô đều có thể đọc thuộc làu làu.

Làm cô con gái duy nhất của Cố Vệ Quốc, từ nhỏ Cố Lãnh Đông đã bị đưa ra nước ngoài tham gia học chương trình huấn luyện đặc công tàn khốc nhất. Cho tới nay, so với anh Cố Viêm cùng cậu em Cố Thiếu Cảnh, bối cảnh của cô đã được gia đình che dấu phải nói là vô cùng thành công. Từ năm trước, cô được bố đón về Nhà cũ, trừ bỏ nhân viên đặc biệt của BOF, không có người nào biết cô là con gái Cố Vệ Quốc.

Đối với chuyện này, đa số người trong căn cứ chỉ biết là tăng thêm một người, cũng như một tên của một nữ đặc công. Hơn nữa, nữ đặc công Lãnh Đông còn cùng nhóm thiếu gia của Cố gia đi lại rất gần. Những người không biết nội tình liền bảo nhau ngầm hiểu trong lòng, những người trẻ tuổi đi lại với nhau cũng không phải chuyện xấu gì.

Về điểm này, người đời trước không tiếp xúc với Cố Lãnh Đông là Tuyết Lang tự nhiên không cũng không biết cô. Tuy nhiên, Cố Lãnh Đông hoặc nhiều hoặc ít đều biết câu chuyện của Tuyết Lang.

Lại nói tiếp, tính tình Cố Lãnh Đông cực kì giống Cố Viêm, toàn thân ẩn ẩn lộ ra một cỗ cảm giác áp bách mãnh liệt, hoàn toàn không có khí thế mềm mại của nữ nhi. Thời điểm làm nhiệm vụ, cô lại thường xuyên áo da, quần da, dép lê, dáng người nóng bỏng, đôi môi đỏ mọng, ngồi xe Harley-mô tô phân khối lớn, thấy vậy ai cũng đều cầm lòng không đậu.

Bất quá, Cố Lãnh Đông rốt cuộc cũng sợ vài người, một người là ông bố Cố Vệ Quốc, người còn lại là ông anh Cố Viêm.

"Gấu mập!" Ngoài cửa vang lên một tiếng hô to, những người còn đang ngồi trong phòng học nhỏ giọng nói chuyện với nhau xoát xoát xoát mà đem toàn bộ ánh mắt bắn tới trên người Cố Thiếu Cảnh.

"Ai! Gấu mập, Gấu mập!" Cố Thiểu Cảnh cười khoe răng khểnh, hướng Đường Viễn lớn tiếng gọi: "Đường Viễn! Đừng nhìn nữa, tôi gọi cậu đó! Panda không phải là gấu mập thì là gì?"

Cậu nói xong, mắt nhìn Cố Lãnh Đông, cái mũi phát ra âm thanh "Hừ" nhẹ, không coi ai ra gì mà đi đến, kéo một cái ghế trống ngồi xuống, đặt một tay lên bả vai Đường Viễn, tay còn lại lắc lắc di động nói: "Cậu còn chưa cho tôi số điện thoại đâu nhá! Ngồi ở phòng học bên kia buồn ngủ muốn chết, chủ nhiệm lớp còn nhắc nhở, dặn dò chán chê mê mải, mãi không xong. Đúng rồi, trưa hôm nay tôi mời cậu đi ăn thịt, ok?"

Cố Thiếu Cảnh tháo một bên tai nghe của Đường Viễn xuống, đặt vào lỗ tai mình, ghé vào trên bàn cười tủm tỉm.

Hệ điện âm cùng soạn hệ, cơ hồ mỗi đợt tốt nghiệp đều sẽ xuất hiện không ít tân binh gia nhập giới ca hát.

Bởi vậy, phòng học của hai hệ gần nhau, là hai tòa nhà mới tinh tiếp giáp nhau. Cố Thiếu Cảnh học hệ điện âm 12, lớp 1, có phòng học cùng vị trí như của Đường Viễn, đều tại tầng ba, phía Đông Bắc.

Đường Viễn hung hăng nhíu mày, nhìn Cố Thiếu Cảnh, nheo mắt: "Tôi ăn tương trấp thịt". (ai biết món này là món gì không, bạn tìm không được, có phải món thịt luộc chấm tương không vậy?)

"Không thành vấn đề!" Cố Thiếu Cảnh cười ha ha, đột nhiên đến gần bên tai hắn nhỏ giọng nói: "Đúng rồi, Gấu mập, tối hôm qua anh tôi đã mời cuối tuần đến nhà chơi, ăn bữa cơm. Anh ấy nói sinh viên mới khai giảng chắc không vội gì, mời hai anh em cậu đến nhà. Anh tôi sẽ làm rất nhiều món thịt, đến lúc đó cậu thích ăn món nào đều được."

Cố Lãnh Đông bên cạnh nghe vậy ngẩn người, đầy hưng trí mà đánh giá Đường Viễn.

Anh cả cư nhiên sẽ mời người khác đến nhà ăn cơm? Này, đây thật đúng là chuyện lạ của lịch sử.

"Kia là…..cậu ta là Cố Thiếu Cảnh đi? Nhân vật phong vân trong đám sinh viên mới năm nay của hệ điện âm!"

"Anh trai cậu ta chính là người đứng số một trong danh sách những người đàn ông độc thân đáng mơ ước đó hả? Ông chủ của công ty truyền thông Hoa Thiên?"

"Đúng vậy! Ngày hôm qua Cố Viêm còn đến trường học chúng ta, cậu không biết à?"

"Trời ơi, cậu xem hai anh em nhà họ đã đẹp trai như vậy, nhà lại lắm xiền! Mặc kệ, tớ muốn tiên hạ thủ vi cường, hiện tại "81 chiêu truy trai đẹp các bạn cần nhớ" trên mạng còn có thể mua được đi?"

"… …"

"Phòng học của cậu rất náo nhiệt nhỉ?" Cả người Cố Thiểu Cảnh nhoài sang, dính đến trên người Đường Viễn, cái mũi cau ôm lấy khóe môi cười: "Này, nhân viên trong công ty mà dám làm như vậy, chắc chắn lão hổ sẽ bốc hỏa nghiến răng ken két!"

"Đúng rồi, cậu biết không, Gấu mập?" Cố Thiếu Cảnh mở di động, lôi ra tấm ảnh chụp, lời nói thấm thía: "Tôi đã nói với cậu a, Gấu mập, cậu ngàn vạn lần đừng cho rằng anh trai tôi có tính tình tốt. Biểu hiện tối hôm qua của ông ấy có chút ngoài dự kiến của tôi, chứ bình thường tuyệt đối không phải là bộ dáng cậu đã xem đâu!"

Cố Thiếu Cảnh đem di động đặt tới trước mặt Đường Viễn: "Ông ý bình thường đều là cái dạng này! Sẽ không bao giờ cười cậu hiểu không? Xem tiếp ảnh này, còn có ảnh này…"

Di động bá bá bá liên tiếp lướt qua các tấm ảnh chụp, Cố Viêm cơ bản đều là mím miệng, khuôn mặt lạnh lùng bức nhân.

Ngón tay Cố Thiểu Cảnh liên tục hoạt động, đột nhiên hiện lên một tấm ảnh chụp, "Nha" một tiếng lại vòng lại, chỉ vào ảnh chụp một người một mèo, phẫn hận nói: "Chỉ có thời điểm ông ý trêu chọc con mèo này mới có thể cười, cậu xem đi! Hàng này có cái gì tốt? Năm nay đã 16 cái xuân xanh rồi mà còn tung tăng hoạt bát, xù lông, nhảy dựng lên cắn người! Một con mèo sống đến 16 năm a, cậu hiểu không? Thì phải bằng nhân loại sống 120 tuổi! Anh ấy còn đối xử với nó tốt với tôi nữa chứ!"

Cả người Đường Viễn đều cương một chút.

Hắn nhìn hình ảnh hiện lên trên di động, một con mèo đen thiếu nửa tai phải, trái tim bang bang nhảy lên, khi tầm mắt chạm đến huy chương của Tuyết Lang trên cổ nó, đồng tử càng mãnh liệt co rút lại —— vì cái gì mà vòng cổ của Tuyết Lang lại mang trên người mèo Mun vậy?

Đời trước, Tuyết Lang là bị Cố Vệ Quốc xử lý .

Mặc kệ nói như thế nào, đồ vật của hắn cũng không có khả năng được lưu lại. Trước đây hắn cũng từng ngẫu nhiên nghĩ qua, những đồ vật nguyên bản thuộc về hắn trong căn cứ, kể cả mèo Mun, tám phần sẽ đi theo thi thể của hắn, đồng thời bị xử lý hết, sạch sẽ, giống như thế giới này chưa từng tồn tại một người là hắn.

Cố Vệ Quốc là một người lạnh lùng, thiết huyết, ông ta tuyệt đối sẽ không cho phép lưu lại bất kì đồ vật nào của đặc công BOF đã hi sinh một cách bất bình thường.

Đường Viễn cảm thấy giống như đột nhiên bị người khác hung hăng mà quăng một cái tát vào mặt. Hắn cũng không rõ trong lòng mình là cảm giác gì, chỉ là ẩn ẩn đau, thật khó chịu.

Đường Viễn dừng một chút, quay đầu nhìn Cố Thiếu Cảnh: "Tôi không thích mèo, cám ơn hảo ý của anh trai cậu. Cuối tuần này tôi không đi đâu."

"…" Cố Thiếu Cảnh há miệng thở dốc, nhìn hắn, còn chưa kịp nói gì, chuông điện thoại đã vang lên.

Cậu cúi đầu vừa thấy, biểu tình thật như người bị táo bón, tiếp điện thoại: "Này, anh…"

Cố Viêm đem áo khoác giao cho thư kí, tháo cà vạt: "Tiểu Đông vừa rồi nhắn tin nói cho anh, em bảo Đường Viễn cuối tuần đừng tới đây?"

"…" Khuôn mặt Cố Thiếu Cảnh đều tái rồi, trộm trừng mắt liếc nhìn Cố Lãnh Đông, cầm microphone nhỏ giọng bồi cười: "Em nào dám anh! Gấu mập… Không không không, là Đường Viễn nói cậu ấy không thích mèo, cho nên không muốn đi…"

Bên kia, Cố Viêm im lặng ước chừng ba mươi giây, trầm giọng nói: "Cậu ta đang ở bên cạnh em?"

"A? Bên cạnh a!"

"Em để Gấu… À em để cậu ấy nghe"

Tối hôm qua trên đường trở về Nhà cũ, Cố Thiếu Cảnh ở trên xe liên tục nhắc tới "Gấu mập, Gấu mập", "Ăn thịt Gấu mập", khiến cho Cố Viêm cũng thuận miệng gọi theo cậu.

Bên này, Cố Thiếu Cảnh "Phốc" một tiếng, thần tình đỏ bừng mà đem di động đưa cho Đường Viễn: "Anh tôi bảo cậu nghe điện thoại."

Đường Viễn đen mặt nhìn cậu.

"…" Cố Thiếu Cảnh thật muốn bật người khóc tang, miệng lấy hình dáng khi phát âm ý bảo: "Xin thương xót cho tôi đi Gấu mập, nhận điện thoại giùm đi a! Nếu không anh tôi sẽ phun hỏa với tôi mất! Cậu nỡ lòng nào nhẫn tâm nhìn bạn tốt nhất của cậu đi tìm chết như thế? Cậu nhẫn tâm sao, nhẫn tâm sao?"

Khóe mắt Đường Viễn giật giật, chậm rì rì mà đưa tay cầm lấy điện thoại: "Có chuyện gì vậy?"

Cố Thiếu Cảnh cùng Cố Lãnh Đông run run một chút.

"Cuối tuần lại đây, anh làm nhiều món thịt cho em ăn." Cố Viêm híp mắt nhìn xe cộ di chuyển tấp nập ngoài cửa sổ, cũng không biết nghĩ như thế nào, liền nói thêm một câu: "Không đi Nhà cũ, ở đó không có mèo, em có thể đem Tia Chớp đi cùng."

Đường Viễn đã nghĩ cúp điện thoại, lại nhẫn nhịn, thanh âm rõ ràng có chút lạnh: "Anh ra lệnh cho tôi?"

Cố Thiếu Cảnh cùng Cố Lãnh Đông lại run run một chút.

"Mời em mà." Khóe môi Cố Viêm cong lên, tay vuốt chiếc vòng của Tuyết Lang trên cổ, nói: "Nếu cuối tuần này em không có thời gian đến chơi, cuối tuần sau cũng không có thời gian nốt, anh có thể giúp em hướng hiệu trưởng xin phép mà, yên tâm đi."

Đường Viễn không nói được tiếng nào, hậm hực cúp điện thoại.

Hắn đem di động ném tới trong ngực Cố Thiếu Cảnh, đập bàn: "Cậu thuộc hệ điện âm, đến soạn hệ làm gì?"

"Đừng quên bây giờ là giữa trưa, là thời gian ăn cơm nha!" Cố Thiếu Cảnh khoe răng khểnh, hướng hắn cười hắc hắc, vội chạy ra ngoài.

Cố Lãnh Đông khó có thể tin mà trừng mắt nhìn, cậu bạn này cư nhiên dám nói với anh mình như vậy? Cho dù cậu ta mới 17 tuổi, không biết bối cảnh của anh cả nhưng tốt xấu gì cũng nghe đến công ty truyền thông Hoa Thiên chứ? Gấu mập này… Nhân tài a…

Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra, tay gõ ba ba ba: [Anh ơi, không có việc gì chứ? Em nói trước nè, mất hứng gì thì mất hứng, khi anh về Nhà cũ, ngàn vạn lần không được mang đồ sứ của em ra luyện súng nha, nhớ đó.]

Qua năm phút đồng hồ, Cố Lãnh Đông nhận được hồi âm: [Sắp tới, có khả năng anh sẽ đến đại học A tặng mấy đứa một đoạn thời gian đặc biệt, quà tặng kèm là một giáo sư đi cùng. Không cần hồi âm lại.]

Cố Lãnh Đông: "…"

Nội tâm vốn yên lặng bỗng chốc nổi lên phong ba cuồn cuộn, shit!

9. Chương 9: Ăn Thịt Gấu Mập

Ăn xong điểm tâm, Đường Niệm đưa tay lên vai Đường Viễn chỉnh lại hai dây đeo của ba lô trên lưng rồi nhéo nhéo vành tai hắn dặn dò: "Em ngồi xe bus số 9 hoặc 13, phải nhớ kĩ điểm xuống đấy, lần sau về nhà sẽ không xuống nhầm bến. Về đến trường học thì nhắn tin thông báo cho anh nhé. Cuối tuần anh sẽ đi đón em."

Trong miệng Đường Viễn ngậm một túi sữa chua, "Ngô" một tiếng, chỉ vào sau lưng của Đường Niệm, nói: "Anh, Tia Chớp tha dép lê của anh đi rồi."

"Tia chớp!" Đường Niệm xoay người gầm lên, nắm một chiếc dép trên giá để giày, giơ tay muốn ném: "Mày mang lại đây cho tao! Nghe không? 1, 2—— "

Từ "3" còn chưa kịp hô, đầu Tia Chớp liền mãnh liệt vung, dép lê trong miệng nhanh chóng chuyển một quỹ đạo là đường parabol bay đến, "Bốp" một tiếng, chụp đến trên đùi Đường Niệm.

"…"

Ngực Đường Niệm bắt đầu trên dưới phập phồng, đôi mắt cố gắng ẩn nhẫn cũng sắp phát ra tia lửa: "Hừ! Từ tối hôm qua đã bắt đầu làm ầm ĩ đúng không? Dám tha dép lê của tao đúng không? Lại còn dám hướng tao ném dép lê? Đêm nay, trước mười hai giờ không được ngủ!"

Tia Chớp đại khái biết mình sai, lúc này cúi đầu, cụp đuôi xuống, trong lỗ mũi "Ư ử" mà phát ra âm thanh nức nở ý nhận lỗi. Nó chậm rì rì đi qua, ngồi xổm bên người Đường Niệm bắt đầu giở bài làm nũng, cọ cọ chân.

Đường Viễn buồn cười mà sờ sờ đầu nó: "Tia Chớp, mày ở nhà không được làm loạn ầm ĩ, cuối tuần tao sẽ về nhà. Đêm nay không thể chọc anh trai tao tức giận, nếu không anh ấy sẽ phạt mày đó, đã biết chưa?"

Tia Chớp lắc lắc cái đuôi xù, quay đầu cọ cọ Đường Viễn, sau đó lon ton chạy đến phòng khách tìm bóng chơi.

Đường Niệm đứng sau lưng Đường Viễn hùng hổ liếc nó một cái. Sau đó cậu lấy chìa khóa phòng dự trữ thả vào túi áo trong của Đường Viễn, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, hướng buồng vệ sinh hô: "Văn Suất, cậu ngủ trong ấy đấy à? Ngồi nữa là tôi bắt nộp thuế thuê phòng đó nhá! Có nhanh lên không! Muộn lắm rồi đấy!"

Tân sinh chính thức báo danh khai giảng, Đường Niệm cùng Văn Suất lại là chủ tịch hội học sinh của hai trường, cho nên ngày hôm nay càng vội vã.

Văn Suất đem Đường Viễn đưa đến cửa soạn hệ 12 lớp 1, cầm cái di động đang réo ầm ĩ không ngừng, đối với hắn nói: "Tiểu Viễn, hôm nay anh tương đối vội, giữa trưa em tự đi ăn cơm quán nhé, kết bạn với vài đồng học luôn, có việc gì thì gọi điện thoại cho anh." Nói xong, cậu tiếp điện thoại, nhu nhu đầu Đường Viễn, trầm giọng nói: "Ngày hôm qua tôi không phải đã nói rồi sao? Để bí thư thông báo với các hội trưởng, hội phó của từng hệ, mười giờ rưỡi họp. Hôm nay tốt nhất đừng có ai đến muộn kẻo…"

Đường Viễn lấy ra cái kẹo mút buổi sáng Đường Niệm thả vào túi áo hắn, thuận tay bỏ vào túi áo trong của Văn Suất, xoay người vào phòng học.

Nhất thời, trong phòng học lặng ngắt như tờ.

Đường Viễn quan sát một vòng, đi đến chỗ không người hàng cuối cùng ngồi xuống.

Hắn hướng cô gái ngồi cùng bàn cười cười, treo lên mini MP bắt đầu nghe nhạc. Cô gái ngồi bên cạnh cũng không phản ứng gì, bút trong tay chuyển động trên giấy viết viết vẽ vẽ. Cô gái này mặc trang phục trung tính, khá sành điệu, tóc ngắn, mắt to, khuôn mặt thanh tú, bộ dạng phi thường xinh đẹp.

"Cậu ấy chính là Đường Viễn a! Bộ dạng thật đẹp trai!"

"Cậu ấy chính là người được công ty truyền thông Hoa Thiên kí hợp đồng đó. Nghe nói Kiều Mạch đang chuẩn bị phát hành một album vào sang năm, không biết Đường Viễn có tác phẩm nào bên trong …"

"A… Cậu nói xem cậu ấy đã có bạn gái chưa? Không à? Chốc nữa bọn mình đến hỏi cậu ấy số điện thoại di động đi."

"… …"

"Đây danh sách tiểu Đông dự định chọn người khi đi Ethiopia."

Hướng Đông cứng nhắc đem máy tính đặt lên kệ, nối với máy chiếu, liếc mắt nhìn túi tài liệu cũ trên bàn, ngón cái đè xuống chốt mở. Trước mắt Cố Viêm xuất hiện một màn ảnh hiển thị thông tin của hai nam một nữ.

Anh cởi áo khoác khoát lên lưng ghế dựa, chỉ vào ảnh chụp, đơn giản nói: "Lầu một Thỏ, Lầu hai T, còn có đầu bóng lưỡng Lầu ba."

"Tiểu Đông cùng Thỏ là chủ lực của tiền tuyến, a T phụ trách phía sau màn khống chế các thiết bị điện tử, đầu bóng lưỡng nắm giữ phương tiện giao thông." Hướng Đông vắn ống tay áo sơ mi, lấy điếu thuốc trên gạt tàn thủy tinh, dựa vào bàn làm việc phía sau lưng, đáy mắt khó được lộ ra một tia sủng nịch: "Nhóc con đi theo coi như đi dạo là được, hơn nữa, chú Vân của em cũng không muốn để cậu nhóc thực hiện vụ này."

Cố Viêm theo thứ tự phóng đại hồ sơ mỗi người, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ tay vịn của ghế, nghĩ nghĩ, đem tin tức cá nhân của Thỏ xóa đi: "Chủ lực tiền tuyến thay bằng tiểu Cảnh, sau sinh nhật thằng bé 18 tuổi rồi, em không hy vọng mỗi lần làm nhiệm vụ của BOF, thằng bé đều là nhân vật được mọi người bảo hộ."

"Tiểu Viêm, cậu nhóc khó được lễ sinh nhật thành niên, chuyện này nghe chú đi." Lăng Vân nói xong, đẩy cửa vào.

Trên mũi ông là một chiếc kính màu vàng, khóe môi luôn luôn tươi cười, một thân tây trang hưu nhàn, ngũ quan phi thường thanh tú, cơ hồ không có nếp nhăn, cả người thoạt nhìn rất nho nhã, hoàn toàn không giống một người đã quá 40 tuổi.

Hướng Đông hướng ông gật gật đầu, kêu một tiếng "Anh Vân."

Cố Viêm cau mày, hơi có chút khó chịu: "Bố cháu bảo để thằng nhóc đi làm nhiệm vụ chứ không bảo để thằng bé đi làm thiếu gia."

"Bố cháu bên kia chú đã bảo rồi. Hơn nữa, bố cháu ý muốn mượn cơ hội trước hết cho cậu nhóc đi làm quen, tập luyện thành thạo đến nhuần nhuyễn các thao tác của nhiệm vụ thôi, nhưng lại không tính đến các nguy

hiểm." Lăng Vân đẩy kính mắt, cùng vẻ nho nhã bên ngoài bất đồng, đôi tay dài nhỏ tràn đầy những vết sẹo dữ tợn: "Cuối năm nay, bên trên sẽ có một lần hành động lớn vô cùng quan trọng. Bố cháu đã định ra một tổ đội đi tiền trạm do cháu là đội trưởng. Đến lúc đó, tiểu Cảnh và tiểu Đông sẽ là chủ lực tham gia vào tổ hợp cộng sự của cháu."

"A?" Cố Viêm nheo mắt lại, cười như không cười mà nhìn ông: "Rốt cuộc là nhiệm vụ gì mà có thể bức bố cháu đồng thời phái ra cả ba đứa con?"

"So với sự phối hợp của tổ hợp cộng sự, khả năng ăn ý của anh em cháu hiển nhiên có trình độ cao hơn nhiều. Hơn nữa, tiểu Đông cùng tiểu Cảnh tương đối nghe lời cháu. Về chuyện này bố cháu sẽ nói cụ thể hơn với cháu." Lăng Vân nhìn túi hồ sơ nằm trên bàn, nhíu mày, đột nhiên nói sang chuyện khác: "Tiểu Viêm, chú nghe nói cháu gần đây lại điều tra chuyện Sói con?"

"Chú Vân, chú không biết là chú đang quản nhiều lắm sao?" Khẩu khí Cố Viêm giờ phút này đã phi thường lạnh, lời nói cũng mang theo một cỗ lửa giận không chút nào che dấu.

Hướng Đông thở dài, dụi tắt đầu mẩu thuốc lá.

Từ sau khi Sói con chết, Cố Viêm mỗi lần nhìn thấy Lăng Vân đều giống như một kho hàng chứa đầy thùng thuốc nổ, cái tính tình thối này đã bao nhiêu năm cũng chưa từng sửa qua.

Có đôi khi, Hướng Đông cũng nghĩ tới, nếu năm đó anh cùng Du Hồng không xem nhẹ thực lực Sói con, để cậu ta chết một cách thống khoái thì có lẽ Lăng Vân không cần phải y như kẻ cướp phá, trộm cắp đồ đạc trên đầu của đứa trẻ khó chiều này.

"Lão Đại!" Hướng Đông khẽ quát một tiếng, cau mày nói: "Nói chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì là chuyện gì?" Cố Viêm một cước đá văng cái bàn trước mặt, hồ sơ của Tuyết Lang rơi đầy ra nhà.

Anh cơ hồ đỏ mắt nhằm Hướng Đông rống: "Các người cũng biết mạng của Cố Viêm này là ai cứu trở về đây. Các người đều biết anh ấy sống không lâu, tại sao không đi tìm bác sĩ? Bác sĩ của BOF ăn lương để làm gì? Cư nhiên lập một kế hoạch lòng vòng, lớn như vậy để tạc chết anh ấy? Tạc không chết liền cho thêm một băng đạn? Hướng Đông, em nói cho anh biết, anh bây giờ còn êm đẹp mà đứng thở trước mặt em, đó là vì em không nghĩ sẽ động đến người anh ấy từng hợp tác! Lão tử đã sớm tưởng tượng đập chết từ lâu lắm rồi!"

Cơ hồ khi Cố Viêm rút súng ra, Lăng Vân đồng thời nhanh chóng nắm tay anh hướng xuống chân, cổ tay cuốn, cướp lấy súng, chớp mắt tháo rớt hết đạn: "Cố Viêm!"

Mắt Cố Viêm lạnh xuống, đưa chân liền đạp tới, mỗi chiêu đều hướng chỗ yếu hại của Lăng Vân xuống tay.

Lăng Vân hung hăng nhíu mày, chiếc kính màu vàng sớm đã bị Cố Viêm tung một quyền đánh nát. Trong lòng ông lại thêm kinh ngạc thân thủ Cố Viêm tiến bộ cực nhanh, đồng thời cũng không khỏi không cảm thán ánh mắt của Cố Vệ Quốc và vài vị tướng quân khi họ chuẩn bị liên hợp với nhau hướng lên cấp trên thỉnh đem BOF giao cho Cố Viêm quản lý.

Chính là, đứa nhỏ Cố Viêm này, phương diện nào cũng tốt, mỗi tội một khi nổi điên, trong cơ thể kia ẩn dấu một tính cách rất bướng bỉnh, sức mạnh thô bạo, so với ông bố là chỉ có hơn chớ không kém, rất rắc rối.

Nếu thằng bé tiếp quản BOF, kia phải tìm một người có thể tại thời điểm nó nổi điên mà hàng nó lại một cách thỏa đáng mới được, tựa như Cố phu nhân có thể trấn an được Cố Vệ Quốc vậy.

Lăng Vân vừa nghĩ vừa xoay tay lại, suy nghĩ nên tìm chút thời gian cùng cơ hội để Cố Viêm đi đón, tiếp xúc với vài nữ quân nhân đồng cấp. Chính là, hiện tại nữ quân nhân đạt được cùng cấp quân hàm, còn chưa kết hôn, tuổi lại cùng Cố Viêm xấp xỉ, thật sự là ít đến đáng thương.

Nếu là con gái nhà gia giáo, có năng lực giữ được bí mật cũng không tồi, nhưng Cố Viêm vẫn ở một mình ngần ấy năm, ai cũng không biết thằng bé muốn một người vợ có tính cách, xuất thân như thế nào.

"Tiểu Viêm! Đừng làm rộn!" Trong lòng Lăng Vân ẩn ẩn có tính toán, một quyền đánh bay cánh tay Cố Viêm, cười khổ nói: "Cháu mà đánh tiếp nữa, chú cũng thật nghỉ ăn luôn."

Cố Viêm dừng tay, một phen kéo áo sơ mi đóng lại vài cái nút.

Anh hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc vẫn chưa hết giận, xoay người hung hăng đá văng cái bàn trước mặt vỡ vụn, tiếp đó cúi người nhặt giấy tờ trên mặt đất để vào túi hồ sơ.

Mất một lúc dọn dẹp, phòng khách đã trở lại bộ mặt cũ, hoàn hảo không tổn hao gì, trừ bỏ mặt Hướng Đông vẫn đang tái.

Cả người Hướng Đông đều cương, anh cũng hoàn toàn không dự đoán được Cố Viêm không thể khống chế được cảm xúc lần thứ hai.

Dù sao đã tiếp cận, làm việc với nhau ba năm, Cố Viêm đã không vì nhắc đến nghịch lân là Sói con mà bạo nộ. Ngay cả ngày hôm qua, khi anh nhắc tới Sói con, Cố Viêm cũng chỉ thản nhiên mà nói câu "Chuyện này đã qua, em không muốn nhắc lại."

Như thế nào mà chưa tới một ngày, Cố Viêm lại cùng dạng giận dữ giống như trước kia?

"Năm đó, cho dù bác sĩ của BOF có thể thành công phẫu thuật cho Sói con, thì về sau cậu ấy cũng không thể quay lại nhận chức vụ được nữa, chỉ có thể ở trong căn cứ làm công tác nhẹ nhàng nhất, chậm rãi chờ chết." Lăng Vân thở dài, khi đề cập đến học trò giỏi nhất, đáy mắt ông dày đặc đau đớn giống như lập tức già mấy chục tuổi.

Ông nhìn Cố Viêm vẫn đang áp suất thấp, mở tay ra, từng chữ không ngừng hỏi: "Tiểu Viêm, cháu cảm thấy trong BOF, có đầu độc lang nào nguyện ý chết đi như vậy? Cháu có nguyện ý không?"

Cố Viêm kiềm chế bàn tay đang run rẩy, dừng một chút, anh lại nhặt hồ sơ lên, thanh âm lạnh đến mức làm người ta run lên: "Chú không nên đem anh ấy ném tới xóm nghèo, chú có biết đó là địa phương gì không?"

"Đó là một nơi cho dù người ta có bất tử thì vẫn bị lột da, là địa ngục!" Âm điệu Cố Viêm cao vút, mãnh liệt, tay đang cầm một đống hồ sơ cũng hung hăng vứt mạnh trên đệm sô pha, chỉ vào mũi Lăng Vân tức giận: "Anh ấy muốn chết như thế nào không phải là do BOF quyết định!"

Lăng Vân nhặt hồ sơ bên chân lên, nhìn trên mặt tập giấy thấy ảnh chụp của một đứa trẻ đã có chút mơ hồ, tự giễu mà cười cười: "Cháu nói không sai, cái chết của Sói con, ta thoát không khỏi liên quan."

"Hành trình Sói con đến Nam Phi, là bố cháu tự mình định ra." Đứng một bên trầm mặc không lên tiếng, Hướng Đông đột nhiên nói: "Lão Đại, chuyện của Sói con, những người ở BOF cùng tham dự hành động ngày ấy, không một ai có tâm trạng tốt hơn em, kể cả bố em."

"Biến hết đi!" Nổi giận gầm lên một tiếng, Cố Viêm lạnh mặt nhìn hai người đàn ông trong phòng.

Hướng Đông đóng cửa lại, hướng Lăng Vân nhún vai: "Tính xấu của lão hổ lại phát tác, em còn muốn ngoái lại đằng sau tưởng niệm cảnh vừa rồi."

"Cậu còn tưởng niệm? Lão già này cũng không muốn niệm! Bộ xương cốt già này còn muốn cùng thanh niên nhiệt huyết luyện tập sát chiêu." Lăng Vân khởi động lại hai cổ tay, bả vai và các đốt ngón tay, tức giận nói: "Ông bố đã khó hầu hạ, ông con lại càng khó hầu hơn!"

Hướng Đông cười cười: "Anh Vân là bảo đao chưa lão. Ngài nếu hầu hạ không được, chúng em đây đều không ai làm được."

"Còn đùa?" Lăng Vân duỗi tay, đầu ngón tay điểm điểm trán Hướng Đông, đột nhiên thở dài, cười khổ nói: "Tôi còn thực hoài niệm trước kia, cậu với Du Hồng suốt ngày cợt nhả, trêu chọc, khoác vai Sói con ở trước mặt tôi mà gào to, hô hào chọc ngoáy nửa ngày."

Màu đen trong con ngươi Hướng Đông nhanh chóng khuếch tán, tối sầm lại, hai tay giao nhau đặt tại sau đầu, vừa đi vừa nói chuyện: "Đúng vậy, em cũng thực hoài niệm. Khi đó, Sói con thối nhất là gương mặt, em cùng Hồng đều hận không thể để mỗi thằng một bên kéo cái khóe miệng cậu ta lên, ha hả…"

Khi Lăng Vân đi qua chỗ rẽ, đột nhiên thình lình hỏi một câu: "Gần đây tểu Viêm tiếp xúc với ai vậy?"

Tại BOF, ông vốn là một lão nhân có tâm tư sắc bén. Lăng Vân đã nhìn ra, cảm xúc biến hóa hôm nay của Cố Viêm tuyệt đối không phải là vô duyên vô cớ. Hơn nữa, Cố Viêm phái người đi điều tra hồ sơ sói con lần thứ hai, đích xác có chút kỳ quái.

"Cũng không với ai tiếp xúc a." Hướng Đông nhíu mày, nghĩ nghĩ, không quá xác định mà nói: "Ngược lại tối hôm qua, em nghe tiểu Lục nói, nó vốn là đi đón tiểu Cảnh về nhà, bất quá nửa đường lại chạy trở về, nói là lão Đại đi đón."

"Tiểu Viêm đi đón tiểu Cảnh?" Lăng Vân từ chối cho ý kiến mà lắc lắc đầu: "Ngày hôm qua phu nhân dặn Cố Viêm đưa tiểu Cảnh đi nhập học. Nó còn thiếu chút nữa là lái xe đâm chết cậu nhóc, làm sao có thể chủ động đón về nhà? Em kiểm tra lại đi, anh lo lắng chuyện này."

"Hả? Anh Vân quan tâm thằng bé quá." Hướng Đông đùa, sau đó hai người xuống lầu.

"Anh có thể không quan tâm sao? Phải nhanh chóng tìm cho tiểu tử thúi này một người vợ quản lại, cứ như vậy tiếp diễn, anh không nôn ra máu đến chết thì không xong."

"Tìm cái gì mà tìm? Anh Vân à, em xin nói thật với anh nha, nếu Sói con nhà chúng ta còn khoẻ mạnh, em cảm thấy cậu ta là người thích hợp nhất đấy! Lão Đại nhất định sẽ bị cậu ta ăn gắt gao, ha ha ha…"

"Đông! Cậu nói lời này cũng không sợ nửa đêm Sói con biến thành lệ quỷ bóp chết à…"

"Xíii, lão tử sợ quái gì? Ngày nào em cũng chỉ hận sao cậu ấy không tới tìm em báo thù, Sói thối này lạnh lùng ghê, không luyến cũng không hận. Hồng cũng đã ra đi sạch sẽ. Hai tên hỗn đản đó, nói không chừng lại thành thuộc hạ lão Diêm vương, rồi lại tổ hợp cộng sự ở dưới đó rồi, bỏ mặc em vẫn còn ở chỗ này, mẹ nó…"

Nói xong lời cuối cùng, cổ họng Hướng Đông đè nén nghẹn ngào làm Lăng Vân không khỏi thở dài. Ông làm sao mà không trông mong được gặp lại Sói con trong mộng chứ?

Lăng Vân vươn tay vỗ vỗ bả vai Hướng Đông, hai người im lặng không nói nữa.

Bên trong Nhà cũ, vài người hầu công tác lâu đời một bên thở dài, một bên thu thập nhưng đồ vật đã bị phá vỡ, nằm lộn xộn mà mang đi bỏ.

"Đại thiếu gia đã muốn thật lâu không phát giận a!" Đứng ở biệt thự, phía sau cửa chỉ huy, lão Vương quản gia nhu nhu huyệt thái dương, hướng những người hầu trẻ tuổi đang nâng gia cụ hỏng dặn dò: "Nhẹ tay chút, mang những cái hỏng ra ngay, đừng đụng bất cứ cái gì khác, đừng lên tiếng, chớ có nhiều chuyện."

Hai tay Cố Viêm xoa xoa tóc, đứng dưới vòi hoa sen, hướng về phía nước lạnh đang xối xuống. Đôi mắt vẫn lạnh lẽo, tối đen, bàn tay nắm lấy chiếc vòng của Tuyết Lang trên cổ, sau đó là một quyền mãnh liệt đập mạnh lên vách tường phòng tắm. Những đường vân hiện trên cánh tay tràn ngập lực lượng tản ra khí thế của một người đàn ông kiệt ngạo bất tuân.

Cố Viêm cố gắng hít vào, thở ra thật sâu. Trong đầu anh không ngừng thoáng hiện đôi mắt thanh lãnh, nhân ảnh thoăn thoắt của Tuyết Lang. Bỗng nhiên ánh mắt tỉnh táo cùng ánh mắt dài nhỏ Đường Viễn chồng lên nhau, cả người anh cứng đờ, trái tim không thể khống chế mà đập mạnh lên thình thịch, thình thịch.

"Quá giống…"

Cố Viêm xoay người tựa trên vách tường, dòng nước lướt qua cơ ngực một đường theo cơ bụng uốn lượn chảy xuống đất. Anh ôm lấy mặt, thì thào ra tiếng: "Mình tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm, cậu ta nhất định có bí mật…"

Cố Thiếu Cảnh mạnh mẽ nhai bánh mỳ, giương nanh múa vuốt mà tiếp tục bỏ đồ ăn vào miệng: "Tôi nói không gọi mà, không được sao? Gấu… A phi! Tiểu Viễn đừng ném nữa a! Tôi còn chưa ăn a! Tiểu Viễn? Tiểu Viễn!!!"

Đường Viễn dùng khăn ăn lau miệng, mặt không đổi sắc mà bưng lên khay tương trấp thịt đặt sang bàn ăn của nữ sinh gần đó, chỉ vào khay thức ăn nói: "Cái này không độc." Lại chỉ chỉ Cố Thiếu Cảnh đang nghẹn đến trợn trắng mắt phía sau, vẻ mặt tươi cười đầy dịu dàng: "Cậu ấy mời các bạn."

Một đám vốn là có ý định vây xem hai anh chàng đẹp trai nhất trong đám tân sinh năm nay, các nữ đồng chí nhất thời "Ngao nha" như sói tru, chỉ vài phút liền thủ tiêu sạch sẽ khay tương trấp thịt.

Cố Thiếu Cảnh vừa đem chiếc đũa gắp nốt thức ăn còn thừa lại, vừa lảm nhảm: "Tôi sai rồi tiểu Viễn, tôi không nên đặt nick name cho cậu, nha nha nha. . . Cậu mà không đến nhà tôi ăn cơm, ông anh sẽ giết tôi, anh anh anh…"

"Không có tiền đồ!" Cố Lãnh Đông "Răng rắc" một tiếng nhai vỡ miếng sườn, quét mắt hướng nam sinh đang cười đầy nịnh nọt ngồi đối diện cô, mặt tối sầm, bỏ đũa chạy lấy người.

.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: được rồi, quân hàm gì đều là tiểu thuyết yêu cầu, ta quản hắn tuổi trẻ hay không trẻ đâu.

Ta chính là muốn biểu đạt, tính tình này của Cố Viêm, về sau một khi ghen tị thì phải là trời long đất lở.

Tiểu Viễn tự giải quyết cho tốt, A di đà phật.

Nhưng tính tình này của Cố Viêm cũng có người chuyên môn nắm điểm yếu chơi lại, đúng không Tiểu Viễn? =V=

10. Chương 10: Tân Sinh Quân Huấn (một)

Văn Suất đứng ở trước cửa phòng học của Đường Viễn. Tô Minh Niệm cầm một xấp giấy, thấp giọng nói cùng anh mấy câu, quay đầu đối với Mạch Kỳ dò hỏi: "Lát nữa thầy giáo nói xong, cậu cùng Vương xông vào?"

Mạch Kỳ đáp lời, rồi chụp cánh tay Vương Sấm, trêu ghẹo nói: "Cán bộ đội thể thao này, đừng lôi cái mặt này đi hù dọa sinh viên mới nha!"

"Đường Viễn học lớp này sao?" Vương Sấm có vóc dáng cao to, chiều cao 187cm, mày rậm mắt to, ôm cánh tay trước ngực, hướng vào bên trong phòng học nhìn thoáng qua, rồi quay đầu nhìn Văn Suất cười nói: "Hội trưởng, cậu nhóc này chơi bóng như thế nào? Có bằng kỹ thuật của anh cậu ta không?"

"Sau đợt tập quân sự đầu năm là trận thi đấu bóng rổ, cán bộ thể dục thể thao muốn biết sao, quá đơn giản?" Văn Suất cười liếc Vương Sấm một cái, hướng Tô Minh Niệm nâng cằm. Những người còn lại của hội học sinh đều theo hướng ba người đi đến.

"Tớ nói trước với cậu nhá, Đường Viễn đã được điều động nội bộ là thuộc thành viên của đội văn nghệ rồi, cậu bỏ ý nghĩ cướp người đến đội thể thao đi." Mạch Kỳ nhìn thấy thầy giáo chủ nhiệm lớp 1 đã nói gần xong, quay đầu lại quơ quơ nắm tay: "Theo chị đây cướp người hả, hậu quả thực nghiêm trọng đấy, đội trưởng đội thể thao à."

Vương Sấm: "…"

"… Hy vọng cuộc sống đại học tại đây năm năm, các em có thể coi nơi này là nhà, ở chung vui vẻ, hòa đồng, đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau."

Thầy giáo Viên cười vỗ tay, năm nay ông đã 52 tuổi, tại chuyên ngành sáng tác nhạc là một tiền bối phi thường có tiếng tăm trong giới ca hát. Trong đám sinh viên mới năm nay, có mấy đứa trẻ thực lực không tồi được ông để mắt đến, một người là Đường Viễn lớp 1 và người còn lại là Diệp Minh lớp 2.

"…. Ấn theo lệ cũ, đợt tập quân sự đầu năm xảy ra trước. Các bạn thuộc hội học sinh đứng ngoài cửa còn muốn thông báo cho các em vài chuyện." Thầy giáo Viêm mỉm cười, chỉ chỉ ra cửa: "Các bạn hội học sinh có cái gì muốn hỏi cứ việc hỏi… Lớp chúng ta số nam nữ cơ bản ngang nhau, nữ sinh tạm thời do Lãnh Đông phụ trách, nam sinh… Thầy xem, để Dịch Cử phụ trách đi. Các bạn hội học sinh còn có vấn đề gì cần nói sao?"

Dịch Cử ngồi rất gần với Đường Viễn, nhìn qua thì cậu là một cây văn nghệ khá ưu tú.

Cậu hướng Đường Viễn cười cười, nhỏ giọng nói: "Có thể là bởi vì cậu ở cùng phòng với hội trưởng, ở riêng một nơi, không tiện quản lý nam sinh khác ở kí túc xá, chủ nhiệm lớp mới để cho tôi phụ trách lâm thời, ha hả a…"

Đường Viễn sửng sốt, trong lòng đối với cậu bé này nhiều thêm vài phần hảo cảm, nghiêng đầu "Ừ" một tiếng, nói: "Cử trong cử nhân sao?"

"A?" Thời điểm Đường Viễn nghiêng đầu, Dịch Cừ ngồi ở góc độ kia vừa lúc nhìn thấy trên cổ áo sơmi trắng có một đầu gấu mèo nhỏ, mặt đỏ lên, tâm nói 'cậu ấy vốn đã sớm tham gia vào giới nghệ sĩ, nổi tiếng như vậy, không ngờ vẫn thật đáng yêu', liền vò đầu trả lời: "A, dịch trong công việc phải làm, cử trong cử nhân."

Đường Viễn cười cười, không nói nữa.

Thấy hội học sinh không ý kiến gì, thầy giáo Viên vừa lòng mà gật gật đầu, đem tư liệu trên bàn giáo viên thu hồi, kẹp dưới cánh tay, vừa đi ra ngoài vừa hài hước nói: "Ngày mai đợt huấn luyện quân sự đầu năm sẽ tiến hành, nghe nói lần này quân đoàn dã chiến tới làm huấn luyện viên, họ thích nhất là đồ lười."

Trong phòng học lập tức vang lên một trận cười.

Mạch Kỳ cùng Vương Sấm một trước một sau vào phòng học, thấy thầy Viên đi qua đều tươi cười chào hỏi.

Hai người tự giới thiệu, đơn giản nói cấu trúc hội học sinh của soạn hệ, nhân số cán sự ở các lớp cùng với thời gian cụ thể phỏng vấn lựa chọn cán sự mới, cũng thuyết minh những điều cụ thể cần biết đối với đợt tập huấn quân sự đầu năm.

Đường Viễn nhìn đồng phục tập quân sự trên bàn, nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Đường Niệm: [Anh, bọn em phải tập quân sự một tháng, cuối tuần chắc em không về nhà được rồi.]

[Em không phải cùng Văn Suất ở chung một phòng sao? Cuối tuần, buổi tối vẫn có thể ra ngoài, ban ngày anh đưa em đến trường sớm một chút là được rồi.]

[Vâng.]

[Ngoan! Đúng rồi, hôm nay bố gọi điện thoại bảo anh cuối tuần mang em đến chỗ Cố Viêm ăn cơm.]

Mặt Đường Viễn tối sầm, trong lòng nhịn không được rút đao đối với Cố Viêm băm băm chặt chặt.

Hắn biết rõ, đặc công BOF có sự sắc bén cùng trực giác rất mạnh. Mặc kệ là bẩm sinh hay là sau đó tận lực bồi dưỡng ra, họ đều có bản lĩnh mà người bình thường không thể theo kịp. Bọn họ bình thường tuyệt đối sẽ không đem danh hiệu căn cứ cố ý nói cho người xa lạ nghe, trừ phi có dụng ý rõ ràng. Mà trước đây, Cố Viêm lại đột ngột thuận miệng nói với hắn từ "Nhà cũ" trong điện thoại như vậy. Thẳng đến hiện tại, đối với Đường Viễn, từ 'căn cứ' giống như là một mũi nhọn đâm ngang nửa vời trong lòng, cảm giác thật không thoải mái.

[Anh, em nghe thầy chủ nhiệm nói đợt tập quân sự hàng năm đều giống như sinh hoạt trong quân đội, chúng ta chờ xong đợt tập quân sự này hãy đi được không?]

Đường Viễn trong lòng rất không được tự nhiên, cũng không nguyện ý làm trái ý của bố. Nhưng mà hắn có thể kéo dài a, hơn nữa, có lẽ thừa dịp trong khoảng thời gian này có thể đem chuyện Cố Viêm điều tra một chút: đứa trẻ đã chết mười mấy năm thế quái nào còn sống? Xe của hắn không phải vỡ nát sao? Còn có mèo Mun cùng Cố Viêm là chuyện gì xảy ra?

Cố gia…

Đời này được trùng sinh một lần, Đường Viễn tuyệt đối không nghĩ sẽ đụng phải chuyện này, giống như đang sống một cuộc sống bình dị ấm áp đột nhiên bị một mũi băng nhọn đâm chéo ra, mắc ứ lại. Hắn nhìn một điểm trên bàn, ánh mắt có chút tan rã, không biết suy nghĩ cái gì.

Di động rung lên làm Đường Viễn hoàn hồn.

[Được. Đúng rồi, món đồ chơi tối qua đã bị Tia Chớp gây sức ép phá hủy mất rồi. Cuối tuần về nhà thì mua hộ anh cái khác nhé.]

[Ừ, em biết rồi]

[Ngoan]

"… Quá trình tập quân sự hàng năm đều sẽ có cán bộ lớp cùng các thành viên hội học sinh phụ trách và phó hội trưởng có khả năng đến đột xuất để kiểm tra thí điểm."

Mạch Kỳ cười tủm tỉm đứng ở trên bục giảng, hé ra khuôn mặt đỏ hồng: "Sau khi kết thúc đợt tập huấn quân sự sẽ đến tiệc tối chào mừng người mới, mỗi lớp đều phải đóng góp ít nhất một tiết mục. Ngoài ra, bạn Đường Viễn lớp 1 và Diệp Minh lớp 2 còn là đại biểu sinh viên mới khóa này, cho nên hai bạn còn phải chuẩn bị mỗi người một tiết mục a."

Dịch Cử đi đầu "Ba ba ba" mà vỗ tay, người của hội học sinh cũng sôi nổi quay đầu lại nhìn Đường Viễn, lớn tiếng cười nói ồn ào. Những ánh mắt hoặc chờ mong hoặc nhiệt liệt hay đơn thuần đều bắn hết lên người khiến Đường Viễn không khỏi sửng sốt.

"Vóc dáng không tồi." Vương Sấm tươi cười đi qua, hai tay chống trên bàn Đường Viễn, khom người nhìn hắn: "Khóa trước, những người có tài năng nổi bật của soạn hệ chúng ta đều là văn võ song toàn. Đường Viễn, hết giờ tập quân sự, anh hy vọng có thể thấy em ở sân bóng rổ."

"Đội trưởng! Em cũng muốn tham gia." Dịch Cử vò đầu, ngại ngùng mà hướng hai người cười cười.

"Đội trưởng đội trưởng! Em cũng tham gia a!"

"Cho em đăng kí một suất. Hồi học trung học, em thích nhất là chơi bóng rổ."

"Em xung phong nhận vị trí tiên phong a! Hậu vệ cũng được ạ. Đường Viễn chơi ở vị trí gì thế?"

"… …"

Không khí trong phòng học nhất thời sôi động hẳn lên, các nam sinh giống như lập tức tìm được cách gần gũi cùng cậu bé thiên tài của giới ca hát, xưng huynh gọi đệ luôn miệng, không ngừng giơ tay đăng kí tham gia.

Kỳ thật, bọn họ đều những người học sáng tác ca khúc, tự nhiên rõ ràng cái giá phải trả cho những vinh dự, sự nổi tiếng là không ít mồ hôi, công sức, vất vả. Đường Viễn 12 tuổi đã tham gia hoạt động nghệ thuật, chỉ trong vòng một năm thời gian ngắn ngủi liền oanh động giới ca hát, được truyền thông vây lấy, tặng danh hiệu "Cậu bé vàng". Đằng sau danh hiệu đó, cậu ấy phải trả giá bằng sự cố gắng không ngừng nghỉ, chứ không đơn giản chỉ một cái "thiên phú trời cho" có thể khái quát hết.

Các thành viên lớp 1 bội phục Đường Viễn, đồng thời cũng ẩn ẩn một loại cảm giác tự hào vì lớp có một nhân vật tài năng, nổi tiếng, thật là 'cộng đồng quang vinh'.

Trong năm năm tới, Đường Viễn sẽ học cùng lớp, là bạn học của bọn họ, về sau mặc kệ có ai tại giới ca hát đạt được thành tựu lớn như thế nào, thì hôm nay tình cảm bạn bè cùng lớp gắn bó, đoàn kết cũng không thể chối bỏ.

Nhìn đám thanh niên đang cười đến vô cùng đơn thuần trước mắt, Đường Viễn cảm thấy trong lòng có một sự xúc động kì lạ. Hắn nhìn Vương Sấm, vươn tay làm cái tư thế ném rổ, khóe môi cong lên: "Em có thể nhận vị trí hậu vệ điều phối bóng, ném ba điểm là có thể."

Vương Sấm sửng sốt, thổi một cái huýt sáo, rồi vươn tay đè đầu Đường Viễn xuống, cười ha ha: "Tốt! Em cùng Diệp Minh lớp 2 chơi cùng một vị trí, anh thực chờ mong hai người quyết đấu."

Mạch Kỳ cùng Vương Sấm lại cùng sinh viên lớp 1 đùa giỡn một lát, nhìn thời gian không sai biệt lắm mới đi.

Hai người vừa đi, toàn bộ phòng học liền vỡ òa.

Một đám nam sinh xôn xao vây quanh bên người Đường Viễn.

"Đường Viễn, tôi là Trần."

"Ai, tôi là Trương Thụy."

"Ha ha ha… Đường Viễn này, áo sơ mi cậu mua chỗ nào thế? Tớ không biết còn có gấu mèo đính trên cổ áo sơ mi a?"

"Đường Viễn, cậu có thu đồ đệ không a?"

"Tớ nghe nói Diệp Minh bên kia rất kiêu căng. Năm trước tên đó sáng tác mấy ca khúc được lên bảng xếp hạng một lần đi?"

"Xí, còn không phải nhờ ông bố cậu ta sao a? Người ta có một ông bố sở hữu công ty giải trí, bàn tay to vung lên yêu cầu siêu sao hát ca khúc con ổng sáng tác, lại còn không lên bảng vàng sao?"

"Mấy người tức giận gì a! Diệp Minh kia viết ca khúc cũng rất tốt, giai điệu nghe nói cũng không tồi…!"

"Dịch Cử khẳng định đang trúng gió nên mới bênh vực cho đối thủ rồi, tôi thay thế bổ sung cho cậu ta nhá?"

"… …"

Trước mặt Cố Lãnh Đông là một đám nam sinh xúm xít, lấy mắt thường cũng có thể thấy tốc độ biến màu đen của khuôn mặt cô. Nhìn bàn mình nhanh chóng bị khóa cứng, chen chúc những người là người, cô đang muốn phát chiêu 'sư tử hống' thì Dịch Cử giơ cánh tay lên, đem 'mấy con gà chọi đang hăng máu' kéo đi thật xa.

"Rồi rồi, đừng ồn ào nữa, hơn 9h rồi, tất cả thu thập đồ đạc, nhận đồng phục quân sự mang về kí túc xá chuẩn bị. Minh, cậu muốn làm đồ lười sao?"

Dịch Cử nghiêm mặt lại, hươ nắm tay: "Chọn người và vị trí để thi đấu bóng rổ thì ngày mai chúng ta sẽ sắp xếp. Sau khi kết thúc giờ tập quân sự, đề nghị mọi người tập trung tại sân bóng rổ để luyện tập và chọn người tham gia thi đấu. Đường Viễn có thành tích tốt, lại được đội trưởng đội thể thao lựa chọn, khi chúng ta gặp vấn đề gì có thể thảo luận cùng nhau. Hiện tại giải tán, giải tán nào…"

Mọi người cười vang một tiếng, từng người thu dọn đồ đạc trên bàn, lại tốp năm tốp ba, kề vai sát cánh mà nghêu ngao điệu hát dân gian trở về kí túc xá.

"Tôi ở bên kí túc xá nam, từ tối hôm qua đã ầm ĩ như thế này, không có việc gì đi?" Dịch Cử giúp Đường Viễn sửa sang lại bàn học, cười nói.

"Không có việc gì." Đường Viễn quay đầu, mắt nhìn Cố Lãnh Đông, vươn tay đem bàn của cô kéo trở về vị trí cũ.

Hai tay Dịch Cử tạo thành chữ thập mà hướng Cố Lãnh Đông, cười làm lành: "Đừng nóng giận a! Chút nữa tôi khẳng định sẽ xử lý bọn họ. Ngày mai, bên nam sinh chúng tôi sẽ mời các bạn nữ uống trà sữa."

"Chúng tớ đều nghe thấy được, không được quỵt nợ nha!" Hai cô nữ sinh đi tới, tươi cười đứng bên người Cố Lãnh Đông.

Trong đó, một người mặc quần jean, diện mạo thanh tú, hai má có chút đỏ lên, hướng Đường Viễn nói: "Đường Viễn có muốn mời không?"

Đường Viễn ngẩng đầu nhìn cô, cười cười, gật đầu nói: "Mời chứ."

Cô nữ sinh cười đến hai má càng hồng, đem quyển vở màu hồng đưa đến, nói: "Tớ là Hoa Dung. Tớ rất thích các ca khúc của cậu, có thể cho tớ chữ kí không?"

Cố Lãnh Đông trở mình một cái xem thường, đem chiếc bút trên bàn nhét vào trong tay Đường Viễn, liếc mắt nhìn nhìn hắn, cố ý nhìn đồng hồ: "Hai người này ngồi cùng bàn, đã kí một thì phải kí cả hai. Nếu hai người không quay về, đối với người phụ trách là tôi đây, sẽ gặp rắc rối đấy."

"..."

Lần đầu tiên Đường Viễn gặp được kiểu xin chữ kí thế này, khóe mắt nhịn không được giật giật vài cái, cũng không nghĩ nhiều, mượn bút viết tên rất nhanh trên trang giấy.

Hoa Dung trộm hướng bạn bên cạnh nháy mắt, cười đến vô cùng vui vẻ.

Mà Cố Lãnh Đông đang híp mắt một bên cả người đều cương.

Cô gắt gao nhìn chằm chằm hai chữ "Đường Viễn" trên trang giấy. Trong đầu lung lay mà lòe ra chữ viết vốn có số lượng không nhiều lắm của Tuyết Lang, cư nhiên lại giống nhau như đúc?

Trí nhớ Cố Lãnh Đông phi thường tốt, phàm là đồ vật cô đã xem qua cơ hồ đều là nhớ.

Trước kia, cô từng xem qua vài thứ Cố Viêm đặt trong thư phòng Nhà cũ, đều là di vật của Tuyết Lang mà anh ấy lấy đi từ Lầu một. Trong đó, có một tấm giấy cũ nát, trên mặt chỉ viết mấy câu nói:

Thuỳ vị Hà quảng ?

Nhất vi hàng chi.

Thuỳ vị Tống viễn ?

Xí dư vọng chi.

.

Dịch nghĩa

Ai nói rằng sông Hoàng Hà là rộng ?

Một bó lau sậy có thể ôm mà nổi theo để lội qua được.

Ai nói rằng nước Tống xa ?

Nhón chân mà trông thì thì ta đã thấy được.

.

Phỏng chừng có thái độ rất coi trọng khi viết trên giấy, chữ viết phi thường xinh đẹp.

Chính là, khi đó Cố Lãnh Đông còn nhỏ, không biết có ý tứ gì.

Một thời gian sau, cô ngẫu nhiên hứng chí đột xuất mà tìm hiểu, mới biết được đây là một bài thơ trong "Kinh thi". Cố Lãnh Đông lúc ấy còn cảm thấy buồn cười, suy nghĩ này Tuyết Lang cũng là quái nhân, đặc công cao nhất của BOF cư nhiên còn có đọc "Kinh thi", lại còn yêu thích quỷ dị đến vậy.

Cố Lãnh Đông nghĩ nghĩ, trầm mắt đi đánh giá Đường Viễn, cậu nhóc này năm nay mới 17 tuổi, mà Tuyết Lang của BOF bọn họ là một cô nhi, đã chết cách đây 6 năm, hai người không có khả năng có điều liên hệ, chẳng lẽ đây thuần túy chỉ là trùng hợp?

.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta thống nhất tại đây giải thích một chút ha:

Có người hỏi Tuyết Lang chết thảm như vậy là có nguyên nhân gì.

Được rồi, mấy chương trước Hướng Đông lên sân khấu, ta đây cũng vẫn luôn để hắn biểu đạt: năm đó nếu không phải là hắn cùng Du Hồng xem nhẹ thực lực Tuyết Lang, Lăng Vân cũng sẽ không bổ khuyết thêm

một súng. Nói cách khác, vốn là Hướng Đông cho rằng Tuyết Lang không có khả năng tại sống sót khi bom nổ, không nghĩ tới Tuyết Lang lại còn sống, cho nên Lăng Vân mới bổ thêm một súng.

Về phần BOF vì sao để Tuyết Lang chết cái kiểu này mà không phải lựa chọn cho hắn "Chết không đau" cũng là có nguyên nhân, này cùng Cố Vệ Quốc có quan hệ, mặt sau đều sẽ giải thích. Nhưng ta đây trước nói một câu, đồng chí Cố Vệ Quốc là một đồng chí tốt =. =

Chính là, Tuyết Lang chết là chủ tuyến, mà trong câu nói của bài thơ trên trong Kinh thi là một manh mối nhỏ, có quan hệ với Tuyết Lang, ta đây sẽ giải thích dần dần.

Cuối cùng, ta không phải mẹ kế, kết thúc chắc chắn là HE, tiểu công tiểu thụ sẽ hạnh phúc cùng một chỗ, chỉ có một đôi CP duy nhất, Đường Niệm cùng Văn Suất không là CP ha.

.

Bài thơ: Hà Quảng 1, Kinh thi

1

.

Hà Quảng 1

Thuỳ vị Hà quảng ?

Nhất vĩ hàng chi.

Thuỳ vị Tống viễn ?

Xí dư vọng chi.

.

Hà Quảng 1 (Người dịch: Tạ Quang Phát)

Hoàng Hà ai nói rộng nào ?

Vượt qua, ôm một bó lau đủ rồi.

Ai rằng nước Tống xa xôi ?

Nhón chân cũng đủ cho tôi thấy mà.

.

Dịch nghĩa

Ai nói rằng sông Hoàng Hà là rộng ?

Một bó lau sậy có thể ôm mà nổi theo để lội qua được.

Ai nói rằng nước Tống xa ?

Nhón chân mà trông thì thì ta đã thấy được.

.

Chú giải của Chu Hy:

Chương này thuộc phu.

vĩ: thuộc loài cây lau, cây sậy.

hàng: đi qua sông. Nước Vệ ở phía bắc sông Hoàng Hà, nước Tống ở phía nam sông Hoàng Hà.

Con gái bà Tuyên Khương được gả làm phu nhân Tống Hoàn Công, sanh ra Tương Công, rồi trở về luôn ở nước Vệ. Tương Công lên ngôi, phu nhân nhớ con, nhưng nghĩa lý không cho được về, vì vua nối ngôi (Tương Công) thừa kế mối trọng của cha, làm thể chế với tổ tiên. Mẹ đã bỏ ra thì đã tuyệt với tông miếu, không thể lấy tình riêng mà trở về được, cho nên làm bài thơ này.

Nói rằng: Ai nói rằng sông Hoàng Hà là rộng? – Chỉ thêm vào một bó lau sậy có thể ôm mà nổi theo để lội qua được. – Ai nói rằng nước Tống xa? – Nhón chân mà trông thì thì ta đã thấy được. – Rõ ràng là không phải nước Tống xa mà không thể đi đến, lại là nghĩa lý không thể được mà không đi về.

11. Chương 11: Tân Sinh Quân Huấn (nhị)

Tối hôm qua, đầu tiên là Văn Suất trợn mắt há mồm, mặt nghệt ra nhìn Đường Viễn bình tĩnh cầm quần lót tứ giác gấu mèo lẫn bộ đồ ngủ gấu mèo đáng yêu chui vào phòng tắm. Sau đó, hắn mới vừa leo lên giường nằm lại bị Cố Thiểu Cảnh dùng đủ loại tin nhắn không có tý dinh dưỡng nào liên tục quấy rầy. Thế cho nên, ngày hôm nay thấy Cố Thiểu Cảnh đứng đối diện trộm hướng hắn le lưỡi, Đường Viễn chỉ hận không thể bật người chém tặng cậu ta một đao.

"Hóp bụng ngẩng đầu! Đầu gối thẳng cho tôi!"

Hoàng giáo quan vung chân đá giả một cước vào đầu gối của nam sinh bên cạnh Đường Viễn, một tay chống trên đai lưng, tay còn lại chỉ lên trời, hướng cả lớp hô to: "Các bạn, tôi xem buổi sáng hôm nay thời tiết rất đẹp! Chúng ta chưa cần vội vã làm huấn luyện, trước hết phơi nắng phơi nắng, còn có tác dụng sát khuẩn trên thân thể, mọi người có ý kiến gì hay không?"

"Không có!" Những tiếng hô đều nhịp vang lên mang theo khí thế tuổi trẻ cao ngạo, không phục cùng quật cường.

Đường Viễn kéo mũ xuống rất thấp, khóe môi không tự giác mà cong cong. Xem ra, loại trình độ gọi là "Quân huấn" (việc huấn luyện quân sự, chính trị trong quân đội) đặt ở BOF, quả thực chính là hành vi nhàm chán và ấu trĩ. Nhưng giờ phút này, nghe tiếng hô khàn khàn của giáo quan, bản năng lại nhớ tới chính mình trước kia đã phải tiếp thu huấn luyện quân sự ma quỷ như thế nào.

Những hình ảnh huấn luyện vất vả ngày ấy liên tiếp hiện trong đầu hắn như một cuốn phim trình chiếu không phát ra âm thanh. Bản thân hắn cũng nhớ không hết những ngày tháng luyện tập, thực hiện nhiệm vụ, phải tìm đường sống trong chỗ chết không biết bao nhiêu lần.

Hắn từng là học trò xuất sắc nhất trong mắt các thầy giáo. Trừ bỏ Cố Vệ Quốc và Lăng Vân, chỉ có hắn thông qua các cuộc kiểm tra đạt được bốn mươi mấy cái chứng chỉ, có lính đánh thuê quốc tế, bộ đội đặc chủng, tay súng bắn tỉa, quan sát viên, sát thủ, quân y, thông tin liên lạc, các loại bằng cấp điều khiển tất cả các loại phương tiện giao thông, phá quan tướng, sách đạn tinh anh, chuyên gia ngụy trang,.... Thậm chí hắn còn phải tham gia mười mấy buổi khóa học chỉ dành cho nữ giới, học mà như tra tấn.

Trong suốt mười mấy năm, bọn họ đã từng chẳng phân biệt được ngày đêm mà huấn luyện Tuyết lang, đem một đứa trẻ 4 tuổi đối diện với tử thần để nhét vào đầu mấy trăm ngàn thứ. Mà lúc đó, thần chết cầm lưỡi hái tử thần đặt trên cổ Tuyết Lang lại bồi hồi thật lâu mà thủy chung chưa mang hắn đi ngay.

Các lão nhân của BOF có vinh hạnh được tận mắt thấy tướng quân Cố Vệ Quốc nhặt về một chú sói con, rồi trông thấy sói con chậm rãi trưởng thành. Một đôi mắt càng ngày càng phát ra sự sắc bén cùng tỉnh táo. Một năm rồi lại một năm, hắn lần lượt đánh bại từng thuấn luyện viên, trở thành đặc công cao cấp nhất căn cứ.

"Mũ kéo xuống thấp như vậy, sợ phơi nắng đen da sao?" Hoàng giáo quan lôi kéo vành nón Đường Viễn hướng lên trên, khuôn mặt cơ hồ phải dán đến sát mặt hắn, chỉ vào mặt mình, hét lớn: "Một người đàn ông thì phải dầm mưa giãi nắng, chịu đựng được gian khổ!"

Hoàng Giáo quan cố ý dùng sức đi chụp bả vai Đường Viễn. Sau đó ông sửng sốt mãnh liệt, liền nhấc chân đá giả vào đầu gối. Đường Viễn bất ngờ không kịp đề phòng mà lung lay người. Hoàng Giáo quan nhíu mày liếc hắn một cái, lại dùng mũi chân tiếp tục đá đá đầu gối hắn: "Thẳng lên!"

Đường Viễn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi thất thần, thân thể theo bản năng mà đứng đúng tiêu chuẩn quân đội.

Cố Lãnh Đông xếp phía sau, híp mắt cao thấp đánh giá hắn, nhìn một lát, sắc mặt cô có chút trắng bệch, nhấc tay suy yếu nói: "Báo cáo, em có chút choáng váng đầu."

"Bước ra khỏi hàng! Nghỉ ngơi mười phút!"

Hoàng Giáo quan nhìn tập thể nữ sinh lớp 1 đang nghỉ ngơi ở chỗ râm mát như một đám gà con, lắc lắc đầu, lại hướng các nam sinh xuất chiêu "sư tử hống".

"Ngẩng đầu! Tay thực hiện đúng tư thế!"

"Ai cho cậu lau mồ hôi? Đứng vững cho tôi!"

"Cậu quyệt cái mông làm gì? Hóp bụng chứ không phải quyệt mông! Quyệt trở về!"

"Cậu muốn cười phải không? Tôi cho cậu cười…"

"… …"

Tô Minh Niệm đẩy kính mắt, nhìn sân thể dục một màu quân trang, nói: "Diệp Minh vốn ở ký túc xá, sao giờ lại điều đến phòng tôi?"

"Như thế nào? Cho cậu có cơ hội cùng bố cậu ta chắp nối quan hệ còn không vui lòng?" Văn Suất ngồi ở chỗ râm mát, híp mắt nhìn di động, đột nhiên tức giận nói: "Lúc này mới là buổi sáng của ngày đầu tiên quân huấn! Tên Đường Niệm kia đã sắp đem di động của tôi phá hủy đến nơi rồi! Em trai cậu ta yếu như vậy sao? Cái đệch!"

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn Đường Viễn.

"Cơ hội này cũng tốt lắm." Tô Minh Niệm sâu kín mà nói rằng: "Tôi cùng Đường Viễn một phòng, cậu cùng Điệp Minh một phòng."

"Tôi đây vẫn là tiếp tục giúp "luyến đệ nghiện" kia chiếu cố em trai sinh đôi của cậu ta đi!" Văn Suất trở mình một cái xem thường, tiếp điện thoại liền nói: "Đường đại gia, xin ngài thương xót, thỉnh bớt lo, bỏ qua cho tiểu nhân đi ạ! Em trai của ngài sinh long hoạt hổ đến ngoan, tôi cũng không cần ở đây nhìn chằm chằm đâu a! Cầu ngài đừng lại cho tôi nghe ma âm thêm nữa … Uy? Uy? Cậu nói cái gì? Uy? Uy… Ôi… Di động sắp hết pin … Liên lạc sau nha! Cúp đây!"

Văn Suất "Lạch cạch" một tiếng cúp điện thoại, tay chân lanh lẹ mà đem pin tháo ra.

Tô Minh Niệm: "…"

Cho tới giờ nghỉ trưa, đám sinh viên nghệ thuật bị lăn qua lăn lại cả buổi sáng mệt phờ, như ong vỡ tổ chạy vội đến căng tin, quán cơm quanh trường, tha thiết chăm sóc cho cái dạ dày đang biểu tình ầm ĩ.

Dịch Cử để đũa xuống, vuốt cái bụng, đem bảng danh sách các thành viên đăng kí tham gia thi đấu bóng rổ đặt tới trước mặt Đường Viễn, nói: "Cậu xem danh sách đi. Tôi thấy có mấy bạn chơi cũng không tệ lắm, hồi học trung học đã từng tham gia đội bóng trường, cậu chơi ở vị trí hậu vệ điều phối bóng đúng không? Thời gian nghỉ trưa, bọn mình đến sân bóng rổ tập thử đi."

Đường Viễn "Ngô" một tiếng, xoay chiếc đũa tìm hết thịt trên khay ăn của mình, lại ngậm bánh mỳ, nhìn thịt trong suất ăn của Dịch Cử.

Dịch Cử: "…"

Dịch Cử dùng sức nhu nhu mắt, mặt nhất thời đỏ bừng, bật người đem mình suất ăn của mình đẩy qua: "Ăn từ từ a, tôi lại đi gọi sườn xào cho cậu! Trứng muối, cháo thịt nạc còn muốn ăn hay không? Chờ a!"

Cậu vội nắm phiếu cơm của mình, hướng cửa sổ phát cơm chạy đến, trong lòng nhịn không được mà một đường điên cuồng gào thét, ánh mắt kia cũng quá giống động vật nhỏ, cậu bạn mới này thật sự rất… đáng yêu… Aizzz…

Diệp Minh hừ lạnh một tiếng, có chút chán ghét mà nhìn thức ăn trong khay, nói: "Tôi còn tưởng rằng 'cậu bé vàng' của giới ca hát có cỡ nào cao quý, không nhiễm khói lửa nhân gian, không nghĩ tới cả thịt của quán cơm thấp kém này cũng có thể ăn vào."

"Đường Viễn cũng không hơn gì cái này đi! Nghĩ đến lúc trước, tên đó chẳng qua là vận khí tốt, có tý tài năng nên nhất thời thành danh, còn cái gì mà 'cậu bé vàng' giới ca hát, tớ xem a, truyền thông đều là mắt mù cả rồi! Gớm, nhiều lắm cũng chỉ là một người sáng tác phổ thông thôi!" Hạ Hải ngồi đối diện với Điệp Minh nói.

Đồng dạng, Quân Sấn mở hai chiếc nút áo, ẩn ẩn lộ ra trước ngực là hình xăm đầu hổ, liếc mắt nhìn nhìn Đường Viễn, thần tình tỏ ra vô cùng khinh bỉ.

"Ai, chẳng phải sau quân huấn là các lớp thi đấu bóng rổ hay sao?" Ngồi một bên, Tổ Khánh Lâm khẽ thọt thêm một câu với Hạ Hải, ánh mắt nhìn Diệp Minh, tinh quang hiện lên từng trận: "Diệp thiếu, nghe nói Đường Viễn chơi cùng một vị trí với cậu, đến lúc đó mình hung hăng ngược hắn một phen, cũng làm cho 'cậu bé vàng' của giới ca hát, ngôi sao nhỏ của đại học A chúng ta lộ mặt thật trước toàn thể giảng viên và sinh viên đi!"

Khóe môi Diệp Minh hơi hơi gợi lên: "Đó là tất nhiên."

"Ôi này

~!"

"Mẹ khiếp! Mày làm gì?"

Một khay cơm thừa của Cố Thiếu Cảnh vừa hạ cánh chuẩn xác vào đầu làm Tổ Khánh Lâm bật đứng lên, sắc mặt xanh mét đến dọa người. Nhất thời, tất cả những sinh viên còn ở trong phòng ăn đều đem tầm mắt bắn lại đây.

Ngồi phía xa xa, Đường Viễn nhíu nhíu mày, đầu cũng chưa nâng, tiếp tục huy động đũa gắp thịt.

"Ai da! Xin lỗi nha, người anh em! Đầu óc tôi tự dưng có vấn đề! Không hiểu sao đang đi đường quang mà nghĩ ngay chỗ này có bệnh chó dại, chó điên! Không có việc chứ người anh em? Thật sự là xin lỗi!" Cố Thiếu Cảnh so với Tổ Khánh Lâm còn cao hơn 5 – 6 cm, một bên cậu nắm bắt Lan hoa chỉ nhéo nhéo vài sợi tóc của Tổ Khánh Lâm, một bên thần tình "sorry sorry sorry" mà chịu tội.

Lan hoa chỉ: là bàn tay ngón cái áp vào ngón giữa.

"Tao —— "

"Khánh Lâm!" Diệp Minh khẽ quát một tiếng, đứng lên, hí mắt nhìn Cố Thiếu Cảnh, đột nhiên nở nụ cười: "Tôi tưởng là ai mặt lớn đến thế, vừa chọc phá xong còn tiêu sái nói như vậy, hóa ra là Cố thiếu gia."

"Ai! Đây không phải là Diệp Minh sao?" Cố Thiểu Cảnh khoát tay, cười khoe răng khểnh nói tiếp: "Cái gì thiếu thì không biết, người ăn loại thức ăn thấp kém này cũng gọi là thiếu gia sao? Thật sự là không dám nhận, không dám nhận đâu a!" Lời nói trào phúng, ý tứ hàm xúc rõ ràng, 200% là đá đểu.

Mặt Diệp Minh cứng đờ, đè lại Hạ Hải đang muốn đứng lên: "Cố nhị thiếu nói đùa, cơm và thức ăn của quán cơm đại học A chất lượng tốt xấu gì cũng bài danh xếp hạng cao trong các trường cả nước, như thế nào sẽ có cơm thấp kém? Ha hả a… Chúng tôi còn có việc phải về ký túc xá, vậy chờ có thời gian sẽ cùng Cố nhị thiếu ăn bữa cơm thật ngon."

Hạ Hải hung hăng nhìn chăm chú Cố Thiếu Cảnh, một cước đá văng cái bàn ăn nằm nghiêng trên mặt đất.

Nhóm người họ lập tức bỏ đi, khi xuống lầu còn gặp một nhóm khác cũng vừa đến, cùng Cố Lãnh Đông đối mặt.

Sự tàn nhẫn giây lát lướt qua trong mắt Cố Thiếu Cảnh, cậu nhún vai, sau đó như một trận gió chạy vội tới trước mặt Đường Viễn, khoát bả vai hắn, khoa trương kêu lên: "Tiểu Viễn, cậu chính là cầm tinh con heo đi? Heo ăn thịt, ngô ——!"

Đường Viễn mặt không đổi sắc mà đem miếng dưa hấu nhét vào miệng Cố Thiếu Cảnh, tiếp tục đem thịt ăn sạch sẽ, để đũa xuống, nhìn Dịch Cử cười nói: "Cảm ơn cậu, ngày mai đến lượt tôi mời. Đi thôi, đi luyện bóng."

Dịch Cử: "…"

Khu vực phía Bắc, trong sân bóng rổ.

"… Kháo kháo kháo! Lại vào! Quá đẹp!"

"Ta sát! May mà có Đường Viễn a!" Trần vươn tay đập nhẹ vào lưng Đường Viễn, rồi đưa tay lau mồ hôi, cười tít mắt lại: "Hồi học phổ thông tôi đã tham gia 3 năm ở đội bóng rổ, chơi vị trí tiền đạo phụ. Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa gặp qua một hậu vệ điều phối bóng tiêu chuẩn như cậu đấy!"

Đường Viễn hướng cậu cười cười, một tay xoay quả bóng đặt ở trên lưng, mái tóc ngắn ướt sũng mồi hôi, hơi hơi chớp lên.

Hai năm ở xóm nghèo kia, hắn đã từng vì sinh tồn, đi theo người da đen đến gần chỗ đổ rác để đánh bóng rổ. Hoàn toàn là thân thể đối kháng nhau bằng bạo lực, không hề có quy tắc đáng nói nào, thậm chí là bất mãn chửi mắng nhau liên tục, đánh nhau cũng không ít…

Bóng rổ đối Đường Viễn mà nói, không thuần túy là vận động, chính là thứ có thể cho hắn cùng mèo Mun ăn một bữa cơm.

Trương Thụy kéo vạt áo lau mặt, chống nạnh cười nói: "Dịch Cử, tôi muốn cùng Đường Viễn đấu với nhau ba phút! Cả hai lại cùng chơi ở vị trí hậu vệ điều phối bóng mới đau chứ! Chân hậu vệ của tôi phải chăng không cần tồn tại? Ha ha ha…"

Mọi người nghe vậy cũng cười to.

Mấy nữ sinh lớp 1 tự nguyện chạy đến làm công tác hậu cần, sôi nổi cầm nước khoáng cùng khăn mặt đi vào sân bóng rổ. Vài người lớn gan còn hướng thẳng đến nơi Đường Viễn đang đứng.

Cố Lãnh Đông: "…"

"Cứ luyện tập một tháng như vậy, tôi đoán chúng ta còn có thể cùng đội vô địch của đại học A liều mạng, liều mạng a."

Dịch Cử đảm nhiệm chức vụ đội trưởng đội bóng cùng trung phong, vừa cười vừa đem những quả bóng đã dùng vứt sang bên sân hậu cần, vỗ vỗ tay, tư thế kia lại có loại đẹp trai nói không nên lời: "Nói như vậy, vị trí liền định rồi —— Trần là tiền đạo phụ, Dương Tuấn là tiền đạo chính, tôi là trung phong, Đường Viễn hậu vệ điều phối bóng, Trương Thụy là hậu vệ ghi điểm. Còn lại, các thành viên dự bị cũng phải luyện tập mỗi ngày. Những người thay thế bổ sung không có nghĩa là không được vào sân thi đấu, hiểu được?"

"Hiểu được!"

Những tiếng hô lớn vang lên làm mấy đội ngũ sinh viên lớp khác vừa tới nơi phải đồng loạt dừng lại nhìn qua.

Dịch Cử sửng sốt, con mắt chuyển chuyển.

Cậu tiện tay đem một cái khăn mặt trắng đáp đến trên đầu Đường Viễn, hướng mọi người hạ giọng nói: "Buổi luyện tập trưa nay kết thúc ở đây, thực lực lớp chúng ta bây giờ còn không thể lộ ra ngoài. Buổi tối, tôi sẽ đến nói chuyện cùng với người phụ trách quản lý sân bóng rổ, thương lượng đem thời gian thuê sân của chúng ta lệch với những đội khác."

Trần hướng Dịch Cử giơ lên ngón tay cái, biểu tình "Đúng là lão đại của chúng ta", rồi cùng Trương Thụy khoác bả vai Đường Viễn, câu tam đáp tứ mà đi.

Bên ngoài sân bóng rổ, Cố Lãnh Đông khẽ cười, lặng yên không một tiếng động thu hồi toàn bộ thiết bị vừa mới dùng của phương pháp ghi hình trạng thái di động, gõ một hàng văn tự "Anh, Gấu mập chơi bóng rổ", liền phát qua cho Cố Viêm.

.

.

.

Bây giờ chúng ta tìm hiểu các vị trí cơ bản trong bóng rổ nhé (bạn mù môn này và vừa phát hiện ra: oh hóa ra là thế =_+. Còn bạn nào biết bóng rổ rồi thì thỉnh không cần đọc phần bên dưới cho mất công a)

Bất cứ môn thể thao đồng đội nào cũng đều có những vị trí rõ ràng với những nhiệm vụ khác nhau. Trong bóng rổ, có 5 vị trí cơ bản tương ứng với 5 cầu thủ thi đấu chính thức trên sân.

1. Point Guard (PG – Hậu vệ điều phối bóng):

Người chơi ở vị trí này được coi là lãnh đạo khi phòng thủ và là người kiến thiết lối tấn công cho toàn đội, phải có tố chất, kỹ thuật chuyền bóng, nhồi bóng, giữ bóng và khả năng quan sát nhạy bén tốt nhất trong đội.

Là người thường cầm bóng nhiều nhất trong đội, từ phần sân của mình sang sân đối phương và điều khiển hướng tấn công của đội. Phần lớn người chơi ở vị trí này có thể hình nhỏ hơn các vị trí khác nhưng ngược lại họ rất lanh lẹ và chơi rất tinh ranh, đối phương rất khó "bắt bài" họ.

Kỹ năng chính của Hậu vệ điều phối bóng:

+ Ngoài khả năng đưa ra những đường chuyền quyết định, với khu vực hoạt động thường xuyên cách xa bảng rổ (khu vực ngoài vạch 3 điểm) thì khả năng ném xa ở cự li 3 điểm luôn là vũ khí lợi hại của một PG.

+ Trong bóng rổ hiện đại những PG cũng có thể đánh gần rổ và thực hiện những pha bóng sức mạnh giúp cho cách ghi điểm của họ ngày càng đa dạng hơn.

2. Shooting Guard (SG – Hậu vệ ghi điểm)

Nếu PG là nhạc trưởng của mỗi đội bóng thì SG chính là những nhạc công quan trọng nhất trong dàn nhạc. Họ là những cầu thủ có khả năng dứt điểm tốt nhất, thi đấu độc lập và là những người có khả năng nhất tranh chấp vị trí đội trưởng của mỗi đội bóng rổ.

Kỹ năng chính của Hậu vệ ghi điểm:

+ Hậu vệ ghi điểm có thể coi là người đa năng và "hoàn hảo" nhất trong mỗi đội bóng. Họ sẽ phải tự tìm khoảng trống và tự tạo cơ hội cho mình. Những SG luôn là những người có kĩ thuật cá nhân đặc biệt xuất sắc, khả năng xoay sở tốt và có thể định đoạt trận đấu.

+ Chuyên môn cản những kẻ bắn hay nhất của đội đối phương, có thể chạy lên trước để đổi vị trí cho Small Forward. Cùng với Power Forward thường là 2 vị trí ghi điểm nhiều nhất, là người nhảy ném xa xuất sắc nhất trong trận đấu. Thường có chiều cao hơn Point Guard để giúp rebound cho Center vì Point Guard nhỏ người thường đi banh tốt.

Trong bóng rổ hiện đại các SG được chia làm nhiều loại mà điển hình nhất vẫn là những SG luôn luôn di chuyển tìm khoảng trống, nhận bóng từ đồng đội để ném rổ và những SG tự cầm bóng để ném hoặc đột phá vào trong.

3. Small Forward (SF – Tiền đạo phụ)

Các tiền đạo phụ là những cầu thủ đa năng, luôn là những người nhanh nhẹn hơn và có thể hình nhỏ hơn các Tiền đạo chính (PF) và Trung phong (C). Phạm vi hoạt động của các SF là tương đối tự do. SF không thích hợp cho người có thể hình nhỏ, bắt buột phải cao to. Tại giải NBA, chiều cao của các SF dao động trong khoảng 1m96 đến 2m11.

Kỹ năng chính của SF:

+ Không chỉ có phạm vi hoạt động rộng mà cả chức năng của các SF cũng rất "bao la". Họ có thể thi đấu như một SG trong tình huống bóng này, nhưng ngay tình huống sau họ lại có thể là những PF. Các SF luôn là những người nhanh nhẹn và mạnh mẽ ở khu vực bên trong rổ và là người chơi 1 đấu 1 (1 on 1) hay nhất trong đội bóng

+ Khu vực hoạt động: Cả bên trong và ngoài khu vực 3 điểm và vùng trung tâm hình thang.

+ Trong bóng rổ hiện đại các ngôi sao thường chơi ở vị trí này vì họ được tự do hoạt động và được đồng đội chuyền bóng trong những pha bóng "bí" để đánh 1vs1.

4. Power Forward (PF – Tiền đạo chính)

PF được coi là cầu thủ mạnh mẽ nhất trong tranh bóng và phòng thủ của mỗi đội bóng và thi đấu chính xác theo những gì HLV đề ra. Các PF là người có khả năng ghi điểm khi bóng bật bảng.

Kỹ năng chính của PF:

+ Các PF là người thi đấu gần Trung phong (center) nhất, hỗ trợ Trung phong nhiều nhất trong việc tranh bóng bật bảng (rebound) cả khi tấn công lẫn phòng thủ.

+ Trong bóng rổ hiện đại các PF cũng là 1 trong những mũi ghi điểm quan trọng của đội với những pha lên rổ, úp rổ, và ném trung bình.

5. Center (C – Trung phong)

Khu vực hoạt động: bên trong khu vực 3 điểm và vùng trung tâm hình thang (forward và center)

Trung phong là những cầu thủ có thể hình to lớn nhất nhưng lại có kĩ thuật cá nhân "ít ỏi" nhất. Họ thường được gọi là Big Man (những người to lớn) vì thể hình của mình. Các C luôn hoạt động trong một phạm vi cố định khá hẹp trong khu vực hình thang (center). Nhiệm vụ chính của những Trung phong là bắt bóng bật bảng (rebound), ghi điểm ở khu vực dưới rổ và cản phá những pha dứt điểm cuối cùng của đối phương (block), không cần phải làm điểm nhiều và hạn chế tối đa thời gian dẫn banh.

Trong chiến thuật bóng rổ, vị trí trung phong còn được coi là trục của đội bóng vì cả đội luôn thi đấu xoay quanh cầu thủ to lớn nhất này. Tiêu chí đầu tiên để có thể chơi ở vị trí này chính là chiều cao vượt trội và thể hình to lớn. Các Trung phong to lớn của NBA có chiều cao khoảng 2m1 đến 2m3.

Các Trung phong ngày nay không còn chơi cứng nhắc theo phong cách cổ điển "tập trung vào bảng rổ" mà thi đấu linh hoạt hơn nhiều với những pha ghi điểm đa dạng thay vì chỉ đơn thuần nhảy lên và úp rổ (dunk) ghi điểm họ còn có thể ném rổ ở cự ly trung bình với các kỹ năng như ném bóng tựa bản, hook shoot…

12. Chương 12: Tân Sinh Quân Huấn (tam)

Cố Viêm ngồi trên ghế xoay, đem di động kết nối với màn hình điện tử, hướng mèo Mun ngoắc tay: "Lại đây, cho mày xem thứ tốt này."

Mèo Mun đang tọa ngoài ban công sưởi nắng. Ánh mặt trời chiếu lên người nó làm bộ lông đen thêm óng mượt. Nó híp mắt, lười biếng mà liếc nhìn Cố Viêm, vẫn không có ý định nhúc nhích.

"Không nhìn?"

Cố Viêm nhíu mày, đặt chiếc điện thoại vừa nhận dữ liệu từ Cố Lãnh Đông lên bàn, cầm tờ giấy có chữ kí của Đường Viễn lên rồi chỉ vào màn hình, cố ý nhấn mạnh : "Có thể là bạn của……Tuyết Lang cùng mày đó?"

Mèo Mun mãnh liệt nhe răng kêu "Meo" một tiếng, lăn uỵch một cái, đứng lên, cái đuôi vểnh lên ve vẩy, rồi le te chạy đến gần, nhảy lên đầu Cố Viêm, bắt đầu dùng móng vuốt điên cuồng cào cào đầu: "Ngao ——! Ngao——! Ngao ——!".

Cố Viêm cũng không giận, vẻ mặt bình tĩnh mà vươn tay cầm đuôi nó kéo xuống, đè lên người không cho nó động đậy. Video Đường Viễn chơi bóng rổ nhanh chóng truyền phát tin lên màn hình lớn.

Thẳng đến video chiếu lại lần thứ ba, mèo Mun cũng không phản ứng gì.

Nó ngồi xổm trên bàn, cái đuôi thong thả mà tao nhã khua đi khua lại, còn không thì híp mắt liếm chân, liếm cổ.

Cố Viêm thở dài, một tay bụm mặt, cả người đều ngả trên ghế xoay, ánh mắt nheo lại, từ khe hở của các ngón tay nhìn chằm chằm mèo mun, lẩm bẩm nói: "Đường Viễn cùng người ấy thật sự không có bất cứ quan hệ nào sao? Chữ viết giống, phong cách chơi cũng có bóng dáng của anh ta, mày nhìn mà đoán không ra sao? Ha hả a…"

Nói xong, bản thân lại bất đắc dĩ mà nở nụ cười, cầm mấy bộ bài thi của Đường Viễn và Đường Niệm hồi học trung học, Cố Viêm nhìn chữ viết cơ hồ không có sai biệt với Tuyết Lang, nói: "Cũng đúng! Có thể có quan hệ gì cơ chứ? Anh ta đã chết sáu năm, trên thế giới này người tương tự nhiều lắm…"

Thời khắc này, Đường Viễn cũng không biết, nguyên chủ nhân của thân thể hắn lại một lần nữa trời xui đất khiến mà giúp hắn bảo vệ bí mật của mình.

Kỳ thật sau khi mới trùng sinh, từ bệnh viện đến Đường gia, hắn cũng từng rất kinh ngạc với chữ viết của nguyên bản chủ nhân thân thể này. Bất quá sau hắn lại nghĩ đỡ phải cố gắng thay đổi chữ viết của mình, điều này cũng đúng một chuyện tốt.

Mèo Mun xoay người lại nhìn Cố Viêm.

Qua một hồi lâu, nó dịch vài bước lên phía trước, đại khái là muốn cọ cọ, an ủi cái nhân loại ngu xuẩn thường xuyên chọc phá vật nuôi là nó bấy lâu nay.

Cố Viêm sửng sốt, tất nhiên là nhìn thấu ý tứ của mèo Mun, tâm nói 'con mèo này rốt cục đã có điểm nhân tính với mình rồi'.

Kết quả, mèo Mun đi không quá năm bước, vươn ra móng vuốt ngay tại không trung tát một cái, bá bá bá như một trận gió, nhảy lên thảm lông dê, khoanh chân, cuộn tròn người lại đó, nhắm mắt tỏ vẻ miễn làm phiền.

Cố Viêm: "…"

Thầy Viên nói không sai một chút nào, lần này đại học A mời các giáo quan đến từ quân đoàn dã chiến, tính tình cứ như đã được cam kết hết với nhau, tất cả đều là nóng nảy. Vài ngày đầu tiên, bọn họ kéo cổ họng rống còn chưa đã nghiền. Mấy ngày nay, rõ ràng có một người còn xách cái loa để khuếch đại âm thanh.

Khi các giáo quan kia đồng thanh rống đi ra ngoài, lực sát thương đã rất không tồi, giờ được cộng thêm năng lực của phương tiện khoa học kĩ thuật, quả thật lực sát thương được tăng vút lên theo cấp số nhân. Không có gì cản trở, từng đợt âm thanh cứ oanh oanh liệt liệt mà ầm ầm lăn từ đầu sân thể dục bên này đến tận đầu sân thể dục bên kia.

Cho nên cuối tuần qua, sau khi Đường Niệm đón em trai về nhà xong, chuyện thứ nhất cậu phải làm chính là đem Đường Viễn ấn đến trên giường, lăn qua lộn lại mà kiểm tra.

"Tiểu Viễn, em nói thật với anh! Có chỗ nào phơi nắng đến không thoải mái không? Thính lực có bị ảnh hưởng gì không? Hô hấp có thông thuận không? Dạ dày có đau hay không? Lần này hai trường đều thỉnh mấy thứ quân đoàn dã chiến gì đó làm huấn luyện viên, đặc biệt lắm sao mà gây sức ép người ta thế này…"

"A! Cái cổ phơi nắng như thế nào mà đỏ lên hết rồi?" Đường Niệm tru lên một tiếng, bật người đau lòng khôn cùng mà cầm một đống đồ dưỡng da cho em bé, làm như sắp mất mạng đến nơi mà hướng đến cổ Đường Viễn, một bên chà xát một bên lải nhải: "… Không được, cởi hết quần áo ra cho anh, hôm nay anh tắm rửa cho em."

"Anh——! Phốc —— ha ha ha ha…"

Mặt Đường Viễn đều đỏ lựng hết rồi, hắn không nghĩ tới độ mẫn cảm của thân thể này cư nhiên cao như vậy. Cổ chỉ bị Đường Niệm xoa một chút, hắn liền không thể khống chế, ở trên giường cười đến lăn qua lăn lại: "Ha ha ha ha… Anh… Anh… Nhột… Ha ha ha ha… Nhột quá … Ha ha ha…"

Đường Niệm cơ hồ cùng hắn lăn thành một đoàn, một bên bớt thời giờ chà xát cổ cho hắn, một bên cũng cười to theo, hoàn toàn không ngừng cố ý gãi cổ, vai của Đường Viễn: "Em từ nhỏ đến lớn sợ nhất anh cùng mẹ xuất chiêu này. Xem anh sử dụng mười tám sờ đây, trên, dưới, trái, dưới, dưới, phải, trên,… Ha ha ha ha…"

Tia Chớp đang ở trong phòng khách đùa nghịch món đồ chơi mới. Vừa nghe trong phòng ngủ có âm thanh cười đùa, nó bật người nhổm dậy, dựng thẳng lỗ tai to, cái đuôi xù ngoáy tít lên. Sau đó, nó chạy như điên mà xông vào phòng, không giảm tốc độ, chân trước duỗi ra, mãnh liệt bổ nhào vào trên người hai anh em. Cái đầu dụi dụi vào người Đường Viễn, nhanh chóng học theo lăn qua lăn lại trên giường.

"Tia Chớp to gan, dám lợi dụng tình hình trèo lên giường quậy phá?" Đường Niệm vừa cười vừa mắng, thừa dịp nó lăn đến mép giường, một cước đá nhẹ nó xuống: "Ha ha ha… Xuống nè …"

Tia Chớp ngã chổng vó, lại nhanh nhẹn đứng lên, xù lông lắc lắc vài lần, cái mũi vừa nhíu, mắt long lanh hướng Đường Niệm, thè lưỡi ra, ý là "Em rất sạch sẽ, có thể lên đi?"

Sau đó đồng chí Tia Chớp cũng không đợi Đường Niệm cho phép, cong đuôi, bật người lại một lần nữa phi lên, tiếp tục đi theo lăn qua lăn lại.

Đường Viễn cuối cùng cũng thật sự nở nụ cười từ trong đáy lòng, cười đến đau sốc hông, cả người ghé vào trên giường lăn lộn. Tia Chớp ngậm ống tay áo hắn vừa lắc vừa giật, chơi đến bất diệc nhạc hồ. Đường Viễn nằm thở vẫn còn thấy cơ bụng đau lâm râm.

"Ngày hôm qua mẹ gọi điện thoại cho anh. Mẹ đi Hawaii, nói khi về nhà sẽ đến đây thăm em, còn mang cho em bộ quần áo cộc in hình chim cò lòe loẹt gì đó nữa." Đường Niệm cầm lấy bàn chân hắn, vỗ nhẹ nhẹ lên, cười nói: "Đêm nay ăn chân heo cùng canh thịt dê, được chứ?"

Đường Viễn gật gật đầu, lại hừ hừ ra tiếng: "Anh… Cười nhiều đến đau bụng… Không còn sức lực …"

Đường Niệm nhu nhu đầu hắn, lại "Ba" mà hôn lên trán hắn một cái, cười nói: "Nằm nghỉ ngơi một chút, lát nữa đi tắm rửa, anh đi nấu cơm đây."

Đường Viễn giật mình, vuốt cái trán, đó là nơi viên đạn đã từng xỏ xuyên qua. Trong lòng hắn tràn đầy cảm giác nói không nên lời, đây phải chăng là cảm giác hạnh phúc được cả nhà thương yêu?

Thật tốt.

"Tiểu Viễn ——! Đừng quên đem quần lót để vào trong máy giặt a, ngày mai anh tẩy." Đường Niệm đang nghêu ngao một đoạn nhạc, sực nhớ ra, cầm thìa hướng phòng ngủ hô lên.

Đường Viễn lớn tiếng "Vâng" đáp lại, đem Tia Chớp ôm xuống giường, vuốt đầu nó, nói: "Tia Chớp, đi ra phòng khách chơi."

Tia Chớp cọ cọ cánh tay hắn, lon ton đi nghịch bóng .

Đường Viễn cầm quần lót hướng phòng tắm đi đến, đáy mắt tràn ngập thả lỏng cùng thỏa mãn vô tận. Hắn nghĩ nếu cứ mãi như thế này, có lẽ sẽ nhanh chóng hòa nhập thành người một nhà với họ.

Cửa phòng tắm vừa mới đóng lại, di động của Đường Viễn ở trên giường đã rung lên, Cố Thiếu Cảnh nhắn tin tới: [Nghe anh tôi nói, hết quân huấn sẽ đón các cậu đến chơi.]

Cố Thiếu Cảnh nắm di động chờ nửa ngày cũng không thấy hồi âm, đành phải mang gương mặt nhắn nhó mà đem điện thoại đặt lên giường, thay đồng phục luyện tập màu đen, cúi đầu lết xuống lầu.

"Đối kháng tay không hay bắn đạn thật, em tự chọn đi." Cố Viêm xỏ bao tay màu đen, mang kính râm, khóe môi hơi hơi câu lên.

Cố Thiếu Cảnh đứng ở cầu thang, trở mình một cái xem thường, gõ gõ giày tác chiến đến vang dội, trong lòng hung hăng mắng ông anh bụng dạ hẹp hòi.

Khi trộm huy chương của Tuyết Lang hôm khai giảng, Cố Viêm đã nói với cậu: "Cuối tuần này, theo anh đi dạo Lầu một." Lúc ấy cậu còn tưởng rằng cũng chỉ là nói cho có mà thôi, thật sự không nghĩ đến, ông anh cư nhiên lại bắt cậu tới thật.

Đánh tay đôi kịch liệt với anh? Chơi đạn thật với anh?

Trừ phi đầu óc em bị thần kinh!

"Em huấn luyện thể năng, có được không a? Anh!" Cố Thiếu Cảnh lôi kéo, y như con Koala bám trên người Cố Viêm, ánh mắt trông mong cầu cứu nhìn về Hướng Đông: "Anh! Anh là người anh tốt nhất thế giới này! Mới trước khai giảng vừa tập huấn ba tháng, cùng anh đánh nhau kịch liệt với đạn thật rồi, cho em huấn luyện thể năng đi? Được không a? Anh… Anh, em cam đoan về sau nghiêm túc nghe anh nói mà!"

Hướng Đông "khụ" một tiếng, đang muốn nói chuyện, Cố Viêm lập tức liếc ánh mắt nhìn anh: "Huấn luyện thể năng? Em xác định?"

"Xác định! Xác định, phi thường xác định a!" Cố Thiếu Cảnh điên cuồng gật đầu.

Cố Viêm nở nụ cười.

Anh cân nhắc chọn súng ngắm trên bàn, đeo lên vai, nhìn nhân viên căn cứ nói: "Thanh lý hào 9 sân huấn luyện, mở trăm mét chướng ngại vật, hai bên đường phải luôn phóng cơ quan di động, ở ven đường tùy thời gian phóng dưa hấu, loại càng lớn càng tốt."

Giờ khắc này, Cố Thiểu Cảnh hoàn toàn không nghĩ nhiều, chính là cảm thấy thế giới giống như nháy mắt tràn ngập tình yêu.

Khóe mắt Hướng Đông rút hai cái, hung hăng vỗ vỗ bờ vai của Cố Thiếu Cảnh, thấp giọng nói: "Nhóc con, em tốt nhất là dùng tốc độ nhanh nhất đến bên người chú Vân xin một cái kính bảo hộ đặc chế quang học."

Cố Thiếu Cảnh hướng anh trừng mắt nhìn: "Anh Đông, anh nói cái gì?"

"… Lát nữa em sẽ biết anh nói cái gì, về sau nếu không có việc gì thì chớ chọc anh em nhá." Hướng Đông thở dài, bỏ đi.

Căn cứ BOF sở hữu sân huấn luyện cùng đặc công, toàn bộ thiết lập dưới lòng đất, không gian to lớn, khoa học kỹ thuật cao mà thường nhân vô pháp tưởng tượng. Nơi này, có thể nói là một thế giới thu nhỏ, thuộc loại vương quốc dưới lòng đất của BOF.

Chốc lát sau, hào số 9 sân huấn luyện.

"… Cố Viêm! Anh có phải là anh của em hay không? Anh quả thực thật là không có nhân tính! Anh quả thực rất lãnh huyết! Đây là súng thật, đạn thật a! Mẹ ——! Chị ——! Chú Vân —— cứu mạng a!" Cố Thiếu Cảnh chạy đến điên rồi, trên mặt bị lá cây ba ba ba mà sượt qua, kéo cổ họng tận trời rống to, đồng phục dính đầy vết nước dưa hấu vỡ.

Xuyên qua hào số 9 sân huấn luyện là những chướng ngại vật được thiết lập để cản trở như rừng mưa, cục đá lộ thiên và hố chiếm đa số, hai bên đường che dấu hai trụ di động đặt súng máy cùng quỹ đạo di chuyển của nó, từng trụ một cứ bùm bùm mà đột kích.

Cố Viêm treo người trên dây, lướt giữa không trung. Khi dưa hấu tùy cơ xuất hiện ở ven đường, gần sát bên người Cố Thiếu Cảnh, anh chẳng buồn phân biệt lớn nhỏ, xuất hiện quả nào dùng súng ngắm bạo rụng quả đó.

"Cố Viêm! Hãy đợi đấyyyyyyyyy!"

Cố Thiếu Cảnh một bên phải chạy như bay để trốn, né tránh súng máy, một bên phải phòng bị mấy quả dưa hấu đột ngột xuất hiện bên người. Cậu dùng cánh tay bán che mắt, đối với tai nghe quát: "Đừng cho là em không biết anh đang để ý Đường Viễn, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng em về sau sẽ tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối, sẽ không nói cho anh biết tư liệu của cậu ấy —— a a a ——!"

Cố Viêm một cước quấn dây thừng, đem mình đổi chiều trượt xuống, yêu cầu phóng dưa hấu tốc độ cao hơn, kính râm tự động tập trung mục tiêu, mím môi nổ súng liên tục.

Cố Thiếu Cảnh chỉ biết là hơn mười giây, bên cạnh mình phỏng chừng phải nổ gần ba mươi quả dưa hấu. Đống dưa hấu này đều là Lầu ba bồi dưỡng ra, toàn quả to đùng siêu ngọt, quá lãng phí!

"Anh! Sau khi quân huấn kết thúc sẽ thi đấu bóng rổ của sinh viên mới, em cùng Đường Viễn đều tham gia, anh có đi xem không?"

Cố Thiếu Cảnh hô, con ngươi xoay động, vươn tay tiếp được một mảnh dưa hấu vỡ nát, trước cúi đầu gặm, lại kéo vài đồ vật đặc chế trên trang phục, ấn vào bên trong mảnh dưa hấu, trong miệng đếm một…hai….ba, đợi cho súng máy bên phải đổi băng đạn, trong nháy mắt tay vung, dưa hấu + dây lưng + miếng hộ tay lăn thẳng vào họng súng máy tự động, hỏa lực mở ra, "Phanh ——", nghẹn nổ.

"Yes!" Cố Thiếu Cảnh nắm tay huy lên.

Khóe môi Cố Viêm câu lên, một tay giơ lên súng ngắm, dọc theo dây thừng lên xuống vài lần nữa, sau đó trở mình quay về trong tàu lượn. Anh đè lại tai nghe: "Huấn luyện chấm dứt, thông tri đội vệ sinh tiến vào dọn dẹp."

Trong phòng khống chế hào số 9 sân huấn luyện, kỹ thuật viên theo thứ tự đi tắt chốt mở, quay đầu nói với người chịu trách nhiệm cao nhất báo cáo: "Mục tiêu chạy mười tám km, cơ bản bảo trì quân tốc, tần suất hô hấp đủ tư cách, không trúng đạn, không bị thương, thể năng đạt tiêu chuẩn."

Người này gật gật đầu, tùy tay viết vài cái biểu thức số học trên giấy, thông qua cổng thông tin nội tuyến: "Chuyển lời cho nhị thiếu gia yêu cầu lắp ráp sáu ngàn khẩu C, giao trang bị cho phòng quản sự của đại thiếu gia."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đường Niệm về sau đối mặt với Cố Viêm… BOSS siêu cấp lớn? =. =

Ngày mai sẽ thi đấu bóng rổ giữa các lớp…

Koala, hay gấu túi, (Phascolarctos cinereus) là một loại thú có túi ăn thực vật sống tại Úc và là loài vật duy nhất hiện còn sống trong họ Phascolarctidae.

Tên khoa học của koala xuất xứ từ phaskolos trong tiếng Hy Lạp có nghĩa là "túi" và arktos có nghĩa là "gấu". Chữ cinereus là chữ Latin nghĩa là "màu bạc". Chữ "koala" là tiếng thổ dân Úc nghĩa là "không uống".

Koala sống ở vùng ven biển phía đông Australia từ Adelaide đến bán đảo Cape York và một số nơi có lượng mưa đủ lớn để có rừng cây. Ở Nam Úc koala đã suýt bị tuyệt chủng vào đầu thế kỷ 20, nhưng sau đó bang Victoria đã bảo tồn chúng.

Koala cái trưởng thành đủ để sinh sản vào tầm 2 đến 3 tuổi, còn con đực ở độ tuổi 3 đến 4. Nếu khỏe mạnh, một koala cái có thể đẻ một con mỗi năm trong vòng 12 năm. Chu kì mang thai là 35 ngày. Rất hiếm khi có sinh đôi. Con đực và cái thường giao hợp trong khoảng từ tháng 12 đến tháng 3, tương ứng với mùa hè tại Nam Bán Cầu.

Koala mới sinh không có lông, chưa mở mắt, chưa có tai và chỉ bé bằng hạt đậu. Koala khi lọt lòng mẹ trèo lên cái túi lộn ngược của mẹ nó (có thể đóng mở theo ý muốn của koala mẹ) và bám vào một trong hai núm vú của mẹ. Koala nhỏ ở trong túi của mẹ trong khoảng 6 tháng đầu tiên, chỉ bú sữa. Trong thời gian này, nó phát triển tai, mắt và lông. Sau đó koala nhỏ sẽ bắt đầu đi ra ngoài. Khoảng 30 tuần tuổi, nó bắt đầu ăn thức ăn sệt gọi là "pap" do koala mẹ tiết ra. Koala nhỏ tiếp tục ở với mẹ khoảng 6 tháng sau, trèo trên lưng mẹ, bú sữa và ăn lá cây. Sau 12 tháng ở với mẹ, koala cái tự đi kiếm ăn ở vùng xung quanh; trong khi koala đực tiếp tục ở với mẹ tới tận 2 đến 3 tuổi.

Gấu Koala – loài thú có túi dễ thương của Australia đang đứng trước nguy cơ bị tuyệt chủng trong vòng 30 năm tới do bệnh tật, tình trạng biến đổi khí hậu và sự phát triển đô thị quá mức. Chỉ tính riêng trong vòng 10 năm qua, 25.000 cá thể gấu Koala đã bị chết vì các nguyên nhân khác nhau. Việc khí hậu ngày càng nóng và khô hơn đã làm giảm giá trị dinh dưỡng của lá cây khuynh diệp – nguồn thức ăn chính của gấu Koala. Hậu quả là gấu Kola không có nhiều thức ăn, dần dần bị suy dinh dưỡng và chết.

Bên cạnh đó, một trong những yếu tố khác là do môi trường sống của chúng ngày càng bị thu hẹp. Tình trạng chặt phá rừng bừa bãi buộc loài gấu này phải di cư ra khỏi khu vực sống của mình để tìm kiếm nguồn

thức ăn xung quanh các trang trại và khu dân cư. Chính vì lang thang kiếm ăn mà chúng phải đi lại trên mặt đất nhiều hơn. Khi đó, nguy cơ bị chết đói hoặc chó tấn công là rất cao. Nếu giữa các vườn cây có đường, rất có thể, những chú gấu Koala sẽ bị cán chết trên đường bởi xe cộ qua lại. Theo thống kê, tính đến hết năm 2009, có hơn 4.500 gấu túi đã bị xe ô tô cán khi băng qua đường, khiến cho chính phủ nước này kêu gọi cần phải xây dựng những con đường "thân thiện" để giúp loài gấu túi có thể băng qua đường an toàn

13. Chương 13: Lớp Bóng Rổ Đấu Đối Kháng (nhất)

Đợt tập quân sự đầu năm của đại học A năm nay so với các năm trước còn nghiêm khắc hơn. Qua một tháng, đám tân sinh nguyên bản da trắng má hồng đều bị phơi nắng đen một hai vòng. Bất quá, tại đại hội kiểm duyệt toàn trường, đám thanh niên này mặc quân trang nghiêm túc diễu hành trên sân thể dục rất có khí thế.

Sau khi buổi kiểm duyệt kết thúc, ngay tối hôm đó, thầy giáo Viên ấn theo lệ thường tham dự cuộc họp bầu cử ban lãnh đạo chính thức của lớp 1.

Trong đó, kịch liệt nhất là tranh cử bí thư chi bộ, Lãnh Đông lấy năm phiếu mỏng manh làm ưu thế áp đảo Hoa Dung trúng cử, còn Hoa Dung thì trở thành lớp phó văn nghệ. Ngoài ra, Dịch Cử hoàn toàn xứng đáng đảm nhiệm chức vụ lớp trưởng, Đường Viễn bị tuyển làm lớp phó học tập với 100% phiếu bầu. Người nói nhiều nhất là Trần thì bị tuyển làm lớp phó đời sống, còn Dương Tuấn là phụ trách thể dục.

Những chức vụ nhàn tản chỉ có danh chứ không có quyền gì mấy ở trung học như tuyên truyền, ủy viên cái gì đó đều bị thầy Viên hủy bỏ. Vì thế, các thành viên cán sự của kì học thứ nhất lớp 1 liền cứ như vậy được quyết định.

"Ai, tôi nói này Dịch Cử, nữ sinh lớp ta lại đi tiễn lão Hoàng rồi à? Ngày hôm qua sau khi kết thúc đại hội kiểm duyệt, tập thể lớp chúng ta không phải đã đi đưa tiễn rồi sao?" Trần cầm đồng phục bóng rổ mặc lên người, rồi cúi đầu nhìn con số '23' trên đồng phục, oán giận nói: "Thật sự là không thể hiểu được, lão Hoàng kia có cái gì tốt ? Cả ngày chỉ biết treo một loa to tướng rống rống rống. Mà lúc chúng ta mời nữ sinh ký túc xá đi uống trà sữa cũng không thấy các cô ấy cảm động như vậy đâu a?"

"Cậu thì biết cái gì!" Trương Thụy khoanh tay, từ phía sau nhô đầu ra, hướng Trần vươn ra hai ngón tay, đắc ý nói: "Thời điểm anh cùng Đường Viễn đi đưa trà sữa, tứ đại mỹ nữ lớp ta chính là chạy đến ngay lập tức! Ngay lập tức hiểu không?"

"Hứ, bằng cái bộ dạng thô thiển như con gấu ngựa kia của cậu á? Chắc chắn là mấy cô hướng Gấu mập kia thôi, đừng tưởng bở nha em!"

Từ khi mấy người bọn họ cùng Đường Viễn chơi bóng, cũng bắt đầu theo Cố Thiếu Cảnh "Gấu mập", "Gấu mập" mà gọi. Đặc biệt là Trần, có việc hay không có việc gì cũng gọi. Mà hiện tại, cậu ta càng gọi càng cảm thấy cái biệt danh này rất chuẩn xác, bá đạo cùng sinh động.

"Đồng chí Trần, trải qua bản chuyên gia cẩn thận nghiên cứu và đánh giá thì cử chỉ hiện tại này của cậu, có thể gọi là 'không ăn được nho liền nói nho còn xanh lắm', ôi này, chua chết người…"

"Đi đi đi!" Trần phủi tay hướng Trương Thụy ném dép lê, sau đó quàng tay qua vai Dịch Cử, tễ mi lộng nhãn nói: "Sếp Cử, buổi sáng hôm nay chúng ta đấu trận đầu, nữ sinh sắp xếp ai phục vụ hậu cần a?"

"Chuyện này bên Lãnh Đông lo, tôi không quản a."

Dịch Cử đeo bao cổ tay, liếc Trần một cái, lại nói: "Lần này cậu là tiền đạo phụ, là chủ lực của đội, chơi thật cẩn thận cho tôi, đến lúc đó nếu chơi loạn thất bát tao làm đội chúng ta thua, thì hừ hừ….. cẩn thận đó." Dịch Cử nhìn đồng hồ, hướng Trương Thụy bảo: "Cậu đi phòng 307 gọi Dương Tuấn, tôi đi gọi Đường Viễn, mười phút sau tập hợp dưới lầu."

Trần bĩu môi, hai tay tạo thành chữ thập, lầu bầu nói: "Chị bí thư Lãnh Đông, chị nhất định phải sắp xếp Hoa Dung phục vụ hậu cần nha! A di đà phật!"

"Bớt cằn nhằn đi!" Trương Thụy nhảy từ giường xuống, quăng một bàn tay vỗ sau gáy Trần rồi chạy đi tìm áo khoác, cười to nói: "Lãnh Đông mới là nữ vương, Hoa Dung cái gì đều là mây bay, ha ha ha!"

"Trương Thụy, cậu chờ đấy!"

"Vâng, em biết rồi, anh." Đường Viễn nghiêng đầu kẹp điện thoại ở vai, vừa đeo giày vừa nói: "An toàn thứ nhất, trận đấu thứ hai."

Đường Niệm lo lắng mà lại nhắc nhở: "Đội bóng đối phương nếu muốn chơi bẩn, hậu vệ điều phối bóng sẽ là vị trí bị nhắm đầu tiên, rất dễ bị thương, vậy nên cái bao đầu gối, bao cổ tay đều phải mang hết, hộ kính quang học anh đưa cho em lần trước cũng phải đeo lên, biết không?"

Đường Viễn "Ừ" một tiếng, đem hộ kính quang lọc treo trên cổ, cười đến ánh mắt đều cong lại.

"Tuần trước anh dạy em vài kiểu đi bóng, vẫn chưa quên chứ? Tiểu Viễn, em phải nhớ kỹ, trên sân thi đấu, thời khắc nào hậu vệ điều phối bóng cũng phải tổ chức tốt đồng đội thành một chỉnh thể, cùng trung phong phân công phối hợp, tranh thủ để tiền đạo phụ đạt tới trạng thái tốt nhất, đem ưu thế của cậu ta phát huy đến tận cùng. Như vậy đội bóng của em mới có thể ổn định, giữ vững điểm để thắng."

Đường Niệm hướng người bên cạnh đang muốn nói chuyện đè tay ý bảo im lặng, cầm lấy một chai nước khoáng, tiếp tục nói: "Hôm nay ở trường anh cũng có hoạt động của sinh viên mới, anh không sang theo dõi trận đấu của em được. Chờ về nhà anh sẽ xem trận đấu của em qua băng ghi hình, chú ý an toàn nhé!"

"Vâng." Đường Viễn nói tạm biệt với anh trai, đeo túi thể thao trên lưng, nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Dịch Cử.

"Đường Viễn!" Dịch Cử đẩy cửa tiến vào, tay cầm di động vẫn đang rung, cười nói: "Tập hợp dưới lầu, trận bóng sẽ lập tức bắt đầu, vòng thứ nhất chúng ta chạm trán lớp 2."

Đường Viễn nheo lại ánh mắt, sự kiện lần trước ở quán cơm, tuy rằng toàn bộ quá trình hắn đều chôn đầu cắm cúi ăn thịt, nhưng đối với Diệp Minh vẫn còn có chút ấn tượng.

Hắn vừa muốn cùng Dịch Cử nói chuyện, di động trên bàn lại đột nhiên rung lên vài cái, Đường Viễn cầm lấy nhìn, dãy số xa lạ gửi tin nhắn đến, hắn mở ra: [Thắng trận sẽ có lễ vật cho em _____ Cố Viêm.]

Đường Viễn nhíu lông mày, chợt nhớ tới lần trước Cố Viêm tìm cho hắn bộ phim hoạt hình Kiếm Tam, lông mày giãn ra, đem di động để lại trên bàn, cùng Dịch Cử đi xuống lầu.

"Trận bóng ngày hôm nay thật hấp dẫn không ít người xem." Trần vỗ bả vai Đường Viễn, trêu ghẹo nói: "Gấu mập, cậu và Diệp Minh là hai đại biểu sinh viên mới của soạn hệ chúng ta. Hai người các cậu quyết đấu liên quan đến vinh dự tập thể lớp 1 a!"

"Ra bên kia chơi!" Trương Thụy đẩy đầu Trần một cái, hướng Đường Viễn cười nói: "Đừng nghe nói cậu ta nói tào lao. Trong khoảng thời gian này, chúng ta luyện tập cũng không phải chỉ để làm cảnh, quản người ta là Diệp Minh hay Diệp Hắc, tới một cái ngược một cái, đến hai cái ngược một đôi, ha ha ha!"

Mấy người vừa cười nháo thành một đoàn, vừa đi tới sân bóng rổ.

Khi Đường Viễn xuất hiện, khán đài chật kín hết chỗ chợt tĩnh lại ba giây, sau đó mọi người bắt đầu hoan hô đứng lên, thậm chí cũng không thiếu nam sinh bắt đầu huýt sáo.

Trần cười "Hắc hắc hắc" dùng sức hướng khán đài phất phất tay, bị Trương Thụy mắt trợn trắng mắng to "Tên ngốc này", một cước đá ngay đến khu nghỉ ngơi.

Đồng phục thi đấu của lớp 2 là màu xanh biển còn đồng phục đội Đường Viễn là màu trắng.

Trên đầu Diệp Minh có khăn trùm đầu màu trắng, khóe môi gợn lên, một đường đập bóng đi tới, đứng ở trước mặt Đường Viễn, cũng không nói lời nào, cứ như vậy nhìn chằm chằm hắn.

Một đường trầm mặc vẫn không lên tiếng, Dương Tuấn ném ngay túi thể thao trên vai xuống ghế, vươn tay đem Đường Viễn kéo đến phía sau, ưỡn ngực đi qua, mặt không đổi sắc mà cúi đầu xuống nhìn Diệp Minh.

Dương Tuấn đảm nhiệm vị trí tiền đạo chính trong đội ngũ, dáng vóc cùng Dịch Cử không sai biệt lắm, rất cao to. Như vậy, khi hai người so sánh với nhau, Diệp Minh nhìn lại có chút chật vật.

Diệp Minh sửng sốt, nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn Đường Viễn, hướng hắn dựng thẳng ngón tay cái xuống đất. Sau đó tiếp tục đập bóng tiến lên phía trước, một bước mãnh liệt vượt qua Dương Tuấn, hai tay giơ quá đỉnh đầu, quả bóng rổ xẹt một đường hoàn mỹ trên không trung, chui vào giữa khung rổ.

Bản thân Diệp Minh đã có bộ dạng phi thường đẹp trai, nhà lại giàu, rất có cảm giác công tử. Vừa rồi khi cậu ta ném rổ một cái, trên khán đài lập tức không ít nữ sinh thét lên chói tai.

Trần tức giận "Mẹ nó!" một tiếng liền muốn tiến lên, Dịch Cử vội đè lại cậu lại, khẽ quát một tiếng, cũng muốn đi đến. Đột nhiên Đường Viễn lấy một quả bóng rổ từ bên cạnh, đập bóng vài cái rất nhanh liền vượt qua hai cầu thủ lớp 2 đang đứng giữa sân. Hắn đứng ở trước vạch ba điểm, đưa hai tay lên cao, sau đó "Ba" một tiếng, quả bóng lọt qua rổ, sôi nổi lăn bồm bộp trên mặt đất.

Sau một khoảnh khắc yên tĩnh, nhà thi đấu ầm ầm nổ mạnh.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, song phương đã ẩn ẩn mùi thuốc súng khiến cho khán giả trên khán đài cũng khống chế được, điên cuồng quát to, bầu không khí nhanh chóng nóng lên, gay cấn.

Hạ Hải híp mắt liếc nhìn Đường Viễn một cái, chậm rì rì mà đi đến, vỗ bả vai Diệp Minh, vừa đi vừa cười, ý vị sâu sa mà nói: "Còn lo lắng là một công tử bột, cái này có chút thú vị."

Sắc mặt Diệp Minh có chút âm trầm, bàn tay nắm chặt đến vang lên.

"Gấu mập, đẹp lắm!" Trương Thụy ôm lấy cổ Đường Viễn, cười ha ha.

Đường Viễn vươn tay vỗ vỗ bả vai Dương Tuấn, đối với hành vi cậu bạn vừa vì mình xuất đầu cảm thấy thực ấm lòng: "Dương Tuấn, cám ơn."

Dương Tuấn mỉm cười, hướng hắn lắc lắc đầu: "Không có việc gì."

Dịch Cử nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ tay, đem mọi người triệu tập một chỗ, bắt đầu đơn giản bố trí chiến thuật.

Trong lúc này, ở khu nhà khách, các giáo quan của quân đoàn dã chiến vừa hoàn thành nhiệm vụ quân huấn cho sinh viên thắng lợi, lên xe buýt rời khỏi đại học A.

"Lãnh Đông!" Hoa Dung khẽ mỉm cười, cùng hai nữ sinh đi tới.

Lãnh Đông giương mắt nhìn cô, cười cười: "Chuyện gì vậy?"

Nói thật, Lãnh Đông cũng không thích Hoa Dung.

Khi cô tiếp thu huấn luyện đặc công ở nước ngoài, có vài người là dạng gì tính cách, từ mắt của đối phương có thể thấy nhất thanh nhị sở. Mà cô Hoa Dung này, chính là loại người Lãnh Đông tiếp xúc liên tục, trong ngoài bất nhất, phi thường giỏi lợi dụng vẻ bề ngoài, luôn tỏ ra yếu đuối để tranh thủ ích lợi, thỏa mãn tư tâm.

"Ai nha!" Hoa Dung ôm một bên cánh tay Lãnh Đông, cười nói: "Hôm nay nam sinh lớp ta thi đấu bóng rổ, cậu nhất định phải cho chúng tớ chúng làm nhân viên hậu cần nha!"

"Đúng vậy!" Một nữ sinh khác cũng dán lại đây, cô này cao sàn sàn Lãnh Đông, tên là Vương Dung Dung, một người phi thường sáng sủa, xinh xắn, cười nói: "Bạn là người Đường Viễn tin tưởng, quý mến nhất trong đám con gái lớp mình. Từ xưa đã có câu quân tử thành đạt liền muốn giúp người, Lãnh Đông vừa nhìn đã biết chính là nữ quân tử đi. Giúp bạn nha! Sau trận đấu chúng mình mời bạn đi ăn KFC."

Trong lòng Lãnh Đông cảm thấy buồn cười, cô nhìn Hoa Dung: "Cậu cũng mến Đường Viễn?"

Hai má Hoa Dung đỏ bừng, giả vờ giận dữ, cười nói: "Cậu cũng đừng trêu ghẹo tớ mà, làm thành viên cán sự lớp không phải nên chủ động tham gia các hoạt động của lớp sao?"

"Oh! Cũng đúng." Lãnh Đông gật gật đầu, hướng sân thi đấu nói: "Vậy mấy ngày nay cậu phụ trách nhân viên hậu cần của đội bóng đi. Dù sao tớ cũng đang bận vụ tiệc tối này. Đúng rồi, đến lúc đó chúng ta còn phải chuẩn bị một tiết mục văn nghệ, cậu cũng đừng quên nhé!"

Đôi mắt Hoa Dung trong nháy mắt sáng bừng lên, ôm khuỷu tay Vương Dung Dung, cười vui vẻ: "Chúng tớ biết rồi! Cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ được giao."

Đám nữ sinh nắm tay nhau, một đường cười đùa hướng sân thi đấu đi đến.

Lúc này, mèo Mun đang chậm rì rì mà từ một góc tường nhà khách mò ra. Bộ lông đen óng mượt của nó thoáng vương đất và mạng nhện, có chút bẩn, huy chương của Tuyết Lang trên cổ nó hơi hơi chớp lên. Nó rung rung hai tai, đôi mắt màu vàng sẫm mở to, gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng Cố Lãnh Đông vừa rời đi.

14. Chương 14: Lớp Bóng Rổ Đấu Đối Kháng (nhị)

Cố Viêm thật không thể ngờ rằng, từ hôm anh cho mèo Mun xem video Đường Viễn chơi bóng rổ, nó đã bắt đầu trộm đi theo hai chị em Cố Thiếu Cảnh, Cố Lãnh Đông đến trường. Con đường từ Nhà cũ đến đại học A, nó phải tìm kiếm hơn mười lần mới thành công tìm đúng địa phương.

Mèo Mun nhanh chóng nhẹ nhàng chạy về phía trước, thủy chung bảo trì một khoảng cách nhất định với Cố Lãnh Đông.

Lúc nhảy vào một bụi cỏ, nó còn không quên dùng móng vuốt khều nhẹ chiếc huy chương đeo trên cổ, cái đuôi hơi ve vẩy, trong cổ họng phát ra âm thanh trầm thấp "Ngheo ngheo".

Ba năm trước đây, mèo Mun đã 13 tuổi. Theo lý thuyết, nó đã là một con mèo già sống những ngày cuối cùng của cuộc đời.

Khi đó, Cố Viêm đã cảm thấy không chừng một lúc nào đó con mèo đen này sẽ tắt thở, cho nên khi phải thực hiện một nhiệm vụ ở Thái Lan, anh liền mang nó đi theo.

Nhiệm vụ chấm dứt, trước khi lên đường trở về, Cố Viêm nhất thời hứng khởi, đem mèo Mun cho vào cái túi trên vai, để nó lộ ra cái đầu. Một người, một mèo theo dòng khách du lịch đi dạo khắp các phố lớn, ngõ nhỏ của Thái Lan, chụp rất nhiều ảnh kỉ niệm.

Trên đường, Cố Viêm gặp một người tăng lữ thoạt nhìn khoảng gần trăm tuổi. Anh chắp tay ở trước ngực, hướng tăng lữ khom người một cái. Người tăng lữ kia cũng cười làm lễ đáp lại, sau đó chuyển tới sau lưng anh, dùng tay phải vuốt ve mèo mun, nói vài câu tiếng Thái.

Cố Viêm chợt nghe hiểu một câu —— Ngươi có linh khí, có duyên với nhà Phật, Phật sẽ bảo vệ ngươi.

Sau khi về nước, con mèo 13 tuổi này cơ hồ cùng trước kia như nhau, sống phi thường tốt.

Dựa theo yêu cầu của Cố Viêm, nhóm quân y sinh vật học của BOF cũng đã làm mấy lần kiểm tra toàn diện cho nó, kết luận nó thực khỏe mạnh, thân thể còn không có dấu hiệu già cả.

Sau đó, Cố Viêm còn nặc danh hiến tặng chùa miếu Thái Lan một số tiền lớn. Cũng từ khi đó, anh càng sủng mèo Mun đến vô pháp vô thiên, quả thực nó đã trở thành 'thái gia gia động vật' của BOF.

Những người không biết câu chuyện đặc công xưa về mèo Mun, trong âm thầm còn trêu chọc nhau đặt biệt danh cho nó là 'Thiên Sơn đồng miêu của BOF'.

(Thiên Sơn Đồng Lão là đại đệ tử của Tổ Sư phái Tiêu Dao, là sư tỷ của Vô Nhai Tử và là chủ nhân của Linh Thứu cung trên núi Thiên Sơn, được sư phụ truyền lại 3 bộ võ công là: Thiên Sơn Chiết Mai Thủ , Thiên Sơn Lục Dương Chưởng và Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công. Nhất là bộ võ công thứ ba, khi luyện thành có thể khiến người ta "phản lão hoàn đồng". Do luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn, Thiên Sơn Đồng Lão biến thành diện mạo một "tiểu cô nương" song võ công tạm bị mất. Ai xem Thiên Long Bát Bộ chắc nhớ nhân vật này ^_^)

Những năm tháng làm bạn cùng Tuyết Lang đã chiếm cứ đại bộ phận sinh mệnh cùng kí ức của mèo Mun. Dù nhiều năm qua đi, nó vẫn như lúc trước, kiêu ngạo không cho người xa lạ tùy tiện tiếp cận.

Từ rất sớm, mèo Mun đã học được cách nên dùng phương thức gì, vào thời điểm nào, để bảo hộ tốt chủ nhân của nó. Cũng chính vì vậy, lúc trước Cố Viêm liên tục cho nó xem video Đường Viễn chơi bóng, mèo Mun mới tỏ vẻ thờ ơ không quan tâm.

Có lẽ, đối với mèo Mun, Cố Viêm đại khái cũng thuộc loại nguy hiểm, là ước số không an toàn cho sinh tồn của Tuyết Lang.

Kỳ thật, trong rất nhiều thời điểm, thú cưng có độ mẫn cảm rất cao đối với thói quen của chủ nhân. Cho đến tận bây giờ, đây vẫn là điều mà các nhà khoa học chưa lý giải được.

Cho dù nhiều năm trôi qua đi nữa, cho dù ngoại hình Đường Viễn có thay đổi như thế nào, khi hắn giơ tay nhấc chân vẫn sẽ toát khí tức độc đáo của riêng hắn, vẫn như cũ không lừa được mèo Mun – đồng bạn sớm chiều luôn ở chung, cùng lớn lên với hắn suốt 10 năm.

Mèo Mun lắc lắc lông, bá bá bá mà nhảy nhót bám theo Cố Lãnh Đông hướng về sân thi đấu bóng rổ.

Đồng tử mở to lóe ra quang mang, mèo Mun đại khái đã cảm nhận được, nó sẽ rất nhanh nhìn thấy người đó – chủ nhân, thế giới của nó.

Trong sân thi đấu, cầu thủ hai đội và những người phục vụ hậu cần lục tục đã đến đông đủ. Trên khán đài liên tục phát ra những âm thanh cổ vũ cùng tiếng hét ồn ào làm Vương Sấm vốn nhận nhiệm vụ trọng tài cũng cảm thấy rất hưng phấn.

Đường Viễn làm vài cái hít sâu, đem áo khoác đồng phục màu đen cởi ra ném tới trên ghế, lắc lắc đầu, đeo lên hộ kính quang lọc.

"Đường Viễn, cố lên!" Hoa Dung đỏ mặt đưa cho hắn một chai nước khoáng.

Đường Viễn biết cô là người hôm khai giảng xin hắn chữ kí, tên là Hoa Dung. Hắn mỉm cười, tiếp nhận nước khoáng, nói: "Cám ơn!"

"Vừa lúc có chút khát a!" Trần rất thuận tay lấy đi chai nước khoáng của Đường Viễn, vặn nắp uống luôn. Sau đó cậu khoác bả vai Đường Viễn, hướng Hoa Dung tươi cười: "Yên tâm đi, hôm nay xem chúng tớ ngược chết lớp 2, hắc hắc hắc…"

"Đừng cười!" Trương Thụy vỗ cái ót của Trần, nắm tay đập nhẹ ngực Đường Viễn, vui vẻ nói: "Gấu mập của chúng ta chính là người chơi hay nhất. Đi thôi, sắp bắt đầu rồi."

"Hắc hắc! Tôi cảnh cáo ông nha, Trương Thụy. Dám gõ đầu tôi à, buổi tối đừng nghĩ giành máy lên game với anh!"

"Nga! Bằng sức ông hả, để xem xem!"

"… Đệch!"

Cố Viêm ngồi ở chỗ gần cuối trên khán đài, vị trí có một tầm nhìn không tồi. Anh đem mũ lưỡi trai kéo xuống rất thấp, cổ áo thể thao cũng dựng thẳng lên, nhất thời khuôn mặt bị che khuất hai phần ba.

"Anh! Anh thật bất công!" Cố Thiếu Cảnh đội một chiếc khăn màu đen trên đầu, mặc bộ đồng phục thể thao cũng màu đen, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Cố Viêm, vừa đưa tay phe phẩy quạt vừa oán giận: "Hệ điện âm bọn em cũng thi đấu bóng rổ vào hôm nay. Vậy mà anh cư nhiên không đi cổ vũ cho em, thật đau lòng mà!"

"Thắng?" Cố Viêm liếc Cố Thiếu Cảnh một cái.

Cố Thiếu Cảnh lập tức trưng vẻ mặt hớn hở nói: "Tất nhiên rồi! Em chính là đồ đệ của anh mà, 89: 43 a! Ha ha ha… Thắng rất phong cách phải không? A? Đó là Gấu mập?" Cậu chỉ chỉ sân bóng: "Số 13."

Cố Viêm "Ừ" một tiếng, không nói nữa.

Trận đấu chính thức bắt đầu.

Trên sân bóng rổ, Vương Sấm vừa thổi còi, Hạ Hải lập tức lợi dụng ưu thế cao hơn, áp đảo Dịch Cử, đoạt được bóng cho lớp 2.

Diệp Minh nhận bóng, sau khi hạ bóng xuống dưới chân, định nhanh chóng ném bóng sang sân đối phương. Mà tốc độ Đường Viễn rõ ràng so với Diệp Minh càng nhanh, cơ hồ chính là trong nháy mắt công phu, liền duỗi hai tay, cả người vững chắc chắn ngang trước mặt Diệp Minh.

Khán đài vừa rồi còn ồn ào bởi tiếng nói chuyện, cổ vũ và quát tháo, đột nhiên yên lặng trong nháy mắt. Tất cả tập trung chăm chú theo dõi các cầu thủ dưới sân. Ngẫu nhiên có vài tiếng hò hét phát ra càng đem áp lực trên sân thi đấu thể hiện rõ ràng hơn.

Trận bóng vừa mới bắt đầu, hai nhân vật phong vân của song phương cùng chơi ở vị trí hậu vệ điều phối bóng, tựa hồ sắp diễn ra một tràng công, thủ quyết đấu.

Những thành viên dự bị và những người chịu trách nhiệm hậu cần của hai lớp đều sôi nổi đứng ở khu vực nghỉ ngơi, vỗ tay, liều mạng hô to "Cố lên, cố lên", giống như thắng bại trận đấu quyết định từ đợt tranh chấp này.

Khóe môi Diệp Minh cong lên càng lúc càng lớn. Cậu vỗ bóng, hơi hơi khom người, chân phải nhẹ nhàng chuyển động, cả người nghiêng ba phần về phía trước, vận sức chờ phát động, ánh mắt lom lom nhìn chằm chằm đối phương.

Đúng lúc này, các cầu thủ khác của lớp 2 nhanh chóng di chuyển vị trí, cùng các cầu thủ lớp 1 chuẩn bị đón đỡ.

Hạ Hải cùng Tổ Khánh Lâm nhanh chóng phối hợp với nhau. Tổ Khánh Lâm chuyển vài lần động tác cùng phương vị, đứng ở sau lưng Dịch Cử. Còn Hại Hải lại từ vùng cấm địa nhanh chóng di động đến ngoại tuyến, đứng ở sau lưng Đường Viễn.

Trung phong của đối phương cư nhiên buông tha vùng cấm địa đi kèm hậu vệ điều phối bóng bên ta?

Lông mày Dương Tuấn hung hăng nhíu lại, lợi dụng ưu thế của cơ thể không ngừng di chuyển phương vị cùng tạp vị, cấp tốc di động đến vị trí của Đường Viễn.

Ánh mắt Vương Sấm cũng tối lại, đặt chiếc còi trong miệng, nhìn tư thế này cũng biết Hạ Hải định dùng thân thể đối kháng áp chế Đường Viễn. Cái loại dùng bạo lực thân thể để đối kháng này nếu sử dụng không tốt, sẽ phạm phải Lỗi cố ý (Flagrant Foul) – Hành vi bạo lực do cố ý và có ý muốn gây hại cho đối phương, đây chính là một lỗi lớn.

"Mụ nó! Ngay từ đầu đã sử ám chiêu!" Cố Thiếu Cảnh tức giận mà lầu bầu nói: "Thằng cha Diệp Minh này quả thực cùng ông bố kia đúng là giỏ nhà ai quai nhà nấy!"

Cố Viêm không nói một tiếng nào, chăm chú nhìn xuống sân đấu.

Ánh mắt Đường Viễn híp lại, giày thể thao màu đen dưới chân thong thả xoay tròn. Ngay tại lúc Diệp Minh cùng Hạ Hải đồng thời nhảy lấy đà tiến hành giáp công, hắn mãnh liệt nhảy lên tại chỗ, cả người trên không trung như một đầu báo săn cường hãn.

"Ba ——" một tiếng, khi Diệp Minh nhảy lấy đà ném rổ, năm ngón tay Đường Viễn hung hăng đánh rớt bóng, tiếp đó trọng tâm cả người đều đổ về phía sau, cùng Hạ Hải sau lưng trực tiếp lấy cứng đối cứng.

Hừ! Nghĩ chơi thân thể đối kháng với tôi? So với đám da đen ở xóm nghèo kia, cậu chỉ là một đứa trẻ thôi.

Một khắc kia, mèo Mun nhìn chằm chằm động tác của Đường Viễn, lỗ tai cụp về phía sau thuận theo cơ thể nằm úp sấp, cái đuôi ve vẩy, nó nâng lên chân trước "Ba" vỗ lên chân ghế.

Hạ Hải cùng Đường Viễn đồng thời té ngã trên sân.

Ngay lúc đó, Hạ Hải kêu lên một tiếng đau đớn.

Đường Viễn quay đầu nhìn, khóe môi khẽ nhếch. Chính mình đấn đo đúng mực mới tốt, song phương cũng sẽ không phạm quy. Hắn rất nhanh xoay người đứng lên, khi lướt qua bả vai Diệp Minh, ánh mắt cũng không liếc một chút.

Mèo Mun nằm úp sấp bên trên, cái đuôi lay động càng nhiệt tình.

Đây là hậu vệ điều phối bóng? Va chạm còn thắng cả trung phong?

Đáy mắt Vương Sấm lóe qua tia khiếp sợ, cũng không thổi còi, bóng rổ rơi xuống trong tay Dương Tuấn.

"Phản công!" Dịch Cử quyết định thật nhanh, hét lớn một tiếng, các thành viên lớp 1 nhanh chóng lao lên sân đối phương.

Tốc độ của Trần nhanh nhất, xung trận lên trước, tiếp nhận đường chuyền từ tay Dương Tuấn, trực tiếp dẫn bóng đến vùng cấm dưới khung giỏ bóng rổ, trở tay lại, đem bóng rổ đẩy về phía sau.

Người đầu tiên theo kịp là Dịch Cử. Cậu không nói hai lời, trực tiếp nhảy lấy đà thực hiện một cú lên rổ đẹp mắt.

Vương Sấm mỉm cười, điểm số được công nhận.

Sau thời gian im lặng ngắn ngủi, những tiếng thét giống như sóng triều ầm ầm nổ mạnh, cơ hồ muốn phá rơi trần nhà thi đấu.

"Đã sớm biết Cử đại nhân bật nhảy rất không tồi mà!" Trần cười lớn, cùng Dịch Cử vỗ tay hoan nghênh, quay đầu lại đi tìm Đường Viễn, đấm nhẹ hắn một quyền, nói: "Đệch, cậu không phải hậu vệ điều phối bóng sao? Khi nào thì cả tuyệt chiêu của trung phong cùng tiền đạo chính đều học hết thế hả? Ha ha ha rất đẹp mắt! Tuyệt vời!"

Tập thể nữ sinh lớp 1 đều điên mất rồi, dáng vẻ rụt rè cùng thục nữ đều vứt sạch, các cô thay phiên nhau gõ chai lọ, nhảy nhót, liều mạng hô to tên năm người đang thi đấu.

Đường Viễn ôn hoà giơ tay làm một kí hiệu quyết thắng, sĩ khí nháy mắt tăng vọt.

Hạ Hải bất ngờ hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, nếu biết đối phương rắn như vậy thì vừa rồi mình cũng không nên khinh địch, coi thường cậu ta.

Vừa mở màn đã bị Đường Viễn cướp bóng trong tay, ngay lập tức bị phản công mất điểm, biểu tình trên mặt Diệp Minh cũng không khá hơn chút nào. Mặt cậu cũng tái đi rồi, hai tay nắm chặt, tiếp nhận bóng rổ, có thể thấy hai ngọn lửa bốc lên rừng rực trong đôi mắt kia.

Bất quá, các cầu thủ lớp 2 vốn cũng là những người thường xuyên luyện tập, có kĩ năng chơi bóng tương đối cao. Sau tiếng bạo rống của Hạ Hải, mọi người rất nhanh liền khôi phục sĩ khí, trở về sân nhà tổ chức tấn công.

Nhất là Hạ Hải, một trung phong rất được, phòng thủ trong vùng cấm dưới bảng bóng rổ cùng năng lực tấn công hoàn toàn không thua gì Dịch Cử.

Hơn nữa, Tổ Khánh Lâm lớp 2 cũng là tiền đạo phụ rất xuất sắc, tỷ lệ ném bóng trúng mục tiêu lên tới sáu thành, tạo áp lực rất lớn cho cầu thủ ngoại tuyến của lớp 1. Thế cho nên, Trần cùng Trương Thụy ở bên trên ít nhiều có chút hấp tấp nóng nảy, tỷ số giữa hai đội vẫn không thể kéo giãn khoảng cách.

Mà trong vòng cấm địa, Dương Tuấn cướp bóng bật bảng cùng năng lực tấn công tuy rằng tương đối mạnh, nhưng đối phương áp dụng chiến thuật 1 đối 1 bám sát không rời cũng làm giảm cực lớn số lần cậu xuất thủ.

Trong sân thi đấu, thu hút nhất là hai hậu vệ điều phối bóng, càng chơi càng đặc sắc. Tuy Đường Viễn có kĩ thuật cao hơn một bậc, nhưng đồng đội của hắn luôn luôn bị kèm chặt, lâm vào cảnh giằng co, không thể phát huy năng lực cao nhất và thuận lợi tấn công để gia tăng tỷ số.

Song phương ngươi tới ta đi, mùi thuốc súng càng ngày càng đậm, hai hiệp đầu rất nhanh chấm dứt, hai đội cư nhiên chiến hòa, 34:34 điểm.

Vương Sấm thổi còi tạm dừng trận đấu, cho nghỉ ngơi mười lăm phút, thắng bại quyết định ở hai hiệp cuối.

Cố Thiếu Cảnh ngồi xem có chút trợn mắt há hốc mồm, lôi kéo cánh tay Cố Viêm, nói: "Cái đám kia không phải đều là dân nghệ thuật, là người sáng tác nhạc sao? Thế quái nào đều chơi bóng khiếp vậy a? Chẳng lẽ thể thao nước nhà đã phát triển mạnh mẽ đến thế?"

Cố Viêm nhìn chằm chằm Đường Viễn ở khu nghỉ ngơi, trên mặt không nhìn ra biểu tình gì. Di động đặt trong túi áo anh đột nhiên rung lên, phát ra âm thanh thông báo có người gọi đến.

Anh móc điện thoại ra nhìn thoáng qua, nhíu mày, nhấn phím nhận tiếp nghe: "Chuyện gì?"

"Đại thiếu gia, con mèo Mun đi đâu mất, không thấy ạ!"

Thanh âm run run của lão quản gia truyền tới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta đây bóng rổ cũng không hiểu lắm, có gì bạn thông báo, ta đây tái sửa ha.

(=_+ Em cũng không biết xíu xiu nào luôn a, ngồi vật lộn với đống luật bóng rổ, các cách di chuyển, vị trí trên sân, các lỗi vi phạm gần chết. Cuối cùng em vẫn chả hiểu mấy, quyết định chém thật nhiệt tình. Ha ha)

Nói về một câu truyện nhỏ ngoài lề:

Khi ta sống ở nông thôn, vào lúc 7, 8 tuổi nhà ta nuôi một con mèo vàng phổ thông, nó rất nghe lời, bình thường cũng không đeo cho nó vòng trang sức gì.

Vào giữa tháng 11, không hiểu sao mèo vàng nhà ta không thấy trở về, lúc ấy ta khóc rất nhiều, biết nhất định là bị người ta trộm mất.

Sau đó ta nhớ rõ là sang năm mới, qua một vài trận đại tuyết, đêm đó ta trở về nhà liền nhìn thấy một con mèo vàng ngồi xổm trên hệ thống sưởi hơi trong nhà, trên cổ còn một đoạn dây, vừa thấy chính là bị cắn đứt. Da thịt trên cổ nó bị rách, xây sát rất nhiều, vẫn còn đọng máu, bị đông lại, hướng ta "Meo meo meo". Lúc ấy, ta phát khóc nhìn nó .

Hiện tại ngẫm lại thấy nó chắc chắn trải qua thời gian rất khổ sở, mất hơn hai tháng lang thang ngoài trời tuyết tìm đường về nhà.

Thế hệ trước mọi người đều nói mèo là động vật có linh khí, cho nên ta liền cho mèo mun là 'Thiên Sơn đồng miêu' một chút đi.

15. Chương 15: Lớp Bóng Rổ Đấu Đối Kháng (tam)

Tháng 10, thành phố A đang vào mùa thu. Thời tiết có vẻ phá lệ hay thay đổi, hôm nay nắng ấm, ngày mai đã se se lạnh.

Bên ngoài nhà thi đấu, một tiếng sấm rền vang lên xa xa. Mới buổi sáng thời tiết còn rất đẹp, đột nhiên bây giờ mây đen vần vũ kéo đến giăng tối trời.

"Anh!"

Cố Thiếu Cảnh nhìn mặt Cố Viêm xanh mét mà cúp điện thoại, chống tay lên thành ghế rồi nhanh chóng đẩy cửa chạy ra ngoài. Cậu cũng vội vàng đứng dậy chạy theo anh, không quên lấy điện thoại ra gửi cho Cố Lãnh Đông một tin nhắn: [Chị ơi, rắc rối to rồi. Con mèo Mun không thấy đâu cả.]

Cố Lãnh Đông giật mình lộp bộp trong lòng một cái, quét mắt lên khán đài, vội vàng trả lời: [Chị nhớ rõ trên người mèo Mun của Tuyết Lang có gắn GPS định vị mà. Em theo anh ấy trước đi, bên ngoài trời đang mưa, chị sẽ lập tức đi qua.]

[Ừ, em sẽ thông báo vị trí cho chị.]

Lúc này, mèo Mun đang ngồi xổm dưới một chân ghế ở một góc hẻo lánh trên khán đài, bị một sinh viên mập mạp vừa ăn vặt vừa chăm chú theo dõi trận đấu phía dưới che khuất hơn phân nửa bóng dáng. Nó nghiêng đầu nhìn hai anh em Cố Viêm một trước một sau chạy ra ngoài phía xa xa, trong cổ họng nhịn không được phát ra một tiếng "Meo meo" đắc ý.

"Oh, cậu mau nhìn!" Cậu sinh viên mập mạp phía trước đột nhiên quay đầu, chỉ vào mèo Mun nói với bạn bên cạnh: "Oa, cả người thuần đen! Đây là mèo ai nuôi nhỉ? Lỗ tai nó thế nào lại rách một bên thế kia? A?

Trên cổ nó treo cái gì kìa?" Nói xong, cậu cúi người xuống định chạm vào vòng của Tuyết Lang treo trên cổ mèo Mun.

Mèo Mun vừa thấy động tác của cậu ta, cổ họng phát ra âm thanh cảnh cáo "Grừ…. ngao", răng nanh nhe ra, thân mình cong lại giống như đang vận sức chờ phát động, lông và đuôi xù ra dựng đứng, móng vuốt cũng lộ ra.

Tiểu mập mạp: "…"

"Ế đừng đụng!" Người bạn ngồi bên cạnh vội vàng kéo lại, nói: "Đừng đụng vào nó! Vừa thấy liền biết không phải loại mèo hiền lành gì, bị nó cào cho mấy phát thì khổ!"

Cậu sinh viên đành ngượng ngùng thu tay về, lại không cam lòng yếu thế mà hướng mèo Mun làm động tác xua đuổi: "Đi ngay, đi ngay! Không được ngồi ở đây!"

Mèo Mun nhe răng càng hung dữ, giống như cảnh cáo 'còn dám duỗi tay về phía ta một lần nữa, ta cào chết ngươi'.

Tiểu mập mạp: "…"

"Trận đấu sắp bắt đầu rồi! Nhìn kìa!" Cậu bạn bên cạnh vội kéo tay, chỉ xuống sân bóng hưng phấn nói: "Trận đấu này phỏng chừng là trận đấu đặc sắc nhất hôm nay. A, cậu đoán xem lớp nào sẽ thắng?"

Cậu sinh viên mập tiếp tục ôm túi đồ ăn vặt Cadic, cầm một miếng bỏ vào miệng, liếc mắt thị uy với mèo Mun một cái, vừa nhai vừa nói: "Lớp 2 đi. Tớ nghe nói bố Hạ Hải là huấn luyện viên bóng rổ, xem cậu ta chơi bóng cũng thấy có trình độ rất tốt. Đúng rồi, người phối hợp nhiều nhất với Diệp Minh, chơi ở vị trí tiền đạo phụ – áo số 10, năng lực ghi điểm cũng rất cao a."

"Cũng không nhất định a." Cậu bạn lắc đầu, chỉ chỉ Đường Viễn nói: "Trận bóng này nếu có MVP thì Đường Viễn hoàn toàn xứng đáng. Tớ chính là một người rất mê bóng rổ, xem rất nhiều trận thi đấu. Bàn về năng lực tổ chức chỉ huy tấn công, phòng thủ và năng lực cá nhân, Đường Viễn thật không giống như một người chơi nghiệp dư, đủ sức thi đấu với những người da đen đấy. Tớ dám cá, trong hai hiệp đấu còn lại, nếu cậu ta liều mạng xuất toàn lực, lớp 2 tuyệt đối thua rất thảm. Cậu có tin không?"

(MVP: viết tắt của Most Valuable Player – cầu thủ có giá trị nhất. Một danh hiệu thường dùng trong bóng rổ, tuy nhiên nó cũng được dùng trong nhiều môn thể thao khác, được trao cho cầu thủ xuất sắc nhất cả đội, trong thời gian cả giải đấu.)

Cậu sinh viên mập mạp hướng bạn so ngón giữa, còn mèo Mun thì sâu kín nhìn chằm chằm gói đồ ăn Cadic trên tay cậu ta.

Trước kia, mỗi lần nó làm nũng, Tuyết Lang sẽ mua cho nó loại đồ ăn vặt này, gói Cadic có vị thịt nướng. Tuy nhiên, từ sau khi không thấy Tuyết Lang trở lại, nó cũng cự tuyệt không ăn lại thức ăn này nữa …. thật nhiều năm nay.

Một tiếng còi của Vương Sấm vang lên trên sân thi đấu, hiệp 3 chính thức bắt đầu.

Đường Viễn nhanh chóng dẫn bóng áp sát sân đối phương. Diệp Minh cùng Tổ Khánh Lâm cũng nhanh chóng phối hợp nhau, lấy chiến thuật 2 kèm 1 bắt chặt Đường Viễn. Trương Thụy tăng tốc, cùng Đường Viễn gặp thoáng qua liền thuận lợi nhận bóng, hướng vạch ba điểm tiến lên.

Tổ Khánh Lâm nhướng mày, lập tức xoay người trở về phòng thủ.

Lúc này, Đường Viễn đem trọng tâm thân thể ép tới phi thường thấp, liên tiếp tạo động tác giả thành thạo mà nhanh chóng khiến cho Diệp Minh căn bản không kịp làm ra phản ứng. Chỉ chớp mắt, Đường Viễn đã đứng ở trước vạch ba điểm.

Trương Thụy nhảy lấy đà. Tổ Khánh Lâm cũng theo nhảy lên, tiến hành quấy nhiễu đối với cậu.

Trương Thụy hướng Tổ Khánh Lâm mỉm cười giảo hoạt, cổ tay dùng sức ném. Nhưng quả bóng trên không trung cũng không hướng về khung giỏ bóng rổ mà trực tiếp vạch một đường thẳng tắp đến chỗ Đường Viễn.

Đứng ở vùng cấm địa, Hạ Hải sửng sốt, theo bản năng cảm thấy Đường Viễn sẽ tiếp tục chuyền bóng vào trong, lúc này toàn lực phòng thủ Dịch Cử.

Sau khi tiếp bóng, Đường Viễn cũng không tạm dừng, trực tiếp xoay người hơi ngửa ra sau. Bóng rổ họa trên không trung một đường cong hoàn mỹ. Tại thời điểm hai chân hắn rơi xuống đất, quả bóng đã đến giữa khung giỏ, rồi nhanh chóng lao qua rổ, rơi xuống sàn.

Vương Sấm sững sờ, tiếng còi vội vàng vang lên, điểm được tính, 37: 34.

Toàn bộ nhà thi đấu ồ lên.

Hậu vệ ghi điểm cùng hậu vệ điều phối bóng phối hợp với nhau quả thực khiến người ta nghẹn họng trân trối, quá phấn khích, quá tuyệt vời!

Những khán giả không chơi bóng rổ lại càng thêm kích động. Bọn họ đơn thuần chỉ cảm thấy Đường Viễn lại tiếp tục ra tay như lúc khởi động trước trận đấu, một quả ném rổ chính là ba điểm. Âm thanh ủng hộ cùng tiếng hét bài sơn đảo hải lại ầm ầm vang lên trên khán đài.

Mèo Mun vô cùng kiêu ngạo mà ngồi xổm ve vẩy đuôi, một bên nhìn Đường Viễn, một bên híp mắt xem xét gói đồ ăn vặt Cadic trên tay cậu sinh viên mập mạp.

Ở khu nghỉ ngơi, Cố Lãnh Đông nói với Hoa Dung vài câu rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Hai má Hoa Dung đỏ bừng, cầm khăn mặt đứng bên cạnh đường biên sân bóng, mắt không chớp nhìn Đường Viễn, chỉ cảm thấy một khắc kia trái tim mình loạn nhịp.

"Như vậy không được." Diệp Minh nhìn Đường Viễn cùng Trương Thụy đang vỗ tay hoan nghênh, mặt âm trầm nói với Hạ Hải đứng bên cạnh: "Phải buộc cậu ta rời sân, nếu không trận này không thắng được."

Hạ Hải nhìn Đường Viễn, gật gật đầu, dùng ngón tay cái nhẹ sát khóe môi, ý vị sâu sa mà nói: "Cậu ta đã từng luyện qua, hơn nữa đến hiện tại mới bắt đầu phát huy thực lực chân chính."

"Bắt tên kia rời sân đấu nghỉ ngơi cũng là chuyện tốt mà!" Tổ Khánh Lâm vỗ bóng rổ đi tới gần, hướng khu nghỉ ngơi lớp 1 bĩu môi nói tiếp: "Các cô ấy chả mong cậu ta rời sân để còn tranh nhau đưa nước, lau mồ hôi giúp cậu ta ý chứ. Chúng ta rõ ràng giúp người ta hoàn thành tâm nguyện a!"

Trận đấu lại tiếp tục.

Các cầu thủ lớp 2 bắt đầu thường xuyên giáp công Đường Viễn, những động tác chơi xấu, đánh nguội, phạm quy ngầm cũng diễn ra càng ngày càng nhiều.

Bất quá, Đường Viễn thủy chung tự bảo hộ mình rất khá, chỉ hơn năm phút hắn đã ghi được mười tám điểm, mỗi lần ra tay đều khiến không khí nhà thi đấu muốn nổ tung.

Mà Dịch Cử cùng Dương Tuấn ở vùng cấm cũng càng đánh càng thuận.

Nhìn thấy đối phương không ngừng cố ý dùng đủ thủ đoạn ép Đường Viễn phạm quy, người luôn trầm mặc Dương Tuấn mỗi lần nhảy lấy đà nắm bảng bóng rổ đều phải bạo rống một tiếng, làm mấy cầu thủ nhát gan lớp 2 suýt tiểu ra quần.

Dịch Cử là trung phong, đồng thời là đội trưởng của đội, càng thêm cố sức súc lực hướng vùng cấm địa liều mạng, va chạm không chút nương tay với Hạ Hải.

Tổ Khánh Lâm hung hăng lau mặt. Điểm số của song phương từ từ được kéo giãn, 78: 64.

Lớp 1 dựa vào sự điều khiển cường hãn của Đường Viễn ở bên ngoài vạch ba điểm và Dương Tuấn ở vùng cấm cường công, đã vượt lớp 2 mười bốn điểm. Còn không đến hai phút nữa trận đấu sẽ chấm dứt, trừ khi phát sinh kì tích, nếu không lớp 2 đã định là thua rồi.

Diệp Minh đứng ở phụ cận vạch ba điểm vỗ bóng, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đường Viễn, thời gian đã không còn nhiều nữa.

Đường Viễn theo bản năng căng thẳng thần kinh, hắn nhìn thấu sự phẫn nộ trong mắt Diệp Minh, lần phạm quy kế tiếp sẽ thực khó chơi. Rồi hắn nhanh chóng tự hỏi, làm thế nào để vừa không bại lộ toàn bộ năng lực và thân phận, lại có thể tránh cho chính mình bị thương?

Xa xa, mèo Mun cũng nhìn chằm chằm trên Diệp Minh trên sân thi đấu. Nó lập tức đứng dậy tiến lên phía trước một bước, tên khoe khoang tài giỏi kia dám động đến chủ nhân nó xem.

"Cậu muốn ném quả ba điểm sao?" Diệp Minh đột nhiên nở nụ cười, thừa dịp Tổ Khánh Lâm cùng một cầu thủ khác nhanh chóng áp sáp bao vây bên người Đường Viễn, liền trực tiếp hướng mặt Đường Viễn dùng sức ném: "Vậy tôi cho cậu bóng đây!"

Đường Viễn hoàn toàn có thể né tránh quả bóng rổ đang lao đến, nhưng lúc ấy trong lòng hắn còn không muốn bại lộ thân phận, tự nhủ 'may mắn là nghe lời anh trai đeo kính bảo hộ mắt'.

"Hữu nghị thứ nhất, trận đấu là thứ hai."

Ai cũng không thấy rõ Vương Sấm làm thế nào đứng ở trước mặt Đường Viễn, thời điểm mọi người hoàn hồn, một bàn tay anh đã vuốt ve quả bóng, nhìn Diệp Minh thổi còi: "Trận đấu chấm dứt."

Sau phút yên tĩnh ngắn ngủi, toàn bộ cầu thủ thay thế bổ sung cùng với nhân viên phục vụ hậu trường đều điên lên rồi, ôm nhau hướng khán đài la to, cầm trang phục lẫn chai lọ khua loạn lên.

Trần rất trực tiếp cầm cái khăn mặt vẫy loạn xạ, "A a a a a" mà kêu không ngừng. Trương Thụy đập nhẹ bàn tay vào ót cậu ta, cũng cuồng tiếu: "Thắng! Thắng rồi! Tôi dám nói, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ là nhân vật phong vân của soạn hệ, ha ha ha! Đặc biệt sảng khoái!"

"Cám ơn anh!" Đường Viễn tháo xuống hộ kính quang lọc, hướng Vương Sấm cười nói.

Vương Sấm cười cười, chỉ vào người đứng xa xa, đang ôn hoà giơ tay hoan nghênh là Dương Tuấn, nói với Đường Viễn: "Trong trận đấu này, trừ em ra, tiểu tử kia là cầu thủ anh thưởng thức nhất."

"Vâng, cậu ấy là Dương Tuấn." Đường Viễn dùng luôn áo thi đấu lau mặt, cười rạng rỡ: "Bạn của em đó, chơi bóng rất lợi hại."

Giờ khắc này, nhớ tới cộng sự đời trước đã từng đối với mình dùng súng, hạ đao, Đường Viễn đột nhiên cảm thấy, những thanh niên đơn thuần mười bảy, mười tám tuổi trước mắt này mới là thật lòng đối xử với hắn là bạn thân.

Nghĩ như vậy, hắn khó tránh khỏi cười đến càng thêm uất ức cùng thoải mái.

"Đường Viễn!" Hoa Dung cầm chiếc khăn mặt trắng cùng nước khoáng, một đường chạy chậm lại gần, vươn tay đưa cho hắn, đỏ mặt hưng phấn nói: "Chúng ta thắng rồi! Bạn ném ba điểm thật là lợi hại!"

Vương Sấm cười hướng Đường Viễn nháy mắt, điệu bộ trêu chọc không cần nói cũng biết.

"Cám ơn, mọi người đều chơi rất tốt." Đường Viễn tươi cười tiếp nhận, thuận tay đem chai nước khoáng đưa cho Vương Sấm, hướng Hoa Dung lễ phép gật gật đầu, rồi hướng đám Dịch Cử đi đến.

Vương Sấm nhún vai, trả chai nước khoáng vào tay Hoa Dung, nói: "Cầm nước khoáng thế này, vợ tôi thấy sẽ nổi điên mất, ha ha ha…"

Mặt Hoa Dung một trận trắng một trận hồng, chỉ có thể đi theo sau cười gượng.

Diệp Minh nhìn đám cầu thủ lớp 1 đang vô cùng hưng phấn, tầm mắt dừng lại trên người Đường Viễn một chút, xoay người trở về khu nghỉ ngơi lớp 2.

"Liền cứ để như vậy?" Hạ Hải cào cào tóc, sâu kín hỏi.

Diệp Minh mặc đồng phục, khóe môi câu lên: "Đương nhiên là không."

"Tìm vài người cho cậu ta một bài học?" Tổ Khánh Lâm khoanh tay, híp mắt nói: "Trận bóng này đã kết thúc. Chúng ta có thể làm cho cậu ta không tham gia thi đấu được nữa."

Diệp Minh hừ cười một tiếng, không nói chuyện, cầm túi thể thao hướng cửa nhà thi đấu đi ra ngoài.

"Cậu Diệp Minh này, có tính cách không được tốt lắm a!"

Văn Suất đem máy quay giao cho Tô Minh Niệm, vỗ vỗ mông đứng lên, nhìn Đường Viễn trên sân đấu, vẻ mặt cười gian trá: "Hôm nay đội bóng rổ của trường không ở đây, có lẽ họ cũng muốn xem đoạn băng ghi hình trận đấu này. Đường Viễn vào đội bóng trường là chắc chắc rồi, làm không tốt, mấy đứa lớp 1 này đều có thể đi vào nữa."

"Vương Sấm ở đây, cũng giống như các thành viên của đội bóng trường ở đây". Tô Minh Niệm thu hồi máy quay, lại bổ sung nói: "Hiện tại, người phụ trách đội bóng trường là Vương Sấm đi?"

"Hứ, nói thế nào đấy? Người ta còn không có tốt nghiệp đâu!" Văn Suất lườm một cái, lại hắc hắc nói: "Ai da! Lần sau chúng ta tham gia giải đấu thành phố lại đối đầu với trường Đường Niệm. Nếu để Đường Viễn tham gia thi đấu, tên 'đệ khống' kia có thể tức chết khi phải đối đầu với em trai hay không? Ha ha ha...."

"Đường Viễn sẽ không lên sân khấu." Tô Minh Niệm đẩy kính mắt.

Xa xa, mèo Mun nhanh chóng phi xuống. Nó cũng cảm nhận được toàn bộ nhân vật nguy hiểm đã tạm thời rời đi rồi. Nó vội vàng hưng phấn mà điên cuồng ve vẩy cái đuôi, tư thế kia chỉ hận không thể trực tiếp bổ nhào lên trên người Đường Viễn.

Thế nhưng, nhà thi đấu sau khi tan trận rất đông người, vô cùng chật chội. Dòng người di chuyển ra cửa không ngừng ngăn trở nó chạy lại chỗ Đường Viễn. Mèo Mun gấp đến độ không quản trước mắt là đủ các loại giầy, nhe răng, chuyển lòng vòng kêu "Meo meo", vòng cổ của Tuyết Lang trên cổ nó cũng đinh đương rung động. Mà nhà thi đấu hiện tại liên tục ồn ào, náo nhiệt, cộng với tiếng sấm và tiếng mưa rơi bên ngoài đã hoàn toàn che lấp tiếng kêu của nó.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiếp theo hoàn toàn chính là gặp mặt. Ta đây mật bí trước, Cố Viêm sẽ hành động, sắp tới sẽ là cái hôn đầu tiên của hai người.

16. Chương 16: Tình Không Biết Sở Khởi (nhất)

Khi Trần khoác bả vai Đường Viễn đi đến cửa nhà thi đấu thì ngoài trời cũng vang lên một tiếng sấm rền.

Chân mày Đường Viễn hơi nhíu lại, tim có chút đập nhanh, xoay người hướng lên khán đài nhìn lại. Sinh viên còn rất nhiều, dòng người chen nhau trên các lối đi giữa hai hàng ghế, từ dưới nhìn lên trên chỉ thấy một cảnh dày đặc người.

"Hoa Dung! Sao các cậu vẫn chưa đi?" Trần quét mắt nhìn một vòng các nữ sinh đang đứng nhau, nói: "Như vậy đi, vài người chúng tôi chạy về ký túc xá cầm ô lại đây đưa các cậu trở về nhé?"

Hoa Dung cùng với Ngưu Kỳ và vài người nữa đứng cạnh nhau, trộm nhìn Đường Viễn, ngại ngùng mà nhăn lại lông mày, nói: "Mưa lớn như thế, các cậu chạy về chắc chắn sẽ bị ướt hết, cảm mạo thì sao?"

"Haizz!" Trần gãi gãi tóc, ngây ngô cười: "Không có chuyện gì lớn đâu a! Nam nhi đại trượng phu đầu đội trời chân đạp dép, sợ gì một cơn mưa? Cứ như vậy nha, các cậu ở chỗ này chờ." Nói xong, cậu quay đầu chào hỏi vài người bạn, rồi lôi kéo Đường Viễn trùm áo khoác lên đầu, chạy về kí túc xá.

Trương Thụy trở mình một cái xem thường, đem túi thể thao đặt lên đỉnh đầu, cũng lôi kéo đám Dương Tuấn hướng ký túc xá chạy tới.

"Tôi thấy Lãnh Đông xem được hai hiệp đã đi rồi." Dịch Cử vỗ vỗ túi thể dục, hướng nhóm Hoa Dung cười nói: "Tôi còn tưởng rằng bạn ấy trở về lấy ô cho bọn mình chứ."

"Nào có? Lãnh Đông nói có chuyện gấp mới đi." Ngưu Kỳ trả lời, tại chỗ dậm chân, nói: "Hôm nay thật sự là thay đổi bất thường, còn có gió lớn như vậy, lạnh hết cả người!"

"Ký túc xá nam sinh cách đây rất gần, các bạn cứ tiến vào bên trong nhà thi đấu chờ đi. Tên kia chạy rất nhanh, phỏng chừng chỉ khoảng mười phút là sẽ trở lại." Dịch Cử nói xong, hướng các nữ sinh gật gật đầu, cũng giơ túi thể thao lên đầu, chạy ra ngoài.

"Lớp trưởng hôm nay thật sự là đẹp trai muốn chết!" Vương Dung Dung nhìn Dịch Cử đã đi rồi, hưng phấn nói: "Chơi bóng rất tuyệt! Dáng người cao to đẹp trai, tính tình lại tốt. Lớp chúng ta có rất nhiều anh chàng đẹp trai nha!"

Ngưu Kỳ ái muội nhìn cô một chút, trêu chọc nói: "Đây thật đúng là …. lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển a. Vừa mới lúc trước còn khen Đường Viễn nức nở nha, thế nào hiện tại lại thành lớp trưởng đại nhân đẹp trai rồi?"

"Tới địa ngục đi! Đường Viễn chơi bóng đương nhiên là đẹp trai nhất trong lòng ta!" Vương Dung Dung chỉ vào Hoa Dung, cười nói: "Nhưng người không phải đã được hoa khôi của lớp coi trọng sao? Chúng ta cũng không thể đoạt người của bạn được. Dù sao Đường Viễn là vầng trăng trên cao tớ không dám với tới, bụi cỏ này chỉ có thể mỏi mắt ngồi một bên nhìn thôi, Mr. right!"

Hoa Dung đỏ mặt mà nhéo cô một phen, cười nói: "Nói nhảm nào!"

Một đám nữ sinh líu ríu, truyện trò mãi không hết.

Mèo Mun đã nhảy đến dưới dãy ghế cuối cùng, không cẩn thận bị nữ sinh dẫm phải đuôi, lúc này "Ngao" một tiếng thò đầu ra.

Nữ sinh kia sợ hãi nhảy lên, ôm ngực vừa muốn kêu, vội quay đầu lại, liếc mắt nhìn thấy một con mèo đen nhìn khá chật vật. Cô há miệng thở dốc, vội vàng ngồi xổm người xuống muốn sờ đầu nó: "Mèo con, mày không có việc gì chứ?"

Mèo Mun lập tức nhe răng cảnh cáo, rồi rất nhanh nhảy đến khu nghỉ ngơi của sân bóng.

Nó nhìn khu nghỉ ngơi không có một bóng người thì ngẩn ngơ, bật người nhảy dựng, cuống quýt xoay quanh dãy ghế sắp xếp ở đó. Cuối cùng, mèo Mun ngồi xổm lên một cái bao đầu gối của ai đó bỏ quên, rồi nằm úp sấp, lỗ tai cũng cụp xuống, ngửa cổ "Ngao ngao" kêu lên một chuỗi những tiếng dài thê lương.

Trên khán đài vẫn còn những sinh viên ở lại chờ bạn mang ô đến đón. Ngẫu nhiên có mấy người nghe được mèo kêu liền quay đầu nhìn nó, chỉ cảm thấy tiếng kêu khàn khàn của nó như tiếng gào khóc, vỡ tan rền rĩ, so với tiếng sấm bên ngoài còn trầm trọng hơn, làm người nghe cảm thấy tim mình chợt đập mạnh.

"Này!" Dương Tuấn lau nước mưa trên mặt, ngồi xổm trước mặt nó: "Kêu gào gì vậy?"

Mèo Mun lập tức khom người nhe răng, hướng cậu bày ra một tư thế công kích, đe dọa.

"…" Dương Tuấn chỉa chỉa dưới chân nó, nói: "Đó là cái bao đầu gối của tao." Nói xong, cậu nhìn vòng cổ của Tuyết Lang trên cổ nó, khẽ nhíu mày, nghĩ nghĩ, nói: "Mày đang tìm chủ nhân hả?"

Mèo Mun vẫn như trước nhe răng thị uy, bất quá móng vuốt cũng đã thu lại.

Dương Tuấn vỗ vỗ đầu gối, hướng nó mỉm cười: "Bên ngoài trời đang mưa, nếu mày muốn tìm chủ nhân, tao mang mày về ký túc xá nhé?" Cậu lại chỉ vào chính mình, tiếp tục nói: "Đợi mưa tạnh, tao sẽ chụp ảnh cho mày, giúp mày tìm chủ, được chứ?"

Không rõ mèo Mun có phải nghe hiểu hay không, tóm lại, nó thập phần nhanh nhẹn mà nhảy lên đầu gối của Dương Tuấn, rồi ngẩng đầu nhìn cậu.

Vừa rồi nó đã ngồi trên khán đài ngắm một hồi, khuôn mặt này vẫn là có ấn tượng, bởi vì Tuyết Lang trên sân thi đấu đối với cậu ta phóng thích tin tức hữu hảo.

Dương Tuấn che miệng ho khan, vội vàng cầm lấy cái bao đầu gối, nghĩ nghĩ, cậu đem một cái áo khoác trong túi ra bao lấy mèo Mun, thu thập xong liền ôm nó hướng ký túc xá chạy về.

Đường Viễn trở về ký túc xá vẫn cứ có cảm giác tim đập nhanh. Hắn vội vàng lấy quần áo đi tắm rửa, mở vòi nước lạnh tắm, thay cho xong quần áo.

Mặc kệ là đời trước hay là cả đời này, trừ bỏ lúc hắn bị Lăng Vân nhốt vào phòng tối, con mèo Mun đã nhảy ra nhảy vào tha đồ ăn cho hắn, và bị thương gần chết kia, hắn còn chưa từng gặp tình huống nào có loại cảm giác bất an cực độ thế này.

Đường Viễn đắp khăn mặt lên đầu, nhíu mày nhìn qua cửa sổ, trời tối sầm, mưa rơi tầm tã. Bỗng nhiên hắn nhớ đến mèo Mun, giật mình, trong lòng thậm chí còn có chút lo sợ.

Lần trước Cố Thiếu Cảnh đã cho hắn xem ảnh chụp của mèo Mun trong di động, biết nó còn sống. Nếu như mình còn chưa chết, hiện tại phải là 31 tuổi , mèo Mun là 16 tuổi, đã tiếp cận tuổi thọ tối đa của loài mèo.

Chẳng lẽ là mèo Mun phải …

"Tiểu Viễn?" Đường Niệm gõ cửa, vỗ quần áo đi tới, nhìn hắn, mày nhảy dựng, nói: "Sao lại thế này? Tóc còn chưa khô đã đứng bên cửa sổ, phát ngốc cái gì vậy? Lại đây, anh lau tóc cho em."

"Chiều hôm nay em không có tiết đúng không? Ngày mai thứ bảy, chút nữa chúng ta về nhà, buổi sáng ngày mốt mẹ sẽ đến." Cậu đem Đường Viễn kéo đến ngồi trên giường, một bên lau tóc, một bên lớn tiếng cười: "Đúng rồi, hôm nay Văn Suất đã nói nguyên lão đội bóng rổ công nhận em là MVP. Anh đã xem băng hình thi đấu của em, cũng rất thưởng thức, anh em ta thật là văn võ song toàn, đúng là niềm tự hào của Đường gia, ha ha ha…"

"Anh!" Đường Viễn nhìn di động một chút, hỏi: "Khi nào thì chúng ta đến nhà Cố Viêm ăn cơm?" Hắn hiện tại rất bức thiết muốn biết tình huống của mèo Mun.

Đường Niệm sửng sốt, nghiêng đầu nhìn hắn, nói: "Anh ta gọi điện thoại cho em?"

"Không, mấy ngày hôm trước bố gửi tin nhắn cho em, hỏi em có thời gian đến chơi hay không."

"Oh? Cuối tuần này không được, chúng ta phải đi với mẹ." Đường Niệm nhéo nhéo vành tai em trai, sau đó đứng dậy đem khăn mặt vắt lên dây phơi, nhìn đồng hồ nói: "Cũng muộn rồi, em chuẩn bị xong chưa? Xe taxi vẫn chờ dưới lầu đó. Chúng ta xuống thôi, thứ bảy tuần sau đi nhé?"

Đường Viễn nhẹ nhàng thở ra.

Hắn cười "Vâng" một tiếng, lắc lắc đầu, đeo một túi lên vai nói: "Xong rồi anh, chúng ta đi thôi."

"Đội mũ lên đi, cẩn thận bị cảm." Đường Niệm sửa sang lại quần áo cho hắn, thuận tay tiếp nhận luôn cái túi trên vai, dắt Đường Viễn khóa cửa ký túc xá, khi xuống lầu gọi điện thoại thông báo cho Văn Suất rồi về nhà .

Đang tiết trời thu mà cơn mưa đột nhiên rào rào tới này cứ kéo dài mãi không dứt. Những tia chớp liên tục xé rách bầu trời, tiếng sấm rền ầm ầm bên tai, gió cũng vù vù thổi, càng ngày càng mạnh.

Cố Thiếu Cảnh kinh hồn táng đảm mà từ trên xe nhảy xuống, bàn tay bung dù, đi theo Cố Viêm hướng biệt thự Nhà cũ, vừa chạy vừa nói: "Anh! Anh đi chậm một chút a! Có khi nào tật xấu của nó tái phát, chạy đâu chơi rồi không?"

"Đại thiếu gia." Quản gia Vương đem thân mình cúi đến rất thấp, đằng sau ông là một loạt hạ nhân đang cúi đầu. Ông run rẩy mà nói: "Buổi sáng hôm nay, khoảng 8 giờ, tiểu Lý lên lầu hai thu thập đồ đạc, nói không nhìn thấy mèo Mun đâu. Chúng tôi đã tìm kiếm tất cả các địa phương xung quanh đây, Lầu một bên kia cũng nói không có thấy nó …"

"Chú Vương! Chú cũng từng là đặc công bố cháu huấn luyện qua. Thế nào hiện tại chăm sóc một con mèo cũng không được, chú còn ở lại BOF làm gì? Để cháu cho chú nghỉ việc đi dưỡng lão nhé?" Tính tình nóng nảy của Cố Viêm bộc phát, cơ hồ là ai cũng gặp tai ương.

Anh lại chỉ vào một loạt người giúp việc đứng phía sau, cơ hồ đỏ mắt quát: "Có mỗi việc làm cơm, quét dọn nhà cửa và chăm sóc một con mèo nhỏ nằm ngủ trên thảm lông dê, các người đã cảm thấy mệt chết có phải không? Một tháng lĩnh một vạn tiền lương thực khó chịu phải không? Không muốn làm thì cút ngay cho tôi!"

"Anh! Ai, anh! Anh gắn GPS định vị vào vòng cổ của Tuyết Lang trên cổ nó mà?" Cố Thiếu Cảnh vội hướng chú Vương nháy mắt ra hiệu, lôi kéo Cố Viêm lên lầu hai: "Anh lại phát hỏa gì vậy? Trước hết tra nó đang ở đâu đã, đừng nóng giận mà!"

"Tìm không thấy nó thì cho đám người dưới kia mỗi người một súng, xả cả băng." Cố Viêm một khi nóng nảy thì không khác gì lão hổ tức giận nhe răng nhọn, ở trong biệt thự rống lên rống xuống: "Mẹ nó, một lũ ăn hại, gọi nhóm cảnh vệ dưới lầu lập tức xách mấy thùng cơm này đi cho anh."

"Vâng vâng vâng, đều đem đi bắn hết, mỗi người phải xả một băng." Cố Thiếu Cảnh nhịn không được trợn trắng mắt, tâm nói 'hai người cảnh vệ kia chẳng phải chính anh nói không cần dùng đến, giờ lại rống rống gọi người ta'. Cậu thở dài, trong lòng lại lảm nhảm lẩm bẩm 'Ông trời ơi! Ngài phải mau mau mở mắt kiếm giùm con một chị dâu, cho người ta nhảy dù xuống đây ngay lập tức để trị lão hổ thối này a. Một khi nổi điên, quả thực là rống người mắc lỗi đến….'.

Cố Thiếu Cảnh một thân quần áo ướt mà lôi kéo Cố Viêm lên lầu, ngoài miệng không ngừng an ủi: "Anh đừng nóng giận, trước tắm rửa một cái đã, đổi bộ quần áo khác …"

"May mà có thiết bị định vị." Quản gia Vương thở nhẹ, xoay người hướng mọi người khoát tay: "Được rồi, tất cả giải tán đi! Bình thường các cậu cũng đừng có trốn việc, ai làm, ai không thiếu gia đều biết. Chẳng qua là cậu ấy mở một mắt, nhắm một mắt thôi. Trẻ như vậy đã nắm chức vụ cao, các cậu cho rằng thiếu gia là người dễ bị gạt?"

Một đám nguyên bản ba ngày đánh cá thì hai ngày phơi lưới, lần đầu thấy Cố Viêm hướng bọn họ phát hỏa, quả nhiên là hoàn toàn mềm nhũn, sợ hãi tính toán trong lòng, vội tản ra đi tìm việc làm.

"Ta sát!" Cố Thiếu Cảnh nhìn điểm đỏ trên màn ảnh, khiếp sợ nói: "Nó thế nào chạy một mạch đến đại học A, không thèm quay trở lại?"

Cố Viêm đã thay một bộ quần áo ở nhà sạch sẽ ấm áp, tóc còn có chút ẩm. Trong mắt anh là ngũ vị tạp trần, cơ hồ không chút nghĩ ngợi muốn lái xe đi đại học A tóm Đường Viễn cùng mèo Mun.

Đúng vậy, anh chắc chắn mèo Mun đang ở đại học A. Nó ở đó thì chỉ có thể đi tìm Đường Viễn. Mà mèo Mun đi tìm Đường Viễn, cũng thuyết minh Đường Viễn có quan hệ với Tuyết Lang. Rốt cuộc là quan hệ như thế nào thì anh không biết, nhưng một suy nghĩ ẩn ẩn hiện lên trong lòng, lại làm cho Cố Viêm khó có thể tin, trái tim không khống chế được mà đập mạnh.

"Để em gọi điện thoại cho chị, bảo chị ấy trực tiếp đem mèo Mun trở về." Cố Thiếu Cảnh thổn thức lấy điện thoại ra, cậu thuần túy cho rằng mèo Mun có tình cảm rất tốt với Cố Viêm, một tấc không rời mà bám theo ông anh đến trường.

"Đừng gọi vội." Cố Viêm rút một điếu thuốc, híp mắt chỉa chỉa điểm đỏ trên màn ảnh, nói: "Yêu cầu kỹ thuật viên tra vị trí cụ thể cho anh."

Cố Thiếu Cảnh sửng sốt, hỏi: "Vị trí cụ thể?"

"Ừ" Cố Viêm hơi hơi ngửa đầu, khóe môi cười như không cười: "Anh muốn đi bắt hắn."

"…" Cố Thiếu Cảnh không biết "hắn" này là hắn nào, mang vẻ mặt táo bón mà nhìn anh, tâm nói 'Tóm nó? Con mèo Mun kia chẳng phải bị anh dưỡng đến thư thư phục phục, y như một 'thái gia gia' hay sao? Về phần tức giận tự đi "Tóm" nó? Chẳng lẽ lần này ông anh là thực bị hàng kia chọc tức?'

Thời điểm Dương Tuấn ôm mèo Mun chạy về ký túc xá, toàn thân cậu cũng đã ướt sũng.

Dù được bọc trong áo đồng phục của Dương Tuấn nhưng mèo Mun cũng bị mưa to làm ướt. Bộ lông dính nước xẹp xuống, nó ngồi xổm trên bàn, không chút nghĩ ngợi rũ lông, lắc một trận.

"…" Dương Tuấn bị nước bắn đầy người, dở khóc dở cười, muốn lấy khăn mặt lau lông cho nó.

"Hắc hắc! Cậu nuôi mèo từ khi nào vậy?" Bạn cùng phòng Dương Tuấn thò đầu ra: "Ôi uy, toàn thân đều đen, nhìn rất đẹp!" Cậu vươn tay ra muốn sờ lông nó.

Mèo Mun lập tức bật người nhe răng, rồi nhanh chóng nhảy phắt xuống đất, cũng không quay đầu lại mà phi thẳng ra ngoài.

Dương Tuấn "Ai" một tiếng, vội vàng đứng lên đi ra ngoài truy, chạy theo mèo Mun xuống dưới lầu rồi trơ mắt nhìn nó lao vào trong mưa biến mất tăm.

17. Chương 17: Tình Không Biết Sở Khởi (nhị)

"Anh, tủ lạnh hết chân giò hun khói rồi, em đi siêu thị mua." Đường Viễn đeo dép lê in hình gấu mèo đi ra ngoài. Tia Chớp đang cắn quả bóng nhỏ lập tức bỏ đó, vung vẩy đuôi bám theo sau Đường Viễn.

"Hả?" Đường Niệm đem chồng bát vừa rửa xong đặt lên kệ, xoa xoa tay, nói: "Bên ngoài trời đang mưa to, buổi tối còn lạnh hơn, em đợi ở đó, anh đi mua cho."

"Không phải lát nữa anh còn hẹn với Văn Suất đi phó bản sao? Cứ để em đi. Trưa nay em còn để quên vài thứ ở kí túc xá, tiện đường đến đó lấy luôn." Đường Viễn thay giầy thể thao, rút ra hai tờ một trăm, sờ sờ đầu Tia Chớp: "Đừng làm rộn, chút nữa về chơi với mày!"

Đường Niệm "Ừ" một tiếng, đứng ở cửa phòng bếp nói với ra: "Tiểu Viễn! Em phải mặc ấm vào, đừng chỉ mặc mỗi áo mưa. Ra ngoài đóng cửa luôn cho anh nha."

Tia Chớp thấy Đường Viễn đi rồi, nó liền quay lại ngậm bóng, lon ton chui vào bếp, ngồi xổm sau lưng Đường Niệm, cái đuôi ve vẩy.

"Ông tướng! Anh đang bận việc, ngồi đây vướng chân vướng tay quá, ra phòng khách ngay cho anh!"

Tia Chớp không động đậy, Đường Niệm lại nghiêng trang nhắc lại một lần nữa. Cuối cùng cậu quay đầu lại, dùng tay củng củng mũi nó. Tia Chớp lập tức bật người dậy, cũng học theo dụi dụi cái mũi vào chân cậu.

Đường Niệm thở hổn hển cười to: "Dụi cái gì mà dụi, đi ra ngoài cơ mà!"

Trận mưa thu này tới thành phố A vội vàng mà cuồng bạo. Bất quá, hiện tại tuy rằng gió vẫn thổi mạnh, nhưng mưa đã nhỏ hơn và không còn sấm chớp như trước nữa.

Đường Viễn ngồi trên xe taxi, một đường đều ngẩn người, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ sau khi trận bóng kết thúc, cảm giác khó hiểu và tim đập nhanh vẫn khiến cho hắn có chút bất an. Trực giác của Đường Viễn cảnh báo rằng chuyện này có liên quan đến mèo Mun. Bàn tay vẫn đút trong túi áo khoác nắm chặt, hắn rất muốn gọi điện thoại hỏi Cố Thiếu Cảnh hoặc là Cố Viêm hoặc là tùy tiện một người ở BOF nào đó biết đến mèo Mun, để hỏi xem tình trạng của nó hiện tại ra sao.

Nhưng mà, với thân phận hiện giờ của hắn thì lại không tìm được lý do nào để hỏi chuyện này. Những cảm xúc phiền não cứ liên tục nhiễu loạn trong lòng làm hắn cảm thấy thật bứt rứt khó chịu.

"Haizz! Cháu xem mưa rơi ầm ầm thế này thôi, ngày mai nhất định sẽ nắng to." Bác lái xe là một người rất nhiệt tình, ông mỉm cười liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, lại nói tiếp: "Cháu tự đón xe về nhà à? Nếu không bác sẽ đợi cháu ở cổng trường?"

Lúc này Đường Viễn chợt hồi thần, hắn nhíu mày nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, mưa ầm ầm như vậy mà lóc cóc đi bộ đón xe buýt thì không tốt lắm, liền hướng bác lái xe gật đầu, lễ phép cười nói: "Vậy bác chờ cháu nhé!"

"Ừ!"

Vào buổi chiều thứ ba và thứ sáu, đại học A đều không sắp xếp tiết học cho sinh viên. Cho nên cứ đến cuối tuần, những sinh viên gần nhà đều lục tục rủ nhau về hết. Hơn nữa hiện tại trời đang mưa to thế này, trừ phi là kẻ thất tình hay mấy người đột xuất nổi hứng dở hơi mới lượn lòng vòng quanh trường. Mấy cảnh trời tối hù, xám xìn xịt, mưa hắt gió lùa thì đẹp nỗi gì? Người bình thường đều ở trong kí túc xá, nên đọc sách thì đọc sách, nên chơi game thì chơi game, nên đi ngủ thì đã đi ngủ hết.

Nhất thời, vườn trường vốn rộng rãi chợt có vẻ phá lệ lạnh lẽo, hiu quạnh.

Hiện tại mèo Mun đang vô cùng chật vật, nó cụp đuôi, ngồi dưới mưa mờ mịt nhìn xung quanh, sau đó cúi đầu "Ngao ngao" kêu vài tiếng. Nó dựa vào bản năng nhớ lại khí vị trong kí ức của Tuyết Lang mà hít hít cái mũi, cố gắng tìm phương hướng.

Nhưng chưa nói đến việc Tuyết Lang trùng sinh đã thay đổi thân thể, chỉ là trời đang mưa ầm ầm thế này, khí vị nào còn có thể tồn tại mãi trong không trung? Nó không phải chó cảnh sát được huấn luyện, cũng không có năng lực kì dị siêu nhiên nào, nó chỉ là một chú mèo 16 tuổi mà thôi.

Mèo Mun lại lẳng lặng đứng dậy, dùng móng vuốt khiều khiều cái huy chương của Tuyết Lang trên cổ nó.

Ngày Tuyết Lang và nó bị ném tới xóm nghèo, trời cũng mưa to như thế này.

Khi đó, một người một mèo đều thở ra thì ít, hít vào thì nhiều. Cũng không biết Tuyết Lang lúc ấy lấy đâu ra khí lực, chống đỡ một thân chi chít vết thương phát mủ, loạng choạng ôm nó gõ cửa nhà một người da đen.

Lúc ấy, hắn ôm con mèo đen hấp hối trong ngực ra phía trước, đứt quãng mà dùng tiếng Anh nói một câu: "Cứu …cứu nó, xin hãy cho nó một chút gì để ăn." Nói xong, Tuyết Lang liền gục xuống.

Thời điểm Tuyết Lang mở mắt ra một lần nữa thì một tuần đã trôi qua.

Mèo Mun cuộn thành một đoàn nằm bên cạnh cổ hắn. Cái đầu hít hít ngửi ngửi, cọ cọ lên mặt hắn, một chân hư hư đắp lên lỗ tai Tuyết Lang, cực kỳ giống như đang bảo hộ.

Lúc ấy, người chưa từng rơi một giọt nước mắt nào – Tuyết Lang, hốc mắt xoát một cái liền đỏ ửng.

Hắn vẫn không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn trần nhà chằng chịt mạng nhện, vệt ố loang lổ và những vết nứt kéo dài.

Lỗ tai mèo Mun run rẩy, bật người nhổm dậy, nó kêu "Meo meo", bò ngay lên trước ngực Tuyết Lang, đôi mắt mở to, có thể là rất hưng phấn nên liều mạng liếm cằm hắn.

Tuyết Lang nghèn nghẹn cổ họng nói: "Mèo Mun, đã lâu không gặp."

Một trận gió vù vù thổi qua kéo theo mưa tạt, mèo Mun lại run lên một cái.

Nó đột nhiên mãnh liệt ngẩng đầu, hướng một phương hướng nhìn lại, không chút nghĩ ngợi liền vọt thẳng đến. Huy chương của Tuyết Lang trên cổ nó cất lên những tiếng đinh đinh đang đang giòn vang trong mưa.

Đường Viễn đứng ở cửa ký túc xá, đem áo mưa cởi ra, nhẹ nhàng lắc lắc, gấu quần bò cũng đã muốn ẩm hết.

Hắn ngẩng đầu nhìn mưa rơi rào rào ngoài cửa, xoay người chuẩn bị hướng ký túc xá đi, chợt ánh mắt dừng lại, mãnh liệt nhìn chằm chằm vào mặt gương trong đại sảnh, cả người đều cương tại chỗ như bị sét đánh, tay cầm áo mưa cũng run lên.

Mèo Mun đã nhảy lên bậc thềm, cách Đường Viễn không tới mười bước chân.

Đầu Đường Viễn nổ "Ong" một tiếng, người cứng đờ, lòng bàn chân như bị mọc rễ, không có cách nào quay người lại.

Hắn kinh ngạc nhìn vào gương. Trong gương là con mèo nhỏ hắn nhặt từ đống rác về, nó đang ngồi đó ngẩng đầu nhìn hắn, bộ lông ướt sũng bám đầy đất, xẹp xuống chật vật, cái đuôi thong thả ve vẩy. Rồi đột nhiên nó cúi đầu "Ngao ngao ngao", tiếng kêu như xé rách yết hầu, một tiếng, rồi một tiếng lại vang lên to hơn, tiếng sau so với tiếng trước lại càng thêm thê lương.

Trái tim Đường Viễn co rút, đau đớn mãnh liệt.

Hắn vươn tay đè lên huyệt thái dương, ngửa đầu lên, đôi mắt mở thật lớn, hầu kết yếu ớt giật lên giật xuống thật lâu, rồi nặng nề xoay người, cong thắt lưng hướng mèo mun vươn tay, cười đến cổ họng đều nghẹn lại phát đau: "Mèo Mun, đã lâu không gặp."

Sáu năm, Tuyết Lang, ta rốt cục đã tìm thấy người rồi a!

Mèo Mun dùng sức lắc lắc nước mưa trên người, lao thẳng vào lòng Đường Viễn.

Nó cọ cọ mà nhảy lên, rúc vào ống tay áo Đường Viễn, vẫn như trước kia, trực tiếp theo cánh tay của hắn mà chui vào trong quần áo. Nước mưa từ người nó nhanh chóng thấm ướt một khoảng áo của Đường Viễn. Sau khi rúc rúc, xoay xoay một hồi, nó thò đầu ló ra từ cổ áo sơ mi, thu người lại, hai chân trước đặt lên ngực, tai vểnh cao, nằm úp sấp, ánh mắt ngoắc ngoắc mà nhìn Đường Viễn.

Không biết có phải là ảo giác của Đường Viễn hay không mà hắn nhìn thấy hai mắt của mèo Mun cũng đỏ lên, sũng nước.

Mèo Mun nhìn một hồi lâu, mới đem móng vuốt từ trong áo vươn ra khiều khiều cằm Đường Viễn, chậm rãi, một chút lại một chút, híp mắt "Meo meo", tiếng kêu thật giống như giọng trẻ con học nói đang bức thiết muốn nói chuyện.

"Tao rất tốt a, rất tốt thật đấy, rất tốt…". Đường Viễn lặp đi lặp lại mấy câu này. Mèo Mun trong lòng hắn đã ấm sực lên như một cái túi ủ mùa đông. Nhiệt độ của nó làm hắn vừa nóng vừa đau. Hắn khẽ vuốt đầu mèo Mun, giữ nó thật chặt trong ngực, cười đến ánh mắt đều cong : "Đã lâu chưa cho mày chui vào quần áo tao, đi lên tắm rửa một cái rồi chúng ta về nhà."

.

.

.

Sáu năm đối với một đời người thì không phải là một thời gian quá dài …. cũng không quá ngắn.

Nhưng sáu năm chờ đợi, tìm kiếm một người … tuyệt đối là một khoảng thời gian dài đằng đẵng.

Sáu năm đối với tuổi thọ của loài mèo thì chiếm khoảng gần 1/3 cuộc đời nó. (Trung bình một con mèo được chăm sóc tốt chỉ sống được tối đa khoảng 15 – 20 năm. Từ 6 – 8 tuổi cơ thể chúng đã bắt đầu biểu hiện lão hóa. Sau 12 tuổi chúng đã già yếu, lú lẫn, hay rơi ngã, dễ phát bệnh qua đời).

Sáu năm chờ đợi …. chờ đợi gần 1/3 cuộc đời … một khoảng thời gian thật dài … thật dài …. mà mèo mun đã phải trải qua để có thể gặp lại Tuyết Lang một lần nữa.

Dù ông trời (cũng như tác giả) rất ưu ái cho mèo mun và Đường Viễn, nhưng những gì họ phải trả giá cũng tuyệt đối không nhỏ đúng không nào?

18. Chương 18: Tình Không Biết Sở Khởi (tam)

Gia đình Từ Hải Ưng có bối cảnh cùng nhà Cố Viêm không sai biệt lắm. Bố là cán bộ nhà nước, chức vị cũng không nhỏ. Hai nhà bình thường cũng hay qua lại, không tính là thân thì cũng có giao tình không cạn.

Bất quá, tại người bên ngoài xem ra, mấy cậu con trai của hai nhà đều không ai theo nghiệp bố, không tiến vào bộ đội cũng không tiến thân theo con đường công chức nhà nước. Từ nhỏ bọn họ đã thích cái gì buôn bán với biểu diễn, tham gia vào giới giải trí, ca hát điện ảnh. Thế này hoặc nhiều hoặc ít đều làm mất mặt hai ông bố a.

Thế nhưng nói đến Cố Viêm hiện tại, cho dù người ta không biết bản lĩnh thật sự cùng danh hiệu bên trong của anh đi nữa thì cũng không thể không biết đến danh hiệu bên ngoài của anh, ông chủ của công ty truyền thông Hoa Thiên, người đàn ông hoàng kim khiến không ít cô gái phải mơ ước thèm nhỏ dãi. Thật là cấp cho Cố Vệ Quốc không ít mặt mũi.

Mà về phần vị thái tử gia Từ Hải Ưng này, cũng tuyệt đối là một người có năng lực đáng nể.

Từ khi anh mười tám tuổi đã tham gia vào công việc của một đạo diễn. Gần mười năm làm việc cũng thu vào không ít tiền, một đường lăn đi đảo lại cũng đạt được những thành tích không nhỏ. Tuy danh tiếng so với Cố Viêm kém hơn một chút, nhưng cũng xem như không bôi nhọ thanh danh Từ gia, dùng thực lực của mình che lại những lời bàn tán lắm miệng của người xung quanh.

"Tìm Jason? Vậy gọi tôi làm gì? Muốn tìm cho người mới một chỗ dựa vững chắc à?" Từ Hải Ưng tùy tay lật lật kịch bản trên bàn, mỉm cười hỏi: "Có thể làm cho Cố đại thiếu gia động tâm tư như vậy thì thật không vừa. Nữ ca sĩ xinh đẹp nào vậy ta? A, chẳng lẽ là em trai? Nhưng tôi nhớ không lầm thì năm nay Thiếu Cảnh mới học đại học năm thứ nhất đi?"

Cố Viêm vẫn giữ cuộc gọi, đặt điện thoại trên bàn, xoay người đến tủ quần áo lấy ra một bộ để thay, cũng không nhiều lời, nói thẳng: "Tôi muốn Jason đặc biệt đến làm giảng viên đại học A trong hai năm, giờ dạy học sẽ không nhiều lắm, thời gian tự do, sau lễ quốc khánh sẽ lên lớp. Chuyện này tôi đã từng nói qua với ông ấy rồi. Cậu giúp ông ấy chuẩn bị tốt tư liệu cá nhân đi. Năm ngày sau, người của tôi sẽ đến đón ông ấy."

Dừng một chút, Cố Viêm lại bổ sung thêm một câu: "Trừ bỏ tiền lương cố định ông ấy nhận được từ đại học A, tôi sẽ bổ sung thêm một phần chi phí bồi thường trong hai năm là năm trăm vạn. Khoản tiền này sẽ được thêm vào trong hợp đồng của ông ấy."

"Hắc!" Từ Hải Ưng tại đầu bên kia huýt sáo: "Cậu lại muốn làm gì? Anh không phải là người đại diện của ông ta nhá. Ngoại cảnh anh còn chụp chưa xong đâu, không rảnh. Muốn tìm, cậu tự đi mà tìm, ý kiến với anh làm gì?"

Cố Viêm đeo xong cà vạt, hướng về gương nhếch miệng: "Oh! Ca khúc chủ đề của bộ phim là Jason chịu trách nhiệm phải không? Bảo ông ấy mở di động đi."

"..."

Từ Hải Ưng trở mình một cái xem thường, tâm nói 'thằng nhóc này đã sớm biết mình đem Jason tới phòng thu âm đi, khó trách khi tìm người liền gọi thẳng điện thoại cho mình', liền tức giận trả lời: "Hành hành hành, tôi sợ cậu. Tôi sẽ chuyển lời cho ông ấy. Năm ngày sau phải không? Thêm một ngày, sáu ngày đi, đợi thu âm ca khúc kết thúc tôi sẽ bảo trợ lý mang người sang."

Nói xong, Từ Hải Ưng vẫn còn lầm bầm trong điện thoại một lát. Cố Viêm quyết đoán cúp ngay điện thoại, cầm chìa khóa xe từ trên bàn, đi xuống tầng một.

"Mèo Mun, đừng nháo!" Đường Viễn kéo tay áo, đem nước nhu đến trên đầu nó, nhanh chóng chà sát sạch sẽ.

Mèo Mun hưng phấn hết khua khoắng, uốn éo một hồi, lại rung đùi đắc ý khiêu khiêu ngón tay Đường Viễn. Chơi trong chốc lát, nó lại vọt thẳng tới ngực Đường Viễn lăn lộn làm áo hắn cũng nhanh chóng ướt sũng.

Huy chương Tuyết Lang trên cổ nó kêu đinh đinh đang đang liên tục, Đường Viễn cũng vui vẻ cùng nó nháo.

Cuối cùng, hắn thật vất vả tẩy sạch toàn thân cho mèo Mun, dùng khăn mặt bọc nó ôm đến trên giường, cầm lấy một máy sấy tóc, vặn nấc yếu nhất, thử thử độ ấm, bắt đầu thổi lông cho nó.

"Meo, meo ——" mèo Mun híp mắt, dùng móng vuốt cào cào vào máy sấy đang thổi vào người. Chơi trong chốc lát, nó lại nhanh nhẹn mà chui vào trong quần áo của Đường Viễn, sau đó thò đầu ra từ cổ áo sơ mi, duỗi đầu lưỡi đi liếm cằm hắn.

Đường Viễn một tay nâng nó, buồn cười mà lấy máy sấy tùy tiện thổi vài cái cho mình, nói: "Dáng vẻ của mày không giống như 16 tuổi? Vẫn là bộ dáng 6, 7 tuổi đáng yêu, thích quậy phá."

Mèo Mun đã chơi mệt. Nó nằm úp sấp trong lồng ngực của Đường Viễn, lỗ tai cọ cọ vài cái liền phát ra những tiếng grừ grừ nho nhỏ đầy vẻ thỏa mãn.

Điện thoại di động trên bàn chợt vang lên.

Đường Viễn nhìn thoáng qua, bỏ máy sấy xuống, đứng lên tiếp điện thoại: "Này, anh."

Tia Chớp: "Uông ——!"

Đường Viễn: "..."

Đường Niệm "Chậc" một tiếng: "Tia Chớp, đừng làm rộn! Anh đang gọi điện thoại! Ân, Tiểu Viễn à, em đi siêu thị chưa?"

Đường Viễn: “Mới từ ký túc xá đi ra, bây giờ đi anh ạ.”

Đường Niệm: “Vậy em tiện thể mua cho Tia Chớp một ít thức ăn dành cho chó nhé. Hiện tại trời đang mưa nhỏ, anh định làm món cá hấp, em ấn khẩu vị rồi mua đồ gia vị về nha.”

Tia Chớp: “Uông ——!”

Đường Niệm: “Đệch! Đó là quần lót của tiểu Viễn! Ai! Ai cho mày cắn! Con chó hỗn láo này!”

Đường Viễn: “…”

Đường Niệm: “… Cái gì, tiểu Viễn, trên đường chú ý an toàn, ngoan a!”

Đường Viễn: “… Đã biết, anh.”

Đường Viễn cởi chiếc quần jean ướt đến cẳng chân, lộ ra một làn da trắng nõn. Hắn bọc mèo Mun trong một kiện quần áo, ủ vào trong ngực, sau đó mặc áo mưa, chạy thẳng tới cổng trường.

Thời điểm Đường Viễn ngồi vào xe taxi, mèo Mun còn ngủ chỏng vó. Nó ngẫu nhiên sẽ ưỡn người, vươn chân trước trạc trạc vào bụng hắn, sau lại rung rung ria mép cùng lỗ tai, lim dim mắt, bộ dáng ngủ đặc biệt thoải mái.

Khi xe taxi chạy đến phụ cận siêu thị, Đường Viễn thanh toán hai mươi đồng, tươi cười hướng bác tài xế nói cám ơn, ôm lấy mèo Mun vào siêu thị.

Đi ngang qua dãy hàng để đồ dùng giành cho thú nuôi, Đường Viễn chọn mấy túi thức ăn cho chó mà bình thường Tia Chớp thích ăn nhất thả vào xe đẩy. Hắn lại cầm thêm một túi thức ăn dành cho mèo nhìn tương đối đáng yêu, vỗ vỗ mèo Mun đang ngủ trong lòng ngực hỏi: “Có ăn loại này không?”

Mèo Mun rất không tình nguyện chui ra từ cổ áo Đường Viễn, đôi mắt ướt nước loạn chuyển. Nhất thời thanh tỉnh, nó lập tức nhảy lên vai Đường Viễn, nhìn chằm chằm túi thức ăn nửa ngày, huy một bàn chân đẩy phắt đi, rồi quay đầu lại cọ cọ mặt hắn: “Meo!”

Đường Viễn: “…”

“Không ăn?” Đường Viễn lại thay đổi vài loại thức ăn, mèo Mun đều phản ứng giống nhau —— xòe ngay móng vuốt đẩy ra, càng đẩy càng hung dữ.

Đường Viễn bị nó chọc cho dở khóc dở cười, liền kệ nó, tự mình chọn mấy túi thức ăn cho mèo muốn ném vào xe đẩy.

Mèo Mun dòm theo tầm mắt hắn, liếc xe đẩy, thấy một đống túi thức ăn cho chó nằm đó, nhất thời vô cùng phẫn nộ, nhảy phắt xuống xe, xù lông, nhe răng ra, vung chân hết cào lại cắn. Cuối cùng, nó đơn giản dùng đầu đẩy đẩy đống thức ăn ra khỏi xe hàng, đẩy không được liền ngẩng đầu trừng mắt nhìn Đường Viễn. Ánh mắt ngập tràn ủy khuất cùng phẫn nộ.

Đường Viễn: “…”

Đường Viễn lắc lắc đầu, một lần nữa xách nó thả trên vai, dùng đầu ngón tay gãi gãi cằm trấn an nó, lại xoay người trộm đem thức ăn cho mèo dấu xuống bên dưới mấy túi thức ăn dành cho chó. Hắn nhanh chóng đẩy xe đi tiếp, mày hơi hơi nhăn lại, tâm nói ‘không biết bình thường Cố Viêm hay cho nó ăn cái gì mà bây giờ kén ăn dữ vậy? Mèo Mun trước kia rất thích ăn thức ăn cho mèo mà …’

Đi ngang qua khu đồ ăn vặt, mèo Mun nhìn một loạt những gói Cadic vị thịt nướng, nhổm dậy, ánh mắt sáng lấp lánh.

“…” Đường Viễn nhìn thấy mắt mèo Mun sáng ngời, nhìn chăm chú vào kệ hàng thì đã hiểu. Hắn đẩy xe rẽ vào, cầm một gói Cadic vị thịt nướng quơ quơ, nhướng mày hỏi: “Một gói?”

“Meo!” Mèo Mun nổi giận, trực tiếp duỗi móng vuốt hướng kệ hàng chụp liên tục, nhất thời, hơn mười gói thức ăn vặt “Ba ba ba” rơi đầy vào xe đẩy.

Mèo Mun nhìn thoáng qua, thấy trong xe đẩy còn một đống các túi gia vị nằm bên cạnh gói Cadic thịt nướng. Nó liền nhảy ngay vào xe, cái đuôi vểnh lên, cúi đầu vừa cắn vừa đẩy mấy gói gia vị ra bên ngoài, lại nhảy lên kệ hàng, tiếp tục huy móng vuốt chụp một đống gói Cadic khác nhằm thẳng xe đẩy thả xuống.

Vài nữ sinh đi qua nhìn thấy cảnh này, bụm miệng cười khanh khách, còn không quên cầm di động hướng một chủ một tớ chụp tới chụp lui.

Đường Viễn: "…"

Sau khi thanh toán xong ở quầy thu ngân, không để ý đến tầm mắt tò mò của những người chung quanh, Đường Viễn mặt không đổi sắc cầm bốn túi đồ to vật vã, ôm mèo Mun rời khỏi siêu thị.

Mèo Mun y như tướng quân vừa đánh thắng trận trở về, trong miệng còn ngậm một túi đồ ăn vặt nhỏ vị thịt nướng, ghé vào trong ngực Đường Viễn thoải mái mà híp mắt.

Đường Viễn lật lật túi áo, chỉ còn dư ba mươi mấy đồng tiền. Hắn nhìn chằm chằm đồng hồ tính phí trên taxi, thẳng đến khi con số nhảy đến hai mươi lăm, xe taxi đứng ở trước cửa khu nhà mới thở phào một cái. Hắn trả tiền, xuống xe, đát đát mà hướng cửa nhà chạy tới.

Trước khi rời nhà, Cố Viêm đứng trong phòng khách, khoanh tay, quét mắt nhìn hạ nhân đứng trong phòng một vòng, bình tĩnh đối với lão quản gia phân phó: "Cho bọn họ nghỉ ba ngày, trước tiên thanh toán hết tiền lương, người nào không thích hợp thì đưa đi Lầu bốn "Chích", người ở chỗ nào thì cho họ về chỗ đó đi. Bảo Tả Quang ở Lầu bốn điều phối lại lượng calorie cùng tỉ lệ các chất dinh dưỡng cho mèo Mun một lần nữa, lấy luôn mấy quyển sách dạy nấu ăn cho nó luôn."

"Vâng, đại thiếu gia." Vương lão quản gia nhíu nhíu mày, ông tự nhiên biết "Chích" trong miệng Cố Viêm là ý tứ nào, tâm nói 'những cái đó cũng là thuốc quý hiếm, đợt giận này thật phá hủy không ít tài nguyên'. Ông nhanh chóng khom người chống ô, tiễn Cố Viêm ra ngoài.

Vài kĩ thuật viên của BOF (những người này thuộc dạng nhân viên dự trữ, chưa thông qua khảo hạch đặc công của BOF) ở bên ngoài cửa phòng khách vội vàng nhanh nhẹn giơ ô lên che cho đại thiếu gia vào tận trong xe.

Mục mã nhân tại trong mưa tuyệt trần mà đi.

Lầu bốn của BOF là căn cứ y học – sinh vật.

Người tổng phụ trách của Lầu bốn là Tả Quang, một nữ nhân đã gần 40 tuổi, nhưng nhìn qua lại rất xinh đẹp, hoàn toàn không giống với tuổi của cô. Ngoại hiệu của cô là "Kim xà", tính cách tương đối lạnh lùng, quái dị, cấp bậc quân hàm trung tướng, mắt phải thường đeo một thấu kính, mặc áo blue trắng, chân đi giày quân đội màu đen, sở thích của cô là cầm ống tiêm làm thí nghiệm.

Nói đến "Chích", đây chính là niềm yêu thích quỷ dị hạng nhất của Tả Quang. Sau khi cô tiêm cho đối phương một ống thuốc, họ sẽ bị thanh trừng kí ức trong nháy mắt mà toát ra vẻ mặt ngơ ngác cùng ánh mắt đầy sương mù, vẻ mặt này làm cô vô cùng hưởng thụ.

Loại thuốc này được điều chế từ rất nhiều loại dược liệu quý hiếm, đối với thân thể con người cũng đem lại những độ tổn thương bất đồng. Nhưng, phàm là những người cam nguyện làm việc ở BOF, mặc kệ là đặc công hay người bình thường, bọn họ đều biết ngay giây phút mình bước chân vào cổng của Lầu bốn, lập tức sẽ bị Lầu bốn đối chiếu thân thể, tố chất cá nhân, phân biệt ghép lại thành từng đôi một, tiêm thuốc thử bỏ vào quỹ ướp lạnh giống như hồ sơ mật, những tài liệu đó sẽ bị tiêu hủy, hay giữ lại đến bao lâu còn phụ thuộc vào tạo hóa của mỗi người.

Những năm gần đây, "Liêm Đao Quỷ" Hướng Đông không cần đi tiền tuyến liều mạng, chỉ ở căn cứ phụ giúp Lăng Vân thuần huấn đặc công. Ngẫu nhiên anh cũng sẽ nổi điên, sử dụng quyền hạn của Lăng Vân, mang theo những cá nhân có chỉ số thông minh vượt xa người thường, nhưng thân thể tố chất lại không hơn nổi một đứa trẻ, trực tiếp đến Lầu bốn "Chích", đoạt việc của Tả Quang.

Nhưng ngoại trừ Hướng Đông ra, đổi cho người khác cũng không ai dám làm loại chuyện này. Đây chính là hành vi trắng trợn khiêu khích Tả Quang, tuyệt đối là chịu không nổi áp suất thấp mà cô mang đến.

Tả Quang thản nhiên mà "Ừ" một tiếng rồi cúp điện thoại, mặt không đổi sắc mà đưa bàn tay sang bên cạnh, nữ trợ thủ cung kính đeo một đôi găng tay lên, nhỏ giọng hỏi: "Tướng quân, ngài định đến quỹ ướp lạnh sao?"

Tả Quang liếc mắt một cái, khóe môi nhoẻn cười: "Thằng nhóc Cố Viêm này có tật xấu phải trị, vừa làm lãng phí của tôi gần mười ống thuốc thử, giờ đến Nhà cũ phê duyệt tài chính, làm việc."

19. Chương 19: Cường Cường Cường Cường (nhất)

Đường Niệm đứng ở cửa, khuôn mặt hoàn toàn nghẹn hồng, nhìn con mèo đen đang nhe răng, dựng lông, gầm gừ đe dọa trước mặt. Bàn tay cậu vốn định vươn ra tóm nó xuống khựng lại giữa không trung, hơi run run.

Tia Chớp đứng bên người Đường Niệm, cái đuôi không buồn lay động chào mừng cậu chủ về nhà. Nó nghếch cái đầu lên, thở hổn hển mà nhìn chằm chằm vào ngực Đường Viễn.

Mèo Mun: "Ngao ——!"

Đường Niệm: "… Mụ nó! Mày ở đâu chui ra? Anh cho mày 3 giây, lập tức xuống khỏi người em trai tao ngay! Ai! Cái móng vuốt kia để vào đâu đó?"

Đường Viễn: "…"

Mèo Mun căn bản cũng không sợ một chủ một tớ trước mắt.

Nó tọa ở bên trong áo Đường Viễn, thò đầu ra từ cổ áo sơ mi, cổ họng phát ra thanh âm cao vút, đủ ý tứ cảnh cáo. Sau đó nó cúi đầu liếc đống Cadic rơi trên sàn nhà, lại ngẩng đầu nhìn Đường Niệm và Tia Chớp, móng vuốt vươn ra vỗ vỗ trên không trung, tỏ vẻ đang phi thường tức giận.

Tia Chớp đã quan sát sinh vật lạ hoàn tất.

Nó từ nhỏ đã được anh em Đường Niệm cưng chiều, ý thức lãnh địa rất mãnh liệt, giờ phút này tự nhiên có một sinh vật ngoại lai đột nhiên xâm lấn địa bàn của mình, tự nhiên là phi thường mẫn cảm và kích động.

"Uông ——!" Thiên tính nói cho Tia Chớp biết cái cục đen đen trước mắt này không đủ gây sợ hãi cho nó. Vì thế, nó chủ động nhảy chồm chồm, chân trước bám vào người Đường Viễn, hai chân sau đảo loạn trên mặt đất, cái đầu nghếch lên, nhe răng muốn tợp cho mèo Mun một cái.

Đường Niệm "Hắc hắc" cười một tiếng, híp mắt nói: "Tốt lắm Tia Chớp!"

"…" Đường Viễn bị Alaska nhảy lên làm cơ thể nhoáng lên một cái, còn không kịp nói chuyện, mèo Mun liền nổi giận. Nó đem móng vuốt nâng đến độ cao nhất định, dọn xong tư thế, chờ đầu Tia Chớp nhảy đến gần liền tung móng vuốt tát thật nhiệt tình… Sau mấy lần nhảy lên xuống, giữa đỉnh đầu Tia Chớp rõ ràng đã thiếu mất một dúm lông, mũi cũng xước vài vệt.

Tia Chớp càng bị tát lại càng hăng máu hơn. Nó liên tục nhảy chồm chồm như không biết mệt. Đôi khi nó còn hướng mèo Mun củng củng cái mũi, cái đuôi xù cũng đảo loạn. Nhìn kiểu gì cũng thấy nó có chút hưng phấn quá rồi.

Đường Niệm: "…"

Đường Viễn: "…"

"Ha ha ha…" Đường Niệm nhìn một hồi không nhịn được nữa phá ra cười, bàn tay điên cuồng vỗ cửa, kêu lên: "Ha ha ha, Tia Chớp bộc phát bản năng chiến đấu rồi. Nhìn cái đầu nó kìa, trụi một mảng, nhìn ngố không chịu được, ha ha ha…"

Đường Viễn cũng không tốt hơn chỗ nào, đứng ở cửa cười nghiêng ngả, một bên thở một bên can ngăn: "Cả hai đừng làm rộn, ha ha ha…" Cười một hồi, cơ thể hắn thoát lực, bị Tia Chớp đẩy ngã xuống thảm. Mèo

Mun từ trong ngực hắn lao ra, "Ngao" một tiếng, nhảy trên sàn nhà vài cái liền phi thẳng tới đầu Tia Chớp, mông trầm xuống, ngồi vững vàng như núi.

"?!!!!" Bất thình lình bị tập kích, Tia Chớp cũng nổi giận, lúc này điên cuồng lắc đầu y như trống bỏi, nhanh chóng vươn hai chân trước chụp lên đầu tìm cách đẩy mèo Mun ra.

Mèo Mun rõ ràng cũng đang chiến đấu vô cùng hăng say, nó vươn vuốt quắp chặt vào lông da của Tia Chớp, miệng không quên vừa gào vừa cắm. Thiên tính của động vật nhắc nó rằng, nếu không cùng con chó mập này đấu một trận quyết tử, về sau ở địa bàn này, nó làm sao có thể xưng vương, xưng bá được?

Vì thế, anh em Đường Viễn được xem tường thuật trực tiếp màn 'miêu cẩu đại chiến' vô cùng phấn khích, cười sái quai hàm, lăn qua lăn lại trên thảm mà cười gần chết.

"Ba ——" một tiếng bạo vang, đang nằm bò trên thảm cười đau sốc hông, hai anh em giật mình vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy Tia Chớp lăn mình đè lên một gói Cadic vị thịt nướng to, quay đầu trừng mèo Mun vốn bắt cái đuôi xù của nó đã bị bắn thẳng ra xa. Mèo Mun nhanh chóng lật người hạ cánh an toàn, ánh mắt long sòng sọc giận dữ nhìn Tia Chớp, rồi sững lại, chăm chú nhìn nhìn những miếng Cadic bật tung dưới chân nó. Sau đó nó lao thẳng đến chỗ Tia Chớp, dùng móng vuốt nhanh chóng đẩy vài miếng Cadic lên trên người Đường Viễn, quay mông lại với Tia Chớp, bắt đầu nhai "rộp rộp" món ăn vặt, miệng còn không quên "meo meo" đầy thoải mái.

Tia Chớp: "…"

Đường Viễn: "…"

Đường Niệm hoàn toàn chịu phục, bị con mèo đen này chọc cười đến đau bụng, một câu nói đầy đủ cũng nói không nên lời.

Tia Chớp mò lại gần, ngửi ngửi đuôi mèo Mun, củng củng cái mũi, lại cúi đầu đi ngửi gói Cadic, mắt đột nhiên sáng ngời, không đợi Đường Viễn nói "Không được", nó nhanh chóng "Rốp rốp rốp" mà đem toàn bộ phần Cadic còn lại nuốt hết vào trong bụng.

Đường Viễn: "…"

Tia Chớp ăn đặc biệt cao hứng, cái đuôi to ngoáy tít, còn đem những gói Cadic khác trên sàn đẩy đến gần hai anh em, hai mắt tỏa ánh sáng mà nhìn Đường Viễn, kia ý tứ thực rõ ràng —— cho em thêm một gói nữa đi.

Mèo Mun thì tức điên lên rồi, con cẩu thối kia còn dám tranh ăn với nó, lại còn định xin thêm, thế này thì còn gì là uy phong của nó nữa, lập tức xù lông, dựng đuôi lên, sử tất cả thủ đoạn, binh lách cách bàng, lại xông lên đại chiến với Tia Chớp một chập nữa.

"… Sự tình chính là như vậy." Đường Viễn sờ sờ đầu mèo Mun, nhìn Đường Niệm, cố gắng thuyết phục: "Anh, nhà bạn học của em ở khá xa, mưa lớn như vậy thật sự không có cách nào mang mèo Mun về nhà, mà sắp tới nghỉ lễ quốc khánh rồi, mình nuôi nó một thời gian nhé? Mèo Mun rất nghe lời anh ạ!"

Đường Niệm tỏ vẻ suy nghĩ nhìn hắn, hừ hừ hai tiếng, nhướng mày hỏi: "Thật sự?"

"Thật sự thật sự, em cam đoan không lừa anh!"

"Quên đi." Đường Niệm vốn là cố ý tỏ vẻ như vậy, muốn hưởng thụ cảm giác em trai làm nũng, năn nỉ mình. Nay mục đích đạt thành, cậu đưa tay sờ sờ đầu Tia Chớp, nhìn thấy nó vẫn đang ngoắc ngoắc đánh giá bộ dáng mèo Mun, ho khan nói: "Tia Chớp, hai đứa từ nay sẽ sống chung với nhau. Mày lớn hơn mèo Mun, về sau phải bảo vệ, chăm sóc, ở chung thật tốt với nó, biết không?"

Đường Viễn híp mắt bất đắc dĩ, tâm nói 'mèo Mun năm nay đã 16 tuổi, trước kia đã cùng mình xuất sinh nhập tử biết bao nhiêu lần ở xóm nghèo, coi như là một con mèo có linh khí, bản lĩnh. Mà Tia Chớp bây giờ còn chưa được mười tháng tuổi, bản tính lại hiền lành, không cần nghĩ đều có thể biết nó về sau kiểu gì cũng thành "người hầu lớn" của mèo Mun mà thôi'.

Hiện giờ Tia Chớp chuyện gì cũng không biết, nó lắc lắc cái đuôi to, đi qua cọ cọ vào cánh tay Đường Viễn, rồi tiếp tục nghiêng đầu vô cùng khờ dại đánh giá mèo Mun.

Mèo Mun liếc mắt nhìn Tia Chớp một cái, nhảy lên trên bàn trà, ngậm một gói Cadic khác, cái đuôi dựng cao cao, ánh mắt đầy kiêu căng, chậm rì rì mà đi đến trước mặt Tia Chớp thả xuống, lại chui vào trong ngực Đường Viễn xoay xoay một hồi, nhô đầu ra từ cổ áo, híp mắt suy nghĩ tỏ vẻ đánh giá Tia Chớp.

Tia Chớp: "! ! !"

Đường Niệm vui vẻ: "Hắc, mới vừa rồi còn đánh nhau loạn cả lên, giờ đã thành bạn tốt."

Cậu nhanh chóng đem túi Cadic trước mặt Tia Chớp cầm lên, cười nói: "Tuy nhiên, món này không thể thường xuyên ăn. Đây được coi là thức ăn rác, ăn nhiều sẽ được vào viện tiêm vài mũi đó."

Đường Viễn sửng sốt, cười đến ánh mắt đều cong, hắn sớm biết tính nết của mèo Mun, từ nhỏ đã kiệt ngạo bất tuân, chỉ dính mỗi hắn. Khi còn ở BOF, trừ hắn ra, bình thường mèo Mun sẽ luôn trưng ra cái bộ dáng cảnh giác, gườm gườm kháng địch với tất cả những sinh vật xung quanh.

Nhưng xem ra hôm nay, Tia Chớp lại ngoài ý muốn được mèo Mun công nhận, hai đứa nó có thể trở thành bạn bè với nhau là rất tốt. Dù sao Đường Viễn đã hạ quyết tâm muốn cho mèo Mun sống cùng mình ở Đường gia.

Về phần Cố Viêm bên kia…

Đường Viễn vuốt huy chương Tuyết Lang trên cổ mèo Mun, híp mắt, trong lòng đã có tính toán.

Ăn xong cơm chiều, Đường Niệm thu thập xong bàn ăn, pha một cốc sữa nóng, hướng phòng ngủ hô: "Tiểu Viễn, đi tắm rửa! Em cũng tẩy qua cho Tia Chớp và mèo Mun luôn nha. Tắm xong thì uống sữa nhé, anh để trên bàn trà này."

Đường Viễn đang ngồi trước đàn piano, "Vâng" một tiếng đáp lại, nghiên cứu một nhạc phổ, khóe môi mang theo một nụ cười thản nhiên.

Mèo Mun cùng Tia Chớp nằm trên thảm lông dê bên cạnh. Tia Chớp ngậm món đồ chơi của nó, mở to mắt nhòm nhòm mèo Mun, chỉ cần nhìn thấy mèo Mun híp mắt lại liền bật người dùng cái mũi đi củng nó, kiên quyết không cho nó đi ngủ. Mèo Mun nổi giận, giơ vuốt ra vỗ mặt Tia Chớp một cái, "Ngao ngao" cảnh cáo miễn làm phiền.

Tia Chớp lắc lắc lỗ tai, phóng quả bóng trước chân mình, thè lưỡi ra thở hổn hển một hồi. Sau đó nó khoanh chân, mãnh liệt cắp mèo Mun đặt vào trong lòng mình, củng củng, rồi rúc đầu sát vào người mèo Mun, nhắm mắt lại, cái đuôi to cuộn lại che mũi, an ổn ngủ.

Mèo Mun cũng không giận, chọn một cái tư thế tương đối thoải mái, ôm quả bóng của Tia Chớp vào lòng, cũng cuộn người ngủ.

Đường Viễn khép lại nhạc phổ, nhắm mắt, sau đó ngón tay thon dài lướt qua bàn phím đen trắng. Cổ tay đột nhiên dừng lại, ngón giữa nhấn vào một phím đàn, tiếp đó hai tay của hắn như nhảy múa, một khúc nhạc du dương từ mười ngón tay róc rách chảy ra, như nụ hoa đợi chờ mùa xuân đến đua nhau khoe sắc thắm, lại giống như khi vạn vật hồi phục vui sướng. Những tiếng nhạc cao thấp giao hòa, du dương uyển chuyển, mang theo hạnh phúc khó hiểu, lạc thẳng vào trái tim khiến bất cứ ai cũng phải dừng lại chăm chú lắng nghe.

Hòa với tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên có vẻ phá lệ thanh xuân mà đường hoàng, tiếng thanh thanh tích tích, phảng phất mang theo vô tận ấm áp cùng bừng bừng năng lượng của sinh mệnh, làm Đường Niệm nhất thời sửng sốt, thất thần.

"Treo máy rồi hả?" Văn Suất đang chơi game Hồng Phiến, nhịn không được nâng cao đề-xi-ben rống lên, không hề hình tượng mà mắng: "Ông đắp mộ ở đó à, Một người một tòa mộ phần, cậu động ngay cho tôi! Lão tử một mình gánh không được con boss này! Tiểu Tuyết Cầu cứu mạng!"

[Ly tuyết ca]: "Đây đây, Thiên Thiên, cậu xem có phải tên boss này quá yêu nghiệt hay không mà linh hồn nhỏ bé của mộ phần đều bị câu đi rồi?"

[Nhị thiếu cuồng bá suất tổng công]: "Ân, ta có đẹp trai mị hoặc lắm không? Tiểu thụ giác ngộ đi, nhanh đến đây, ha ha."

[Một súng kháng thiên hạ]: "Bà cô của tôi, ngài có thể phân biệt thời điểm mà bộc phát tính hủ nữ gì đó không hả? Lão tử thành thụ đã đủ lắm rồi nhá]

[Một người một tòa mộ phần đều chôn]: "Đến đây đến đây! Tiểu tuyết thêm trạng thái cho tôi! Một súng, cậu căn chuẩn cho tôi … Hắc hắc hắc, em trai tôi vừa chơi đàn piano, mọi người không nghe thấy à?"

[Nhị thiếu cuồng bá suất tổng công]: "Ai? Ta mới vừa rồi còn tưởng cậu bật nhạc không lời chứ, em trai đàn? Hay như vậy, học âm nhạc sao?"

[Ly tuyết ca]: "Oa không phải chứ? Ta chưa gặp vương tử chơi piano bao giờ. Cầu kết giao! Ta đi, Một súng hôm nay bắn cũng quá chuẩn đi? Ta hôm nay xém chết mấy lần rồi đó."

[Một súng kháng thiên hạ]: "Sao hỏi ta? Xin người nhìn huyết của boss đi, tung vài chưởng lan gần ngỏm là may rồi. Ta trước tiên khuyên hai người bỏ ý định gặp người ta đi. Mộ phần huynh chính là một tên 'đệ khống', hai người mà đánh chủ ý đến em trai hắn, kiểu gì mỗi ngày sẽ bị 'chơi' đủ đó!"

[Ly tuyết ca]: "Cắt"

[Nhị thiếu cuồng bá tổng công]: "Cắt"

[Một người một tòa mộ phần đều chôn]: "Over! Hôm nay ai số đỏ? Đi nhặt trang bị."

[Nhị thiếu cuồng bá tổng công]: "Ta sờ … Cái đệch, lại là Một súng …"

Mọi người hướng Đường Niệm và Văn Suất cùng so ngón giữa, tại thi thể boss đánh nháo thành một đoàn.

Dưới lầu, Cố Viêm ngồi trong xe, từ từ nhắm hai mắt, khóe môi hơi hơi câu cười, ngón trỏ gõ nhẹ tay lái theo tiếng đàn piano du dương, nhẹ nhàng, thẳng đến khi tiếng đàn tán đi, chỉ dư âm thanh của mưa đêm, tí tách, tí tách.

Cố Viêm nới lỏng cà vạt, lấy ra điếu thuốc, rút hai cái, quay cửa kính xe xuống, rồi duỗi tay ra với một hòm hình vuông trên ghế phó lái, mở cửa xuống xe.

20. Chương 20: Cường Cường Cường Cường (nhị)

"Tiểu Viễn? Em tắm rửa xong chưa?" Đường Niệm cầm tai nghe, hướng ra bên ngoài hô to: "Tiểu Viễn, có chuông cửa kìa. Anh đang đánh dở phó bản, em ra xem ai nhé!"

"Em biết rồi, anh cứ chơi đi." Đường Viễn mặc bộ quần áo ngủ in hình gấu mèo, trên đầu còn đắp một cái khăn mặt, đẩy cửa bước ra từ phòng ngủ. Hắn đi đến trước cửa, xuyên qua ô mắt mèo nhìn thoáng ra ngoài, trái tim nhất thời co rụt lại, theo bản năng ngoái lại nhìn mèo Mun.

Cố Viêm như thế nào lại đến đây? Còn tới nhanh như vậy?

Đường Viễn nhíu mày, ôm lấy mèo Mun đang đùa giỡn dưới chân. Một đôi mắt dài nhỏ không khác Đường Niệm tinh tế quan sát đánh giá cổ mèo Mun, ngón tay vươn ra nhẹ nhàng vân vê vòng trang sức trên cổ nó, đuôi lông mày chợt giãn ra, khuôn mặt xẹt qua một tia cười lạnh tàn nhẫn. Cố Viêm cùng Cố Vệ Quốc đúng là từ một khuôn đúc ra, từ nhỏ đều đã có tâm tư hồ ly.

Hắn lẳng lặng nhìn qua ô mắt mèo, Cố Viêm một tay để trong túi áo, tay còn lại mang theo một cái hòm lớn để cạnh thắt lưng, đứng rất nghiêm chỉnh. Cặp mắt sắc bén kia hữu ý vô tình mà hướng vào trong ô mắt mèo, ánh mắt lại ý vị thâm trường, tựa hồ đã sớm biết người đứng bên trong là Đường Viễn.

Đường Viễn sờ sờ đầu mèo Mun, tâm nói 'năm nay thằng nhóc thối này mới có 24, 25 tuổi đi? Hao tổn tâm cơ trên người mèo Mun như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?'.

Hắn nghĩ nghĩ, lấy điện thoại gửi cho Cố Thiếu Cảnh một tin nhắn, lại lộn trở lại phòng ngủ của Đường Niệm, nhu thuận cười nói: "Anh ơi, bạn học của em đến chơi. Nhà cậu ấy ở gần đây, vừa lúc rảnh rỗi nên tìm em tới thương lượng việc tiệc tối chào mừng người mới ấy mà."

"Oh?" Đường Niệm dừng nhân vật trò chơi lại, đang định tháo tai nghe ra: "Bạn em à? Vậy anh cũng phải đi chiêu đãi mới được!"

"Không cần đâu ạ! Anh cứ chơi đi, bọn em nói chuyện một lát rồi bạn ấy về nhà ngay mà." Đường Viễn vội đè lại tay anh, liếc mắt nhìn bốn nhân vật đang đứng trong màn hình, rồi lấy một chén nước đặt bên cạnh Đường Niệm.

Đường Viễn đã biết, có tấm gương Cố Vệ Quốc đối chiếu, thằng nhóc Cố Viêm kia tuyệt đối không phải nhân vật dễ ứng phó.

Hắn đương nhiên không hy vọng người nhà hắn đời này cùng Cố gia kia có chút xíu giao tiếp nào. Hơn thế nữa, hắn còn cực kì rõ ràng tính cách "đệ khống" của anh trai mình.

Trực giác báo cho hắn thấy, hôm nay Cố Viêm mò đến đây, nếu như để Đường Niệm mà biết thế nào cũng có chuyện rắc rối xảy ra. Nếu làm không tốt có khi lại thành một cục diện sặc mùi thuốc súng khó có thể thu thập, cho nên, hắn đơn giản nói dối Đường Niệm một chút.

Cố Viêm, mặc kệ trong lòng ngươi có tâm địa gian xảo gì, Đường Viễn ta cũng sẽ đối mặt.

"Vậy được, nếu em có chuyện gì thì gọi anh. À, em mang nước quả mời bạn nhé, trong tủ lạnh còn vài cái kem ly đấy!" Giờ phút này Đường Niệm hoàn toàn không biết cậu em trai yêu quý của mình đang bị người ta nhớ thương, hơn nữa lại là một thằng đàn ông nghiêm túc bám dai như đỉa. Nếu không, chiếu theo tính tình của cậu, không tuốt xác lột da thằng kia ra thì vẫn còn nhẹ chán.

Đường Niệm sủng nịch mà nhéo nhéo vành tai Đường Viễn, cười nói: "Tiệc tối chào đón người mới của hệ các em, đến lúc đó anh cũng sẽ đến xem. Tiểu Viễn chuẩn bị cho tốt nha!"

"Em biết rồi." Đường Viễn thuận tay đóng cửa phòng Đường Niệm, sau đó ôm lấy mèo Mun bỏ vào bên trong áo ngủ, chỉ để đầu nó hướng ra ngoài rồi đi mở cửa, mặt không đổi sắc nhìn Cố Viêm, ôn hòa hỏi: "Xin hỏi, đã muộn thế này, anh đến đây có chuyện gì sao?"

Mèo Mun thình lình phải đối mặt cùng Cố Viêm, xẹt một cái liền đem đầu rụt trở về, tụt xuống bụng Đường Viễn, xoay sở một hồi rồi khoanh tròn ở đó, nhất quyết không thò đầu ra nữa. Nhìn thoáng qua, cái bụng tròn tròn mấp máy của Đường Viễn thật giống như hoài thai năm sáu tháng.

"… Đừng làm rộn… mèo Mun! Ha ha ha…". Đường Viễn mới vừa tắm rửa xong, bên trong áo ngủ vốn là không có mặc cái T sơ mi linh tinh nào đó. Mà lúc này, mèo Mun lại đang tìm một vị trí thoải mái nhất để làm tổ trong người Đường Viễn, trong lúc xoay sở, bàn chân và mũi nó chọc tới chọc lui vào người khiến hắn nhột không chịu nổi.

Cố Viêm: "…"

Tia Chớp lắc lắc lỗ tai, ngậm món đồ chơi trong miệng từ phòng khách chạy tới. Nó ngẩng đầu ngửi ngửi, cuối cùng mất sáng ngời, bắc hai chân trước khoát lên người Đường Viễn, cái mũi bắt đầu dụi tới dụi lui, trong cổ họng còn "Ư ử" ra vẻ đắc ý đã tìm thấy rồi.

Trong ngoài giáp công, Đường Viễn trực tiếp cười đau sốc hông.

Mà mèo Mun bị Tia Chớp củng đến tạc mao, con cẩu thối này lại làm phiền nó, thật là hòa bình không muốn lại muốn ăn đòn? Lúc nào "Ngao" một tiếng, từ vạt áo ngủ của Đường Viễn chui ra, giơ vuốt vồ lấy Tia Chớp, cắn cho bõ ghét này.

Tia Chớp cũng không buồn bực, cái đuôi xù tung tẩy, nhanh chóng tha mèo Mun đi mất.

Cố Viêm: "…"

"Khụ…" Đường Viễn cười đỏ hết cả mặt, thở mạnh mấy hơi, liếc vẻ mặt Cố Viêm đang ngẩn ra như vừa gặp quỷ, khóe miệng không bị khống chế lại tiếp tục run run, không nói được lời nào.

Cố Viêm thật sự là chịu phục, đem chiếc hòm cầm trên tay thả vào lòng của Đường Viễn, không chút khách khí mà đổi dép lê vào nhà: "Trận bóng rổ em chơi rất hay. Đây là quà chúc mừng thắng trận."

Vào phòng khách, lông mày Cố Viêm nhướn lên, quay đầu lại nhìn Đường Viễn: "Anh trai em đâu rồi?"

Đường Viễn ôm cái hòm lớn, giương cầm hất về hướng phòng ngủ của Đường Niệm: "Xin hỏi, cái hòm quà này tôi có thể không nhận không? Tôi đoán được anh đến đây vì điều gì. Hôm trước nhị thiếu gia đã cho tôi xem ảnh chụp, tôi nhận ra được mèo Mun, là mèo của anh sao?"

Khóe môi Cố Viêm hơi hơi câu lên, liếc hắn một cái, cũng không đáp lời, đôi chân dài cứ thế bước thẳng vào phòng ngủ "Gấu mèo" của Đường Viễn.

Bản thân hắn vốn là một đặc công có tính cách dị thường lạnh nhạt, nói cách khác hắn là một người rất ít khi nổi nóng. Tính cách này vốn có liên quan với lối sống, hoàn cảnh, đặc tính chức nghiệp của hắn trong hai mươi mấy năm qua.

Nhưng mà, một đầu độc lang như Đường Viễn, khi đột nhiên được bao bọc trong tình thân ấm áp của gia đình, tình cảm huyết nhục của lang sẽ bạo phát. Bình thường hắn sẽ yên lặng thủ phục ở một nơi gần đó bảo hộ, nhưng khi có chuyện xảy ra thì sẽ xông lên trước nhất, ai dám động đến người hắn tán thành, ai dám đánh chủ ý với người nhà hắn thì nhất định hắn sẽ coi đó là kẻ địch, không cho kẻ đó sống thoải mái.

Nói trắng ra thì đây chính là một loại thiên tính động vật, là bản năng bảo hộ.

Mà hiện tại xem ra, Cố Viêm chính là một loại nhân vật nguy hiểm. Tên này năm lần bảy lượt lượn lờ trước mặt hắn, đầu tiên là mò đến nhà hắn cọ cơm, lại vờ vịt đưa bố hắn về nhà, còn uy hiếp "mời" hắn và anh trai đến nhà ăn cơm, giờ lại không mời mà tới,.... Đủ loại dấu hiệu cho thấy Cố Viêm rất đáng hiềm nghi.

Chân mày Đường Viễn hơi nhíu lại, nghĩ nghĩ, rồi ôm hòm quà theo sau Cố Viêm vào phòng, miệng không ngừng: "Tôi nhặt được mèo của anh ở trường. Tôi đã gửi tin nhắn cho nhị thiếu gia, dặn cậu ấy đến nhận về. Nếu anh tới tìm mèo, hiện tại _____ ngô!"

Thân thủ Cố Viêm đã nhanh lại ngoan, anh thừa dịp Đường Viễn đang bận ôm hòm quà lớn không phòng bị, trực tiếp đem người đẩy đến trên cửa, một tay ôm thắt lưng Đường Viễn, tay còn lại "Răng rắc" khóa cửa, rồi đưa tay ấn gáy Đường Viễn, không nói hai lời liền cúi đầu hung hăng che lại cái miệng đang bắn tía lia không ngừng. Cái lưỡi cực nóng, mềm mại mà cường ngạnh trên môi, răng Đường Viễn vừa mút vừa cắn, cường công cường thế, tùy ý mà bá đạo, quả thực làm người ta đỏ mặt tai hồng.

Đường Viễn nổi giận, hai tai đỏ bừng một mảnh. Hai thế làm người, cho tới bây giờ còn không ai dám làm vậy đối với hắn.

Thằng nhóc thối tha Cố Viêm này cư nhiên dám làm như vậy đối với hắn, quả thực chính là chán sống...

"Anh, muốn, chết!" Ánh mắt Đường Viễn cơ hồ lãnh đến muốn kết băng, hắn cắn răng nhả ra ba chữ, há mồm muốn cắn đầu lưỡi Cố Viêm, lệ khí nháy mắt bốc lên, sôi trào.

Một tay hắn mạnh mẽ nâng chiếc hòm lớn hướng đầu Cố Viêm đập tới. Tay kia gập lại, khuỷu tay hung hăng thúc thẳng vào ngực Cố Viêm.

Cố Viêm cũng không phải ngồi không chịu trận. So về kĩ xảo đánh nhau cận chiến, hiện nay toàn bộ BOF, thậm chí cả Cố Vệ Quốc đấu 1 đối 1 chưa chắc có thể thủ thắng được với hắn, chứ đừng nói hiện tại Đường Viễn chỉ là một đứa trẻ 17 tuổi, cơ thể còn chưa được rèn luyện, phát triển hết.

Trong lòng Cố Viêm đã có tính toán, hôn cũng đã hôn rồi, lửa cũng đã đốt xong, vui vẻ hí mắt quan sát, tựa hồ rất vừa lòng, bên ngoài chỉ lắc mình tránh né thế công sắc bén của Đường Viễn chứ không ra tay.

Đường Viễn nhìn thằng cha đang vừa đỡ đòn vừa liếm môi cười đểu trước mặt, lại càng nổi điên, gương mặt tuấn tú đỏ bừng, liên tục ra quyền đấm đá, càng đánh càng ác.

"Tiểu Viễn..." Cố Viêm nhìn Đường Viễn đang xù lông lên đấm đá, xuống tay không chút lưu tình, cũng không biết phải làm như thế nào, trái tim đập bang bang nhảy loạn, chỉ cảm thấy Đường Viễn đặc biệt thiếu áp.

Một câu cũng chưa kịp nói, cái hòm anh vừa đưa cho Đường Viễn đã lấy một tốc độ cực nhanh nhằm thẳng đầu lao tới.

"Tiểu Viễn, em đừng giả ngu với anh!" Cố Viêm vội nghiêng người trốn, cái hòm đập xuống sàn nhà, "Phanh" một tiếng mà bắn lên cao. Đường Viễn tung chân đá thêm một cước nữa, cái hòm trúng đòn văng đến trên giường, nứt ra, một loạt bóng mới tinh có chữ kí của các cầu thủ NBA chậm rãi lăn ra xa.

Cố Viêm nhanh chóng xoay người vài cái, hoành tay cách trụ cổ Đường Viễn áp vào tường, đem người chế trụ, chóp mũi đụng nhau, hạ giọng nói: "Em và Tuyết Lang có quan hệ gì?"

Anh híp mắt, không đợi Đường Viễn trả lời, mang vẻ mặt chắc chắn nói: "Mèo Mun được Tuyết Lang nuôi từ nhỏ tới lớn, trừ bỏ Tuyết Lang, căn bản là nó không thân cận với bất cứ ai. Chưa nói nó có thể đến đại học A tìm em, lại dính lấy em như vậy. Chỉ nói mỗi kĩ xảo đánh nhau kịch liệt vừa rồi của em cũng tuyệt đối không phải là người bình thường có được. Nói đi, em với Tuyết Lang có quan hệ gì? Em có phải là …. Có phải hay không…."

Cố Viêm nhìn con ngươi tối đen của Đường Viễn, chỉ cảm thấy trong óc "Ông" một tiếng, bóng dáng Tuyết Lang và Đường Viễn dần dần trùng hợp, lại chậm rãi chia lìa, trái tim đập bịch bịch.

Nếu không phải đã điều tra xác thực tuổi của Đường Viễn và gia đình cậu đúng là ở đây, anh đã thực cho rằng Tuyết Lang có lẽ không chết, mà người ấy trộm chỉnh dung, thay đổi thân phận sinh hoạt ở đây.

Đường Viễn, em có phải là Tuyết Lang hay không?

Đường Viễn thừa dịp Cố Viêm thất thần, phản thủ tạp trụ cổ của anh, năm ngón tay chậm rãi buộc chặt, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, đáy mắt gợn sóng không sợ hãi, lạnh nhạt nói: "Tuy rằng tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì. Nhưng là nếu đã điều tra về tôi, thì cũng biết ông ngoại tôi là ai, cũng có thể tra được tôi và anh trai từ nhỏ đã sống trong quân đội, thân thủ của tôi thật đặc biệt lắm sao?"

Đường Viễn đem âm cuối của câu nói sau cùng cố ý kéo dài, hắn sớm biết thằng nhóc Cố Viêm này sẽ kích hắn, cho nên vừa rồi mặc dù rất giận nhưng vẫn giữ được lý trí, những kĩ xảo đặc thù đánh nhau kịch liệt được huấn luyện ở BOF chưa từng dùng đến.

Đường Viễn nhìn khuôn mặt Cố Viêm đang biến thành đen, khóe môi nhếch lên: "Về phần vì sao mèo nhà anh lại dính lấy tôi, có bản lĩnh tự đi hỏi nó. Cố đại gia có nhiều tiền như vậy, có thể đi thỉnh vài chuyên gia hiểu về 'miêu ngữ', nhìn xem con mèo kia muốn nói cái gì?"

Dứt lời, khuỷu tay Đường Viễn nhấc ra, ngăn cách cơ thể hắn với Cố Viêm, làm như có thật mà vỗ vỗ áo ngủ, nhướng mày nói: "Mèo của anh ở đó, có bản lĩnh thì tự mang về. Còn mang không được thì phiền anh mỗi tháng giao phí sinh hoạt cho tôi, thêm cả phí chăm sóc, phí tổn thất tinh thần nữa!"

Cố Viêm ngẩn người, mấy lời vừa rồi quả thực làm đại não thiếu dưỡng khí, tức giận đến ngứa răng, tâm nói đứa trẻ xấu xa này….

Con ngươi xoay động, anh lại nhanh chóng áp sát từ phía sau lưng, ôm lấy thắt lưng Đường Viễn, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn, thấp giọng nói: "Mặc kệ em vừa rồi có nghe hiểu lời anh nói hay không. Anh nhất định sẽ điều ra em rõ ràng, ha hả….. Đến lúc đó anh muốn xem em có thể chối thế nào với anh, tiểu Tuyết Lang?"

Mấy âm cuối cố ý kéo dài của Cố Viêm làm Đường Viễn cứng người, hắn mím môi, khuỷu tay thúc ngay về phía sau.

Ánh mắt Cố Viêm nhíu lại, nhanh chóng "Chụt" hôn hai má Đường Viễn, lùi lại, ngón tay vuốt ve môi, nhướng mày cười nói: "Tiểu Viễn, em có ký hiệu của anh rồi."

21. Chương 21: Quấy Rầy Tin Nhắn (nhất)

Đường Viễn hung hăng nhấc chân đá quả bóng rổ nằm lăn lóc trên giường, bàn tay đặt tại drap giường nắm chặt, cỗ lệ khí trời sinh nháy mắt bị người kích bạo, trong phòng ngủ là một mảnh áp suất thấp nặng nề.

Đường Viễn vốn biết, Cố Viêm đã sớm không còn là một tiểu thiếu gia 10 tuổi lúc nào cũng cần người khác bảo hộ nữa. Chỉ cần Cố Viêm làm tốt thân phận giám đốc công ty Hoa Thiên, không cố ý trêu chọc mình và Đường gia thì hắn đã mừng rỡ tự tại lắm rồi.

Vậy mà thằng nhóc không biết thân biết phận này cứ năm lần bảy lượt lượn lờ trước mặt hắn. Tuy rằng nhìn qua thì có vẻ là lịch sự lễ phép nhưng kiểu gì cũng thấy Cố Viêm giống loại mặt người dạ thú, hai mắt nhìn hắn cứ luôn lộ ra mạt tinh quang nguy hiểm đáng ngờ.

Mà hôm nay, Đường Viễn thật trăm triệu lần cũng không ngờ được thằng nhãi này cư nhiên không nói câu nào liền cường hôn hắn.

"Chết tiệt!" Đường Viễn cau mày, dùng tay ra sức chà xát lau miệng.

Không hiểu sao thân thể hiện tại của hắn đặc biệt mẫn cảm, Cố Viêm đã bị hắn đá đi hơn nửa canh giờ rồi mà hai lỗ tai hắn vẫn còn đỏ bừng một mảnh, ngay cả làn da mơ hồ lộ ra dưới áo ngủ gấu mèo cũng có chút hồng.

Lúc này Cố Thiếu Cảnh đang nằm trong biệt thự của anh trai, chuyện gì cũng không biết, vô cùng cao hứng mà nhắn tin cho Đường Viễn: [Tiểu Viễn, lần này mệt cho cậu. Anh tôi tìm mèo Mun đã gấp đến độ muốn giết người. Ngày mai tôi sẽ đến ôm con mèo đó về ha.]

Đường Viễn mở điện thoại di động liếc nhìn tin nhắn, nghĩ tới lúc nãy mình kháp cổ Cố Viêm đụng phải vòng trang sức kia, nhếch môi trả lời: [Anh cậu vừa tới rồi.]

[Cái gì? A! Tôi biết rồi. Cậu gọi điện cho anh ấy phải không? Cũng đúng, chắc anh tôi đã đem con mèo kia về rồi hả. Tính tình con mèo đó đặc biệt xấu, có cào cậu phát nào không?]

[Không mang mèo về, gửi nuôi ở nhà tôi, một tháng năm nghìn.]

Hai tròng mắt của Cố Thiếu Cảnh suýt bật ra, vội vàng nhấn điện thoại gọi đến, chưa đợi Đường Viễn nói câu nào liền bắn luôn một tràng: [Anh tôi đem mèo Mun gửi nuôi nhà cậu? Ối trời đất ơi, là đầu anh tôi bị chập mạch hay đầu cậu có vấn đề? Nếu không thì chắc chắn là con mèo kia lên cơn động kinh? Còn năm nghìn một tháng? Tôi ngất ….. Bình thường đầu bếp chỉ nấu cơm cho nó thôi còn được trả một vạn a. Gấu mập sao đơn thuần vậy hả? Nghe tôi nói này, mèo Mun khó chiều lắm, nếu chiếu cố nó không được, cậu phải nhanh chóng _____ _____ uy? Uy? Uy uy uy? Gấu mập? Tiểu Viễn? Đường Viễn? ….. Ta kháo!"

Đường Viễn mặt không đổi sắc mà cúp điện thoại, mới vừa nãy bị Cố Viêm chọc tức làm đầu muốn thấy đau, hiện tại lại bị Cố Thiếu Cảnh bắn tía lia vào tai thực muốn đánh người, đang cố gắng hô hấp bình tĩnh lại thì Đường Niệm gõ cửa, hỏi: "Tiểu Viễn? Ngủ chưa em?"

"Chưa ạ." Gương mặt Đường Viễn nháy mắt nhu hòa, hắn vui vẻ chạy tới mở cửa, kêu lên: "Anh!"

"Nhóc này chỉ bám em thôi!" Đường Niệm cười, sờ sờ đầu em, chỉ vào mèo Mun đang ôm trong lòng, nói: "Cho nó ngủ trong phòng em đi."

Mèo Mun nhanh chóng nhảy lên trên người Đường Viễn, thoải mái mà mị hí mắt.

Tia Chớp bên cạnh sốt ruột, hướng mèo Mun đang rung đùi đắc ý trên người Đường Viễn "Ư ử" không ngừng.

"A, Tia Chớp của chúng ta không nỡ rời xa bạn nhỏ." Đường Niệm vui vẻ, sờ sờ đầu Tia Chớp, chuyển suy nghĩ, cười rạng rỡ: "Được, anh cũng muốn ngủ trong phòng Đường Viễn, anh cũng muốn dính người, ha ha." Nói xong Đường Niệm lập tức khoác bả vai Đường Viễn, hướng hắn tề mi lộng nhãn, cười gian xảo.

Đường Viễn cũng cười to: "Em đi thu thập một chút."

Vì thế vào ngày hôm sau, Triển Cẩn Lan sốt ruột muốn nhìn thấy cục cưng, dùng chìa khóa mở cửa nhà, nhanh như chớp xông vào phòng Đường Viễn liền thấy được hai em đang ôm nhau nằm trong ổ chăn vù vù ngủ.

Kỳ thật, Đường Viễn đã sớm tỉnh, sinh hoạt đặc công quanh năm suốt tháng đã tạo cho hắn tính cảnh giác phi thường cao. Chẳng qua, hắn sớm đoán được là mẹ đến đây, Đường Niệm lại ôm hắn ngủ ngon lành, nên hắn lại tiếp tục giả vờ đang ngủ.

"Tiểu Niệm!" Triển Cẩn Lan vỗ vỗ mông Đường Niệm, lại kéo Đường Viễn hướng vào trong ngực lay, kêu lên: "Mấy giờ rồi hai đứa còn ngủ? Đường Niệm! Tối hôm qua con có lôi kéo tiểu Viễn chơi game suốt đêm không đó?"

Đường Niệm cựa mình, giật giật mông, mày nhăn tít lại, mí mắt cũng chưa nâng, lầu bầu nói: "Không thể nào, mẹ sáng mai mới đến mà? Vậy, ta ngủ tiếp …"

"Máy bay đến sớm!" Triển Cẩn Lan còn muốn đưa tay nhéo lỗ tai Đường Niệm, Đường Viễn bật người vươn tay kéo lại gần, nhu nhu ánh mắt, thanh âm ngái ngủ ngoan ngoãn kêu lên: "Mẹ…"

Tâm Triển Cẩn Lan đều mềm lại, ôm Đường Viễn trong ngực lăn qua lăn lại, kích động nói: "Tiểu Viễn, mẹ nhớ con muốn chết! Nào, hôn mẹ một cái!" Nói xong, bà liền hôn khắp mặt Đường Viễn.

Đường Niệm quả thực bị tiếng huyên náo của mẹ làm phiền gần chết, mãnh liệt xoay người ngồi dậy, vươn tay dụi mắt, nhìn đồng hồ, mắt trợn trắng, tức giận nói: "Mẹ, lúc này mới tám giờ a! Chậc, Tiểu Viễn đã 17 tuổi, mẹ đừng hơi tý là ôm hôn em nó thế….". Đường Niệm nhanh chóng kéo Đường Viễn lại, nhu nhu đầu em trai, ngáp một cái: "Đi rửa mặt đi em, anh đi làm điểm tâm."

Nói xong, liếc nhìn mặt mẹ đang biến sắc, cậu thầm than một tiếng, vội bật người rướn cổ hôn "Chụt" lên má mẹ một cái xong mới xuống giường: "Mẹ, con vẫn nhớ mẹ mà. Mẹ ăn điểm tâm chưa ạ? Con đi làm bữa sáng Trung Quốc cho mẹ nhé!"

"Thằng nhóc thối này!" Triển Cẩn Lan trạc trạc đầu Đường Niệm, từ trên giường đứng lên, sửa sang lại quần áo, nhìn hai mắt hiện lên nước đáng yêu của cậu con út, cười rạng rỡ: "Tiểu Viễn, con đi rửa mặt với anh đi. Mẹ sẽ làm điểm tâm cho các con. Đúng rồi! Quà cho hai anh em đặt trên bàn trà ngoài phòng khách, hai đứa tự đi mở nhé!"

Triển Cẩn Lan là con gái một, lớn lên trong đại viện quân khu, tính tình giống hệt ông ngoại Đường Viễn, phi thường trong sáng nhưng cũng tương đối cường thế, phàm là gặp chuyện gì đều phải chú ý cái chữ "Lý". Bà từ tiểu học đã có thành tích rất tốt, con nhà gia giáo, không nói đọc nhiều sách vở nhưng cũng có tầm nhìn rộng lớn. Hơn nữa, bề ngoài của bà vốn rất xuất chúng, lại có thói quen nghề nghiệp nên bình thường rất chú trọng cách ăn mặc cùng bảo dưỡng nhan sắc, cho nên mới nhìn qua thì hoàn toàn không thể nào biết được bà đã hơn 40 tuổi.

Khi bà dẫn theo hai cậu con cưng tham dự một vài buổi trình diễn thời trang, đặt trong mắt người ngoài, đây tuyệt đối chính là những nhân vật nổi bật, xinh đẹp nhất trong đám đông, khiến người ta phải cảm thán, hâm mộ.

Triển Cẩn Lan chọn trong tủ quần áo của Đường Niệm một chiếc áo sơmi rộng để thay, vừa vắn tay áo vừa chỉ mèo Mun đang nằm cùng Tia Chớp một bên: "Nhìn Tia Chớp vẫn ngốc quá! Tiểu Viễn, con nuôi mèo khi nào thế? A? Lỗ tai con mèo này bị làm sao vậy?"

"Của bạn học ạ, mẹ cứ gọi nó là mèo Mun." Đường Viễn đơm cho mẹ một bát cháo, cười nói: "Bạn con cách trường khá xa, không tiện mang nó về nên nhờ con chăm sóc hộ. Mèo Mun rất nghe lời mẹ ạ."

Mèo Mun nhanh chóng đứng dậy lắc lắc đuôi, hướng Triển Cẩn Lan nịnh nọt lấy lòng "Meo" một tiếng. Tia Chớp thấy vậy cũng đi theo ve vẩy cái đuôi xù, hướng mèo Mun củng củng cái mũi: "Uông~~!"

Đường Niệm đang uống một ngụm canh, "Phốc" một tiếng phun ra, vừa khụ khụ vừa cười: "Anh sớm muộn gì cũng bị ai đứa này chọc cười đến chết, ha ha ha…"

"Xem con kìa!" Triển Cẩn Lan tươi cười nhìn con, lại nói tiếp: "Ông bà ngoại mấy hôm nay đều nhắc đến hai đứa đó. Cơm nước xong hai đứa đi mua sắm với mẹ, chọn một số đồ làm quà rồi qua đó chơi nhé!"

Đường Niệm "Vâng" một tiếng đáp lời, lại hướng em trai chớp chớp mắt cố ý làm xấu, nói tiếp: "Mẹ còn không biết. Ông ngoại chính là cái gì cũng không hiếm lạ, chỉ hiếm lạ mỗi tiểu Viễn thôi, cái gì tốt cũng mang cho em hết."

"Ai! Thằng nhóc thối này đang nghen tỵ hả?" Triển Cẩn Lan đá cậu một cước: "Con còn bé đã hiểu chuyện sớm. Mỗi lần ông ngoại ôm tiểu Viễn đi con liền lộ ngay cái mặt thối nhất quyết không cho ôm, lúc nào cũng đòi ôm em, đã thế còn vô cùng chính trực nói sợ ông bế làm rớt sẽ đau em. Con làm ông ngoại tức chết bao nhiêu lần, ha ha."

"Hắc hắc, toàn chuyện đời thủa nào rồi mẹ còn nhắc lại làm gì. Mẹ, ăn cháo, ăn cháo…". Đường Niệm xấu hổ, nhăn mặt, chân chó mà hướng mẹ tỏ ra yếu kém: "Con chỉ có một em trai thôi. Tất nhiên con phải thương em rồi!"

"Biết rồi!". Triển Cẩn Lan xoa đầu con một cái, không nín được cũng cười: "Ông bà ngoại cũng yêu con lắm. Chỉ là chê con hồi bé quậy phá quá, ba ngày thì hai lần gặp rắc rối, hai người toàn giả vờ mang em con đi để dọa con thôi."

"Mẹ đừng xoa nữa, xoa nhiều sẽ ngốc đó! Chậc, tiểu Viễn không được cười, đơm cho anh bát cháo…."

Đường Viễn cười híp mắt lại, vui vẻ ăn thêm hai bát cháo.

Tuy rằng hắn không biết hết những chuyện lúc bé, nhưng Đường Viễn cũng biết chủ nhân thân thể này thật quá hạnh phúc. Đôi khi hắn đã nghĩ, đời trước tay mình đã dính bao nhiêu máu, không tính là người tốt gì. Vậy mà ông trời lại cố tình đối tốt với hắn như vậy, cho hắn trùng sinh một lần nữa, còn trao cho hắn một gia đình cùng với thân nhân vô cùng thương yêu, sủng ái hắn.

Đường Viễn thật hâm mộ chủ nhân của thân thể này, cũng từng lo lắng không biết cậu ta đi nơi nào, lòng tràn đầy hi vọng có một ngày sẽ trả lại thân thể cho tiểu Viễn hạnh phúc kia.

Đường Viễn hơi hơi thu liễm cảm xúc, ngậm chiếc đũa nhìn mẹ và anh trai, nhớ tới tiệc tối đón người mới, lòng liền có chủ ý.

Bất đồng với không khí vui vẻ của ba mẹ con Đường Viễn, Cố Viêm và Cố Thiếu Cảnh bên này ngồi bồi ăn tối có vẻ có chút buồn.

Cố Vệ Quốc bàn chuyện quân sự tại "Vương quốc dưới lòng đất" ở dưới Nhà cũ đã xong. Giờ ông đang cùng các chiến hữu cũ ăn cơm trưa, uống trà nói chuyện phiếm.

"Ai, Triển tham mưu, tôi nghe nói hai bảo bối cháu ngoại của ngài năm nay thi đỗ đại học A phải không? Chuyện vui lớn như vậy, ngài như thế nào không mở tiệc rượu mời chúng tôi một bữa a!" Phùng Phong uống một ngụm trà, trung khí mười phần mà cười nói.

Triển Viễn Kiếm có một gương mặt vuông vắn, góc cạnh, tuổi đã lớn nhưng cơ thể vẫn to khỏe, rắn chắc như trước, long tinh hổ mãnh, một thân quân phục nghiêm chỉnh. Ông nghe vậy bèn vươn tay chỉ chỉ lão Phùng nói: "Ông cũng biết đó là hai cháu trai bảo bối của tôi, như thế nào tôi lại mang cục cưng đến cho đám lão binh lúc nào cũng oang oang như các ông xem hả, ha ha ha…."

Những người khác đều đi theo cười to.

Những người có mặt phòng khách này, ngoại trừ Cố Vệ Quốc, tất cả đều có quân hàm thấp hơn Triển Viễn Kiếm một bậc. Dù sao, tất cả bọn họ năm đó đều là lính tinh nhuệ của Triển lão.

Lần này, Cố Vệ Quốc mời các chiến hữu cũ đến nhà tụ họp ăn cơm cũng thỉnh cả huấn luyện viên năm đó —— Triển Viễn Kiếm đến chơi, nói một hồi thì là mở yến tiệc mời thầy cũng không quá đáng.

Cố Viêm ngừng xe, nhìn kính chiếu hậu nói: "Tiểu Đông, em đi tìm mẹ trò chuyện, còn nhóc thì theo anh đến phòng khách."

"Ai! Chị, em muốn đổi chỗ với chị." Cố Thiếu Cảnh trưng khuôn mặt đau khổ, quyệt miệng nói: "Hic, bồi chuyện với mấy ông già đó, nói ba câu đã không rời nghề cũ, toàn chuyện huấn luyện binh, rồi nói mấy vụ mắc lỗi, phiền chết được."

"Tật xấu!" Cố Lãnh Đông vỗ đầu em trai, hướng Cố Viêm nói: "Anh, em đi trước đây."

Cố Thiếu Cảnh đành ngậm ngùi nắm điện thoại di động, cúi đầu đi theo sau Cố Viêm.

"Cậu chính là Cố Viêm?" Một giọng nữ mang theo ý cười vang lên.

Cố Thiếu Cảnh sợ hãi nhảy lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm dung mạo và quân hàm Phùng Hiểu Hiểu, thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là đối tượng của anh cả hôm nay.

22. Chương 22: Quấy Rầy Tin Nhắn (nhị)

Phùng Hiểu Hiểu có mái tóc ngắn, dáng người cao gầy, ngũ quan đoan chính hiên ngang, một đôi mắt to sinh động nhưng cũng khó che dấu ngạo khí cùng sắc bén, rất có điểm tư thế cả vú lấp miệng em.

(Cả vú lấp miệng em: hàm chỉ một thói xấu của người đời là hay ỷ vào thế lực, sức mạnh để chèn ép, lấn át người kém mình về thế lực và địa vị trong cuộc sống.)

Kỳ thật điều này cũng không thể trách cô, dù sao từ khi mới kiến quốc, vô luận là thân nam nhi hay nữ nhi của Phùng gia đều là võ quan. Trải qua nhiều năm dài, cứ nhắc đến Phùng gia là nghĩ ngay đến gia đình truyền thống sĩ quan cao cấp trong quân đội, chính vì vậy Phùng Hiểu Hiểu không cường thế là một điều khó.

Lại nói đến bố của Phùng Hiểu Hiểu – Phùng Phong là một ngọn núi lớn, ông đang nắm giữ quân hàm thiếu tướng lục quân, đảm nhiệm chức vụ quân đoàn trưởng đại quân khu. Hổ phụ vô khuyển tử, từ khi vào bộ đội, Phùng Hiểu Hiểu đã cho thấy gen nhà lão Phùng thuộc loại siêu biến thái, là nữ giới nhưng không hề thua kém bất cứ người đàn ông nào, chỉ hơn 30 tuổi, nhờ ba lần lập được chiến công xuất sắc và luôn hoàn thành tốt công tác, quân ủy đã đề bạt nâng quân hàm lên ba sao hai gạch giữ chức trung đoàn phó.

Hơn nữa, bản thân Phùng Hiểu Hiểu cũng vô cùng xinh đẹp, bình thường sau lưng cô không thiếu nhất chính là người theo đuổi, cho nên tâm tính khó tránh khỏi có chút cao ngạo. Cô cũng rất rõ ràng, ông bố Phùng Phong mang theo cô đến đây tham gia yến tiệc tụ họp chiến hữu chính là để giới thiệu đối tượng kết hôn sau này.

Tâm tư của ông bố, Phùng Hiểu Hiểu biết nhất thanh nhị sở. (Một rõ hai ràng)

Quan sát đánh giá Cố Viêm một phen, Phùng Hiểu Hiểu cảm thấy người đàn ông này ngoại trừ không có quân hàm, về gia thế bối cảnh, năng lực, diện mạo đều rất được, chỉ không rõ tính tình thế nào.

Phùng Hiểu Hiểu có chút chủ nghĩa nữ quyền, tuy đồng ý tìm một đối tượng ôn hòa để kết hôn, nhưng nếu đối phương có năng lực hàng phục được cô, cô càng nguyện ý gả cho người đó, bởi con người ai chẳng có tính tôn sùng cường giả?

Hiện tại, Phùng Hiểu Hiểu có ấn tượng không tồi, rất có cảm tình với Cố Viêm. Cô khẽ gật đầu nói: "Xin chào, tôi là Phùng Hiểu Hiểu."

Cố Viêm còn không có phản ứng, Cố Thiếu Cảnh đã lộp bộp trong lòng "Ta kháo! Bà chị này có cái biểu tình gì vậy?"

Cố Thiếu Cảnh trưng ra một bộ mặt nhăn nhó. Cậu phi thường không thích nhìn nữ nhân ngạo mạn trước mắt, tâm nói "Anh trai tôi là tư lệnh viên trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của quân bộ. Hơn nữa ông bố Cố Vệ Quốc lại là thượng tướng lục quân, quân hàm cao nhất trong bộ đội – Đại tướng quân. Hứ, nhan sắc chỉ ở mức chấp nhận được, lại là một cái 'phó' thì có gì đắc ý? Nếu không phải chị tôi có thân phận phức tạp thì khi thấy chị ấy cô đã phải cúi đầu chào rồi. Đã thế lại còn hơn anh trai tôi một đống tuổi, còn muốn làm chị dâu tôi? Không có cửa đâu!"

"Xin chào!" Cố Viêm khẽ mỉm cười, anh là một người co được giãn được. Vừa rồi nhìn thấy vẻ mặt của bà chị này, anh đoán được ngay thằng nhóc thối bên cạnh đang suy nghĩ gì, liền đá nhẹ vào chân, nói: "Bố sắp đến rồi, em đi tiếp một chút."

Cố Thiếu Cảnh bĩu môi, ánh mắt chuyển chuyển, nhanh chóng ghé sát vào tai Cố Viêm: "Anh, em không thích bà chị này đâu. Anh không được chọn đối tượng là bà này đâu nhé!" Nói xong, nhìn cũng không nhìn Phùng Hiểu Hiểu, cậu liền quay mông đi mất.

Cố Viêm buồn cười cũng không biết làm sao, lại nhớ đến Đường Viễn, nhất thời trong lòng liền ngứa.

Anh hướng Phùng Hiểu Hiểu phi thường lễ độ mà cong cong thắt lưng, không nhanh không chậm mà nói: "Nghe bố tôi nói, Phùng tiểu thư tuổi còn trẻ mà đã là đối tượng trọng điểm được bồi dưỡng của quân ủy. Hôm nay vừa thấy, Phùng tiểu thư quả nhiên có tư thế hiên ngang oai hùng. Bố tôi sẽ đến trong chốc lát, bên ngoài trời lạnh, xin mời tiểu thư đến phòng khách uống ly trà?" Giọng điệu hoàn toàn là một bộ đãi khách, giải quyết công việc chung.

"Cậu cứ gọi tên của tôi như chú Cố là được rồi." Phùng Hiểu Hiểu cảm thấy rất cao hứng. Cố Viêm thật sự rất không tồi, lễ độ, tướng mạo tốt, có gia thế, nếu lúc trước cậu ta đi theo con đường bộ đội như bố có lẽ sẽ là một nhân vật lớn.

Đương nhiên nếu cô biết hiện tại Cố Viêm đã vào biên chế chính quy lục quân là thượng tướng, sắp tiếp nhận chức vụ quốc gia đặc biệt cấp cho cục BOF, cũng trực tiếp ngồi cùng với các lãnh đạo tối cao của quốc gia bàn bạc nhiệm vụ, phỏng chừng tròng mắt đều có thể trừng đến rớt rồi đi.

Hai cảnh vệ ở cửa theo bản năng muốn cúi chào Cố thiếu gia, lại mãnh liệt nhớ tới lời dặn dò của Cố Vệ Quốc liền lập tức từ bỏ, ngược lại hướng Phùng Hiểu Hiểu kính chào theo nghi thức quân đội.

"Ai___!" Phùng Phong nheo mắt, chỉ ra cửa, tùy tiện cười nói: "Này, ông bố không có thấy, cậu con đã đến trước rồi. Tiểu Viêm, đến đây, cháu ngồi ở đây đi, uống trà với mấy lão già này."

Phùng Hiểu Hiểu lần lượt theo thứ tự kính chào từng người một theo nghi thức quân đội. Sau đó mọi người liền hàn huyên khách sáo một phen, bưng chén uống trà nói chuyện phiếm.

Cố Viêm vốn nhớ thương cháu ngoại của người ta, khi uống trà không ngừng quan tâm đến Triển tham mưu. Anh nói cười vô cùng khiêm tốn, nho nhã lễ độ và có tu dưỡng. Hai cha con Phùng gia nhìn xem vô cùng thuận mắt cùng vừa lòng.

Phùng Phong ngẫm nghĩ, ánh mắt mình quả là tốt, thằng nhóc Cố Viêm này lớn lên rất giỏi giang đa tài. Phùng Hiểu Hiểu thì càng thêm vừa lòng với Cố viêm

"Này, còn bé con kia đâu? Vài năm không gặp, không biết cậu nhóc đó thế nào rồi?" Khi Cố Viêm còn nhỏ, Triển tham mưu đã từng bế anh. Mắt nhìn người của ông luôn rất chuẩn, tính cách cũng ngay thẳng, trước kia ông từng nói Cố Vệ Quốc có cậu con trai tốt, cậu nhóc Cố Thiếu Cảnh kia chắc chắn cũng không phải là bao cỏ, chỉ tiếc hai anh em nhà này không gia nhập quân đội, liền cười hỏi thăm.

Triển Viễn Kiếm vươn ngón trỏ hơi hơi chỉ chỉ ly trà, người giúp việc lập tức rót thêm trà cho ông.

Cố Viêm liếc mắt nhìn đồng hồ, mỉm cười nói: "Bố cháu sắp đến rồi ạ. Tiểu Cảnh đang đi đón. Cháu mời ông uống ly trà ạ."

Vừa dứt lời, thanh âm trầm ổn vang dội đậm chất quân nhân của Cố Vệ Quốc đã vang lên: "Nhóc con, ông Triển đang nhớ thương con kìa. Nhanh, đến chào ông đi con!"

"Cháu chào ông ạ!" Cố Thiếu Cảnh cười hì hì, lập tức đánh cái chào theo nghi thức quân đội, vụt đi qua, nháy mắt nói: "Ông biết không, cháu cùng tiểu Viễn chơi với nhau rất thân. Từ nay về sau ông cứ yên tâm đi ạ, ở đại học A có ai dám khi dễ tiểu Viễn, cháu sẽ đánh cho họ răng rơi đầy đất!" Nói xong cậu liền bật người giả bộ đánh quyền.

Triển Viễn Kiếm cười ha ha một trận, lại đột nhiên nghiêm mặt, lớn tiếng nói: "Đồng chí Cố Thiếu Cảnh!"

"Có!" Cố Thiếu Cảnh lập tức ưỡn ngực, hóp bụng, ngẩng cao đầu.

"Ta lệnh cho cậu, năm năm đại học, chiếu cố tốt cho tiểu đồng chí Đường Viễn, có lòng tin hay không!"

"Báo cáo thủ trưởng, cái này khẳng định có!"

Mọi người trong phòng cười ra nước mắt, ngay cả Cố Viêm cũng rất vui vẻ. Anh nhớ đến thân thủ của Đường Viễn, tâm nói 'nhiệm vụ này rất gian khổ, nhóc con năng lực hữu hạn không đảm nhiệm được đâu, rõ ràng nên giao cho anh thực hiện thôi'. (=_= anh mà thực hiện thì tiểu Viễn còn nguy hiểm hơn)

"Tham mưu trưởng, nhà có phân trà ngon, biết ngài yêu thích uống trà, tôi đã bảo cảnh vệ lấy trên xe xuống, ha ha ha…" Giọng Cố Vệ Quốc trầm trầm, cho dù cười to cũng mang theo uy nghiêm cùng khí phách. Ông đem quân phục giao cho một viên cảnh vệ, ngũ quan hoàn toàn lộ ra.

Chỉ cần nhìn thoáng qua người ta cũng biết Cố Viêm là con trai ông, hai cha con quả thực cùng một khuôn đúc ra, phong thần tuấn lãng, mày kiếm mắt đen, thật sự là muốn có bao nhiêu anh tuấn liền có bấy nhiêu anh tuấn.

Triển Viễn Kiếm cười chỉ chỉ ông, cũng không nói chuyện.

Phùng Hiểu Hiểu đứng dậy, cung kính cúi chào theo nghi thức quân đội, nói: "Chú Cố!"

"Lão Phùng, Hiểu Hiểu chính là càng lớn càng đẹp, thật chẳng giống ông." Cố Vệ Quốc cười gật đầu, phân phó một tiếng, người giúp việc bắt đầu lục tục mang thức ăn lên.

Chỗ ngồi của Cố Viêm bị tận lực sắp xếp đến bên cạnh Phùng Hiểu Hiểu.

Phùng Hiểu Hiểu rất cao hứng, không giống như các thiên kim tiểu thư hay nhăn nhó thẹn thùng, cô thích chính là thích, trong quá trình ăn cơm rất nhiệt tình gắp đồ ăn cho Cố Viêm. Cái cảnh này làm Cố Thiếu Cảnh ngồi cạnh nhìn xem rất khó chịu.

Nhưng Cố Viêm thì lại chẳng có cảm giác gì, chỉ để ý vươn tay chắn rượu giúp bố, thật sự là muốn bao nhiêu phong độ thì có bấy nhiêu phong độ, muốn bao nhiêu nam tính thì có bấy nhiêu nam tính. Hoàn toàn không nhận ra anh là người lúc trước giương nanh múa vuốt, tức giận nóng nảy la hét "Con mẹ nó! Tìm không thấy liền đem đám thùng cơm này bắn chết hết cho tôi, xả toàn băng!" trong biệt thự.

Kỳ thật, tính tình Cố Viêm có thể cười có thể giận, nhưng tuyệt đối không thiếu khí phách sát phạt quyết đoán. Chỉ cần người khác không cố ý động đến nghịch lân của anh, Cố Viêm vẫn là người rất có tu dưỡng, ân, ít nhất mặt ngoài giả bộ là rất giống như vậy.

Dùng cách nói của Đường Viễn thì chính là: Cố Viêm nhìn qua là mặt người dạ thú, nhưng khi thoát quần áo, thì phải là lưu manh cầm thú.

Tửu lượng của Cố Viêm không thấp, nhưng nhóm người này từ trong bộ đội lăn lộn đi ra tới lưu manh thủ trưởng cũng tuyệt đối không vừa. Nhóm lão thành tôi một câu ông một câu, mấy vòng luân phiên tạc qua, hai cậu con trai của Cố Vệ Quốc có tửu lượng tốt đến mấy thì cũng đều có chút mặt đỏ.

Đến khi Cố Viêm nửa đường chạy vào toilet, đầu óc đã hơi choáng váng.

Anh dựa lưng vào tường, lấy di động trong túi ra, sau khi ấn vài phím tên Đường Viễn liền hiện ra. Anh nheo mắt nghĩ nghĩ, "Hắc hắc" cười vui vẻ một lát, mới gõ vài kí tự, nhấn phím gửi đi.

Đường Viễn vừa mới từ nhà ông ngoại trở về. Nghe bà ngoại nói ông đã được người khác mời đi ăn cơm, ba mẹ con cũng không ở lâu, nghĩ hai anh em được nghỉ quốc khánh còn tương đối dài, mấy hôm nữa sẽ quay lại.

Đêm nay Triển Cẩn Lan muốn ở lại cùng hai con trai, đơn giản thu thập xong liền trụ lại phòng của Đường Niệm, lên mạng đọc tin tức. Đường Niệm thì đang ngồi xếp bằng tại giường Đường Viễn, ôm máy tính xem một bộ phim hài, định lôi kéo em trai cùng xem.

"Tiểu Viễn! Điện thoại em kêu kìa!" Đường Niệm vuốt cằm, tập trung tinh thần xem phim.

"A?" Đường Viễn đang đeo tai nghe, lấy bút máy viết viết vẽ vẽ trên giấy. Buổi sáng nay hắn đã có ý tưởng cho tiết mục biểu diễn ở tiệc tối đón người mới của hệ. Hắn biết anh trai và mẹ đều muốn đi xem, lần này dành tặng cho gia đình một món quà đi.

Tâm tình Đường Viễn rất không tồi. Tâm tình mèo Mun cũng không kém, nó ngồi trên bả vai Đường Viễn, cùng Tia Chớp mắt to trừng mắt nhỏ.

Với tay lấy điện thoại, Đường Viễn còn vui vẻ mỉm cười gãi gãi cằm cho mèo Mun. Sau khi cúi đầu nhìn thấy hai chữ "Cố Viêm", khuôn mặt hắn nháy mắt liền tái lại rồi.

[Tiểu Viễn, biết chỗ voi sao?]

Đường Viễn nhìn tin ngắn, trên mặt một trận xanh một trận trắng. Cũng không phải vì ý tứ trên điện thoại của Cố Viêm mà sinh khí, mà hắn thuần túy nhớ đến tối hôm qua thằng nhóc thối kia dám cường hôn mình, xương ngón tay nhanh chóng nắm chặt kêu lách cách.

Kỳ thật, về vấn đề 'chỗ voi', Đường Viễn cũng thật không thể nói được là hiểu.

Đời trước, Đường Viễn sống 25 năm. Nhưng 25 năm sinh hoạt của hắn lại làm người ta nghe xong thật muốn líu lưỡi.

Bình thường, trừ phi có nhiệm vụ yêu cầu, cơ bản hắn sẽ không đi chơi chỗ nào xa hoa trụy lạc. Hơn nữa, tính tình Tuyết Lang vốn lạnh nhạt, mang cho người ta cảm giác cấm dục cường hãn, hắn nào biết cái gì là 'chỗ voi'?

Đường Viễn còn chưa từng có hứng thú lăn lộn với nữ nhân trên sàng đan, chứ nói chi là cùng nam nhân thảo luận vấn đề 'chỗ voi'.

(chỗ voi là tiếng lóng của thẩm du, tức là thủ d*m đấy ạ =_=)

Bất quá, Đường Viễn không hiểu cũng không quan hệ, quan trọng là Cố Viêm đã tính toán ra tay với hắn rồi.

Cố Viêm nghĩ đến bộ dáng Đường Viễn đọc tin nhắn kia, càng nghĩ lại càng phát giác cậu giống như phiên bản thu nhỏ của Tuyết Lang, trong lòng mừng rỡ muốn chết, ngoài mặt vẫn cố tỏ vẻ lãnh khốc, nhanh chóng qua trở lại bàn cơm. Những người phục vụ nhìn nét mặt quan khách đã ngà ngà say liền mang cho bọn họ chén dấm giải rượu.

"Mang đi!" Khuôn mặt Cố Vệ Quốc đã uống đến đỏ bừng, đề khí quát: "Ta đang cùng các chiến hữu uống rượu, mấy người mang đồ chơi này lên làm gì?"

Cố Viêm cũng chưa thật say, vừa rồi đi giải quyết, lại thuận tiện đùa giỡn Gấu mập cảm thấy rất vui vẻ, rượu cũng gần như tỉnh hết, liền để phục vụ đem chén giải rượu bưng đi, tươi cười hướng các trưởng bối rót thêm rượu.

"Tôi xem a, Hiểu Hiểu này rất tốt, còn cường thế hơn so với hai cậu con trai của tôi." Cố Vệ Quốc uống có chút nhiều, chụp lên bả vai Phùng Phong: "Chuyện của người trẻ tuổi, mấy lão già chúng ta cũng không hiểu, cứ kệ chúng nó tự tìm hiểu đi, đến đến đến, rót đầy! Nào cụng chén!"

"Hắc hắc, lão Cố, ông cũng đừng thiếp vàng lên mặt nhá. Đồng chí tiểu Viêm tuyệt đối là trò giỏi hơn thầy, ông xem cái công ty gì kia, kinh doanh thuận lợi đủ đường, chúng ta còn phải vẻ vang thay nữa đó."

Phùng Phong cười đến mắt đều nheo lại, thật sự càng xem Cố Viêm càng thấy vừa lòng.

Cố Viêm nhếch khóe môi, quay đầu đối mặt với Phùng Hiểu Hiểu, ánh mắt không chút để ý mà mị lên, nghiêng đầu đi qua, âm lượng chỉ có hai người nghe được, nhẹ giọng nói: "Thật ngại ngùng quá Phùng tiểu thư, tôi không phải là đối tượng của cô."

23. Chương 23: Cách Cố Thị Truy Lão Bà (nhất)

Nhất thời khuôn mặt Phùng Hiểu Hiểu xanh mét, không nói được câu nào.

Cố Thiếu Cảnh vô cùng cao hứng, trong lòng lại nổi lên mấy chuyện xấu, thừa dịp say rượu mà khoác lên bả vai anh, miệng không nhịn được nói: "Ai___! Anh! Anh đừng có giả bộ, câu vừa rồi là xuất phát từ nội tâm hay là nghe lời em nói thế? Anh bên ngoài đã có người rồi đúng không hả? Sao anh lại không chọn

Phùng Hiểu Hiểu làm đối tượng a? Người ta là khuê nữ thật tốt mà, chú Phùng cũng rất vừa ý với anh đó, hắc hắc…..” Cậu nằm úp sấp trên vai anh, ghé sát vào lỗ tai lải nhải mà quên phắt lúc trước chính mình còn ồn ào không cho phép ông anh chọn đối tượng này.

Cố Viêm đặt ly rượu lớn xuống bàn, hiện tại trừ bỏ đầu có hơi đau, cơ thể nhìn chung là không có việc gì, hai mắt vẫn thanh minh thấu triệt, hiện ra một cỗ khí thế sắc bén.

Bả vai anh nghiêng xuống, Cố Thiếu Cảnh không đề phòng lập tức ngã chỏng vó. Cố Viêm tỏ vẻ miễn cưỡng nói: “Cuối tuần này đại học A vẫn được nghỉ quốc khánh phải không? Tiểu Đông đã đặt thời gian cho nhiệm vụ đi Ethiopia rồi, là mấy ngày tới đó. Em cùng tiểu Đông lần này là chủ lực ở tiền tuyến, anh cho hai đứa hợp tác. Em làm quen với nhiệm vụ và cộng sự đi, công việc cụ thể thì tìm tiểu Đông thương lượng.”

Cố Thiếu Cảnh đang nằm bò trên thảm, mắc mưu tức giận kêu rên một tiếng, lăn qua lăn lại mà khóc lóc om sòm: “Anh có phải là anh trai em hay không? Anh có lương tâm hay không a? Em năm nay mới 17 tuổi mà? Thuê trẻ em vị thành niên là phạm pháp anh biết không hả? Em còn chuẩn bị cùng Gấu mập đi chơi a! Không đi, không đi, đánh chết em cũng không đi!”

“Không đi cũng được, quốc khánh được nghỉ bảy ngày, em liền theo anh đi Lầu một đi.”

“Hả? Anh! Em vừa nói giỡn đấy ạ! Người ta nói “huynh trưởng như cha” mà, ngài đã phân phó thì làm sao em có thể không đi chứ! Kia, em sẽ lập tức đi tìm chị thương lượng nhiệm vụ này. Đêm nay anh uống nhiều như vậy khẳng định là mệt chết rồi, mau về phòng nghỉ ngơi đi ạ, hì hì…..”

Cố Viêm nhíu mày, nhìn Cố Thiếu Cảnh lập tức đứng lên chạy như bị lửa đốt mông, khóe môi câu lên một tia cười, đi vào phòng ngủ.

Sau khi tắm xong, Cố Viêm khoác một chiếc áo choàng tắm màu trắng, buộc lại dây lưng, bán nằm trên giường lớn, lộ ra một khoảng da màu đồng trước ngực. Đôi tay thon dài mang theo vết chai vì hàng năm luyện đao, súng thả lỏng trên gối.

Cố Viêm từ từ nhắm hai mắt, đem ngón giữa đặt trên huyệt thái dương thong thả xoa nhẹ trong chốc lát, xoa xoa một hồi đột nhiên cảm thấy vui vẻ.

Anh với tay lấy điện thoại, mặt mày hớn hở nhìn những tin nhắn gửi cho Đường Viễn, xem xét xong một lần, nhất thời tinh thần đều xẹp xuống. A? Thế nào mà lật tới lật lui đều là lão tử gửi tin nhắn đi, tiểu Viễn cư nhiên một cái cũng không trả lời???

Ẩn ẩn tức giận, Cố Viêm đứng lên uống hai cốc nước ấm, điều chỉnh tốt cảm xúc, lập tức bấm điện thoại.

Đường Viễn ngồi xem phim cũng không hứng thú lắm, lúc này đang cầm điện thoại trong tay, đúng lúc Đường Niệm xem phim cười ngặt nghẽo đổ người sang, chiếc di động chấn động một cái, hắn bất ngờ nhấn phải nút tiếp nhận.

Cố Viêm: “…”

Đường Viễn: “…”

Đường Niệm: “Ha ha ha… Cười chết mất … Tiểu Viễn, em xem kìa … Ha ha ha…”

Hiện tại, mèo Mun giống như đại gia mà ngồi xổm trên đầu Tia Chớp ve vẩy đuôi. Nghe thấy tiếng cười sằng sặc của Đường Niệm, nó và Tia Chớp như có thần giao cách cảm, cùng thống nhất một tư thế đi nghiên cứu Đường Niệm, mắt mèo, mắt cún đều lộ một cỗ mê mang không giải thích được – này, có chuyện gì mà anh của cậu chủ lại cười lăn lộn vậy nhỉ? Y như một kẻ lỗ mãng vậy.

Đường Niệm xem phim cười đến rút gân, liếc mắt nhìn sang, đột nhiên thấy hai con vật nhỏ đang dùng một dáng vẻ ngơ ngác nhìn chằm chằm vào mình. Đã vậy, mèo Mun bất thình lình bị Đường Niệm nhìn lại, giật mình không hề phòng bị liền từ đầu Tia Chớp lăn tòm xuống dưới, “Phanh” một tiếng, đầu cắm thẳng vào thảm lông dê. Nó nhanh chóng nhảy dựng lên, tức giận xù lông, ngươi ngồi kiểu gì làm rớt ta xuống vậy, liền vươn móng vuốt đi cào Tia Chớp.

Đường Niệm nằm ngó hai con vật, càng ôm bụng cười lăn lộn, nước mắt cũng chảy ra: "Ôi cái thân tôi! Đau bụng quá! Tiểu Viễn, anh buồn cười chết mất, ha ha ha ….."

Đường Viễn: "…"

Cố Viêm nghe thấy tràng cười vui vẻ ở đầu dây bên kia, nháy mắt cảm thấy trong máu mình như có một vạn lão hổ nhe răng gào thét, quả thật làm anh nổi giận muốn đánh người, đỉnh đầu ứa ra axit axetic cháy hừng hực, không chút nghĩ ngợi liền cả giận rống lên: "Em là người của lão tử, cách xa cậu ta ra một chút!"

Đường Viễn bị Cố Viêm rống đến giật mình, lỗ tai ong ong lên, nghe rõ những lời này, hắn cũng nháy mắt nổi giận đáp lại "Cút" một tiếng, lập tức cúp điện thoại.

Tính tình lão hổ của Cố Viêm phát tác, vù vù mà phun hỏa, xoay người nhảy xuống giường, chạy đi tìm chìa khóa xe, cố gắng áp chế men rượu trong người, cổ họng rống to: "Đường Viễn, em quả là to gan! Thật sự to gan quá rồi! Dám bảo lão tử cút à? Lão tử mà không thu thập được em thì sẽ không mang họ Cố!"

Hai người giúp việc đứng ngoài cửa đợi lệnh nghe thấy tiếng rống, bắp chân chợt run lên.

Người hầu A vuốt mồ hôi: "Giọng quát rất lớn, đây là đại thiếu gia tức giận ai a?"

Người hầu B run run: "Đang mắng … mắng chửi người! Tiểu… tiểu tham mưu mấy năm nay chưa … thấy mắng chửi như vậy….. có phải nhị thiếu gia vừa chọc giận cậu ấy không a?

Người hầu A nuốt nước miếng: "Không, không thể nào? Tôi vừa nghe đại thiếu gia vừa rồi gọi cái gì Viễn mà?"

Người hầu B hít sâu một hơi: "Này, cậu vừa nghe lầm đi?"

Trong chốc lát, trong phòng ngủ đột nhiên lại an tĩnh.

Người hầu A: "…"

Người hầu B: "…"

Trán Cố Viêm nổi lên gân xanh, bất quá rõ ràng đã áp chế tức giận.

Anh thở phì phì, đem chìa khóa xe ném lại trên bàn, leo lên giường nằm, nghĩ nghĩ, lại cầm Oreo thả vào miệng nhai nhai, lấy điện thoại bắt đầu nhắn tiếp.

[Chỗ voi chính là chỗ đối tượng, chỗ đối tượng chính là nói thương yêu. Tiểu Viễn, em đã có ký hiệu của anh, đời này chỉ được phép theo Cố Viêm – anh mà thôi. Xét thấy đàn ông Cố gia đều luôn luôn sủng lão bà, hơn nữa tuổi em cũng còn nhỏ, anh sẽ không so đo với em. Nhưng bắt đầu từ hiện tại, Đường Viễn – em chính là người của anh, hiểu chưa?]

Lăn qua lộn lại nhìn vài lần, Cố Viêm thỏa mãn đến cực điểm, có cảm giác thập phần tốt đẹp, nhìn thế nào cũng thấy mình viết tin nhắn vừa khí phách lại không mất ôn nhu, phi thường phù hợp tính cách của Cố đại tướng quân là anh.

(Ặc, IQ của anh đi đâu hết rồi, viết cái tin nhắn tán trai thế này còn tự hào, em chịu anh)

Cố Viêm đã nghĩ: Ta thật là một người đàn ông tốt nha, 25 năm qua giữ mình trong sạch, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, bộ dạng đẹp trai ngời ngời. Hiện giờ anh lại chú ý một đứa trẻ như em, em cũng nên vụng trộm ca hát ăn mừng đi thôi.

Vì thế, cơn giận lúc trước của Cố đại thiếu gia liền tiêu thất.

Anh lại nhìn nhìn tin nhắn vài lần nữa, nghĩ đến tính tình của Đường Viễn giống hệt như Tuyết Lang, liền đem "Sủng lão bà" đổi thành "Sủng tức phụ". Ngẫm lại, anh chợt thấy không thỏa đáng, tiếp tục đổi thành "Sủng đối tượng", cuối cùng vẫn cảm thấy băn khoăn, ở trên giường trở mình vài cái, lại đổi thành "Sủng ái người", xong việc lại phi thường trịnh trọng mà thêm vào một câu "Anh sẽ theo đuổi em". Rốt cuộc, anh cảm thấy vô cùng mỹ mãn, nhấn phím gửi đi. ((⁻ ⁻⁻))

Kết quả, Đường Viễn nhìn tin ngắn quấy rầy thiếu chút nữa máu dâng lên não quá nhanh mà tắc thành động mạch, gân xanh nổi lên, chỉ hận không thể đem Cố Viêm ở bên kia điện thoại tha lại đây, chém làm tám mảnh, băm nhỏ đem đi uy cẩu.

A, đời trước bố thằng nhãi này làm mình chết thảm như vậy, thế mà đời này nó lại còn dám nói vô liêm sỉ như thế với mình?

Đường Viễn rất ít tức giận, nhưng lần này thật sự bị Cố Viêm chọc điên, lập tức nhấn trả lời, chỉ có một chữ: [Cút]

Cố Viêm nghe thấy tiếng di động vang lên, 'A, nhắn lại rồi, nhắn lại rồi!' trong lòng cao hứng muốn chết, mặt vẫn tỏ vẻ lãnh khốc. Anh giả vờ không chút để ý từ từ mở di động ra, một chữ "Cút" nhanh chóng đập vào mắt. Một chút tức giận cũng không có, Cố Viêm còn đang vui vẻ nghĩ 'Ai da, bé con đang ngại ngùng thôi'.

Cố Viêm cứ vất hết mặt mũi như vậy, đùa giỡn như lưu manh, da mặt còn dày hơn cả tường thành.

Tuy nhiên, anh chỉ vất hết mặt mũi đùa như vậy với một mình Đường Viễn. Đối với những người khác, kể cả Cố Thiếu Cảnh và Cố Lãnh Đông, anh vĩnh viễn đều là một người mạnh mẽ ổn trọng, một người lãnh đạo sắc bén cùng tàn nhẫn của BOF.

Buổi tối uống không ít rượu trắng, kỳ thật Cố Viêm rất mệt nhọc, tùy ý đắp lên người một chiếc chăn mỏng, tự tin vỗ vỗ cơ bụng tám múi, anh nhắn lại cho Đường Viễn: [Khi nào thì tới dùng cơm? Nghỉ quốc khánh mấy ngày em sang đây đi. Anh sẽ làm các món thịt cho em ăn.]

Đường Viễn không còn cách nào khác, trực tiếp tháo pin tắt máy.

Bất quá, pin có thể tháo một hai ngày, nhưng lại không thể tháo liên tục được a.

Mỗi lần Đường Viễn khởi động máy, tin ngắn quấy rầy cùng các cuộc gọi của Cố Viêm thành đôi pháo liên tục oanh phá điện thoại, quả thực cứ như hàm đồng biến chỉ thấy tăng, không thấy giảm.

May mắn trong bất hạnh là: Cố Viêm vẫn thật là người có học thức, nội dung tin nhắn không có lời ngon tiếng ngọt gì, nhìn qua thật không giống như đang theo đuổi người ta, khả năng là do thói quen nên mỗi ngày không nhắn tin quấy rầy Đường Viễn thì cả người thấy khó chịu mà thôi.

[Mấy ngày nay công ty anh có việc bận, anh không sang thăm em được, chú ý giữ gìn thân thể nha.]

Kỳ thật, bận ở đây là chuyện sau quốc khánh đi đại học A thực hiện "kế hoạch lớn đặc biệt" mời giáo sư đến dạy học hai năm, nhân tiện xin làm trợ giảng cho giáo sư đến đại học A ở luôn. Cố Viêm đã nghĩ tốt, sau quốc khánh mình sẽ đến đại học A làm trợ giảng rồi lừa người ta ở chung phòng kí túc, thời gian sau anh và Đường Viễn lại cùng công ty, sớm chiều đều ở chung, sợ gì tiểu Tuyết Lang không ăn đến miệng.

[Hôm nay anh phải tiếp đãi bạn bè, em thích sưu tầm CD đàn dương cầm đúng không, tối anh mang sang nhé.]

Kỳ thật là ông hoàng Jason bị anh lừa đến đại học A. Tuy bản thân anh có chút kiến thức nhạc lý, nhưng mang theo Jason – người có tài năng âm nhạc đỉnh cao của thế giới thì ban lãnh đạo đại học A mới cam tâm tình nguyện mời thêm cả anh làm trợ giảng được.

[Chiều nay em ăn những gì? Nghe tiểu Cảnh nói, có người muốn tìm em gây phiền toái? Tên là Diệp Minh hả?]

Kỳ thật Diệp Minh từ sau khi bại trận cũng không có động tĩnh gì nhiều. Ngược lại Cố Viêm đã muốn cho người tặng bố của Diệp Minh —— Diệp Thành một món quà. Mấy thần tượng mới nổi đang hồng danh của công ty giải trí Thành Duệ bị chèn ép, đóng băng hoạt động, khiến cho mấy ngày nay Điệp Thành tức lộn ruột, mắng này mắng kia. Bầu không khí trong công ty luôn luôn là một mảnh áp suất thấp.

[Anh em hình như hơi bị quản em nhiều quá nhỉ? Em đã 17 tuổi, lập tức sẽ trưởng thành, còn phải tự lập chứ.]

Kỳ thật anh chính là đem Đường Niệm trở thành bóng đèn siêu cấp lớn, hơn nữa hàng kia còn là một 'đệ khống', điểm này đã châm ngòi cho một loạt các bất mãn của Cố Viêm.

[Tối nay anh muốn nhìn mèo Mun, em có muốn ăn cái gì không?]

Kỳ thật mèo Mun rất không nguyện ý thấy Cố Viêm, nó đã đem người này bỏ vào phạm trù động vật lớn nguy hiểm họ nhà mèo, thiên tính không muốn thấy mặt Cố Viêm.

[Sao em không nghe điện thoại của anh? Tin nhắn cũng không trả lời? Di động hỏng rồi sao? Anh đổi cho em cái mới nhé, số điện thoại có muốn đổi số khác không?]

Kỳ thật Cố Viêm chính là muốn mượn cơ hội táy máy tay chân trên điện thoại di động của Đường Viễn mà thôi.

Tóm lại, hiện tại Đường Viễn chỉ nghe hai chữ "Cố Viêm" liền đặc biệt muốn giết người, cảm thấy thằng cha này không chỉ đặc biệt muốn ăn đòn, còn phi thường ấu trĩ, đầu óc khả năng cũng có bệnh. Sao một người đàn ông như Cố Vệ Quốc lại sinh ra một đứa con như vậy chứ?

Kỳ thật Đường Viễn cũng không biết, năm đó khi Cố Vệ Quốc vẫn là thượng giáo, ông đã chai mặt mà dùng hành vi ấu trĩ trên để theo đuổi Cố phu nhân. Trong phương diện này mà nói, Cố Viêm đúng là được thân truyền đức hạnh này từ bố.

Tuy rằng, lúc trước Cố Vệ Quốc đeo đuổi lão bà mất không ít thời gian, động không ít tâm tư, nhưng chung quy là ôm được mỹ nhân về.

Hơn nữa, bây giờ hai vợ chồng người ta vẫn như cũ ân ái, Cố Vệ Quốc thật sự là "nhất vợ nhì trời", bên ngoài có oai phong như thế nào, về nhà vẫn nghe vợ một phép. Dù có tức giận đỏ hết mặt lên, ông cũng tuyệt đối không bao giờ hướng lão bà phát uy.

Cố phu nhân rất là hạnh phúc, nhưng Đường Viễn hiện tại đừng nói hạnh phúc, bị Cố Viêm chọc tức đến sắp phát bệnh đến nơi, khuôn mặt cả ngày đều đen như đáy nồi. Cũng làm hại Đường Niệm bất mãn, đầu đầy dấu chấm hỏi, hai lần ba lượt không nhịn được mà muốn nhìn lén điện thoại di động của em trai bảo bối.

Trạng thái mặt đen như đáy nồi này vẫn luôn duy trì liên tục đến khi Đường Viễn đấu xong hai trận bóng rổ. Lớp 1 của soạn hệ đã giành được quán quân trong giải bóng rổ cho sinh viên mới, Đường Viễn cùng đội trưởng Dịch Cử cũng nổi như cồn, được nữ sinh tranh nhau xin chữ kí.

Mà tiền đạo chính Dương Tuấn, tường chắn lửa siêu cường cùng với tính ít nói đã được nữ sinh nhất trí gọi biệt danh là "khốc ca mặt lạnh", thư tình tới tay mười nượp.

Về phần Trần cùng Trương Thụy, tuy rằng không nổi tiếng bằng ba người còn lại, nhưng cũng nhiều lần bị nữ sinh chặn đường xin số điện thoại.

Dù sao năm người lớp 1, soạn hệ 12 đã rất nổi danh trong đám sinh viên mới, các lời mời gia nhập câu lạc bộ cũng tùy theo mà đến.

Buổi chiều thứ tư cả đội bóng liền họp mặt ăn cơm liên hoan một bữa, chào đón bảy ngày nghỉ lễ quốc khánh của đại học A.

Trong buổi liên hoan, cán bộ văn nghệ Hoa Dung liền lén lút mượn lý do tiệc tối đón người mới diễn ra sau dịp nghỉ lễ quốc khánh để xin số điện thoại di động của Đường Viễn, nghĩ đến trong bảy ngày này phải xúc tiến quan hệ của hai người tiến thêm một chút.

Kỳ thật Đường Viễn hoàn toàn không có ý nghĩ gì đối với cô nàng, nhưng dù sao cũng là bạn học cùng lớp, cũng không đắn đo gì nhiều liền cho người ta số điện thoại.

Hắn nghĩ đến đống tin ngắn quấy rầy của Cố Viêm mấy ngày nay, ẩn ẩn muốn tức giận, nhanh chóng đặt điện thoại ở chế độ im lặng, ném lên trên giường. Sau đó Đường Viễn ngồi vào đàn piano bắt đầu đạn đạn đình đình, bên cạnh còn đặt một tập giấy viết viết vẽ vẽ các khuông nhạc.

Tiệc tối của các hệ ở đại học A đều rất long trọng. Lần này soạn hệ có hai tiết mục lớn đã được toàn thể học sinh trong trường chú ý, đó là hai tiết mục biểu diễn của đại biểu sinh viên mới là Đường Viễn và Diệp Minh.

Không nói đến Diệp Minh, mấy ngày nay Đường Viễn đã có tính toán bước đầu.

Hắn muốn đàn và hát giành tặng gia đình một ca khúc do chính mình tự sáng tác. Tuy biết rằng tiểu Đường Viễn trước kia là một thiên tài âm nhạc, bản thân có lẽ không bằng, nhưng đời trước Jason đã dốc lòng giáo dục cẩn thận cũng làm cho Đường Viễn có ít nhiều nắm chắc.

Mèo Mun cùng Tia Chớp ở phòng khách ăn thêm cơm, sau đó nghểnh cổ, vui vẻ bám mông Đường Niệm đang đi tới đi lui.

Lông mày Đường Niệm vẫn nhăn chặt, chốc chốc lại chà xát tay, rồi cào cào tóc. Cuối cùng cậu ngừng lại, ngồi xổm xuống. Tia Chớp và mèo Mun phía sau cũng lập tức dừng chân, sôi nổi ngồi xổm phía sau.

Đường Niệm xoay người nhìn hai con vật, thở dài, vươn ra ngón trỏ khua khua, chỉa chỉa phòng ngủ Đường Viễn, nhỏ giọng nói: "Hai đứa có thấy tiểu Viễn gần đây hình như có chuyện không? Tao cứ cảm thấy em ấy không vui vẻ?"

Mèo Mun cùng Tia chớp mặt không đổi sắc, nghiêm túc mà ngồi nhìn cậu.

Đường Niệm sờ sờ cằm, còn nói: "Cũng có thể là lên đại học áp lực lớn hơn đi?"

Mèo Mun cùng Tia Chớp vẫn như trước, mặt không đổi sắc mà nhìn cậu.

Đường Niệm nhỏ giọng vài tiếng, chớp mắt chớp mắt: "Chẳng lẽ là có bạn gái?" Tưởng tượng đến cảnh này, cậu lập tức đứng bật dậy, hét lớn một tiếng: "Mụ nó! Nữ sinh nào to gan vậy? Em trai ta mới có 17 tuổi mà dám đối với nó xuống tay?"

Mèo Mun cùng Tia Chớp đều bị cậu làm giật mình, cũng lập tức bật dậy.

Đường Niệm nổi giận, hấp tấp xông vào phòng ngủ của Đường Viễn, mắt laser liếc chiếc di động nằm trên giường, phi đến, mới cầm lên liền nhìn thấy một cái tin nhắn Cố Viêm.

[Tiểu Viễn, hôm nay em và anh trai đến đây ăn cơm đi, đem cả mèo Mun và Tia Chớp cùng đi nhé, tiểu Cảnh sẽ đến đón.]

"Ăn cơm? A, đúng rồi, hôm nay đến nhà họ Cố ăn cơm." Đường Niệm nhíu nhíu mày, mới vừa tính toán trả lời tin nhắn, lại ngẫm không được, đây là cá nhân riêng tư của tiểu Viễn, liền đen mặt nói: "Tiểu Viễn, em nói thật với anh. Gần đây có phải em bị nữ sinh nào nói lời thương yêu lừa dối không?"

Đường Viễn: "…"

Đường Niệm: "Anh đã nói với em a, tiểu Viễn. Năm nay em mới 17 tuổi, vừa mới lên đại học, ở đại học A cũng không khác trường trung học là bao, nữ sinh loạn thất bát tao không ít…" Cậu lập tức đi qua vỗ bả vai Đường Viễn, bắt đầu tận tình khuyên bảo, giáo dục vấn đề yêu sớm.

Đường Niệm xem ra, tiểu Viễn nhà cậu rất hướng nội, còn chưa đến 20 tuổi đã yêu sớm, hiện tượng này là phi thường không tốt, loại hành vi này là phải kiên quyết ngăn lại.

Vì thế, khi bố không có mặt thì "huynh trưởng cũng như cha"…

Đường Viễn nhanh chóng bị Đường Niệm dắt tay ngồi vào trên giường, nghe gần hai giờ giáo dục vấn đề yêu sớm.

Hắn nhìn miệng Đường Niệm hấp hấp hợp hợp, khó hiểu đã nghĩ muốn cười, một mặt gật đầu "Ừ a a", một mặt thí điên thí điên mà bưng cốc nước cho anh, nói: "Anh uống cốc nước thông họng lại nói."

"Ngoan!" Đường Niệm xoa vành tai hắn, uống nước xong lại tiếp tục giảng dạy…

Bên này, Cố Viêm gửi tin nhắn xong đem di động để vào túi áo trong, cả người tựa vào cửa phòng bếp, ở nhà chơi rông nên quần áo ăn mặc cũng tùy tính lười nhác.

Anh nhìn hai nồi thịt trong bếp, chỉnh lại vòng cổ của Tuyết Lang trên cổ cho cân lại, híp mắt, có điều ý chỉ mà thở dài: "Anh cũng rất thích ăn thịt."

24. Chương 24: Cách Cố Thị Truy Lão Bà (nhị)

Địa điểm Cố Viêm chiêu đãi hai anh em Đường Viễn là một nhà trọ cá nhân hai tầng, bên trong bày trí theo phong cách Trung Quốc cổ xưa.

Toàn bộ căn phòng đều là một màu đỏ rực rỡ, phòng khách còn treo hai chữ 'Trung Hoa' đỏ thắm đan vào nhau. Một căn phòng có phong cách như vậy thì vốn không nên dùng để đãi khách, cho nên khi đến nơi, Đường Niệm nhìn quanh một vòng, không nhịn được mà run rẩy khóe miệng, vẻ mặt trở nên thập phần cổ quái.

Đường Niệm trầm mặc một lát, nghiêng đầu tiến đến bên tai Đường Viễn nói nhỏ: "Tiểu Viễn, em có nghĩ họ Cố này có phong cách thưởng thức rất kì quặc không? Những người thích cái loại này đều rất bảo thủ đi? Sao anh nhìn mãi không ra vẻ ngoài của anh ta có tý bảo thủ nào nhỉ?"

Nghe vậy, Đường Viễn nhớ tới đống tin nhắn như oanh pháo của Cố Viêm mấy ngày nay, lông mày nhịn không được nhăn lại, bảo thủ …

"Cơm chiều sẽ xong ngay thôi, công ty của anh trai em có chút việc nên anh ấy đang gọi điện thoại trên tầng hai, chút nữa xuống liền." Cố Thiếu Cảnh đem hai cốc nước chanh đặt lên bàn trà, phi thường bát quái mà chen vào giữa hai người, thần thần bí bí mà nhỏ giọng nói: "Haizzz, anh Niệm đừng nhìn bề ngoài mà lầm, ông anh của em chỉ nhìn vậy thôi, tư tưởng cực kì bảo thủ. Mấy ngôi sao ca nhạc ở công ty Hoa Thiên, mỗi ngày đều ước gì được anh ấy "hầm nhừ" đó!"

Cố Thiếu Cảnh vừa nói vừa lấy điều khiển từ xa mở TV, lười biếng mà nhún vai: "Mà ngay cả Kiều Mạch gì đó cũng không có ngoại lệ, mỗi ngày nhìn thấy anh ấy, mắt đều có thể trừng lớn bằng chừng này —— sáng như sao!" Cậu khoa trương mà khua tay múa chân: "Hận không thể đốt hai lỗ thủng trên người anh ấy ý chứ!"

Đường Niệm không chút khách khí mà đem Cố Thiếu Cảnh đẩy sang một bên, sau đó mới kéo em trai cùng ngồi xuống ghế.

"Tuy rằng tính tình của anh trai em không được tốt lắm, nhưng ai bảo ông ấy đẹp trai lại lắm xiền, là người đàn ông độc thân hoàng kim số một cơ chứ!" Cố Thiếu Cảnh chẳng hề để ý mà tiếp tục cho anh trai đi tàu bay giấy, chợt sực nhớ ra khi mình mới nhập học, khi đi dạo trong siêu thị, nhờ có "Kiều Mạch" ngoài ý muốn này mới quen biết được hai người cháu ngoại bảo bối của ông Triển.

Cố Thiếu Cảnh nháy mắt mấy cái, quay sang bò lên bả vai Đường Niệm, âm dương quái khí mà nói: "Anh Niệm! Anh sẽ không thật sự hâm mộ Kiều Mạch chứ?"

"Tôi nhớ rõ ràng đã nói cho cậu là tôi không quan tâm." Cằm Đường Niệm hơi hơi nâng lên, thanh âm lạnh lùng mang theo chút không để ý.

Tính tình bình thường của cậu là vậy, nếu không phải nói chuyện cùng Đường Viễn, biểu tình cùng giọng điệu cơ bản đều như thế, nói theo cách của Văn Suất thì là "thối lại vừa lạnh đến đông đá người ta".

Cố Thiếu Cảnh mang vẻ mặt phẫn nộ nắm điều khiển từ xa tùy tay đổi kênh, còn không yên tĩnh được ba mươi giây lại nâng cằm, giận dữ nói: "Ai, tình huống hiện giờ của anh trai em, không biết là do ông ấy có định lực quá tốt hay căn bản là không có hứng thú với người khác đây? Haizz, 25 tuổi còn chưa thấy bóng ai bên cạnh cả?"

Vừa nói vừa rung đùi đắc ý, Cố Thiếu Cảnh rất nhanh lâm vào thế giới riêng mình, cau mày, buồn bực lẩm bẩm: "Chẳng lẽ cuộc đời này anh trai mình chỉ yêu thích đánh nhau thành nghiện? Hay tinh thần của anh ấy đã sớm xuất gia? Chẳng lẽ là không "cứng" được?"

Một hơi nước chanh trong miệng Đường Niệm hoàn toàn phụt ra: "! ! !"

Đường Viễn hoàn toàn không phản ứng, rút khăn tay đưa cho anh trai, sau đó quay đầu nhìn lại thấy mèo Mun đang mang theo "người hầu lớn" Tia Chớp, ngẩng đầu ưỡn ngực, tựa như hai viên cảnh vệ một trước một sau tuần tra trong phòng khách, chân bước đều đều, ngửi ngửi.

Đường Viễn: "…"

Khóe miệng Đường Niệm co rút mãi, biểu tình trên mặt đặc biệt đẹp, tâm nói 'Vẫn là em trai mình tốt nhất, vừa ngoan ngoãn thông minh lại đơn thuần, còn đặc biệt hiểu chuyện, bộ dạng cũng giống mình, vô cùng đẹp trai a!'

Khẳng định hoàn tất, não Đường Niệm bắt đầu quẹo vào —— họ Cố kia năm nay cũng đã 25 tuổi đi, chiếu theo thân phận cùng địa vị hiện tại của anh ta thì không nên như vậy mới đúng chứ nhỉ, chẳng lẽ là có thật? Ôi, người đàn ông này sẽ không phải là yếu sinh lý chứ? Có khi nào là ….. từ nhỏ không?

Trong phòng ngủ tầng hai, Cố Viêm cúp điện thoại, trước khi mở cửa bước ra ngoài, mắt còn tranh thủ nhìn gương, soi trên dưới một lượt, cầm khẽ nâng, chiếc lược chuyển một vòng trên tóc, ánh mắt sắc bén trở nên biếng nhác mà nghiền ngẫm, giống như một mãnh hổ thủ phục trong bóng đêm săn mồi.

Cố Viêm soi gương một lượt cảm thấy tương đối vừa lòng, duy trì một cái mỉm cười thập phần tao nhã, hai tay đút túi áo, chậm rì rì mà từ tầng hai đi xuống.

Cử chỉ, thần thái của anh giống hệt một siêu sao đang bước đi trên thảm đỏ, vô cùng tao nhã.

Trong phòng khách, nháy mắt có thể nghe thấy tiếng châm rơi.

Tròng mắt Cố Thiếu Cảnh thiếu chút nữa trực tiếp rớt ra ngoài, tâm nói 'Quỷ thần ơi? Trang hoàng hơi bị quá rồi đi?'

Đường Niệm vốn không ưa Cố Viêm, giờ phút này lại mơ hồ có chút đồng tình với "người yếu sinh lý" này, sắc mặt liền có vẻ thập phần cổ quái.

Khóe mắt Đường Viễn giật giật vài cái, đột nhiên quay đầu, nhìn Cố Thiếu Cảnh, nói: "Nhịn không nổi, tôi muốn đi toilet."

Cố Thiếu Cảnh: "…"

Sức chiến đấu của Cố Viêm vô cùng dữ dội và cường hãn, nghe thấy Đường Viễn nói như vậy nhưng một chút khó chịu cũng không có.

Mới là lạ, anh chính là cảm thấy đó là lão bà của mình, cho nên khoan dung đối với lão bà là việc nên làm.

Vì thế, Cố Viêm nhanh chóng điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, chậm rì rì mà đi xuống.

Đang ở giữa phòng khách tuần tra, mèo Mun đột nhiên hướng Cố Viêm "Ngao ngao" vài tiếng, một đường nhanh chóng chui thẳng vào trong quần áo của Đường Viễn. Sau đó, nó thò đầu ra từ cổ áo, phòng bị lại kiêu căng mà nhìn chằm chằm Cố Viêm.

Hình thể của Tia Chớp quá lớn, biết mình không chui vào quần áo của chủ nhân được, nó liền bắc hai chân trước lên vai Đường Viễn, há miệng có ý muốn lôi mèo Mun ra.

"Anh!" Cố Thiếu Cảnh phản ứng rất nhanh, thả điều khiển từ xa lên bà trà, cười hì hì nói: "Thịt bò nấu chín chưa vậy? Em thích nhất món thịt bò anh nấu đấy!"

Cố Viêm không nói chuyện, mắt nhìn cốc nước chanh trên bàn trà, hỏi Đường Niệm: "Có thể uống rượu không?" Hỏi xong, anh lại chỉa chỉa tủ rượu trong phòng khách, ánh mắt ngắm qua Đường Viễn, mỉm cười, nói: "Đúng rồi, ba đứa đều chưa trưởng thành, anh có bình rượu đỏ không tồi, chúng ta uống loại đó vậy."

"Em với anh uống rượu trắng." Đường Niệm ngẩng đầu liếc anh một cái, xoay người vỗ vỗ bả vai Đường Viễn, nói: "Rượu trắng rất mạnh, tiểu Viễn, em muốn uống nước chanh thì cứ uống nước chanh, nếu uống rượu đỏ —— "

"Em cùng tiểu Viễn uống đi!" Cố Thiếu Cảnh nhanh như chớp nhảy đến tủ đựng rượu trước mặt, từ tầng thứ hai bên trái lấy ra một chai rượu đỏ, coi như bảo bối ở trong tay mà hề hề đổi tới đổi lui, hướng Đường Viễn nháy mắt, dùng hình dáng của miệng khi phát âm ý bảo: "Bình này tốt nhất!"

Đường Viễn nghĩ nghĩ, nói: "Em cũng uống rượu trắng đi."

Cố Thiếu Cảnh: "…"

"Tiểu Viễn, em không phải muốn đi toilet sao?" Cố Viêm chớp chớp mắt, hướng Đường Viễn nghiêng đầu, làm tư thế 'Anh mang em đi nhé'.

"Hiện tại không muốn đi." Đường Viễn sờ sờ đầu Tia Chớp, đã có chút đói bụng, quay đầu nhìn nhà ăn. Kỳ thật, hắn từ hồi vừa bước vào cửa đã ngửi thấy đủ loại mùi thịt nấu bốc ra thơm phức.

Tuy rằng hiện tại Đường Viễn nói chuyện với Cố Viêm thì tương đối có mâu thuẫn, nhưng đây cũng hoàn toàn không ảnh hưởng tới tâm tình muốn ăn thịt của hắn.

Nhìn bộ dáng của Đường Viễn, Cố Viêm cũng nhớ tới lần trước cả hai đã hôn môi. Tầm mắt anh nhanh chóng đảo qua môi lão bà, trong lòng lập tức thấy ngứa nhưng trên mặt vẫn tươi cười khéo léo như trước, dẫn ba người cùng hai thú cưng hướng về phòng bếp, vừa đi vừa nói chuyện: "Bát cơm của mèo Mun và Tia Chớp anh đặt cùng một nơi."

Cố Viêm nói xong nghiêng đầu nhìn Đường Niệm, khóe môi lại cong lên, nói: "Đường Niệm, qua hai mươi tuổi em cũng sẽ hòa nhập xã hội đi? Đêm nay có dám thi uống rượu với anh không?"

"Đương nhiên." Đường Niệm liếc mắt nhìn Cố Viêm một cái, không chút để ý mà trả lời.

Căn nhà hai tầng này là nơi Cố Viêm vô cùng yêu thích, cũng coi như một nửa sở chỉ huy được gọi là "Cơ quan ẩn hình" của BOF, bình thường anh không bao giờ cho phép người khác đặt chân đến. Khi phải làm nhiệm vụ chỉ huy một phân đội nhỏ của BOF, anh thường xuyên tới nơi này một mình để tiến hành điều khiển chỉ huy.

Cố Thiếu Cảnh mở bình rượu đỏ vốn đã mơ ước thật lâu, trộm đánh giá Cố Viêm, tâm nói 'Như thế nào mà cả ngày hôm nay anh trai mình đều rất kỳ quái, mời người khác đến đây ăn cơm còn chưa tính. Quan trọng nhất là anh ấy còn tự thân xuống bếp, rồi còn làm một bàn lớn các món ăn mặn, lại còn cười ngọt ngào đến chết người …'

Rùng mình một cái, Cố Thiếu Cảnh sờ sờ di động trong túi áo, suy nghĩ trong chốc lát liền muốn gọi điện thoại cho Lãnh Đông, thông báo là "Hôm nay đầu anh cả có khả năng gặp vấn đề rồi chị ạ. Có khi nào bị chập mạch dây thần kinh nào không?"

Cố Viêm mở chai rượu, theo thứ tự rót đầy ba chén, dùng một biểu tình 'Anh chính là ông chủ rất tốt với nhân viên, là tri kỉ của em đấy', nói với Đường Viễn: "Tiểu Viễn, không phải em thích ăn thịt sao? Đến, nếm thử đi, xem món nào ngon nhất!"

Đường Viễn liếc anh một cái, đôi mắt nhìn chằm chằm bàn thịt chuyển qua chiếc đũa của Cố Viêm.

Cố Viêm: "…"

"Tiểu Viễn đã dưỡng thành thói quen này khi ăn cơm." Đường Niệm nhìn gần hai mươi cái bát đĩa đựng đầy thịt trước mắt, nhíu nhíu mày, cầm khăn ăn đặt lên tay Đường Viễn, nói tiếp: "Người lớn hoặc là người chủ vị động đũa, em ấy mới có thể động."

"…" Cố Viêm sửng sốt, trong lòng đột nhiên ngứa muốn chết, chỉ hận hiện tại không thể đem Đường Viễn ôm đến phòng ngủ tầng hai làm như vậy, như vậy, như vậy, lại như vậy. Anh cảm thấy biểu tình cùng thói quen này của tiểu Viễn thật là nháo tâm mình quá đi, giống như một con mèo nhỏ, đột nhiên dùng bàn chân mập mạp mềm mại gãi nhẹ vào trái tim anh.

Cố Viêm ho khan hai tiếng, cầm lấy chiếc đũa, tầm mắt của Đường Viễn lập tức bắt đầu đi theo chiếc đũa di động. Cả người Cố Viêm như bị điện giật, liếc liếc Đường Viễn, tâm tình vô cùng vui sướng, thoải mái…

Nếu không có Đường Niệm đang ngồi ở đó, mặt không đổi sắc mà nhìn anh, Cố Viêm tám phần mười là muốn cầm chiếc đũa trên không trung khua khua, đảo đảo, nhào qua lộn lại, lắc lắc vài vòng…..

"Hiện tại công ty đang trong giai đoạn chuẩn bị cho Kiều Mạch luyện tập, chuẩn bị phát hành album. Tiểu Viễn, từ giờ đến tháng mười sang năm, em đừng quên viết hai ca khúc nhé!" Cố Viêm gắp một miếng đầu sư tử bỏ vào đĩa của Đường Viễn, nói: "Em nếm thử cái này đi!"

Đường Viễn không lên tiếng, trực tiếp bưng đĩa lên đổi với chiếc đĩa đang nằm trước mặt Cố Viêm, sau đó nhanh chóng cầm lấy chiếc đũa, gắp một miếng vịt quay Bắc Kinh, vùi đầu gặm.

Cố Viêm: "…"

Đường Niệm hết sức hài lòng, xem ra em trai mình cũng không thích tên họ Cố này. Cậu gắp một miếng thịt bò trụng vào bát Đường Viễn, dặn dò: "Buổi tối đừng ăn quá nhiều thịt, đi ngủ sẽ khó chịu."

Đường Viễn "Ngô" một tiếng, nhai đặc biệt ngon lành, chỉ chốc lát sau miệng đã bóng mỡ.

Mặt Cố Thiếu Cảnh tái mét, thật cẩn thận mà nhìn anh trai. Tính tình Cố Viêm cậu rất hiểu, bình thường có rất ít người dám làm phật ý như vậy với anh ấy.

Ai, Gấu mập này thật sự là…

"Xem ra tay nghề của anh còn rất tốt!" Cố Viêm gắp khối đầu sư tử trên đĩa, dường như không có việc gì mà cầm lấy ly rượu hướng Đường Niệm ý bảo, phong phạm anh cả, nói: "Rượu này cũng không tệ lắm, bất quá có chút mạnh, Đường Niệm uống chậm thôi nhé!" Nói xong, bản thân anh uống một hớp lớn, sắc mặt vẫn không đổi.

"Rượu mạnh em cũng uống không ít." Đường Niệm bưng ly rượu cũng uống một hớp lớn, tươi cười nói: "Tạm được đi."

Hai anh cả trong nhà, mơ hồ đối kháng với nhau mười phần.

Đường Viễn nhìn Đường Niệm buông ly rượu, miệng nhanh chóng nhấm nuốt vài cái, đem thịt nuốt xuống, cũng bưng ly rượu lên uống một ngụm to, sau đó tiếp tục cầm đũa gắp một miếng sườn chua ngọt.

"Tiểu Viễn!" Đường Niệm dùng ngón tay xao xao cái bàn, thấp giọng nói: "Em còn nhỏ, không nên uống nhiều."

"Ngô, anh, ăn cái này đi." Đường Viễn mơ hồ không rõ mà trả lời, kẹp khối thịt cá đặt tới đĩa của Đường Niệm.

Cố Thiếu Cảnh liếc mắt một cái, chẳng lẽ cả mâm có mỗi ta là trẻ nhỏ?

Cậu bưng ly rượu có chân dài lên nhấm một chút rượu đỏ, nhìn Đường Viễn đối diện lại không nhịn được há miệng thở dốc.

Đường Viễn chính là một hơi, một hơi mà ăn thịt, hai bên quai hàm nhích tới nhích lui, khiến cho Cố Thiếu Cảnh đặc biệt tưởng nhớ cũng đặt tay lên má mình. Gấu mập, hai má cậu thật đúng là …. có khả năng co giãn khủng khiếp như vậy sao?

Nghĩ như vậy không chỉ có Cố Thiếu Cảnh, còn có anh trai cậu – Cố Viêm.

Cố Viêm trưng ra một vẻ mặt tươi cười khéo léo, vui vẻ tán gẫu cùng Đường Niệm, bất quá trong lòng hai người chính là nhìn nhau không vừa mắt. Cố Viêm đặc biệt không mong đợi thấy Đường Niệm "đại bóng đèn", mà trực giác của Đường Niệm cũng mách bảo không nên đến gần Cố Viêm "xui xẻo".

(Đường Niệm nghĩ là cái kia của Cố Viêm hơi bị yếu nên xui xẻo đó ạ.)

Vì thế, hai người vui vẻ chén tạc chén tù, rót rượu liên tục, mà Đường Viễn cũng tự giác uống cùng. Cảnh này khiến Cố Viêm vô cùng mừng rỡ, ánh mắt trên không trung liếc tới liếc lui nhìn Đường Viễn, uống đi uống đi, uống càng nhiều càng tốt a.

Đường Viễn thình lình ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Cố Viêm một cái, miệng bóng loáng, má vẫn liên tục động, nhai a nhai…

Cố Viêm chỉ cảm thấy cồn mãnh liệt hướng lên não, mặt nháy mắt liền đỏ rực, một cái ý niệm nhanh chóng lướt qua trong đầu —— thiếu thân a! (thiếu hôn a, he he)

.

.

.

Chén tạc chén tù: cùng nhau uống rượu một cách thân mật, vui vẻ, cởi mở giữa chủ và khách, giữa những người dự tiệc với nhau. Có thể mở rộng thành ngữ này ra để chỉ sự ăn uống nhậu nhẹt nói chung, nay người này mời, mai người kia tiếp đãi lại cho tương xứng. Và, rộng hơn thế nữa, thành ngữ chén tạc chén thù còn nói lên lối sống cánh hẩu, thích bè cánh, có đi có lại giữa những con người tham lam, vụ lợi.

25. Chương 25: Một Lần Thân Đủ (nhất)

Cố Thiểu Cảnh chịu không nổi, chạy thẳng đến toilet gọi điện thoại cho chị gái.

Cố Lãnh Đông mặc một thân quần áo da, đang bận đeo dép. Cô liếc xem di động, lấy lại gần, kẹp vào cổ, nói: "Rạng sáng, đầu bóng lưỡng sẽ hội họp với em, nửa giờ sau sẽ chỉ định địa điểm."

Mặc xong trang phục, Cố Lãnh Đông nhìn gương, xách bao tay, đổi tay cầm di động, lạnh nhạt nói: "Cố Thiểu Cảnh, nhiệm vụ lần này em mà có sai lầm nào, chị sẽ lột da em!"

"Ai nha, đã biết đã biết, chị nói mãi rồi a!" Cố Thiểu Cảnh lầu bầu, nghiêng người hướng phòng ăn xem xét, lấy tay che ngoài miệng, nhỏ giọng nói tiếp: "Em đã nói với chị rồi nha, đầu óc anh cả có vấn đề."

Cố Lãnh Đông nhíu mày, tựa vào huyền quan, nói: "Sao em đoán chắc thế?"

"Ai -! Chị, chính xác, sự thật đó! Chẳng phải tối nay anh ấy mời Gấu mập và anh trai cậu ta đến ăn cơm đó sao? Chị có biết mời đến đâu không? Nói ra chị cũng không tin."

Cố Lãnh Đông mắt nhìn đồng hồ, hỏi: "Chỗ nào?"

"Sở chỉ huy Viêm Hổ a!" Cố Thiểu Cảnh đóng cửa xoay người, đặt tay lên vị trí đèn chiếu sáng ấn ba lần chốt mở, gương trên bệ rửa mặt lập tức hoạt động, một loạt hộp gỗ màu đen di động đặc chế bị kéo ra. Cậu xem xét một lần, nói tiếp: "Hơn nữa hiện tại cộng thêm anh cả, ba người kia đã uống đến ngất ngư rồi!"

Viêm Hổ là tên Cố Viêm từng dùng qua khi thực hiện nhiệm vụ của BOF, sau lại không biết từ ai khởi đầu, tất cả mọi người đều ngầm hiểu từ này là chỉ đại thiếu gia.

Mà sở chỉ huy cá nhân của Cố Viêm cũng bị nhóm đặc công ở căn cứ thuận miệng kêu thành "Sở chỉ huy Viêm Hổ ".

Cố Lãnh Đông dừng một chút, tay mở cửa bước ra ngoài, nói: "Chuyện của anh cả em cũng đừng quản."

"Em biết." Cố Thiểu Cảnh bĩu môi, chọn nơi di động, nghiêng đầu kẹp lấy điện thoại, mười ngón tay tung bay, nhanh chóng nhấn hai mươi mấy con số, đem ánh mắt nhắm ngay đến chiếc điện thoại di động hiện lên trong màn hình, "Đinh" một tiếng, tin tức tự động xuất hiện vào máy tính của a T, nói: "Em chỉ là thấy hôm nay anh ấy đặc biệt không bình thường. Ai, đúng rồi, em đã nói với chị chưa nhỉ? Tửu lượng của Gấu mập có thể cùng anh cả liều mạng cơ đấy!"

"Cậu ấy? Một thiếu niên 17 tuổi mà có tửu lượng lớn như vậy?" Cố Lãnh Đông đang xuống cầu thang, chuẩn bị cùng a T – người phụ trách điều khiển các thiết bị điện tử, hội họp thảo luận nhiệm vụ lần này.

"Chắc không phải đi? Em nhìn giật cả mình đây!" Cố Thiểu Cảnh đem di động đặc chế cất vào túi áo, đè xuống chốt mở, toilet lập tức khôi phục bình thường, nói tiếp: "Em không nói với chị nữa, em đi chờ đầu bóng lưỡng đây. À, không chừng hôm nay Gấu mập cùng anh trai cậu ấy sẽ ngủ lại ở đây."

Kỳ thật, Cố Thiểu Cảnh sai rồi, Đường Viễn không có tửu lượng lớn gì, chính là thân thể không theo kịp não bộ mà thôi.

Đời trước Đường Viễn có bản lĩnh ngàn chén không say. Nhưng đời này, một hơi rượu trắng uống xuống, đại não Đường Viễn ngược lại rất thanh tỉnh, nhưng tiểu não cùng thân thể lại cơ bản không trụ được, say quắc cần câu rồi.

Đường Niệm cũng uống rất nhiều, hai má đỏ bừng.

Cậu xoa xoa làm xù hết tóc của Đường Viễn lên, sau đó dựa vào đầu em, sờ di động, miệng không ngừng lặp lại: "Di động đâu? Gọi, gọi, gọi điện thoại cho bố đi. Tiểu Viễn đừng ngủ, còn phải về nhà rửa sạch…"

Đường Viễn "A" một tiếng, đem đầu Đường Niệm dựa vào trên vai mình, dùng sức lắc lắc đầu, không đợi Cố Viêm phản ứng, trực tiếp lấy điện thoại ra, cong ánh mắt cười: "Này, bố ạ? Vâng, anh con uống nhiều quá, con cũng có chút say rồi —— "

"Alô, Cháu chào bác!" Cố Viêm vươn tay chộp lấy chiếc điện thoại, lắc lắc lắc mà đứng lên, xoa huyệt thái dương, cười nói: "Đúng vậy, tiểu Viễn cùng Đường Niệm đến chơi rất cao hứng, bọn họ lại được nghỉ quốc khánh, cháu không chú ý lắm, uống hơi nhiều mất rồi. Hiện tại trời cũng đã muộn, bác cứ để hai anh em ngủ ở đây một đêm đi ạ, sáng mai cháu sẽ —— vâng, cháu sẽ đưa hai em ấy về, ha hả a…."

Cố Viêm không phòng bị, lập tức bị Đường Viễn sử dụng một chiêu tuý quyền đi qua, lực đạo đủ ngoan đủ độc, thiếu chút nữa đem xương ngực của anh đánh gãy.

"Không cần không cần, bác không cần phải đến đón đâu ạ, đã trễ thế này, lái xe trên đường cũng không an toàn." Cố Viêm bị đánh đau, trực tiếp tỉnh rượu. Anh vội giơ một chưởng bao lấy nắm tay Đường Viễn, nắm vào trong ngực, cầm di động cười: "Ai, không phiền toái, tiểu Viễn rất ngoan, Đường Niệm cũng hiểu chuyện. Dạ, không thành vấn đề, sáng mai cháu sẽ lái xe đưa hai em trở về. Bác nghỉ ngơi sớm một chút đi ạ, vâng."

Đường Viễn đứng tại chỗ, lắc lắc đầu, tay cố gắng rút mấy lần mà không ra, trực tiếp nổi giận, liền để mặc Cố Viêm nắm tay, nhấc chân đá mạnh, lạnh nhạt nói: "Bỏ tay ra!"

Cố Viêm nhanh chóng quay đầu né tránh, vươn tay bắt lấy cổ chân Đường Viễn lôi kéo, nhân cơ hội gập cong, trực tiếp đem người khiêng lên trên vai, lưu manh vỗ vỗ mông Đường Viễn, thần thanh khí sảng nói: "Uống nhiều quá rồi còn không để lão tử yên tĩnh."

Không có bả vai Đường Viễn chống đỡ, Đường Niệm trực tiếp từ trên mặt bàn cơm trượt xuống băng ghế bên dưới.

Cố Thiếu Cảnh hoàn toàn Sparta, đỡ trán đi qua, một tay đem Đường Niệm đỡ lên vai, hỏi: "Anh? Anh không có việc gì chứ?"

"Mang cậu ta đến phòng ngủ phía đông đi." Cố Viêm hướng Đường Niệm hất cằm, lại lo lắng bả vai mình ép mạnh vào dạ dày Đường Viễn liền đỡ người trên vai trượt xuống thấp một chút, vỗ nhẹ lưng, nói tiếp: "Trong lúc làm nhiệm vụ, tất cả đều phải nghe theo tiểu đội trưởng phân phó."

Cố Thiếu Cảnh nhíu mày, liếc mắt nhìn Đường Viễn một cái.

Bộ dáng cà lơ phất phơ trước kia đã thu liễm, ngược lại, giờ phút này cậu đã mang vài phần khí thế cùng bóng dáng của Cố Viêm, nhỏ giọng nhắc nhở: "Anh!" Gấu mập có vẻ còn tỉnh kìa.

Khóe môi Cố Viêm khẽ nhếch, không nói chuyện, trong lòng anh có quyết định của chính mình, vừa rồi chính là muốn cố ý nói cho Đường Viễn nghe.

Vì thế, mỗi anh em khiêng một người, hướng tầng hai đi lên.

Cố Thiếu Cảnh khá hoàn hảo vì Đường Niệm khi say thì ngoan ngoãn ngủ như gấu ngủ đông, phỏng chừng hiện tại có phóng hai thùng thuốc nổ cũng không tạc tỉnh được cậu.

Mà Cố Viêm thì không thư thái được như vậy. Tiểu não Đường Viễn không nhúc nhích gì được nhưng đại não còn tương đối thanh tỉnh, dùng hết sức bú sữa mẹ ngọ nguậy, đấm đạp liên tục, cuối cùng còn há miệng cắn cổ của Cố Viêm, cắn cắn, day day tạo ra hai hàng máu, mơ hồ không rõ mà uy hiếp: "Thả … xuống!"

Cố Viêm quả thực dở khóc dở cười, hơi hơi nghiêng đầu, "Tê" một tiếng vội đưa đầu về vị trí cũ, nhịn không được đưa tay đi chụp mông Đường Viễn, tức giận nói: "Rất đau a, em cắn nhẹ thôi!"

Tính tình Đường Viễn vốn không ăn cứng rắn, nói cắn thì phải cắn thật, sẽ không lưu tình.

Bị Cố Viêm vỗ mông, hắn giận dữ, mùi rượu trong dạ dày lại từng trận cuồn cuộn, cũng không lên tiếng, hai chiếc răng nanh trực tiếp hợp lại, bắt đầu nghiến tới nghiến lui, làm Cố Viêm đau hít từng ngụm lãnh khí.

"Anh! Anh không biết Gấu mập đặc biệt không vừa mắt với anh sao?" Cố Thiếu Cảnh đứng cạnh nhìn xem thấy thịt đều đau, nhịn không được vươn tay sờ sờ đầu Đường Viễn, thấp giọng dỗ dành: "Tiểu Viễn, đừng nghiến răng nữa, sắp cắn đứt mấy miếng thịt trên cổ anh tôi rồi!"

Một bàn tay Đường Viễn vươn ra đánh qua, đánh hụt, nghiến răng tốc độ ngược lại càng nhanh.

Cố Thiếu Cảnh: "…"

Cố Viêm bị gặm cổ đau không chịu nổi, chỉ có thể tận lực đem đầu để sát vào giảm bớt đau đớn khi da thịt bị kéo, bên tai Đường Viễn híp mắt, hà hơi nói: "Em đừng cắn nữa nữa! Cắn nữa anh sẽ đem Đường Niệm ném xuống tầng một đấy!"

Chiêu này quả nhiên dùng được, Đường Viễn không nghiến răng nữa, nhưng không dùng răng cắn thì không có nghĩa là chịu để yên, lập tức đạp anh một cước.

"Ngao ngao ngao!" Ngay khi Cố Viêm bước lên bậc thang cuối cùng, mèo Mun đột nhiên gào lớn, vọt lên. Tia Chớp cũng lập tức "Uông uông uông" mà từ tầng một lao lên, trực tiếp bổ nhào vào trên người Cố Viêm, há miệng, cắn ống quần Cố Viêm vừa kéo vừa tha xuống dưới.

Tốc độ của mèo Mun càng nhanh hơn, nó chạy lấy đà rồi "Tăng" một cái, nhảy lên đến đầu Tia Chớp, chân sau dùng lực lại "Tăng" một lần nữa mà bổ nhào lên trên vai Cố Viêm, răng nanh nhe ra, vuốt ở hai chân cũng lộ rõ, muốn cắn thẳng vào đầu Cố Viêm.

"! ! !" Cố Thiếu Cảnh thiếu chút nữa không nhìn rõ chuyện gì đang sảy ra vì tốc độ của nó quá nhanh, quả thực như một đạo tàn ảnh. Cậu không chút nghĩ ngợi, lập tức theo phản xạ vung dao ra. Mèo Mun còn đang duy trì tư thế liều chết kia thì con dao đã xuất hiện, vùn vụt lao thẳng đến.

Thân thể Đường Viễn cứng đờ, điên cuồng đem mình đầu hướng tới mũi dao chắn cho mèo Mun.

Mèo Mun cứu tiểu Viễn? Tiểu Viễn cũng bảo hộ cho mèo Mun….

Trong phút chốc, tâm của Cố Viêm đột nhiên như bị kim đâm đau đớn, còn mang theo một cỗ tức giận ngập trời.

"Ba" một tiếng, tốc độ của anh càng nhanh, trực tiếp dùng cánh tay ngăn con dao của Cố Thiếu Cảnh, rồi quay đầu lại, ánh mắt sâu không thấy đáy tràn ngập sắc bén, cường thế cùng ý tứ hàm xúc trừng mèo Mun, giống như bắt linh hồn của nó đóng lại tại chỗ.

Mèo Mun đối diện với Cố Viêm chừng hơn mười giây, sau đó nó không phát động công kích nữa, từ từ đứng dậy, "Ngao ngao" hướng anh cảnh cáo. Lỗ tai Tia Chớp dựng thẳng lên, đại khái sốt ruột, đột nhiên nó cắn cẳng chân Cố Viêm, cứng rắn lôi xuống tầng một.

Cố Thiếu Cảnh kinh hãi đảm chiến, lông tóc dựng đứng lên.

Cố Viêm bùng nổ tức giận, không khí xung quanh yên lặng như tờ, lập tức hạ thấp nhiệt độ trong nháy mắt. Anh nuốt một ngụm nước miếng, giành luôn lấy Đường Niệm trên vai Cố Thiếu Cảnh, nhanh chóng mang cậu ném vào giường ngủ ở phòng phía đông.

Đi vòng vèo trở về, Cố Thiếu Cảnh thật cẩn thận mà vươn tay đón ôm Đường Viễn, thấp giọng nói: "Anh? Anh làm sao vậy?"

"Đi ra ngoài!" Cố Viêm lạnh giọng gằn ra ba chữ, nhìn Cố Thiếu Cảnh không động, đột nhiên quát: "ĐI RA NGOÀI!"

Mấy ngày qua, anh vốn không áp trụ được suy nghĩ của mình về Đường Viễn, về Tuyết Lang. Hiện giờ những suy nghĩ ấy lập tức xoay chuyển ào ào trong đại não khiến người anh có chút khựng lại. Đột nhiên, Cố Viêm lại có chút thiên toàn địa chuyển, anh đã bị Tia Chớp tha mạnh một cái đến lảo đảo.

Cố Thiếu Cảnh nào dám đi, đều nhanh sợ đến choáng váng, cho đến khi túi áo bắt đầu chấn động, cậu mới hồi phục tinh thần lại, nhanh chóng lấy di động ra, gõ một dãy số, vội la lên: "Anh, em gọi điện thoại cho anh Đông, bảo anh ấy đến đây nha!"

"Trên đùi thấy miệng vết thương, anh tự mình xử lý trước, em đi gọi điện thoại." Cố Thiếu Cảnh xoay người, dùng ngón tay cái ấn xuống một nào đó dưới bụng Tia Chớp. Người Tia Chớp lập tức mềm nhũn, gục xuống. Cậu cầm di động, lao thẳng xuống dưới: "Này, anh Đông, em sắp đi. Vâng. Bây giờ anh đến ngay đi ạ, vâng, anh ấy uống nhiều quá, tại vì …"

"Hoặc đưa tôi đến phòng khách, hoặc để tôi xuống dưới." Cổ họng Đường Viễn rất khó chịu, trong lòng lại có chút lo lắng, ấn ấn huyệt thái dương, dùng đầu khẽ chạm vào mèo Mun.

Mèo Mun hướng Cố Viêm hừ hừ hai tiếng, buông đề phòng, nhảy xuống đầu Tia Chớp rồi tung ra một trận cuồng chụp loạn đả vào đầu nó.

Khuôn mặt Cố Viêm đã đen như đáy nồi.

Anh ôm Đường Viễn vào phòng ngủ của mình, ném lên giường, đè người lên, giữ chặt hai tay lên trên đầu, ánh mắt đỏ bừng, từng chữ nặng ngàn cân: "Tiểu Viễn, anh cho em biết, Cố Viêm đời này, duy độc chỉ thiếu một người là Tuyết Lang. Hiểu biết về người ấy của anh vượt qua bất luận kẻ nào, thậm chí là chính bản thân người ấy. Nếu anh không có mười thành nắm chắc em chính là người ấy, anh cũng sẽ không chấp nhất với em như vậy. Anh cũng sẽ không nói em là người của anh!"

Cố Viêm dùng đầu ngón tay trạc trạc trái tim mình, từng chữ không ngừng mà nói: "Chỗ này của anh, cũng chỉ yêu một người là Tuyết Lang, từ 10 tuổi yêu đến hiện tại, sẽ còn từ hiện tại yêu đến khi Cố Viêm anh già chết đi."

"Em chỉ có 17 tuổi, anh không có biện pháp lý giải được chuyện này, thoạt nhìn có vẻ sai. Nhưng mà, suốt 15 năm qua, mỗi ngày anh đều nhìn ảnh Tuyết Lang một lần, dù em có ngụy trang như thế nào cũng không dấu được đôi mắt của anh."

"Em không chỉ có tính cách giống hệt người ấy, mà ngay cả ánh mắt, cách quan sát người lạ đều không sai biệt với người ấy. Còn có vô số thói quen, động tác nhỏ,… Trực giác của anh sẽ không sai, phán đoán của anh lại càng không sai! Em đã để lộ rất nhiều dấu vết, tiểu Viễn, em vẫn còn muốn dấu anh nữa sao?"

Đại não Cố Viêm ông ông tác hưởng, cổ họng đột nhiên nghẹn lại, nhìn Đường Viễn quát: "Em có biết hay không? Trừ bỏ Tuyết Lang, mèo Mun sẽ không dính bất luận kẻ nào, cũng sẽ không cứu bất luận kẻ nào, lại càng không để mặc cho người nào nói nó và ngoan ngoãn nghe lời như vậy! Em cũng không nghĩ ra một cớ nào hoàn hảo một chút, còn nói với anh là em nhặt …."

"Anh chỉ là cho nó nhìn một đoạn video của em. Nó có thể tự mình đi theo tới đại học A để tìm em, một đi không trở lại. Cho dù anh có phán đoán sai lầm, mèo Mun sẽ không thể không biết chủ nhân cả đời của nó là ai! Chỉ điểm này thôi, em đã không chối được rồi!"

"Gia tộc Vincent cùng BOF thiếu em, anh tới giúp em trả. Tiểu Viễn, em nói thật với anh, đừng giả bộ như không biết anh. Anh đã tìm em thật lâu, thật lâu! Anh rất nhớ em …".

Một nụ hôn mang theo hỗn hợp mùi rượu, tức giận, khó chịu, thậm chí là ủy khuất, nỉ non, hung hăng xông vào trong miệng Đường Viễn.

Cố Viêm ngăn chặn hai tay của hắn, một tay vòng qua cổ, cường thế giữ lấy gáy mà bức thiết hôn môi, làm Đường Viễn buộc lòng phải ngửa đầu ra sau. Lông mày Đường Viễn hung hăng nhíu chặt, theo bản năng muốn khép răng nanh, cắn đứt đầu lưỡi giảo hoạt trong miệng mình.

Chính là, đột nhiên Đường Viễn kéo dài tầm mắt chạm đến cổ của Cố Viêm. Hắn nhìn chiếc vòng cổ đã cũ của Tuyết Lang, cả người chợt khựng lại.

26. Chương 26: Một Lần Thân Đủ (nhị)

"Ngô…" Đường Viễn nhăn mặt, miệng đã bị Cố Viêm hôn đến phát đau.

Hiện tại thể lực của hắn căn bản là vô pháp chống lại Cố Viêm, bị ép tới khó chịu, đầu cũng thấy đau, cái cảnh này thật tức giận a, tay nhanh chóng khép lại, chặt vào sau gáy Cố Viêm, cả giận nói: "Còn dám hôn nữa này!"

"Tiểu Viễn…" Cố Viêm kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp lệch qua trên người Đường Viễn, gục xuống.

Đường Viễn thở hổn hển vài hớp khí, lao lực đem Cố Viêm đẩy sang một bên, ngẫm lại chưa thấy hết giận, lại đá cho vài phát nữa, rồi ngồi xuống đem Cố Viêm đánh một trận cho bõ ghét.

Từ tủ đầu giường lấy một cốc nước uống hết, Đường Viễn dùng ngón trỏ nhu ấn huyệt thái dương. Cảm thấy trong đầu thật lộn xộn, hắn nheo lại ánh mắt, cố gắng loại bỏ hết những lời Cố Viêm vừa nói ra khỏi đầu.

Đường Viễn vẫn luôn là phái hành động.

Đời trước, hắn từng là đặc công cao nhất của BOF, tại phương diện tin tức kỹ thuật, năng lực của hắn cũng rất xuất chúng.

Trong lúc quân huấn, Đường Viễn đã từng muốn biết rõ ràng mọi chuyện về Cố Viêm, nên đã lén lút mua, phối trí lại CPU đa nhân và mainboard có tốc độ rất không tồi. Sau đó hắn lại tìm trên các trang web trong và ngoài nước sưu tập đủ các loại linh kiện, lần thứ hai tổ hợp tân trang lại, máy tính cá nhân đã có công năng đạt đến cấp bậc quân dụng.

Ý tưởng của Đường Viễn rất trực tiếp, hắn muốn xâm nhập tổng bộ kỹ thuật – Lầu hai của BOF, điều tra hồ sơ đặc công của Cố Viêm, muốn xem vì sao năm 10 tuổi không chết và vì sao hiện tại lại làm việc ở BOF.

Nhưng thật đáng tiếc, chỉnh thể năng lực cùng trình độ của BOF hiện tại đã hoàn toàn không như Đường Viễn nghĩ. Trình tự, chương trình hắn biên soạn dù rất mạnh, nhưng tại giây thứ mười lăm đã bị tổng bộ xuyên qua cùng phản truy tung.

Lúc ấy Đường Viễn phi thường giật mình, may mắn là hắn đã chuẩn bị đầy đủ, nhanh chóng dùng trình tự thứ hai bao trùm tín hiệu nguyên, lại trực tiếp cầm một ly nước nóng đổ thẳng vào bộ xử lý của máy tính, rút ngay các chủ linh kiện đập bể, ném ra, tắt nguồn điện mới không mang đến nguy hiểm chí mạng cho mình.

Nhưng người xâm nhập chính là Đường Viễn, chứ nếu là người khác, không riêng gì máy tính hỏng mà phỏng chừng cả người cũng bị BOF bắt được.

Đầu Đường Viễn choáng váng đến lợi hại, hắn nhìn Cố Viêm, trên mặt có chút tối nghĩa không rõ.

Cậu thiếu tôi cái gì? Mạng sống năm 10 tuổi sao?

Chỉ yêu một người là Tuyết Lang đến sinh lão bệnh tử, cậu yêu cái gì?

Vì cái gì tìm tôi? Cậu nghĩ tôi là ai?

… …

"Tôi với cậu rất quen thuộc sao? Cho dù cậu có mười thành nắm chắc thì có năng lực thế nào?" Thanh âm Đường Viễn rất thấp, lại từng chữ không ngừng: "Tôi là Đường Viễn."

Hắn đứng dậy, lảo đảo mà đi đến phòng ngủ phía đông. Đường Niệm đang mang bộ dáng "siêu nhân nước Mỹ" nằm trên giường, ngủ say như chết.

"Anh?" Đường Viễn hô một tiếng, thấy Đường Niệm không phản ứng, vẻ mặt liền trầm tĩnh lại. Hắn cười, cởi giày và áo khoác cho Đường Niệm, cũng điều chỉnh lại tư thế ngủ, đắp chăn cẩn thận rồi mới ngồi vào bên giường xoay người cởi giày.

Ngoài cửa, mèo Mun đột nhiên kêu một tiếng, vụt nhảy vào, cắn giầy của Đường Viễn tha ra bên ngoài.

"…" Đường Viễn sửng sốt, nhớ tới Tia Chớp còn nằm gục ngoài cầu thang, mỉm cười gãi nhẹ cằm nó rồi đặt nó lên vai, lắc lư đi ra ngoài lần nữa.

Ngồi xổm xuống cầu thang, Đường Viễn sờ sờ bụng Tia Chớp, dừng ở một chỗ, vươn ngón tay cái dùng sức nhấn một cái, Tia Chớp lập tức thức dậy. Mắt đại cẩu chuyển vài vòng, cọ cọ người Đường Viễn, lại cúi đầu hướng mèo Mun "Ư ử" kêu mấy tiếng.

Mèo Mun nhảy xuống, làm như có thật mà dùng chân trước vỗ vỗ mũi Tia Chớp. Tia Chớp lập tức ve vẩy cái đuôi xù, dụi mũi vào người mèo Mun.

Sau đó hai con vật bám theo chủ nhân về phòng ngủ. Đường Viễn cũng không quản, thoát giày chui vào chăn nằm cùng Đường Niệm, ngủ mất.

Tia Chớp ngửi tới ngửi lui, tìm thảm lông dê dày ở bên giường, đem mèo Mun bao vào trong ngực, dùng đầu củng củng nó. Mèo Mun trở mình một cái, nhìn nhìn Đường Viễn, cảm thấy mỹ mãn mà mị mắt.

Hướng Đông hấp tấp đem xe ngừng lại, chìa khóa xe cũng thiếu chút nữa quên rút, anh trực tiếp lao thẳng đến phòng ngủ trên tầng hai của Cổ Viêm, mở cửa sợ hãi kêu lên: "Tiểu Viêm?"

Cố Viêm đang ngồi ở bên giường uống nước, hầu kết cao thấp chuyển động. Cổ bên trái có hai hàng dấu răng song song đã tím bầm, nhấp nhô theo động tác uống nước, nó dường như cũng uốn tới ẹo lui.

Hướng Đông: "…"

Thở ra một hơi, Hướng Đông đem áo khoác cởi ra, khoát lên giá treo quần áo. Anh mở cửa vào toilet, khi trở ra, trong tay anh đã cầm một chiếc khăn lông ướt, ngồi vào bên giường đưa cho Cố Viêm, tầm mắt dừng lại trên cổ đánh giá, cau mày nói: "Chỗ nào bị chó cắn?" Đó là người cắn đi?

"Cái hòm thuốc ở trong tủ quần áo." Cố Viêm nâng lên đùi phải ý bảo, tiếp nhận khăn mặt, lau mặt sơ qua, hỏi: "Thằng nhóc đi rồi?"

"Đã đi theo đầu bóng lưỡng, anh nghe giọng thằng nhóc trong điện thoại, phỏng chừng thật bị em dọa sợ." Hướng Đông liếc Cố Viêm một cái, đi qua mở ra cơ quan trong tủ quần áo, chọn hòm thuốc nhỏ, dừng một chút, nói tiếp: "Bình thường em rất ít uống thành như vậy? Có chuyện gì vậy?"

Cố Viêm không nói chuyện, đem khăn mặt khoát lên trên mặt, đưa tay đè huyệt thái dương. Khi anh cúi đầu, khăn mặt trượt xuống chạm vào bột rắc trên vết cắn, đau đến nỗi anh phải che cổ kêu lên một tiếng, hít một ngụm lãnh khí. Ngẫm lại chuyện vừa xảy ra, bản thân anh lại cảm thấy mừng rỡ còn không kịp, không có gì phải buồn phiền.

Hướng Đông: "…"

"Nếu để Tả Quang biết em bị chó cắn, phỏng chừng cô ấy có thể lấy kim tiêm đâm em một tuần." Hướng Đông chậm rãi kéo ông quần Cố Viêm lên, tiến hành tẩy trừ đối với miệng vết thương, tiêu độc, sau đó quấn băng vải, đáy mắt hiện ra một tia trêu ghẹo, nói: "Lần trước, em đem mấy người đó đi Lầu bốn 'Chích', cô ấy vô cùng ghi nhớ thiệt hại này đấy."

"Anh Đông! Anh có tin tưởng chuyện mượn thi hoàn dương không?" Cố Viêm đột nhiên quay đầu hỏi.

Hướng Đông sửng sốt, ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh liếc Cố Viêm một cái, cười nói: "Làm sao có thể? Kia đều là mê tín thôi! Nếu có chuyện này sảy ra, anh đã sớm kiếm thi thể người khác cho Sói con và Du Hồng dùng rồi!"

Cố Viêm mím môi không nói chuyện, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại hỏi: "Đúng rồi, sau khi Tuyết Lang từ xóm nghèo trở về, là Tả Quang làm kiểm tra thân thể cho anh ấy đi? DNA của anh ấy, Lầu bốn còn lưu giữ hay không?"

Hướng Đông nhíu mày, tay quấn băng vải dừng một chút, nói: "Không có khả năng còn lưu giữ, một khi đặc công BOF chết, tất cả những vật sở hữu nói lên sự tồn tại của họ đều tiêu hủy, Sói con cũng không có ngoại lệ."

"Em nhớ rõ Tả Quang đã từng tự mình thí nghiệm một mẫu của Tuyết Lang mà." Cố Viêm bóp bóp cánh tay, nơi nào trên người cũng đau nhức. Dùng đầu ngón chân anh cũng biết mình vừa mới bị Đường Viễn đánh thảm, có nhiều chỗ còn bầm tím.

"Tả Quang tự mình tiêu hủy." Hướng Đông thu hồi hòm thuốc, đột nhiên nhìn Cố Viêm, nói: "Lão Đại, em vẫn còn điều tra chuyện của Sói con sao?"

Cố Viêm nhíu mày, nhất thời có chút không ngờ sẽ bị hỏi như vậy, lạnh nhạt nói: "Anh hỏi Tả Quang?"

Ánh mắt Hướng Đông có chút giãy dụa, giống như đang có quyết định gian nan, qua một hồi lâu mới lộ ra một tia cười khổ, đi đến cửa đè xuống vài cái nút, hiệu quả cách âm trong phòng ngủ nháy mắt thăng cấp.

Anh thở dài, nói: "Anh Vân đã nói nhiều lần với anh, chỉ cần em hỏi đến chuyện của Sói con thì anh không nên nói gì cả."

Cố Viêm lập tức biến sắc mặt .

"Tiểu Viêm!" Hướng Đông khẽ quát một tiếng, nhăn mi lại, lắc đầu nói: "Em nhìn lại mình đi. Từ lúc về nước 6 năm trước đến hiện tại, chỉ cần nhắc tới Sói con là em liền tức giận. Anh chưa nói là sẽ không nói cho em biết."

"Vậy rốt cuộc anh có hỏi Tả Quang không?" Cố Viêm đạp chân bàn.

"Anh đã hỏi qua, nhưng không biết cô ấy có nói thật với anh không. Tiểu Viêm, em cũng nên biết, Sói con vẫn luôn là cấm địa của Tả Quang." Hướng Đông đứng ở trước tủ quần áo, lấy ra một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, thong thả mà nói tiếp: "Ở đoạn thời gian kia, không khí ở Lầu bốn rất nặng nề, không ai dám nói một câu nào với Tả Quang. Cô ấy liên tục rót vào thân thể mình thuốc bổ, thuốc trợ tim trong suốt hai tháng liền mới có thể bảo trì thanh tỉnh cho đại não, thí nghiệm cả ngày lẫn đêm."

"Hai tháng sau, Tả Quang đã đến cực hạn, liền mê man suốt năm ngày." Hướng Đông phun ra điếu thuốc, thần sắc đượm buồn: "Trạng thái lúc đó của Sói con, bản thân cậu ấy cũng có cảm giác, tuy thân thể không có gì khác thường, nhưng bệnh hay quên thường xuyên xảy ra, tính tình cũng có chút hấp tấp, nóng nảy, đôi khi kí ức còn xuất hiện trình tự hỗn loạn nhất định. Chỉ là, chờ qua một thời gian ngắn, Sói con lại khôi phục nguyên dạng. Khi bọn anh mang những đồ vật liên quan không phối hợp hủy đi, trước đó cậu ấy cũng cảnh giác những đồ vật này mà tiến hành xóa sổ, nhưng sau đó Sói con đều quên sạch tất cả những chuyện này."

"Anh đặc biệt nhớ rõ rõ ràng, cậu ấy có thứ hỏi anh 'Đông, tôi gần đây nhận rất nhiều nhiệm vụ, thân thể có cảm giác thiếu cái gì đó. Tôi nghĩ nói với anh Vân xin nghỉ phép ít ngày, cậu cùng Hồng cũng tranh thủ nghỉ ngơi đi, hai người không phải đã sớm muốn đi tiểu đảo của căn cứ nghỉ phép sao', ha hả…" Hướng Đông cười khổ, đột nhiên hung hăng nện vào ngực mình, cổ họng nghẹn lại, nói tiếp: "Mỗi lần anh nhớ lại những lời này, trong lòng liền khó chịu, bọn anh lúc ấy không có cách nào khác tiếp tục che giấu chuyện này nữa, Lầu bốn cũng đều bó tay không biện pháp chữa cho cậu ấy —— "

"Đừng nói nữa!" Đôi mắt Cố Viêm đỏ bừng một mảnh, quát lên: "Tả Quang vì cái gì không 'Chích' cho anh ấy?"

"Trong thần kinh não của Sói con đã có một lượng lớn dược vật rất mạnh xâm nhập rồi. Thành phần thuốc thử của Lầu bốn sẽ cùng chúng nó phát sinh phản ứng không thể khống chế, xác xuất thành công của 'Chích' chỉ có năm phần trăm, tỉ lệ tử vong lại đạt 90%. Hơn nữa, Tả Quang thực nghiệm ở căn cứ, hai loại tình huống trên đều vượt qua mười hai cấp đau thần kinh và duy trì liên tục. Chỉ cần là người, sẽ không có biện pháp chịu đựng, trực tiếp đau đến chết." Hướng Đông xoay người dựa vào tủ quần áo, mặt mày nhìn không ra hỉ giận, thản nhiên nói: "Còn lại năm phần trăm, mặc dù không chết, nhưng có thể dẫn đến cơ năng toàn diện của thân thể bị thoái hóa kịch liệt, trong vòng một năm, thân thể sẽ teo lại, khí quan suy kiệt và chết."

"Mẹ nó, quân y Lầu bốn dùng để làm gì? Phế vật! Một đám phế vật! Chỉ mỗi việc để chết không đau cũng không làm được! Một đám thùng cơm!" Cố Viêm đá tủ đầu giường, trong ngực cao thấp phập phồng, lửa giận tăng tăng mà hướng thẳng lên đầu, đỏ mắt quát: "Vì cái gì để anh ấy bị nổ chết, bắn anh ấy một súng cũng tốt hơn nổ chết! Đầu óc các người bị dán đầy cứt chó sao? Đầu óc Cố Vệ Quốc cũng bị dán đầy cứt chó hả? Chết tiệt!"

"Không! Là gia tộc Vincent độc thủ… Ai, bỏ đi." Hướng Đông đột nhiên khoát tay, thở dài, dụi tắt điếu thuốc, nói: "Lão gia tử cũng rất khổ sở, chờ em chưởng quản BOF thì tự mình đi hỏi ông ấy! Nhưng có một chút chuyện, trước khi Sói con đi Nam Phi, cậu ấy đã từng bị lão gia tử kêu đến thư phòng Nhà cũ nói

chuyện một buổi chiều. Anh cũng không biết cậu ấy cùng lão gia tử nói những thứ gì, nhưng anh vẫn cảm thấy, Sói con có khả năng đã đoán được mục đích thực sự của hành trình đến Nam Phi năm đó."

"Cũng có khả năng khi cậu ấy trở lại Lầu một liền đem lần nói chuyện này hoàn toàn quên hết. Bởi vì trí nhớ của Sói con lúc đó đã không được ổn định lắm." Hướng Đông đi đến bên giường, thở dài, sờ sờ đầu Cố Viêm, lập tức bị một chưởng hung hăng đẩy ra: "Tiểu Viêm, thái độ BOF đối đãi với đặc công, em rõ ràng hơn ai hết."

"Không nói gạt em, những năm gần đây bố em đã bí mật ra bảy chuyến nhiệm vụ. Tuy rằng ông ấy không nói rõ, nhưng mấy người bọn anh cũng biết, những nhiệm vụ này toàn liên quan đến gia tộc Vincent, nếu còn có ai sống sót, thì tuổi của người đó chắc cũng không còn nhỏ, thân thủ hiện tại cũng không thể mạnh hơn em." Hướng Đông nói xong, xoay người đi tới cửa.

Cố Viêm quả thực giống như lão hổ nổi giận nhe răng nanh, quát to: "Gia tộc Vincent trốn lão tử cho tốt! Chờ em quơ được Stephen, nhất định sẽ đem thằng đó ra chém một ngàn lần!"

"Anh cũng rất muốn tự tay làm thịt hắn, chú Vân của em vẫn luôn hoài nghi, thằng đó còn có liên quan đến việc Hồng hi sinh trong khi làm nhiệm vụ. Hiện tại, Stephen là đối tượng cần bắt giữ được xếp vào cấp S của BOF. Sẽ có ngày chúng ta sẽ kéo ra toàn bộ thế lực sau lưng hắn." Hướng Đông nắm chặt nắm tay, đem áo khoác khoát lên vai, khoanh tay lại, hơi nghiêng đầu trầm giọng nói tiếp: "Tiểu Viêm, tự mình ngẫm lại đi, bố em vì sao lại ra những nhiệm vụ ấy. Từ khi BOF thành lập đến nay, chỉ cần nhóm quân nhân trung thành như một, cho tới bây giờ, BOF không bao giờ để các thành viên đặc công không minh bạch, tự nhiên đi chịu tội, không công hi sinh như vậy."

"Nếu Stephen dám đánh chủ ý lên Sói con, dám đem ánh mắt phóng tới toàn bộ BOF, chúng ta dù mất bao nhiêu thời gian đi nữa, dù phải đào ba thước đất cũng phải lôi ra bằng được, dùng đao lấy mạng hắn."

Cố Viêm như một con thú bạo rống ra tiếng, nắm tay hung hăng đập xuống, sau đó thân thể buông lỏng, nằm vật xuống giường.

Anh vắt tay ngang trán, tay còn lại vuốt vòng cổ của Tuyết Lang trên cổ mình đến xuất thần.

.

.

.

CPU đa nhân, CPU đa lõi (tiếng Anh: multi-core) là bộ vi xử lý trung tâm (Central Processing Unit) có nhiều đơn vị vi xử lý được tích hợp trên cùng một CPU vật lý duy nhất. Một cách khác, chúng giống như sự ghép nối nhiều CPU thông thường trước đây trở thành một CPU duy nhất.

Mainboard: Bo mạch chủ(MB) là bản mạch in chính trong thiết bị điện tử. Nó có chứa các socket (đế cắm) và slot (khe cắm) để cắm các linh kiện điện tử và bo mạch mở rộng khác. Trong hệ thống máy tính cá nhân, bo mạch chủ chứa bộ vi xử lý, chipset, các khe cắm PCI, khe cắm AGP, khe cắm bộ nhớ và các mạch điều khiển bàn phím, chuột, các ổ đĩa và máy in. Nó cũng có thể được tích hợp sẵn các mạch điều khiển gắn liền cho modem, âm thanh, đồ họa và mạng. Bo mạch chủ của các máy tính xách tay thường được tích hợp sẵn toàn bộ các mạch điều khiển thiết bị ngoại vi.

27. Chương 27: Một Lần Thân Đủ (tam)

Hướng Đông trở tay ôm lấy áo khoác đi đến phòng ngủ phía đông. Mèo Mun run rẩy lỗ tai, nghểnh cổ liếc anh một cái, lại trở mình dưới bụng Tia Chớp, tiếp tục ngủ.

"Mấy ngày nay mày chạy đi đâu thế?" Hướng Đông nhướng mày, ngồi xổm xuống sờ sờ mèo Mun, nó thoải mái mà cọ cọ đầu vào tay anh.

Tia Chớp ngẩng đầu lên, trừng anh bất mãn.

Hướng Đông cười cười: "Chân Cố Viêm, chính là chú mày cắn đi?"

Tia Chớp hít hít mũi, tiếp tục trừng anh.

Hướng Đông: "…"

Trên giường, Đường Niệm lầu bầu trở mình một cái, đem Đường Viễn hướng trong ngực ôm ôm, một chân khoát lên trên người hắn, ý tứ chiếm hữu hàm xúc mười phần.

Đường Niệm cũng không biết đang mộng đẹp cái gì, cười đến thật ngốc, nước miếng còn rớt lên đầu Đường Viễn.

Hướng Đông ngồi xổm nhìn một lát, đứng lên, một tay đút trong túi áo, vệt sẹo cũ uốn lượn lộ ra từ cổ áo, thô cuồng mà dữ tợn, lại có loại thiết huyết rắn rỏi đẹp trai.

Ánh mắt anh đánh giá hai anh em sinh đôi đang ngủ trên giường. Qua một hồi lâu, Hướng Đông mỉm cười, một lần nữa đem chăn đắp lại cho anh em Đường Niệm, còn sờ sờ đầu Đường Viễn mới xoay người đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại một lần nữa, Đường Viễn lập tức mở mắt. Trên trán vẫn còn còn sót lại cảm giác thô ráp của bàn tay. Mặt hắn không đổi sắc nhìn trần nhà, nhưng trong nháy mắt, trái tim giống như bị bom nổ mạnh, đau đến tay chân hắn đều lạnh lẽo.

Người đó là Hướng Đông, đã từng là cộng sự tốt nhất của hắn.

"Tiểu Viễn?" Cửa lại bị người đẩy ra, Cố Viêm gọi khẽ một tiếng. Thấy chăn gồ cao trên giường bọc kín hai người, anh lập tức nổi giận, nhanh chân tiến lại gần, trực tiếp ôm lấy Đường Viễn đi ra ngoài.

Mèo Mun bị dọa giật mình, "Meo meo" vừa muốn phi lên, bị Cố Viêm trừng mắt nhìn liền xù lông, "Ngao ngao" một tiếng, nhảy vọt lên, vuốt giơ ra bám chắc vào hông anh.

Đường Viễn càng giận điên lên, tung một quyền vào mặt Cố Viêm.

"Em đánh đi, đánh chết anh cũng không buông tay." Cố Viêm kêu lên một tiếng đau đớn, không né cũng không hoàn thủ. Hành vi lưu manh phát tác, anh dùng đầu lưỡi liếm mép, tiếp tục ôm người đi ra ngoài.

Đường Viễn tức đến nổ phổi, huyệt thái dương phình nhảy lên. Hắn đang tính toán lại cho thằng cha này một quyền ác hơn. Đột nhiên Cố Viêm đem cổ bên trái hướng tới, nói: "Nhìn đi, dấu vết quyền sở hữu của em vẫn còn đây này!"

Đường Viễn: "…"

"Đừng đánh, cơ bắp anh khá rắn chắc, em không chê đánh đau tay anh còn ngại đâu!" Cố Viêm mặt không đổi sắc, tâm không loạn, càng làm ra vẻ nghiêm túc đi đến phía trước, tận lực lắc lắc cổ nói: "Tức giận sao? Nào, lại đến bên này gặm một vết nữa, chứng minh quyền sở hữu của em đi."

Đường Viễn: "…"

Tia Chớp đứng dậy ngạc nhiên, vẫn không nhúc nhích, mắt mở trừng trừng nhìn Cố Viêm ôm ấp chủ nhân nó đang khập khiễng đi ra ngoài. Sửng sốt mất ba giây, Tia Chớp rốt cục hoàn hồn, lập tức cúi đầu định củng củng vật nhỏ —— trời ạ! Cái gì đều không có? Meo meo đâu rồi?

Nó cảm thấy bất khả tư nghị lại phi thường phẫn nộ, thật giống như bị người ta quang minh chính đại mà đoạt đi món đồ chơi yêu quý nhất. Tia Chớp lập tức vẫy mạnh cái đuôi xù lao ra, hai chân trước bắc lên cửa gỗ phòng ngủ của Cố Viêm, đánh đánh, cào cào, sủa váng lên, quả thực vô cùng nóng nảy.

Bất khả tư nghị nghĩa là "không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được".

"Mày còn như vậy tao sẽ rất tức giận." Cố Viêm nắm gáy mèo Mun, kéo nó ra khỏi ống quần, quơ quơ trước mắt, cố ý lớn tiếng nói: "Mày sốt ruột sao? Sợ tao làm gì với tiểu Viễn à? Tao biết em ấy là chủ nhân của mày. Tuy hiện tại em ấy không chịu thừa nhận, nhưng một ngày nào đó tao sẽ bắt em ấy phải tự thú nhận chuyện này."

Cố Viêm chỉa chỉa cửa ra, khóe môi nhếch lên: "Nếu mày ngoan ngoãn nghe lời, tao sẽ cho mày ở lại trong phòng. Nếu không nghe lời, tao có thể tống mày ra ngoài cửa với Tia Chớp."

Mèo Mun "Ngao ngao" kêu to giận dữ, quơ móng vuốt với ý đồ phá Cố Viêm đến cùng.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Đường Viễn tức giận đến mặt đều tái rồi, căn bản không có cách nào cùng Cố Viêm câu thông. Hắn đoạt lại mèo Mun, ôm lấy nó muốn đi ra ngoài.

Cố Viêm như hổ đói vồ mồi, đem Đường Viễn trực tiếp áp đảo, đầu vùi vào trong cổ của hắn ngửi tới ngửi lui, tranh thủ ăn đậu hũ: "Em nói anh muốn làm gì? Tiểu Viễn! Em là người của anh." Nói xong, không đợi Đường Viễn phản ứng, lại một trận bá đạo hôn môi.

Lần này, một chút mềm lòng của Đường Viễn cũng bị mất, tâm nói 'thằng nhóc thối này còn không dứt?'

Cong gối thúc thẳng vào bụng Cố Viêm, Đường Viễn vươn tay chế trụ đầu anh, trực tiếp xoay người, hai người lập tức cao thấp đổi chỗ. Hắn cưỡi ở trên người Cố Viêm, huy quyền liền đấm: "Họ Cố!"

"Gọi lão công!" Cố Viêm cười tươi như hoa, dụng chưởng bao lấy nắm tay Đường Viễn, nâng cổ, đem miệng tiến sát vào: "Dù sao em cũng muốn đánh, anh đây hôn một cái cũng là hôn, hai cái cũng là hôn, thẳng thắn một lần thân đủ đi!"

"Cố Viêm!" Đường Viễn rống lên, nhưng nắm tay còn lại cũng nhanh chóng bị bao lấy.

Cố Viêm liếm liếm môi, híp mắt nhìn hắn nửa ngày, thở dài, mãnh liệt xoay người áp Đường Viễn xuống bên dưới.

Anh kéo chăn đem Đường Viễn bao kín, cọ cọ mũi hắn, đáy mắt lộ vẻ sủng nịch: "Tốt lắm, tốt lắm, không náo loạn nữa! Thân thể hiện tại của em đánh không lại anh đâu, ngủ ngoan nào!"

Hai thế làm người, lần đầu tiên Đường Viễn biết tức điên là loại cảm xúc thế nào.

Cố Viêm xách mèo Mun đang dựng lông lên, rất tự nhiên hôn trán Đường Viễn một cái, nghiêm túc nói: "Tiểu Viễn, đêm nay em ngủ ở đây, anh sẽ không làm gì em. Nhưng nếu em muốn ngủ chung với Đường Niệm, anh sẽ rất tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy, hiểu không?"

Anh mở rộng cửa, xách mèo Mun ra phía trước, hướng Tia Chớp nhướng mày nói: "Ồn ào quá! Nó đây, ôm nó đi ngủ ngay."

Tia Chớp ngẩng đầu, nháy mắt cùng Cố Viêm đạt thành một loại hiệp định chỉ hai người biết, lập tức cắp mèo Mun đát đát mà chạy, làm mèo Mun tức giận kêu gào ầm ĩ.

Đường Viễn hoàn toàn không còn cách nào khác, cồn cùng tức giận thường xuyên kích thích đại não, hắn cũng lười gây sức ép với Cố Viêm, trở mình một cái, hai mắt liền nhắm lại, đi ngủ.

Cố Viêm sờ sờ "dấu ấn" trên cổ, đùi phải vừa rồi bị Đường Viễn đá phải, mơ hồ đã thấy máu thấm qua băng vải.

Anh phóng nhẹ cước bộ, khập khiễng đi vào toilet, tỉ mỉ soi gương một hồi, nhìn thế nào cũng cảm thấy "dấu ấn" trên cổ vô cùng thuận mắt, tâm nói 'đây là dấu vết lão bà để lại, phòng chừng có thể tồn tại hơn một tháng đây, nhìn thật đẹp mắt a'.

Nghĩ nghĩ… Anh liền cứng rắn.

Cố Viêm tựa vào trên vách tường phòng tắm, hơi hơi thở hổn hển.

Anh rất muốn tắm rửa, bất quá, đùi phải vừa bị Tia Chớp tặng cho vài vết, Đường Viễn lại đá trúng lần nữa, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng không thể đụng nước bây giờ a.

Cố Viêm nhịn một lát, nhưng tưởng tượng Đường Viễn đang nằm trên giường của mình, đắp chăn của mình, còn ngủ đến bất tỉnh nhân sự (cái này còn phải chờ xác nhận). Anh liền nhịn không được, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể dùng tay giải quyết.

Nói đến tắm, Cố Viêm có một thói quen, bắt đầu từ 10 tuổi, anh đặc biệt không thích dùng bồn tắm lớn.

Có khả năng thói quen này cùng với việc sinh hoạt sau vụ ám sát đó có liên quan đến nhau. Lần đó nhờ Tuyết Lang bảo hộ, Cố Viêm cũng không bị thương nặng gì, nhưng khi anh mở mắt ra lần nữa thì phát hiện mình đang ở nước Mỹ.

Cố Viêm sống trong một phòng ở ngoại thành, một căn nhà hai tầng tư nhân, có vườn, bãi cỏ, hoàn cảnh khá tao nhã và an tĩnh. Trong nhà chỉ có một ông già câm giúp đỡ việc sinh hoạt hàng ngày của anh.

Cố Viêm là một đứa trẻ trưởng thành sớm, tính cách cũng độc lập.

Anh hiểu được mình đã xảy ra chuyện gì, không khóc cũng không nháo, bắt đầu mang sách vở, bắt xe buýt hàng ngày đến trường. Bình thường anh cũng không thích cùng người khác nói chuyện, trên cổ vẫn đeo vòng cổ của Tuyết Lang, trong túi bao giờ cũng có hai gói Oreo, một túi ăn, một túi để đó.

Một lần, sau khi Cố Viêm hoàn thành việc huấn luyện hằng ngày, người lấm lem đầy bùn đất và mồ hôi, anh bò vào phòng ngủ, thoát đồ trèo vào bồn tắm lớn.

Bởi vì quá mệt mỏi, nước lại ấm áp, anh nằm một lát liền ngủ quên, trượt dần xuống, thiếu chút nữa đã bị chết đuối. Cái loại sợ hãi nháy mắt phá tan đại não vẫn luôn in sâu trong đầu anh từ bấy đến giờ. Lúc đó anh chỉ biết gắt gao cầm chặt vòng cổ của Tuyết Lang, cơ thể không giữ được mà phát run, sợ hãi và cô độc.

Ngày hôm sau, Cố Viêm đã gọi điện thoại yêu cầu bỏ ngay bồn tắm lớn, toàn bộ đều thay bằng vòi hoa sen. Cũng từ đó, anh không bao giờ tắm trong bồn tắm lớn một lần nào nữa.

Một tiếng gầm nhẹ, Cố Viêm ngưỡng thẳng cổ, vòng cổ của Tuyết Lang dán trước ngực cũng cao thấp phập phồng.

Cố Viêm thoải mái mà mị hí mắt, tuy rằng không quá tận hứng, nhưng còn nhiều thời gian, một ngày nào đó anh sẽ đem Đường Viễn ăn kiền mạt tịnh.

Giặt xong quần áo, Cố Viêm đem cạp quần kéo tới thắt lưng, vỗ vỗ cơ bụng tinh tráng đầy tự hào. Cứ nghĩ đến việc đã xin xong một xuất trợ giảng cho Jason, sau ngày nghỉ quốc khánh sẽ được gặp Đường Viễn hàng ngày, anh liền cảm thấy vô cùng mừng rỡ và thỏa mãn: "Sói con dù cứng rắn thế nào cũng là sói, em có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay Viêm Hổ anh sao?"

Cố Viêm từ toilet đi ra, chỉ có một suy nghĩ, đó là tiến vào ổ chăn ôm Đường Viễn.

Dù không thể ăn ngay, nhưng mình ôm đỡ thèm vẫn được a.

"Đi xuống!" Đường Viễn ngủ đến mơ mơ màng màng, nhưng sự cảnh giác, đề phòng trong não vẫn mở ra.

Hắn nhéo chăn, vươn chân ra, một cước đem Cố Viêm đá xuống, xoay người cuộn chăn lại như một con sâu, rất không kiên nhẫn mà lầu bầu: "Còn dám mò lên lần nữa, tôi bắn chết ngay! Mèo Mun còn đang ở ngoài cửa, bắt nó mang vào đây cho tôi."

Trong lòng Cố Viêm "Ha" một tiếng, cười thành đồ ngốc, tâm nói 'khẩu khí này hoàn toàn chính là của Tuyết Lang, em còn muốn chối nữa, cứ chối nữa đi'.

Trong lòng anh nhẩm lại truyền thuyết các loại mượn thi hoàn dương, chuẩn bị ngày mai liền đi Hongkong tìm vài đại sư hỏi thăm về vấn đề này. Cố Viêm vừa nghĩ vừa đi ra ngoài mở cửa, mèo Mun cùng Tia Chớp đồng thời ngẩng đầu nhìn hắn.

Cố Viêm: "..."

Phỏng chừng mèo Mun là vô cùng tức giận, trên mặt đất lăn lộn, xoay quanh, khóc lóc om sòm, bộ lông cũng lộn xộn hết cả lên, đông dựng một đằng, tây dựng một nẻo.

Tia Chớp "Nha nha nha" mà dùng đầu đi củng nó, lại duỗi thân thè lưỡi liếm liếm lấy lòng, cái đuôi xù cũng ve vẩy.

Mèo Mun bị nó củng nghiêng cả người, đã thế toàn thân sực mùi cún, lại càng tức giận hơn, cũng không đoái hoài đến việc phải tiếp tục chiến đấu với Cố Viêm nữa, trực tiếp vọt thẳng đến đuôi của Tia Chớp, vồ lấy ngoạm một cái.

Tia Chớp bật người vui vẻ, lại giống như trước kia, cái đuôi vểnh cao, mang theo mèo Mun chạy vào trong phòng.

Cố Viêm: "…"

Tia Chớp cùng mèo Mun náo loạn trong chốc lát. Cuối cùng nó bị mèo Mun dạy dỗ một chập, chỉnh đốn lại khuôn phép, mới thành thật không giằng co nữa mà nằm xuống thảm lông dê nhưng biểu tình rất không tình nguyện.

Mèo Mun lại nhảy lên giường, cọ cọ đầu Đường Viễn, cuộn tròn người lại, nhắm mắt ngủ.

Mặt Cố Viêm tái rồi.

Anh leo lên giường nhiều lần nhưng đều bị Đường Viễn đạp xuống không thương tiếc, đành dở khóc dở cười mà đứng một lát, chân cọ cọ trên mặt thảm một hồi, vô cùng bất đắc dĩ mà ngậm ngùi sang gian phòng ngủ phía tây, ngã đầu ngủ.

Đường Niệm ngủ đến quá nửa đêm, đứng lên đi vệ sinh.

Đầu óc cậu cũng không rõ ràng, mở cửa một phòng ngủ, xem xét nửa ngày mới nhìn rõ đây là em trai mình. Đường Niệm lắc lắc cái đầu, dịch dịch chăn, leo lên giường ôm Đường Viễn, mĩ mãn ngủ tiếp.

28. Chương 28: Tiệc Tối Đón Người Mới Đến (một)

"Em có nghe thấy anh Cố nói gì không? Gửi lời thương yêu vào trong gió…." Jason có mái tóc khá dài màu vàng, dáng vóc rất dễ nhìn, tuy rằng đã qua 40 tuổi nhưng lời nói, cử chỉ tao nhã mang phong thái của bá tước Anh quốc rất cuốn hút người khác.

"Đại thiếu gia sẽ lập tức tới ngay, thỉnh ngài nghỉ ngơi một lát." Vương lão quản gia mỉm cười, đối với vấn đề không nên trả lời, ông cũng chưa bao giờ nói thêm lấy nửa chữ.

Jason hiểu rõ mà nhún vai, bưng tách cà phê, năm ngón tay cực kỳ thon dài, móng tay cắt ngắn, sạch sẽ.

Cố Viêm từ trên xe bước xuống, thuốc bột ở vết cắn tím bầm trên cổ đã được quần áo che gần hết.

Gương mặt anh âm trầm, nhớ đến tình cảnh nhìn thấy khi bước vào phòng ngủ của mình sáng sớm nay, Cố Viêm chỉ hận không thể đem tên "đệ khống" Đường Niệm này lột da ăn sống.

Bảy giờ rưỡi, Cố Viêm đúng giờ liền tỉnh.

Sau khi rời giường, trước tiên anh tìm men giải rượu, sau đó dọn dẹn tầng một, vào phòng bếp làm điểm tâm và bưng nước ấm cùng thuốc đi vào phòng ngủ.

Cố Viêm vui vẻ nghĩ thầm 'ta quả thực chính là người đàn ông tốt nhất quả đất', chỉ là sau khi đẩy cửa bước vào, anh xém chút nữa nổi điên, làm thế nào mà Đường Niệm lại ôm Đường Viễn vù vù ngủ thế kia?

Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt Cố Viêm lập tức tái rồi, suýt chút nữa là đem cốc nước ấm đổ thẳng vào mặt Đường Niệm.

Không khí ăn sáng vô cùng áp lực, trừ bỏ Đường Niệm say rượu đau đầu khó chịu ra, Đường Viễn và Cố Viêm đều lộ ra một cỗ áp suất thấp.

Nhất là Cố Viêm, mình đầy tà hỏa không có chỗ phát, trực tiếp gọi trợ lý công ty yêu cầu đưa hai anh em Đường Niệm trở về. Bản thân anh thì phi thẳng đến sân huấn luyện Lầu một, thay trang phục tác chiến, chọn hào số 10 siêu cường của sân huấn luyện.

Cố Viêm ở bên trong sân huấn luyện năm giờ. Chờ tới khi anh một thân lấm lem đi ra, nhóm kĩ thuật viên có nhiệm vụ dọn vệ sinh rửa sạch sân đi vào, đối mặt với bãi chiến trường trước mắt đều yên lặng sợ hãi thầm than sức chiến đấu của Cố đại thiếu gia quả là khủng khiếp.

Tiếng điện thoại vang lên, Cố Viêm móc ra nhìn thoáng qua, đứng lên, nói : "Này, hiệu trưởng Lý, tôi là Cố Viêm."

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt anh rõ ràng là tươi tỉnh lên rất nhiều, đẩy cửa tiến vào phòng khách.

"Cố, cậu có muốn đi shoping ở thành phố A với tôi không?" Jason hướng anh ngoắc ngoắc tay, trêu ghẹo nói.

Cố Viêm cởi áo khoác ngoài, tùy ý ném xuống ghế sa lông, vắn ống tay áo, nói: "Muốn đi chỗ nào? Leo núi, bơi lội hay đến hội âm nhạc? Tôi hiện tại không có thời gian, để tôi mời hướng dẫn viên du lịch và thư kí an bài hành trình cho anh nhé."

"Nhiều năm không thấy, tính tình cậu chẳng thay đổi chút nào." Jason đặt tách cà phê xuống, đột nhiên chỉ vào cổ mình, cười ái muội: "Ố là la! Cấm dục nhiều năm như vậy rốt cục cũng nhịn không được rồi? Cậu thích bé mèo hoang hả?"

"Bé mèo hoang?" Cố Viêm liếc ông một cái, bưng lên tách cà phê người thư kí vừa mang đến, lại gần bể cá, cầm lấy một ít thức ăn thả xuống, híp mắt nói: "Em ấy cũng không phải là bé mèo hoang."

Xoay người tựa vào bể cá, Cố Viêm uống một ngụm cà phê, khóe môi nhếch lên, biếng nhác lại lạnh lùng: "Đó là một đầu sói không hơn không kém, sẽ nhe răng, sẽ cắn người và có ý thức lãnh địa rất mạnh."

"A? Người nào có khả năng được học trò của tôi ca ngợi như vậy?" Jason hứng trí hỏi, khoa chân múa tay nói tiếp: "Cố, cậu nhất định phải cho tôi gặp vị tiểu thư đặc biệt này?"

Jason và Cố Viêm có chung một thầy giáo dạy nhạc lúc vỡ lòng. Ở cục BOF, tại phương diện nhạc lý của đám đặc công, chỉ có duy nhất Tuyết Lang có cùng sư thừa với họ.

Năm đó, Cố Vệ Quốc đã nhặt Tuyết Lang ở bên cạnh một thùng rác, trong một con phố cũ của nước Mỹ. Lúc ấy Tuyết Lang chỉ có 4 tuổi, gầy nhom, nhìn không khác trẻ em nghèo đói Châu Phi là mấy, chỉ có đôi mắt là đặc biệt sáng, đen bóng, tỉnh táo và linh mẫn vượt qua tuổi.

Lúc ấy Cố Vệ Quốc còn chưa có con, ông đã ôm Tuyết Lang giao cho Lăng Vân, híp mắt nói: "Con sói nhỏ này có tiềm lực rất lớn, cậu hãy cho bé con này chế độ giáo dục tốt nhất. Chờ đến thời điểm nó được 10 tuổi, tôi sẽ cho nó tự chọn cách sinh hoạt của bản thân."

Từ đó về sau, những người lớn tuổi liền theo cách gọi của Lăng Vân để gọi cậu nhóc hay đi bên cạnh ông là Sói con.

Trong căn cứ, có hai đứa trẻ 7, 8 tuổi luôn luôn thích bẹo má, đem hắn nhấc bổng lên, sau đó không lưu tình thả hắn ngã xuống mặt đất, cười lớn gọi: "Sói con ngốc nghếch."

Mà mỗi lần như vậy, Tuyết Lang sẽ không nói một lời mà đứng lên, đem quần áo phủi sạch sẽ, sau đó đi tìm Lăng Vân học bản lĩnh.

Qua ba năm, Tuyết Lang bảy tuổi.

Một buổi tối, Tuyết Lang đem hai đứa trẻ kia vào hào sân huấn luyện số 3, thi đấu hai lần là đánh nhau tay không và huấn luyện thể năng, dùng thực lực của mình để đánh bại bọn họ.

"Hồng, chúng ta thua a ——!" Cậu nhóc có làn da ngăm đen lăn ra trên mặt đất, chân tay giang thành hình chữ đại, thở hổn hển mà ha ha cười.

"Ai!" Đứa bé còn lại nắm tay thành quyền, lao lực mà nhúc nhích đứng dậy, leo đến bên người Tuyết Lang chọc lét, nhếch miệng cười: "Sói con, chúng ta làm bạn tốt đi! Tôi là Du Hồng, cậu kia là Hướng Đông."

Hướng Đông nghiêng đầu, thuận miệng nói tiếp: "Tôi cùng Hồng bằng tuổi nhau, đều 11 tuổi, chúng tôi tự lựa chọn sinh hoạt ở nơi này. Chờ cậu 10 tuổi, cậu cũng sẽ gặp phải lựa chọn đầu tiên."

Cậu đặt hai tay ra sau đầu, nhếch chân lên bắt chéo, híp mắt cười: "Sói con! Đến lúc đó, cậu có thể lựa chọn đến trường học đại học, chờ tốt nghiệp tìm một công tác nào đó, rồi chọn một lão bà, sau đó kết hôn, sinh ra một đứa trẻ để tôi và Hồng làm bố đỡ đầu…. Nếu ai dám bắt nạt đứa trẻ đó, hai người chúng tôi sẽ chém chết người đó."

“Đúng đúng đúng, chính là như vậy!” Du Hồng đứng cạnh Tuyết Lang, hai tay gối sau đầu, nhìn trần nhà, cười hì hì: “Tôi và Đông tuy lớn tuổi hơn cậu, nhưng chúng tôi cũng có thể chờ cậu kết hôn, sau đó chúng tôi mới kết hì hì.”

“Biến! Muốn kết hôn cậu tự đi mà kết, lão tử sẽ không kết!” Hướng Đông đột nhiên rống lên, bật người dựng dậy, bỏ ra ngoài.

“Xem ra mình miệng thối rồi!” Du Hồng vỗ vỗ miệng mình, ghé sát bên tai Tuyết Lang, thấp giọng nói: “Khi còn bé, Đông rất hay bị bạo hành gia đình. Bố cậu ấy là liệt sĩ, sau khi ông ấy hi sinh, mẹ cậu ấy rất hay dùng gậy gộc đánh hai anh em cậu ấy. Em trai cậu ấy còn nhỏ, sức chống chịu kém, bị đánh quá nặng, không qua khỏi. Sau đó, mẹ cậu ấy vào bệnh viện tâm thần. Bây giờ trên lưng Đông vẫn còn vệt sẹo dài hai mươi cm.” Du Hồng đưa tay so ngực ám chỉ với Tuyết Lang, nói tiếp: “Cho nên, Đông cực kì ghét phụ nữ.”

Tuyết Lang nghĩ nghĩ, đột nhiên đứng lên, chạy tới vài bước nhảy lên sau lưng Hướng Đông, ôm cổ hắn, cúi đầu nói: “Đông, tôi mệt, cõng tôi về đi!”

Đôi mắt Hướng Đông đỏ bừng, môi mím lại, gật gật đầu, cõng Tuyết Lang trở về.

Dọc theo đường đi, Du Hồng để hai tay sau gáy, bước song song với Hướng Đông, nghêu ngao một ca khúc, thỉnh thoảng còn chụp đầu Tuyết Lang, cười nói: “Sói con, chờ cậu trưởng thành tôi sẽ cõng cậu.”

Đường Viễn nhìn mèo Mun đang nằm ngủ trưa trên chăn của mình mà ngẩn người, suy nghĩ lại phiêu đến những hồi ức trong quá khứ.

Đối với Tuyết Lang mà nói, Hướng Đông và Du Hồng từng là tồn tại như tay chân của mình vậy.

Khi Tuyết Lang 10 tuổi, lần đầu tiên Cố Vệ Quốc gọi hắn đến thư phòng nói chuyện.

“Sói con, hôm nay cháu 10 tuổi rồi.” Cố Vệ Quốc vẫn cầm bút máy viết viết vẽ vẽ trên một quyển sách, đầu cũng chưa nâng, thanh âm trầm ổn hữu lực: “Cháu nghĩ muốn sống, sinh hoạt như thế nào, hãy nói với chú.”

“Cháu muốn sống tại nơi này.” Tuyết lang ngồi ở ghế đối diện, âm sắc vẫn còn non nớt, lại tựa như ngàn cân.

Cố Vệ Quốc dừng ngòi bút lại, ngẩng đầu nhìn hắn, nheo lại ánh mắt, nói: “Nếu sống ở chỗ này, cháu sẽ phải trở thành một quân nhân trung thành, vì nước vì dân chứ không vì chính bản thân mình, tùy thời đều có khả năng hy sinh. Cháu có hiểu không?” Ông lại chỉ chỉ chi phiếu trên bàn, nói tiếp: “Hiện tại cháu đã có bản lĩnh tự lập, nếu cháu muốn sinh hoạt như một người bình thường, có thể dùng thứ này để mua phòng ở, đến trường, tìm việc làm, kết hôn, sống một cuộc sống hạnh phúc bình dị.”

“Cháu muốn ở lại nơi này.” Tuyết Lang không nháy mắt, nghiêm túc nhìn ông.

Cố Vệ Quốc im lặng, dựa người vào lưng ghế, tỉ mỉ nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên chỉ chỉ cái chén trước mặt, nghiêng người về phía trước, tiếp tục cầm bút máy viết tiếp, nói: “Đồng chí Tuyết Lang, hoan nghênh cậu trở thành quân nhân trong biên chế, chờ cháu sẵn sàng thì hãy đi tham gia khảo hạch của đặc công nhé.”

“Vâng!” Tuyết Lang đứng nghiêm, hướng ông cúi chào theo nghi thức quân đội, bưng cái xuyến nước rót cho Cố Vệ Quốc một ly trà, sau đó đi ra ngoài.

Kết quả, bởi vì Tuyết Lang quyết định ở lại BOF, suốt một tháng liền Hướng Đông không thèm để ý đến hắn.

Chính là, khi Tuyết Lang muốn nhanh chóng tham gia khảo hạch của đặc công, mỗi ngày đều khiến mình trầy da tróc vảy, bầm dập khắp người, lúc ấy Hướng Đông mới vác bộ mặt âm trầm cùng Du Hồng xuất hiện, đỏ mắt mà tẩy trừ miệng vết thương cho hắn, bôi thuốc, một vòng lại một vòng quấn băng vải.

“Đông đem cậu làm em trai mình, cậu ấy vô cùng đau lòng đấy!” Mỗi lần như vậy, Du Hồng sẽ trộm nằm úp sấp bên tai Tuyết Lang, nói với hắn: “Tôi cũng coi cậu như em trai của mình. Nếu cậu bị thương, tôi cũng cảm thấy rất đau lòng và khó chịu.”

“Tiểu Viễn!” Đường Niệm khoác một cái túi trên vai, gõ cửa gọi: “Bố mẹ đã ở dưới nhà rồi!”

Đường Viễn "Dạ" một tiếng, mặc áo khoác, đem mèo Mun đặt lên vai, mở cửa cười nói: "Anh, khi đến nhà ông ngoại, em đàn cho anh nghe nhé!"

"Oh, đó là tiết mục biểu diễn trong tiệc tối đón người mới hả?"

"Ừ, phần lời thì em viết xong rồi, nhạc mới được một nửa. Chờ đến buổi tiệc tối thì em sẽ hát cho anh và bố mẹ nghe, còn có ông ngoại nữa."

"Hắc hắc, tiểu Viễn nhà ta đã học được cách tạo bất ngờ rồi đó! Được lắm, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ đến xem em biểu diễn."

"Anh đi đại học A nhận chức trước, sắp tới soạn hệ sẽ cử hành tiệc tối đón người mới." Cố Viêm cũng không tính toán sửa lại "nàng" từ miệng Jason, chỉ nghiêng đầu nói: "Em ấy có biểu diễn, cũng là tân sinh của năm nay."

Mắt Jason phát sáng: "Rất có ý tứ!" Ngẫm lại có gì đó không đúng, Jason đánh giá Cố Viêm một hồi: "Cố, cậu năm nay đã 25 tuổi rồi đúng không? Sinh viên mới của Trung Quốc thì chỉ khoảng 18 tuổi đi, cái này gọi là "trâu già thích gặm cỏ non" hả?"

Cố Viêm đem tách cà phê đặt xuống bên cạnh, để thư kí mang đi: "Bây giờ để chú Vương mang anh đi phòng khách nghỉ ngơi." Sau đó mặt không đổi sắc xoay người đi lên tầng hai, dừng một chút, ngón trỏ gõ nhẹ thành cầu thang, anh nói tiếp: "Hiệu trưởng đại học A vừa gọi điện cho tôi, bọn họ sẽ cung cấp cho anh nhà trọ tốt nhất dành cho giáo sư, có trang bị đàn piano, nếu còn yêu cầu gì, anh cứ liệt kê danh sách, tôi sẽ bảo trợ lý chuyển giao cho họ."

Jason nghĩ nghĩ, nhún vai nói: "Không cần gì cả, ở đây cũng không quen thân ai, cậu ở chung phòng với tôi đi."

"Tôi đã có bạn cùng phòng." Khóe môi Cố Viêm nhếch lên, hai tay đút túi áo đi tiếp.

Jason sửng sốt hơn nửa ngày mới phá lên cười nói: "Không phải là sói con đáng yêu đó đấy chứ?"

29. Chương 29: Tiệc Tối Đón Người Mới (nhị)

"Đội trưởng, giờ mới thấy ha!" Cố Thiếu Cảnh hướng chị gái phất phất tay, đeo lên kính hộ mắt, nhìn khoang trực thăng mở ra, tóc cậu bị gió thổi bạt về phía sau như cỏ dại, lông mi cong cong, hô lớn: "Đầu bóng lưỡng, a T, nhiệm vụ đuổi đội trưởng về Nhà cũ giao cho hai người, tôi lên trực thăng, rút lui trước a."

Đồng bóng lưỡng mặc chiến phục tác chiến, thể trạng rất tráng kiện, nhanh chóng ấn vào cái nút rồi hô lên: "Bánh nướng! Chú ý hướng gió, tốc độ gió! Cẩn thận!" Cố Thiếu Cảnh thả người nhảy, đầu bóng lưỡng cũng giơ tay ra hiệu, trực thăng trên không trung quẹo vào, rồi nhanh chóng bay khỏi.

Cố Lãnh Đông tựa vào cabin trên vách đá, nghĩ nghĩ, cô tháo xuống cái bao tay, đem kính mắt đẩy lên, khuỷu tay đặt trên đầu gối, lắc lắc cổ, nói: "A T, chuyển địa điểm thả người của chuyến bay, đổi thành điểm số 3."

A T treo tai nghe trên cổ, trên đùi là một chiếc máy tính xách tay màu bạc.

"A hả? Lần này trực thăng được bay xa đây!" Mười ngón tay tung bay trên bàn phím, sau vài giây liền ấn enter, a T vuốt cằm, vỗ vỗ tay, nói: "Ok, điểm đỗ của Bánh Nướng tôi đã đổi xong, sẽ đến nơi sau chúng ta."

Tám giờ sau.

Cố Thiếu Cảnh mang vẻ mặt táo bón mà ghé vào trên lưng Hướng Đông, than thở khóc lóc nói: "Anh Đông, hức hức, em theo chị ấy đi làm nhiệm vụ vất vả như vậy. Hức hức, chị ấy nỡ lòng nào đối xử với em như thế! Mệt chết em rồi a a a a a——!"

“Tiểu Đông là sợ kinh nghiệm thực chiến của em không đủ, dễ dàng gặp chuyện không may thôi.” Hướng Đông cõng Cố Thiếu Cảnh, đầu hơi nghiêng nghiêng, trêu chọc nói: “Thế nào? Mỹ nữ Ethiopia không mê đảo được tiểu thiếu gia của chúng ta sao?”

“Cái địa phương quỷ quái kia thì làm gì có mỹ nữ?” Cố Thiếu Cảnh khoa trương kêu lên, thuận tay đem kính mắt xuống, nhét vào túi áo Hướng Đông, bất mãn nói: “Đồng chí Hướng Đông, cái nhiệm vụ đồng chí giao cho tôi đã ngốn sạch thời gian tự do của tôi rồi.”

Hướng Đông lắc đầu, cười ha ha.

“Đúng rồi!” Cố Thiếu Cảnh đột nhiên cúi đầu xuống hỏi: “Anh Đông, trước kia Tuyết Lang thực sự rất thích nó sao? Có đẹp gì lắm đâu a? Hay là có tình tiết gì liên quan đến dân bản xứ?”

Hướng Đông trầm mặc một lát, cõng cậu tiến vào phòng khách, nói: “Anh cũng không biết Sói con có thích hay không. Nhưng khi cậu ấy 13 tuổi đã bắt đầu đi theo anh cùng Hồng làm nhiệm vụ và chỉ mua một lần duy nhất đồ vật ở Ethiopia, còn nói rằng nhìn chơi rất khá.”

Cố Thiếu Cảnh nhảy xuống, vỗ vỗ bả vai anh, từ trong bao lấy ra hai tượng điêu khắc bằng gỗ rất dài màu đen, đưa cho Hướng Đông: “Anh Đông, ngày mốt đi nghĩa trang liệt sĩ viếng các anh ấy thì nhớ nói tốt em với Tuyết Lang và Du Hồng đó!”

“Còn có cái này.” Cậu lại lấy ra một tượng điêu khắc gỗ to bằng bàn tay hình tròn, bên trong khắc một con ngựa rất sống động: “Em cố ý bảo người ta khắc đó, anh treo trên mộ bia anh Hồng đi. Tối nay em sẽ đi thăm anh ấy và Tuyết Lang.”

Hướng Đông nhận lấy tượng điêu khắc gỗ, cười sờ sờ đầu Cố Thiếu Cảnh, cầm lấy áo khoác, rời đi.

Mùng 9 tháng 10 là ngày Tuyết Lang qua đời, mùng 9 tháng 11 là ngày Du Hồng hy sinh.

Ngày hôm nay mèo Mun đặc biệt khó chịu, vẫn luôn kêu “Ngao ngao” không ngừng. Tia Chớp không hiểu gì cả, liền ngậm món đồ chơi của nó, nhắm mắt theo đuôi mèo Mun ý muốn dỗ dành, kết quả bị mèo Mun quay lại tẩn cho bầm dập.

Tia Chớp thực buồn bực, nó chạy đến bên chân Đường Viễn ngồi xuống, trừng mắt quan sát hành động của mèo Mun.

Đường Viễn đã sửa xong nhịu điệu câu cuối cùng, quay đầu lại quát khẽ: “Mèo Mun!”

“Meo~!” Mèo Mun nhảy lên bả vai hắn, không nói hai lời, dựng thẳng đuôi lên, liên tục vờn, chụp lấy.

Đường Viễn: “…”

Tháng 10 rồi, không có khả năng là hiện tượng tìm bạn tình làm “nhiệm vụ quốc tế”, hơn nữa, mèo Mun đã làm giải phẫu rồi….

Đường Viễn mới nghĩ đến đó, di động đột nhiên vang lên. Hắn lập tức theo bản năng nhíu mày, mấy ngày nay bị Cố Viêm làm phiền sắp mắc bệnh tâm thần rồi.

“Này, Đường Viễn?”

Đường Viễn sửng sốt, đem di động nhìn lại, thần sắc có điều dịu đi: “Là tớ, Hoa Dung.”

Hoa Dung ngại ngùng mà cười cười, nói: “À, tớ muốn hỏi một chút, phần biểu diễn cá nhân cậu chuẩn bị đến đâu rồi? Đặt tên bài hát rồi sao?”

“Tôi đặt rồi, tên là Huyền Dạ ”

“A? Huyền Dạ ? Tên thật hay nha!” Hoa Dung kích động kêu lên: “Đã một năm rồi cậu chưa sáng tác thêm ca khúc nào mới, có yêu cầu dàn nhạc không, hay độc tấu? Tớ rất mong chờ ca khúc này!”

“Cám ơn!” Đường Viễn nhìn khuông nhạc trên bàn, nghĩ nghĩ, nói: “Lớp ta có tay đàn ghi-ta nào không nhỉ?”

“Đàn ghi-ta?” Hoa Dung dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Hình như không có …. Tớ hỏi các bạn khác đã, chút tớ điện thoại lại nha!”

“Không có việc gì, không cần hỏi, bài hát này chỉ dùng đàn piano độc tấu cũng được.” Đột nhiên mèo Mun cắn ngón tay hắn, Đường Viễn cúi đầu, khẽ nhíu mày.

“Có lẽ nam sinh lớp mình biết đó, ngày mai tớ nhất định sẽ tìm giúp cậu một tay đàn ghi-ta.” Thanh âm Hoa Dung rất ngọt, cô nắm di động, hai má đỏ bừng, vui vẻ nói: “Đường Viễn! Ngoài cậu ra, lần này lớp mình còn có ba tiết mục biểu diễn, trong mấy ngày qua đã sắp xếp xong rồi. Ngày mai lớp ta sẽ đến hội trường tập luyện, tối ngày mốt sẽ chính thức cử hành tiệc tối đón người mới.”

“Oh, tôi biết rồi.”

Hoa Dung cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Đường Viễn! Thời điểm cậu biểu diễn, tớ … Tớ có thể tặng hoa cho cậu chứ?”

Đường Viễn còn chưa kịp nói, mèo Mun đột nhiên phẫn nộ dùng móng vuốt cào cào áo Đường Viễn, “Meo meo” kêu ầm lên.

Hoa Dung: “…”

Đường Viễn: “…”

“Cái kia, ngại ngùng.” Đường Viễn đem mèo Mum ôm vào trong ngực, vươn tay gãi gãi cằm nó, nắm di động nói: “Hoa Dung, tôi có chút việc, còn chuyện gì thì mai đến tập nói sau.”

Đường Viễn dừng một chút, lại nói “Cám ơn” mới ngắt cuộc gọi.

Hắn đưa hai tay luồn qua nách mèo Mun nhấc bổng lên, nhìn nó chăm chú, xách năm phút đồng lại đặt nó lên bàn.

Mèo Mun phản xạ có điều kiện tính ngồi xuống, thì Đường Viễn hướng nó giơ tay hình cái kéo. Mèo Mun vẫn ngồi im không động đậy.

Đường Viễn lại duỗi tay hình bao quần áo, mèo Mun vẫn bất vi sở động như trước.

Cuối cùng Đường Viễn nắm tay thành hình cái chuy, mèo Mun vẫn không nhúc nhích, lom lom nhìn hắn.

Đường Viễn: “…”

“Chưa muốn ngủ, không ăn đồ vật, cũng không uống nước… Cái này?” Đường Viễn duỗi mười ngón tay, mèo Mun lập tức bật người, dùng móng vuốt chụp bàn tay hắn, tỏ vẻ nó tình nguyện tiếp thu ý tứ này của chủ nhân.

Đường Viễn dở khóc dở cười: “Vừa rồi anh trai tao đi siêu thị, mày còn làm biếng bất động, hiện tại lại muốn đi ra ngoài?”

Mèo Mun: “Ngao ——!”

Đường Viễn: “Không được, lát nữa anh ấy sẽ về nhà, mày đi chơi với Tia Chớp đi, nghe lời!”

Mèo Mun rất không vui lòng, lại nóng nảy gọi tới gọi lui.

Đường Viễn bị nó gào đến đau đầu, chỉa chỉa đồng hồ, lạnh mặt nói: “Hiện tại đã quá muộn, nếu mày nghe lời, ngày mai tao sẽ bảo anh trai mang mày đến tiệc tối đón người mới, ân?”

Mèo Mun “Meo” một tiếng, ra vẻ rất không tình nguyện. Nó dùng đầu cọ cọ cánh tay Đường Viễn, lại chỗ chuyển ba bốn vòng mới nhảy lên đầu Tia Chớp, cái đuôi ve vẩy tới lui.

Lúc còn bé, Tia Chớp không được Tuyết Lang huấn luyện, tất nhiên không biết mấy động tác vừa rồi của Đường Viễn là có ý gì. Bất quá, nó cảm giác được hảo hữu của mình tựa hồ đã khôi phục bình thường, liền bật người đứng dậy, mang theo mèo Mun đát đát mà chạy ra phòng khách chơi.

Kì nghỉ lễ ngày quốc khánh đã chấm dứt, nhóm sinh viên sôi nổi thay quần áo mới mùa thu, náo nhiệt tựu trường.

“Đường Viễn!” Hoa Dung chạy lên sân khấu, xốc lên màn sân khấu đi vào.

Cô mặc một chiếc áo kẻ ô vuông cùng quần jean màu trắng, tóc đuôi ngựa buộc cao, trông rất thanh thuần, chỉa chỉa Trần, cười nói: "Tay đàn ghi-ta đã tìm được!"

Trần vuốt tóc cười ngây ngô: "Cái gì mà tay đàn ghi-ta a, tôi chính là đa tài đa nghệ, cái gì cũng biết a!"

Đường Viễn liếc cậu một cái, đem bản nhạc đưa qua hỏi: "Trần, cậu nhìn xem có đàn được không?"

"…" Trần co rút khóe mắt, nói: "Tôi… Thử xem."

Hạ Hải quơ quơ tờ giấy A4, nhìn đàn piano màu trắng trên sân khấu, cà lơ phất phơ hừ cười: "Đây chính là cơ hội tốt bêu xấu cậu ta a."

Diệp Minh lấy tờ A4, nheo lại ánh mắt: "Cán sự văn nghệ lớp 1 đang tìm giúp cậu ta một tay đàn ghi-ta sao?"

"Như thế nào?" Hạ Hải ngồi vắt chân, mắt cá chân gác qua trên đầu gối, nghiêng mắt hỏi: "Cậu tính toán động chân động tay vào đàn piano kia hay là tay chơi ghi-ta giúp hắn? Hoặc động luôn cậu ta?"

"Động vào cậu ta?" Diệp Minh cười khẽ, đem tờ A4 gập lại, ném xuống, đứng dậy, lạnh nhạt nói: "Động đến cậu ta thì làm sao để vị thiên tài âm nhạc này mất mặt trước toàn bộ sinh viên vào giáo sư được. Cứ xử lý đàn piano là được rồi."

Cố Lãnh Đông đứng sau màn sân khấu bên cạnh, nhìn Diệp Minh cùng Hạ Hải rời đi, kéo kéo khóe môi.

"A? Bí thư ơi, cậu có thấy lớp trưởng đâu không a?" Trương Thụy đưa cho cô một chai nước khoáng, thở hổn hển, nói: "Hội học sinh tìm cậu ấy, nói có giáo sư đặc biệt sẽ đến theo dõi tiệc tối đón người mới của chúng ta, muốn lớp trưởng bảy rưỡi phải có mặt họp."

Cố Lãnh Đông cầm chai nước khoáng chỉ chỉ mặt sau, lại lắc lắc chai nước, nói: "Cảm ơn."

"Ai! Cảm ơn cái gì! Chuyện nhỏ thôi!" Trương Thụy hướng cô khoát tay, chạy đi tìm Dịch Cử .

Mặt Dịch Cử hiện tại đang xanh lét mà nhìn Trần, biểu tình Hoa Dung cũng không khá hơn chút nào.

Đường Viễn trầm mặc một lát, vỗ vỗ bả vai Trần, cười nói: "Trần, tôi có thể dùng đàn piano độc tấu."

"Như vậy sao được?" Trần chơi lại bản nhạc, nói: "Lần này cậu chính là đại biểu của lớp 1 chúng ta, rất nhiều giảng viên và sinh viên muốn đến xem cậu và Diệp Minh rồi đánh giá a! Tôi không thể để cho cậu đơn độc một mình được! Nhiều người lực lượng lớn! Tôi chỉ là có chút khẩn trương thôi, hắc hắc …."

Đường Viễn: "…"

Dịch Cử: "…"

Hoa Dung: "…"

"Lăn xừ đi!" Trương Thụy vươn một bàn tay chụp đến đầu Trần, tức giận nói: "Với trình độ này của cậu, Gấu mập của chúng ta có thể chơi 200% trình độ cũng bị cậu phá xuống còn 10% đấy!"

"Kháo!" Trần vuốt tóc, cả giận nói: "Cậu dám coi thường khả năng của tôi!"

"Đến đến đến, chính cậu nghe một chút, vài cái phá âm này…"

Dịch Cử thở dài, nhìn Đường Viễn, nói: "Sinh viên soạn hệ hầu hết là giống nhau, đều tinh thông đàn piano, các nhạc cụ khác thì căn cứ vào hứng thú mà đi học tập, nhưng tinh thông mấy loại thì rất hiếm. Lớp ta lại thiếu người, đàn violon còn nhiều một ít, nhưng tay đàn ghi-ta điện…. Thật đúng là vấn đề."

"Được rồi, tôi sẽ tìm cho Đường Viễn một tay nhạc, cậu đi họp hội học sinh đi!" Cố Lãnh Đông đem chai nước khoáng đặt lên bàn, cầm lấy đàn ghi-ta điện, gảy gảy một chút, đầu cũng không nâng, duỗi tay trước mặt Đường Viễn, ngắn gọn nói: "Đưa bản nhạc cho tôi."

30. Chương 30: Tiệc Tối Đón Người Mới (tam)

Hôm nay, hội trường ở khu phía bắc đại học A từ hơn hai giờ chiều đã bắt đầu đông chật như nêm cối.

Vương Sấm vội đến sứt đầu mẻ trán, liền vác điện thoại gọi toàn bộ đội bóng rổ tới. Một đám cao to sôi nổi cầm loa phóng thanh duy trì trật tự, nhanh chóng thành người bảo vệ một cách chuyên nghiệp.

Chỉ một giờ nữa, "Tiệc tối soạn hệ chào đón sinh viên mới 2012" sẽ mở màn.

Bởi vì có thêm Đường Viễn và Diệp Minh cường thế gia nhập, hơn nữa lúc trước hai người đã thi đấu bóng rổ đối kháng nhau vô cùng phấn khích, cho nên cuộc đọ sức lần nữa của hai người trong tiệc tối này cũng vô cùng thu hút người xem.

"Ai, cậu có nghe nói không? Hạo thiên vương đến đây!"

"Trời! Không phải người giống người đấy chứ? Anh ấy thật muốn hoạt động trong cả lĩnh vực điện ảnh và âm nhạc à? Nghe nói Đường Viễn sẽ hát ca khúc cậu ấy tự sáng tác trong tối nay, có khi nào Hạo Dương đến để đặt mua ca khúc này không? Đúng hay không hả? Ối trời, chen gì thế?"

"Nhao nhao cái gì? Không phát hiện ra người phía sau đẩy tôi sao?"

"Đường Viễn sẽ hát á? Không phải cậu ấy chỉ viết ca khúc chứ không tự mình biểu diễn sao? Quỷ thần ơi, lão nương muốn vào, ——!"

"Diệp Minh cũng hát ca khúc mới sáng tác đó! Cậu không thấy báo chí mấy hôm nay chẳng đăng ầm ầm còn gì? Nghe nói cậu ta cũng muốn tiến quân vào giới ca hát. Bố cậu ta đã bỏ ra một số tiền lớn cho cậu ta làm một album đấy!"

"Diệp Minh rất đẹp trai a! Khi cậu ấy không nói lời nào có cảm giác đặc biệt giống quý công tử!"

"Haizz! Chúng ta mà được như hai cậu ấy thì không phải bàn, công thành danh toại!"

Ồn ào, nhốn nháo, chen chúc.

Vương Sấm xách cái loa, mặt hầm hầm, tâm nói 'không phải chỉ có hai sinh viên mới biểu diễn một bài thui sao, làm gì mà chen chúc dữ vậy?'.

"Anh Sấm!" Bạch Tĩnh là bạn gái của Vương Sấm, cô gái vùng Đông Bắc, mặt rất trắng, dáng cao gầy thon thả. Cô đưa một quyển vở tinh xảo qua nói: "Bớt tý thời gian nhờ Đường Viễn và Diệp Minh kí hộ em đi, mấy chị em đang mong ngóng a!"

Vương Sấm đem loa cho cô cầm giúp, cầm lấy quyển vở, thuận tay đút vào túi áo, nói: "Lão bà, giúp anh nói mấy tiếng a! Mấy cô này làm anh mệt gần chết, đẩy không được, quát không được, còn chưa đến giờ biểu diễn mà…."

"Chỉ cô đấy! Ai, đã nhắc rồi mà! Chen cái gì mà chen? Tất cả trật tự hết cho tôi! Sấm, anh lấy cho em vài cái gậy gộc đi! Kháo! Lại còn đẩy lại à?"

Vương Sấm: "…"

Mọi người: "…"

Hội trường, chỗ ngồi dành cho khách quý.

"Chậc, lão Bạch, như thế nào? Còn tức giận sao a?" Lão Trịnh dùng đầu ngón tay xoa xoa cái bàn, cười nói: "Đường Viễn cùng Diệp Minh chẳng phải đã bị soạn hệ buộc lại rồi sao? Đã thế, tôi còn đem thời gian tiệc tối của hệ điện âm lùi lại vào đêm mai, nhường lại sân khấu cho các ông còn gì? Sao? Vẫn chưa vừa lòng à?"

"Hứ, tiệc tối hệ điện âm mà không dịch lại thời gian, chỉ sợ chả có ma nào xem đi?" Lão Bạch hừ một tiếng, dùng bút máy khoanh tròn vài tiết mục, hỏi: "Học sinh ông tới làm gì?"

"Ông nói Hạo Dương?" Lão Trịnh dùng đầu ngón tay đè lên tiết mục đơn Huyền Dạ , có ý điều chỉ: "Tại phương diện ca hát, thằng bé vốn xuất thân chính quy đấy. Năm trước nó đã lấy được danh hiệu ảnh đế, hiện tại chuyên tâm luyện tập chuyên ngành không phải rất bình thường sao?"

Lão Bạch liếc ông một cái, dựa vào lưng ghế: "Tôi không biết ông đánh chủ ý gì, nhưng Đường Viễn đã gia nhập công ty truyền thông Hoa Thiên. Công ty này sẽ có quyền phát hành ca khúc của thằng bé, Hạo Dương lấy không được bài hát đâu."

"Hạo Dương có thể đổi công ty mà!" Lão Trịnh nheo lại đôi mắt hồ ly, nói tiếp: "Cố Viêm tuổi trẻ rất có năng lực, mạnh dạn đi đầu, sớm muộn gì công ty truyền thông Hoa Thiên sẽ tiến quân vào điện ảnh truyền hình. Nếu cậu ta có thể sớm kí hợp đồng với tân thiên vương thì chỉ có lợi chứ không có hại."

Lão Trịnh cười cười, lại dùng ngón tay chỉ chỉ tiết mục đơn Niên kỷ quỷ hút máu , có điều ý chỉ nói: "Còn nữa, thực lực của công ty giải trí Thành Duệ cũng rất mạnh, Hạo Dương không nhất định có thể coi trọng ca khúc mới của Đường Viễn, Diệp Minh cũng được coi là thiên tài âm nhạc."

Lão Bạch từ chối cho ý kiến, cửa hội trường đã theo thứ tự mở ra, có rất nhiều sinh viên chen chúc tranh nhau vào.

"Ai, cậu Cố!" Diệp Thành đứng ở bên cạnh cửa dành cho khách quý, tươi cười cùng Cố Viêm bắt tay, ánh mắt dừng lại ở vệt thuốc trên cổ anh một giây rồi nhanh chóng dời đi. Diệp Thành mới 20 tuổi đã có con, hiện tại tuổi ông còn không đến 40 tuổi, mặc một thân tây trang, nhìn qua rất nho nhã.

"Không nghĩ tới ông chủ Diệp hôm nay cũng tới." Trên mặt Cố Viêm tươi cười, trong lòng lại nói 'con của ông vô cùng có gan, người của lão tử cũng muốn dở trò, tìm ngược rồi đó, đừng trách tôi'.

"Ngài Diệp, đây là ông hoàng Jason, anh ấy đến đây làm giảng viên." Cố Viêm hơi hơi nghiêng đầu, ý bảo: "Jason, đây là ông chủ của công ty giải trí Thành Duệ, Diệp Thành."

"Ai nha! Jason giáo sư, thật không nghĩ tới ở nơi này cũng có thể thấy ngài, tôi vô cùng ngưỡng mộ đại danh a." Diệp Thành tươi cười bắt tay chào hỏi Jason, ba người được cán bộ sinh viên phụ trách tiếp đón đưa đến vị trí ghế ngồi.

Cố Thiếu Cảnh đem màn sân khấu buông xuống, hắc hắc cười, lấy điện thoại ra nhắn: [Chị, dấu vết trên cổ của anh cả được Đường Viễn tặng cho vẫn còn đây nè (*´ *)]

[Chị với Gấu mập đã bàn bạc, biểu diễn phải điều chỉnh một chút, cần thêm một tay trống, em tới phụ trách đi.]

[Gì cơ? Nè nè, em thuộc hệ điện âm nhá! Vì sao phải sang giúp soạn hệ các chị?]

[Rốt cuộc đến hay không? Nói?]

[….. Giáo viên chủ nhiệm hệ điện âm bọn em đang có mặt a, ông ấy mà thấy, em thảm lắm đó!]

[Biểu diễn thì đeo mặt nạ vào! À còn mấy con sâu, chú thuận tiện giải quyết giúp chị. Bà chị yêu dấu này hiện tại là thiếu nữ chân yếu tay mềm, không ra tay được.]

Cố Thiếu Cảnh đội một mặt nạ kim sắc, hai tay đút túi áo thể dục, vươn chân đá qua một cước, một đầu lĩnh thanh niên bị đá ngã lăn trên mặt đất. Cậu nâng cằm, câu môi hỏi: "Chuyện gì thế này? Sao hậu trường biểu diễn của đại học A lại cho người ngoài vào chơi thế???"

Chậc chậc, vài người Tổ Khánh Lâm tìm được này, nếu không có thân mình to cao, cơ bắp cuồn cuộn nổi bần bật và mặt không viết mấy chữ 'bắt nạt kẻ yếu' thế này thì cũng khó phát hiện ra lắm.

Bình thường Cố Thiếu Cảnh luôn luôn bị Cố Viêm và Cố Lãnh Đông bắt nạt, rất ít khi hiển lộ sát khí của mình, nhưng bản thân cậu cũng là tiểu lão hổ, một khi đã phát uy thì chính là phiên bản của Cố Viêm.

Một người tướng đối to cao nuốt nước miếng, vớ cây gậy bên người, ý đồ hù dọa Cố Thiếu Cảnh, kết quả bị Dương Tuấn tung một cước đá văng ra.

"Ai cho mày vào?" Dương Tuấn đứng trước người Cố Thiếu Cảnh, nhìn kẻ đầu lĩnh, giọng nói lạnh lùng.

Cố Thiếu Cảnh nhíu mày, không nói chuyện.

"Cậu ta!" Một người trong đám chỉ tay ra phía sau hai người, Dương Tuấn quay người nhìn lại, Cố Thiếu Cảnh khoanh tay, dựa người vào tường nhìn mấy tên côn đồ đứng lên, điên cuồng bỏ chạy ra ngoài.

Nháy mắt khi quay đầu nhìn lại, Dương Tuấn liền biết mình bị lừa, vẻ mặt xanh mét.

Cố Thiếu Cảnh cười vỗ vỗ bả vai cậu, người thoáng nghiêng về phia trước nói: "Cảm ơn nhá người anh em!"

"Các vị lãnh đạo, các vị khách…"

"Các vị thầy giáo, các bạn sinh viên…"

"Chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ!" Mạch Kỳ cùng Tô Minh Niệm mặc lễ phục, cầm micro đồng thanh nói.

"Tiệc tối đón người mới của soạn hệ năm 2012 chính thức bắt đầu." Mạch Kỳ mang phong cách tinh quái, nhiệt tình vỗ tay đi qua, cô hơi hơi nghiêng đầu trừng mắt với người hợp tác của mình: "Tô Minh Niệm, cậu có biết hôm nay có khách quý thần bí đến đây không?"

"Khách quý thần bí thì tôi chưa thấy." Tô Minh Niệm trả lời, tầm mắt rơi xuống vị trí khách quý gần sân khấu: "Bất quá, vị chế tác âm nhạc nổi tiếng thế giới Jason cùng với hai ông chủ của hai ông ty giải trí nổi tiếng nước ta thì tôi thấy đặc biệt rõ ràng."

Jason đứng dậy, hai tay tạo thành chữ thập, hướng mọi người mỉm cười thăm hỏi.

Cố Viêm cùng Diệp Thành cũng cười vỗ tay, nhất thời những tiếng thét chói tai vang lên trong hội trường, cũng may ban tổ chức đã tăng người bảo vệ giữ trật tự mới có thể khống chế được sự cuồng nhiệt của sinh viên.

"Đêm nay thật là tiệc tối chào đón sinh viên mới của soạn hệ chúng ta sao? Đoàn khách quý cũng quá xa hoa đi?" Mạch Kỳ kinh ngạc, nhìn khắp nơi nói tiếp: "Có thể phá vỡ hội trường không a?"

"Đương nhiên sẽ không." Tô Minh Niệm cười làm cái "Thỉnh" thủ thế, theo thứ tự tiếp tục giới thiệu khách quý: "Đêm nay còn có hiệu trưởng Lý Gia Ngọc, phó hiệu trưởng …"

Sau mấy chục lần vỗ tay đi qua, Tô Minh Niệm đem kịch bản khép lại, nói: "Mời các vị khách quý, các vị đại biểu thưởng thức tiết mục mở màn của soạn hệ 12 lớp 1—— Mùa thu địch tư ni đồng thoại ."

"Ông nội, ông ngoại, đó là lớp của tiểu Viễn!" Đường Niệm cười tít mắt, chỉ vào sân khấu: "Tiểu Viễn vừa gọi điện cho con, tiết mục của em ấy xếp thứ 8 ạ!"

Triển Viễn Kiếm cười nghiêng người, quay sang nói với Đường lão gia tử: "Qua nhiều năm như vậy, tôi cũng chỉ nghe Viễn Viễn hát chúc mừng sinh nhật tôi thôi a!"

"Tôi cũng vậy!" Đường lão gia tử tóc hoa râm một mảnh, tai thính mắt tinh, trên người toát ra vẻ cơ trí cùng phong độ của người trí thức, cười nói: "Niệm Niệm nói có kinh hỉ, tôi còn rất chờ mong đây…"

"Bố, mẹ, nhìn nơi này!" Triển Cẩn Lan vui vẻ lục DV trong túi ra, nói: "Ca khúc này là tiểu Viễn viết tặng cho chúng ta. Con có nghe thử một lần, rất hay đó ạ!"

Đường Kính là viện trưởng hệ tài chính trường Đường Niệm, ở lĩnh vực học thuật trong nước rất có danh vọng, ông đang cùng thầy giáo bên cạnh chào hỏi: "Oh, đây là cậu con lớn của tôi! Đúng vậy, hôm nay cả nhà tôi đến đây xem cậu con út biểu diễn, ha ha…"

Tiệc tối chào đón người mới của soạn hệ có chất lượng phi thường cao, mỗi tiết mục đều rất cuốn hút, không khí trong hội trường càng ngày càng nóng lên. Thẳng đến khi Mạch Kỳ kéo chiếc váy dài lam sắc đi ra, đứng cạnh đàn piano, tươi cười nói: "Cảm ơn các bạn sinh viên soạn hệ 12 lớp 4 mang đến cho chúng ta màn biểu diễn rất sôi động vừa rồi."

Vừa dứt lời, không hề có dấu hiệu báo trước, toàn trường chợt ầm ầm vang lên những tiết hút sáo, tiếng hét, hoan hô, trò chuyện rôm rả.

"Tiểu Viễn sắp lên sân khấu !" Triển Cẩn Lan kích động, cầm DV chỉ lên sân khấu, mừng rỡ nói với Đường Kính: "Anh xem, con trai anh được nhiều người hoan nghênh chưa?"

Triển Viễn Kiếm cười nói: "Ông bạn già, Viễn Viễn sắp biểu diễn rồi!"

"Đây, kính mắt, đeo lên nhìn cho rõ." Đường lão gia tử cũng mỉm cười, đưa cho ông thông gia một cái kính.

Chỗ ngồi khách quý, Diệp Thành nhìn tiết mục đơn, nghiêng đầu cười nói: "Giám đốc Cố, Đường Viễn rất được hoan nghênh a."

"Nghe nói tiểu thiếu gia của ngài Diệp đây cũng rất được hâm mộ a." Cố Viêm nhìn chằm chằm đàn piano trên sân khấu, khóe môi không tự chủ được mà cong lên.

Mạch Kỳ đợi sáu, bảy giây, hiện trường vẫn ầm ầm chưa có dấu hiệu thuyên giảm.

Cô đem tầm mắt chuyển đến thầy Bạch ở chỗ ngồi khách quý. Lão Bạch hướng nàng ra hiệu, Mạch Kỳ cười gật gật đầu, mắt nhìn kịch bản trong tay, tận lực đề cao thanh âm, cười nói: "Mọi người đang vô cùng nhiệt tình, chắc đã biết tiết mục biểu diễn kế tiếp."

Có mấy người nữ sinh lớn mật đã bật người đứng dậy thét chói tai hô tên "Đường Viễn!"

"Năm nay đại học A có không ít sinh viên mới nổi bật, soạn hệ chúng tôi rất vui mừng vì có hai sinh viên thiên tài âm nhạc gia nhập. Vừa vặn, đêm nay hai bạn ấy đều biểu diễn ca khúc mới của mình." Mạch Kỳ đem kịch bản khép lại, cười nói: "Bất quá, tôi cảm thấy người phụ trách âm thanh hôm nay sẽ rất đau đầu vì hiện tại anh ấy đã hoàn toàn bị đánh bại bởi các thanh âm nhiệt tình của các bạn."

Một trận cười nhẹ vang lên, hội trường ồn ào từ từ trật tự trở lại, ngọn đèn sân khấu cũng dần dần mờ mờ tối.

Mạch Kỳ hít một hơi, rõ ràng nói: "Bây giờ mời bạn Đường Viễn, soạn hệ 12 lớp 1 lên sân khấu. Hôm nay bạn Đường Viễn sẽ mang cho chúng ta ca khúc mới sáng tác của bạn ấy – Huyền Dạ ."

Hiện trường im phăng phắc, toàn bộ hội trường trở nên yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng châm rơi.

"Ca khúc Huyền Dạ xin được dành tặng cho những người tôi yêu – gia đình của tôi!" Thanh âm tinh thuần không lẫn một tia tạp chất vang lên, ngọn đèn vàng đột nhiên sáng lên, chiếu thẳng vào trung tâm sân khấu.

Đường Viễn mặc một bộ quần áo rất tinh xảo, áo bành tô đen dài, bên trong là quần áo trắng, một nơ bướm màu hồng đeo trên cổ và chiếc mặt nạ kim sắc che trụ đôi mắt sáng, lộ ra một cỗ thần bí cùng cao quý.

Có người không cẩn thận kinh hô một tiếng.

Cùng với ngọn đèn hoàn mỹ trên sân khấu phối hợp, Đường Viễn mang theo một cảm xúc cấm dục mãnh liệt cùng vẻ đẹp cực hạn thuần túy, làm rung động toàn trường.

Bề ngoài Cố Viêm tỏ ra thực lãnh tĩnh, trái tim lại bang bang mà đập loạn, nhìn chằm chằm đôi mắt dài nhỏ kia, lỗ tai đều vang lên ma âm tuần hoàn "Hiến cho ta để ta được yêu người".

Cố Lãnh Đông nắm đàn ghi-ta màu đỏ rực đi lên sân khấu.

Cô mặc một bộ áo da bó sát người, áo khoác lửng, vòng tay đinh tán sáng lấp lánh, mặt nạ kim sắc để lộ đôi môi đỏ mọng.

Cố Lãnh Đông hướng Đường Viễn gật gật đầu.

Cố Thiếu Cảnh mặc chiếc quần màu xám, ống tay trắng thả đến khuỷu tay, hai tay cầm dùi trống, tóc vuốt ngược lên, mặt nạ kim sắc che đi đôi mắt tà mị đang cong cong.

Cậu hướng Đường Viễn nâng cằm.

Đường Viễn mỉm cười, mười ngón lạc phím đàn.

31. Chương 31: Tiệc Tối Đón Người Mới (tứ)

Tẳng sáng màn đêm còn chưa quét đi

Đêm tối sâu thẳm

Mỗi người đều phải độc lập sinh tồn

Mưa rơi lúc hoàng hôn

Đèn đường thiên trầm

Dấu không được bóng hình đêm qua côi cút phong trần

Người đáp xuống lòng ta, khởi lên một tòa thành rộng lớn

Ngăn cản chém giết cùng vây khốn trong kiếp trước

Làm thợ săn kiên nhẫn là ta

Được bảo bọc trong ôn nhu suốt đời

Nguyện lưu mười phần khờ dại

Đáp lại tình cảm thật lòng của người

Suốt cả đời này

Không nửa điểm di hận

Wu

Mỗi lần nghĩ lại cũng không đòi hỏi thêm điều gì nữa

Mang ta thoát đi

Mang ta xoay người

Ta muốn người hôn nhẹ lên trán ta

Như là sở hữu ôn tồn, người chờ đợi ta cho phép

Bên cạnh ta cả đời

Đều nguyện thừa nhận như vậy

Chỉ vì một lần người đau lòng nắm chặt tay ta

Ta đã tư tâm

Hứa kiếp sau

Hội trường lặng ngắt như tờ, trong không khí quanh quẩn thanh âm thuần túy mà thanh lãnh của Đường Viễn, một cỗ cảm xúc quyết luyến cùng chua sót chìm nổi không rõ, làm người nghe vừa thấy ấm lại vừa đau.

Rất nhiều người đã quên vỗ tay và chụp ảnh.

Dàn nhạc đeo mặt nạ mang khuynh hướng cảm xúc thần bí, ca khúc nhẹ nhàng trong trẻo pha chút lạnh lùng, sân khấu mang phong cách xa hoa làm người nghe khó có thể tượng tượng được đây không phải là những nghệ sĩ chuyên nghiệp nhiều năm lăn lộn với nghề mà chỉ là ba sinh viên mới. Mỗi tiết tấu của bọn họ tựa hồ đều ẩn chứa một thế giới thần bí mở ra từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn.

Có một số đồ vật, một khi dung hợp với âm nhạc, một khi được âm nhạc biểu đạt, sẽ mang theo một loại tình cảm ngọt ngào đắng cay của nhân sinh, nhẹ nhàng sâu lắng mà thấm thía, chấn động tâm thần người nghe.

Cố Viêm dùng ngón tay nhẹ nhàng xao mặt bàn, chuyên chú nhìn Đường Viễn, đáy mắt tối lại, chợt thấy hình ảnh của Tuyết Lang và Đường Viễn trùng hợp, một cái mặc chiến phục tác chiến, mặt mày nghiêm túc, người đàn ông có tính cách lạnh lùng và cường hãn, một cái khoác áo bành tô, thiếu niên môi hồng răng trắng thanh xuân và thuần túy.

Cố Viêm mỉm cười, kiếp trước kiếp này a…

Tiểu Viễn, em có biết hay không? Hôm nay là ngày Tuyết Lang hy sinh.

Biểu tình của Jason thực thư giãn, ngẫu nhiên gật đầu, trên giấy viết viết họa họa.

Hạo Dương có vóc người thon dài, ánh mắt đặc biệt thâm thúy, trên người mang theo khí chất đàn ông thành thục cuốn hút. Anh tựa vào vách tường hậu trường, mũi chân gõ nhẹ, cúi đầu, xả cà vạt, biếng nhác mà nheo lại mắt, giống như một con báo săn mới ngủ trưa thức dậy, khóe môi gợn lên: "Chị Đinh, cậu bé này không tồi."

"Em nói Đường Viễn?" Người đại diện của Hạo Dương có hình thể hơi béo, cô đẩy kính mắt, nói: "Cậu ấy đã kí hợp đồng với công ty truyền thông Hoa Thiên, hình như Kiều Mạch phục trách cậu ấy. Em nghe xong ca khúc mới của Diệp Minh rồi hãy quyết định. Kì thật, công ty Thành Duệ cũng không tồi."

Trên ghế đệm, mèo Mun an tĩnh mà nằm trong ngực Đường Niệm. Nó nằm úp sấp lỗ tai, ánh mắt mị mị, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Lăng Vân đứng ở sau cánh cửa, vai đeo một ba lô, ông đem mũ lưỡi trai kéo thấp xuống, hai tay đút túi áo, mắt nhìn Đường Viễn trên sân khấu, mỉm cười xoay người rời đi.

Bên trong hội trường, mọi người đều giống như bị tiếng hát cuốn hút mà thả hồn theo từng lời ca, điệu nhạc. Đến đoạn điệp khúc, lực lượng và ôn nhu hoàn mỹ giao hòa làm người nghe cảm thấy vô cùng rung động.

Đường Viễn khẽ mỉm cười, mười ngón tung bay, tiếng trống và ghi-ta phối hợp nhuần nhuyễn nhấn mạnh thêm tiếng đàn piano du dương, uyển chuyển.

Tư thế đàn của Cố Lãnh Đông vô cùng quyến rũ. Cố Thiếu Cảnh mạnh mẽ, tiếng gõ nhịp vang lên hăng hái. Mặt nạ kim sắc của ba người không ngừng được ánh đèn màu chớp động chiếu lên vô cùng rực rỡ.

Đường Viễn đã hát xong đoạn thứ nhất, hai tay đột nhiên gia tốc, đến âm vực cao.

Cố Lãnh Đông theo sát mà giơ lên đàn ghi-ta điện, "Xôn xao" một cái cao âm, cô hơi hơi nghiêng đầu, đem môi đỏ mọng dán đến đầu đàn, ánh mắt nhìn Đường Viễn, khêu gợi cất lên một đoạn RAP, phối hợp hoàn hảo với tiếng ca cao thấp của Đường Viễn và nhịp trống rộn ràng của Cố Thiếu Cảnh.

"Ta muốn người hôn nhẹ lên trán ta…." Đường Viễn hát đến đoạn điệp khúc.

Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều hình ảnh, ông ngoại cùng hắn chơi cờ vua, bà ngoại may cho hắn đôi giày vải, ông nội cầm quyển sách nói chuyện với hắn, bà nội đeo kính mắt nói cho hắn câu chuyện về tổ tiên Đường gia….

Bố đau hắn, mẹ thương hắn, anh trai sủng hắn, tại vị trí viên đạn xuyên qua mà lưu lại nụ hôn ngọt ngào.

Đường Viễn vốn không phải là người hay biểu lộ tình cảm ra ngoài, thanh âm của hắn lại cực kì đủ sức cuốn hút, theo từng nhịp hát, từng lời ca bay lên, phảng phất mang theo một tình cảm mà không người nào có thể kháng cự. Thật giống như một tòa thành trì trống rỗng được Đường Viễn mang ra bằng câu hát, đột nhiên tiến vào trái tim người nghe, tràn ngập lực lượng, vừa đau lại hạnh phúc, nhượng người ta không ngừng trầm luân.

"… Ta đã tư tâm, hứa kiếp sau." Đường Viễn ngân lên câu cuối cùng, âm thanh chậm rãi biến mất.

Toàn bộ hội trường lâm vào tĩnh mịch, trầm mặc giống nhau.

Hoa Dung ôm một bó hoa bách hợp, há miệng thở dốc, sau khi lấy lại tinh thần, cô một đường chạy chậm đi qua, nhét vào trong ngực Đường Viễn, hai má đỏ bừng mà chạy đi xuống.

Lông mày Cố Viêm nhảy dựng, lấy điện thoại gửi cho thư kí một cái tin nhắn.

Cố Thiếu Cảnh đứng dậy, đi đến bên người Đường Viễn, đột nhiên sờ sờ đầu của hắn, nói: "Tiểu Viễn, bình thường cậu hát vẫn luôn nghe hay như thế sao?" Microphone còn chưa tắt, thanh âm của Cố Thiếu Cảnh đặc biệt khàn khàn.

Tiếng Cố Thiếu Cảnh chợt kéo mọi người về hiện thực, tiếng vỗ tay cùng tiếng hét chói tai phô thiên cái địa ầm ầm vang lên không dứt.

Triển Viễn Kiếm một bên vỗ tay, một bên quay đầu, nhìn cô bé ngồi đằng sau, dở khóc dở cười nói: "Ông nói này cô bé! Cháu khóc cái gì thế?"

"Cậu ấy hát làm cháu thật cảm động a!" Cô sinh viên lau nước mắt, múa may hai tay, oa oa kêu lên: "Nghe bài hát này cháu cứ cảm thấy Đường Viễn đã có người yêu vậy! Cậu ấy có bạn gái rồi sao?"

Người bên cạnh bật người quát: "Không có khả năng!"

Triển Cẩn Lan kinh ngạc quay đầu lại, đem DV nhắm ngay cô sinh viên kia: "Con cô có bạn gái? Sao người làm mẹ như cô không biết tý nào thế này? Ai, tiểu Viễn hát ca khúc này để tặng người thân mà, chính là chúng ta, chúng ta…"

"Ngao ——! Cô là mẹ của Đường Viễn? Cô ơi! Cháu tên là Lưu Tiêu, cháu sẽ giặt quần áo, nấu cơm, đặc biết hiếu thuận…."

"Cháu! Cô ơi! Cô xem cháu đi ạ! Cháu là…"

Vô số đầu quanh đó đột nhiên nghe tiếng mà động, xoay trước DV của Triển Cẩn Lan chen tới chen lui.

Người nhà của Đường Viễn: "…"

Đường Viễn hướng người phụ trách âm nhạc tối nay chỉ chỉ ra hiệu. Người phụ trách hiểu ý gật đầu, chỉnh âm lượng đến mức to nhất.

"Chúc mọi người một buổi tối vui vẻ!" Thanh âm thanh lãnh như lộ ra một cỗ ma lực, tiếng ồn ào trong hội trường thoáng chốc im bặt, Đường Viễn nhìn người thân ngồi trên ghế, đôi mắt cong cong, cười nói: "Tên của ca khúc này là Huyền Dạ , xin được giành tặng cho gia đình tôi. Con xin cảm ơn mọi người đã yêu thương, chăm sóc và bảo hộ con. Con rất hạnh phúc!"

Đường Niệm mãnh liệt buông kính viễn vọng, mặt nháy mắt đỏ bừng, nhìn mẹ: "Mẹ, tiểu Viễn nhà chúng ta đỏ mặt! Mẹ chú ý ghi hình a!"

"Mẹ xem nào!" Triển Cẩn Lan giành kính viễn vọng, đem DV nhét vào trong tay Đường Kính Thu.

Đường Kính Thu co rút khóe miệng, chỗ ngồi đều được sắp sếp ngay ghế đầu, còn cái gì không nhìn thấy a? Ông vừa nghĩ vừa cầm DV nhắm ngay sân khấu, phóng đại hình ảnh, vui tươi hớn hở nhìn chằm chằm con trai mình.

Tô Minh Niệm cùng Mạch Kỳ điều tiết một hồi lâu mới chặn sơ qua tiếng ồn ào náo nhiệt trong hội trường để tiệc tối tiếp tục tiến hành.

Diệp Minh mặc một bộ đồng phục quý tộc châu Âu cổ, mang bao tay màu trắng, đôi mắt đen, cả người nhìn qua lạnh như băng. Cậu không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Đường Viễn. Khi hai người gặp thoáng qua nhau, Diệp Minh đột nhiên dừng sức va chạm mạnh. Bó hoa bách hợp ôm trên tay Đường Viễn rụng lả tả trên mặt đất, Diệp Minh nhếch môi, cười lạnh đi qua.

Mặt Cố Thiếu Cảnh trầm xuống, vừa muốn đi qua. Đột nhiên Cố Lãnh Đông từ phía sau đá cậu một cước, vươn tay làm cái ý tứ "Giải tán". Cố Thiếu Cảnh mạc danh kỳ diệu mà nhìn cô, làm gì? Nhiệm vụ đi Ethiopia chẳng phải đã sớm hoàn thành rồi sao?

Cố Lãnh Đông trở mình một cái xem thường, cũng không cùng Đường Viễn chào hỏi, quay đầu bước đi .

Cố Thiếu Cảnh: "…"

Màn sân khấu bên cạnh đột nhiên động, Cố Viêm nhanh chóng vươn tay đặt sau cổ Đường Viễn. Anh biết Đường Viễn sẽ phản kích, khi bị tấn công cố ý rên lên một tiếng, bàn tay nhanh chóng lật, che lại miệng Đường Viễn, trực tiếp ôm lấy người mang ra ngoài.

Cố Thiếu Cảnh: "! ! !"

"Cố Viêm ——!" Đường Viễn bị ép đẩy vào trong xe, quả thực tức giận sắp bốc khói rồi.

Cố Viêm giơ bó hồng đỏ to bự nhét vào lồng ngực hắn, dùng thân thể ngăn chặn Đường Viễn đang phản kháng kịch liệt, quay đầu lại hướng lái xe quát: "Tấm ngăn! Lái xe!"

Lái xe cuống quít dâng lên tấm ngăn, nhấn chân ga.

Đường Viễn hoàn toàn bị chọc giận, đem hoa hồng ném xuống bên cạnh, hắn nhanh chóng xoay người kỵ đến trên lưng Cố Viêm, khấp cổ của anh, buộc chặt lực đạo, lạnh như băng mà nhìn Cố Viêm: "Anh muốn chết như vậy?"

"Hôm nay là ngày giỗ của Tuyết Lang, em theo anh đi nhìn anh ấy." Cố Viêm bị khấp cổ vẫn rất vui vẻ, hai tay đặt lên lưng Đường Viễn. Anh nhìn chăm chú vào mắt Đường Viễn, dừng một chút, đột nhiên nói: "15 năm trước, cục BOF tra ra có gián điệp, con trai của Cố gia, Lăng Vân, Tuyết Lang, Hướng Đông, Du Hồng, thông tin của những đặc công cao cấp nhất này đều bị tiết lộ, toàn bộ đều bị gia tộc Vincent xếp vào danh sách ám sát."

Cả người Đường Viễn cứng đờ, Cố Viêm nhân cơ hội này đem tay hắn kéo xuống, đứng dậy ôm người vào trong ngực, nhếch môi, nói: "Năm đó, Cố Vệ Quốc gạt vợ con, ông ấy tính toán dùng đứa con trai 10 tuổi làm mồi, dẫn xà xuất động. Khi đó Tuyết Lang 17 tuổi, nhận được nhiệm vụ, đến trường học đón Cố thiếu gia về Nhà cũ, kết quả trên đường gặp ám sát."

"Lúc ấy, Cố Vệ Quốc đang định chỉ huy ở Lầu hai, toàn lực tập trung tìm kiếm tin tức cùng thế lực sau lưng của gia tộc Vincent. Chính là, ông cũng không dự đoán được trong ban lãnh đạo phụ trách kỹ thuật của Lầu hai cũng có gián điệp. Hơn nữa người này có kĩ thuật máy tính rất cao. Nguyên bản xe của Tuyết Lang đã được Lăng Vân xử lý qua, nhóm đặc công kĩ thuật có thể khẩn cấp khống chế khi khẩn cấp. Kết quả vì có tên gián điệp kia nên tiểu thiếu gia của Cố gia và Tuyết Lang suýt nữa bị nổ chết."

"Cố phu nhân dưới cơn nóng giận muốn ly hôn với Cố Vệ Quốc. Cố Vệ Quốc lúc ấy giận dữ điên người, vận dụng toàn bộ BOF san bằng gia tộc Vincent lộ ra ở bên ngoài. Ông cũng rất nhanh tra ra gián điệp ở Lầu hai, nhưng trong một thời gian dài vẫn chưa tra ra lãnh đạo của hắn ta là ai."

"Lúc ấy, Tuyết Lang bị thương rất nặng, Cố Vệ Quốc sợ bọn gián điệp sẽ mượn cơ hội giết anh ấy, liền tìm một người bị tử hình để thay thế Tuyết Lang, còn ông thì trực tiếp đăng báo là Cố Viêm cùng đặc công Tuyết Lang bị thương quá nặng không cứu được, đã tử vong. Sau đó, Cố Vệ Quốc đề nghị Tả Quang làm cho Tuyết Lang một tề chất kháng sinh, phái Lăng Vân vốn đang nhiễu loạn cứ điểm của thế lực ngầm sau lưng gia tộc Vincent trở về, đem Tuyết Lang tới biên cảnh, nơi đó có BOF—— "

"Còn nói với tôi những thứ này, tôi nhất định sẽ giết anh!" Hô hấp của Đường Viễn dồn dập, đột nhiên vung quyền đấm thẳng vào bụng Cố Viêm, ánh mắt lạnh đến tận cùng: "Lặp lại một lần nữa, tên của tôi là Đường Viễn!"

Cố Viêm bị một quyền này đánh đến méo mặt, suyễn nửa ngày mới hoãn lại sức lực, hừ hừ nói: "Rất đau a lão bà…"

Đường Viễn vừa muốn huy quyền đánh tiếp, Cố Viêm trực tiếp đem hắn ấn xuống băng ghế, ngăn lại tay chân chính là một trận cường hôn.

"Trước mắt cái này có thể không nói, chờ thời điểm em muốn biết, anh sẽ nói lại một lần nữa cho em nghe." Cố Viêm bị Đường Viễn cắn không lưu tình, đầu lưỡi lập tức thấy máu, anh vừa bực mình vừa buồn cười, đem hoa hồng một lần nữa đẩy đến, hạ giọng, mãnh liệt nói: "Sói con nhỏ bé của anh! Từ nay về sau, trừ bỏ hoa của anh, em tuyệt đối không thể nhận hoa của bất cứ ai!"

32. Chương 32: Ở Chung (nhất)

Mị lực thật không nhỏ, năm nay vẫn có nhiều người tới thăm hai người như vậy!" Hướng Đông cười nói.

Anh nhìn chồng đồ vật chất cao như núi trước mộ bia, lặng yên chốc lát, sau đó đem tượng gỗ điêu khắc hình mặt nạ đặt xuống, nói: "Nhóc con, cái này là anh bảo tiểu Cảnh mang từ Ethiopia về đấy, thích không?"

Hướng Đông vén tay áo lên, lấy ra một cái khăn mặt từ túi quần, khom người chà lau mộ bia, nói: "Cậu còn nhớ tiểu Cảnh không? Thời điểm cậu nhóc 10 tuổi, chỉ cần nó đến Lầu một, cậu a, cứ như lão yêu theo dõi nó vậy. Năm ấy, cậu ít phải làm nhiệm vụ, ngược lại mua cho thằng nhóc này rất nhiều đồ vật. Nhóc kia ăn Oreo nhiều đến nỗi suýt ói ra, ha hả…. Nhóc con, cậu đem thằng bé thành tiểu Viêm đi?"

"Tiểu Viêm không chết, sống rất tốt, đứa nhỏ này rất nhớ ân. Khi phải sinh sống ở Mỹ, thằng bé thích ăn Oreo nhất, bao giờ cũng mang theo người hai gói, một gói ăn, một gói giữ lại để giành cho cậu, đặt cả trong tầng ngầm ấy. Haizz! Cái đống đó sớm đã quá hạn, thế mà nó nhất quyết không cho xử lý. Phương thức lấy lòng người khác của trẻ con thật đơn giản nhỉ? Chính là đem đồ vật mình thích nhất để dành cho đối phương một nửa."

"Kỳ thật, những năm gần đây, tiểu Viêm vì cậu mà lục hoặc không ít với tham mưu. Anh Vân cùng tôi cũng thường xuyên bị thằng nhóc chỉ thẳng mặt rống ầm ĩ. Tính tình của thằng bé cứ như lão hổ ý!" Hướng Đông cười ngồi xổm xuống, dùng ngón tay chạm nhẹ lên chữ "Tuyết Lang", hướng đến mộ bia bên cạnh nâng cằm: "Hồng bên kia có chiếu cố tốt cho cậu không? Có đem tất cả sự tình nói cho cậu nghe không? Là anh không tốt!"

Anh lại chỉ chỉ lên đầu hỏi: "Nhóc con, nơi này còn đau hay không? Có cái gì thiếu thì hiện lên báo mộng cho anh, anh cho cậu đánh đấy, nhưng không được đánh chết đâu. Stephen còn chưa bắt được, hai người cứ ở chỗ Diêm Vương chờ tôi, chờ tôi bắt được Stephen rồi lại đi tìm hai người."

Hướng Đông thở một hơi dài, vỗ vỗ mộ bia, đem tượng điêu khắc tuấn mã treo lên trên mộ bia của Du Hồng, lấy ra ba điếu thuốc, phân biệt đặt trên mộ Tuyết Lang và Du Hồng một điếu, chính mình ngồi xổm cầm điếu còn lại, nghĩ nghĩ, nói: "Đúng rồi, đoạn thời gian trước, anh Vân bảo tôi điều ra một đứa trẻ tên là Đường Viễn. Đứa bé này đi lại rất gần với nhóm Cố Viêm."

"Tôi đã nhìn thấy đứa bé ấy, hồ sơ cá nhân rất sạch sẽ, viết nhạc rất được. Chỉ là tôi cảm thấy vô cùng kì quái, không hiểu tại sao mèo Mun lại không bài xích cậu ta." Hướng Đông cười cười, liêm đao trượt ra khỏi cổ áo nhoáng lên một cái: "Kì thật, không hiểu sao tôi cũng đặc biệt thích cậu bé này. Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của nó, tôi cảm thấy rất thân thiết, hai người có trách tôi hay không?"

Hướng Đông ngồi dưới đất, vừa hút thuốc vừa nói chuyện rất nhiều, thẳng đến khi Lăng Vân xuất hiện, mang bao đồ vật lấy ra, phân biệt đặt tới trên mộ Tuyết Lang và Du Hồng, vỗ vỗ bả vai anh, ngồi xuống bên cạnh nói: "Năm nay đừng khóc!"

"Anh Vân, anh đến muộn năm phút đồng hồ." Hướng Đông chỉa chỉa đồng hồ, rót rượu ra bốn chén, chính mình cầm một chén cạn sạch, thấp giọng nói: "Nhóc con, Hồng, ly rượu này tôi mời hai người đó."

Lăng Vân vuốt ve chân kính, nhìn mộ bia Tuyết Lang, bưng ly rượu lên uống, nói: "Anh vừa từ đại học A đến đây."

"Nhìn cậu bé kia hả?" Hướng Đông mâm mê ly rượu trắng.

"Là cháu ngoại của Triển tham mưu." Lăng Vân sờ sờ tên Tuyết Lang trên mộ, đột nhiên nói: "Anh muốn hướng lão nhân gia thỉnh một chút để xem hồ sơ của Triển gia."

Hướng Đông sửng sốt, quay đầu lại: "Như thế nào?"

"Có vấn đề nhỏ." Lăng Vân thở dài, lắc đầu nói: "Anh lớn tuổi rồi, còn có chút không yên lòng về chuyện này."

"Đông, gần đây hành tung của Stephen bị phát hiện, theo dõi một lần." Lăng Vân lấy ra hai thanh cà phê đường từ trong túi quần, phân biệt đặt trước mộ bia của Tuyết Lang cùng Du Hồng, quay đầu nhìn Hướng

Đông, nói: "Căn cứ Lầu hai truy được, thằng đó từng chuyển khoản hồi đầu tháng ở một cảng nội của một công ty."

Tay nắm ly rượu của Hướng Đông run nhè nhẹ, lạnh nhạt nói: "Nhà ai?"

"Phàm Thất Bước."

"Công ty Bạch Siêu?" Âm điệu Hướng Đông cao lên.

Lăng Vân gật gật đầu: "Lão gia tử muốn tự mình đi Hongkong. Bạch Siêu là một con cáo già thuộc giới hắc đạo, tính tình âm ngoan cẩn thận, không thấy có lợi tuyệt đối không nói chuyện. Hơn nữa, quan hệ của ông ta rất rộng, đã chèo kéo được người phụ trách hành chính của cảng đó. Nếu cục BOF không có nắm được chứng cớ xác thực, mười thành nắm chắc, tuyệt đối sẽ không động đến ông ta."

"Bảo Lầu hai đem hành tung Stephen truyền cho em!" Hướng Đông mãnh liệt đứng dậy, đỏ mắt gầm nhẹ: "Em muốn giết chết nó!"

"Cậu bình tĩnh một chút!" Lăng Vân nhíu mày, dùng bình rượu chụp lên đầu gối Hướng Đông, nói: "Hành tung Stephen chỉ bị theo dõi một lần, sau lưng tên đó là thế lực có khả năng đối kháng với căn cứ Lầu hai đấy. Nào có dễ dàng tóm được như vậy? Cậu có muốn đơn đả độc đấu thì cũng phải tìm hiểu trước tên đó cùng cảng bên kia đã đạt thành giao dịch gì. Ngồi xuống cho anh!"

Ngực Hướng Đông cao thấp phập phồng, hai tay nắm chặt thành quyền, quát: "Sói con bị thằng chết tiệt đó hạ chú dược gì? Một khi Hướng Đông em mà tóm được, em sẽ trả lại cho thằng chó đó tất cả những gì hắn đã gây ra!"

Đường Viễn kinh ngạc mà đứng ở tại chỗ, nhìn trong kính viễn vọng, Hướng Đông mấp máy môi, một quyền một quyền hướng thân cây đánh thật lâu mới đem đầu gục xuống, bả vai run rẩy.

Đông, cậu khóc.

"Tuyết Lang 19 tuổi từ biên cảnh trở về BOF, chết năm 25 tuổi, được trao tặng huân chương chiến công hạng nhất. Cố Vệ Quốc tạm thời bị cách chức hai năm để thẩm tra, Lăng Vân bị giáng cấp, Tả Quang đi căn cứ ở tiểu đảo, giam mình ở đó ba năm." Cố Viêm đem kính viễn vọng buông xuống, nhìn Đường Viễn, nhẹ giọng nói: "Mộ của liệt sĩ Tuyết Lang và Du Hồng đặt cạnh nhau."

Đường Viễn mãnh liệt ngẩng đầu, trong mắt là sự khiếp sợ và hoảng hốt dây dưa cùng một chỗ, thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn anh. Vẻ mặt yếu ớt cùng giãy dụa này làm Cố Viêm cảm thấy trong lòng mình vô cùng khó chịu.

"Vào năm thứ năm sau khi Tuyết Lang chết, Du Hồng phạm phải sai lầm khi thực hiện nhiệm vụ mà hy sinh." Cố Viêm nghiêng người ôm Đường Viễn, vỗ vỗ đầu hắn, nói: "Tiểu Viễn, em không nhìn lầm, cũng không có nghe sai, đó là mộ bia của Tuyết Lang và Du Hồng. Mùng 9 tháng 10 và mùng 9 tháng 11 hàng năm, rất nhiều đặc công trong căn cứ đến xem họ, đều kính chào theo nghi thức quân đội, đặt lên trên mộ một ly rượu trắng."

Đường Viễn há miệng thở dốc, không nói chuyện.

"Còn nhớ rõ sao? Khi em từ biên cảnh trở về cục BOF, chú Vân đã mang em đi Lầu bốn để làm kiểm tra toàn thân." Cố Viêm tựa trên cây cột đá cẩm thạch bên cạnh bồn hoa, đem áo gió màu đen cởi ra, choàng lên người Đường Viễn, gắt gao ôm thật chặt, nói tiếp: "Cơ sở ngầm BOF thiết lập tại biên cảnh đã phản bội, chính là thằng da đen đã cứu em ấy. Thằng đó cho em uống đông Silesia, là dược vật thực nghiệm ảnh hưởng đến thần kinh thực vật liều cao, kì ngủ đông của thuốc là 3 năm, một khi phát bệnh, người mang trong mình loại thuốc này sẽ gặp phải thương tổn rất lớn, trung hòa, gây phản ứng rất mạnh đối với tất cả các loại thuốc khác."

Khuôn mặt Đường Viễn trắng bệch, hô hấp đều có chút khó khăn, qua một hồi lâu, hắn đột nhiên nắm cổ áo Cố Viêm, nói: "Vết thương trên cổ của Đông có phải là tại anh không? Có phải hay không hả? Vết sẹo trên cổ cậu ấy dữ như vậy, có phải là anh gây ra không?"

"Em thật là Tuyết Lang! Em thừa nhận!" Máu toàn thân Cố Viêm đều xông thẳng lên não, anh mừng rỡ, choáng váng cảm lại thấy thật không chân thực, đôi mắt nhanh chóng đỏ bừng, lẩm bẩm nói: "Anh biết em

là người ấy mà, anh biết mà….”

Đường Viễn sửng sốt, nhếch môi, đẩy hai tay Cố Viêm ra, quay đầu bước đi: “Tôi là quỷ nhập vào người!”

Cố Viêm nhanh chóng vươn tay, ôm lấy cổ Đường Viễn, giữ chặt người vào trong ngực, xoay người áp đến cây cột đá cẩm thạch: “Đúng vậy, anh luôn cảm thấy em là quỷ nhập vào người, cho nên từ giờ trở đi, em cứ ở lại nơi này đợi đi. Ngày mai anh sẽ đi thỉnh một đại sư ở Hongkong một cái bùa đeo vào cổ, đến lúc đó em có muốn chạy cũng không chạy được.”

Anh ghé vào bên tai Đường Viễn nói: “Trước kia anh còn nhỏ, không có năng lực bảo hộ em. Hiện tại anh đã là người đàn ông trưởng thành, anh sẽ bảo hộ em. Có Cố Viêm anh ở đây, bất cứ ai cũng không thể chạm đến em!”

Đường Viễn không nói chuyện, qua nửa ngày, hắn đột nhiên đưa tay đẩy đầu Cố Viêm ra, kéo vòng cổ của Tuyết Lang trên cổ anh, lạnh nhạt nói: “Lần sau còn dám cường với anh, anh nhất định sẽ cho nhóc ba ngày không xuống giường được.”

Nói xong, hắn buông tay ra, từng chữ không ngừng nói: “Tên anh là Đường Viễn, nhóc nhớ kỹ cho anh!”

Cố Viêm: “! ! !”

“Tiểu Viễn, em lầm đi?” Tính tình bướng bỉnh của Cố Viêm kéo lên, đem người kẹp lấy ôm tiến vào trong xe, dán môi vào môi Đường Viễn, nhăn nhở cười: “Anh sẽ rất sủng em, em muốn gì cũng được, nhưng mà vấn đề cao thấp này anh tuyệt đối không thỏa hiệp!”

Đường Viễn cười lạnh một tiếng, gập gối hướng ngay vị trí yếu hại của Cố Viêm thúc lên. Cố Viêm nghiêng người trốn, Đường Viễn lại phản thủ khấp cổ, buộc chặt lực độ, nghiêng đầu hướng người lái xe nâng cằm: “Đến đại học A.”

“…” Cả người lái xe đều Sparta.

Đường Viễn cùng Cố Viêm ở ngăn phía sau tiến hành vũ lực đối kháng, gây sức ép nửa ngày, nhìn xe không động, hắn lại rống lên: “Đi đại học A ngay!”

Lái xe: “…”

Chưa nói đến hiện tại Đường Viễn mới 17 tuổi, thân thể còn chưa được huấn luyện quân sự cường hóa qua, cho dù hắn còn dùng thân thể của Tuyết Lang cũng chưa chắc đánh bại được Cố Viêm hiện tại. Bởi vì những năm gần đây, Cố Viêm đã tự mình huấn huấn luyện thật quá cường hãn, tất cả những người ở BOF đều rõ như ban ngày.

Cố Viêm cũng không cùng Đường Viễn động thật, khi đối chiêu tận lực nhường hắn, có thể không hoàn thủ liền không hoàn thủ, chỉ cần tùy thời ăn cái đậu hũ là được.

“Còn đánh?” Cố Viêm lôi kéo tay Đường Viễn giao nhau đặt trước ngực, ánh mắt lại ngắm tới ngắm lui trên người hắn, nói: “Thân thể tố chất của em hiện tại không được, cả cơ bụng cũng không có đã nghĩ muốn đánh anh?”

Nháy mắt, mặt Đường Viễn liền đen xì.

“Khí thế tuy rằng rất mạnh, nhưng so với anh, giá trị vũ lực quá yếu.”

Cố Viêm vẫn còn đắm chìm vào lúc đương sự chính mồm thừa nhận mình là Tuyết Lang, vô cùng phấn chấn, làm bộ muốn hôn Đường Viễn, dừng một chút, lại sấn lên, cười nói: “Tính ra, hôm nay là ngày anh cao hứng nhất trong mười mấy năm qua. Thân thể của Sói con còn nhỏ, anh sẽ không đùa với em nữa!”

Đường Viễn tức giận đến đầu óc thấy đau.

Hắn như thế nào không phát hiện ra thằng nhóc mười tuổi nghiêm nghị năm đó sau khi trưởng thành sẽ có loại tính tình này chứ?

“Tiểu Viễn, em thật sự tính toán gia nhập vào giới giải trí?” Cố Viêm kéo cà vạt ra, khuỷu tay gác trên đầu gối, thân thể hơi hơi hướng về phía trước, xoa huyệt thái dương, nói sang chuyện khác: “Anh thành lập công ty này là do nhìn trúng khả năng nắm bắt tin tức cùng hoàn cảnh ngụy trang của giới giải trí, có thể

giúp ta thu thập rất nhiều tinh tức tình báo. Nếu em muốn tiến quân vào giới giải trí, anh sẽ cử ra một chi đoàn đến phối hợp với em."

"Bất quá, quay trở lại hiện tai, anh rất muốn biết, em rốt cuộc là thành quỷ nhập vào người thế nào vậy? Có sợ cái gì —— "

Cố Viêm nói còn chưa nói xong, di động Đường Viễn đột nhiên vang lên, hắn móc ra vừa thấy, hoãn hoãn vẻ mặt, cười nói: "Này, anh."

Cố Viêm nheo lại ánh mắt, thần kinh não "Băng" một cái đứt phựt, ngả người dựa vào lưng ghế, khóe môi nhếch một cái, 'hừ hừ ngày mai là có thể chung nhà với Đường Viễn rồi, ta xem Đường Niệm làm thế nào để đảm đương vai trò bóng đèn với lão tử đây?'.

33. Chương 33: Ở Chung (nhị)

Tất cả mọi người đều biết tình huống của soạn hệ chúng ta, khi tốt nghiệp trong tương lai, nếu không lăn xả được trong vòng giải trí luẩn quẩn này thì sẽ không có tiền đồ." Thầy Viên dùng bút gõ lên bàn một cái nói: "Phải nói là năm nay mọi người rất may mắn, kế hoạch tăng thêm giáo viên tiêu chuẩn đã được phê duyệt."

Thầy Viên dừng một chút, mặt đầy tươi cười nói: "Soạn hệ chúng ta đã mời được giáo sư Jason – nhà chế tác âm nhạc nổi danh của thế giới cùng với ngài Cố Viêm – tổng giám đốc công ty truyền thông Hoa Thiên làm giảng viên đặc biệt cho sinh viên mới năm nay. Họ sẽ tiến hành chỉ dạy, hướng dẫn một cách chuyên nghiệp cho các bạn những vấn đề cần nắm được để trở thành nhà chế tác và những chú ý khi tham gia giới giải trí trong tương lai."

Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, phòng học lập tức bùng nổ.

"Trời ạ! Jenny Phất chính là một tay Jason phủng hồng đó!"

"Ngày hôm qua ông ấy còn đến hội trường xem tiệc tối đấy! Một người vô cùng đẹp a! Còn có Cố Viêm – người đàn ông độc thân hoàng kim số một a a a a a….. Oa oa oa tớ thật muốn 'chim sẻ hóa phượng hoàng' a!"

"Công ty truyền thông Hoa Thiên! Tớ rất muốn gia nhập công ty này a, dù làm tạp vụ cũng thấy thỏa mãn rồi!"

"Lần đầu tiên trong đời tớ nghĩ đăng kí vào cái ngành này thật không uổng a!"

"… …"

Mặt Đường Viễn không đổi sắc, cầm tai nghe điện thoại đặt lên tai, cầm bút cắm cúi viết viết họa họa trên giấy.

Cố Lãnh Đông liếc mắt nhìn hắn, nghĩ nghĩ, ném cái tờ giấy đi qua.

Đường Viễn đóng nắp bút, mở ra: [Cậu không thấy vui mừng sao? Tôi nghe nói tối qua Jason rất thích tác phẩm Huyền Dạ đó]

"Di động." Đường Viễn không trả lời, chính là hướng cô cười cười, chỉ vào bàn Cố Lãnh Đông, dùng hình dáng của miệng khi phát âm ý bảo.

Cố Lãnh Đông đổi tư thế, dựa người vào cửa sổ, nhấn nút mở tin nhắn: [Chị ơi, em báo cho chị một tin vô cùng bất thường nhá! Đầu óc ông anh mình đúng là bị thần kinh rồi. Thật không ngờ mới xem được một nửa tiết mục tối hôm qua, ông ý lại mò lên sân khấu bắt cóc Gấu mập chạy đi. Được rồi, dù cậu ấy hát rất hay, nhưng cũng không đến mức làm thế a… (_)]

[Chị đã nói với chú là đừng có quản chuyện anh cả mà. Đến lúc bị ném tới Lầu một giáo huấn, chú đừng có bám chị khóc lóc đấy.]

[Em đã nghĩ suốt một buổi tối mà vẫn không thể nào hiểu được. Quên đi, chuyện này nói sau vậy! Đúng rồi chị ơi, chị xem bản tin giải trí Đường Viền Hoa chưa? "Dàn nhạc trẻ tuổi gây ấn tượng vô cùng sâu sắc với

khán giả, thiên tài âm nhạc biểu diễn ca khúc mới sáng tác ở đại học A tối qua, hội trường bùng nổ vì ca khúc Huyền Dạ ….” Tiết mục biểu diễn tối nay của em là trọng điểm đó, cầu dàn nhạc Huyền Dạ tối qua đến đông đủ a!]

[Biết rồi, đêm nay anh cả ở đây đó, chú ý thu liễm, cẩn thận bị giáo huấn.]

“Đường Viễn.” Thầy Viên đi xuống, áp áp tay, nói: “Giáo sư Jason không đặc biệt thông thạo Hán ngữ. Tối qua ông ấy đã nói chuyện với thầy trưởng khoa điểm danh em. Hôm nay em dọn qua sống cùng thầy ấy đi. Chú ý lễ phép, có vấn đề gì hãy báo cho thầy biết.]

Khóe mắt Đường Viễn co rút, Hán ngữ của Jason không tốt? Ta như thế nào không biết?

“Tiểu Viễn, xế chiều hôm nay có tập huấn bóng rổ, chút nữa tan học bọn tôi đến giúp cậu thu dọn đồ đạc.” Dịch Cử giơ cái mặt nạ, ý bảo: “Chỉ biết bỗng nhiên cậu nổi như cồn, truyền thông phóng viên soi như điên, ở phòng như bọn tôi chắc bị bám cả ngày. Dàn nhạc hôm qua nổi danh lắm đó nhá!” Nói xong, cậu lại nghiêng đầu hướng Cố Lãnh Đông dựng thẳng ngón tay cái, cười: “Vô cùng đẹp!”

Tuy rằng Đường Viễn đoán được lần này mình bị đổi kí túc xá là có vấn đề, nhưng khi thấy Cố Viêm đeo dép lê ra mở cửa, mặt hắn xém chút nữa đen như đáy nồi.

“Ai?” Dịch Cử ôm rương hành lý, ngẩn người nói: “Cố… thầy Cố?”

Cố Viêm “Ừ” một tiếng, đánh giá Đường Viễn, trong lòng cảm thấy thực thoải mái, trên mặt vẫn tỏ vẻ vân đạm phong khinh, thuận miệng nói: “Vào đi, tôi đang giúp giáo sư Jason chỉnh lý phòng.”

Trần dùng bả vai đụng vào Trương Thụy, nhỏ giọng nói: “Ai, tớ nói này, tổng giám đốc công ty truyền thông Hoa Thiên đúng không phải chỉ có tin đồn, của cải giàu sụ không nói, chỉ bằng diện mạo này, dáng người này, chậc chậc, trách không được đám nữ sinh cả ngày hoa si!”

“Như thế nào? Hâm mộ a?” Trương Thụy đá cậu một cước, nói: “Cậu đi vào cho tôi, chắn cả đường!”

“Đệch! Lão tử hiện tại cũng có người truy đuổi nhá, được rồi!” Trần nâng lên cánh tay muốn vỗ bả vai Đường Viễn, đột nhiên Jason từ bên trong lao tới, ôm cổ Đường Viễn, cười nói: “Gấu mập, cậu hát thực sự rất tốt! Nghe xong bài hát tôi cảm thấy rất thoải mái! Một câu chuyện thuần túy lại giàu có, tuyệt vời!”

Mọi người: “…”

Trần: “Tôi có nghe lầm không? Sao nói tốt tiếng Trung vậy ta?”

Trương Thụy: “Sao ông ấy biết Gấu mập được bọn mình gọi là Gấu mập nhỉ?

[Cố Thiếu Cảnh: “Tôi nói với Jason đó.”]

Dương Tuấn: “?”

Dịch Cử ho khan hai tiếng, phân biệt liếc hai người một ánh mắt sắc như dao, lễ phép nói: “Thầy Jason, em là Dịch Cử, lớp trưởng lớp 1. Chúng em đến đây giúp Đường Viễn dọn đồ ở kí túc xá.”

“A?” Jason bừng tỉnh đại ngộ mà gật gật đầu, mời mọi vào trong nhà, nhìn về phía Cố Viêm, ánh mắt ý hỏi ‘Gian phòng nào a?’.

Cố Viêm chỉa chỉa phòng ngủ tầng hai, ngồi vào ghế sa lông trong phòng khách, không nói lời nào.

“Dịch Cử đúng không?” Jason cười nói: “Hôm nay vất vả cho các em, mọi người cứ đem các thứ dọn đến phòng ngủ tầng hai là được.”

Mọi người: “…”

Trần: “Phòng ngủ chính? Đặc biệt dọa người a, Gấu mập ngủ ở phòng ngủ, còn giáo sư ngủ ở phòng khách?”

Trương Thụy: “Danh nhân quốc tế chính là danh nhân quốc tế! Điều này cũng thật quá lễ phép rồi!”

Dương Tuấn: “?”

Dịch Cử trở mình một cái xem thường, lại phân biệt tiếp tục đá hai người một cước. Cậu cười gượng hai tiếng, nhìn Đường Viễn.

Đường Viễn bình tĩnh, ôm rương hành lý hướng lên tầng hai, vừa đi vừa nói chuyện: "Thầy Jason, có thể cho em ở phòng bên trái này được không ạ?"

Jason trừng mắt nhìn. Cố Viêm ho khan một tiếng, lật một trang báo. Jason bật người cười nói: "OK!"

Mấy người Dịch Cử nhìn Đường Viễn kéo hành lý vào gian phòng phía bên trái, cũng sôi nổi xách đồ vật, đát đát mà hướng tầng hai đi lên.

Jason nhún vai, ngồi vào ghế đối diện với Cố Viêm, bưng chén cà phê uống một ngụm, đầy hưng trí mà chống má, nói: "Cố, tôi thật không nghĩ tới cậu lại không thích phụ nữ."

Dừng một chút, ông nhếch lên chân, ngón trỏ vân vê má, tiếp tục nói: "Không biết tình huống ở giới giải trí Trung Quốc thế nào, chứ ở bên kia, haizzz, trong cái vòng luẩn quẩn này, cực phẩm mỹ nam kiểu gì cũng có. Tôi nghĩ kiểu gì cũng phù hợp với tiêu chuẩn thiếu niên của cậu đấy. Thế nào? Có muốn thử một chút hay không?"

"Trước chín giờ buổi sáng, sau sáu giờ buổi tối, cấm được bước vào nơi này. Bình thường không có việc gì cũng không được lại đây, chuông cửa cũng không được tùy tiện ấn." Mắt Cố Viêm nhìn đồng hồ, thả tờ báo xuống, nói: "Sắp tới em ấy sẽ đến làm việc ở công ty, vụ của Kiều Mạch dự định sẽ phát hành vào mùa đông sang năm, lúc đó anh cứ đứng bên cạnh chỉ đạo là được."

Jason: "…"

"Thưa thầy, buổi chiều chúng em còn phải đến tập huấn ở đội bóng rổ, có thể…." Dịch Cử lau mồ hôi, chỉa chỉa phòng, ha hả cười nói: "Tất cả dọn dẹp xong rồi ạ!"

Jason khoát tay, nói: "Trong tủ lạnh có đồ uống, chính mình đi lấy, uống nước xong rồi hãy đi!"

"Chúng em cám ơn thầy ạ!" Trần nhón vài bước đi xuống cầu thang, mở tủ lạnh, khóe mắt giật giật, tâm nói 'người của giới nghệ sĩ quả nhiên là cổ quái, một bó tuổi còn ăn Oreo, cái này cũng chưa nói, nhưng nhét chật cả tủ lạnh thế này thì…. ta ngất, quả nhiên là danh nhân thế giới a'.

Trần mang vẻ mặt cổ quái mà cầm mấy chai Sprite. Đường Viễn tiếp nhận, thuận tay thả vào trong túi áo, nói: "Thầy Jason, chúng em xin phép đi trước."

Cố Viêm nhếch môi lên, lại cầm lấy tờ báo tiếp tục lật lật.

"Ai, Đường Viễn, buổi tối về mua giúp thầy con vịt nướng nhé." Jason cười tủm tỉm mà đưa cho Đường Viễn hai tờ Mao đỏ, tiễn đám sinh viên ra cửa, còn dựa vào khung cửa lắc lắc tay: "Goodluck!"

Khuôn viên trường đại học A hôm nay có vẻ vắng hơn mọi hôm, đa số sinh viên đều kéo đến hội trường xem tiệc tối đón người mới của hệ âm điện. Lần này Cố Thiếu Cảnh là nhân vật phong vân, lấy tạo hình hoa lệ mà lãnh khốc hát một khúc Singer , chấn High toàn trường.

Kỳ thật, Cố Thiếu Cảnh có tính tình rất tốt, giọng nói hay, điều kiện gia đình, ngoại hình phi thường ưu tú, được mẹ đau từ nhỏ đến lớn. Bản thân cậu cũng chẳng thích thú gì cái chức nghiệp đặc công này, nhưng đối với âm nhạc lại yêu thích bẩm sinh.

Chẳng qua, bởi vì năm đó trong BOF có gián điệp, toàn bộ thân phận đặc thù của người Cố gia đều bị tiết lộ. Hơn nữa, ông bố Cố Vệ Quốc luôn có một nguyên tắc, bất kể là con trai hay gái, tuyệt đối phải tự học được cách bảo vệ chính mình.

Cho nên, dù Cố Thiếu Cảnh rất không vui lòng, cậu vẫn bị tham mưu bố, tham mưu anh bắt buộc phải tham gia đủ loại huấn luyện biến thái, cũng tham dự một số nhiệm vụ khảo hạch của căn cứ để đánh giá năng lực tự bảo vệ mình có đủ tiêu chuẩn hay không.

Có vài người, trời sinh chính là người chiếm lĩnh sân khấu .

Cố Thiếu Cảnh đứng dưới ngọn đèn sân khấu giống như ác ma, lãnh khốc mà kịch liệt, đường hoàng lại sắc bén. Cậu nhếch khóe môi, nhìn hội trường đang điên cuồng vì mình mà nheo lại ánh mắt.

Cố Lãnh Đông và Hướng Đông song song ngồi cạnh nhau ở vị trí trung gian.

Cố Lãnh Đông cầm máy chụp hình, cúi đầu lật xem ảnh chụp vừa rồi, ánh mắt lơ đãng trở nên nhu hòa.

Hướng Đông rất ít khi lộ ra tươi cười sủng nịch, bên cạnh đám người đang sôi trào, anh hướng Cố Thiếu Cảnh so ngón tay cái, nghĩ thầm rằng 'Nhóc con đã lớn như vậy rồi, thời điểm đi theo mình vào Hồng xuất sinh nhập tử, nó chẳng tỏ vẻ yêu thích cái gì, vậy mà hiện tại…. Nếu thời gian có thể đảo ngược thì tốt rồi…'

Thời gian là vô pháp đảo hồi, nhưng lại thay đổi một phương thức khác làm người ta cảm thấy ấm áp.

Đường Viễn xách hai con vịt nướng, hướng khu nhà trọ cao cấp của giảng viên đi đến, tay cầm điện thoại tươi cười nói: "Vâng, em biết rồi. Giáo sư rất tốt anh ạ! Có hai phòng ngủ, anh có rảnh lại chỗ em chơi."

"Được, đến lúc đó thỉnh thầy ra ngoài ăn một bữa cơm nữa đi. Đúng rồi! Hiện tại tiểu Viễn của chúng ta đang là ngôi sao lớn, bình thường đi một số địa phương cần chú ý một chút, nếu xảy ra chuyện gì em phải lập tức gọi điện cho anh, biết không?"

Đường Viễn cười cười, đi đến bên dưới cầu vượt. Đột nhiên hắn nhíu mày, khóe mắt liếc sang chỗ tối bên cạnh, giọng điệu thực nhẹ nhàng: "Anh! Dạo này buổi tối lạnh rồi đó, anh cần chú ý nha, em đến nơi rồi."

"Ừ! Đúng rồi! Tối hôm qua mèo Mun chuồn đi đâu mất, khi trở về lấm lem bùn đất hết cả. Anh vừa tắm sạch cho nó và Tia Chớp. Mấy hôm nay nó còn ngao ngao gào ầm ĩ suốt nữa, có phải bệnh không em?"

Đường Viễn sửng sốt, nhớ tới mấy ngày nay mèo Mun có biểu hiện rất khác thường, đoán được nó đi đến nghĩa trang liệt sĩ, nhân tiện nói: "Anh, mai em đến mang mèo Mun sang bên này. Giáo sư… cũng rất thích mèo, vừa lúc bạn học của em cũng tiện đường sang thăm nó."

"Được! Vậy em về phòng đi, tắm rửa xong nhớ phải lau khô đầu nhé!"

Đường Viễn vâng dạ, ngắt điện thoại, cất vào trong túi áo.

Hắn đột nhiên dừng chân, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, đem túi sách cùng túi vịt nướng đặt xuống bên chân, hai tay nắm lại, lúc lắc hoạt động cổ tay, đôi mắt hẹp dài mị lên.

Vài bóng đen to cao như cảm ứng được, lao ra bao vây xung quanh Đường Viễn, từng lưỡi đao lạnh phản quang dưới ánh trăng và đèn đường.

Sau đó những bóng đen không nói lời nào, trực tiếp quần công mà lên.

Đường Viễn nhanh chóng nắm chặt một cánh tay huy tới, dùng sức vung, quỳ gối thúc lên, tiếp đó xoay người, chân kéo duỗi về phía sau, đá mạnh. Hai người kêu lên một tiếng đau đớn, té trên mặt đất.

"Rất đẹp!" Cố Viêm tựa vào ban công, nhìn đám người đánh nhau bên dưới, khóe môi hơi hơi nhếch lên, mái tóc rối tung.

"Chủ ý của ai? Nói!" Đường Viễn khóa trụ cổ một người, xoay cước hoành đá, trực tiếp đánh văng hai bóng đen, lạnh nhạt nói: "Không nói cũng được, tao chả cần mạng của chúng mày làm gì. Nhưng tao có thể làm cả đời này của chúng mày không nói được câu nào nữa."

Hắn mãnh liệt huy quyền đảo mạnh một điểm trên lưng, ngón tay cái và ngón trỏ theo yết hầu trượt xuống một điểm, đột nhiên buộc chặt lực đạo, chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt, lệ khí toát ra làm người ta run sợ: "Thế nào? Muốn ăn đủ rồi mới nói sao?"

"Là anh Thôi! Lão đại Tây thành Thôi Thạch!" Đường Viễn vừa mới tung một quyền kia, người này đã thở không thuận, sắc mặt trắng bệch.

Khi Đường Viễn buông tay, bảy tám người đã nằm cuộn mình trên mặt đất. Hắn xoay người nhặt túi xách cùng vịt nướng, đầu cũng chưa buồn nâng, vung túi xách cuộn lấy thanh sắt, xoay người lại chính là một quyền.

Một bóng đen kêu thảm thiết, ôm mặt nằm rạp trên mặt đất quay cuồng.

"Đôi tay kia vẫn cần phải huấn luyện thêm, đánh vậy còn nhẹ quá!" Cố Viêm nhíu nhíu mày, xoay người hướng về phòng bếp, miệng lẩm bẩm: "Hôm nay làm canh xương hầm là đúng rồi."

34. Chương 34: Ở Chung (tam)

Khuôn mặt Cố Viêm đã đen như đáy nồi, đôi dép lê đã sớm bay mỗi chiếc một góc, anh dùng cánh tay khóa cổ Đường Viễn, tay còn lại cầm một gói vịt nướng to, gầm nhẹ: "Đây là cái tật xấu gì thế này? Vào đến nhà liền đánh?" Nói xong mím miệng, mặt dán sát vào mặt Đường Viễn, híp mắt nói: "Như thế nào? Không cải trang nữa sao? Tuyết Lang?"

Đường Viễn cũng không khá hơn chút nào, giày đã bị Cố Viêm tháo mất, nằm lăn lóc trong góc nhà. Hắn nghiêng đầu, lạnh nhạt nói: "Phòng ngủ bên trái tầng hai là của tôi, nếu nhóc mà dám bước vào một bước ——"

"Thì sao?" Cố Viêm hoàn toàn nổi điên rồi, thần kinh đã bị khiêu khích đến điểm mấu chốt. Anh tùy tiện vứt phắt gói vịt nướng ra đằng sau, trực tiếp ôm chặt lấy Đường Viễn, như một lão hổ đang nhe răng nhếch miệng lộ ra hàm răng bén nhọn, gào thét tuyên hệ quyền sở hữu của mình: "Tiểu Viễn, xem ra em không hiểu hết tính anh rồi, đừng nói là phòng trên tầng hai, ngay cả em cũng là người của anh!"

Đường Viễn mở mắt trừng trừng nhìn khuôn mặt Cố Viêm nhanh chóng áp sát mình. Nụ hôn mang theo ý tứ xâm lược mạnh mẽ không ngừng ấn lên môi hắn.

"Cố Viêm!" Giá trị phẫn nộ của Đường Viễn nháy mắt vọt lên phá tung đồ thị, thân thể bị ép chặt, hắn trực tiếp dùng đầu đập mạnh vào Cố Viêm, nhân cơ hội khấp cổ đối phương.

"Với tố chất thân thể của em hiện giờ thì chỉ đủ để vui đùa với đám lưu manh ngoài kia thôi." Cố Viêm bao lấy tay Đường Viễn, kéo người vào trong ngực, mãnh liệt ôm đến trên ghế sa lông trong phòng khách, áp người xuống, hôn khóe miệng Đường Viễn, híp mắt nói: "Lão bà, đánh nữa là canh xương hầm sẽ nhừ quá!"

Đường Viễn là một người lãnh tĩnh, đời trước hắn cơ hồ không biết khái niệm tức giận là gì. Thật không nghĩ tới một lần nữa được làm người, hắn liên tiếp bị Cố Viêm chọc tới trình độ tức bốc khói thế này.

"Nghe không hiểu tiếng người đúng không?" Hắn thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn Cố Viêm, khuôn mặt không chút biểu tình, lạnh như băng: "Anh nói rồi, nhóc còn dám cường với anh, anh sẽ cho nhóc ba ngày không xuống giường được."

Đường Viễn mãnh liệt quát khẽ một tiếng, trực tiếp xoay người mang theo Cố Viêm lăn từ trên ghế sa lông xuống đất. Hắn nhanh chóng vươn tay rạch trên cổ Cố Viêm một đường, còn trực tiếp nắm lấy huy hiệu Tuyết Lang đeo trên cổ Cố Viêm, định ấn thẳng vào vết bột thuốc trên cổ.

Cố Viêm: "!"

"Mưu sát chồng!" Jason đẩy cửa ra vừa lúc thấy hiện trường, vội lấy hai tay che mắt lại, khoa trương mà "Oh, my god——", lại ho khan hai tiếng, đứng thẳng thân mình, bổ sung nói: "Chưa nhìn thấy gì nhá!"

Cố Viêm thở ra một hơi, nắm chặt nắm tay Đường Viễn, quay đầu vừa muốn nói chuyện, đột nhiên nhớ ra cái gì, liền hướng cửa quát: "Tôi đã nói gì? Trước chín giờ sáng, sau sáu giờ chiều tuyệt đối không được bước vào nơi này. Nghe không hiểu tiếng người đúng không?"

"Úc! Cố, đừng kích động đừng kích động! Tôi là tới lấy vịt nướng! Vịt nướng vịt nướng…" Jason phẫn nộ nhấc tay, thuận tiện chỉ chỉ túi vịt nướng bị ném xuống đất, ha hả a nói: "Hai người cứ tiếp tục, tiếp tục…"

Giờ phút này, Đường Viễn vô pháp biểu đạt tâm tình của mình, trong tiềm thức liền đặc biệt tưởng nhớ đến đoạn đem Cố Viên cuộn tròn lại, đá thẳng từ ban công xuống dưới, lăn càng xa càng tốt.

"Cái này mà ấn vào cổ thì không chết cũng tàn!" Cố Viêm nhíu nhíu mày, đem huy chương Tuyết lang chuyển tới sau gáy, tổng hợp lại tình huống mấy lần hai người ở cùng một chỗ, anh đã nghĩ ra tính tình của Tuyết lang thật không đổi, không thể nóng vội được, liền đem người kéo lên, nói: "Tốt lắm, tốt lắm! Tạm thời anh sẽ không vào phòng ngủ của em! Nào, giờ đi rửa tay, chút nữa ăn cơm."

Đường Viễn không rên một tiếng, thuận thế ngồi xuống, đột nhiên xoay người cưỡi lên trên người Cố Viêm, tay trái khấp trụ cổ, tay phải đưa ngang một cái, vật vừa rồi bị hai người đánh bay trong phòng khách oa một cái nằm trên đỉnh đầu Cố Viêm.

Cố Viêm: "!"

"Oh, my god——!" Jason mãnh liệt rên lên một tiếng, lao lại gần, giơ một túi vịt nướng văng trên đất lên, xoay quanh, bi phẫn nói: "Rốt cuộc hai người đã làm gì với chúng nó thế này? Bạo lực gia đình ở Trung Quốc thật đáng sợ! Cư nhiên cả hai con vịt nướng cũng không buông tha! Ngũ tạng như đốt, voi giày ngựa xéo, nghiền thịt thành bột, hôi phi yên diệt…. Đây quả thực là lăng trì xử tử!"

Đường Viễn nghe được thẳng mắt trợn trắng, nhìn hai con vịt bị hắn và Cố Viêm đá tới đá đi đã hoàn toàn thay đổi trạng thái vịt nướng thành vịt nát. Hơn nữa, miệng Jason đầy xe lửa thành ngữ, vô cùng bi phẫn, đột nhiên hắn thấy uể oải không buồn đứng dậy.

Sao cái loại hành vi đánh nhau ấu trĩ này lại xuất hiện trên người ta? Không phải chỉ ở chung nhà với một thằng nhóc thôi sao?

Cố Viêm giật giật hầu kết, từ góc độ của anh mà nhìn, cảnh sắc trong ngực của Đường Viễn như ẩn như hiện, thế nên nhiệt độ phần bên dưới cứ một đường vọt thẳng lên. Đã vậy, cái vị trí Đường Viễn đang ngồi kia thật sự là….

"… Này, đều nát bét cả rồi, nước sữa hòa nhau, còn ăn thế nào được nữa?" Jason xách túi thịt nướng đến trước mặt Cố Viêm và Đường Viễn, cả giận nói: "Cho nên, tối nay tôi phải ở lại chỗ này ăn cơm chiều!"

Tầm mắt lửa nóng của Cố Viêm bị túi thịt nướng mãnh liệt ngăn trở, đang muốn giận dữ, Đường Viễn đột nhiên vỗ vỗ quần áo, cầm vịt nướng nhét vào trong tay Cố Viêm, mặt không đổi sắc nói: "Giáo sư Jason, ngũ tạng như đốt là chỉ tâm tình ưu thương lo lắng của con người, voi giày ngựa xé là ….."

"Lăng trì xử tử…" Hắn cúi đầu quét mắt nhìn Cố Viêm, xoay người đi đến buồng vệ sinh, sâu kín mà bổ sung nói: "Còn muốn tôi giải thích nữa sao?"

Jason: "…"

Cố Viêm: "…"

"Ngôn ngữ Trung Quốc, thật sự là quý giá mà lại thần bí a! Còn có một cái, Cố, nước sữa hòa nhau đâu? Không thể dùng tại loại tình huống này sao?" Jason chỉ vào vịt nướng, phi thường nghiêm túc hỏi han: "Hiện tại chúng nó bị nhu thành một đoàn thế này chẳng lẽ không phải nước sữa hòa nhau sao?"

"Tôi không phải đã nói bình thường không có việc gì thì không được vào đây sao?" Cố Viêm rống lên, cầm túi vịt nướng nát tiến vào phòng bếp, lạnh nhạt nói: "Lần sau không được lấy lý do này nữa, hôm nay anh có hai mươi phút ăn tối ở đây, chính mình lo liệu đi."

Jason: "…"

Đời trước Đường Viễn tuy rằng thích ăn thịt, nhưng nguyên bản coi như không quá phận. Bất quá, từ lúc hắn từ xóm nghèo trở về liền phi thường thích ăn thịt. Khi đó Hướng Đông cùng Du Hồng còn trêu chọc hắn là "đã hoàn toàn thoái hóa thành một con sói rồi".

Trên bàn cơm, sắc mặt của Cố Viêm cuối cùng cũng tươi lên không ít. Anh chọn mấy miếng xương hầm còn nhiều thịt đặt vào đĩa của Đường Viễn, lại thuận tay đặt bát xương Đường Viễn đã gặm xong mang đến gần chỗ mình, chỉa chỉa rau xanh, nói: "Buổi tối ăn nhiều dầu mỡ quá cũng không tốt!"

Đường Viễn liếc anh một cái, nhanh chóng giải quyết xong mấy miếng sườn trong đĩa, hướng Jason gật gật đầu: "Giáo sư, tôi ăn xong rồi, thầy từ từ ăn ạ."

"…" Jason trợn mắt há hốc mồm nhìn Đường Viễn nhanh chóng rửa sạch miệng leo lên tầng hai. Ông chỉ vào đồng hồ, thanh âm treo lên: "Cái này, Đường Viễn đã ăn xong rồi hả? Mới…. mới khoảng năm phút chứ mấy a?"

"Anh cũng ăn nhanh lên." Cố Viêm chậm rãi uống một ngụm canh xương hầm, hướng cửa ra hất cằm, ý tứ đuổi khách quá rõ ràng.

Jason: "…"

Cố Viêm đơn giản thu thập "chiến trường" phòng khách cùng phòng bếp, sau đó liền vọt vào tắm rửa. Khi đi ra, anh chỉ quấn một khăn tắm ngang lưng, dựa người vào thành cầu thang, khoanh tay nhìn chốt cửa phòng ngủ, khóe môi vừa mới nhếch lên thì điện thoại đặt trên bàn trà phòng khách đột nhiên vang lên.

Cố Viêm nhìn dãy số hiện lên, vùng xung quanh lông mày giãn ra, đè xuống tiếp nghe.

"Này, mẹ."

"Tiểu Viêm, bố con ở Hongkong xảy ra chuyện rồi! Tại Hongkong, mẹ đang đi Hongkong đây…. Làm như thế nào…. Không biết tình hình bố con ra sao rồi…." Thanh âm lo lắng, run rẩy cùng nức nở của mẹ vang lên, ở đầu dây bên kia còn vang lên thanh âm dồn dập của cảnh vệ.

Cả người Cố Viêm đều sửng sốt, Cố Vệ Quốc sẽ xảy ra chuyện? Làm sao có thể? Hongkong? Bố đi Hongkong làm gì?

"Mẹ! Mẹ đừng có gấp." Cố Viêm nhanh chóng bình tĩnh lại: "Bên cạnh mẹ có nhân viên căn cứ phải không? Bảo người đó hội báo với con."

"Này, tiểu Viêm?" Lăng Vân tiếp nhận điện thoại, lặp lại hỏi: "Tiểu Viêm?"

"Nói." Trên mặt Cố Viêm âm tình bất định, anh lên phòng ngủ tầng hai, vừa thay quần áo vừa nghe Lăng Vân thông báo ngắn gọn tình hình.

"Đã biết, mười lăm phút sau cháu sẽ tới Lầu một." Cố Viêm dừng một chút, mắt nhìn lên đầu giường, đem tai nghe vô tuyến đặt lên lỗ tai, trực tiếp chống thành cầu thang nhảy xuống, nói bổ sung: "Trong danh sách phái người đi xóa tên Hướng Đông. Anh ấy sẽ có nhiệm vụ khác, chọn giúp cháu một tiểu đội chuẩn bị sẵn sàng, tại chỗ đợi lệnh. Kĩ thuật Lầu hai không được lề mề, tùy thời bảo trì liên lạc với bộ chỉ huy lục quân, bộ đội đặc chủng. Lầu ba xuất động biệt phái viên cấp A, yêu cầu toàn bộ sẵn sàng đợi lệnh ở căn cứ chuẩn bị chiến tranh, danh hiệu của cháu —— Hạt Vĩ."

"Hạt Vĩ để em tiếp nhận nhiệm vụ khác, không có trong danh sách đi Hongkong." Lăng Vân cúp điện thoại, nhìn Hướng Đông đã võ trang đầy đủ đứng đó nói.

Hướng Đông vung quyền hung hăng đấm mạnh vào tường, môi mím lại đầy vẻ không cam lòng.

Lăng Vân đeo lên tai nghe vô tuyến, tháo bao tay, vỗ vỗ bờ vai anh, thấp giọng nói: "Đông, anh có dự cảm, khi Hạt Vĩ giao nhiệm vụ cho em, có lẽ… có thể làm cho nơi này ——" anh dùng nắm tay chỉa chỉa tim Hướng Đông, nói: "Biến trở về bộ dáng trước kia."

35. Chương 35: Nhiệm Vụ Bí Mật (nhất)

"Căn cứ ở tiểu đảo?" Hướng Đông dừng xe lại, sắc mặt thực trầm, anh trầm mặc một hồi lâu, rút chìa khóa xe, nói: "Em muốn điều tra Tả Quang?"

Cố Viêm đeo kính mắt đặc biệt, nhìn bản đồ vừa định vị xong của đặc công kỹ thuật, dùng bút khoanh một địa phương, đứng dậy nói: "Em không cho rằng gián điệp trong bộ máy lãnh đạo chúng ta được quét sạch sẽ, điều tra Tả Quang là nhiệm vụ chủ yếu của anh." Anh dừng một chút, vuốt huy chương Tuyết Lang trên cổ, nói: "Em muốn anh đến căn cứ ở tiểu đảo điều tra xem ba năm kia Tả Quang đã làm gì trong phòng thí nghiệm đó."

Hướng Đông ngẩn ra, cau mày nói: "Lão Đại, DNA của Sói con không có khả năng còn tồn bản, cho dù có, em tìm được thì định làm gì? Sói con đã…"

"Hướng Đông! Con mẹ nó! Em ra nhiệm vụ cho anh chứ không phải bảo anh vặn lại em!" Cảm xúc của Cố Viêm lập tức bạo phát, anh ngồi ở trên trực thăng, quát vào tai nghe: "Lần này là hành động bí mật, trừ bỏ DNA của Tuyết Lang, số liệu phân tích và bệnh lý chuẩn đoán bệnh của thân thể anh ấy mà Tả Quang lưu giữ anh cũng phải tìm cho ra! Tìm không ra, anh cũng không cần trở về nữa!"

Hướng Đông cúp điện thoại, nặng nề tựa vào ghế xe. Anh thở dài, rút một điếu thuốc, híp mắt, chậm rãi hít một hơi, 'tiểu Viêm, tại sao em lại có chấp niệm sâu đậm đến vậy đối với Sói con? Đây là báo ân lúc em 10 tuổi hay là….'

Trong lòng Hướng Đông máy động, lại lắc lắc đầu, nắm bắt ấn đường, ngửa đầu phun ra một vòng khói.

"Này! Uy!" Một giọng nữ có chút làm nũng mang theo lo lắng vang lên cắt đứt suy tư của Hướng Đông. Cô gái trẻ tuổi mặc một thân hàng hiệu, dáng người rất đẹp, làn da trắng nõn, trên mặt đeo một cái kính râm, gõ gõ cửa xe Hướng Đông.

Hướng Đông tà mắt nhìn, nhíu mày, cô này định làm gì?

Nhớ tới tình huống của công ty truyền thông Hoa Thiên, mày Hướng Đông nhăn đến càng sâu, anh trực tiếp dụi tắt điếu thuốc, quay cửa kính xe xuống.

Cô gái rõ ràng sửng sốt.

Hướng Đông tuy rằng đã qua ba mươi tuổi, nhưng hàng năm vẫn tham gia huấn luyện quân sự ma quỷ cùng điều kiện của bản thân rất tốt nên con người anh luôn lộ ra một khí chất rắn rỏi, tuấn lãng.

Khóe môi cô gái hơi giật giật, chỉnh lại quần áo, ngượng ngùng nói: "Xin chào! Tôi muốn hỏi thăm, nhà trọ dành cho giáo sư đặc biệt ở đại học A thì đi đường nào? Anh có biết không ạ?"

Hướng Đông dùng ngón trỏ chỉ ra ngoài bãi đỗ xe, nói: "Đi thẳng theo đường kia."

Cô gái nhẹ nhàng thở ra, nói lời cảm tạ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hướng Đông nhìn vào kính xe, thấy cô ta đã đi đến chỗ ngoặt, nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra bấm mấy số: "Kiều Mạch đến đại học A làm gì thế?"

Người đại diện tiểu R đang gấp đến sứt đầu mẻ trán, cầm điện thoại mãnh liệt cất cao thanh âm: "Cái gì? Cô ta đi đại học A? Chết rồi, chết rồi…. Anh Đông, cái này là không thể được a! Ngài đã nhìn thấy thì giúp em ngăn lại ngay đi, em đến liền! Giám đốc ghét nhất là nghệ nhân trong công ty không có việc gì làm liền đến làm phiền anh ấy… Em đã nói với cô ta bao nhiêu lần, giám đốc không có cái ý tứ kia, thật sự là…. Điên mất thôi!"

"Được rồi, trực tiếp lại đây đi!" Kỳ thật Hướng Đông cũng không thích tiếp đón Kiều Mạch. Ánh mắt anh nhìn người vẫn luôn độc ác, không thích tiếp xúc với phụ nữ. Loại người như Kiều Mạch, một nữ nhân không chút nào che dấu dục vọng thế này chính là loại anh chán ghét nhất.

"Đúng rồi, giáo sư mới của em có tính tình thế nào? Có khi dễ em không? Không ngờ danh nhân quốc tế này lại biết nói Hán ngữ?" Đường Niệm có chút bất mãn mà ngồi trên ghế sa lông mà hai người Đường Viễn vừa đánh nhau một chập tối qua. Cậu gặm một quả táo, chỉ vào một quyển sách, lại nói: "Tiểu Viễn, lại đây lại đây! Em xem cái nào đẹp hơn?"

"Tính cách của giáo sư rất thân thiện, đêm nay anh có ngủ lại đây không? Thầy giáo xin nghỉ không có mặt ở đây. Tia Chớp và mèo Mun cũng nên tắm rửa." Đường Viễn trợn mắt nói dối, đem mèo Mun đặt lên bờ vai, sờ sờ đầu Tia Chớp, lấy Cadic vị thịt nướng cho hai con vật ăn.

"Được, hôm nay anh sẽ xuống bếp nấu các món em thích."

Đường Viễn đi tới, mới vừa ngồi xuống, Đường Niệm liền đem quả táo nhét vào miệng hắn, vươn tay ôm chầm lấy cổ hắn, nói: "Về sau anh dùng hình ảnh gấu mèo làm dấu hiệu của công ty nhé, thế nào?"

"Anh? Anh muốn lập công ty? Công ty gì?" Đường Viễn gặm quả táo, ngồi cạnh Đường Niệm, chụm đầu vào nhau xem các thiết kế nội thất.

Ở cửa đối diện.

Jason mới vừa mới tắm nước lạnh xong, khoác áo tắm, dùng khăn mặt lau khô đầu. Trong phòng khách vẫn vang lên một khúc nhạc không lời nhẹ nhàng. Ông từ ô cửa mắt mèo nhìn ra ngoài, mở cửa.

Kiều Mạch sửng sốt, tháo kính râm xuống, gạt lọn tóc trùm trước gương mặt trái xoan, nhanh chóng lộ ra mười phần sức quyến rũ mỉm cười, nói: "Ngài chính là Jason tiên sinh phải không ạ?"

"Cô là?"

"Tôi là nghệ nhân của công ty truyền thông Hoa Thiên, Kiều Mạch."

Jason bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay một cái, cười nói: "A, Kiều Mạch! Cô chính là nữ nghệ sĩ số một của Cố phải không? Thanh âm của cô rất tốt! Mời vào mời vào!"

"Cảm ơn."

Hai người vào phòng khách, Jason lấy hai cốc cà phê, đưa cho Kiều Mạch một cốc, ngồi đối diện trên ghế sa lông: "Kiều tiểu thư, cô đến đây là có chuyện gì không? Là Cố bảo cô đến tìm tôi?"

Cử chỉ của Kiều Mạch thập phần khéo léo, nghe vậy trả lời: "Jason tiên sinh, hôm nay tôi đến là tìm đến giám đốc, anh ấy không ở đây sao?"

"Cố?" Jason uống một ngụm cà phê, dùng ngón tay chỉ cửa, nhún vai nói: "Cậu ta ở đối diện, bất quá trong khoảng thời gian này khả năng không ở đây. Cậu ấy vừa xin nghỉ nửa tháng, chẳng lẽ không phải là có việc ở công ty các người?"

Kiều Mạch nhìn theo hướng chỉ của Jason, nhíu nhíu mày, mắt nhìn đồng hồ liền đứng dậy cười nói: "Thật ngại ngùng đã quấy rầy ngài, Jason tiên sinh. Cảm ơn ngài đã mời tôi uống cà phê. Tôi còn có một chút việc bận, xin cáo từ."

Khi hai người vừa ra đến cửa liền chạm mặt Hướng Đông và tiểu R.

Tiểu R đầu đầy mồ hôi, đang muốn bùng nổ với Kiều Mạch, chợt thấy Jason đứng bên cạnh, lập tức ngậm miệng, cúi đầu nói: "Xin chào ngài, giáo sư Jason!"

Hướng Đông nhìn Kiều Mạch và tiểu R đã vào thang máy, vươn tay đè xuống chuông cửa.

Jason đánh giá anh từ đầu đến chân, vuốt cằm gật đầu nói: "Diễn viên điện ảnh của Trung Quốc? Bạn bè của Cố sao? Hay là nghệ sĩ công ty cậu ấy nhỉ? Sao tôi cứ cảm thấy anh có chút quen mắt, chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu đó rồi phải không? A, đúng rồi, hiện tại Cố không có nhà."

"Tôi biết." Hướng Đông cũng không quay đầu lại, tâm nói 'đã vài thập niên trôi qua rồi mà cái lão ngoại quốc này vẫn cứ thích nhiều lời như thế'.

Đường Viễn đứng ở trước cửa, do dự hai ba giây mới mở cửa ra.

Hướng Đông chỉ biết đây là đứa trẻ say rượu quậy phá ở phòng chỉ huy Viêm Hổ hôm trước, là người được sắp xếp cùng nhà với Cố Viêm ở đại học A, cũng là nghệ sĩ đã kí hợp đồng với công ty truyền thông Hoa Thiên.

Bất quá, Hướng Đông vô cùng hiểu tính tình của Cố Viêm, nhóc này là một người đàn ông có ý thức lãnh địa rất mạnh, từ lúc nhỏ xíu đã cực kì ghét ai đó bước vào phòng của mình.

Cho nên, thực quá rõ ràng, sắp xếp này của ban giám hiệu đại học A thật quá không bình thường.

Hướng Đông ý vị sâu sa mà nhìn Đường Viễn, hướng hắn cười cười: "Em là Đường Viễn phải không? Anh đến lấy giúp thầy Cố một số đồ vật."

Đường Viễn gật gật đầu, không lên tiếng, tầm mắt lạc ở vết sẹo dữ tợn trên cổ Hướng Đông, đột nhiên trong đầu lại hiện lên cảnh hắn đã nhìn thấy ở nghĩa trang liệt sĩ.

Đông, cậu khóc, vì sao cậu khóc?

Hướng Đông nhíu mày, theo tầm mắt Đường Viễn sờ sờ cổ mình, mỉm cười: "A, cái này à! Là do trước kia anh không cẩn thận, rất nhiều năm rồi, nhìn rất dọa người đi?"

Đường Viễn không hé răng, một cảm giác đè nén đập thẳng vào lòng làm hắn cảm thấy có chút khó chịu không khống chế được.

Mèo Mun đột nhiên "Meo" một tiếng, từ trên đầu Tia Chớp nhảy xuống, nhào đến ống quần Hướng Đông, dùng móng vuốt khều đến khều đi, nghểnh cổ nhìn anh.

Hướng Đông cúi người ôm lấy nó, thuận tay đóng cửa lại, thay đổi dép lê, vuốt ve người mèo Mun, mặt mày trở nên thật nhu hòa: "Đã lâu không gặp, mèo Mun. Oh! Không tồi, so với trước kia còn có vẻ mập hơn."

Mèo Mun thoải mái mà híp mắt, cọ cọ đầu vào tay anh, lại nhổm người nhảy đến trên vai Đường Viễn, ve vẩy đuôi.

Tia Chớp hướng người Hướng Đông ngửi ngửi, chuyển vài vòng xung quanh rồi ngồi xổm bên người Đường Viễn ngoáy đuôi, thè lưỡi ra thở hồng hộc.

"Tiểu Viễn, là thầy giáo của em sao?" Đường Niệm đang ở trong phòng ngủ tầng hai thò ra.

Đường Viễn quay đầu lại đáp: "Là bạn của thầy giáo anh ạ."

Nháy mắt, biểu tình trên mặt Hướng Đông cứng lại, giống như đột nhiên bị người khác tát cho một cái.

Anh gắt gao nhìn chằm chằm Đường Viễn, hầu kết vừa động vừa động, trong mắt là kinh ngạc cùng lãnh liệt hỗn tạp cùng một chỗ, cỗ khí thế ẩn ẩn muốn bùng nổ trên người anh làm Đường Viễn lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Thầy Cố ở phòng ngủ trên tầng hai." Đường Viễn tỏ ra trấn tĩnh, dường như không có chuyện gì mà chỉ chỉ lên phòng ngủ, sau đó xoay người đi đến tủ lạnh, hỏi: "Anh có muốn uống chút gì không?"

"Nước lọc là được." Hướng Đông vốn là người có lực khống chế rất mạnh. Anh nhanh chóng điều chỉnh tốt biểu tình của mình, chỉ là tầm mắt vẫn bám theo người Đường Viễn.

Hướng Đông trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói: "Năm nay mèo Mun 16 tuổi, là vật cưng của em trai anh. Nó rất ít khi dính người khác, nhưng lần này, nhìn qua thì có vẻ nó rất thích em."

Ánh mắt Đường Viễn tối sầm, cầm cốc nước, điều chỉnh tốt tâm tình, xoay người lại đưa cho Hướng Đông: "Vậy sao?"

Hướng Đông đột nhiên đưa tay xoa đầu Đường Viễn, nhìn mèo Mun, nhẹ giọng cười nói: "Nếu em ấy còn, có lẽ hai người sẽ có đề tài chung đó, năm nay em mười 17 tuổi phải không? Ha hả…"

Thân thể Đường Viễn cứng đờ, còn chưa nói gì, Đường Niệm đột nhiên đeo dép lê đi xuống, thấy tình cảnh này, lông mày nhảy dựng, quát: "Anh là ai? Bắt tay anh ta lại ngay!"

Tia Chớp đang ngồi bên cạnh lập tức bật dậy. Từ bên chân Đường Viễn, nó bổ nhào vào người Hướng Đông, há miệng hàm cánh tay anh.

Mèo Mun đang ngồi trên vai Đường Viễn, "Ngao" một tiếng, nhảy thẳng vào đầu Tia Chớp, giương vuốt điên cuồng cào, tát vào đầu, mũi chó.

Hướng Đông: "…"

Đường Niệm: "…"

Đường Viễn: "…"

Thẳng đến khi Hướng Đông đã đi rồi, Đường Niệm và Đường Viễn ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách, Tia Chớp cùng mèo Mun vẫn như cũ đánh nhau, nhìn ra còn nghiêm trọng hơn trước.

Tia Chớp ghé vào bên chân Đường Niệm, liên tục nhe răng nhếch miệng, cổ họng gầm gừ phát ra thanh âm cảnh cáo mèo Mun.

Mèo Mun: "! ! !"

Mèo Mun dựng hết lông lên rồi, nó đứng trên người Đường Niệm gào tới gào lui, móng vuốt vươn ra, vẫn không gián đoạn ý đồ hướng Tia Chớp cắn xé.

"Đánh nhau?" Đường Niệm giật giật khóe miệng quay sang hỏi Đường Viễn.

Đường Viễn gật gật đầu, đè lại mèo Mun, lặp lại: "Đánh nhau to rồi đây."

"Sao lại thế nhỉ?" Đường Niệm sờ sờ đầu Tia Chớp, lầu bầu nói: "Chó với mèo quả nhiên không hợp nhau. Hay là, cuối cùng Tia Chớp cũng phát hiện ra nó và mèo Mun vốn không cùng một loài?"

Đường Viễn luồn hai tay qua nách mèo Mun, xách nó lên, híp mắt nhìn nó một hồi lâu, thẳng cho đến khi mèo Mun không còn gầm ghè nữa, mới lạnh nhạt nói: "Bình thường mày rất hay bắt nạt nó, đánh người không được đánh vào mặt, vào mũi như thế. Đêm nay phải nói xin lỗi với Tia Chớp."

Mèo Mun cụp lỗ tai xuống, "Ngao ngao" khẽ gọi hai tiếng.

Đường Niệm: "…"

36. Chương 36: Nhiệm Vụ Bí Mật (nhị)

Được rồi, hai đứa trật tự cho anh!" Đường Niệm cầm máy sấy thổi lông cho Tia Chớp. Mèo Mun đã liếm lông xong, dựng thẳng đuôi nhảy đến trên đàn piano, đồng tử mở to, thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn Tia Chớp chằm chằm.

Mười ngón tay Đường Viễn tung bay, tiếng đàn du dương uyển chuyển quanh quẩn khắp căn phòng.

"Tiểu Viễn, em có muốn tham gia hội học sinh không?" Đường Niệm cất máy sấy, vuốt vuốt lông cho Tia Chớp, vỗ vỗ đầu nó ý bảo thổi tốt lắm, xoay người hỏi: "Văn Suất đã thông tin cho em chưa?"

Đường Viễn gật gật đầu, trả lời: "Anh, em không thích vào hội học sinh."

"Ừ, anh biết rồi." Đường Niệm mỉm cười, gãi gãi cằm mèo Mun, dựa vào đàn piano nói: "Anh tính muộn nhất là cuối năm sau sẽ bắt đầu gây dựng sự nghiệp. Tiểu Viễn, nếu em quyết định gia nhập giới giải trí, anh khẳng định sẽ dành tặng em một món quà độc nhất vô nhị. Chờ xem đi!"

Đường Niệm ấn đầu Đường Viễn, nhu đến nhu đi, cười tít mắt: "Đúng rồi, buổi tiệc tối hôm trước, cô gái hát cùng em là bạn cùng lớp sao?"

"Bí thư chi bộ lớp em, Cố Lãnh Đông." Đường Viễn cảm thấy trong lòng thật ấm, nhận thấy ý đồ của Đường Niệm, hắn liền trừng mắt nhìn, thuận thế cù lại thắt lưng anh trai, rồi run rẩy cười gập người xuống: "Ha ha ha… Anh, nhột, nhột quá, ha ha ha…."

"Ồ, em trai ta nguy hiểm hơn rồi!" Đường Niệm một bên chọt léc, một bên cười: "Hiện tại cũng dám phản kích rồi, xem tuyệt chiêu 18 sờ đây! Ha ha ha…"

Hai người cười lăn thành một đoàn, trên mặt đất đánh tới đánh lui.

Tia Chớp rũ rũ lông, thấy bên này nhộn nhịp, nó lập tức nhào vô góp vui.

Mèo Mun nhảy lên bàn trà trong phòng khách, khiều khiều gói Cadic thịt nướng đã mở, cái đuôi cao dựng thẳng, cằm nâng một góc 45o, ánh mắt phi thường kiêu căng, ngậm lấy gói Cadic, nhìn qua nhìn lại.

Đứng khoảng năm phút đồng hồ, nó đột nhiên nhảy lên sau gáy Tia Chớp, dùng chân trước vỗ vỗ hai cái vào đầu Tia Chớp. Nhìn tư thế của nó, mèo Mun là tính toán 'chịu nhận lỗi với Tia Chớp' đây.

Mà ngoài ý liệu, Tia Chớp hoàn toàn không muốn có ý tứ 'hòa giải'.

Nó nhe răng nhếch miệng, chuẩn bị điên cuồng lắc người. Mèo Mun hoàn toàn giận dữ, nhảy dựng lên, "Ngao ngao" hai tiếng, trực tiếp đem gói Cadic ném xuống mặt đất, cắn lỗ tai Tia Chớp: "Meo! Ngao grào~! Ngao grào~!"

[Ta đã cho ngươi cái bậc thang rồi mà ngươi không thèm cảm kích. Ta cắn này, cắn này!]

Tia Chớp còn nổi bão lợi hại hơn, đánh nhau từ phòng khách đến phòng bếp. Tiếng chó sủa, mèo gào kịch liệt làm Jason đang lơ tơ mơ ở phòng đối diện giật mình.

Mười phút sau, Tia Chớp ngồi chồm hổm ngửi ngửi gói Cadic vị thịt nướng nằm chỏng chơ trên mặt đất, lại nghểnh cổ nhìn mèo Mun đã chui vào trong áo Đường Viễn chỉ thò mỗi cái đầu ra, miệng vẫn "Ngao ngao" không ngừng.

Quan sát giám định hoàn tất, Tia Chớp ủ rũ, "Ư ử" khẽ gọi vài tiếng. Đột nhiên nó ngậm gói Cadic, liều mạng sán lại gần Đường Viễn, củng củng mèo Mun trong ngực, còn vươn đầu lưỡi ra liếm liếm mèo Mun.

Mèo Mun rụt đầu ngay vào trong áo Đường Viễn, căn bản là không quan tâm Tia Chớp.

Vì thế, chỉ trong một thời gian ngắn, người chịu nhận lỗi của hai bên cứ thế mà thần kì chuyển hoán vai trò.

Mà nguyên nhân khiến mèo Mun bùng nổ chiến tranh với Tia Chớp – Hướng Đông hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra sau khi mình đi, anh đã xuống máy bay, an vị trong một chiếc xe chuyên dụng có rèm che.

Anh đẩy kính râm lên, bảng thông tin nhanh chóng hiện ra tin tức cá nhân của Đường Viễn.

"Liêm Đao Quỷ, nhiều năm không thấy!" Lái xe nhìn kính chiếu hậu, tuy rằng cũng bị kính râm che đi đôi mắt, nhưng đôi môi nhếch lên không dấu ý cười.

Hướng Đông sửng sốt, ngẩng đầu quan sát, một lúc lâu cười nói: "Thật không nghĩ ra cậu tự mình đến đón tôi, Độc Phong."

Độc Phong là người tổng phụ trách của căn cứ tiểu đảo, lệ thuộc cục BOF, cũng là một nhân vật truyền kì.

Độc Phong ngừng xe tại bờ biển, cùng với hơn mười nhân viên võ trang hộ tống cùng Hướng Đông tiến đến trực thăng chiến đấu.

Anh tháo kính râm xuống, vươn tay ôm cổ Hướng Đông, đấm nhẹ một cái, cười to nói: "Tôi sớm biết Viêm Hổ sẽ cho người đến đây, chỉ là không ngờ cậu lại là người được phái đến, ha ha ha…."

Hướng Đông nhìn con mắt trái của Độc Phong vẫn còn vết đao, nhếch môi, ôm thật mạnh, nói: "Có hành tung của Stephen."

Căn cứ tiểu đảo của cục đặc công BOF luôn được tu dưỡng định kì, bên trong hoàn toàn được lắp đặt hệ thống trang bị tự động, bố trí rất đẹp, không có tạp âm, bốn mùa một năm đều có khung cảnh như đầu hạ. Bộ đội trú đóng trên đảo hàng năm đều do Độc Phong thống nhất chỉ huy.

Hai người xuống trực thăng chiến đấu, Độc Phong lấy một cái chìa khóa từ trong túi tiền, đưa cho Hướng Đông, nâng cằm nói: "Kim Xà (Tả Quang) cũng không thấy có vấn đề gì lớn, cậu tự đi tìm đồ vật đi, buổi tối uống một chập không?"

"Xong việc mới nhậu được, không say không về!" Giữa tiếng gió, Hướng Đông rống to, đánh một cái thủ thế với binh sĩ, xoay người hướng phòng thí nghiệm đi đến.

Cùng thời gian, Cố Viêm dẫn dắt tiểu đội "Mũi đao nhọn" đã đến Hongkong.

"Thông báo tình huống kĩ càng." Cố Viêm mang theo tai nghe vô tuyến, nhanh chóng xem bản đồ định vị địa điểm, cùng Cố Vệ Quốc tiếp xúc với vài người hội báo, "Phanh ——" một tiếng mà đá lật bàn, quát: "Lăng Vân!"

Lăng Vân đeo cà vạt xong, hướng vài người gật gật đầu, chờ bọn họ rời khỏi mới hướng Cố Viêm chào theo nghi thức quân đội, nói: "Đây là ý tứ của lão gia tử, bất cứ tin tức gì của Stephen cũng không để lộ cho cháu. Huống chi lần này phải bỏ ra một khoản tiền lớn để bắt giữ Stephen—— "

"Chú có tin hiện tại cháu sẽ đập chết chú không?" Cố Viêm kéo lấy Lăng Vân, ấn vào tường, trong mắt tràn đầy thô bạo cùng tàn nhẫn.

Lăng Vân nhíu nhíu mày, nhìn khẩu súng lục trên trán mình, dùng ngón tay trạc trạc ngực Cố Viêm, từng chữ từng chữ nói không ngừng: "Tiểu Viêm, cháu nói thật với chú, nhiều năm như vậy vẫn không có cô gái nào bên cạnh, có phải vì Sói con không?"

Cố Viêm lạnh lùng mà nhìn ông, lệ khí cùng cảnh cáo của dã thú nguyên thủy phảng phất quanh người khiến cho một người dày dặn kinh nghiệm như Lăng Vân cũng cảm thấy có chút khó thừa nhận.

"Chú quản được nhiều lắm!" Cố Viêm thu hồi súng lục, chỉnh lý lại y phục của mình, mở ra tai nghe, phân phó nói: "Bộ chỉ huy liên tuyến lục quân bộ đội đặc chủng, hành động theo kế hoạch A, tiểu đội "Mũi đao nhọn" bắt đầu hành động sau năm phút nữa. Tất cả về vị trí!"

"Tiểu Viêm, chú muốn đề tỉnh cháu." Lăng Vân cúi đầu sát thấu kính, biểu tình trên mặt không nhìn thấy rõ: "Con gái của Phùng gia, Phùng Hiểu Hiểu, cháu còn có ấn tượng chứ?" Ông thắt lại cà vạt, nói: "Bố và mẹ cháu đều cảm thấy vừa lòng với cô gái đó, cháu nên bỏ suy nghĩ không kết hôn đi."

Cố Viêm đột nhiên câu môi cười cười, nhét khẩu súng vào trong quần áo, nói: "Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, trong vòng 5 năm tới cháu sẽ kết hôn, nhưng không phải với Phùng Hiểu Hiểu kia."

Bóng dáng Đường Viễn nháy mắt bị vứt ra đằng sau đầu, Lăng Vân nhếch môi, đeo kính mắt, khẽ cười nói: "Phải không? Chú thực chờ mong, sẽ cho cháu một phong bao đỏ thực to."

Hai người thay đổi quần áo, một thành viên nữ của tiểu đội "Mũi đao nhọn" cũng thay xong lễ phục dạ hội. Cô cùng Lăng Vân chạm trán nhau, lên xe, đi đến nơi Bạch Siêu tổ chức tiệc rượu.

[Chị, đêm nay chúng ta về Nhà cũ đi. Em hơi lo lắng cho mẹ.]

Cố Lãnh Đông nhìn tin nhắn Cố Thiếu Cảnh gửi tới, nghỉ nghĩ, trả lời: [Ừ!]

Kỳ thật, đối với tình huống của bố, cô cũng không quá lo lắng. Dù Hongkong có hỗn loạn thế nào, Bạch Siêu ở cảng có khả năng che trời ra sao thì cũng chẳng thể tùy tiện mang một đại tướng quân ra làm gì.

Jason đứng ở trên bục giảng. Hôm nay ông cố ý mặc một thân phục trang kị sĩ chói mắt, mái tóc vàng tùy ý buộc sau đầu, giơ tay nhấc chân, diễn xuất tao nhã mười phần.

"Tiểu Viễn!" Dịch Cử dùng tay che miệng, thấp giọng nói: "Di động…"

Đường Viễn thuận tay lấy di động ra, vừa thấy báo tin nhắn của Cố Viêm, hắn cơ hồ không cần nghĩ ngợi lập tức nhét trở lại túi áo.

Dịch Cử: "…"

"Oh! Chính là bạn ngồi cuối hàng kia!" Jason tựa trên bàn, vẻ mặt tươi cười chỉ Dịch Cử, gật đầu làm tư thế thỉnh, nói: "Dịch, lớp trưởng có thể vì lối ăn mặc này của thầy mà ngẫu hứng phổ một khúc không?"

"Giáo sư, chúng em mới năm thứ nhất, nhạc lý, lý luận tri thức còn chưa học ạ!" Một sinh viên giơ tay nói.

Jason khoanh tay, làm bộ nhíu mày, một hồi lâu mới nhún vai nói: "Học sinh của tôi, điều đầu tiên cần học không phải là nhạc lý, lý luận cái gì hết. Yêu cầu đầu tiên của tôi là phát ra cảm xúc và va chạm từ nội tâm với âm nhạc. Như vậy, ngày hôm nay tôi giao cho mọi người…."

Di động lại rung lên.

Một tay Đường Viễn chống cằm, tay còn lại sờ vào túi áo, đụng đến nút tắt nguồn, dừng một chút, hắn nhíu mày lấy điện thoại ra, nhìn qua nhìn lại một hồi, rút cục mở tin nhắn.

[Tiểu Viễn, em có sợ mấy lá bùa không? Anh đang ở Hongkong, bên này có một đại sư rất nổi danh.]

Mắt Đường Viễn giật giật.

[Anh biết em đã đem toàn bộ cameras trong phòng phá hỏng. Nhưng đó toàn là thiết bị trọng yếu, anh không hi vọng em gặp phải cái gì ngoài ý muốn. Đúng rồi, anh không có nhà, em thường ăn gì thế? Cái đám lưu manh kia có hay tìm em gây phiền toái không? Khoảng ngày mai là anh có thể trở về.]

Đường Viễn nhìn đến chữ "Cameras", khuôn mặt nháy mắt đen xì, nhớ tới đêm đó hắn xoát từ trên xuống dưới lột được mười cái cameras, còn có hai cái trang bị trong toilet…. Hắn thật không thể nào lý giải được não Cố Viêm làm bằng gì?

Không đợi Đường Viễn tắt máy, tin nhắn của Cố Viêm lại đến: [Buổi tối anh gọi điện cho em, chuyên tâm học bài đi nhé!]

Cố Lãnh Đông liếc mắt nhìn di động của Đường Viễn, hơi hơi nhướng mày.

Từ nhỏ cô đã ở nước ngoài, đối với nhiều chuyện đều thấy nhưng không thế trách, hơn nữa cô vốn là người rất tinh ý, việc anh trai đối xử khác thường với Đường Viễn, cô sớm đã đoán ra tám, chín phần mười.

Chẳng qua, đối với chuyện anh trai mình đột nhiên hảo nam sắc, hoặc nhiều hoặc ít cô vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên. Cô nhìn Jason đang thao thao bất tuyệt trên bục giảng, chợt liếc ra ngoài cửa sổ, vạt nắng cuối thu đã nhuộm lên vạn vật một sắc vàng cam rực rỡ.

"Có phát hiện được gì không?" Độc Phong khoanh tay, tựa vào trên cửa, mắt nhìn vầng mặt trời đang từ từ chìm xuống biển đằng xa.

Hướng Đông lắc lắc đầu, thở dài, nói: "Tả Quang xử lý thực sạch sẽ."

Độc Phong nở nụ cười, vươn tay vỗ vai Hướng Đông: "Gấp cái gì? Tính cách Kim Xà cậu phải hiểu rõ, ngày mai tra tiếp, đi thôi, uống vài chén!"

37. Chương 37: Những Bí Mật Năm Đó (nhất)

"Đã năm ngày rồi." Hướng Đông thu hồi trang bị dò xét, vỗ vỗ máy móc, vẻ mặt phức tạp: "Dựa theo tính cách của Tả Quang, tôi cũng bắt đầu cho rằng cô ấy sẽ giữ lại những thông tin đó."

"Như thế nào? Thằng nhóc kia sốt ruột rồi hả?" Độc Phong cười khẽ. Anh thu hồi đèn pin, lấy ra một điếu thuốc, dựa người vào thiết bị phía sau, ấp a ấp úng một hồi lâu mới mơ hồ nói: "Về Kim Xà, hình như còn một địa phương..."

Cuối mùa thu ở Hongkong, phảng phất có một loại sức quyến rũ đặc biệt đến từ đô thị phồn hoa, những con đường, quán xá đông chật du khách.

Trên máy bay, không khí cực độ áp lực làm người ta thở cũng cảm thấy khó khăn. Các thành viên của tiểu đội "Mũi đao nhọn" ngồi nghiêm chỉnh, yên lặng, mà ngay cả Lăng Vân cũng nổi lên cảm giác bão táp trong lòng.

Cố Vệ Quốc đưa tay làm cái thủ thế, tường gỗ cách âm chậm rãi dâng lên. Ông vắn cổ tay áo, nhìn Hongkong càng lúc càng xa dưới chân, đột nhiên nói: "Con trở về thì chuẩn bị tiếp nhận BOF đi, văn bản chính thức của cấp trên chắc đến rồi đấy."

"Năm đó, khi anh ấy đi Nam Phi, rốt cuộc bố đã nói những gì với anh ấy?" Cố Viêm tựa như một lão hổ nổi điên, lại đang cực lực áp chế, nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện. "Hành tung cùng thế lực đằng sau Stephen, bố đã sớm tra được rồi đúng không?"

"Cái công ty giải trí kia, con phải xử lý xong trong thời gian ngắn nhất." Cố Vệ Quốc quay đầu nhìn anh, tiếp tục nói; "Nếu con không tính toán xử lý nó, vậy thì để nhân viên chuyên nghiệp của căn cứ tiếp nhận. Khi con đang tại chức, bố không hi vọng quân nhân của BOF gặp phải bất cứ khả năng xuất hiện nguy hiểm nào."

Cố Viêm trầm mặc, lạnh như băng mà nhìn Cố Vệ Quốc, lửa giận dâng cao làm không gian nhỏ hẹp càng thêm áp lực.

"Nghe nói, gần đây con đi lại rất gần với một sinh viên?" Cố Vệ Quốc tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn con trai giống hệt mình đang ngồi đối diện, tầm mắt lộ ra sự sắc bén: "Là cháu ngoại của Triển tham mưu phải không?'

Cố Viêm "Phanh" một cước đá cabin, mãnh liệt đứng dậy, nắm chặt tay đến mức phát ra tiếng, gầm nhẹ: "Bố điều tra con?"

"Lão tử không điều tra mày!" Cố Vệ Quốc cũng đá cabin, chỉ vào đầu Cố Viêm, rống trở về: "Con mẹ nó, lão tử là bố mày!"

Lăng Vân cùng các thành viên tiểu đội "Mũi đao nhọn" rõ ràng cảm nhận được máy bay vang lên mấy tiếng "Bang bang phanh" kịch liệt. Mọi người đều yên lặng không nói gì, hai bố con tham mưu đã rất lâu không có như vậy.

"Lão tử nói cho mày biết, Cố Viêm!" Mặt Cố Vệ Quốc tức giận đến đỏ bừng, dùng đầu ngón tay trạc hình Đường Viễn trên màn hình, quát: "Đừng cho là cái gì bố cũng không biết! Lăn lộn bao năm trong bộ đội, chuyện này lão tử biết rất rõ ràng! Thằng nhóc này là ai? Cháu trai của Triển Viễn Kiếm! Mày là ai? Con trai của tao, Cố Vệ Quốc! Bố nói cho mày biết, con mẹ nó, trong đầu mày dám có ý nghĩ gì, lão tử sẽ đập chết mày trước!"

"Giết đi! Đập đi!" Cố Viêm cùng Cố Vệ Quốc như hai lão hổ nổi điên, anh trực tiếp cầm khẩu súng Cố Vệ Quốc đang nắm trên tay, dí lên trên trán, rống trả: "Con mẹ nó, từ mười tuổi con đã đáng chết!"

Toàn bộ thân thể Cố Vệ Quốc run lên, giống như trong nháy mắt bị nắm chắc nhược điểm trí mạng, ông trầm mặc mà nhìn Cố Viêm. Cabin tĩnh đến độ châm rơi cũng có thể nghe.

Vì dẫn dụ Stephen và thế lực gián điệp bên trong quân đội, ông đã dùng con trai nhỏ tuổi của mình làm mồi, để đặc công xuất sắc nhất căn cứ lâm vào tuyệt cảnh…. Đây là bố cục chiến lược tối oan lòng cả đời của Cố Vệ Quốc, nhưng ông lại chưa từng hối hận qua.

Thiên chức quân nhân, lựa chọn giữa gia đình và Tổ quốc, mặc kệ là chọn ai đi thực hiện nhiệm vụ, vô luận là ai trong nhiệm vụ hi sinh…. Cố Vệ Quốc vĩnh viễn chỉ dùng khuôn mặt lạnh lùng kia, tiếp tục đứng ở trên đài chỉ huy của BOF, hạ một mệnh lệnh lại một mệnh lệnh quân sự.

Rất nhiều thời điểm, thân ở địa vị cao, bọn họ phải gánh chịu thống khổ đồng dạng với cấp bậc luyện ngục.

Bởi vì những người khác có thể đau đớn, có thể ngã xuống, nhưng bọn họ lại không thể. Người khác có thể nghỉ ngơi, có thể oán giận, nhưng bọn họ lại không thể. Người khác có thể có cảm tính, có thể thương hại, nhưng bọn họ tuyệt đối không thể.

Người lãnh đạo cường đại, vĩnh viễn đều phải đưa ra những lựa chọn chính xác nhất, có lợi nhất đối với chiến cuộc.

Qua thật lâu, Cố Vệ Quốc đột nhiên nhắm mắt lại, tựa thật mạnh vào lưng ghế ngồi, nháy mắt giống như đã già nua mười mấy tuổi, ông ấn huyệt thái dương, cổ họng nghẹn lại: "Tiểu Viêm, bố xin lỗi con!"

Trái tim Cố Viêm đau đớn, giống như lửa giận trong người đột nhiên bị chặn lại, không có chỗ phát tiết, đến mức làm anh khó chịu.

"Con là một đứa trẻ biết tri ân, báo đáp. Một đứa trẻ tốt!" Cố Vệ Quốc bất đắc dĩ mà cười nhẹ, chỉa chỉa chính mình nói: "Con không hành động sai. Nhiều năm trôi qua, bố vẫn biết trong lòng con có khúc mắc."

Dừng một chút, Cố Vệ Quốc thở dài, nói: "Là Sói con phải không?"

Cố Viêm không nói tiếng nào, một lần nữa ngồi xuống, nhìn Đường Viễn trên màn hình.

"Sói con a…" Cố Vệ Quốc giống như hồi tưởng lại tình cảnh năm đó, khi ông đem Tuyết Lang đang đứng bên cạnh một thùng rác ở nước Mỹ trở về Lầu một. Ông nhìn Đường Viễn trên màn hình, gật đầu khen, lời nói tràn đầy khẳng định, thậm chí ẩn ẩn cảm giác tự hào: "Cậu nhóc đó chính là đặc công trẻ tuổi ưu tú nhất trong những năm qua của BOF."

"Lần đầu tiên nhìn thấy Tuyết Lang, nó mới chỉ là một đứa trẻ 4 tuổi mà thôi." Cố Vệ Quốc khoa tay múa chân nói: "Gầy nhom, lúc ấy nó đang đứng ở cạnh thùng rác tìm kiếm đồ ăn có thể lấp đầy bụng nhưng hai mắt đen láy rất có thần, vô cùng hấp dẫn người khác, giống như một đầu sói. Dù rất nghèo túng, nhưng trong mắt nó vẫn toát ra một loại thiên tính cao ngạo."

"Thuỳ vị Hà quảng? Nhất vi hàng chi. Thuỳ vị Tống viễn? Xí dư vọng chi." Cố Vệ Quốc lắc lắc đầu, nói: "Vật duy nhất lưu giữ trên người Tuyết Lang là một tấm giấy Tuyên Thành, bốn câu thơ viết bằng bút lông rất đẹp mắt, bố nguyên bản tính toán thu dưỡng nó…"

Vẻ mặt Cố Viêm vẫn xị ra, Cố Vệ Quốc khoát tay, cố ý nghiêm mặt nói: "Biểu tình gì đây?" Dứt lời, ông chỉa chỉa cốc nước bên cạnh. Cố Viêm biết lão gia tử tính toán nói gì đó, anh nhíu mày, rót nước ấm cho Cố Vệ Quốc.

"Sau đó bố cho người điều tra thân thế nó." Cố Vệ Quốc cầm cốc nước trong tay, nói: "Là một đứa trẻ người Trung Quốc, từng được một đôi vợ chồng Mỹ thu dưỡng. Sau đó, vì người chồng chết bất đắc kì tử, thằng

nhóc bị đám bà con thân thích của họ vứt bỏ trong cuộc chiến cướp đoạt tài sản gia tộc.

Cố Viêm theo bản năng liền nhớ đến Đường Viễn, trong lòng có loại khổ sở, phẫn nộ không nói lên lời.

"Khi tiếp nhận nhiệm vụ đi Nam Phi, Tuyết Lang đã truyền một đoạn tin tức cho bố." Cố Vệ Quốc quay đầu nhìn mây trắng ngoài cửa sổ, qua thật lâu đột nhiên nói sang chuyện khác: "Hành trình đi Hongkong lần này con cũng tra được phải không? Stephen hoặc là nói gia tộc Vincent, thế lực sau lưng của bọn họ."

"Nước R!" Cố Viêm buông ra nắm tay xiết chặt, trên mặt không có biểu tình gì: "Nhằm vào kĩ thuật cùng thí nghiệm thân thể, nếu chúng dám tính toán khơi mào chiến tranh, khi con phụ trách BOF sẽ tuyệt đối không nương tay!"

Cố Vệ Quốc gật gật đầu, nói: "Bạch Siêu có quyền hành rất lớn ở cảng, đây vẫn luôn là khối xương khó gặm. Quân bộ vẫn đang băn khoăn chưa quyết có nên tiếp xúc hay không?" Uống một hớp, ông tiếp tục nói: "Bất quá, Bạch Siêu đã hướng bố truyền đạt ý ám chỉ là cái gì cũng không biết, ít nhất từ chuyện này xem ra thì ông ta đúng là một lão cáo già khó xơi!"

Từ trong lỗ mũi Cố Viêm phát ra một tiếng hừ lạnh.

"Năm đó, Tuyết Lang truyền một tin tức rất đơn giản cho bố." Cố Vệ Quốc buông cái cốc, dùng ngón tay gõ thành ghế, thong thả nói: "Thằng bé đề nghị bố điều tra đặc công cư trú ở nước ngoài, nhất là nước R."

Cố Viêm sửng sốt, bật thốt lên: "Anh ấy biết tình huống của thân thể mình sao?"

"Không!" Cố Vệ Quốc nhíu mày, lắc lắc đầu, chỉ vào đầu của mình, nói: "Trí nhớ đã giảm xuống nghiêm trọng, các chỉ tiêu của thân thể giao động ở biên độ cực lớn. Nghiêm trọng nhất là, hôm trước nó làm, nói cái gì, hôm sau sẽ hoàn toàn nhớ nhầm hoặc quên hết cả. Về phần tin tức kia, hẳn là thời điểm nó bình thường viết sẵn."

Nhìn vẻ mặt Cố Viêm rõ ràng không tin, Cố Vệ Quốc sờ sờ túi áo, lấy ra một điếu thuốc: "Không tin? Trước khi Tuyết Lang nhận nhiệm vụ đi Nam Phi, bố đã từng gọi nó đến thư phòng nói chuyện."

"… Trước khi Sói con đi Nam Phi, cậu ấy đã từng bị lão gia tử gọi đến thư phòng Nhà cũ nói chuyện một buổi chiều. Bọn anh cũng không biết cậu ấy cùng lão gia tử nói những gì, nhưng anh vẫn cảm thấy, Sói con thực sự hiểu biết mục đích thực sự của hành trình đi Nam Phi … Cũng có khả năng, khi cậu ấy trở lại Lầu một đã đem lần nói chuyện đó quên hết, trí nhớ của cậu ấy lúc đó đã không thật ổn định…"

Cố Viêm nhớ đến lời của Hướng Đông giống như lời bố nói, lại nhớ đến phản ứng kịch liệt của Đường Viễn ở nghĩa trang. Anh nhíu mày nhìn Cố Vệ Quốc, nhếch môi nói: "Bố, có thật là Tuyết Lang hoàn toàn không biết tình huống của cơ thể mình?"

Cố Vệ Quốc liếc anh một cái, phun ra một vòng khói, nhớ lại tình cảnh năm đó.

"Tuyết Lang, năm nay 25 tuổi đúng không?" Cố Vệ Quốc hé ra bộ mặt than, đầu cũng chưa nâng, nói: "Từ năm 10 tuổi đến 25 tuổi, cháu có hối hận lựa chọn năm đó không?"

Tuyết Lang mặc trang phục tập huấn, đứng dậy kính chào theo nghi thức quân đội, thanh âm trầm ổn mà hữu lực: "Không, chưa từng hối hận qua!"

"Vậy là tốt rồi!" Cố Vệ Quốc cười nhẹ, lấy bút máy chỉ chỉ trên bàn, ngẩng đầu nhìn hắn: "Đồng chí Tuyết Lang, nếu cháu là chú, cháu sẽ tuyển ai nhận nhiệm vụ này?" Nói xong, ông đem tờ giấy đưa cho Tuyết Lang.

Tuyết Lang tiếp nhận, nhìn chăm chú rồi trầm mặc thật lâu. Sau đó hắn hướng Cố Vệ Quốc chào theo nghi thức quân đội, cầm lấy một cái bút máy trong ống đựng bút, viết tên của mình vào tờ giấy thành viên nhiệm vụ.

"Chỉ có mình cháu?" Cố Vệ Quốc nhíu mày, nói: "Nhiệm vụ lần này rất gian khổ, đặc công kĩ thuật Lầu hai, chuyên viên đặc biệt Lầu ba, còn có quân y Lầu bốn ắt không thể thiếu, cháu muốn tuyển ai hợp tác?"

"Không, nhiệm vụ lần này, cháu có thể tự mình hoàn thành." Tuyết Lang nghiêm nghị, chào theo nghi thức quân đội, cố chấp mà lớn tiếng lặp lại: "Thỉnh thủ trưởng cho phép!"

Nháy mắt, hốc mắt Cố Vệ Quốc đột nhiên cay xè, ông cố tỏ ra lãnh tĩnh, thu hồi tờ giấy, chậm rãi nói: "Nhóc con, cháu không là…"

"Cám ơn chú đã mang cháu về Trung Quốc!" Cánh tay Tuyết Lang vẫn chưa buông xuống, giữ nguyên tư thế cúi chào, trong ánh mắt lộ ra một sắc thái không nói lên lời. Hắn mấp máy môi, nhìn cửa sổ phía sau Cố Vệ Quốc, nói: "Chú Cố! Những năm gần đây cháu đã dung nhập vào nơi này. Các anh chị em trong căn cứ, tuy rằng cháu không quá hòa hợp với họ, nhưng khoảng thời gian qua bọn họ tận lực ẩn nhẫn cùng quan tâm lo lắng cho cháu. Cháu đều nhìn thấy!"

Tuyết Lang dừng một chút, thật giống như cái gì cũng biết, mà lại cái gì cũng đều không rõ lắm.

Hắn ôm lấy khóe môi, từng chữ không ngừng mà nói: "Chú Cố! Cháu luôn nhớ kĩ lời chú đã nói 'Ở chỗ này, chính là những quân nhân trung với nước hiếu với dân, vì nước quên thân vì dân phục vụ, tùy thời đều có khả năng hi sinh', tính tình chú, cháu luôn hiểu rõ."

"Cháu tình nguyện chết trận cũng sẽ không nằm trên giường bệnh ở căn cứ tiểu đảo. Nếu không, anh Vân, Hướng Đông còn có Du Hồng, bọn họ khẳng định đều đau đớn, khó chịu ."

38. Chương 38: Những Bí Mật Năm Đó (nhị)

"Cho dù trí nhớ của Tuyết Lang có kém thế nào, cho dù căn cứ đối với nó dấu diếm ra sao, tình huống của cơ thể chính mình thế nào nó không có khả năng không rõ." Cố Vệ Quốc dụi tắt điếu thuốc, nói: "Nó hiểu được, nếu như mình không nhận nhiệm vụ, cũng chỉ có thể đến căn cứ ở tiểu đảo. Hơn nữa, chiếu theo tính tình của nó…. Con có hiểu ý bố không, tiểu Viêm?"

"Anh ấy cảm thấy nợ Cố gia? Vẫn là thua thiệt BOF?" Máu trong thân thể Cố Viêm kịch liệt quay cuồng, giống như bị những lời kia của Cố Vệ Quốc làm phỏng: "Trừ bỏ tình nguyện chết trận cũng không muốn chết ở trên giường bệnh, không phải anh ấy muốn giúp đỡ BOF giải quyết rụng con ghẻ là mình hay sao? Anh ấy muốn làm gì? Trả lại ân tình năm đó bố cưu mang?"

"Thua thiệt a…" Cố Vệ Quốc hít một hơi thật sâu, nheo mắt nói: "Tuyết Lang, coi như là bố nhìn lớn lên, không khác gì con trai mình. Thời điểm thằng bé 13, 14 tuổi theo bố làm một nhiệm vụ bí mật ở nước ngoài. Bởi vì khi nó ẩn núp có sơ hở dẫn đến đối phương cảnh giác, nhưng toàn bộ hành động lại không thể gián đoạn."

"Trong quá trình lui lại, đối phương đột nhiên đem mục tiêu tập trung tại địa điểm ẩn nấp của tiểu đội Tuyết Lang. Thời điểm bố dẫn người đến nơi, một đặc công kĩ thuật và một đặc công toàn năng vì cứu nó mà hi sinh. Đến bây giờ bố vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt của nó lúc đó, không lên tiếng, cứ giữ chặt cánh tay của đồng đội đã chết, nước mắt theo hai má chảy xuống."

"Đó là lần duy nhất bố thấy Tuyết Lang khóc, chiến hữu ở trong lòng nó có phân lượng không thể so sánh với bất cứ người nào mà thấp hơn. Cho nên, hành trình đến Nam Phi, bố để Lăng Vân và bọn Hướng Đông đi cùng."

"Bố!" Cố Viêm nhịn không được rống to, ánh mắt đỏ lên nói: "Bố có biết hay không? Như vậy đối anh ấy, đối với chú Vân, đối với bọn anh Đông, đó là đại khổ hình cỡ nào với bọn họ?"

"Con không biết Tuyết Lang, cũng không biết nhóm anh em của nó!" Cố Vệ Quốc lẳng lặng mà nhìn con trai, nói: "Con cho rằng thời điểm đó Tuyết Lang sẽ hận? Sẽ oán? Không! Nó từ nhỏ đã không có cái loại tính tình này. Bố muốn để nó sạch sẽ ra đi, thời điểm nó chết, nó sẽ nghĩ rằng ta – Cố Vệ Quốc giết nó, ân oán đã thanh toán xong! Không cần nghĩ sẽ thiếu Cố Vệ Quốc ta ân tình, cũng không cần nghĩ thiếu BOF ân tình gì nữa!"

"Đi liền đi nhanh lên, đỡ phải nửa sống nửa chết khó chịu! Kiếp sau đầu thai sẽ làm một người bình thường, sống cuộc sống bình thường! Cách lão tử càng xa càng tốt!" Cố Vệ Quốc mãnh liệt đập cái cốc xuống bàn, hốc mắt đỏ bừng, nhớ tới tin tức Tuyết lang đã từng nhắn lại, trừ bỏ việc điều tra đặc công trú tại nước R, còn có một câu, Cố Vệ Quốc chưa nói với Cố Viêm.

"Chú Cố, những năm qua được chú và BOF nuôi dưỡng dạy dỗ, cháu cảm thấy thiếu chú cùng BOF rất nhiều. Cháu sắp làm nhiệm vụ, đúng rồi, ở Nam Phi! Chi phiếu và tiền trong ngân hàng của cháu chú chuyển sang cho bọn Du Hồng và chú Vân mua đồ nhé. Chú thu trước cho cháu đi."

Đường Viễn nhanh chóng trốn vào hàng cây rậm phía sau nghĩa trang liệt sĩ, nhìn hai viên cảnh vệ đứng thẳng tắp dưới trăng. Hắn nhếch môi, vươn tay vỗ vỗ ngực, mèo Mun "Meo" một tiếng, nhảy đến trên mặt đất, thành công dẫn dụ chú ý của hai cảnh vệ gác cửa.

Thân thủ Đường Viễn cực nhanh, trước khi hai viên cảnh vệ trở về, hắn đã tìm được mộ bia.

"Tổ quốc ghi công, X001, đồng chí Tuyết Lang."

"Tổ quốc ghi công, X003, đồng chí Du Hồng."

Đường Viễn ngồi xổm giữa hai mộ bia màu trắng, mái tóc ngắn trên trán theo gió đêm hơi hơi đung đưa. Hắn lẳng lặng mà nhìn mộ mình, qua hồi lâu, vươn tay nhẹ nhàng chạm đến chữ "Du Hồng". Một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn vang lên: "Hồng…"

Trên mộ bia Du Hồng đeo một tượng gỗ điêu khắc tuấn mã, vẫn một bộ rong ruổi oai hùng. Đường Viễn dùng tay sờ sờ, lại nhìn mộ bia chính mình. Hắn vươn tay nhấc cái tượng gỗ điêu khắc mặt nạ, đeo thử lên mặt, nhẹ giọng cười nói: "Thích, chính là hơi to một chút…."

Nói xong, hắn ngồi dưới đất, đem tượng gỗ điêu khắc mặt nạ để vào người. Mèo Mun lắc lắc lông, từ trong bụi cây cối chạy ra, nhanh nhẹn nhảy đến trên vai Đường Viễn, ngồi xổm, cũng không kêu tiếng nào, chỉ cọ cọ mặt hắn.

Đường Viễn vỗ vỗ đầu nó, từ trong ba lô lấy ra túi lạc cùng rượu trắng, còn có bốn cái chén, hắn theo thứ tự rót đầy.

"Hồng, này chén tôi mời anh." Đường Viễn cầm một cái chén cùng vài cái khác chạm vào, một hơi cạn sạch, ném vài hạt lạc vào miệng, lại rót đầy rượu: "Đã phạm luật rồi hi sinh mà cái địa phương này vẫn đem cậu lưu lại hả? Như thế nào? Tôi không ở trong đội nên không có ai làm mắt cho cậu sao? Đông thật đúng là cao tuổi, cả cậu cũng nhìn không được!"

Đường Viễn lại uống một ly rượu, từ trong túi tiền lấy ra một tờ giấy A4, nương dưới anh trăng quơ quơ: "Tôi đã nghĩ cẩn thận vài ngày, trước khi đi Nam Phi chẳng phải tôi đã tặng mỗi người các cậu một cái lễ vật hay sao? Đưa cho cậu một cái biệt thự ở hải cảng ấy? Hoành tráng chưa? Qua một thời gian nữa tôi dẫn cậu đi xem đi…."

Không hề có dấu hiệu, nước mắt của Đường Viễn "tạch tạch" một tiếng lại một tiếng, đọng lại trên tờ giấy A4.

Hắn dùng bàn tay lau mặt, nước mắt lại trào ra càng nhiều, cổ họng phát nghẹn lại, nói: "Ở bên kia tìm không thấy tôi đi? Tưởng theo tôi giải thích cái gì? Chỗ này của tôi còn đau hay không sao?" Đường Viễn vuốt ấn đường, dừng một chút, lại cúi đầu, chậm rãi nói: "Các cậu đều tình nguyện để tôi chết trên tay người nhà đúng không? Tình nguyện để trước khi tôi ra đi được nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của cả nhóm, chứ không nguyện ý để tôi mang theo tiếc nuối cùng áy náy rời đi, đúng không? Các cậu giấu diếm cái gì…."

"Thời điểm xuống tay, nơi này của cậu có đau không? Đông có đau không? Anh Vân có đau không?" Đường Viễn nặng nề mà đập tay vào ngực, mắt đỏ bừng, cơ hồ cắn răng gầm nhẹ: "Ít nhất một khắc kia tôi không thể lý giải được chuyện này, tại sao mọi người đối xử với tôi như vậy. Nơi này rất khó chịu! Cho tới bây giờ tôi còn chưa tức giận như vậy, Du Hồng, cậu có biết hay không hả?"

Mèo Mun theo bản năng phát ra một trận gầm nhẹ trong cổ, liều mạng dùng đầu cọ cọ hai má Đường Viễn.

"Lúc ấy tôi rất muốn hỏi, vì cái gì mà những người hợp tác làm nhiệm vụ thân thiết nhất với tôi trong những năm qua lại thiết lập địa điểm mai phục tôi? Vì cái gì mọi người lại không chút nào nương tay khi quyết đấu với tôi? Vì cái gì lão gia tử muốn giết tôi? …. Có phải giá trị của tôi đối với BOF thật sự chỉ có 20 năm?" Vẻ mặt Đường Viễn khó lường, ngẩng đầu nhìn ánh sao ảm đạm trong đêm, lẩm bẩm nói: "Tôi còn

tưởng rằng do mình đã thiếu nhân tình với lão gia tử, với BOF, cho nên tại Nam Phi…. Cậu có biết hay không? Hồng?…. Cố Viêm nói….”

“Này, cậu nghe được không?” Cảnh vệ A quay đầu lại nhìn sâu vào lăng liệt sĩ, cau mày nói: “Có phải có người đang khóc hay không?”

“Ta sát! Nói cậu bao nhiêu lần? Con mẹ nó, nửa đêm cậu đừng có nói chuyện này một cách nghiêm túc như vậy được không?” Cảnh vệ B dựng tóc gáy, thở dài: “Chiến hữu tịch mịch a! Aizz! Ngày mai đi quán bar không?”

“Quy củ cũ, tôi phụ trách đồ nhắm rượu, cậu phụ trách rượu…”

“Lần này sẽ mua cho anh em rượu tốt, hắc hắc, tiền lương vừa mới phát rồi…”

Đường Viễn lau mặt, lắc lắc bình rượu, đã uống cạn hết rồi. Hắn cúi đầu đem mấy ly rượu trên mặt đất cạn sạch, vừa thu dọn đồ đạc vào trong ba lô vừa nói: “Hôm nay tới đây thôi.” Hắn vươn tay vỗ vỗ mộ bia của Du Hồng, nói: “Mùng 9 tháng 11? Chăm sóc chính mình, mấy ngày nữa tôi sẽ trở lại thăm cậu.”

Cố Viêm nhón chân nhẹ nhàng mở cửa, đổi dép lê trực tiếp phi thẳng lên tầng hai. Đứng trước cửa phòng ngủ, anh cầm cái chìa khóa nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lựa chọn gõ cửa, thân thể tựa vào vách tường, nói: “Tiểu Viễn? Tiểu Viễn?”

Hoàn toàn không phản ứng.

Cố Viêm nhíu mày, phi thường bất mãn mà dùng cái chìa khóa mở cửa, không có một bóng người.

Mà giờ này khắc này, Đường Viễn xuống xe taxi, khoác ba lô lên vai hướng nhà trọ giáo sư trở về. Mèo Mun nằm trong người hắn, thoải mãi mà grừ grừ khe khẽ trong cổ họng

Đường Viễn ợ một cái, ngẩng đầu hướng nơi nào đó vô ý mà liếc mắt, vẻ mặt đình trệ, ngực lại đập mãnh liệt.

39. Chương 39: Gấu Mập Vô Địch Quyền Tấu Phi Tiểu Ca Hậu (nhất)

Mạch máu trên thái dương Cố Viêm rần rật càng lúc càng nhanh, mày nhăn lại, mặt cũng lúc trắng lúc xanh.

Đường Viễn đang bám trên người Cố Viêm, nôn a nôn a, ói a, phun a …

“Đường Viễn ——! Anh ——!” Cố Viêm quát lớn, vừa muốn khóc vừa muốn cười, còn đặc biệt muốn phun hỏa, trên đầu treo một loạt dấu chấm hỏi thêm dấu chấm than.

“Nha oa a —— nha nha nha —— nha oa a ——” tiếng khóc kinh thiên động địa đột nhiên truyền xa ngàn dặm. Jason đang giấc mộng xuân ở phòng đối diện sợ toát mồ hôi, nâng chăn lăn mình xuống gầm giường, vẻ mặt hoảng hốt: “Động đất?”

Mèo Mun ngồi xổm đờ ra, thú cưng có giá trị công kích và trời sinh thân thiện bị tiếng khóc của Đường Viễn bạo đứng trong nháy mắt. Đồng tử mở to, kịch liệt co rút lại, dựng đứng lên. Nó té trên cầu thang tầng hai, đạp đạp duỗi chân, bất động.

Đường Viễn khóc vô cùng đau đớn, tê tâm liệt phế, nước mắt nước mũi giàn dụa, hoàn toàn đem Cố Viêm thành một khối đặc biệt có quý danh là ‘khăn lau mặt di động’ mà đấm ngực dậm chân, gào lớn cộng thêm không ngừng thút thít, nói ngắt quãng: “Vệ… Vệ sinh… Sinh… Giấy vệ sinh…. Nha oa oa oa a…”

Cố Viêm: “…”

Cái này? Là sao ta? Trước kia tiểu Viễn cũng uống say ở sở chỉ huy của mình mà, não lớn não nhỏ cơ bản bình thường, hôm nay…. đây là…. làm sao ta?

Đỉnh đầu Cố Viêm treo một loạt dấu chấm hỏi, thật vất vả đem Đường Viễn say rượu ôm lên giường. Đường Viễn cảm thấy mĩ mãn mà lấy được giấy vệ sinh, cũng không lau đi nước mắt nước mũi mà ôm từng cuộn giấy một, bắt đầu xé lại xé, cầm từng khối nhét vào túi áo, túi quần, lỗ mũi, lỗ tai Cố Viêm…. Chỉ cần địa

phương nào hở ra là lập tức nhét đầy, cánh mũi sụt sịt, vô cùng ủy khuất nói: "Đây… Cho cậu… Nha oa oa oa…. Chia… Chia cho cậu…. Nha oa oa oa…. Một nửa…. Tôi một nửa…. Nha oa oa oa…."

"…" Thiếu chút nữa hai mắt Cố Viêm trắng dã, khẽ nhếch miệng nhìn Đường Viễn. Dừng một chút, sắc mặt anh nháy mắt khó coi cực kỳ, mãnh liệt vỗ đầu, trực tiếp quyết đoán đem lá bùa trong túi áo xin được từ một đại sư danh tiếng ở Hongkong ném ra ngoài cửa, còn không quên bổ thêm một cước.

Xoay người, mắt thấy Đường Viễn căn bản không có phản ứng gì, Cố Viêm lại lòng vòng chung quanh phòng lật lật, tìm cái cái bật lửa, một phen đốt an hồn phù, giơ giơ trước mặt Đường Viễn, ôm chặt lấy hắn: "Tiểu Viễn? Em xem xem anh đi! Anh là Cố Viêm…"

Tiếng khóc thút thít cực kì bi thương cộng với thanh âm "Cậu một nửa tôi một nửa" vẫn như cũ cao thấp phát ra, vang khắp tầng trên tầng dưới.

Tuyết Lang đứng ở bên giường, đồng tử kịch liệt co rút, dụi dụi mắt không thể tin, tóc gáy toàn thân lấy tốc độ mắt thường trông thấy mà dựng thẳng lên. Hắn nhìn hai người trước giường, nghẹn họng trân trối, hầu kết giật giật, một câu đều không nói được.

"Đừng có dụi nữa! Đó chính là anh." Một thiếu niên giống Đường Viễn như đúc đột nhiên xuất hiện vỗ vỗ bả vai hắn, cười hì hì nói: ""Ba hồn bảy vía ba hồn bảy vía, nguyên lai anh cũng có hồn phách như vậy, dường như giống một đứa trẻ, chậc chậc…"

Tuyết Lang: "!"

"Anh dám?" Đột nhiên thiếu niên kia gầm lên, nhấc chân đạp lên giường, không coi ai ra gì mà cưỡi lên cổ Cố Viêm, chỉ vào người đang say rượu hóa điên nằm lăn lóc vẫn đang chia giấy vệ sinh, hừ hừ nói: "Tôi đã đem thân thể mình giao cho anh, anh còn dám đánh tôi?"

Sét đánh giữa trời quang, Tuyết Lang hoàn toàn tỉnh ra.

Một lúc lâu, Tuyết Lang giật giật môi, tối nghĩa hỏi: "Cậu là… Đường Viễn?"

"Nếu không anh cho là ai?" "Hàng thật" Đường Viễn nhếch chân bắt chéo, nhìn "hàng giả" thật lâu mới miễn cưỡng nói: "Bố mẹ, anh trai em có khỏe không?"

Máu trong người Tuyết Lang quay cuồn cuộn, đột nhiên có tư vị nói không lên lời, hắn thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn Đường Viễn, giọng nói khàn khàn: "Tốt lắm!"

Đường Viễn "Ân" một tiếng, lại từ trên giường nhảy xuống, xỏ dép lê gấu mèo, vỗ vỗ đầu Cố Viêm, cười nói: "Người này cũng không tệ lắm, đối xử với anh rất tốt, em yên tâm."

Tuyết Lang: "?"

Yên tâm? Cái gì mà yên tâm?

Tuyết Lang không rên một tiếng mà nhìn Đường Viễn "hàng thật". Hắn đột nhiên đứng thẳng thân mình, đánh cái chào theo nghi thức quân đội, còn chưa kịp nói gì, Đường Viễn đã khoát tay, từ trên cổ Cố Viêm nhảy xuống, kéo tay Tuyết Lang đang chào theo nghi thức quân đội xuống, ôm lấy hắn nói: "Không, đây là thiếu anh." Nói xong, cậu còn dụi đầu vào ngực Tuyết Lang cọ cọ, giống như tâm sự trong nháy mắt đã giải xong, cười buồn nói: "Thay em chăm sóc bố mẹ, ông bà, anh trai."

Từ "anh trai" dừng lại một chút, Tuyết Lang cũng không biết Đường Viễn đang nói Đường Niệm hay nói chính mình. Kì thực tính theo tuổi, Đường Viễn gọi mình bằng chú cũng được.

"Em nên trở về, người nhà rất nhớ em, đối với em cũng rất tốt." Trong nháy mắt, hốc mắt Tuyết Lang đỏ lên, trong lòng lại không tự chủ được mà có chút nhức mỏi, hắn sờ sờ đầu Đường Viễn, nhìn Cố Viêm, chậm rãi nói: "Không nghĩ tới sau khi anh chết đi còn có thể trải qua những ngày này. Tiểu Viễn, cám ơn em, sống thật tốt nhé…"

Nói còn chưa nói xong, đột nhiên một trận tiếng đập cửa vang lên, Kiều Mạch hắng giọng lo lắng gọi: "Giám đốc? Làm sao vậy? Anh làm sao vậy? Mở cửa nhanh, em là Kiều Mạch!" Nói xong, lòng như lửa đốt mà quay sang nhìn Jason đang run rẩy đào ra cái chìa khóa, cô không ngừng thúc giục: "Nhanh lên! Giáo sư nhanh lên! Nhanh lên đi…."

"OK OK OK…" Jason nuốt ngụm nước miếng, rốt cục đem cái chìa khóa nhắm ngay ổ khóa. Cửa vừa mở ra, hai người giống như bị sét đánh, hấp tấp lao thẳng lên phòng ngủ tầng hai, nhất thời há miệng nói không ra lời.

Cố Viêm ôm Đường Viễn trong ngực. Trên người, trên tóc, trong lỗ tai, trên giường, trên mặt đất ngập tràn giấy vệ sinh. Anh không ngừng dùng bàn tay to vỗ nhè nhẹ lưng Đường Viễn, thỉnh thoảng cúi đầu quan sát, ôn nhu dỗ dành: "Tiểu Viễn, em xem anh đi! Đừng khóc! Ngoan! Chỗ nào khó chịu em nói với anh! Anh ở đây! Anh nghĩ biện pháp giúp em… được không? Ngoan nào, đừng khóc…. anh đau lòng…."

"Chia, chia…." Ba hồn bảy vía chỉ còn chừa một, Đường Viễn không khác một đứa trẻ ba tuổi. Hắn khóc một trận, cổ họng rõ ràng đã ách nghẹn lại, hai cánh tay vẫn sờ cuộn giấy vệ sinh tiếp tục xé. Hắn hướng Cố Viêm cọ cọ nước mũi, kéo xuống hai đoạn giấy vệ sinh, hướng Kiều Mạch và Jason quơ quơ, thút thít nói: "Chia cho cô…."

Jason than một tiếng "Oh my god!", dùng hai tay che mắt, lập tức xoay người, dùng đầu gõ vào cửa, buông tay ra hỏi: "Chúa ơi! Hóa ra không phải con nằm mơ?"

Từ lúc 12 tuổi Kiều Mạch đã bắt đầu trà trộn vào giới giải trí, cả trai lẫn gái, tình cảm ích lợi, quyền thế nhà giàu có, cô đã sớm thấy nhưng không thể trách.

Cho nên, một màn này của Cố Viêm cùng Đường Viễn, chân chân giả giả, có xem hiểu được cũng tốt, không hiểu được cũng tốt. Tóm lại, sinh viên phong vân của đại học A đã tóm thành công sếp lớn Cố Viêm.

Giác quan thứ sáu trời sinh của nữ nhân đã nói cho Kiều Mạch, người trước mắt đang nắm cổ áo Cố Viêm, kẻ đang chia giấy như thằng điên kia chính là loại đàn ông chuyên lên giường đê tiện, háo sắc trăng hoa! Phải diệt trừ ngay lập tức!

Vì thế, cô đạp giày cao gót như điên xông lên, muốn vứt cho Đường Viễn một cái bạt tai, tâm nói 'Mịa nó! Trách không được ta dùng mỹ nhân kế thế nào cũng không ăn thua. Hóa ra là tại thằng nhãi này quyến rũ! Đem anh Cố trả lại cho bà ngay!'

Đường Viễn "hàng thật" sợ hãi nhảy lên, ôm Tuyết Lang rầm rì nói: "Người đàn bà chanh chua ghê gớm quá…"

Cơ hồ khi Kiều Mạch tiến lên, đồng thời Tuyết Lang cũng theo bản năng muốn vươn tay đi chắn. Chỉ không ngờ, một hồn một phách còn lại trên người Đường Viễn như một tay thiện xạ, lực đạo lớn và vô cùng chuẩn xác ấn thẳng một cuộn giấy vệ sinh lên mặt Kiều Mạch, lại tiếp tục vươn tay đập một phát nữa lên mặt, đẩy người đàn bà chanh chua ngã nhào trên mặt đất, tiếp tục "Oa" mà khóc lớn, ngắt quãng nói: "Chia cho… Đều chia… Nha oa oa …"

Tuyết Lang: "!"

Mọi người: "…"

Ở một đầu khác của điện thoại, Cố Thiếu Cảnh ngao một tiếng trong cổ họng, bị Cố Lãnh Đông nhanh tay che miệng quát: "Kêu la cái gì? Bị anh ấy phát hiện ra em trong lúc vô tình táy máy điện thoại của Gấu mập, biết hai ta nghe lén, em không chết không xong!"

Trong lòng Cố Thiếu Cảnh sợ hãi gật đầu, ngượng ngùng nói: "Chị à, muốn xử lý thì phải xử cả hai chứ?" Dứt lời, cậu lại nói: "Đệch! Chị nghe giọng điệu của anh ấy đi! Cái thanh âm ngọt chết người kia có phải là của ông ấy không? Anh ấy muốn đoạn tụ hả? Bố khẳng định sẽ bắn chết! Em thích một chị dâu người Bắc Kinh hiền lành dịu dàng cơ! Thực mẹ nó, cánh rừng lớn cái gì—— ta khảo! Chị, đừng có vò đầu em!"

"Câm miệng!" Cố Lãnh Đông tiếp tục đem mặt dán tới tai nghe, biểu tình cổ quái nói: "Gấu mập uống rượu thích chia đồ vật à? Thế cậu ấy đang chia cái gì? Cậu một nửa tôi một nửa?…."

Vì thế, nửa đường bắt đầu nghe lén, hai chị em cũng bất mãn treo trên đầu một loạt dấu chấm hỏi, một lần nữa dán vào ống nghe.

Lại nói, hiện trường đang một mảnh hỗn loạn. Kiều Mạch đã tức giận đến hoa dung thất sắc, khuôn mặt vừa trang điểm đã muốn hủy hết, lộ ra sự oán giận cùng tàn nhẫn. Cô đảo mắt ngắm giày cao gót mình bị đá ra ngoài, trong lòng cười lạnh một tiếng, đồ đê tiện! Đêm nay mày cứ chờ coi!

Tuyết Lang nhìn Cố Viêm đang thuận tay cầm hai cuộn giấy vệ sinh đưa cho Đường Viễn, như kiến bò trên chảo nóng không ngừng khuyên nhủ: "Được được, em chia nhiều ít đều được hết! Ngày mai anh mua cho em một nhà giấy vệ sinh được không? Đừng khóc a! Tiểu Viễn, anh ở đây, nghe lời nào…."

"Hàng thật" Đường Viễn nhìn cổ Tuyết Lang đều phát hồng rồi, bật người cười hì hì nói: "Cái này, một hồn một phách của anh thế nhưng chơi thật khá nha, em —— "

Lời nói chưa dứt, một giọng nam trầm thấp đột nhiên từ hư không vang lên, lộ ra một cỗ uy nghiêm mười phần, giống như lời chủ nhân cực kì bất mãn, cả giận nói: "Vẫn chưa trở lại ——!"

Tuyết Lang: "?"

Đường Viễn thè lưỡi, nhanh chân đeo lại dép lê gấu mèo, hấp tấp chạy ra ngoài cửa, trong lúc xuyên qua thân thể Jason còn hướng Tuyết Lang tề mi lộng nhãn, xua tay hô lớn: "Anh đếm tới 100 rồi trở về đi, em đi trước, thay em trở thành một minh tinh nổi tiếng nha!"

Tuyết Lang: "…"

Khi "hàng thật" Đường Viễn từ cầu thang tầng hai phóng xuống dưới, cậu giật mình nhìn thấy mèo Mun, cười tít mắt, phất tay: "Oh? Thông linh vật? Có thể thấy được ta? Ha ha ha…"

Mèo Mun mới từ hỗn loạn thanh tỉnh, thấy chủ nhân lướt qua đỉnh đầu, nó lập tức té ngã lăn ra đất, đạp duỗi chân, bất động.

Một đạo kim quang hiện lên trong phòng khách, "hàng thật" Đường Viễn lập tức không thấy bóng dáng. Tuyết Lang giật mình đờ người ra. Còn Kiều Mạch quyết định công kích lần thứ hai.

.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chương này có 3 điểm chính:

1. Tình cảm của Tuyết Lang tăng lên, chỉ số EQ đột phá vượt tiêu chuẩn.

2. "Hàng thật" Gấu Mập chỉ là đi ngang qua, xem náo nhiệt, thỉnh không cần để ý.

3. Sờ đầu Cố Viêm, tình địch đã xuất hiện, anh Viêm của chúng ta là rất có sức quyến rũ.

Khác: Chương tiếp theo Tuyết Lang già nua, mặt đỏ hồng trở về thân thể, khặc khặc khặc

40. Chương 40: Gấu Mập Vô Địch Quyền Tấu Phi Tiểu Ca Hậu (nhị)

"Giám đốc, em —— "

Thanh âm vô cùng mềm mại mang theo ẩn nhẫn, mang theo ủy khuất, mang theo yếu ớt. Kiều Mạch cầm chắc dép lê, bước lại gần, định giả vờ ngã lên trên người Cố Viêm. Thật không ngờ, Đường Viễn đang bận phân phát giấy vệ sinh đột nhiên lắc lắc đầu, quát lên một tiếng, một quyền như sét đánh, chuẩn, ngoan, độc, giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ, không suy nghĩ mà đánh bay mỹ nhân ra xa một lần nữa.

Cố Viêm: "…"

Tuyết Lang: "…"

Kiều Mạch: "!"

Jason: "!"

"Đây là của tôi! Không được đoạt!" Đường Viễn "đồ ngốc" lau nước mắt, lại từ trên người Cố Viêm lăn xuống giường ôm một mớ giấy vệ sinh nhét vào trong cánh tay áo Cố Viêm. Sau đó hắn ngẩng đầu ôm cổ Cố Viêm, khóc thút thít nói: "Là tôi cứu cậu, cứu ra… Nha oa oa …"

Cố Lãnh Đông nghe vậy sửng sốt, còn chưa kịp ngẫm nghĩ gì. Cố Thiếu Cảnh bên cạnh đã muốn giương nanh múa vuốt mà bày ra các loại tạo hình, bên duỗi cánh tay, duỗi chân, bên giải thích: "A ha ha ha! Sức chiến đấu của Gấu mập sau khi say rượu là vô đối! Hóa thân thành boss trùm chỉ 1 giây sát chết tiểu quái, hưu! Mệt quá, phì phò phì phò ——!"

Cố Lãnh Đông: "…"

Mà bên này, nháy mắt Cố Viêm liền chấn kinh rồi. Anh biết Đường Viễn nói chính là cái gì, đờ người ra, ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc mà theo dõi hắn. Đã lâu như vậy, cuối cùng anh cũng nghe được chính mồm Đường Viễn thừa nhận với anh, tuyên bố quyền sở hữu…

Mà lúc này thì mặt của Tuyết Lang hầu như tái đi rồi, khi hắn chết là 25 tuổi, không phải chưa từng là thiếu niên lông bông mười mấy tuổi, nhưng rốt cục hắn cũng là một người đàn ông nghiêm túc, mạnh mẽ, trưởng thành. Được rồi, cho dù chỉ số EQ – Chỉ số cảm xúc của hắn có hơi thấp, tính tình lạnh nhạt, nhưng mà hiện tại nhìn "đồ ngốc" Đường Viễn này đem áo lót, giấy vệ sinh ném tứ tung lẫn phun ra một câu kinh thiên như vậy, vứt sạch mặt mũi của hắn như vầy thì đúng là…. Hiện tại Tuyết Lang chỉ hận không thể vươn một chưởng chụp chết toàn bộ người có mặt ở hiện trường.

Sau giây phút khiếp sợ ngắn ngủi, nỗi vui mừng phô thiên cái địa mà ầm ầm chụp xuống đầu Cố Viêm, anh ôm chặt Đường Viễn, không coi ai ra gì mà hôn thân, tiện đà ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng mà nhìn Jason cùng Kiều Mạch, từ hàm răng phun ra ba chữ: "Đi ra ngoài!"

Jason nheo mắt, vội vàng xua tay hướng cửa đi ra: "OK OK OK… This is a dream…"

Kiều Mạch ngồi dưới đất, gương mặt sưng lên, cô khó có thể tin mà nhìn Cố Viêm, lại oán hận mà nhìn Đường Viễn, một lúc lâu mới khóc ròng nói: "Anh Cố, sao anh lại có thể đối xử với em như vậy…"

"Cút!" Thời điểm ở công ty, Cố Viêm cứ nhìn thấy bà cô này lại thấy phiền. Hiện tại, tối muộn bà cô còn mò đến nhà, lại còn làm phiền đúng lúc lão bà đang khóc, mình đang bận dỗ tối mắt còn chưa xong, cứ như bóng đèn sáp vô làm gì? Thật là phiền đến không thể phiền hơn, anh trực tiếp quát: "Cô dám bước vào nơi này một bước, tôi cho cô khóc cả đời!"

Cả người Kiều Mạch run lên, cắn chặt môi dưới, đôi mắt hạnh tràn đầy giận dữ. Cô ta lập tức đi thẳng ra cửa, không quay đầu lại. Tuyết Lang ôm cánh tay dựa vào tủ đầu giường, không biết đang nghiêng đầu suy nghĩ cái gì, đột nhiên người giật nảy, hắn giống như bị ai đó từ đằng sau mãnh liệt đẩy một phen, lảo đảo

---

Đang cuộn tròn trong ngực Cố Viêm thút thít khóc không ngừng, tiếp tục phân phát giấy vệ sinh, đồng tử Đường Viễn đột nhiên co rút lại, tiếng khóc khàn khàn "Nha oa oa a" im bặt. Bất quá, bởi vì Tuyết Lang nhất thời thu không thuận cổ họng, Đường Viễn liền mang theo thanh âm vô cùng ủy khuất "Cách" một tiếng, mùi rượu phun thẳng lên mặt Cố Viêm.

Cố Viêm: "…"

Đường Viễn đem giấy vệ sinh ném sang một bên, tính toán đem Cố Viêm áp xuống trên giường, đập dừ tử làm cho thằng cha này quên đi một hồi vừa xảy ra thì càng tốt. Chỉ là không ngờ dưới tác dụng của cồn, tiểu não lại không nghe lời đại não chỉ huy. Thế là, hắn liền mở mắt trừng trừng mà nhìn chính mình đem Cố Viêm kéo ngã xuống giường.

Hơn nữa, vấn đề mấu chốt là, chính mình lại chủ động để bị đè xuống???

Cố Viêm sửng sốt, lập tức làm ra phản xạ có điều kiện, một tay nắm thắt lưng Đường Viễn, một tay chế trụ cổ, cúi đầu liền hôn, miệng lưỡi dây dưa triền miên.

"… Chị, bên kia đang làm gì?" Cố Thiếu Cảnh giống như bị sét đánh, đem âm lượng của di động điều chỉnh đến mức độ lớn nhất, lỗ tai dán sát ống nghe.

Vẻ mặt Cố Lãnh Đông thập phần cổ quái, ba giây sau, chỉ nghe thấy tiếng bạn Cố Viêm "Hự" một tiếng, rên lên, rồi "Bang bang phanh" nổ. Sau đó, tiếng rống giận của Cố Viêm truyền đến: "Cố Thiếu Cảnh!"

"Toi rồi!" Cố Thiếu Cảnh lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, vội vàng tháo pin ném ra ngoài cửa sổ, còn di động thì liều mạng ném tới trên người Cố Lãnh Đông, run run nói: "Chị! Bị phát hiện mất rồi! Làm như

thế nào, làm như thế nào, làm như thế nào…"

"Em trai yêu quý! Nếu em dám bán đứng chị …" Cố Lãnh Đông hoạt động các đốt ngón tay, khóe môi lộ ra một nụ cười vô cùng hòa ái dễ gần: "Ha hả a…"

Cố Thiếu Cảnh: "…"

Vì thế, sáng ngày hôm sau, Cố Viêm nhanh nhẹn mà chế định cho cậu em trai yêu quý một khóa huấn luyện cuối tuần trong bảy tuần liên tiếp, nội dung ma quỷ, hình thức kịch liệt, thời gian gấp gáp, thiếu chút nữa làm Cố Thiếu Cảnh cắn lưỡi tự sát.

Sau, Cố Viêm mang một cái mắt gấu mèo, mặt mày hớn hở mà đem canh trứng gà đặt lên bàn ăn. Anh đeo dép lê, gõ gõ phòng ngủ tầng hai, gọi: "Tiểu Viễn?"

Mèo Mun ngồi xổm trên vai Cố Viêm, không kêu tiếng nào, giống như nó đang gặp phải đả kích cực đại, cái đuôi cũng không buồn lay động, lỗ tai cũng không run lên, bản thân cũng không kháng cự Cố Viêm như bình thường. Ngược lại, nó không sai biệt lắm với Cố Viêm, thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn tay nắm cửa.

Trong phòng ngủ, Đường Viễn lẳng lặng đứng ở trước gương trên bồn rửa mặt. Hắn nhìn dấu hôn trên cổ, xương quai xanh, cánh tay… Còn có dấu hôn trên đùi, khóe mắt không khống chế được mà giật giật, tim đập như trống, lỗ tai cũng đỏ ửng, trong đầu hiện lên màn tối qua làm hắn giận dữ, hận không thể bóp chết Cố Viêm ngay lập tức….

Tối hôm qua, Cố Viêm càng ngày càng lướt xuống dưới, khi anh hôn đến trên đùi, cơ hồ Đường Viễn không chút nghĩ ngợi, một nắm đấm không tính là quá nặng nhưng tuyệt đối là không nhẹ nhằm thẳng mắt Cố Viêm đánh tới, đem dã thú động dục đánh văng xuống đất.

Cố Viêm ngồi dưới đất ngây người ba giây, lập tức lại giương nanh múa vuốt mà đi lên. Hai người xoay thành một đoàn, Đường Viễn là vì đang say rượu, không thể nào phát huy được thực lực. Mà Cố Viêm là cố kị đối phương là lão bà, không dám động thủ thật sự.

Vì thế, Đường Viễn chỉ cảm thấy trên người mình, phàm là chỗ nào lộ ra ở trong không khí, đều bị muỗi đốt đỏ hết!

"Tiểu Viễn? Ăn cơm." Cố Viêm lại gõ cửa, cũng không nóng nảy. Anh tựa vào trên tường, quay đầu sờ sờ đầu mèo Mun, đột nhiên híp mắt hỏi: "Tối qua tiểu Viễn uống rượu gì vậy? Mua ở đâu thế?" Hiệu quả của rượu này thật quá tuyệt vời! Tuy rằng đầu tiên làm mình chấn kinh, đoạn cuối không được mãn ý lắm, nhưng hiệu quả tổng thể vẫn là phi thường không tồi!

Cố Viêm nhếch khóe miệng một cái, tổng cảm thấy trận ầm ĩ tối qua có gì đó không đúng lắm, hình như Đường Viễn có chút không giống với trước kia, ít nhất là đỏ mặt, còn tức đến khó thở mà hét "Cố Viêm" chứ không phải "nhóc" hay "ngươi" gì đó.

Nghĩ như vậy, Cố Viêm sờ sờ mắt gấu mèo, tâm nói 'đáng giá!'

Mèo Mun cùng động vật lớn họ mèo nhìn nhau một lát, sau đó nó lại quay đầu nhìn ba lô trên vách tường.

Mắt Cố Viêm sáng ngời, cửa mở.

Mặt Đường Viễn không đổi sắc, hắn liếc Cố Viêm một cái, khi tầm mắt chạm nhau thì trái tim đột nhiên nhảy dựng. Hắn nhíu nhíu mày, bắt đầu từ tối hôm qua liền không thích hợp… Đây là làm sao vậy?

Mèo Mun nhanh chóng nhảy đến trên người Đường Viễn, dùng cái mũi ngửi tới ngửi lui, ngẩng đầu nhìn một chút lại tiến vào trong quần áo Đường Viễn dụi đến dụi đi, còn dùng chân trước vỗ vỗ lên ngực.

Đường Viễn: "…"

"Sắp đến sinh nhật tiểu Cảnh rồi!" Ánh mắt Cố Viêm nóng bỏng mà nhìn cổ Đường Viễn, rất thức thời mà không nói ra chuyện xảy ra tối hôm qua. Anh cảm thấy mĩ mãn buông đũa xuống, không chút để ý hỏi: "Dự định đi Lệ Giang chơi, em cũng đi chơi nhé?"

Đường Viễn là người vô luận xảy ra chuyện gì cũng không bạc đãi chính mình, là một người theo chủ nghĩa hiện thực.

Tuy rằng, chuyện tối ngày hôm qua làm hắn vô cùng giận dữ, nhưng hôm nay Cố Viêm đã không đề cập đến làm hắn rất vừa lòng. Cầm lấy khăn lau miệng, Đường Viễn vẫn không đổi sắc liếc Cố Viêm một cái nói: "Không đi."

"Đường Niệm cũng đi." Chống hai tay trên bàn, mười ngón giao nhau, Cố Viêm nhìn ánh mắt rõ ràng không tín nhiệm của Đường Viễn, cười nói: "Không tin chính em hỏi một chút."

Bầu trời trong trẻo không một gợn mây, nắng vàng trải nhẹ. Chỉ sau một đêm, lá cây ngô đồng bá bá bá rụng sạch sẽ, rải khắp vườn trường một lớp đệm lá vàng. Phóng mắt mà nhìn, khuôn viên đại học A có một loại yên tĩnh mỹ lệ nói không lên lời.

Đường Viễn đóng cái cúc cao nhất trên cổ áo sơ mi, trong miệng ngậm một hộp sữa. Trên đường đi, hắn ẩn ẩn cảm thấy gần như tất cả sinh viên đều nhìn hắn mà lộ ra một biểu tình nghẹn họng trân chối, cũng không ít người đứng xa xa nhìn hắn chỉ trỏ.

Nhíu mày, Đường Viễn ném hộp sữa vào thùng rác.

Khi hắn đẩy cửa bước vào phòng học, nháy mắt đã bị Trần ôm cổ kéo qua: "Gấu mập! Lên trang đầu, trang đầu rồi nha! Thật con mẹ nó, rất cấp thể diện cho bạn bè a! Anh quyết định rồi, về sau không làm nghệ sĩ sáng tác nhạc làm gì nữa, chỉ làm người đại diện cho chú em là sống rất tốt rồi! Ha ha ha!"

"Ê ê, lăn ra chỗ khác đi!" Trương Thụy đá Trần một cước, bỏ vào miệng một cái kẹo lớn, cũng vươn tay ôm cổ Đường Viễn hướng bên người kéo, hướng Trần nhăn nhở: "Cậu á? Quên đi nhá! Cậu đừng quên Đường Viễn có một ông anh học tài chính a! A, tiểu Viễn, xem anh thế nào? Đẹp trai không? Làm vệ sĩ được đấy nhỉ —— Khụ khụ… Nước… Nhanh… Khụ….Sặc gần chết rồi…"

Đường Viễn: "…"

Một đám đứng ở cửa lớp học nháo thành một đoàn, khóe miệng Dịch Cử co rút, đi qua tấu cho mỗi người một quyền mới đem Đường Viễn lôi ra được, đặt trước mặt hắn một tờ báo, cười nói: "Lần này nổi danh thật a, Hạo Dương hướng truyền thông lộ ra anh ta sẽ tham gia vào liên minh Từ Hải Ưng, đóng vai chính trong phim 《Tuyệt Sát》, cũng đảm đương biểu diễn một ca khúc trong đó, còn điểm danh hy vọng cậu có thể viết ca khúc cho anh ta, hơn nữa —— "

"Anh ta còn đề cử cậu với Từ đạo diễn a!" Thần tình Trần đỏ bừng, so với đương sự còn hưng phấn hơn, kéo lớn giọng e sợ người trong thiên hạ không biết mà quát: "Anh ta nói khí chất và tuổi của cậu phi thường thích hợp với vai nam số 2! Hạo Dương a! Ảnh đế a! Siêu sao a! Hơn nữa nữ chính số 1 vẫn là diễn viên nổi tiếng Tào Băng a! Gấu mập, cậu vô cùng nổi danh ha ha!"

Cố Lãnh Đông tựa bên cửa sổ, một tay chống cằm, ánh mắt phiêu hướng cổ Đường Viễn.

Hai má Hoa Dung đỏ hồng, mái tóc dài thả sau đầu, cùng Thủy Phù Dung đi qua, ngại ngùng mà cười nói: "Chúc mừng cậu, Đường Viễn!"

Đường Viễn trừng mắt nhìn, Dịch Cử đắp bả vai hắn, không đợi Đường Viễn nói chuyện, vừa cười vừa nói: "Còn chưa có chúc mừng cậu đấy, Hoa Dung. Nghe nói 《Tuyệt Sát》 muốn tham gia triển lãm điện ảnh quốc tế, có số vốn đầu tư khổng lồ, cậu và Đường Viễn đều phải cố gắng nha."

Một loạt báo chí đăng trang đầu với hàng chữ lớn: 《Tuyệt Sát》 – Từ Hải Ưng, ảnh đế Hạo Dương đã gia nhập liên minh.

Người mới Đường Viễn và Hoa Dung cũng được đặt tại một vị trí cực kì dễ thấy, chiếm riêng một trang giấy.

"Công ty truyền thông Hoa Thiên cũng không phải là quả hồng mềm." Người đại diện của Hạo Dương đẩy kính mắt, cau mày nói: "Hoa Dung là thân thích của Tào Băng, cậu đề cử con bé xem như bán cho người ta một cái nhân tình, nhưng còn Đường Viễn này…"

"Em cảm thấy hứng thú với cậu ta." Hạo Dương lười biếng mà tựa vào trên ghế, kính râm che đi hơn phân nửa khuôn mặt, khóe môi gợi lên một tia tươi cười như có như không.

Người đại diện nhìn Hạo Dương, quyết định nhẫn, không nói gì nữa, cứng nhắc mở máy tính xác nhận lịch làm việc.

41. Chương 41: Hành Trình Đi Lệ Giang (nhất)

Buổi tối, trên đường Đường Viễn trở về nhà trọ thì đụng phải hai người. Một người là Diệp Minh, người còn lại là một người đàn ông hơn 30 tuổi, cao lớn, tinh tráng, đeo kính râm, mặc một bộ tây trang, giày thể thao màu trắng, đứng hút thuốc, tầm mắt như chim ưng.

Đồng tử Đường Viễn co rụt lại, khóe môi động động, không coi ai ra gì đi tiếp.

"Chúc mừng cậu a, Đường Viễn." Diệp Minh ngoài cười nhưng trong không cười, đứng chắn trước mặt Đường Viễn, nói: "Nhanh như vậy đã có thể khiến giới giải trí phải nhớ kĩ tên cậu rồi, lại còn có thế để ảnh đế phải hết lòng như thế, cậu thật quá không đơn giản a!"

Mặt Đường Viễn không đổi sắc, hắn liếc tên chắn đường một cái, xoay vai, ôm lấy ba lô đi vòng qua Diệp Minh.

Diệp Minh mắng một tiếng, xoay người tóm cổ áo Đường Viễn, âm trầm nói: "Đường Viễn, tao nói cho mày biết! Con mẹ nó, mày tốt nhất đừng đứng trước mặt tao tự cao tự đại! Ở đất này, tao muốn làm gì mày cũng chỉ cần dùng một đầu ngón tay mà thôi! Thắng được trận bóng rổ nên tự kiêu phải không? Tiệc tối đón người mới diễn xuất đủ nổi bật hả?"

"Buông ra!" Đường Viễn nhìn cánh tay đang bắt lấy áo mình, ánh mắt lạnh như băng.

Bị phớt lờ, Diệp Minh càng nổi nóng, lực đạo lại mạnh hơn.

Người đàn ông đang hút thuốc bên cạnh đột nhiên "Ai!" một tiếng, đem điếu thuốc vứt xuống đất, lại gần đẩy tay Diệp Minh ra, cười nói: "Diệp thiếu, cậu làm cái gì vậy? Không phải hôm nay giới thiệu cho tôi anh bạn này sao?" Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt của Diệp Minh, ngược lại anh ta đưa tay ra với Đường Viễn, tươi nói: "Xin chào, anh là Thôi Thạch."

Khóe môi Thôi Thạch mang ý cười, đôi mắt sau kính râm đánh giá Đường Viễn.

Kỳ thật vào hôm tiệc tối, sau khi mấy tay chân của Thôi Thạch được phái đi giúp Diệp Minh giải hận mang mặt mũi bầm dập trở về, gã đã lập tức phái người điều ra Đường Viễn. Không tra không biết, một khi tra ra thì gã đã bị dọa giật mình, thật không nghĩ tới thằng nhóc Diệp Minh muốn xử lý lại là một "nhị đại Thái tử gia", ông ngoại là tham mưu – Triển Viễm Kiếm, đây tuyệt đối không phải là một thằng nhóc dễ chọc.

Cho nên, tối nay Thôi Thạch nguyện ý đi theo Diệp Minh đến chặn đường Đường Viễn là do có quyết định của chính mình. Gã tưởng, một là phải cùng cậu nhóc này xóa bỏ hiềm khích, hai là muốn giải hòa hai bên, kiếm một cái nhân tình.

Tây thành lão đại Thôi Thạch, có lẽ tại thành phố B có chút danh khí, nhưng ở trong mắt Đường Viễn, bất quá chỉ là một tiểu nhân vật hay dùng bạo lực đe dọa người mà thôi.

Đường Viễn vỗ vỗ áo, cũng không đi nắm tay Thôi Thạch, ngược lại đút tay vào túi quần, hơi hơi ngửa đầu, mặt vẫn không đổi sắc, ngữ điệu hơi cất cao: "Có chuyện gì?"

Thôi Thạch sửng sốt, thật không nghĩ tới thằng nhóc này còn nhỏ mà có gan như vậy. Nếu là người bình thường, phàm là người địa phương, chỉ cần nghe đến tên gã là hiếm khi có thể bình tĩnh, chứ đừng nói thấy tận mắt gã thế này. Dù là ba cái "Thái tử gia" trưởng thành đi chăng nữa, thấy gã thì hoặc nhiều hoặc ít cũng phải cho chút mặt mũi.

Thằng nhóc Đường Viễn này, có chút ý tứ.

"Ha hả a…" Thôi Thạch ngăn lại Diệp Minh đang tức giận, cũng không xấu hổ. Gã thu hồi tay, nhìn Đường Viễn, nói: "Tôi đã nghe vài anh em nói qua, đêm đó không cẩn thận va chạm với cậu. Tôi là đại ca, hôm nay tự thân đến bồi tội, như thế nào? Không cấp mặt mũi cho tôi sao, Đường Viễn?"

Câu cuối cùng rõ ràng dẫn theo ám chỉ áp bách cùng cường thế.

Đường Viễn chính là "A!" một tiếng, ánh mắt vừa động, liền bản thân hắn cũng không phát hiện ra khóe môi đang toát ra ý cười như có như không, chính là lạnh mặt, thản nhiên nói: "Nói xin lỗi xong rồi phải không? Tránh ra!"

Nét tươi cười trên môi của Thôi Thạch cứng đờ, trầm mặt, lạnh nhạt nói: "Đường Viễn, nói như vậy, cậu là không đem Thôi Thạch tôi để vào mắt?"

"Anh Thôi, chớ nói với nó mấy lời vô ích!" Diệp Minh trong cơn giận dữ mà nhìn chằm chằm Đường Viễn, ghen tị, phẫn nộ, không phục… Đủ loại cảm xúc tràn đầy lồng ngực.

Thôi Thạch hừ lạnh một tiếng, lấy kính râm xuống, tùy tay bỏ vào túi áo, nói: "Nghe thủ hạ của tôi nói, thân thủ của Đường Viễn cậu cũng không tồi. Hôm nay anh đây khá hưng phấn, đến lãnh giáo một chút!" Nói xong cũng không đợi Đường Viễn đồng ý hay không, gã lập tức nhấc chân đá qua.

Một tiếng đau đớn kêu lên kèm theo từ "Cút!", Hướng Đông không biết từ chỗ nào chui ra, một cước hoành đá, trực tiếp nhắm thẳng vào đùi Thôi Thạch, đem người đánh bay năm thước.

"Lần sau tao mà gặp lại thì không chỉ thế này thôi đâu!" Sắc mặt Hướng Đông xanh mét, mang theo loại phong trần mệt mỏi, vệt sẹo dài uốn lượn trên cổ càng mang theo cảm giác áp bách. Anh đứng trước người Đường Viễn, dùng đầu ngón tay chỉ chỉ Thôi Thạch đang nằm rạp dưới đất, lại chỉa chỉa Diệp Minh: "Còn có cậu! Nếu không phải hôm nay tôi dễ tính thì không phải chỉ thế này đâu! Biến!"

"Không có việc gì đi?" Hướng Đông xoay người lại, hai tay đỡ lấy bả vai Đường Viễn, cười nói: "Lần sau khi trở về thì nên đi chung với đám bạn nhé!"

Trong nháy mắt, Đường Viễn nhìn khuôn mặt tươi cười thản nhiên của Hướng Đông, những lời muốn nói nghẹn lại trong cổ họng, nửa vời, đặc biệt khó chịu. Hắn có nghi vấn muốn hỏi, cũng chỉ muốn hỏi Hướng Đông. Trực giác của hắn đã mách bảo, hắn nhất định là hiểu lầm cái gì trước khi chết, nhưng một khi mở miệng hỏi, hắn sẽ càng khó tiếp nhận hơn so với hiện tại.

Hướng Đông vỗ vỗ đầu hắn, tựa hồ tâm tình rất tốt. Anh vươn tay cầm ba lô của Đường Viễn, trêu ghẹo hỏi: "Sao vậy? Sợ choáng váng rồi hả? Ha ha ha… Đi thôi, vừa lúc anh cũng phải tìm tiểu Viêm, tiện đường."

Đường Viễn nhếch môi không hé răng, tầm mắt dừng lại một chút ở bao hành quân của Hướng Đông. Hai người hướng nhà trọ đi đến.

"Nhóc, về sau có lẽ sẽ thường xuyên thấy anh đấy, tính tuổi thì gọi là chú Đông cũng được. Ai? Đúng rồi, ăn kẹo không? Bạn chú nhét cho, cầm lấy, thẹn thùng cái gì? Cầm, cầm, đây là kẹo socola nước ngoài đấy, cái gì mà rock san thủ công, chậc, có cái kẹo thôi mà cũng đặt tên làm khó người ta, …."

Đường Viễn: "…"

Đường Viễn nhìn kẹo socola Rook Sanders có hình thù đặc biệt trên bàn trà mà đoán Hướng Đông vừa đi đâu về. Hắn lột một khối nhét cho mèo Mun, còn lại thả cả vào miệng.

Kẹo socola Rook Sanders, đây là sở thích của Độc Phong, ông bạn hảo ngọt, đã nhiều năm như vậy, niềm đam mê này thật chả thay đổi tý nào.

Mèo Mun nhai vài cái, thân thể run lên, lập tức phun ngay ngụm kẹo ra, nhảy đến bồn rửa trên bàn ăn ba ba mà uống nước.

Đường Viễn cười cười, đeo tai nghe điện thoại. Hắn liếc về phía phòng ngủ tầng hai, Hướng Đông vừa làm nhiệm vụ?

"Xác định?" Biểu tình của Cố Viêm có chút thản nhiên, cầm mảnh giấy gói một ít mẩu móng tay.

Hướng Đông cầm điếu thuốc hướng gạt tàn gẩy nhẹ. Một thời gian không thấy, màu da tiểu mạch khỏe mạnh đã được phơi nắng chuyển thành màu ngăm đen, anh gật đầu nói: "Anh cùng Độc Phong đã tìm được trong phòng Tả Quang, lật ra từ sàn nhà và trong kẽ tường."

"Điều tra kết quả?" Cố Viêm tiện tay đem mảnh giấy bỏ vào trong ống đựng bút, trầm giọng hỏi.

"Không vấn đề gì, Tả Quang bảo lưu DNA của Sói con chính là vì nghiên cứu. Thông tin cô ta ghi lại chỉ có một, chỉ có một quy luật sinh hoạt, trợ lý nghiên cứu lui tới cũng chỉ có một, trừ bỏ ngâm mình ở trong phòng thí nghiệm cô ta không đi đâu khác, ngủ cũng ở phòng thí nghiệm.

"Độc Phong cùng anh đồng thời tra?" Hai tay Cố Viêm giao nhau đặt sau đầu, ánh mắt mị mị , không đợi Hướng Đông trả lời lại đột nhiên nói sang chuyện khác, nói: "Anh Đông, sắp đến sinh nhật nhóc con rồi, em sẽ cùng nó đi Lệ Giang chơi vài ngày."

Hướng Đông sửng sốt, đợt liên hệ gần đây nhất, Cố Viêm đã bình tĩnh gọi "Anh Đông!" như trước, hơn nữa khi nhắc đến Tuyết Lang thì cũng không dễ dàng nổi điên. Anh rút điếu thuốc, trầm giọng nói: "Lão gia tử đã phê duyệt xuống dưới, Thạch Đầu đã tiếp nhận công ty truyền thông Hoa Thiên, em cũng chuẩn bị nhận chức vụ ở BOF đi." Ý tứ là, chuyện tối trọng yếu của người đương nhiệm hiện tại là BOF, nhanh trở về.

"Em biết, cho nên năm nay em mang thằng nhóc ra ngoài lượn lờ một vòng, sau này sẽ không còn thời gian. Không, là đoạn thời gian rất dài về sau sẽ không được rảnh rỗi nữa." Cố Viêm lấy ra cái bật lửa, cầm trong tay thưởng thức, dừng một chút, lại không chút để ý mà nói: "Điều động quân sự: triệu hồi Độc Phong về căn cứ, để chú Vân đến quản lý tiểu đảo đi, coi như em thay lão nhân gia cho chú ấy một kì nghỉ dài hạn."

Hướng Đông cũng không hỏi Cố Viêm muốn xử lý DNA của Tuyết lang thế nào. Thời điểm anh rời đi, Đường Viễn đang ngồi xếp bằng tại ghế sa lông, cầm điều khiển từ xa, trên bàn trà là một loạt giấy gói kẹo.

"Nhóc hoài nghi Độc Phong." Không phải câu hỏi, là khẳng định, Đường Viễn nhìn TV, hờ hững nói.

Thân thể Cố Viêm run lên, anh bưng ly rượu đỏ uống cạn, lười biếng tựa vào trên tủ lạnh, câu đáp cũng đồng thời là câu hỏi: "Tiểu Viễn, em tính toán nói chuyện thẳng thắn với anh rồi hả?"

"Nhóc có biết anh sẽ đến nghĩa trang không?" Đường Viễn nhớ tới hôm nay Cố Viêm phát cho mình xem một đoạn tin, chính là video đêm đó hắn đi nghĩa trang nhìn mộ mình và Du Hồng, lạnh nhạt nói: "Cố Viêm, năm nay nhóc bao nhiêu tuổi?"

"25 tuổi." Cố Viêm vứt cái chén xuống, sán lại gần, áp trên người Đường Viễn, giống như động vật ngửi tới ngửi lui: "Sao vậy? Anh đẹp trai hơn hồi 10 tuổi đúng không? Hôm nay anh đã mua cả đống giấy vệ sinh chất ngập tầng hầm rồi đó! Tiểu Viễn, giờ thẳng thắn với anh, rốt cuộc hiện tại em xảy ra chuyện gì vậy? Đường Viễn? 17 tuổi? Mượn thi hoàn dương? Vẫn là anh đang nằm mơ sao? Ma chướng ư?"

"Anh rất nhớ em!" Cố Viêm nhìn ánh mắt Đường Viễn, đột nhiên đình chỉ đặt câu hỏi, trầm giọng nói: "Từ 10 tuổi bắt đầu nhớ mong đến hiện tại, anh vẫn luôn không tin em đã chết ."

Đồng tử Đường Viễn kịch liệt co rút lại, muốn tung một chưởng tát bay cái suy nghĩ hiện tại trong đầu Cố Viêm, nhưng thật không ngờ bị câu "Anh rất nhớ em" áp đi xuống. Qua thật lâu, hắn mới ách cổ họng, kinh ngạc mà nói: "Anh… Năm ấy, anh bị làm sao vậy?"

Trong phòng khách, ti vi đang phát tin tức giải trí, Kiều Mạch ngồi đối diện máy quay, cười đến khuynh quốc khuynh thành: "Đúng vậy, hiện tại tôi đã là nghệ sĩ của công ty Thành Duệ."

"Kiều tiểu thư! Xin hỏi, tin tức cô đã nháo bất hòa với công ty truyền thông Hoa Thiên là thật sao? Cô cùng tổng giám đốc Cố có phải là… có quan hệ tình cảm với nhau không?"

"Ngay vừa rồi, Cố Viêm đã thông báo tin tức ngài ấy từ chức, Thạch Đầu là người thay thế vị trí này. Xin hỏi, cô có biết tin tức cá nhân gì của giám đốc tân nhiệm thay thế công việc của ngài Cố không ạ? Còn có, ngài Cố rút lui cùng việc cô không tiếc bỏ ra một số tiền lớn bồi thường vi phạm hợp đồng để gia nhập Thành Duệ có liên quan đến nhau không?"

"Chuyện Thành Duệ đã bỏ ra một số tiền lớn để thắng được vai nữ chính thứ 2 của Tuyệt Sát vì cô là có thật hay không? Thông tin cô đã hủy hợp tác cùng thiên tài Đường Viễn có chính xác không ạ?"

"Kiều tiểu thư…"

Jason ghé vào trên cửa đã muốn nghe đến nửa giờ, cư nhiên không hề có động tĩnh gì? Ông có chút khó có thể tin, dụi dụi mắt mấy cái, theo đạo lý, tiểu mèo hoang Đường Viễn bị Cố Viêm chiếm tiện nghi khẳng định là không an tĩnh như vậy mới đúng a?

Kết quả còn ngoài dự kiến của Jason, Đường Viễn ngầm đồng ý để Cố Viêm ôm hắn trong lồng ngực. Mèo Mun thực thức thời mà ghé vào thảm lông dê trước sô pha, cuộn tròn người lại, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn chằm chằm Đường Viễn.

Đường Viễn an tĩnh lắng nghe thanh âm như xa xôi mà chân thật của Cố Viêm. Trái tim hắn giống như nứt vỡ từng chút một, sự đau đớn cùng khổ sở tích tụ ngày càng nhiều, không ngừng ép xuống, thẳng đến khi hắn vô pháp ức chế mà run rẩy, ngực muốn nổ tung, cổ họng nghẹn lại đến khó thở, ánh mắt đờ đẫn nhìn ra xa.

Qua thật lâu, Cố Viêm mới dùng cằm cọ đầu Đường Viễn, giọng khàn khàn: "Tiểu Viễn, ngày mai cùng đi Lệ Giang với anh! Anh thuê một khách sạn cho em phơi nắng nhé!"

42. Chương 42: Hành Trình Đi Lệ Giang (nhị)

Đường Viễn vừa lên máy bay liền đeo tai nghe điện thoại ngủ tít, nghiêng người lệch sang phía cửa sổ. Cố Viêm nói với tiếp viên hàng không lấy hai cái mềm, một cái để trên người, một cái ném cho em trai, đặt máy tính ở chân lên kệ đỡ.

Cố Thiếu Cảnh nuốt nước miếng, xoa xoa tay, sắp xếp tốt vị trí ngủ, hướng Cố Viêm nhỏ giọng nói: "Anh, nếu anh Niệm mà biết em lừa Gấu mập đến Lệ Giang chơi nhân dịp sinh nhật thì…."

"Hiện tại cậu ta không rảnh quản chuyện này đâu, một tuần sau chúng ta trở về đi." Cố Viêm gõ đầu gối, một tuần giúp tiểu Viễn bình phục tâm tình là đủ nhỉ? Anh đem máy tính hướng sang, ý bảo: "Nhìn!"

"Em nghe anh." Cố Thiếu Cảnh lắc lắc đầu, đeo ống nghe điện thoại, dựa trên người Cố Viêm, híp mắt rầm rì.

Thời gian trở lại buổi sáng hôm nay, hai ông anh nói chuyện điện thoại với nhau.

"Chuyện anh rời khỏi công ty truyền thông Hoa Thiên là thật?" Thanh âm của Đường Niệm nghe không ra hỉ giận, thản nhiên hỏi: "Nói như vậy, ông chủ của Đường Viễn là người khác rồi hả?"

"Đường Niệm, anh lui về phía sau không đại biểu là sẽ rời khỏi Hoa Thiên. Anh sẽ bảo người gửi cho em bộ khung cụ thể và các thao tác chi tiết nghiệp vụ, một phần phim âm bản của công ty giải trí." Cố Viêm không trực tiếp trả lời vấn đề của Đường Niệm, anh nhìn rương hành lý, tâm tình vui vẻ, cười nói: "Nếu em chưa hiểu rõ chỗ nào có thể gọi điện thoại trực tiếp cho Thạch Phi, anh đã nói chuyện với anh ta rồi."

Cố Viêm nhìn Đường Viễn từ tầng hai bước xuống, anh quay đầu che micro, trêu ghẹo nói: "Phần đại lễ này anh sẽ giúp em giữ bí mật với Đường Viễn. Hy vọng sang năm sẽ nhìn thấy thành quả của em, sinh viên thiên tài của hệ tài chính."

Đường Viễn nhíu mày nhìn Cố Viêm và rương hành lý bên chân anh, đi đến tủ lạnh rót một cốc nước rồi dựa vào tủ lạnh hỏi: "Gọi điện thoại cho ai vậy? Anh trai của anh sao?" Thời điểm nói chuyện, Đường Viễn cũng chưa phát giác cổ mình hơi hồng lên.

"Tiểu Viễn, em thấy khá hơn chưa?" Cố Viêm cười nhìn hắn, chỉ đồng hồ nói: "Bốn mươi phút sau sẽ xuất phát, em uống canh trên bàn đi, lấy khối băng chườm mắt. Anh đi nói chuyện với Jason một chút."

Tối hôm qua, Đường Viễn giống như một người xem, lặng yên nghe Cố Viêm kể lại toàn bộ sự tình suốt 8 năm từ khi hắn 17 tuổi đến 25 tuổi. Hắn cảm thấy vừa xa xôi lại vừa chân thật, trong ngực tràn ngập một cỗ áp lực cùng khổ sở làm hắn gần như hỏng mất.

Dược vật mang tính thần kinh kia thâm nhập vào não làm kí ức của hắn hỗn loạn và bị quên đi, vết thương dữ tợn trên cổ Hướng Đông quả nhiên là do hắn gây ra,… Tối hôm qua, Đường Viễn gần như điên cuồng mà run rẩy, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, không rống ra được một câu, nói không được một chữ, mắt thì chua xót khó nhịn.

Hắn hung hăng ôm lấy cổ Cố Viêm, run rẩy khóc rống, nỗi đau đớn thấu xương như muốn thiêu hủy linh hồn hắn. Làm hắn không tự chủ được mà liều lĩnh nắm chặt Cố Viêm, thật giống như trong nước lớn, con người sẽ theo bản năng nắm chặt cọng rơm cứu mạng.

Đường Viễn còn nhớ rõ tối hôm qua, Cố Viêm luống cuống tay chân mà lấy cho hắn uống chén nước. Khi thấy hắn ngủ rồi, Cố Viêm vẫn như cũ ôm chặt lấy hắn, cái lon rỗng trên tay hắn thì ném vào thùng rác.

Nguyên nhân nói không lên lời chính là khi Tuyết Lang quỷ dị mà cùng Đường Viễn "hàng thật" tiếp xúc với nhau. Đêm hôm đó, hắn chỉ có thể đứng ở bên cạnh, chính mắt nhìn thấy "đồ ngốc" Đường Viễn ôm lấy Cố Viêm, thực hiện đủ loại hành động khó coi…. Hơn nữa, tối hôm qua Cố Viêm đã đem tất cả sự tình nói ra, giải thích toàn bộ với hắn, khối băng trường cửu trong tâm Đường Viễn đã có chút nứt vỡ. Tuy rằng hiện tại hắn vẫn cảm thấy không được tự nhiên lắm, nhưng bởi vì Cố Viêm đã biết thân phận cùng bí mật của hắn nên hắn cũng buông bỏ đề phòng, thả lỏng hơn.

"Nhóc gọi Hướng Đông là anh?" Đường Viễn xoay người, khóe môi hơi hơi câu lên, hướng phòng bếp vừa đi vừa nói chuyện: "Vậy cũng phải gọi anh là anh rồi, anh lớn hơn nhóc 7 tuổi."

Bàn tay nắm chốt cửa của Cố Viêm kịch liệt run lên, biểu tình trên mặt phi thường cổ quái, anh xoay người, thuận miệng nói: "Vậy Đường Niệm có phải nên gọi em là chú không? Anh so với Đường Niệm còn lớn hơn 8 tuổi."

Nói xong, hành vi lưu manh lần thứ hai phát tác, Cố Viêm cong môi cười như hoa loa kèn, giả giọng bẽn lẽn thẹn thùng tiếp lời: "Anh Tuyết? Anh Lang? Anh Viễn? Hay vẫn là Gấu mập…. Ọe, nổi cả da gà…."

"…" Đường Viễn mủi chân, đem ổ ngủ của mèo Mun hếch lên, một cước súc lực đá mạnh. Mèo Mun ngẩng đầu xoay tròn 1800, ổ của nó gào thét hướng mặt Cố Viêm lao thẳng tới, "Phanh" một tiếng nện ở trên cửa.

Mèo Mun "Ngao" một tiếng, lập tức nhỏm dậy, thí điên thí điên mà chạy vội đi qua, đem cái ổ của nó vừa củng vừa tha mà lôi trở về, lại đặt trên chân Đường Viễn. Nó ngẩng đầu híp mắt kêu "Meo meo", đầu liền chuyển 1800, ý là 'chủ nhân đá thêm một cước nữa đi, em nhìn cái ổ này đã sớm khó chịu. Đổi cái mới đi mà! Đổi cái ổ còn lớn hơn của Tia Chớp ấy!'

Đường Viễn: "…"

"Sao anh Niệm lại không rảnh để quản chuyện này? Anh ấy chính là "đệ khống" tiêu chuẩn mà?…." Cố Thiếu Cảnh đổi một ca khúc khác, miệng lầu bầu lầu bầu, tâm tình phi thường mất mát, thầm nghĩ 'lão tử thật vất vả mới có được sinh nhật 18 tuổi, hic cuộc chiến giữa Viêm Hổ vs đệ khống chính là đại nguyện muốn xem a!'.

Đương sự Đường Niệm cũng không phải là rảnh rỗi, đầu tóc như ổ gà, hết sức chăm chú mà nhìn chằm chằm hai máy tính, cẩn thận nghiên cứu cách vận hành, chiêu số của công ty truyền thông Hoa Thiên.

Tia Chớp ngậm quả bóng, lại gần củng củng Đường Niệm nhiều lần đều bị "Yên nào, anh đang bận, tự mình chơi đi, buổi tối nấu nhiều mỳ cho em ăn" rồi đuổi thẳng.

Năm nay là năm thứ ba, sang năm sẽ là đại học năm thứ tư.

Đường Niệm tính toán chuẩn bị hết năm nay sẽ cùng Văn Suất mở một công ty. Nếu Đường Viễn muốn vào giới giải trí, cậu đương nhiên là muốn lập công ty giải trí, tài chính không là việc khó, nhân thủ cũng không phải là vấn đề lớn, chủ yếu là kinh nghiệm thành lập, điều hành, các quy tắc vận hành cậu vẫn chưa nắm được.

Tuy rằng, Đường Niệm không nói chính xác được việc Cố Viêm chủ động đem phương thức phim âm bản, kinh nghiệm vận hành của công ty truyền thông Hoa Thiên cho cậu là có ý gì, nhưng nếu người ta đưa tới, cậu không có nghĩa lý gì lại không thu. Nghĩ như vậy, Đường Niệm gọi điện thoại cho Văn Suất thông báo mấy ngày tới không có việc gì làm thì sang bên này đồng thời nghiên cứu.

Mà bên này, Cố Thiếu Cảnh đem kính râm hất ngược lên đầu, hô to gọi nhỏ mà lôi kéo Đường Viễn, hưng phấn nói: "Gấu mập! Chúng ta đến rồi! Đêm nay chúng ta sẽ lượn một vòng tất cả quán bar ở chỗ này! A ha ha ha!" Đôi mắt chuyển chuyển, cậu thầm nghĩ 'rốt cuộc là khi Gấu mập uống say thì muốn chia cái gì a? Ngươi một nửa ta một nửa cái gì…'

Cố Viêm trả tiền xe bên cạnh nghe vậy tay liền run một cái, xoay người cười nói: "Nơi này rất không tồi đi, ngày mai là sinh nhật tiểu Cảnh. Đêm nay đến khách sạn nghỉ ngơi một chút đã, đêm mai lại đi."

Cố Thiếu Cảnh từ chối cho ý kiến, Đường Viễn đeo lại kính râm, quay đầu nhìn anh một cái, đột nhiên ngoắc ngoắc tay.

Cố Viêm: "?"

"Anh sẽ không uống say, còn rượu gì chưa từng dùng." Đường Viễn bám vào bên tai Cố Viêm nói xong, cũng không đợi hai anh em nhà này phản ứng, đút tay vào túi áo nhấc chân đi luôn.

Trên đường đi, không ngừng có những du khách đang mệt mỏi nghỉ ngơi hoặc người địa phương mở to mắt, đánh giá ba cậu thanh niên đi trên đường. Ba người vận một kiểu đồng phục giống nhau: kính râm, đồng phục vận động, dáng người rất chuẩn, tuy bị kính râm che khuất một phần nhưng cũng đủ để thấy bộ dạng tuyệt đối đẹp trai. Đặc biệt là người kéo rương hành lý đi cuối cùng, nhìn qua hẳn là lớn tuổi hơn hai người đi trước, thân cao phỏng chừng 1m 88, môi mỏng khẽ nhếch, lộ ra một cỗ áp bách và cường thế.

Vô pháp nhìn gần!

Một bà chủ của một nhà nghỉ bình dân đang ngồi trên quầy gỗ chơi đấu địa chủ, thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn ba chàng đẹp trai đang đi qua, lúc này đem chuột máy tính nhấn một cái, "Hôm nay có phòng", bài vừa lật không kịp nhìn đã vội đuổi theo, giữ chặt cánh tay Cố Viêm, hé ra lúm đồng tiền: "Ở trọ không anh chàng đẹp trai?"

Cố Thiếu Cảnh giật mình, bám lên người Đường Viễn, nhỏ giọng nói: "Nghe nói những người phụ nữ mở khách sạn, nhà nghỉ ở Lệ Giang đều là bạch phú mỹ." (bạch phú mỹ: trắng trẻo, giàu có, xinh đẹp)

Thấy Đường Viễn không phản ứng, Cố Thiếu Cảnh kho khan hai tiếng, im bặt.

Cố Viêm nhăn mày, ngửa người về phía sau, nhìn đến tên nhà nghỉ bình dân là "Ổ của kẻ lười", khóe môi câu lên, nhìn bà chủ, cười cười hỏi: "Có ghế nằm không?"

"Có a! Ghế nằm, xích đu, ghế bành, xích đu, sa liêm Cu Ba, … đến cục đá trong viện, muốn cái gì đều có a!"

Tháng mười, du khách đến Lệ Giang không phải là rất nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không ít. Khách du lịch đến nhiều nhất là những người trẻ tuổi, hoặc đi nghỉ tuần trăng mật, hoặc đi thư hoãn tâm tình, hoặc đi khám phá, tìm hiểu,… vô luận chỗ nào cũng đều lộ ra một cỗ lười biếng, thoải mái, đây là sức quyến rũ chỉ thuộc về Lệ Giang.

Cố Viêm thuê bốn gian phòng, hay nói cách khác là anh bao trọn tầng hai. Mắt bà chủ lập tức phóng lục quang, tâm nói 'người ta không chỉ đẹp trai mà còn nhiều tiền a, đặc biệt là có tiền! Còn không có bạn gái a!'

Nhà nghỉ bình dân gồm bốn viện hợp lại, có kiến trúc giả cổ, cầu thang bằng gỗ, nhà gỗ, trong viện phủ kín đá cuội. Hoa tử đằng rủ xuống trên xích đu, có thể nằm có thể ngồi trên đó, trên cây còn treo đầy lục lạc, gió thổi qua lại phát ra những tiếng đinh đinh đông đông vui tai, bên cạnh gốc cây còn dựa một cái xe đạp.

Một bàn trà được điêu khắc bằng đá nằm giữa viện. Trên mặt bàn là một bộ trà cụ cổ kính, chung quanh bàn tùy ý bày năm chiếc ghế. Bốn phía, trước cửa, thậm chí là mái liên bày các loại hoa hoa thảo thảo với đủ màu sắc rực rỡ.

Cầu thang bằng gỗ tương đối chật hẹp, mặt trên là lục đằng quấn quanh màu nâu non, gần bậc thang đặt ghế lười cùng bàn trà và một ít sách vở. Trên đỉnh đống sách là một con mèo vàng biếng nhác đang nằm úp sấp gật gù ngủ. Mái hiên có một chuỗi bạch lan rủ xuống, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua tầng cây, chiếu vào trên mặt Đường Viễn, hốt hoảng.

Một khắc kia, Cố Viêm nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Đường Viễn, đột nhiên nhớ tới một câu: Nguyện đắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly. (Nguyện có được trái tim một người, đến khi đầu bạc cũng không lìa xa/Nguyện ước người một lòng, bạc đầu không chia ly)

Sân bay thành phố B.

Từ Hải Ưng tháo kính râm xuống, thông đạo vang lên vô số tiếng hét chói tai. Dưới ánh đèn loang loáng, anh vươn tay ôm một người, nhỏ giọng trêu ghẹo: "Jason, ca khúc của Tuyệt Sát có lẽ không cần anh nữa rồi!"

"Ân? Xem ra, sức quyến rũ của ảnh đế Trung Quốc lớn hơn của tôi rồi!" Jason ôm lại, trừng mắt nhìn, nói: "Từ, cậu thật muốn Đường Viễn diễn vai nam chính số hai hả? Cậu ta là bảo bối của Cố đấy!" Ý là, Cố Viêm quyết định rất lớn đến chuyện Đường Viễn có tham gia vào điện ảnh hay không.

Từ Hải Ưng cười không nói, cầm vừa nhấc, nói: "Hứ đại thiếu gia nhà họ Cố cũng không ở Hoa Thiên, còn quản người Hoa Thiên thế nào? Đi thôi, mời tôi ăn vịt nướng đi."

"Oh, no…"

.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mèo Mun: đổi ổ mới đi, đổi đi meo meo….

Tia Chớp: mèo Mun muốn đổi ổ mới, em cũng muốn đổi. Mèo Mun không đổi thì em cũng không đổi, dù sao của em vẫn lớn hơn, uông uông….

Mèo Mun: Lớn cái đầu mi ấy? Ta cào này! Miêu ngao!

Tia Chớp: …

Đấu địa chủ: Trò chơi phổ biến ở Trung Quốc, dành cho 3 người chơi 1 bộ bài (gồm còn Joker), 1 bên là địa chủ, 1 bên là 2 người chơi còn lại. 2 bên đấu với nhau, bên nhau hết bài thì chiến thắng Phát bài 1 bộ bài (gồm còn Joker), để lại 3 tấm bài up, còn lại chia cho 3 nhà, bài up sẽ giao cho địa chủ. Kêu bài Kêu bài sẽ được bắt đầu cho người nào ra 1 lá trước, kêu theo chiều ngược kim đồng hồ, mỗi người chỉ được kêu 1 lần, nếu ai cũng chọn không kêu bài, thì sẽ chia bài lại, sau đó bắt đầu kêu bài lại từ đầu.

43. Chương 43: Vi Ái Mê (nhất)

Cố Thiếu Cảnh nghẹn họng nhìn trân trối, nhu nhu mắt, lại nhu nhu mắt, lắp bắp nói: Gấu… Gấu mập, tôi không… nghe lầm đấy chứ? Anh trai tôi nói muốn hát hả?" Tiện đà ôm đầu đụng phải cái bàn, thất thần lẩm bẩm nói: "Phá hủy, phá hủy, phá hủy,… Tuyệt đối là âm thanh của ma quỷ, trong vòng ba ngày dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai, không ngớt không dứt a a a a a!"

Vẻ mặt Đường Viễn vẫn thản nhiên, hắn cầm ly rượu đỏ trong tay, tựa trên tượng điêu khắc gỗ ở cửa sổ. Bên ngoài là cảnh đêm Lệ Giang, đèn hoa thắp sáng lung linh, rực rỡ trước cửa nhà, trên cầu, trên thuyền, sáng cả mặt sông, đầy mơ mộng nên thơ.

Cố Viêm ngồi trên ghế xoay, cúi đầu gảy đàn ghi-ta của ca sĩ quán bar vừa cho mượn. Anh thử vài cái âm, cười cười, lại điều chỉnh lại độ cao. Thời điểm này, lầu hai tĩnh càng thêm an tĩnh, cơ hồ là châm rơi có thể nghe. Du khách vốn thấp giọng nói chuyện với nhau đã ngừng hẳn, bưng ly rượu thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn Cố Viêm. Thậm chí ông chủ quán bar đã cho người đóng cửa, treo một cái biển "Quán bar nghỉ bán".

Tại Lệ Giang, không có gì là không có khả năng phát sinh.

Ở Lệ Giang, mặc kệ trước đây bạn có bộ dạng thế nào, chỉ cần đến nơi này liền có thể tìm cho mình một bộ mặt khác, biếng nhác, hưởng thụ, cười to, khóc lớn, say rượu, điên, mê… Sẽ không ai quen biết bạn, bạn cũng không biết đến bất cứ ai. Ai cũng có khả năng cùng bạn nói chuyện với nhau, nguyện ý vì bạn tính tiền, bạn cũng có thể cùng người mới quen chưa đến một giờ cùng đi ô tô ngắm phong cảnh, đến chân núi tuyết Ngọc Long.

Tại Lệ Giang, thậm chí có người còn ở lại nhà nghỉ đến mấy tháng, ban ngày biếng nhác ngủ nướng, phơi nắng, đấu địa chủ; buổi tối đi tán gái, điên cuồng vui đùa ầm ĩ, tự do tiêu xài phung phí.

Mà Cố Viêm, không thể nghi ngờ đã trở thành tiêu điểm của tất cả khách du lịch trong quán bar tối nay.

Thậm chí, một cô gái đã lấy điện thoại di động ra, đem ảnh vừa chụp dán lên Baidu, bôi đen chữ thật đậm, hỏi: "Đây là minh tinh nào vậy? Có ai biết không? Giúp tôi trả lời với! Người này ở ngay trước mắt a! Muốn hát ca khúc Vi ái mê , quả thực nhìn vô cùng long lanh!"

Có người thì lập tức nhắn cho nhóm bạn ở thành phố khác: "Nhìn xem này! Ai bảo các cậu không đi cùng tớ, đẹp trai chưa? Cao ráo không? Đây quả thực là cao phú soái a (cao, giàu, đẹp trai)! Bên cửa sổ còn hai người nữa, trông cũng cao phú soái như anh vừa rồi, chỉ là nhìn tuổi thì có vẻ nhỏ hơn, nhưng đây tuyệt đối không là vấn đề! Oa ha ha! Người ta chỉ nhìn một lần thoáng qua thôi mà khiến con tim bé bỏng của tớ đập thình thịch lên rồi!"

Đường Viễn đặt ly rượu xuống, Cố Thiếu Cảnh máy móc mà nắm chặt tay hắn, sắc mặt phi thường cổ quái, tối nghĩa nói: "Gấu mập, cậu có mang bông theo không?"

Đường Viễn: "…"

Vì thế, trải qua rất nhiều, rất nhiều năm về sau, Đường Viễn vẫn như cũ không thể quên ca khúc Vi ái mê do Cố Viêm hát tối nay. Cũng từ hôm nay trở đi, chỉ cần hắn nhìn thấy Cố Viêm ôm đàn ghi-ta, hoặc đàn piano, hoặc là chơi bất kì nhạc cụ gì để chuẩn bị hát, Đường Viễn sẽ lập tức không thay đổi sắc mặt mà lôi ra một nắm bông lớn, trước hết bịt kín lỗ tai Đường Niệm, Tia Chớp, mèo Mun, số còn lại sẽ đưa cho Hướng Đông, Lăng Vân, tiểu Cảnh, tiểu Đông, sau đó, đám người này sẽ lập tức tự biết mình phải làm gì, làm gì….

Ông chủ quán bar là một người đàn ông hơn 40 tuổi, vô cùng hiểu được cách hưởng thụ trong sinh hoạt, bộ dạng cũng khá đẹp trai, nhìn qua toát ra vẻ thành thục, trầm ổn. Ông ta tự lấy cho mình một ly rượu đỏ, ngồi trên quầy bar, khóe môi hơi hơi cong lên.

"Hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của em trai tôi, anh chúc em sinh nhật vui vẻ! Ca khúc Vi ái mê này xin được dành tặng cho người tôi yêu!" Cố Viêm nhìn Đường Viễn, lại quét đến người Cố Thiếu Cảnh. Ngữ khí cùng bộ dáng hiện tại của anh giống như của Đường Viễn vào hôm tiệc tối đón người mới, tuy không đeo một chiếc mặt nạ kim sắc nhưng từ nét mặt kia, không cần nói cũng thấy có một cỗ khí thế tao nhã cùng cường thế. Chúc mừng sinh nhật em trai, hát tặng người tôi yêu, chỉ cần nghe đoạn này, trong đầu một số người không "chong xáng" mơ màng nhảy ra câu chuyện tình cẩu huyết giữa hai anh em trai, giữa tình yêu và sự cách trở, thế là trong quán bar lập tức vang lên những tiếng kêu nhỏ hào hứng.

Tiếp đó, biểu tình của mọi người đều đọng lại, cứng ngắc, quả thực không cách nào hình dung, từ "vô cùng thê thảm" cũng không đủ để biểu đạt tâm trạng của những thính giả bất đắc dĩ này.

Khó nghe, thật sự là hát quá khó nghe! Khó nghe muốn chết! Thật sự là nghe vài câu đã muốn đập đầu đi chết cho rồi!

Hơn nữa, càng làm cho người ta vô cùng thê thảm hơn chính là, đương sự, cũng chính là cái người đang ôm đàn ghi-ta cao phú soái kia lại còn hát vô cùng nhập tâm, vô cùng say mê, vô cùng động tình và vô cùng hưởng thụ!

Người thanh niên này, rốt cuộc là có một trái tim kiên cường vĩ đại, tài năng thế nào mới có thể thừa nhận ma âm đến cực hạn của chính mình kia chứ? Quả thực là trình độ ca hát không bao giờ có thối nát nhất mà chỉ có càng thối nát hơn a!

Đây quả thực chính là… Nhân tài!

Khóe miệng ông chủ quán bar méo xệch, ly rượu đỏ mới nhấp một hơi mà không cách nào thưởng thức nữa.

Cô gái dán ảnh chụp Cố Viêm hỏi thăm trên Baidu không còn đăng hình, mà sau khi rời Lệ Giang về nhà cũng không nhìn lại vấn đề mình hỏi trên đó nữa. Thế nên, cô vĩnh viễn cũng không biết, chính mình đã bỏ lỡ một thông tin cỡ nào oanh động, cỡ nào bạo tạc giới giải trí.

Chỉ ngắn ngủi trong một tháng, vô số câu bình luận đã vọt lên hàng tỷ, nhìn mỏi mắt không hết.

1L: Người này? Nhìn trông giống hệt Cố Viêm a! Ông trời ui, mình nhìn lầm sao ta? Gọi LZ, gọi LZ, cầu cao thủ PS 3600 toàn phương vị mấy bức ảnh này! (PS hình như là photoshop)

2L: Không phải là không giống! Mà là chính anh ta! Anh ấy vừa mới rời khỏi công ty truyền thông Hoa Thiên liền muốn ca hát sao? Muốn lấy thân phận ca sĩ để tiến quân vào giới giải trí? LZ, thỉnh bạn báo cáo tọa độ, cảm ơn!

3L: Bên trên nhìn lại đi a, bộ dạng người này có vẻ có chút giống thật a? Nhưng tuyệt đối không có khả năng là anh Viêm uy vũ anh minh của chúng ta! Anh ý cao cao tại thượng, đẹp trai đến mức người người căm phẫn ghen tỵ, dám yêu dám hận, là mặt trời chói chang! Sao anh ý lại ở một quán bar ngợp trong vàng son, trong khu vực xa hoa trụy lạc thế này? Nếu mà đi cũng tuyệt đối là phải xóa dấu vết chứ! Người bình luận bên dưới thỉnh tự giác xếp hàng, bảo trì đội hình, ke ke!

4L: … thỉnh tự giác xếp hàng, bảo trì hảo đội hình!

5L: … thỉnh tự giác xếp hàng, bảo trì hảo đội hình!

6L: … …

9382772378L: Chỗ này là ở Lệ Giang đi? Không phải rất nổi danh sao? Tôi xem người này rất giống Cố Viêm, thỉnh mọi người dán hình chụp vào bên cạnh xem xét. Còn có người ở góc trên kìa, chỉ lộ nửa mặt ấy, trông giống Đường Viễn thật? Cầu giám định! LZ từ hỏa tinh còn chưa về sao?

… …

Trong quán rượu, những vị khách nước ngoài nghe không hiểu tiếng Trung nhìn những người khác nghiêm trang tập trung chú ý lắng nghe, lệ rơi đầy mặt (do cảm động?), vẻ mặt lại càng khó lý giải, chỉ có thể đem ý nghĩ 'hận không thể xông lên chụp chết anh kia' hoàn toàn kìm xuống.

Thật sự là, không phải các thính giả có yêu cầu quá cao, mà là… Cố đại thiếu gia của chúng ta quả thực không có gì là làm không được, tại phương diện ca hát quả thật chính là đứng ở vị trí độc tôn, cả trước lẫn sau đều không có người nào bì kịp.

Cơ hồ mỗi câu trong ca khúc Vi ái mê đều phải chạy đều, nhưng Cố đại thiếu gia hát say mê vô cùng đã chuyển ngoặt âm cuối. Đúng vậy! Kia cũng không phải cái gì gọi là khí từ đan điền đánh sâu vào thanh quản phát ra, cực đủ kĩ xảo, âm rung. Mà đây chính là cổ họng bị bắt ép rung đến rung đi, phát ra thứ thanh âm phập phồng kì quái cộng thêm chuyển ngoặt âm điệu chói tai.

Bên ngoài cửa sổ, du khách đi đường ngang qua thấy quán bar nổi danh hôm nay lại khá yên tĩnh, cơ hồ đều không có ngoại lệ mà ngồi xuống nghỉ chân, sau đó mày nhăn lại chừng ba giây, như lửa đốt mông, quỷ hồn truy đuổi mà chạy chối chết.

Mà những du khách vốn chờ ngoài cửa quán bar lại càng kẹp chặt túi tiền, như vận động viên marathon chạy thật xa mới dám thở hổn hển dừng lại.

Tay nắm ly rượu của Đường Viễn run rẩy, mắt thường cũng có thể trông thấy gân xanh nổi cuồn cuộn.

Tuy rằng với câu "Chúc em sinh nhật vui vẻ" cái gì đó thực cảm động, nhưng Cố Thiếu Cảnh vẫn kiên định bịt chặt lỗ tai. Nhưng nhìn đến gương mặt ông chủ quán bar, cậu ngậm ngùi buông tay ra đóng cửa sổ lại.

Hầu kết Cố Thiếu Cảnh giật giật, chậm rãi dịch thân mình, nghé sát lỗ tai Đường Viễn nhỏ giọng nói: "Kia là, ờ thì,… Gấu mập à, kì thực, nếu anh trai tôi chơi nhạc cụ không mà không hát thành tiếng thì … ân, chỉ cần không phát ra tiếng…"

"… Tưởng muốn hỏi em có dám hay không, giống như em đã nói yêu anh như vậy. Tưởng muốn hỏi em có dám hay không, giống anh vi ái mê!" Cố Viêm mãnh liệt cất giọng cao vút mà hát đoạn điệp khúc. Nháy mắt, hai phần ba số người có mặt trong quán bar bị đánh trúng linh hồn trên thiên linh cái, xuất hiện một cái " " trên đầu, gió thổi bay tới bay lui.

(Thỉnh các bạn nghĩ đến mấy cái linh hồn trong truyện tranh hay tranh biếm họa ý, lượn lờ lúc lắc bay tới bay lui.)

Đã rất nhiều năm Cố Viêm không có ca hát. Anh cũng chưa bao giờ cho rằng mình hát rất khó nghe. A! Đúng vậy! Mỗi người cầm micro hát cũng không bao giờ cho rằng mình hát rất khó nghe.

Tối hôm qua, Cố Viêm vào gian phòng xa hoa của Đường Viễn. Anh tính toán hai người có thể thổ lộ tình cảm, nói chuyện này chuyện kia, nói chuyện hành tung Stephen cùng nước R. Sau đó Đường Viễn sẽ phản ứng kịch liệt, người sẽ hơi run rẩy. Anh sẽ nhân cơ hội, thuận lý thành chương ôm người vào lòng, ngủ lại, rồi làm như vậy như vậy….

Kết quả, toàn bộ kế hoạch diễn ra phi thường thuận lợi, ngay tại thời điểm Cố Viêm chuẩn bị làm như vậy, như vậy… thì Cố Thiếu Cảnh đột nhiên xách hai cái tất, gõ cửa, đôi mắt trông mong mà nhìn anh, nói: "Anh! Anh cũng ngủ không được phải không? Em rất hưng phấn! Lần đầu tiên đến Lệ Giang chơi! Hơn nữa chính là đến chơi a! Em ngủ không được, ngủ không được! Em muốn cưỡi xe đạp, em muốn phơi nắng, em muốn ôm con mèo vàng to bự kia, em muốn trồng hoa… Ánh trăng đêm nay thực đẹp đi! Hai anh em mình cũng Gấu mập lên nóc nhà nói chuyện phiếm được không?"

Vì thế, buổi tối đầu tiên, Cố Viêm lấy cớ vào ngủ trong phòng Đường Viễn thất bại mà chấm dứt.

Mà Đường Viễn đâu? Hắn quả thực cảm thấy mình mới là đại nhân mang theo hai đứa trẻ đi chơi.

Được rồi, kỳ thật từ lý luận mà nói, tựa hồ cũng đúng thật là như vậy, bởi vì Đường Viễn quả thật lớn hơn Cố Viêm 7 tuổi. Nhưng mà Cố Viêm hiện tại đã 25 tuổi, chính hắn lại tá thi hoàn hồn nên độ sai lệch 7 tuổi xem như được đền bù. Hơn nữa, điểm trọng yếu nhất là, chỉ số EQ – chỉ số cảm xúc của Cố Viêm cao hơn so với Đường Viễn, mà cái độ cao này còn không nhỏ.

Tuy rằng, trước khi đến Lệ Giang, Cố Viêm đã lặp đi lặp lại nhiều lần là, lần này sẽ đến Lệ Giang chơi từ bảy đến mười ngày, một là chúc mừng sinh nhật 18 tuổi cho Cố Thiếu Cảnh, hai là giúp Đường Viễn thả lỏng tâm tình sau khi bị sốc do biết chân tướng mọi chuyện.

Nhưng khi Đường Viễn biết chân tướng, rốt cuộc là bị sốc thế nào thì không biết, thư giãn chưa thì không biết. Chỉ là hiện tại hắn phi thường nắm chắc, hắn đang bị ma âm tra tấn muốn hỏng tai rồi.

Lại nói tiếp, hôm nay là ngày sinh nhật 18 tuổi của Cố Thiếu Cảnh, mà nhóc này vốn ưa nháo, thích gây sức ép nên cũng không tính đi. Hiện tại ngay cả Cố Viêm cũng bắt đầu không bình thường, không chỉ da mặt dày, không kiêng kịch giở trò với hắn lúc không có ai, giờ Cố Thiếu Cảnh đứng đấy mà cũng dám thế này thế kia…. phải chăng bị ai ma nhập rồi?

Này, tính là chuyện gì xảy ra? Do ta đã biết chân tướng nên phải nhẫn nại, lo lắng cho Cố đại thiếu gia???

Đường Viễn "Phanh" một tiếng, đặt cốc rượu lên bàn.

Cố Thiếu Cảnh hoảng sợ, lập tức ngồi nghiêm chỉnh, nội tâm rống to 'A a a a, đến rồi, đến rồi! Gấu mập vs Viêm Hổ, trận đấu vô cùng đáng coi a!'

Đường Viễn đứng dậy, đi đến trước mặt Cố Viêm, nhìn anh một cái, sau đó chộp lấy micro, giọng điệu đông cứng nói: "Xin lỗi mọi người, đây là em trai tôi. Hôm nay cậu ấy quên uống thuốc nên có hơi chập cheng một chút. Ca khúc Vi ái mê là dành tặng sinh nhật 18 tuổi của tiểu Cảnh." Nói xong, hắn nhìn về phía Cố Thiếu Cảnh, khóe môi cong cong, nói: "Tôi hi vọng, bắt đầu từ năm 18 tuổi, em có thể lựa chọn cách sinh hoạt cho bản thân thật tốt, mỗi ngày đều vui vẻ khoái hoạt, vĩnh viễn không gặp phiền lòng."

Mặt Cố Thiếu Cảnh ngẩn ra, miệng mấp máy nhưng không nói được chữ nào, cậu thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn sâu vào mắt Đường Viễn. Ánh mắt này thật giống với ánh mắt cậu đã từng nhìn thấy khi mười tuổi. Một người ở Lầu một đã từng nhìn cậu chằm chằm, đem cậu trở thành anh Cố Viêm, còn mua cho cậu rất nhiều đồ chơi, đặc biệt là Oreo, đó là Tuyết Lang.

Ánh mắt giống hệt nhau, chỉ là ánh mắt của Đường Viễn so với Tuyết Lang trong trí nhớ thì trẻ hơn nhiều, thể trạng cũng nhỏ hơn rất nhiều, trên nét mặt cũng thêm nhiều phần ấm áp nhàn nhạt, thâm tình, quan tâm chứ không phải là cảm giác lạnh như băng của Tuyết Lang.

Đối với câu nói "Đây là em trai tôi, hôm nay cậu ấy quên uống thuốc…" của Đường Viễn, Cố Viêm cũng không giận, chỉ khẽ mỉm cười. Anh nhìn nhìn Đường Viễn, lại nhìn Cố Thiếu Cảnh, gật gật đầu, ngừng gảy đàn.

Đường Viễn hát bài Chúc mừng sinh nhật , thanh âm thuần túy mà thanh lãnh, bên trong lại ẩn chứa ý cười cùng ấm áp không nói lên lời.

Gương mặt ông chủ quán bar và người nghe trong quán rốt cục cũng giãn ra. Mọi người giống như bị tiếng nói độc đáo của Đường Viễn làm cảm động, theo tầm mắt của người hát nhất tề hướng về phía Cố Thiếu Cảnh.

Người chạy đi mua bánh gato đã trở lại.

Quán bar chợt tĩnh lặng, từng ngọt nến được thắp sáng lên, đèn chợt tắt, nhóm du khách nhẹ nhàng vỗ tay. Ông chủ quán bar thắp nốt hai cây nến cuối cùng, đem chiếc bánh ngọt tinh xảo đặt tới trên bàn Cố Thiếu Cảnh, cười nói: "Tiểu Cảnh? Sinh nhật vui vẻ!"

"Tiểu Cảnh? Sinh nhật vui vẻ!"

"Hey, boy, happy birthday!"

Nhóm du khách chẳng phân biệt được quốc tịch, màu da, tất cả đều sôi nổi nói cười. Cố Thiếu Cảnh lăng lăng hồi thần, nhìn chiếc bánh ngọt, lại nhìn những người không quen biết vô cùng chân thành chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Cậu hít một hơi thật sâu, nhìn chiếc bánh sinh nhật thầm hứa nguyện, thổi tắt ngọn nến, đôi mắt chợt đỏ hoe.

Qua nhiều năm như vậy, cậu cũng đã đón rất nhiều lần sinh nhật, nhận được rất nhiều quà, nhưng duy độc có lần này đã để lại trong lòng Cố Thiếu Cảnh niềm xúc động, vui vẻ khó quên nhất, cả đời cũng không quên được.

"…. Ẩn sâu trong trái tim anh là hình ảnh của em, thật muốn hỏi suy nghĩ của em lúc này, …

Thanh âm Đường Viễn vô cùng cuốn hút, mang theo tình cảm biểu đạt không người nào có thể kháng cự. Ngón tay của Cố Viêm lại bắt đầu lưu động, đệm với tiếng hát của Đường Viễn. Quán bar tĩnh lặng, khói tỏa ra từ những ngọn nến trong đèn lồng hơi hơi phiêu lãng, trong không khí tựa hồ đan xen một cỗ ấm áp, thản nhiên cùng chúc phúc, nhượng người nghe như mê như say.

Đường Viễn cùng Cố Viêm phối hợp phi thường hoàn mỹ, người đẹp, hát hay, tình rất thật.

Những người đi đường ngừng cước bộ, ngồi trên bồn hoa ngoài cửa sổ, khuôn mặt mỉm cười, lẳng lặng mà nghe ca khúc Vi ái mê , có người còn nhỏ giọng tán thưởng: "Hát thật hay, như ca sĩ vậy…"

Gần 12 giờ đêm, ba người đi dạo khắp phố, bầu trời đêm rất thấp, sao rất sáng,…

Cố Thiếu Cảnh bỏ vào miệng que kẹo mút, mỗi tay kéo một người, giống như một đứa trẻ sôi nổi, cười thấy răng không thấy mắt, không ngừng lặp đi lặp lại nói: "Anh, hôm nay em rất vui, vui cực kì đấy. Sinh nhật lần sau lại đến nơi này đi? Gấu mập, cả đời chúng ta là bạn tốt nha!"

Tiểu Viễn, từ nay về sau, cậu chính là chị dâu tôi!

Những lời này, Cố Thiếu Cảnh điên đến điên đi, nhưng đầu óc cậu vẫn thanh tỉnh để không có hô ra khỏi miệng. Trở lại nhà nghỉ, cậu nằm úp sấp trên giường, nhắn tin cho Cố Lãnh Đông: [Chị, sinh nhật em hôm nay rất tuyệt vời, không sinh nhật nào vui bằng! Em muốn tác hợp cho anh cả với Gấu mập, có một chị dâu như cậu ấy bảo đảm rất thú vị, quyết định thế đi!]

Nhấn gửi xong xuôi, Cố Thiếu Cảnh liền đem chuông điện thoại di động của mình đổi sang ca khúc Vi ái mê mà Đường Viễn hát hồi tối.

Cố Lãnh Đông đọc tin nhắn cười cười, khép lại một phần nhỏ hồ sơ công khai của Tuyết Lang, trả lời: [Chúc em sinh nhật vui vẻ! Chị yêu em!]

Gian phòng xa hoa bên cạnh vang lên một tiếng "Phanh ——", Cố Thiếu Cảnh nghểnh cổ lên, hắc hắc cười đểu hai tiếng, lại nhìn tin nhắn chúc mừng sinh nhật gửi tới một lần nữa, cảm thấy mỹ mãn mà vù vù ngủ.

44. Chương 44: Vi Ái Mê (nhị)

"Phanh ——" một tiếng, Cố Viêm vừa mới thoát giày bò lên giường đã bị đá ngã nhào xuống sàn. Đường Viễn vỗ vỗ sàng đan, nghiêng người nằm xuống, cầm điều khiển từ xa vừa đổi kênh vừa hỏi: "Cố Viêm, cậu muốn làm gì?"

Anh nghĩ "làm" em a!

Đương nhiên Cố Viêm không ngốc nỗi đến hướng Đường Viễn hô ra câu này. Anh cũng không giận, ngồi dưới đất, giơ tay lên một cái, giày bị ném ra khỏi phòng ngủ, nói: "Tiểu Viễn, anh yêu em!"

Tay cầm điều khiển từ xa của Đường Viễn khựng lại, xoay người ngồi dậy, ngồi xếp bằng nhìn Cố Viêm, qua thật lâu mới lấy táo từ giỏ hoa quả trên bàn, vừa gặm vừa hỏi: "Nhóc yêu anh hả? Anh là đàn ông."

"Này rất trọng yếu sao?" Cố Viêm cười cười, lấy ra một điếu thuốc, một tay chống sàn nhà gỗ, hơi hơi ngửa đầu, lười biếng mà liếc Đường Viễn, nói: "Tiểu Viễn, em còn nhớ rõ từng cứu một đứa bé ở xóm nghèo không?"

Xóm nghèo ở biên cảnh, trời đang mưa tầm tã, Tuyết Lang cũng đã sinh hoạt ở đây được một năm. Hắn mặc một bộ quần áo cũ nát, chiếc mũ che chắn hai phần ba khuôn mặt, chạy như bay trong mưa. Trong ngực Tuyết lang là một ít thực vật vừa trao đổi được, đại khái số thức ăn này có thể cứu người gia đen, bản thân hắn và mèo Mun khoảng ba ngày.

"Tìm người?" Một người đàn ông da đen cường tráng sờ sờ cằm, ngồi xổm xuống, nhìn một đứa trẻ đeo trên cổ một chiếc huy chương màu bạc, nói: "Các anh em, tiểu tạp chủng người Trung Quốc này có bộ dạng không tệ nhỉ? Tiểu thiếu gia Trung Quốc sao?"

Năm sáu người da đen khác sôi nổi chà sát tay, gật gật đầu, có gã còn mị mị mắt mà vươn tay, nắn bóp mặt Cố Viêm, cười phụ họa: "Lão đại, hàng này có thể bán được số tiền lớn đấy, em đi liên hệ lão quỷ —— a! Đau quá! Mẹ nó, thằng này được cẩu nuôi dưỡng hả! Đồ con hoang! Tao vả vỡ miệng mày bây giờ! A! Lão đại, tay em ——!"

Một tiếng thê lương kêu thảm thiết vang lên, Tuyết Lang nhíu nhíu mày, nhanh chóng dừng cước bộ. Hắn đứng trong mưa, hướng ngõ nhỏ bên cạnh xem xét.

"Phi! Mẹ mày mới là con hoang ấy!" Cố Viêm hung hăng phun ra một ngụm máu loãng, miệng đầy máu tươi, một đầu ngón trỏ rơi ra nện xuống mặt đất, rất nhanh bị mưa to tẩy sạch sẽ. Mắt anh lạnh như băng mà nhìn tên cầm đầu, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi cười lạnh nói: "Lão quỷ? Ông có thể gọi điện thoại hỏi xem thằng đó có dám mua tôi hay không?"

Người da đen bị Cố Viêm cắn đứt ngón tay lăn lộn trên mặt đất, thống khổ kêu khóc.

"Mẹ nó!" Gã cầm đầu rõ ràng bị một thằng nhóc chỉ khoảng 11, 12 tuổi người Trung Quốc làm giật mình. Gã nhanh chóng quăng cho Cố Viêm một cái bạt tai, một tay giật lấy vòng cổ của Tuyết Lang trên cổ Cố Viêm, tay còn lại tung quyền thụi thẳng vào bụng, cười lạnh nói: "Nơi này là địa bàn của lão tử, con mẹ nó, một thằng con hoang còn dám làm càn."

Chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi, lần đầu tiên ra ngoài một mình, Cố Viêm lập tức bị một quyền giáng thẳng vào chỗ hiểm mà mất thanh âm. Một gã bên cạnh cầm dao xoát xoát mà đến gần.

Nháy mắt thế cục hoàn toàn đảo ngược, Cố Viêm còn chưa kịp nhìn thấy rõ, đám người da đen đã nằm la liệt trong mưa, thống khổ mà kêu la thảm thiết, hương vị máu tươi rất nhanh được mưa rửa sạch sẽ.

"Cút!" Thanh âm trầm thấp vang lên, Tuyết Lang đứng ở xa xa, chẳng buồn liếc Cố Viêm một cái, từ lòng ngực lấy ra một quả táo ném lại, xoay người bước đi.

Đồng tử của Đường Viễn chợt co rút lại, nói: "Đó là cậu sao?"

"Là anh." Cố Viêm phun điếu thuốc ra, nhìn hình điêu khắc trên gỗ của trần nhà, mím môi, nói: "Lúc đó thằng da đen đấm phải một địa phương, mất một hồi lâu anh không thể phát ra tiếng, muốn gọi em thế nào cũng không được. Sau đó, anh Đông có nhiệm vụ đến Mỹ nên tiện đường mang cả anh trở lại đó. Anh không đi tìm em lần nữa, bởi vì anh biết, anh còn không đủ mạnh."

Phòng ngủ an tĩnh thật lâu, Đường Viễn lại nghiêng người nằm xuống, cầm điều khiển từ xa đổi tới đổi lui, ti vi chuyển sang kênh tin tức, miệng hắn nhai quả táo, nói: "Nói như vậy, anh đã cứu cậu hai lần."

"Ừ."

"Vậy cậu đi tìm anh làm gì?"

"Đến xem thương thế của em đã tốt chưa." Cố Viêm dụi tắt điếu thuốc, nói: "Tiểu Viễn!"

Đường Viễn chờ nửa ngày thấy không âm thanh, liền ngẩng đầu nhìn Cố Viêm, hỏi: "Chuyện gì?"

Cố Viêm: "Anh yêu em!"

"…" Đường Viễn đem quả táo gặm dở ném vào người Cố Viêm, thanh âm tựa hồ giống hệt năm đó: "Cút!"

Cố Viêm vươn tay tiếp được quả táo, cắn một miếng, hướng trên giường ngồi xuống, hỏi: "Anh hát khó nghe lắm sao?"

Khuôn mặt của Đường Viễn nháy mắt liền tái lại, nhấc chân muốn đá văng ôn thần này xuống sàn một lần nữa.

"Vậy về sau chỉ hát ở nhà cho em nghe được không?" Cố Viêm cười tủm tỉm, giữ chặt mắt cá chân của Đường Viễn. Sau đó anh áp người lên, lại cầm tay Đường Viễn đặt xuống một địa phương sờ sờ, giọng nói khàn khàn: "Đây mới là em trai, ngày hôm nay quên chưa uống thuốc nên nổi loạn rồi. Không, là rất nhiều ngày đã quên chưa uống thuốc, em tới uy nha, được không?"

"Cố Viêm!" Mặt Đường Viễn nháy mắt đỏ bừng, hắn xoay người muốn đoạt lại quyền chủ động, nhưng lần này lại không thành công như mọi khi.

"Tiểu Viễn, em sẽ không thật sự cho rằng thân thể hiện tại này là đối thủ của anh đấy chứ?" Cố Viêm mạnh mẽ ngăn chặt Đường Viễn, huy chương Tuyết Lang trên cổ anh nhoáng lên một cái: "Anh nghĩ vẫn nên cưng chiều, lo lắng, nhường nhịn em. Nhưng mà anh phát hiện, nếu cứ nhường em mãi thì em sẽ trèo lên đầu anh mất."

Nói xong, Cố Viêm cúi đầu liền hôn, miệng lưỡi giao hòa. Anh đem miếng táo còn lại trong miệng hoàn toàn uy qua, khiến Đường Viễn không kịp phòng bị bị một trận khó thở, khóe miệng tràn ra chất lỏng.

"Lão bà, em đỏ mặt." Cố Viêm giống như đặc biệt thích đùa giỡn trong lời nói, kích thích Đường Viễn. Anh đè lại hai tay Đường Viễn, ti vi vẫn phát ra bản tin thời sự.

"Cố Viêm, cậu muốn cường?" Đường Viễn cũng không phản kháng, đôi mắt xếch hẹp dài nhìn chằm chằm.

"Anh không nghĩ dùng sức mạnh với em." Cố Viêm lắc lắc đầu, miệng không ngừng cọ xát môi Đường Viễn. Qua hơn nửa ngày, anh đột nhiên kéo hai tay Đường Viễn lên đầu, một tay áp chặt, tay còn lại thì trượt theo cơ thể đụng đến một địa phương, thuần thục mà với vào bên trong quần lót, nói: "Đêm nay cho em thoải mái một chút, nghe lời!"

Đường Viễn chỉ cảm thấy trong óc "Băng" một tiếng, có cái gì chặt đứt.

Tay Cố Viêm có kỹ xảo không tồi .

Tuy rằng từ đầu đến cuối, Đường Viễn mím môi không rên một tiếng, ánh mắt cũng có vẻ phi thường âm trầm đáng sợ, nhưng hai má cùng cổ lại càng ngày càng hồng, Đường tiểu đệ cũng bị gẩy mà dần đứng lên.

"Cố Viêm!" Quần dài quần ngắn của Đường Viễn đã bị lột sạch sẽ, mà phía trên đùi thình lình bị một cái gậy vừa nóng vừa lớn chọc chọc. Hắn cắn răng gầm nhẹ, hận không thể một dao đem Viêm tiểu đệ chặt đứt.

"Nếu anh làm…" Không đợi Cố Viêm nói xong, Đường Viễn tiếp lời nói: "Thì cậu cũng không cần thấy mặt trời ngày mai đâu!"

Cố Viêm "A" một tiếng, chỉa chỉa bản tin dự báo thời tiết đang phát ra trên tia vi, nói: "Em xem, ngày mai trời nhiều mây, mặt trời đại khái cũng không xuất hiện rồi!" Nói xong, anh cúi xuống ngậm Đường tiểu đệ.

"!" Đường Viễn quả thực vừa thẹn vừa giận, bi phẫn nảy ra, đột nhiên trên tay không có lực đạo áp chế, hắn bật người chống đỡ nhỏm dậy, tay khép lại, chuẩn bị giáng thẳng vào gáy Cố Viêm.

"Ừ ân…" Cố Viêm vừa ngậm Đường tiểu đệ, vừa ngẩng đầu nhìn hắn, lỗ mũi hừ ba tiếng, Đường Viễn nghe rõ là "Em chặt đi…"

"…" Đường Viễn đỏ mặt tía tai, hồng từ đầu đến chân, bàn tay khựng lại, thủy chung không hoạt động.

Thị giác bị kích thích, khoái cảm sinh lý, tư tưởng cố gắng đấu tranh cùng với thân thể mẫn cảm, điều này làm cho tay chân Đường Viễn như nhũn ra. Hắn gắt gao cau mày, nhìn Cố Viêm, đột nhiên rất dứt khoát mà đình chỉ phản kháng.

Đường Viễn hơi hơi nâng cằm, híp mắt, một bộ dáng vừa hưởng thụ lại vừa khó chịu, hầu kết cao thấp chuyển động.

Cố Viêm đem bộ dáng của Đường Viễn nhìn trong mắt, chỉ cảm thấy lồng ngực run lên. Anh bật người phun ra Đường tiểu đệ, nhanh chóng đem quần áo hai người thoát sạch, một tay nắm thắt lưng Đường Viễn, để hắn ngồi trên thắt lưng chính mình, miệng lưỡi dây dưa, tay thì nắm chặt gậy gộc của hai người, đẩy nhanh tốc độ.

"Cố Viêm, …" Đường Viễn rất nhanh liền có chút chịu không nổi .

Thân thể 17 tuổi thật sự là rất mẫn cảm, Cố Viêm dễ dàng châm ngòi cùng đùa giỡn khiến trước mắt hắn tối đen, huyễn cảm liên tục duy trì quay quanh đại não, trái tim đập càng lúc càng nhanh.

"Tiểu Viễn, kỳ thật em cũng có cảm giác với anh đi…" Cố Viêm thấp giọng cười cười, vươn tay đem đầu Đường Viễn ấn vào trong ngực, nhẹ nhàng ôm, hôn thân, y phục của hai người rơi hết xuống sàn nhà.

Nửa đêm, Đường Viễn đi vệ sinh, Cố Viêm cũng nhổm dậy đi theo. Sau đó, anh ôm Đường Viễn trở về giường, trong quá trình này, Đường Viễn ngoài ý muốn không kháng cự, ngoan ngoãn để Cố Viêm ôm.

Chín giờ sáng hôm sau, bà chủ nhà nghỉ tỉnh dậy, làm biếng duỗi thắt lưng. Thời tiết hôm nay phi thường tốt, trời cao trong xanh, không một gợn mây, nắng vàng trải nhẹ khắp nơi.

"Dự báo thời tiết thật không chuẩn, hôm nay chắc phải 200 đấy nhỉ?" Bà chủ nhà nghỉ ngáp dài, một bên quấy bát cháo sen Bát Bảo, lẩm bẩm: "Nếu được ngồi ăn sáng của ba anh chàng đẹp trai, nhân sinh này quả là tốt đẹp! Đại Hoàng, ăn xong lên mái hiên phơi nắng a!"

Con mèo bự Đại Hoàng nhanh chóng nhảy xuống từ chồng sách, thong thả lại gần bà chủ, đem bát cháo Bát Bảo ăn sạch sẽ, lại lắc lư lắc lư mà nhảy tót lên mái hiên, cái bụng ưỡn ra, duỗi người phơi nắng.

Hai mắt Cố Thiếu Cảnh lờ đờ, cậu chỉ mặc độc cái quần lót, đầu tóc bù xù như tổ gà. Cậu gậm bàn chải đánh răng phát ngốc một lát, chợt giật mình, y như bạch tuộc bám vào vách tường, dán tai chăm chú nghe.

"Khụ… Tiểu, tiểu Viễn, nghẹn thở, buông tay!" Mặt của Cố Viêm trướng hồng rồi chuyển sang tím, anh bị Đường Viễm bóp cổ, đè lên giường, cơ hồ không thở nổi.

Hai người mới vừa tỉnh, vẫn không mặc quần áo. Đường Viễn không đổi sắc mặt mà cưỡi trên người Cố Viêm, nói: "Hôm nay vẫn có mặt trời."

Cố Viêm "Đệch" thầm một tiếng, trong lòng như có hàng vạn con ngựa hoang lao nhanh qua, cái dự báo thời tiết chết tiệt này!

"Anh nói rồi, cậu làm, sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày hôm nay!" Hai tay Đường Viễn gắt gao bóp chặt cổ Cố Viêm, mắt thấy thật rõ ràng muốn đem người bóp chết .

Cố Viêm đột nhiên thúc gối lên trên, bằng vào ưu thế của cơ thể lật người, ngăn chặn Đường Viễn, gạt cánh tay ra, cúi đầu chạm xuống môi, cười nói: "Đánh là thân, mắng là yêu! Lão bà, em còn cử động nữa, anh sẽ…" Nói xong, anh còn không quên đem tiểu đệ đệ đã bán cứng rắn cọ cọ vào đùi Đường Viễn.

Đường Viễn nhìn anh ba giây, đột nhiên nói: "Cậu có biết tiểu Cảnh ngủ ở cách vách không?" Hắn vươn tay gõ tường, còn nói: "Cậu có biết hiệu quả cách âm của cái tường gỗ này gần như bằng 0 không?"

Chính là đang dán vào vách tường cười thấy răng không thấy mắt, Cố Thiếu Cảnh mãnh liệt nhảy dựng, nhanh chóng đánh răng, xúc miệng, rửa mặt, vuốt vuốt tóc, mặc quần áo, bàn tay to vung lên, cửa mở đánh "Xoạch" một tiếng, dựa vào tường một chút, phong lưu phóng khoáng nói: "Chào buổi sáng, cô Tuyết!" (tên bà chủ nhà nghỉ)

"Ai nha! Anh chàng đẹp trai, xin chào!" Bà chủ nhà nghỉ cười tủm tỉm mà chỉa chỉa sân, dùng cái thìa quấy cháo, nói: "Kem đánh răng vẫn còn trên cằm kìa, không rửa đi a. À giúp cô tưới hoa đi! Buổi sáng hôm nay chúng ta ăn cháo Bát Bảo."

Vì thế, Cố Thiếu Cảnh vừa tưới hoa vừa ngáp liên tục, nhìn Đại Hoàng nằm trên mái hiên phơi nắng, bên tai là tiếng lục lạc kêu đing đang.

Trên tầng hai, mặt Đường Viễn vẫn không đổi sắc, còn mặt Cố Viêm đầy ý cười. Cố Viêm đứng phía sau, so ra thì cao hơn Đường Viễn một cái đầu. Trong miệng cả hai đều ngậm bàn chải đánh răng, phương hướng cùng tần suất đánh răng đều hoàn toàn nhất trí giống nhau như đúc.

"Anh chàng đẹp trai, gọi hai anh của cậu đi ăn sáng thôi!" Bà chủ nhà nghỉ đã ăn xong bát cháo, lại mò mấy hũ dưa muối vừa làm kiểm tra qua, sau đó bật máy tính xách tay, mở bài hát Vi ái mê , pha một cốc trà sữa, bước ra ngoài cửa kính, hít thật sâu một hơi, cười nói: "Mùa thu ở Lệ Giang, vĩnh viễn đều là mùa của tình yêu!"

45. Chương 45: Thử Sức (nhất)

Cố Thiếu Cảnh giống như con Koala bám lên người Cố Viêm, sau đó thò tay vào túi áo anh trai lấy ra hai mươi đồng tiền, cười hì hì đem đến tủ lạnh của nhà nghỉ lấy ba chai sữa bò Tây Tạng. Bà chủ nhà nghỉ trả lại cho cậu năm đồng tiền thừa.

Cố Thiếu Cảnh ngậm một trai, đưa một chai cho Đường Viễn đang ngồi ở xích đu phơi nắng, chai còn lại đưa cho Cố Viêm đang ngồi nghịch di động ở ghế lười.

"Gấu mập!" Cố Thiếu Cảnh cắn ống hút, ngồi xuống ghế nằm, đôi mắt sau kính râm sáng ngời mà nhìn chằm chằm điểm đỏ trên cổ Đường Viễn. Trên đầu cậu như vươn ra hai dây anten, rađa khua khua thăm dò tình hình xung quanh, hỏi: "Cậu biết Từ Hải Ưng không?"

"Không biết." Đường Viễn híp mắt suy nghĩ không trả lời, uống một ngụm sữa bò Tây Tạng, đẩy khuỷu tay Cố Thiếu Cảnh đang chọc chọc vào người mình ra, lúc này mới cau mày nói: "Có chuyện gì?"

Cố Thiểu Cảnh "Hư" một tiếng, chỉa chỉa Cố Viêm, ghé sát tai Đường Viễn, thần bí hề hề nói: "Anh Ưng cũng là một "Thái tử gia" đấy, bố của anh ấy rất lợi hại. Cậu chưa nhìn tin tức giải trí sao? Ảnh đế đề cử cậu cùng con bé Hoa Dung nào đấy gia nhập đoàn phim Tuyệt Sát còn gì? Anh Ưng mà về nước, nhất định anh ấy sẽ tìm cậu thử sức."

Đường Viễn quơ quơ chai sữa trong tay, miễn cưỡng hỏi: "Ai nói tôi muốn đi đóng phim thế?"

Cố Thiếu Cảnh ngẩn ra: "Mọi người đều nói như vậy a! Chẳng lẽ không đi?"

Đường Viễn cho cậu một ánh mắt "Vô nghĩa", tùy tay ném chai sữa vào thùng rác, phát ra một tiếng "Đông". Hắn lấy ra năm đồng tiền, ý bảo: "Lại đi lấy một chai cho tôi!"

"..." Cố Thiếu Cảnh nhanh chóng đem chai sữa uống hết, lại chạy đi lấy hai chai nữa về. Cậu bám lên người Đường Viễn, hỏi: "Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì a?????"

Không đợi Đường Viễn gõ trán tiểu Cảnh, Cố Viêm gần đó xoay người nói: "Tiểu Viễn, đó là một cơ hội. Đoàn phim Từ Hải Ưng mang về lần này rất tốt. Vả lại tiết mục biểu diễn ở tiệc tối của em đã gây chú ý cho cánh nhà báo, truyền thông rất quan tâm."

Dừng một chút, Cố Viêm đột nhiên dậm một chân, trên màn hình điện thoại hiện chữ "game over" đỏ chót. Anh đặt điện thoại lên bàn gỗ, tiếp tục nói: "Người sáng tác nhạc cũng hát các ca khúc do mình sáng tác. Nhưng nếu em muốn tiến vào giới giải trí, đương nhiên là thử sức dưới ống kính máy quay càng nhiều càng tốt, được nhiều người chú ý, hâm mộ càng hay."

"Không chụp, phiền toái." Đường Viễn vươn tay giật kính râm của Cố Thiếu Cảnh, cố ý đem cổ hướng về phía trước, tay chỉ chỉ, híp mắt, ám chỉ hỏi: "Tiểu Cảnh, cậu cảm thấy hứng thú?"

Nháy mắt, mặt Cố Thiếu Cảnh đỏ bừng, miệng há thành hình chữ O, cậu nhìn nhìn Đường Viễn lại quay đầu nhìn Cố Viêm. Cuối cùng, cậu cắn răng, hùng dũng oai vệ, bàn tay to vung lên, đầy khí phách hiên ngang nói: "Cái kia… chuyện nối dõi tông đường Cố gia cứ giao cho em! Hai người cứ yên tâm đi! Từ nay về sau, anh chỉ cần chú ý mang theo chị dâu tiến thẳng về phía trước. Nếu hai người không sợ khó khăn trắc trở mà chiến thắng bố mẹ…. đương nhiên, còn có chị Lãnh Đông nữa. Em là một người cộng sản có đủ tư cách—— ÁAA!"

Không đợi Cố Thiếu Cảnh nói xong, Đường Viễn vươn tay đập thẳng vào đầu, ngắt ngay lời nói hùng hồn của Cố Thiếu Cảnh.

Bệnh thần kinh, trong lòng Đường Viễn nghĩ như vậy, khóe miệng lại không tự giác xuất ra một tia cười, thoảng qua rất nhẹ, ngay cả bản thân hắn cũng chưa phát hiện ra.

Mùa thu ở Lệ Giang thật ôn hòa, mặt trời ấm áp chiếu sáng từng ngõ nhỏ, ánh nắng xuyên thấu qua những tầng lá, dệt những mảng sáng trên ghế nằm.

Mỗi ngày Đường Viễn đều lười biếng như mèo, ăn no rồi phơi nắng, phơi nắng no rồi ngủ, ngủ no rồi lại ăn.

Ngẫu nhiên hắn sẽ động tay động chân chọc Cố Viêm phát hỏa, vừa đùa giỡn vừa phát uy. Phần lớn thời gian hắn lại ôm chai sữa bò Tây Tạng, cùng với Cố Thiếu Cảnh cuộn tròn trên ghế nằm.

Nhoáng lên một cái, máy bay cất cánh, một thời gian sau hạ cánh xuống đất.

Thành cổ Lệ Giang, người dân, hương vị bò Tây Tạng, khoai tây, Vi ái mê , sinh nhật 18 tuổi của tiểu Cảnh, mỗi buổi sáng tỉnh lại đều cùng Cố Viêm rời giường, còn có cô Tuyết – bà chủ nhà nghỉ lưu luyến khi rời xa, khung cảnh trong nhà nghỉ, còn có con mèo Đại Hoàng mũm mĩm híp mắt… đều bị Đường Viễn bỏ vào địa phương mềm mại nhất trong lòng.

Khi ra khỏi sân bay, đập vào mắt hắn đầu tiên là Hướng Đông đang dựa người bên xe, đeo kính râm, hút thuốc.

Đã nhiều năm qua đi như vậy, Hướng Đông vẫn rất đẹp trai, không phải nét đẹp của tuổi trẻ, trên người anh luôn luôn toát ra loại khí chất khi sinh mệnh bị uy hiếp tang thương, bi tình cùng kiên cường. Đường Viễn nhìn chằm chằm Hướng Đông, lại nghĩ đến khuôn mặt cười hì hì của Du Hồng, trái tim đột nhiên như bị nhéo, đau đớn và khó chịu, đùi như bị tê, rốt cuộc bất động.

Cố Viêm nắm bả vai Đường Viễn, nhẹ nhàng bế ôm, khẽ cười nói: "Đừng miễn cưỡng, em muốn nói cho anh ấy biết thì nói, không muốn nói bây giờ thì sau này từ từ nói. Nếu anh Đông không có nhiệm vụ phải chấp hành thì anh ấy sẽ là vệ sĩ của em. Em đi đâu, anh ấy theo đó. Cái này là ngoại lệ nha, anh sẽ không ăn dấm đâu."

Cố Thiếu Cảnh mệt phờ người, lên xe liền lệch người sang, gục đầu vào bả vai Đường Viễn ngủ mất.

"Chơi thế nào?" Hướng Đông nhìn kính chiếu hậu, Đường Viễn đang cúi đầu lục tìm ba lô, cười nói: "Tiểu Cảnh mệt vậy cơ à? Hơn nửa đêm còn gửi tin nhắn cho anh nói sinh nhật vui đến không thể vui hơn được nữa. Đúng rồi, phải về đại học A đúng không? Nghe nói mỗi ngày đám phóng viên kia đều cắm chốt ở đó đấy."

Cố Viêm cười nhẹ nhàng, nói: "Lệ Giang đúng là một địa phương tốt! Về sau em sẽ đến đó đặt mua hai phòng ở, nuôi hai chú chó, cho anh một phòng đó!"

Hướng Đông "Ha ha" cười hai tiếng, vòng tay lái, xe ô tô hướng sở chỉ huy Viêm Hổ chạy tới.

"Ai, Tiểu Viễn đúng không?" Hướng Đông tháo kính râm, hướng kính chiếu hậu cười cười, nói: "Thạch Phi phân công anh sẽ là vệ sĩ của em. Không biết Thạch Phi có biết không nhỉ? Em chính là sếp mới của cậu ấy." Nói xong, anh còn không quên dùng ánh mắt ý vị sâu xa mà nhìn Cố Viêm.

Trong lòng Cố Viêm đặc biệt muốn cười, cơ hồ đoán được một ngày không xa nào đó, khi Hướng Đông biết Đường Viễn chính là Tuyết Lang, chắc chắn miệng sẽ thành chữ O, sau đó như bị sấm sét đánh trúng mà nước mắt giàn dụa.

"Cái này…" Đường Viễn chỉ gật gật đầu, hắn nhìn kính chiếu hậu, nắm chặt quyền lắc lắc tay, nói: "Tặng anh."

Hướng Đông sửng sốt, lặp lại hỏi: "Anh?"

Đường Viễn "Ừ" một tiếng, nắm tay đưa tới, cười lộ ra hàng răng cửa, nói: "Quà a!"

Hướng Đông ngẩn ngơ, vươn tay đi qua. Đường Viễn mở bàn tay, một cái dây chuyền có mặt màu đỏ in một đầu bò tươi cười, bụng có chữ "Phúc" rơi xuống lòng bàn tay anh.

Hướng Đông: "…"

"Đây là vật do một cụ già người dân tộc Naxi làm, tượng trưng cho bình an."

Hướng Đông để trần nửa người trên, cơ bắp nổi lên hoàn mỹ biểu hiện lực lượng, trên lưng còn vài vết sẹo sâu nông không đồng nhất, mang một vẻ đẹp đầy nam tính của quân nhân. Anh vừa mới tắm rửa xong, tùy tay xoa xoa tóc, đem khăn mặt ném vào giỏ, nhìn chiếc dây chuyền trên đầu giường, lại nhớ đến lời nói của Đường Viễn, không khỏi bật cười: "Trẻ con đúng là trẻ con!"

Hướng Đông đem chiếc dây chuyền treo lên cạnh bức ảnh chụp trên tủ đầu giường, chữ "Phúc" nhoáng lên một cái.

Trong ảnh chụp là ba thiếu niên, tất cả đều mặc một bộ đồng phục huấn luyện màu đen, cươi cười rạng rỡ, kề vai sát cánh, niên thiếu kinh cuồng quyết đổ máu không đổ lệ.

"Báo bình an, về sau khi đi Lệ Giang, tôi sẽ mang về cho hai người hai cái như vậy nha, cầm chơi." Khóe mắt Hướng Đông mang ý cười, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, anh dùng ngón tay chạm vào ảnh chụp, sờ sờ gò má Tuyết Lang, lại chạm nhẹ vào trán Du Hồng, sau đó hướng lên giường nằm, ngủ.

"Em không thể đổi cái khác sao? Sao lại giống nhau như đúc thế này?" Cố Viêm vô cùng không vừa lòng mà trạc trạc cái đầu bò, càng xem càng không vừa mắt, quay đầu hướng vào phòng khách quát: "Cố Thiếu Cảnh! Vặn nhỏ tiếng lại ngay! Ồn chết người rồi!"

Cố Thiếu Cảnh ôm một túi khoai tây chiên, đảo cặp mắt trắng dã, đem âm lượng ti vi vốn không to gì, lại tiếp tục giảm xuống, nhỏ giọng: "Không ăn dấm, không ăn dấm? Hứ, em xem anh không ăn dấm thì không mang họ Cố…"

"Cậu làm gì?" Đường Viễn từ trong phòng tắm đi ra, lạnh lùng mà nhìn Cố Viêm.

Cố Viêm vừa nhìn Đường Viễn vừa nói: "Không có gì…" Hầu kết động động, ho khan hai tiếng, lại mặt dày mày dạn nói: "A, không làm gì thì anh không thể vào đây sao? Anh là lão công của em a! Hơn nữa, mỗi ngày ở Lệ Giang anh đều ôm em ngủ, đã thành thói quen rồi, không ôm không ngủ được."

Đường Viễn không nói chuyện, tự thu thập xong, trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Cố Viêm, bỏ dép lê leo lên giường, một cước đem Cố Viêm đá xuống, tắt đèn đi ngủ.

Cố Viêm: "! ! !"

"Cố Thiếu Cảnh! Con mẹ nó, mày vặn nhỏ cái ti vi xuống ngay cho anh! Tắt ngay!" Cố Viêm như bị bàn Êtô gắp mông, đi đi lại lại trên tầng hai, một bụng lửa giận phun đến phun đi.

(Êtô (bàn kẹp) là dụng cụ dùng để kẹp chặt chi tiết trong quá trình gia công của nghề nguội.)

Khóe miệng Đường Viễn nhếch lên một độ cung rất nhỏ, những mệt mỏi trong hành trình du lịch vừa rồi như bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển) đánh úp, hắn rất nhanh liền ngủ. Nửa đêm, Cố Viêm rón ra rón rén

đi đến giường của hắn. Đường Viễn cũng chỉ là bán híp mắt nhìn Cố Viêm, đưa chân đá hai cái, trở mình, tiếp tục ngủ.

Vì thế, Cố Viêm cảm thấy mỹ mãn mà leo lên giường, ôm Đường Viễn vù vù ngủ. Thẳng đến ngày hôm sau, khi Viêm tiểu đệ ngẩng cao đầu chọc chọc vào mông Đường Viễn, khí thế của Đường Viễn nháy mắt bộc phát. Hậu quả là, Cố Viêm đang mơ giấc mơ đẹp lập tức bị đá văng xuống sàn nhà.

"Đường Viễn, đây là người đại diện của cậu, A Mỹ." Thạch Phi đeo một gọng kính màu vàng, thanh âm nghiêm cẩn trầm ổn, ngồi ở trước bàn làm việc, vừa nói vừa nhận văn kiện của trợ lý.

Đường Viễn dùng đầu ngón chân cũng biết, Thạch Phi cùng cái người tên A Mỹ này đến tám phần là người của căn cứ, có tài năng đặc biệt cùng thiên phú ở mặt tài chính thương nghiệp.

"Xin chào, Đường Viễn!" A Mỹ là một cô gái trẻ tuổi, tóc ngắn, bộ dạng rất thanh tú, cười rộ lên nhìn rất vô hại, nói: "Hy vọng tương lai chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp!"

Đường Viễn hướng cô cười cười, chào hỏi.

Thạch Phi nhìn đồng hồ, đem văn kiện gập lại, hướng Đường Viễn nói: "Buổi chiều ngày mai, đạo diễn Từ sẽ tự mình thử sức cậu. Kịch bản tôi đã đưa cho A Mỹ. Chốc nữa cô ấy sẽ đưa cậu đi ăn một bữa cơm ở công ty. Có cái gì không hiểu, cậu cứ hỏi A Mỹ. Tôi hy vọng cậu sẽ chuẩn bị tốt cho buổi quay thử lần này, vai nam số 2 của Tuyệt Sát là một nhân vật rất đáng xem, tuy rằng không xuất hiện quá nhiều, nhưng diễn vai này rất tốt, rất máu lửa đấy!"

Chờ Đường Viễn cùng A Mỹ đi ra ngoài, Thạch Phi mới nhẹ nhàng thở ra, nhấn một chuỗi dãy số, nhăn nhó nói: "Sếp ơi, cả huấn luyện viên Hướng Đông cũng bị ngài phái làm vệ sĩ của cậu bé này rồi, A Mỹ cũng nhất định phải phái sang sao? Công ty thật sự…. thật sự thiếu rất nhiều vệ sĩ tốt a! Còn có, sếp ơi, anh trai cậu bé này cũng có rất nhiều vấn đề a! Cậu ta cứ như có mười vạn câu hỏi vì sao bám tôi hỏi chíu chít ấy! Ai? Sếp? Sếp ơi…."

Cố Viêm phi thường khoái trá mà đặt điện thoại xuống bàn, chính thức chấp chưởng BOF.

.

.

.

Người Naxi hay Người Nạp Tây (Giản thể: , Phồn thể: , Bính âm:Nàxī zú, Hán Việt: Nạp Tây tộc; Tên tự gọi: ¹na²khi) là một trong 56 dân tộc được công nhận tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, dân tộc này chủ yếu sống trên vùng núi Himalaya ở tây bắc Vân Nam, cũng như tây nam Tứ Xuyên.

Tổng dân số: 300.000

Khu vực đông người sinh sống: Tứ Xuyên, Vân Nam

Ngôn ngữ: Naxi

Tín ngưỡng: Dongba, Phật giáo Tây Tạng, Đạo giáo

Người Naxi có nguồn gốc từ Tây Tạng, và cho đến gần đây vẫn duy trì các mối liên hệ giao thương mối liền với Lhasa và Ấn Độ. Theo phân loại của CHNDTH thì dân tộc này còn bao gồm cả ngươig Musuo. Tuy nhiên, mặc dù có nguồn gốc tương tự và giống nhau với những đặc điểm chung về ngôn ngữ, hai nhóm hiện nay có văn hóa khác biệt, người Naxi chịu nhiều ảnh hưởng của văn hóa Hán, còn người Mosuo chịu nhiều ảnh hưởng của văn hóa Tây Tạng. Người Naxi được coi là chịu ảnh hưởng lớn của cả người Hán lẫn người Tạng. Đặc biệt là trong âm nhạc.

Lịch sử: Người Naxi được tin là có nguồn gốc từ những người Khương sống du cư, một dân tộc định cư trên cao nguyên Tây Tạng vào thời cổ. Trong thời nhà Tùy và nhà Đường, người Naxi được gọi là Mosha-yi, hay Moxie-yi. Chỉ sau khi CHNDTH được thành lập, họ mới được gọi chính thức là Naxi.

46. Chương 46: Thử Sức (nhị)

Cậu quen biết cậu ta?" Từ Hải Ưng quơ quơ ảnh chụp Đường Viễn trong tay, nhếch chân lên bắt chéo, mỉm cười hỏi.

"Có gặp mặt một lần." Hạo Dương nhắm mắt tựa vào lưng ghế xe, lỗ tai đeo tai nghe, mở mắt, đột nhiên nói: "Từ đạo diễn, anh là một nhân tài hiếm có."

"Như thế nào? Hạo Dương cậu còn muốn kéo tôi nhập bọn hay sao?" Từ Hải Ưng cười tủm tỉm, thuận miệng hỏi: "Cậu là đại biểu của Stephen hay nước R, hoặc cả hai?"

"Có cái gì khác nhau sao?" Hạo Dương tháo một bên tai nghe xuống, đưa qua, nói: "Nếu anh vô tình nhúng tay vào chuyện này, như vậy, tôi hy vọng anh có thể bảo trì trung lập. Dù sao, bố của anh cũng không hy vọng con ông ta xảy ra bất cứ cái gì ngoài ý muốn. Đương nhiên, tôi càng hy vọng anh có thể gia nhập vào tổ chức chúng tôi."

Từ Hải Ưng nhìn tai nghe điện thoại đưa tới, nghĩ nghĩ, nhún vai cười nói: "Con người của tôi, từ nhỏ đã là người chỉ biết tư lợi, tôi làm đạo diễn vì tôi cảm thấy hứng thú với chuyện này. Nhưng như cậu đã chứng kiến, tôi cũng chẳng phải người tốt gì, quốc gia hay gia đình đối với tôi mà nói, đều chỉ là những thú vui xa xôi mà thôi. Tôi không có hứng thú trộn lẫn với các người, hay tham gia vào giao dịch, ích lợi gì đó của bố tôi với các người."

"Nhưng mà ——" Từ Hải Ưng buông chân bắt chéo, thân trên hơi hơi nghiêng về phía trước, nhìn Hạo Dương, chỉa chỉa đầu chính mình, cười nói: "Lão tử nhà cậu còn không có cách với tôi, nếu cậu nghĩ muốn uy hiếp tôi, có lẽ, tôi sẽ gia nhập phái đối lập đấy, Dã Hạo Dương."

"Cho nên, thông minh một chút đi, ảnh đế!" Từ Hải Ưng vỗ vỗ bả vai Hạo Dương, cũng không vầm lấy tai nghe điện thoại, lại tiếp tục nhấc chân bắt chéo, ngón tay cầm ảnh chụp Đường Viễn, làm như không có chuyện gì xảy ra, vui vẻ nói: "Chiến tranh hạt nhân bùng nổ toàn diện, những người bị nhiễm phóng xạ đã trở nên điên cuồng, hiếu sát, thích máu thành tính. Bố mẹ đều mất, anh trai Bạch Âm bị dị biến, trở thành dị nhân, là thợ săn dị biến chuyên hiệp sát những kẻ nhiễm phóng xạ điên loạn. Bạch Luật, một trong số ít nhân loại tham gia vào lực lượng tiêu diệt những kẻ dị biến này, trong máu của cậu có một ít kháng huyết thanh chống lại dị biến, không thể sử dụng những vũ khí quá lớn, tính cách lạnh lùng quái gở, còn là một người câm, từ đầu đến đuôi không hề có một lời kịch nào… Ha hả Tuyệt Sát … Cậu nói xem, cậu bé 17 tuổi Đường Viễn sẽ diễn vai Bạch Luật thành cái dạng gì đây? Chỉ mong đừng làm tôi quá thất vọng."

"Sẽ không, nhân vật kia rất thích hợp với cậu ấy." Hạo Dương cũng không xấu hổ, một lần nữa đặt lại tai nghe điện thoại lên tai, nhắm mắt lại, không nói chuyện.

Dã Hạo Dương, con riêng, giấy căn cước của Trung Quốc chỉ ghi hai chữ Hạo Dương.

Mẹ là một cô gái ngốc xinh đẹp người Trung Quốc, mạc danh kì diệu (không hiểu tại sao, không sao nói rõ được, quái lạ) mà bệnh chết sau khi sinh. Bố tên là Dã Đại, nắm quyền sở hữu binh chủng quân đội, tại R quốc tuyệt đối là một người có thân phận tôn quý, có được quyền lợi tối cao. Người như thế, từ nhỏ chính là cố chấp cuồng, là loại người trời sinh có dục vọng chiến tranh rất mạnh, mà loại dã tâm này đã được di truyền toàn bộ trên người Hạo Dương.

"Bất quá, tôi cảm thấy thật đúng là châm chọc!" Lái xe cung kính dừng xe trước cao ốc của công ty truyền thông Hoa Thiên, mở cửa. Từ Hải Ưng lấy áo khoác, nói tiếp: "Qua nhiều năm như vậy, cậu chuyên diễn cái vai gọi là chính phái. Kì thật, tôi vẫn luôn cảm thấy ngạc nhiên, loại người như cậu, chẳng lẽ không cảm thấy mấy cái này thật ghê tởm sao?"

"Từ Hải Ưng." Hạo Dương nhìn anh, cũng không tức giận, dừng một chút, nói: "Anh đã vô ý dính vào. Như vậy, từ nay về sau, tôi hi vọng sẽ không phát sinh chuyện giao dịch của Stephen và Bạch Siêu bị lộ ra cho BOF lần nữa." Dứt lời, Hạo Dương lập tức đứng dậy, nhanh chóng xuống xe.

Từ Hải Ưng cười sờ sờ cái mũi, xuống xe, vắt áo khoác lên vai, đến trước mặt Thạch Phi cười nói: "Xem ra người ta đưa tin không sai, giám đốc Thạch thật đúng là một người tuấn tú lịch sự, ha ha ha…."

"Có chỗ nào so được với tư thế oai hùng của đạo diễn Từ." Thạch Phi cùng Từ Hải Ưng bắt tay nhau, sau đó anh nhìn về phí Hạo Dương, nheo mắt, cười nói: "Thật không nghĩ đến ảnh đế cũng tới."

"Lần này Hạo Dương diễn vai nam số 1, cùng với nam số 2 diễn chung tương đối nhiều, cho nên hôm nay cậu ấy đi cùng tôi nhìn xem Đường Viễn diễn thử thế nào." Từ Hải Ưng đi cùng Thạch Phi vào trong, còn tề mi lộng nhãn, nói: "Giám đốc Thạch, anh vừa đảm nhiệm chức vụ ở Hoa Thiên đã lấn quân sang điện ảnh rồi. Nếu mà Cố còn ở đây, hơn phân nửa là không nhận đâu nhá! Xem ra, anh rất có lòng tin với cậu bé thiên tài âm nhạc này nhỉ?"

"Đương nhiên!"

Đoàn người nói nói cười cười vào cao ốc.

A Mỹ đứng ở ngoài cửa, vỗ vỗ bả vai Đường Viễn, cả người lẫn vật đều tỏ ra vô hại, nói: "Không cần sợ, cứ biểu diễn theo lý giải nhân vật của cậu là được, công việc chủ yếu của chúng ta vẫn là sáng tác nhạc mà."

"Cám ơn." Trong lòng Đường Viễn buồn cười, nghĩ đến chính mình đầu thai làm người một lần nữa, cư nhiên lại nhảy vô vào giới giải trí lộn xộn này, đã thế còn được hậu bối BOF an ủi nói "Không cần sợ".

Đường Viễn đem kịch bản đưa cho A Mỹ, đẩy cửa vào phòng.

Từ Hải Ưng chậm rì rì mà liếc hắn một cái, lấy ra một điếu thuốc, thuận miệng nói: "Cậu nhìn kịch bản rồi?"

"Vâng." Tầm mắt của Đường Viễn dừng trên người Hạo Dương, không nói nữa.

"Vậy diễn màn cuối cùng đi, đoạn Bạch Luật chết ấy." Từ Hải Ưng dùng ngón tay xao xao bàn, đột nhiên nghiêng đầu, cười nói: "Cậu không diễn phụ cho cậu ta sao?"

Hạo Dương lắc lắc đầu, nhìn chằm chằm Đường Viễn, nói: "Trước nhìn cậu ta có bản lĩnh để tôi nguyện ý diễn phụ cho không đã?"

Thạch Phi cười cười, tâm nói 'sếp Cố mà có mặt ở đây phỏng chừng đã đem ảnh đế này đá văng rồi, sếp vốn bao che khuyết điểm a'.

Cảnh cuối cùng của Tuyệt Sát .

Tổ chức Dị Nhân đã bị những kẻ dị biến giết hại gần như không còn.

Nam chính số 1 Bạch Âm dẫn tiểu đội thợ săn cùng nhân vật phản diện số 1 – Long Tuyền thống lĩnh những kẻ dị biến triển khai giao phong cuối cùng. Theo thời gian trôi qua, những người bị dị biến của hai bên gần như tử vong gần hết.

Bản thân Bạch Âm bị trọng thương, ngay tại thời điểm Long Tuyền giương miệng to như chậu máu cắn xé, nam số 2 Bạch Luật đột nhiên từ trong đống xác chết lao ra. Toàn thân cậu là máu, súng săn trong tay hung hăng nã liên tục vào người Long Tuyền, liên tục đánh lui Long Tuyền về phía sau.

Bạch Luật vứt khẩu súng, như báo săn nhảy lên người Long Tuyền đang trúng đạn như tổ ong, há mồm cắn cổ tay mình, đem máu mạnh mẽ đẩy vào miệng đối phương. Long Tuyền thống khổ thét lên, đem thiết quyền đầy mũi nhọn hung hăng xỏ xuyên qua bụng Bạch Luật.

Cả người Bạch Luật run rẩy, nước bọt, máu, thịt nát tràn ra khóe miệng, ruột gan rách nát, người bị hất văng gần trăm thước.

Đường Viễn lẳng lặng tựa vào trên cửa, hai tay buông thõng xuống trên mặt đất, ngón cái tay phải giật giật, ánh mắt trống rỗng thẳng tắp nhìn về phía nơi nào đó như muốn tìm kiếm cái gì, yết hầu gian nan phát ra vài thanh âm mỏng manh.

A Mỹ đứng gần đó há miệng thở dốc, nghẹn họng trân trối mà nhìn Đường Viễn, phảng phất trong nháy mắt bị một cỗ áp lực lớn không gì sánh được do thiếu niên khác thường này diễn xuất tạo ra, cả không gian ngập trong bi tráng, hô hấp cũng thật khó khăn để tiến hành.

Trên mặt Từ Hải Ưng không có biểu tình gì, anh nhìn ánh mắt trống rỗng của Đường Viễn đột nhiên giật giật. Chỉ trong chớp mắt, ánh mắt đó sáng lên, làm như tìm được anh trai Bạch Âm, mang theo vô tận

thỏa mãn cùng quyến luyến, sự ấm áp phô thiên cái địa ập đến trong khoảnh khắc này hình thành sự đối lập mãnh liệt với khí tức lạnh lùng vốn có của bản thân.

Khóe môi Đường Viễn treo lên một nụ cười cực nhạt, ánh mắt tựa hồ như không muốn, lại tựa hồ mang theo an tâm, trong phút chốc xám trắng, rốt cuộc không có khí tức.

Qua thật lâu, cho đến khi Đường Viễn từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ mông, mọi người mới hồi phục tinh thần lại.

"Thần tình vừa rồi… là gọi anh ư?" Từ Hải Ưng lẩm bẩm nói: "Tốt, tốt, rất tốt, diễn biến tâm lý, biểu cảm rất khá…"

Hạo Dương nhìn chằm chằm Đường Viễn, đột nhiên nói: "Người chưa từng trải, chưa từng diễn bất cứ vai nào, rất hiếm khi có thể diễn sinh động một nhân vật như vậy, nếu tôi nhớ không nhầm, cậu mới 17 tuổi phải không?"

Thạch Phi vốn ngây người một bên lập tức phản ứng, không đợi Đường Viễn đáp lời, anh đã nhìn Hạo Dương, không vui nói: "Ảnh đế, có vài người từ nhỏ đã được coi là thiên tài diễn xuất."

"Ha hả…" Hạo Dương cũng không giận, chính là gật gật đầu, đứng dậy đi đến trước người Đường Viễn, cúi đầu nhìn hắn, nói: "Đích xác tôi không có nhìn nhầm, cậu là thiên tài hiếm có, có thể hát, có thể viết nhạc, lại có thể diễn. Tôi rất chờ mong lúc hợp tác với cậu, Đường Viễn."

Sau giờ tự học, nhóm Dịch Cử đưa Đường Viễn về khu nhà trọ của giáo sư.

Trần đặt tay lên bả vai Đường Viễn, cười hì hì nói: "Gấu mập! Cậu hiện tại là truyền kì của soạn hệ chúng ta, truyền kì của đại học A! Khi cậu phải diễn, bọn tôi nhất định sẽ chép bài đầy đủ cho cậu."

"Cậu có mà muốn chép bài cho Hoa Dung ấy!" Trương Thụy không khách khí mà đá Trần một cước, cũng đặt tay lên bả vai Đường Viễn, tay kia thì đặt trên vai Dương Tuấn, hừ hừ nói: "Gấu mập! Cậu không cần để ý vụ này. Bọn tớ sẽ ghi âm bài giảng của giáo sư gửi qua hòm thư cho cậu. Ở phim trường phải chú ý xử lý tốt mối quan hệ với các nhân viên biết không? Cái nghiệp diễn viên này cũng không dễ dàng! Hơn nữa, đạo diễn Từ cũng nổi danh là một nhân vật khó tính, không quản ai là ảnh đế ảnh hậu, diễn không tốt lập tức mắng, mắng vô cùng khó nghe, cho nên —— "

"Được rồi được rồi, về sau mọi người thay nhau giúp cậu ấy ghi âm bài giảng và ghi bài." Dịch Cử chặn đứng lời lảm nhảm của Trương Thụy, hướng Đường Viễn cười cười, đưa gói thịt kho tàu qua: "Hâm nóng lên rồi ăn, bọn mình đi đây!"

Đường Viễn cười phất phất tay với đám bạn, xoay người vào nhà. Hướng Đông ngồi trên bồn hoa gần đó, hút thuốc, nhìn đám thiếu niên, khóe môi hơi hơi mang ý cười.

Đường Viễn vừa mở cửa, Cố Thiếu Cảnh kéo vang pháo hoa, hưng phấn nói: "Đương đương đương ——! Hoan nghênh chị dâu chiến thắng trở về—— ngô! Gấu mập, cậu lại xoa đầu tôi! A a a! Sao mấy người toàn thích xoa đầu bản thiếu gia thế hả?"

Mèo Mun thí điên thí điên chạy tới, cọ cọ chân Đường Viễn, lại đặc biệt khinh bỉ liếc mắt nhìn Cố Thiếu Cảnh một cái, nhanh nhẹn mà nhảy lên trên ghế sa lông, vừa chụp vừa cắn gói Cadic.

"Vệ sĩ của em vẫn ở dưới nhà, còn chưa đi. Có muốn gọi anh ta ăn khuya không?" Tâm tình của Cố Viêm hôm nay đặc biệt tốt, từ phòng bếp lộ nửa người ra ngoài, dựa vào cửa gỗ, vươn tay nói: "Thịt kho tàu? Đem lại đây anh hâm nóng cho."

Mặt Đường Viễn không đổi sắc, lại gần đem thịt kho tàu đưa qua, không ngờ Cố Viêm bắt lấy tay hắn kéo vào phòng bếp, đặt ở trên cửa. Cố Thiếu Cảnh mãnh liệt tăng âm lượng ti vi, vuốt đầu mèo Mun, ác ác kêu lên: "Mèo Mun, mau nhìn! Kim cương biến hình lập tức muốn ghen tị!"

Cố Viêm: "…"

"Lần trước làm măng rất đài." Đường Viễn vuốt ve bàn tay to đang giữ sau gáy mình, quét mắt nhìn gói Oreo to đùng đã mở trên thớt, nói: "Ngày mai anh về nhà, đừng cho cậu ấy đi theo."

Cố Viêm dùng chân đóng cửa phòng bếp, vòng tay ôm thắt lưng Đường Viễn, dẫn đến gần bếp, dùng chiếc đũa gắp một khối măng vừa nấu, thổi thổi, đưa tới bên miệng Đường Viễn, thấp giọng hỏi: "Hôm nay diễn thử, nhớ tới Du Hồng hay Hướng Đông?"

"Điều tra cái người tên là Hạo Dương." Đường Viễn đáp phi sở vấn, há mồm ăn măng. Sau đó đầu hắn húc lên, trán đập thẳng vào cằm Cố Viêm. Cố Viêm nhăn nhó kêu lên một tiếng đau đớn.

"Anh đi gọi Đông tới ăn cơm." Đường Viễn nhân cơ hội xoay người, rời khỏi vòng tay Cố Viêm, nói: "Nhiệm vụ liên quan đến Stephen, nhớ để cho anh một suất."

47. Chương 47: Scandal Giáng Sinh (nhất)

Đoàn phim Tuyệt Sát chính thức khởi động máy vào mùng 1 tháng 12, nam số 2 Đường Viễn cùng người diễn chung Hoa Dung lần lượt rời thành phố A đến thành phố S để tiến hành quay phim.

Cuối mùa thu đầu mùa đông, tuyết còn chưa rơi nhưng nhiệt độ không khí đã chợt giảm xuống. Tin tình cảm trong giới giải trí vẫn ùn ùn như trước, fans của Đường Viễn lớn mạnh thành đàn, nhóm nữ sinh cơ hồ mỗi ngày đều phải thổi quét tất cả các diễn đàn lớn nhỏ, dán tất cả các ảnh chụp của Đường Viễn.

Đại bộ phận truyền thông đều theo dõi đưa tin ảnh đế Hạo Dương, diễn viên Tào Băng, ca sĩ Kiều Mạch, cùng với các loại tin tức của tân nhân mới đa tài Đường Viễn. Còn hai ngày nữa là lễ Giáng Sinh, người từng oanh động giới giải trí khi đền bù vi phạm hợp đồng để gia nhập vào công ty Thành Duệ – Kiều Mạch lần thứ hai bị buộc cùng Cố Viêm với chuyện tình cảm dây dưa chưa dứt.

"Mấy hôm trước, tay săn ảnh đã chụp được một tấm hình của Kiều Mạch cùng một người đàn ông tiến vào KTV lúc nửa đêm. Tuy người đàn ông này đeo kính râm cùng khẩu trang, nhưng từ bóng dáng xem ra thì cực giống với người lãnh đạo tiền nhiệm của Hoa Thiên – Cố Viêm…"

Đường Niệm hừ một tiếng, tắt đi radio trên xe, mang Tia Chớp đi trung tâm chăm sóc thú cưng để tân trang lại nhan sắc, lại đi siêu thị mua một đống lớn đồ ăn Đường Viễn thích, còn thuận tay mua cho mèo Mun mấy túi Cadic, vui vẻ ngâm nga một đoạn nhạc, lái xe đến nhà ông bà.

"Bà ơi, ông nội đi đâu rồi ạ?" Đường Niệm ôm bà, chớp chớp mắt nói: "Ngày mai cháu đến thăm tiểu Viễn, bà nấu ăn rất tốt mà! Tiểu Viễn thích ăn thịt, làm giúp con đi a!"

"Được, được." Bà nội ha hả cười, hướng thư phòng chỉ chỉ, nói: "Ông đang luyện chữ. Bà làm hai phần nhé, lần trước xem video của Viễn Viễn, bà thấy nó gầy lắm đấy. Không phải chỉ diễn một vai xuất hiện trên màn ảnh không nhiều lắm, cũng không có lời kịch hay sao? Sao lại gầy thế cơ chứ? Niệm Niệm a, lần này đến đó nên chú ý chăm sóc em nó cẩn thận nhé, quần áo cũng nên mang đi vài bộ, dạo này trời lạnh rồi…"

Bà lại đưa tay sờ sờ đầu Tia Chớp, nói: "Niệm Niệm cho mày đi cùng hả? Đem Tia Chớp đi cũng được, Viễn Viễn chắc cũng nhớ nó lắm."

Tia Chớp như nghe hiểu, cọ cọ cánh tay bà, cái đuôi xù vểnh lên, ve vẩy.

Đường Niệm cầm một quả táo trên bàn trà, một bên gặm một bên đi thư phòng, lầu bầu nói: "Ông ơi, hết năm nay con sẽ đăng kí mở công ty, ông đặt tên cho công ty giúp con đi…"

Ông nội Đường Niệm hạ xuống nét bút cuối cùng trên giấy Tuyên Thành, thở dài, thời điểm quay đầu lại liền nở nụ cười, hỏi: "Ngày mai con đến chỗ Viễn Viễn hả?"

"Thuỳ vị Hà quảng ?

Nhất vi hàng chi.

Thuỳ vị Tống viễn ?

Xí dư vọng chi."

Đường Niệm tựa người vào khung cửa, nhìn hàng chữ chưa khô, lực đạo vừa phải, như rồng như phượng, cậu giật mình, vẻ mặt nháy mắt ảm đạm, thấp giọng nói: "Ông ơi, thật sự không tìm thấy sao?"

Ông nội cậu lắc đầu, buông bút lông, nhìn hàng chữ, cười nói: "Niệm Niệm, cháu có biết mấy câu Kinh Thi này có ý tứ sao không?"

"Bà đã từng nói, đặt tên cho anh ấy là Vi Hàng…" Đường Niệm tiến lại gần, sờ sờ hai chữ "Vi Hàng" trên tấm giấy, nói: "Là hi vọng anh… Khi anh ấy trưởng thành, mặc kệ gặp phải chuyện gì, mặc kệ khoảng cách có bao xa, đều có thể tung bay như cỏ lau, biết về nhà."

Sờ sờ đầu Đường Niệm, ông nội cậu mỉm cười nói: "Thời điểm con cùng Viễn Viễn sinh ra, ông ngoại con nhớ tới Vi Hàng, thế là như chui rúc vào sừng trâu ấy, muốn đặt một đứa là Vi, một đứa là Hàng. Sau, bà ngoại con nói, Vi Hàng khẳng định còn sống ở đâu đó, chờ đến khi nó trở về nhà, thấy hai em trai sinh đôi này thì biết gọi thế nào? Vi Vi? Hàng Hàng?" Ông đặt tờ giấy Tuyên Thành sang một bên, buồn bã nói: "Kia là loạn bối phận, không ổn, không ổn."

"Vậy tên công ty là Vi Hàng đi! Ông, con nhất định sẽ đem công ty phát triển mạnh mẽ, thật nổi tiếng. Mặc kệ anh ấy ở nơi nào đều có thể thấy được, biết chúng ta còn đang tìm anh ấy." Mắt Đường Niệm đỏ bừng, sau đó cậu cùng ông bước ra khỏi phòng.

Ngày hôm sau, thời điểm Đường Niệm gõ cửa, Jason ở cửa đối diện ngáp đi ra, chỉa chỉa con mèo đen hung thần ác sát cạnh chân, hai tay tạo thành hình chữ thập bái bái, khóc không ra nước mắt nói: "Cứu thế chủ, cậu đã tới! Mau dẫn nó đi ngay đi! Tôi biết là cậu định dẫn nó đi thăm người mà! Mau dẫn đi, mau dẫn đi a!"

Đường Niệm: "…"

Vì thế, sau khi mèo Mun biến phòng Jason thành bãi chiến trường lộn xộn, nó hùng dũng oai vệ, đầy khí phách hiên ngang xông thẳng vào xe Đường Niệm. Mèo Mun nhảy lên băng ghế sau ngồi cạnh Tia Chớp, tỏ thái độ hầm hừ trước nay chưa từng có, giương vuốt, lừ lừ tỏa ra áp suất thấp, đại thể nội dung chính là: "Đồ ngốc này đừng có đùa giỡn ta! Ta đang rất tức giận, cào mi, cào mi, cào chết mi đó."

Đường Niệm ôm bụng cười, để xe đứng bên đường nhìn hai con vật một hồi, sau đó gọi điện thoại cho Đường Viễn, người nghe chính là A Mỹ.

"Này, Đường Niệm." A Mỹ từ khi trở thành người đại diện của Đường Viễn đã sớm làm quen với Đường Niệm và nhóm Dịch Cử. Lúc này, cô đang đứng ngoài sân, cầm microphone, bất mãn nói: "Cậu nói xem, cái cô Kiều Mạch kia có phải có cừu oán với Đường Viễn hay không? Có một cảnh thôi mà NG hơn mười lần rồi. Cô ta có muốn diễn không đây? Lần nào đối diễn với Đường Viễn cũng phải không ngừng NG mới hài lòng, với người khác thì có vậy đâu. Cậu không biết chứ, hiện giờ mặt của Từ đạo diễn đã tái rồi."

(NG là "No Good". Đó là những cảnh quay hỏng, phải quay lại.)

"Kiều Mạch?" Đường Niệm dùng kính chiếu hậu sửa sang lại mái tóc, nổ máy, quay lại nhìn hai con vật phía sau, dùng hình dáng của miệng khi phát âm ý nói: "Sát! Có người dám bắt nạt tiểu Viễn!"

Mèo Mun xoát một cái giương vuốt ra, cả giận: "Miêu ngao!"

Tia Chớp cũng xoát mà vươn móng, cả giận nói: "Uông ngao!"

Đường Niệm nhe răng, cả giận nói: "Ba tiếng nữa em sẽ đến!"

A Mỹ: "…"

A Mỹ đỡ trán thở dài, mới vừa cúp điện thoại, chấn động lại bắt đầu. Cô cúi đầu vừa thấy, thiếu chút nữa trực tiếp bật dậy, vội vội vàng vàng đè xuống tiếp nghe, vẻ mặt cả người lẫn vật đều vô hại tươi cười, sáng lạn vô cùng: "Sếp, ha hả a…"

Cố Viêm gõ cái bàn, cảnh vệ viên đóng cửa lại: "Vẫn còn diễn sao?"

"A, đúng vậy, hôm nay tiểu Viễn phải diễn một hồi lúc rạng sáng, cơm trưa chưa ăn, ngày hôm qua ngủ bảy giờ…." A Mỹ oa oa bắn một tràng khai báo tất tần tật mọi việc xảy ra. Cô có giác quan thứ 6 rất mạnh,

hơn nữa bình thường Cố Viêm luôn luôn lạnh như băng, bây giờ hôm nào cũng gọi điện hỏi thăm Đường Viễn ít nhất một lần, tần suất dày đặc như vậy, không phát hiện ra có chuyện gì thì mới là lạ.

Cố Viêm nhíu nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đồng hồ treo trên tường, dừng một chút, nói: "Rạng sáng tôi sẽ đến đó."

A Mỹ: "… Vâng."

"A Mỹ! Qua đây! Đường Viễn phải trang điểm lại! Đổi cảnh! Nhanh lên!"

A Mỹ "Ai" một tiếng, lập tức chạy trở lại.

Hình tượng của Hạo Dương khi chưa biến dị là mặc các trang phục bình thường, sau khi biến dị thì phi thường cố định —— quần ngân bạch, áo đen, giày chiến, súng và mã tấu màu bạc, bởi vì dị biến mà có tốc độ, khả năng bắn giết cao, khứu giác cực kì linh mẫn.

Cảnh quay này chính là: Bạch Âm (Hạo Dương diễn) mang bạn gái Trần Y Thủy (Tào Băng diễn) về nhà, lần đầu tiên cùng Long Tuyền (Quách Tùng diễn) chính diện giao phong. Trần Y Thủy còn chưa chuyển hóa thành thợ săn dị biến, thiếu chút nữa bị Long Tuyền cắn chết. Đúng lúc đó, vốn yên lặng đứng ở góc tường, Bạch Luật (Đường Viễn diễn) đột nhiên ném bánh mỳ, nhảy ra đẩy Trần Y Thủy, chính mình lại bị Long Tuyền cắn một nhát. Máu ngập cổ họng, đột nhiên Long Tuyền thê thảm kêu lên. Nháy mắt chạy thoát, Bạch Âm mới biết máu của em trai mình có số lượng không nhiều kháng dị nhân.

"So với viết nhạc và hát, cảm giác diễn thế nào?" Hạo Dương đã đổi xong trang phục, đứng ở trước mặt Đường Viễn, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn.

Đường Viễn cũng không thèm nhìn Hạo Dương, ngáp một cái, quay sang A Mỹ nói: "A Mỹ, em muốn ăn thịt."

A Mỹ trong lòng quả quyết, cười chỉa chỉa cổ tay, nói nhỏ: "Chốc lát nữa anh trai em sẽ đến, còn nói mang theo một đống đồ ăn ngon và mang cả chú chó mập lẫn mèo nhỏ của em đi cùng nữa." Ân, tối nay còn có sếp Cố cũng đến đây, hì hì hi!

Mặt mày hớn hở, tâm tình Đường Viễn nháy mắt tốt đến không thể tốt hơn.

Xa xa Kiều Mạch cắn môi dưới, ánh mắt lạnh như băng mà nhìn Đường Viễn, tay nắm rất chặt một vật – cái ốc vít người đại diện vừa đưa cho, khóe môi giơ lên một độ cung nhỏ.

Mà gặp Đường Viễn tẻ ngắt, Hạo Dương cũng không xấu hổ. Phó đạo diễn hướng bên này hô vài câu, người ghi chép tại trường quay, nhân viên chụp ảnh, nhân viên phụ trách ánh sáng, từng người vào vị trí.

"Tính của trẻ con, lúc này giận, vụt một cái là cười được ngay." Hướng Đông buông kính viễn vọng, rút một điếu thuốc, ấn ống nghe điện thoại nói: "Tiểu Viêm, thân phận Hạo Dương này có vấn đề, em bảo Lầu hai tra thế nào rồi?"

Cố Viêm vừa ăn vừa ngồi trước máy tính, thuận miệng trả lời: "Anh mở máy tính đi, em yêu cầu Lầu hai đem tài liệu của anh ta cho anh. Tuy rằng che dấu rất tốt, nhưng giả chính là giả!" Dừng một chút, lại nói: "Anh Đông, đêm nay anh ngủ thoải mái đi."

Hướng Đông mở máy tính, nhận dữ liệu của Lầu hai, mỉm cười nói: "Như thế nào? Em tới đây thăm Đường Viễn sao? Lại ăn dấm anh đấy hả? Tính tuổi thì Đường Viễn gọi anh bằng chú cũng được đấy. Hơn nữa, anh hiện tại ——"

Cố Viêm trở mình một cái xem thường, không đợi Hướng Đông nói xong, lạnh nhạt nói: "Em cúp đây."

Đạo diễn hô "Action!"

Ảnh đế cùng Tào Băng dắt tay, đánh nhau thành thạo, kĩ thuật cao thì đã có đoàn đội xử lý. Hạo Dương cùng Tào Băng diễn xuất rất thật, không hề khô khan gượng gạo, cơ hồ làm tất cả các nhân viên trong trường quay lạc vào cảnh giới kì lạ, thậm chí có người có hơi hé miệng, trái tim đập bình bịch, cảm thụ áp lực đấu tranh quyết liệt, Từ Hải Ưng phi thường vừa lòng mà gật đầu.

Sắm vai nhân vật phản diện Long Tuyền, Quách Tùng cũng là một người có thực lực, bản lĩnh. Cùng ba đàn anh đàn chị nổi tiếng diễn chung, Đường Viễn không chút nào luống cuống, nói đúng hơn thì… hắn không biết luống cuống là cái cảm giác gì.

Bây giờ là diễn xuất, tất cả đều là giả, nhưng ở trước kia, đánh nhau, bắn súng, đổ máu, người chết… Những điều này Đường Viễn đều đã tự mình trải qua. Cho nên trong Tuyệt Sát , nhân vật Bạch Luật làm hắn cảm thấy có một vài nét gì đó trùng hợp với hình ảnh kiếp trước của chính mình.

Hạo Dương có một câu nói không sai, nhân vật này thực thích hợp với Đường Viễn.

Ở cảnh này, bốn diễn viên đều phải treo mình trên dây cáp.

Ngay tại thời điểm Đường Viễn ném bánh mì, nhảy lên đẩy Tào Băng ra, Quách Tùng nắm lấy Đường Viễn. Nhân viên phụ trách cáp treo đột nhiên kinh hô lên một tiếng. Đúng lúc đó, Quách Tùng mất đi cân bằng, trượt tay ra.

Hạo Dương cơ hồ không hề nghĩ ngợi, trên mặt đất lao thẳng lên, duỗi hai tay ra, quát: "Đường Viễn!"

48. Chương 48: Scandal Giáng Sinh (nhị)

Trên lưng Đường Viễn, hai dây cáp đã tuột một, dây còn lại "Băng" một tiếng lại bị bật ra.

Trong não Đường Viễn rất nhanh làm ra phản ứng, hơn mười thước độ cao, hơn nữa hoàn cảnh chung quanh rất nhiều dây, với hắn mà nói không đáng kể chút nào, nhưng ấn theo lẽ thường, đối một sinh viên phổ thông 17 tuổi mà nói, đây chắc chắn là sự cố.

Những người có mặt ở phim trường, ai cũng không dự đoán được ảnh đế là người đầu tiên phản ứng, lao ra tiếp người.

Kiều Mạch hơi hơi giương miệng, Tào Băng kinh hô một tiếng. Không đợi mọi người kịp phản ứng, Đường Viễn đã nặng nề ngã vào trên người Hạo Dương.

"Đường Viễn?" Hạo Dương đem hắn hộ vào trong ngực, ngay tại chỗ lăn vài cái giảm xóc lực đạo.

"Tôi không …" Đường Viễn vừa định ngồi xuống, kết quả vừa động, trong lòng hắn lộp bộp, nhất thời trên đùi truyền đến một trận xé rách đau đớn.

"Nhanh! Gọi xe cứu thương! Chân bị thương rồi!" Cánh tay Hạo Dương bị trầy xước chảy không ít máu. Một bên anh ôm Đường Viễn xem xét thương thế, một bên hướng nhân viên công tác quát: "Dọn đường, nhanh lên!"

"Đường Viễn, em có thể cử động được không? Động thử xem!" Tào Băng một đường chạy chậm lại đây, vén tóc ra phía sau tai, giúp đỡ Hạo Dương xem xét một phen, cau mày nói: "Khả năng gãy xương rồi…"

Kiều Mạch cắn cắn môi, cũng chạy lại, miệng nói: "Đường Viễn, em không sao chứ?", ánh mắt lại nhìn máu trên cánh tay Hạo Dương, hoa dung thất sắc, thét chói tai: "Hạo Dương, anh chảy nhiều máu quá!"

Nháy mắt khi Đường Viễn ngã xuống, A Mỹ cơ hồ nhìn thấy trước mắt mình đánh xuống chín đạo điện lôi rống giận, hoàn toàn trùng lặp với hình ảnh Cố Viêm phát uy. Cô run rẩy ôm đầu kêu lên: "Tiểu Viễn! Trời ạ! Sao em lại rơi xuống …. Xong xong… Chết rồi….."

Xa xa, Hướng Đông đang xem xét tư liệu Hạo Dương, cũng sớm chộp lấy cái chìa khóa xe trên bàn, như một trận gió lao ra ngoài.

Trên mặt Đường Viễn, từng giọt mồ hôi lớn theo hai má chảy xuống. Trước kia hắn cũng từng gãy xương, thậm chí từng bị thương nặng hơn nhiều, nhưng lúc đó xương cốt tương đối cường tráng, năng lực chống cự đau đớn cũng mạnh hơn nhiều thân thể 17 tuổi chưa kinh quan huấn luyện này.

"Dây cáp là ai kiểm tra?" Mặt Từ Hải Ưng đều tái rồi, anh chỉ vào nhân viên công tác đang giúp Quách Tùng cởi dây quát: "Tôi hỏi dây cáp là ai kiểm tra ?"

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, một số phóng viên được cho phép chụp vài kiểu ảnh trong cảnh quay liều mạng chĩa máy ảnh, camera, loang loáng bùm bùm, người ngã ngựa đổ mà bám theo tới tận bệnh viện.

Cho nên, Đường Niệm vui vẻ lái xe đến trường quay, rút chìa khóa tiến vào, nhìn nhân viên công tác đang buồn bực mà chỉnh lý lại đống hỗn độn. Mà đám nhân viên nhìn cậu thì cả kinh, nghẹn họng nhìn trân trối.

May mắn có một người hóa trang đã từng gặp qua Đường Niệm, biết cậu là anh sinh đôi của Đường Viễn, hơn nữa cậu bé này cũng không dễ chọc, có tính "đệ khống" rất mạnh, liền đã chạy tới vỗ vỗ bả vai Đường Niệm, nhỏ giọng an ủi: "Hoàn hảo, không xảy ra chuyện lớn, bác sĩ nói em trai cậu chỉ bị gãy xương, dưỡng mấy tháng —— "

"Cái gì?" Đường Niệm nổi giận gầm lên một tiếng, khó có thể tin mà quát: "Anh nói cái gì? Tiểu Viễn bị gãy xương?"

"Anh, em thật sự không có việc gì, ngô… Cái này là bà nội làm sao? Anh? Anh cũng ăn một chút đi." Đường Viễn một bên há miệng, dùng sức nhai thịt, một bên rầm rì: "Anh, anh đem sườn xào đẩy gần cho em, em không với tới…."

Đường Niệm ngồi ở trên giường, sắc mặt xanh mét. Vốn chuồn êm vào bệnh viện, mèo Mun nhìn gói Cadic trong tay Đường Viễn, nhảy lên đùi phải hắn khều đến khều đi. Tia Chớp thì ngồi chồm hổm trên mặt đất, thè lưỡi, mắt nhìn theo mèo Mun nhích tới nhích lui.

"Tiểu Viễn, vụ điện ảnh này không chơi nữa, vi phạm hợp đồng anh chịu." Từ khi vào bệnh viện, Đường Niệm không rên một tiếng, lúc này rốt cục nói chuyện, một bộ giọng điệu không thể thương lượng, đông cứng nói: "Anh gọi điện thoại cho Thạch Phi."

Trong lòng Đường Viễn ấm áp, nhớ tới lần đó uống say, chân chính tiểu Đường Viễn hướng mình tỉ mỉ lộng nhãn, nói muốn mình thay cậu ấy trở thành minh tinh nổi tiếng. Đường Viễn đã nghĩ cười, quai hàm lại đang bận làm việc. Hắn đành dùng chiếc đũa trạc Đường Niệm đang mím môi, lại đi trạc di động, cười nói: "Anh à, người đàn ông chân chính phải va chạm nhiều thì tài năng lớn lên a. Anh xem em cũng không có việc gì sao? Hơn nữa, đóng phim chính là có phiêu lưu a! Anh, anh xem —— "

Đường Viễn chỉ chỉ "Núi nhỏ" ở góc tường, cố ý đùa Đường Niệm cười: "Là minh tinh thật tốt a, nhiều người đến tặng hoa như vậy, còn có một đống đồ ăn. Chúng ta ăn không hết liền bán đi? Bán lấy tiền quyên ra ngoài."

"Còn đùa được!" Đường Niệm nhịn không được cười ra tiếng, gọt vỏ táo đưa cho Đường Viễn, nghiêm mặt nói: "Em xem em đi, vận khí c** chó gì mà tai nạn ngay trước đêm Giáng Sinh. Ngày mai Giáng Sinh, dự báo thời tiết nói có tuyết rơi, anh còn định mang em đi trượt tuyết…"

Đường Viễn trở mình một cái xem thường, ngậm quả táo, hướng Tia Chớp nghiêm túc nói: "Nguyên lai hai ta đã cùng một giống? Đây là anh trai sinh đôi của ta, vậy anh ấy cũng cùng giống với mày, Tia Chớp, đi, đem quả bóng của mày lại đây cho anh ý chơi cùng nào!"

Tia Chớp lắc lắc cái đuôi, lập tức chạy đi ngậm quả bóng.

"…" Đường Niệm: "Ta kháo! Tiểu Viễn, gần đây em to gan thật! Xem bí tịch độc môn trị em trai đây, mười tám sờ, …"

"Ha ha ha… Anh… Nhột… Ha ha ha…"

Nghe tiếng cười giòn tan truyền ra cách vách, Hạo Dương nhếch khóe môi, cánh tay trầy da không nghiêm trọng lắm, bác sĩ rửa sạch, bôi thuốc, quấn băng vải đã xong. Lúc này, vô số fans hâm mộ của ảnh đế đã tìm đến cửa bệnh viện, áo bông, găng tay, băng rôn, sôi nổi muốn bồi Hạo Dương qua đêm bình an cùng lễ Giáng Sinh.

Mấy phóng viên đã gấp gáp tạo một chuyên mục tin tức về Tuyệt Sát , những tấm ảnh chụp toàn bộ hiện trường phủ kín các mặt báo, rồi lấy tốc độ mau lẹ tràn đầy các quầy hàng tạp chí, hơn nữa, những góc chụp thật khiến người ta phải mơ màng, tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía.

Cố Viêm một cước đá xe, quát: "Như thế nào mà chậm như vậy?"

Cố Thiếu Cảnh nuốt ngụm nước miếng, rướn cổ lên nhòm mấy tờ báo, mắt liền trợn lên trong nháy mắt.

"Chàng trai đa tài, tân nhân vương Đương Viễn té ngã bị thương, nghi lấy được tình cảm của nữ diễn viên Tào Băng."

"Tân nhân vương Đường Viễn gặp sự cố cáp treo bị thương, ảnh đế Hạo Dương phấn đấu quên mình cứu người."

"Tân quý nhân Đường Viễn ngoài ý muốn té ngã trong trường quay, nguyên đồng môn Kiều Mạch nóng lòng vứt tình."

Tiếp đó là một loạt hình ảnh ngoài lề của ba người, cộng thêm một số bức tổ phim cố ý tung ra ngoài, đó là bức ảnh các diễn viên liếc mắt đưa tình với nhau. Mà mấy chuyện diễn viên này còn chưa tính, khi Cố Thiếu Cảnh làm bộ mặt phẫn nộ truy cập vào mạng tìm tòi tin tức thì cả người liền Sparta.

Chỉ thấy, đứng đầu diễn đàn là một lực lượng không thể khinh thường, giống như thế lửa cháy theo gió thiêu trụi đồng cỏ, vô cùng nhanh chóng mà thổi quét đêm Giáng Sinh.

"Tin tức số 1 đêm Giáng Sinh: rốt cục xác định CP của ảnh đế Hạo Dương—— Hạo Dương X Tiểu Viễn!"

"Tin tức, tin tức cuối cùng đêm Giáng Sinh: tuyệt thế tiểu thụ hiện thế, Hạo Dương cùng Quách Tùng khiêu chiến!"

"Oa! Mau nhìn ánh mắt thâm tình của Hạo tổng công này, chỉ vì tiểu Đường Viễn mà phóng điện a!"

Ở trong lòng Cố Thiếu Cảnh, hai tay cậu nhanh chóng tạo thành chữ thập, thắp hương bái Phật, niệm một vòng lớn tất cả các thần tiên cậu biết, không quản Đông Tây Nam Bắc. Cậu thầm nghĩ 'may mắn ông anh trai mình không thích nghịch di động mà vào mạng a'. Nhưng có vẻ niệm nhiều Phật nhiều Chúa quá, các ngài lại đùn đẩy nhau trốn việc không hiển linh, thế nên, lái xe đột nhiên phanh gấp, cậu mở mắt trừng trừng mà nhìn chiếc di động của mình hoa lệ bay ra, tiếp đó, bàn tay to của Cố Viêm duỗi ra tiếp được cái điện thoại một cách đẹp mắt. Có thể gọi là khí phách!

"Anh… anh mau nhìn! Người ngoài hành tinh!" Cố Thiếu Cảnh lập tức vươn một tay chỉ ra ngoài cửa sổ xe, bám lên người Cố Viêm đoạt lại di động.

Cố Viêm vốn là nhìn mấy cái ảnh và tin tức Hạo Dương ôm bế Đường Viễn đã vô cùng tức giận, một mớ áp suất thấp đã lượn lờ quanh người. Giờ lại bị Cố Thiếu Cảnh bám vào, anh lập tức tiện tay gõ đầu Cố Thiếu Cảnh, đem điện thoại di động bắt được giơ ra trước mắt, nhíu mày lạnh nhạt nói: "Để anh coi xem có gì —— "

Chưa nói hết câu, Cố Thiếu Cảnh liền kinh khủng mà mở to hai mắt, nhìn ông anh trai lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, từ hình người lập tức biến thân thành lão hổ lớn, lửa cháy phừng phừng, hai mắt phát ra từng đạo sét, cái miệng máu mở ra rồi lại ngậm lại, răng nghiến kèn kẹt, gân xanh nổi rần rật trên trán, hỏa cầu trong cổ họng lăn qua lăn lại…

Người lái xe nuốt ngụm nước miếng, rõ ràng cũng cảm nhận được áp lực cùng lửa giận của sếp… Cùng với biến thân cái gì…

"Lập ngay một cái nick cho anh!" Hỏa cầu đoạt mạng trong tưởng tượng thế mà không có phun ra, Cố Thiếu Cảnh sửng sốt ba giây, sau cân nhắc ý tứ Cố Viêm, bật người, ưỡn mặt hắc hắc cười: "Anh, chẳng phải anh muốn trải qua Giáng Sinh với Gấu mập sao? Không cần chú ý diễn đàn này làm gì! Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, em với chị Lãnh Đông sẽ lên diễn đàn nói chị dâu là của anh. Anh cứ an tâm đi với người ta đi a."

Cố Viêm hừ một tiếng, lão hổ cực lực áp chế lửa giận, sắc mặt xanh mét.

Năm phút đồng hồ sau.

Cố Viêm quát: "Đăng kí một cái nick cho lão tử ngay lập tức!"

Cố Thiếu Cảnh: "…"

Vì thế, từ đêm Giáng Sinh đến Tết Nguyên đán, các trang wed, diễn đàn lớn nhỏ đều xui xẻo hỗn loạn tập thể.

[Hổ đại gia mới là tổng công]: Đường Viễn là lão bà của ta, mẹ nó, ai dám gán ghép lung tung, ta xả cho toàn băng đạn giờ.

[Thang phấn một ngàn lẻ một đêm]: Hổ gia thật khí phách! Cầu bạo phiếu.

[Ta yêu yêu yêu Hạo Dương dương dương]: Kháo! Còn Hổ đại gia? Tôi xem nhiều lắm thì chỉ là hổ trụi lông! Người Hạo Dương của chúng ta coi trọng mà cũng dám cướp? Bắn chết giờ, lăn đi!

[Tiểu meo meo cười tủm tỉm]: Nhược Nhược hỏi một câu, Hổ đại gia chính là đàn ông hả? Không phải chị em gái nào đó chứ? Chẳng lẽ là ngạo kiều muội muội? Ôi! Dù gì Hạo Dương cũng là ảnh đế, chúng ta làm sao xứng, hai người đó đến với nhau là hợp nhất rồi!

[Hạo Dương x Tiểu Viễn trăm năm hảo hợp]: Các chị em! Giáng Sinh năm nay có thể nói là ngày yêu nhau đầu tiên của Hạo Dương đại đại cùng tiểu Viễn ngoan ngoan nha! Ngày kỉ niệm thật nhiều ý nghĩa a! Ngao ngao ngao…. Ta vừa nghĩ đến bọn họ thế này, rồi thế này, ….lại thấy kích động quá đi!

Cố Thiếu Cảnh trợn mắt, xoa xoa tay, phẫn nộ nói: "Anh ơi? Di động của em sắp bị anh nắm vỡ rồi…. Nhẹ tay, nhẹ tay a, nó vô tội, vô tội mà! Em giúp anh ý kiến nhé, được không? A! Đệch… Vỡ đến nơi rồi!"

Hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, Đường Viễn đã ăn một cái núi nhỏ đồ ăn, đuổi Đường Niệm về khách sạn tắm rửa, thuận tiện thu xếp cho mèo Mun cùng Tia Chớp, dù sao, bệnh viện cũng cấm mang vật nuôi vào.

Hướng Đông tựa người bên khung cửa, dùng ngón cái sát sát khóe môi, nhìn đùi phải Đường Viễn quấn thạch cao, hỏi: "Còn đau không?"

Đường Viễn "Ân" một tiếng, chỉ trên bàn ăn, cười nói: "Thuốc tê vừa mới hết hiệu lực, có chút đau, anh còn chưa có ăn cơm đi? Những món này là do bà nội em làm, anh nếm thử một chút đi, ăn rất ngon."

Hướng Đông đi qua, chọn miếng thịt ăn, cười sờ sờ đầu hắn, nói: "Ngon lắm, em thật giống em trai anh. Cậu ấy cũng rất thích ăn thịt. Đường Viễn, chúc Giáng Sinh vui vẻ!"

Đường Viễn ngẩn ra, bật thốt lên hỏi: "Anh cũng biết ăn tết?"

Hướng Đông nhíu mày, thủ pháp thuần thục mà gọt vỏ táo, hỏi: "Cái gì mà biết ăn tết? Chẳng lẽ em biết trước kia anh không ăn tết?"

Trong lòng Đường Viễn lộp bộp, đang định tìm cái cớ xóa dấu vết, Cố Thiếu Cảnh đột nhiên như một trận gió xông tới, lôi kéo áo Hướng Đông, thuận tiện còn quay đầu, nắm tay quơ quơ, vẻ mặt "Chị dâu, bảo trọng nha!", nói: "Gấu mập, ngày mai tôi trở lại thăm cậu, chúc cậu may mắn!"

49. Chương 49: Hổ Đại Gia Mới Là Tổng Công (nhất)

"Cậu không ngăn được gió lạnh, hoặc là đi ra ngoài hoặc tiến vào, đóng cửa lại." Đường Viễn tựa đầu vào gối, gặm quả táo Hướng Đông vừa đưa cho. Thằng nhóc kia đã đứng giữa cửa cả phút rồi.

Mấy phút trước, Cố Viêm như một thùng thuốc nổ di động, mà sau khi thấy Đường Viễn, anh đột nhiên như bị chặt đứt dây dẫn, hỏa khí đầy mình không có chỗ thoát, đứng đần ra.

"Bác sĩ nói phải tĩnh dưỡng bao lâu?" Cố Viêm đóng cửa lại, đứng ở bên giường nhìn đùi phải bó bột to đùng của Đường Viễn.

Đột nhiên trong lòng Đường Viễn thấy buồn cười, dùng tay tùy ý gõ thạch cao, nói: "Thương cân động cốt một trăm thiên."

Thiên cân động cốt một trăm thiên: Thành ngữ chỉ trọng thương phạm đến gân cốt. Giống như người luyện võ không khỏi có thương tổn gân cốt, cần tu dưỡng cũng trăm ngày mới tốt.

Cố Viêm trầm mặc gần như dọa người, qua thật lâu mới cúi người xuống ôm Đường Viễn, giọng nói khàn khàn: "Tiểu Viễn, về sau chớ vào bệnh viện, anh không thể nhìn em nằm ở trên giường bệnh như thế này."

Không phải là không thích, cũng không phải là không nguyện ý, mà căn bản là không thể.

Đường Viễn lẳng lặng không nói gì, trên cổ truyền đến những nụ hôn vụn vặt mang theo độ ấm và tràn đầy tình cảm, tựa hồ như có từng giọt từng giọt rơi xuống che ấm đáy lòng, thức tỉnh một địa phương nào đó. Cảm giác này, rất kì quái cũng thật kì diệu!

"Còn muốn giúp anh có scandal hả?" Khóe môi Đường Viễn cong lên, rất nhanh lại mím lại thẳng tắp, hắn đưa tay đẩy đầu Cố Viêm ra, thuận tay đem quả táo gặm dở nhét vào miệng Cố Viêm, đùa nghịch đống thạch cao trên chân một chút, nói: "Tránh ra, tránh ra, đè nặng…"

Dấm khí cùng hỏa khí trong lòng Cố Viêm nháy mắt bị tưới diệt hơn phân nửa. Anh đem quả táo gặm hết, lại ấn Đường Viễn thân thân một trận, mặt vẫn tỏ vẻ giận, nói: "Em còn dám nói với anh scandal? Thằng Hạo Dương kia ở với em thật vui vẻ quá đi?"

Đường Viễn: "?"

"… Đệch!" Cố Viêm xem xét bộ dáng ngẩn ra, hoàn toàn không hiểu gì của Đường Viễn, mắng một tiếng, leo lên giường ngồi cạnh Đường Viễn, lấy di động ra, dùng sức mà ấn ấn điểm điểm, nhe răng nhếch miệng nói: "Em là lão bà của anh! Khi nào thì lão bà của anh bị lôi lên mạng nghị luận thế này! Hạo Dương kia là thằng quái nào —— "

"Câm miệng!" Đường Viễn che miệng Cố Viêm, mắt trợn trắng, nhỏ giọng nói: "Anh ta cũng đang ở bệnh viện, cậu kêu lớn như vậy làm gì?"

"Sao phải sợ?" Mặt Cố Viêm hầm hầm, anh trầm mặc một lát, cầm di động thả vào túi áo, hừ lạnh nói: "Cái diễn đàn ch* má, lão tử đánh cái ngáp cũng phá sập cả mớ."

Đường Viễn: "…"

Vì thế, bắt đầu từ lễ Giáng Sinh, tất cả diễn đàn BL trúng độc tập thể sập hết, sửa mãi không vào được.

Tiểu Lý, nhân viên kĩ thuật của BOF chán đến chết mà ngồi trên ghế xoay ngủ gà ngủ gật, miệng ngáp liên tục, mí mắt díp lại, mười ngón tay vẫn tung bay như ảnh, lẩm bẩm: "Cái đệch, hơn nửa đêm còn muốn tăng ca xử lý ba cái diễn đàn vớ vẩn này, sếp thật là… thịt gà mà cũng cần dao mổ trâu… Mà mấy cái diễn đàn này…. sao nói toàn ngôn ngữ hỏa tinh thế nhỉ? Đọc hiểu được chết liền…"

Cố Viêm cầm di động xoát xoát xoát, tâm tình thoáng chuyển biến tốt đẹp, ôm Đường Viễn nằm trên giường bệnh, vắt chân, rung đùi, tựa như đại gia cơm no rượu say xướng khúc khải hoàn, chỉ thiếu mỗi ngọn cỏ lông chó ngậm trong miệng mà thôi.

"…" Đường Viễn nhìn Cố Viêm đang chơi xếp gạch, khóe miệng giật giật, nhìn di động hỏi: "Đã 12h rồi, cậu không định về sao?"

Cố Viêm thực tự nhiên mà nghiêng đầu, hôn nhẹ lên khóe mắt hắn, nói: "Còn chưa có tặng em quà Giáng sinh."

Đường Viễn: "…"

"Cố Viêm."

"Ừ?"

"Tả Quang vẫn còn ở căn cứ sao?"

"Còn, sao thế?"

Đường Viễn hít một hơi, nhìn Cố Viêm, lộ ra một biểu tình trịnh trọng hiếm có, trầm giọng nói: "Cố Viêm, cậu có bệnh, đi đến chỗ cô ấy kiểm tra đi."

"Ừ, có bệnh." Cố Viêm chờ một tấm dài hiện ra, một lần tiêu rụng đi mười hàng, lại từ tầng chót bắt đầu chơi tiếp, khóe môi cong lên, lười biếng nói: "Bất quá, bệnh này rất khó trị, đã muốn nguy kịch rồi. Nhưng

giải dược có một viên, có thể quản anh đời đời kiếp kiếp." Anh quay đầu nhìn Đường Viễn, ánh mắt toát ra quang mang, thấp giọng hỏi: "Tiểu Viễn, cho em thời gian 5 năm có đủ không? Thời điểm anh 30 tuổi, chúng ta kết hôn nhé? Được không?"

Đường Viễn nhìn Cố Viêm trong chốc lát, đột nhiên chỉ vào đống quà trong góc tường, nói: "Tuyệt thế tiểu thụ là cái gì?" Không đợi Cố Viêm trả lời, hắn cầm lấy di động của mình, chỉa chỉa tin nhắn của Cố Thiếu Cảnh vừa gửi tới, nói: "Hổ đại gia mới là tổng công? Cậu tưởng công tôi? Chờ thời điểm 30 tuổi, rõ ràng cậu không phải đối thủ của tôi." Trong lời nói có ý, tuy rằng không trả lời câu hỏi năm năm ước định của Cố Viêm, nhưng hiển nhiên cũng không phủ định.

"…" Cố Viêm nheo lại mắt, xoay người đem Đường Viễn ngăn chặn, bàn tay sờ xoạng khắp nơi "tuần tra địa bàn", mặt mày gian xảo, bá đạo cùng xâm lược, trầm thấp nói: "Vậy hiện tại công đi!"

"Đinh linh linh —— "

Mặt Đường Viễn không đổi sắc mà ấn xuống chuông trên đầu giường, lại thuận tay cầm điều khiển từ xa bên cạnh, đè lên gáy Cố Viêm, thản nhiên nói: "Hổ gia, phiền toái tránh ra, hộ sĩ sắp đưa anh vào phòng vệ sinh."

Cố Viêm: "…"

"Ta kháo! Cái kia…. ngại ngùng a… tôi đi nhầm cửa! Các người cứ tiếp tục, tiếp tục a!" Nam hộ sĩ vừa nghe tiếng chuông vội chạy đến, "Phanh" mà đem cửa mở ra, lại "Phanh" mà đóng cửa lại, cái trán hiện lên một loạt đèn đỏ cộng thêm ba đường hắc tuyến, pia~pia~pia chạy xa .

Nhìn khuôn mặt Đường Viễn nháy mắt đen xì, Cố Viêm phì cười, ôm người mang vào buồng vệ sinh. Sau khi đặt Đường Viễn lên bồn rửa mặt, anh liền muốn cởi quần.

"Cố Viêm!" Đường Viễn giữ chặt thắt lưng, chỗ xương quai xanh lộ ra đã hồng một mảnh.

"Ân ~ ân?" Cố Viêm kéo dài câu, cố ý đùa hắn, cầm một cái ống quần, nhướng mày nói: "Cái gì nên nhìn, không nên nhìn anh đều nhìn cả rồi, em còn ngại ngùng gì chứ? Hơn nữa, lão bà của anh muốn giải quyết, chẳng lẽ ngoài anh ra, còn có người khác giúp em giải quyết hả?"

Đường Viễn vừa vội vừa giận, cùng Cố Viêm tiến hành quần đánh giằng co vài giây đồng hồ, cuối cùng đơn giản buông lỏng tay, tính tình lạnh nhạt phát tác, nói: "Được thôi, nước tiểu dây ra tay thì đừng có lằng nhằng!"

"Đã lâu không gặp a, vật nhỏ." Cố Viêm để Đường Viễn dựa lên người, một tay vòng ôm qua eo, tay kia cầm Đường tiểu đệ, đem cằm đặt trên vai Đường Viễn, híp mắt, xem kĩ đến xem kĩ đi, ngón tay không an phận mà xoa xoa nắm nắm hai hòn bên dưới, thần tình đầy hưng trí.

"…"

Đường Viễn quả thực tức đến khó thở, quay đầu cắn Cố Viêm một ngụm, cả giận nói: "Cố Viêm!"

Cố Viêm đau đến hít sâu một ngụm lãnh khí, vội hỏi: "Tốt lắm tốt lắm, không chơi nữa! Tê, tiểu Viễn, đừng cắn, nước tiểu nước tiểu nước tiểu nước tiểu nước tiểu…"

Cố Thiếu Cảnh dùng sức đem mắt dán vào kính viễn vọng, nhòm qua nhòm lại buồng vệ sinh bên kia, cả kinh hỏi: "Hai người bọn họ rốt cuộc đang làm gì? Vào trong đó đến 10 phút rồi a?"

"Đừng nhìn, đi ngủ." Hướng Đông ngậm điếu thuốc, giật lấy kính viễn vọng, kéo màn che lại cửa sổ, nói: "12h đêm rồi, ngày mai em còn phải trở về trường, nhanh chóng đi ngủ đi."

Cố Thiếu Cảnh nhấp nha nhấp nhổm, gấp gáp giành lại kính viễn vọng, chính là cướp thế nào cũng không được, cả giận nói: "Anh Đông! Anh làm gì a? Nhanh trả cho em! Cho em a a a a a a ——!"

"Anh trai em biết nơi này đấy." Hướng Đông bất đắc dĩ, chỉa chỉa mắt mình, xách Cố Thiếu Cảnh, vừa đi vừa nói chuyện: "Anh trai em luôn luôn có năng lực ngắm bắn rất cao. Em cho là, bị em nhìn chằm chằm trong thời gian dài như vậy mà cậu ta không có chút cảm giác gì sao?"

Cố Thiếu Cảnh cúi đầu, hoàn toàn ủ rũ, ôm cánh tay bị Hướng Đông tha đi, lầu bầu nói: "A, cho nên anh ấy mới ôm Gấu mập đi vệ sinh … Thật sự là, em cũng không phải chưa từng nghe qua…"

"Tiểu Cảnh, Giáng Sinh vui vẻ!" Hướng Đông xách cậu lên trên giường, cười cười, sờ soạng trong túi lấy ra một cái mặt nạ giáng sinh đeo lên, lại lấy ra gói kẹo tinh xảo đưa cho cậu, bộ dáng có vẻ buồn cười đáng yêu.

Cố Thiếu Cảnh nhấp nhếch môi, đôi mắt đột nhiên đỏ.

Khi cậu còn bé, mặc kệ là ngày Tết, ngày hội trong nước hay ngoài nước, Tuyết Lang sẽ ba ba ba mà mua rất nhiều kẹo cho cậu, hoàn toàn đem cậu trở thành Cố Viêm.

Mà sau khi Tuyết Lang chết, Hướng Đông cùng Du Hồng cũng học theo, thường tặng loại kẹo này cho cậu. Sau nữa, Du Hồng hi sinh, chỉ còn lại Hướng Đông, một năm rồi lại một năm, quà giành tặng cậu vĩnh viễn đều là loại kẹo này.

"Anh Đông, chúc anh Giáng Sinh vui vẻ!" Cố Thiếu Cảnh khụt khịt mũi, đem gói kẹo thả vào trong túi áo. Cậu vươn tay ôm Hướng Đông một cái, thấp giọng nói: "Anh Đông, khi anh già, em sẽ nuôi anh."

Hướng Đông bật cười, cốc trán Cố Thiếu Cảnh, đứng dậy tắt đèn: "Ngủ đi, hôm nay hẳn là sẽ có tuyết rơi."

"Ngô, tuyết rơi…"

Khí tức Đường Viễn hỗn loạn, ánh mắt nháy mắt mê ly, hắn nhìn xuyên qua khe cửa của buồng vệ sinh ra ngoài cửa sổ. Một chân của Đường Viễn không thể động, hắn bị Cố Viêm đặt trên bồn rửa mặt gặm đến hỗn độn bất kham, tiểu đệ cũng cứng rắn.

"Tiểu Viễn, chúc em Giáng Sinh vui vẻ!" Thanh âm Cố Viêm ám ách, anh cố ý lưu lại vài cái dấu hôn trên xương quai xanh rồi mới chỉnh lý lại quần áo Đường Viễn, đem người ôm xuống, ra khỏi buồng vệ sinh, thật cẩn thận mà đặt lên trên giường.

Cố Viêm nghiêng người ôm Đường Viễn, vén tay áo lên, lộ ra một cái vòng trang sức đỏ đậm, vòng trang sức có một mặt in đầu hổ to bằng móng tay cái, nói: "Đây là bùa hộ mệnh của anh, tặng em làm quà Giáng Sinh."

Bùa hộ mệnh của quân nhân là một loại tín ngưỡng tinh thần, tựa như trong truyền thuyết, 9 đuôi là 9 sinh mệnh của cửu vĩ hồ, không dễ dàng rời thân. Đường Viễn biết, khi Cố Viêm đem bùa hộ mệnh đưa cho hắn, chính là vĩnh viễn đem phía sau lưng giao cho hắn trên chiến trường.

"Anh đã có vòng cổ của em!" Cố Viêm chỉa chỉa cổ chính mình, lại quơ quơ món quà, cười ý bảo Đường Viễn cầm lấy.

Đường Viễn lẳng lặng mà nhìn Cố Viêm. Trong mắt hắn, bộ dáng Cố Viêm tươi cười này cùng đứa trẻ 10 tuổi lãnh khốc năm đó dần dần trùng hợp lại. Đường Viễn biết, mấy năm nay, tình hình Cố Viêm vẫn luôn không được tốt lắm.

Qua hồi lâu, Đường Viễn đột nhiên gợi lên khóe môi, từ túi áo bệnh nhân lấy ra một miếng đường, đưa cho Cố Viêm, nói: "Anh có chút ấn tượng mơ hồ, từ khi anh từ biên cảnh trở về căn cứ, anh vẫn luôn đem tiểu Cảnh trở thành cậu thì phải?"

"Năm nay chưa mua Oreo cho cậu, chốc lát đi siêu thị, thuận tiện mua quà cho Đông luôn. Sáng mai thay anh đưa cho cậu ấy nhé!" Nói xong, Đường Viễn cởi vòng tay xích hổ trên tay của Cố Viêm, nhớ tới cậu bé 10 tuổi lạnh như băng, bộ dáng thô bạo ngồi cạnh mình năm ấy, liền đưa tay sờ sờ đầu Cố Viêm, thản nhiên nói: "Tiểu Viêm, Giáng Sinh vui vẻ! Anh sẽ giữ cẩn thận 8 cái mạng này của cậu, ai cũng không thể lấy đi."

50. Chương 50: Hổ Đại Gia Mới Thật Là Tổng Công (nhị)

Siêu thị ở ngay phụ cận, anh có thể tự đi." Đường Viễn giật giật chân trái, lại lạnh nhạt nói: "Cho anh mặc mấy thứ này làm gì?"

"Ngụy trang a, gã họ Hạo kia không đơn giản." Cố Viêm mặc một bộ áo dài màu trắng, bề ngoài nhìn vô cùng cuốn hút, nháy mắt lộ ra một cỗ khí phách kiêu ngạo. Anh nhẹ cước bộ, ôm lấy Đường Viễn nhanh nhẹn quẹo trái, quẹo phải ra đến cửa bệnh viện, nói: "Anh cũng muốn cho em mặc một bộ áo dài a, cho nên thuận tay sờ xoạng luôn hai kiện, cũng không thể để một mình anh mặc áo blouse ra ngoài đi?"

Đường Viễn không nhìn Cố Viêm, ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn chằm chằm phía trước, vẻ mặt giật mình, miệng khẽ nhếch, một tay vẫn ôm cổ Cố Viêm.

"Như thế nào?" Cố Viêm buồn cười, theo tầm mắt của Đường Viễn xoay mặt lại, trêu chọc nói: "Không phải là tuyết … Đường Niệm?" Âm điệu mãnh liệt cất cao.

Đường Niệm mặc một đống áo khoác, người tròn vo như con gấu, âm điệu so với Cố Viêm còn cao hơn, tay cầm bình giữ nhiệt chuyên dụng hình gấu mèo của Đường Viễn, tức giận đến cả người phát run, hướng Cố Viêm quát: "Anh làm gì?"

Đời trước, Tuyết Lang chỉ mới biết phát cáu, chứ chưa biết sợ là cái quái gì. Nhưng hiện tại, chính hắn cũng không ngờ, mới vừa rồi bị Đường Niệm rống một cái, cư nhiên hắn lại không khống chế được mà run run.

"Anh —— tê!" Hiếm khi Cố Viêm bị người khác sử dụng đê-xi-ben loại cao khiêu chiến quyền uy như vậy, cổ họng vừa mới định rống trở về đã bị Đường Viễn gắt gao véo một đoàn thịt sau gáy, người nhất thời khựng lại, hít một hơi.

"Cố Viêm!" Đường Niệm đem bình giữ ấm chứa canh xương hầm đặt trên mặt đất, như một viên đạo pháo bắn lại gần, chỉ hận không thể một quyền đánh chết Cố Viêm, cả giận nói: "Con mẹ nó, anh cư nhiên dám ôm em trai tôi?"

Cố Viêm trợn trắng mắt, nghiêng người về bên trái, tâm nói 'Con mẹ nó, tôi còn hôn rồi! Chỗ này, chỗ kia đều đã hôn, cậu làm gì được tôi? Người là của lão tử, cậu được gọi là anh trai chính là đã chiếm đại tiện nghi lắm rồi đấy!'.

"Tiểu Viễn! Em!" Đường Niệm nhào vào khoảng không, tức giận đến nghẹn lại, lần đầu tỏ ra giận dữ với Đường Viễn, quát: "Em ăn mặc kiểu gì vậy? Cởi ngay ra cho anh! Xuống khỏi người tên khốn này ngay! Tay đặt ở chỗ nào vậy?"

Vốn là tâm tình của Cố Viêm rất tốt, vừa rồi tại bệnh viện, tuy rằng Đường Viễn không đáp ứng anh cái gì, nhưng cũng đã nhận vòng tay xích hổ của anh. Ít nhất thì, Đường Viễn không hề bài xích cùng kháng cự tình cảm của anh.

Mà việc có "ăn" Đường Viễn hay không, đó là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra. Cố Viêm còn muốn, muốn thừa dịp Đường Viễn đang đi đứng bất tiện, giá trị công kích giảm xuống, thuận tiện ăn nhiều đậu hũ một chút.

Kết quả, Cố Viêm sở hữu ý tưởng còn chưa kịp thực thi, đã đụng phải "đại bóng đèn" Đường Niệm .

Kỳ thật, Đường Niệm tới cũng khéo. Nguyên bản khi ở trong khách sạn tắm rửa xong, cậu ngồi trên ghế sa lông gửi cho Đường Viễn một cái tin nhắn. Đường Viễn trả lời rằng cậu không cần phải đến bệnh viện, buổi tối đã có hộ sĩ chăm sóc, cậu cứ ở trong khách sạn nghỉ ngơi.

Lúc ấy Đường Niệm mỏi rã rời, một ngày lái xe mệt đến ngất ngư, liền ngã vào trên ghế sa lông ngủ tít. Kết quả hơn nửa đêm tuyết rơi, mèo Mun cùng Tia Chớp lăn qua lăn lại, ầm ĩ hết cả lên khiến cậu thức giấc. Cậu bèn đứng dậy đi vệ sinh, sau đó lăn qua lộn lại trên giường vẫn không ngủ được. Híp mắt suy nghĩ một hồi, cậu quyết định nấu một nồi canh xương hầm, đạp tuyết đến tìm em trai.

"Anh, anh đỡ cái chân bó bột giúp em." Đường Viễn lấy sức, nhấc chân từ người Cố Viêm nhảy xuống. Bộ đồng phục bệnh viện – áo blouse nữ màu phấn hồng mặc trên người hắn có vẻ hơi nhỏ, nhưng lại hợp vô cùng với màu da trắng hồng của Đường Viễn.

Mặt Đường Niệm đen xì đến dọa người, không hé răng. Mặt Cố Viêm lại càng đen hơn, đã dòm thấy ngọn lửa cháy phừng phừng trong mắt.

Đột nhiên Đường Viễn cảm thấy có chút muốn cười.

Nếu tính tuổi của linh hồn, Đường Niệm phải gọi hắn một tiếng anh hoặc chú đi. Nhưng hiện tại, hắn thành một thiếu niên 17 tuổi, anh trai sinh đôi của hắn là một "đệ khống", cả ngày coi hắn như một đứa trẻ chăm sóc, bảo vệ, chiếu cố. Bây giờ, bên cạnh hắn lại thêm một người sinh ra dục vọng đối với hắn – Cố Viêm, không hôn chính là ôm….

Thở dài, Đường Viễn đột nhiên rất muốn mang theo mèo Mun cùng Tia Chớp đi tìm Hướng Đông.

"Anh, anh tức giận sao?" Đường Viễn nhìn bình canh xương hầm trên mặt tuyết tỏa ra nhiệt khí, liếm liếm môi, sôi nổi mà tính đi cầm lên, không ngờ dưới chân trượt một cái, Cố Viêm cùng Đường Niệm đồng thời cả kinh kêu lên: "Tiểu Viễn!"

Cố Viêm vốn vẫn đứng gần Đường Viễn, cánh tay vươn ra, lập tức ôm lấy, đột nhiên cả giận nói: "Em còn sợ một thằng nhóc xấu tính 17 tuổi hả?"

Rống xong, Cố Viêm ngẩng đầu nhìn Đường Niệm, lạnh nhạt nói: "Không phải cậu hỏi anh đang làm gì sao? Anh cho cậu biết anh đang làm gì!" Không đợi Đường Viễn phản ứng, Cố Viêm cúi đầu chạm môi vào môi hắn hôn một chập, sau đó ôm bổng người lên, nói: "Đường Niệm! Cậu xem rõ ràng chưa? Từ nay về sau, tiểu Viễn chính là người của tôi – Cố Viêm, "đệ khống" cậu không cần quá gà mẹ thế đâu!"

Nháy mắt, Đường Niệm chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, há miệng không nói được câu nào, nhìn chằm chằm Đường Viễn và Cố Viêm, thiên linh cái giống như bị búa tạ đục một lỗ. Qua thật lâu, cậu vẫn vô pháp điều chỉnh biểu tình trên mặt, ách cổ họng, hút không khí, nói: "Tiểu Viễn, hai người…"

Đường Viễn quả thực tức giận đến dạ dày rút gân, một quyền giáng thẳng vào cằm Cố Viêm, cả giận nói: "Cố Viêm!"

Vì thế, nhân viên siêu thị 24 giờ nơm nớp lo sợ thu tiền đưa tới của Cố Viêm, tìm tiền lẻ trả lại, run run nói: "Cám ơn…. quý khách!…hẹn gặp lại…."

"Không có lần sau!" Cố Viêm mặc một thân áo dài trắng, cằm đỏ bừng, trên gương mặt cũng có vài nơi hơi hơi tím.

"…" Người thu ngân nuốt ngụm nước miếng, tâm nói 'ôi mẹ ui, tuy rằng khá đáng sợ, nhìn mặt hơi bị bầm dập, nhưng bệnh viện này lại có một bác sĩ khốc vậy sao? Mà sao hơn nửa đêm, gần sáng anh ấy lại chạy đến đây mua Oreo và bao tay làm gì?'

Mặt Đường Niệm đen như đáy nồi, cậu hầm hầm đỡ Đường Viễn, không nói câu nào. Còn Cố Viêm thì lấy đống Oreo trong túi ra, chén tằng tằng một hơi một cái, cũng không nói gì.

"Anh…"

"Từ từ, em đừng nói chuyện, một chữ cũng không được nói." Đường Niệm giống như người bệnh bị thương nặng, nghiêng đầu nhìn về phía Cố Viêm, dừng một chút, lạnh nhạt nói: "Khi nào thì bắt đầu?"

Cố Viêm "A" mà cười một tiếng, liếc mắt nhìn nhìn Đường Viễn, miễn cưỡng nói: "Thời điểm anh 10 tuổi."

Đường Viễn: "…"

Một bàn tay của Đường Niệm sờ tới sờ lui trên mặt đất, phỏng chừng là muốn tìm vài cục đá, kết quả chỉ nắm được một nắm tuyết, quát: "Thúi lắm!"

Đường Viễn: "…"

Cố Viêm hí mắt, nghiêng đầu, chiếc vòng cổ lộ ra, hướng Đường Viễn hỏi: "Lão bà, em nói có đúng hay không?"

"…" Đường Viễn liếc nhìn Đường Niệm đang tức giận gần chết, gân xanh cả người đều nhanh bạo, liền cho Cố Viêm một ánh mắt sắc như dao.

Cố Viêm tỏ vẻ không hề gì mà nhíu mày, nhún vai nói: "Dù sao, sớm muộn gì cậu nhóc này cũng biết được thôi. Với lại, anh cũng không tính toán che dấu bất kì ai, kể cả bố anh – Cố Vệ Quốc cũng đã biết anh thích đàn ông rồi. Anh còn sợ cái quái gì nữa chứ?" Cố Viêm cười hai tiếng, lại lẩm bẩm: "Bất quá, đời này anh chỉ sợ duy nhất một người thôi, chỉ sợ đầu lang này…."

"Đường Niệm, mặc kệ em có thành kiến gì đối với anh, cũng mặc kệ em có bao nhiêu để ý tiểu Viễn." Cố Viêm cầm gói Oreo to đoành chỉ còn lại vỏ đứng lên, thuận tay ném vào thùng rác, khẽ cười nói: "Cả đời này, Cố Viêm – anh khẳng định sẽ ở cùng Đường Viễn, bạch thủ bất tương ly (bên nhau đến bạc đầu), ngoài em ấy ra sẽ không còn ai khác."

Thân thể Đường Viễn đột nhiên cứng đờ, Đường Niệm hít vào một hơi, nắm chặt tay em trai, nửa ngày không nói chuyện.

Ba người cứ ngồi như vậy ở trên bậc thang trước cửa siêu thị, không ai nói gì. Tuyết bay toán loạn chồng chất lên nhau, tích một tầng thảm trắng thật dầy trên mặt đất. Nhân viên siêu thị chống khuỷu tay trên quầy, chăm chú nhìn ba người đang xuất thần ngoài cửa.

Cũng không biết qua bao lâu, Đường Niệm cầm lấy cái nạng, đặt đầu Đường Viễn dựa vào vai mình, nhẹ giọng nói: "Viễn Viễn, nói thật với anh, em có thích anh ta không?"

Đường Viễn sửng sốt một lát, trả lời: "Em không biết."

Đường Niệm đột nhiên mỉm cười, sờ sờ đầu em trai, nói: "Không sợ, gia đình đều rất yêu em."

Nháy mắt, hốc mắt của Đường Viễn liền đỏ, hắn biết ý tứ Đường Niệm. Coi như mình thật sự thích Cố Viêm, sau này sống cùng một nhà với một người đàn ông, những thành viên Đường gia vẫn trước sau như một mà đau hắn, thương hắn, luyến tiếc không muốn trách cứ hắn nửa câu.

Cố Viêm ngửa đầu nhìn tuyết bay, khóe môi hơi hơi gợn lên ý cười, không biết suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên, Đường Viễn cảm thấy hoảng hốt.

Đời trước, Đường Viễn chưa bao giờ biết đến quyến luyến và tình cảm là thế nào. Vậy mà vào thời khắc này, những thứ hắn chưa từng có được, chưa từng trải qua, những ấm áp khác thường cơ hồ xoắn lại, bao phủ ngập đầu khiến hắn vô cùng lo lắng nhưng cũng vô cùng vui vẻ. Nước mắt ngập tràn khóe mi, Đường Viễn như một đứa trẻ dỡ xuống hàng rào phòng bị, nghẹn ngào mà khóc không thành tiếng.

Trước mắt hắn mơ hồ một mảnh, những kí ức đã từng bị Đường Viễn tận lực phong ấn ở sâu trong ký ức đột nhiên không hề phòng bị mà kéo lên một tầng, lại một tầng.

Khi còn bé, Tuyết Lang không được gọi Tuyết Lang. Hắn vẫn không biết khi mình vừa được sinh ra đã bị người trộm đem đi, dùng sữa bột rẻ tiền uy đến khi 1 tuổi, lại bị bán cho bọn buôn người, trăn trở mấy lần, hắn cũng coi như may mắn, được một đôi vợ chồng trẻ có một công ty ở nước Mỹ thu dưỡng, mang ra nước ngoài.

Catherine phu nhân – người mẹ nuôi xinh đẹp ôn nhu ấy thường xuyên chỉ vào nước Trung Quốc trên mô hình địa cầu, dịu dàng nói với hắn: "Jamie, khi con trưởng thành, nhất định phải đến nơi này nhìn một cái. Trung Quốc là một đất nước xinh đẹp."

"Khi Jamie lớn lên, con sẽ đưa bố mẹ đến đây, Trung Quốc." Dù mới chỉ ba tuổi, trí nhớ của hắn đã rất tốt, thông minh đáng yêu, cũng rất hay cười, cực kì được bố mẹ cưng chiều.

Nhưng mà, không đợi Jamie được 4 tuổi, bố nuôi hắn đột nhiên chết bất đắc kỳ tử tại công ty, Catherine phu nhân thương tâm quá độ, bị một đám bác sĩ lộng vào trại an dưỡng.

Jamie ôm mô hình địa cầu, khóc sưng cả mắt, chưa kịp gặp mặt người đàn ông đã đồng ý dẫn hắn đi gặp Catherine phu nhân một lần nữa thì mệt quá ngủ mất. Mà chờ thời điểm hắn tỉnh lại, hắn nhận ra mình đã bị ném tới bên cạnh một thùng rác trong một khu phố cũ ở nước Mỹ.

Một năm kia, đối Jamie bé bỏng mà nói, là một năm đầy giông tố.

Hắn trước sau bị người lừa bán quá hai lần, cũng rất may mắn mà trốn thoát. Sau đó, Jamie không khóc cũng không cười, luôn luôn lạnh như băng, rất ít nói chuyện, đói bụng liền lần mò thùng rác, mệt nhọc tìm

một góc đường ngủ, nhưng dù nghèo túng, trong người hắn vẫn có loại thiên tính cao ngạo. Có những người qua đường tốt bụng sẽ sờ sờ đầu hắn, cho hắn vài tờ đô la hoặc đi mua một chút thức ăn đặt trước mặt hắn. Cũng có những đứa trẻ nghịch ngợm lấy đá ném hắn, trêu chọc gọi hắn là "Tên bẩn thỉu người Trung Quốc".

Sau đó, Cố Vệ Quốc đã nhặt hắn bên thùng rác, đưa hắn về BOF, Jamie có tên mới, gọi là Tuyết Lang.

Những kí ức hữu hạn của Tuyết lang về cha mẹ chỉ ngắn ngủi có nửa năm, từ khi hắn ba tuổi cho đến khi bị vứt ra đường.

Có đôi khi, bánh răng của vận mệnh thật là kỳ lạ. Ai có thể biết, lão thiên lại quyến luyến đầu độc lang này đến vậy. Trong sinh mệnh hắn thiếu hụt một số đồ vật, linh hồn gặp dày vò, lão thiên gia đã suy bụng ta ra bụng người, đem hết thảy trả lại cho hắn.

Tuyết Lang nhớ tới tâm tình của mình khi vừa trùng sinh, đảo mắt vậy mà đã qua nửa năm rồi. Hắn cảm thấy có chút hoảng hốt, bỗng nhiên có gia đình, có người chí thân, có rất nhiều bạn bè, thậm chí có cả người muốn nắm tay, đi cùng hắn suốt cuộc đời. Hắn khóc khóc cười cười, nước mắt chảy xuống thật lâu.

"Không phải chỉ có đối tượng thôi sao? Có cái gì tốt mà khóc thế?" Đường Niệm ôm hắn, cười to nói: "Chúc em Giáng Sinh vui vẻ! Anh vĩnh viễn yêu em!"

51. Chương 51: Bày Tỏ Tình Yêu (nhất)

Đùi phải của Đường Viễn khôi phục khá tốt. Thời điểm Tết dương lịch, Triển Viễn Kiếm yêu cầu tài xế lái xe đưa ông đến bệnh viện thăm cháu, còn ở lại chơi vài ngày.

Từ Hải Ưng, Hạo Dương, Tào Băng, còn có Kiều Mạch cũng lục tục kéo đến thăm Đường Viễn mấy lần. Nhất là Hoa Dung, cơ hồ ngoài thời gian quay phim, cô đều cắm chốt ở phòng bệnh của Đường Viễn. Mặt khác, gần như tất cả các nhân viên khác của đoàn phim, từ diễn viên, trợ lý đến hậu cần đều túm tụm năm ba hay thành đôi mà đều lịch đi thăm, mang theo rất nhiều hoa cùng giỏ quà, cái chuôi này làm Cố Viêm tức đến cả người bốc hỏa. Anh thật vất vả lắm mới có mặt ở đây, đương tính toán cùng lão bà tình chàng ý thiếp. Ấy thế mà, lần nào cũng có vô số bóng đèn lố nhố đứng xung quanh, dưới sự hướng dẫn của "đại bóng đèn siêu cấp" Đường Niệm, cả đám cứ vây quanh Đường Viễn mà chuyển động như Electron vây quanh hạt nhân, làm sao mà anh không nổi điên cho được?

Đã thế, cái nhóm gọi là hủ nữ kì quái ở trên mạng càng cản trở thì lại càng hoạt động mạnh, không chỉ đơn thuần là ghép đôi, giờ đã leo thang đến mức chế tác một đống video và vô số tập ảnh sống động về lão bà của anh với thằng chết tiệt kia. Nhân dịp nghỉ đông, còn có mấy người gọi là fans hâm mộ tổ chức thành đoàn thể đến thăm Đường Viễn với lý do "tai nạn lao động", lại mang theo không ít thứ tốt làm Cố Viêm phải cắn răng nuốt hận.

Từ Hải Ưng đem một số cảnh quay của Đường Viễn trong Tuyệt Sát chọn riêng, chuẩn bị chờ khi chân Đường Viễn tốt sẽ công bố ảnh chụp.

Hiện tại Đường Viễn vô cùng nhàn rỗi, cả ngày làm tổ trên giường bệnh, đồ ăn ùn ùn mang đến, không ăn chỉ có phí, hắn ăn không ngừng, tâm khoan thể béo. Hầu như ngày nào hắn cũng phải luân phiên tiếp điện thoại của Đường Niệm và Cố Viêm hỏi thăm tình hình, cộng thêm việc đọc một đống tin nhắn khó coi của Cố Viêm.

Bên tay hắn là hai cái máy tính do Cố Viêm mang tới, một cái chuyên dùng để lên mạng, nghe nhạc, chơi game, cái còn lại chuyên môn dùng để nhận các loại tin tức của Stephen. Chiếc bàn gấp trên giường đặt một quyển vở, bên trong là những đoạn nhạc đứt quãng, hoặc dài hoặc ngắn, tất cả đều chưa được thử âm và thẩm định.

Tóm lại, suốt một tháng ăn rồi lại ngủ, ngủ dậy lại ăn trong bệnh viện, Đường Viễn bị dưỡng đến bóng loáng, làn da kia của hắn có thể mang đi quảng cáo mỹ phẩm, đồ trang điểm được rồi.

"Anh… cái kia… đầu năm nay, mẹ bảo chúng ta đến nhà chú Phùng chúc Tết." Biểu tình của Cố Thiếu Cảnh có chút cổ quái, Cố Viêm và Đường Niệm cùng ngồi ở băng ghế phía sau không nói gì, chuyến đi này là ba người cùng đến đón Đường Viễn về nhà đón năm mới.

"Biết rồi!" Đi ngang qua cửa hàng, Cố Viêm yêu cầu dừng xe, mở cửa đi xuống.

Đường Niệm trở mình một cái xem thường, xoay người lấy điện thoại di động. Từ khi Cố Viêm công bố chuyện yêu đương, tuy rằng cậu không trách cứ em trai mình lấy nửa câu, nhưng thái độ vẫn vô cùng rõ ràng là không muốn nhìn thấy mặt Cố Viêm, ngồi cạnh nhau cả ngày mà luôn coi tên khốn này là người vô hình, không hé răng.

"Tiểu Viễn!" Đường Niệm cầm di động nói chuyện video với Đường Viễn, cười nói: "Nhớ anh không? Đêm nay cả ông bà nội ngoại đến gia đình chúng ta cùng tụ họp đón năm mới."

Đùi phải Đường Viễn đã tốt hơn, chống nạng đi lại trên mặt đất ngon lành, hắn cầm quả quýt vừa lột vỏ, đặt di động lên trên bàn, dán đầu lại, nói: "Anh, khi ngủ ông ngoại ngáy rất to. Lần trước ông đến đây, bệnh nhân mấy phòng bên cạnh đều chạy hết cả rồi!"

Đường Niệm làm bộ muốn gõ trán hắn, nghiêm mặt nói: "Còn không phải tại em sao? Tuổi ông bây giờ đã cao tuổi, vì chân của em, ông đã phải mệt nhọc chạy tàu xe đến đó nhìn em, không ngáy ngủ mới lạ."

"Em được ông tặng quà a." Đường Viễn cười tít mắt ăn quýt.

"Đâu? Đâu?" Từ vị trí lái xe, Cố Thiếu Cảnh xoay người, ngả về phía sau, dùng sức tiến đến màn hình điện thoại của Đường Niệm, cười hớn hở: "Gấu mập, mùng một Tết ngày mai đi chúc Tết cùng tôi đi, chụp vài kiểu ảnh đầu năm nữa, anh Ưng chắc cho cậu nghỉ đúng không?"

Đường Niệm dùng tay đẩy đầu Cố Thiếu Cảnh, cũng không kịp chào hỏi Đường Viễn, lập tức không đổi sắc mà ngắt cuộc gọi thoại, thả di động vào túi. Cố Viêm cầm một hộp quà hình chữ nhật ngồi lại trong xe.

Dọc theo đường đi, mày của Đường Niệm càng nhăn càng chặt, rốt cục khi Cố Thiếu Cảnh dừng xe, cậu hướng Cố Viêm châm chọc khiêu khích nói: "Họ Cố kia, tôi nói cho anh biết, anh đừng mơ tưởng tiến vào Đường gia chúng tôi, trừ phi trời sập."

Cố Viêm liếc cậu một cái, đeo kính râm lên, mở cửa xe, thuận miệng nói: "Đường Niệm, cậu lầm phải không? Bây giờ là Tiểu Viễn muốn vào Cố gia mà." Nói xong, cũng không đợi hai người phản ứng, anh lập tức nhấc chân hướng cửa bệnh viện đi đến.

"Chết tiệt!"

"Ai! Anh Niệm! Anh Niệm! Mau nhìn, người ngoài hành tinh!" Cố Thiếu Cảnh nắm cánh tay Đường Niệm, chỉa chỉa lên trời, hắc hắc hắc mà cười.

"Cố Thiếu Cảnh, người ngoài hành tinh cái đầu cậu ấy!" Đường Niệm cố ý ngửa đầu, gáy đập vào mũi Cố Thiếu Cảnh. Cố Thiếu Cảnh ăn đau hít sâu một hơi, mũi lập tức đỏ bừng, nhăn nhó nói: "Anh Niệm, anh xuống tay quá độc ác…"

"Ai, đó là Cố Viêm đi?"

"Hình như là…"

"Kháo, cậu ta tới làm gì? Chẳng lẽ cậu ta cũng đến thăm Đường Viễn?"

"Quản cậu ta tới làm gì, cựu lãnh đạo của Hoa Thiên, cứ phỏng vấn rồi tính!" Một nam phóng viên xung trận lên trước, mang theo thợ chụp ảnh vọt đến trước mặt Cố Viêm, bắn liên thanh: "Xin chào, xin hỏi, ngài chính là Cố Viêm? Hôm nay ngài tới đây là thăm Đường Viễn sao? Dù rút khỏi Hoa Thiên, ngài vẫn còn liên hệ với nhân viên công ty? Xin hỏi, giám đốc Thạch vừa tiếp nhận chức vụ của ngài đã tiến quân vào điện ảnh, ý kiến của ngài trước việc này là thế nào ạ?"

Những phóng viên khác vừa thấy có người chạy trước xin phỏng vấn, lập tức bật người như ong vỡ tổ mà hùng dũng lao lại gần, cơ hồ dí thẳng micro mặt Cố Viêm.

"Ảnh đế đến đây!"

Không biết ai hô lên câu này, một đám phóng viên đang vây quanh Cố Viêm lại sôi nổi quay đầu chạy đi, nhắm ngay mục tiêu là Hạo Dương vừa xuống xe.

Cố Thiếu Cảnh vỗ vỗ bả vai Cố Viêm, vuốt cằm nói: "Anh! Mau nhìn, nam tình địch của anh đến kìa!" Nói xong, cậu liền hướng cửa bệnh viện chạy, sau đó đứng ở cửa quay đầu lại, duỗi tay chỉ, bổ sung nói:"Ôi em đi trước! Anh, nữ tình địch của anh cũng tới rồi, chậc chậc…"

Cố Viêm: "…"

Hạo Dương và Tào Băng gật gật đầu nhìn nhau, xem như chào hỏi. Thái độ hòa nhã, hai người họ nhanh chóng ứng phó rất tốt với những câu hỏi của đám phóng viên. Cơ bản những câu hỏi và trả lời đưa ra đều xoay quanh Tuyệt Sát , không có gì quá phận.

Đám phóng viên vẫn chưa từ bỏ ý định đào móc tin tức bát quái, hăng máu như con gà chọi, tiếp tục đặt vô số câu hỏi như nã pháo hòng moi thêm tin tức ngoài lề về câu chuyện cẩu huyết giữa ảnh đế, diễn viên cùng người mới Đường Viễn.

Bị vắng vẻ một bên, Hoa Dung nhấp nhếch môi, ôm bó hoa rời đi trước.

"Gấu mập! Tôi nhớ cậu muốn chết!" Cố Thiếu Cảnh còn chưa kịp dán lại đã bị Đường Niệm kéo áo lôi ra, cậu ủy khuất nói: "Anh Niệm, anh có biết anh rất bạo lực không?"

Ngay từ đầu, Đường Niệm căn bản là không chào đón anh em nhà họ Cố. Cậu lừ lừ nhìn Cố Thiếu Cảnh, khi quay sang nhìn Đường Viễn đã đổi thành khuôn mặt tươi như hoa, nói: "Bố mẹ nhớ em lắm đấy, bà nội cũng đã làm cả bàn đồ ăn chờ em trở về, đi thôi!"

Đường Viễn đã sớm thu dọn đồ vật xong, lúc này hắn chỉ ngồi chờ anh đến đón, lên xe về nhà.

Khó có khi Cố Viêm không ăn dấm chua với Đường Niệm, anh quơ quơ hộp quà, ý vị sâu sa nói: "Thật lâu không thấy em dùng, thời điểm dùng cẩn thận một chút, nó giống hệt cái trước kia."

Đường Niệm: "?"

Cố Thiếu Cảnh: "?"

Đường Viễn liếc Cố Viêm một cái, tiếp nhận món quà, ngón tay thậm chí còn có một chút run run.

"Đường Viễn!" Hai má Hoa Dung đỏ bừng, cô mặc một bộ áo lông màu vàng nhạt, quần jean, giày trắng, thanh thuần lại xinh đẹp.

Mọi người nghe tiếng gọi có biểu tình khác nhau, nhất là Cố Viêm. Mặt anh nháy mắt đen ba tầng, lại là cô ta!

Cố Thiếu Cảnh nghẹn cười, ôi ông anh của tôi, một nữ tình địch lại tới a!

Đường Viễn cười cười, nói: "Hoa Dung!"

"Hôm nay cậu muốn xuất viện sao?" Hoa Dung nhìn cả phòng toàn nam giới, người đứng người ngồi, hai má lại càng hồng, ngại ngùng mà đem hoa đưa đến, nhỏ giọng nói: "Cái kia, nhóm Trần mang vở cùng video nhờ tớ đem đến đây cho cậu. Đạo diễn Từ đã nói cậu cứ thong thả dưỡng bệnh, đầu tháng ba thì tiếp tục. Mấy ngày này cậu cứ thoải mái về nghỉ ngơi ăn Tết, đoàn tụ với gia đình, chờ cậu quay lại tớ sẽ đưa cho cậu."

Đường Viễn "Ừ!" một tiếng, nói tiếp: "Cám ơn!"

"Đường Viễn!" Một bác sĩ đeo kính màu vàng, cầm một cặp tài liệu đi tới, gõ nhẹ đùi phải Đường Viễn, viết vài chữ, thản nhiên nói: "Trong vòng hai tháng tới, cháu không được vận động quá mạnh."

"Cảm ơn bác sĩ!" Đường Niệm nhanh chóng thay em trai trả lời.

Bác sĩ gật gật đầu, đem cái cặp tài liệu đưa cho bác sĩ thực tập bên cạnh, khi nhìn thoáng qua Cố Viêm, khóe môi không nhịn được mà nhếch lên một cái.

"Ông đi đứng kiểu gì vậy?" Kiều Mạch sợ hãi kêu lên một tiếng, đeo lại kính râm, hai tay ôm trước ngực, cả giận nói.

Bác sĩ thực tập đi bên cạnh tỏ vẻ bất ngờ, lạnh nhạt nói: "Tiểu thư, cô mới là người đụng vào người ta đi?"

"Thật sự xin lỗi!" Người đại diện mới của Kiều Mạch thường được mọi người gọi là chị Lệ, là nhân viên dưới trướng của Diệp Thành, một người rất có năng lực, đã từng phụ trách không ít ngôi sao lớn. Cô hướng bác sĩ cong thắt lưng, mỉm cười.

Ông bác sĩ cũng không thèm để ý, chỉ khoát tay áo, khẽ cười nói: "Không có gì." Dứt lời, ông lại nhìn về phía Kiều Mạch, rõ ràng là đang mỉm cười, nhưng lời nói ra lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi: "Vị tiểu thư này, thỉnh không nên lớn tiếng ồn ào trong bệnh viện. Nếu đánh thức người bệnh, buổi tối cô sẽ gặp ác mộng đấy."

Mặt người đại diện của Kiều Mạch cứng đờ, cười gượng hai tiếng, lập tức lôi kéo Kiều Mạch bước đi.

"Cái thái độ chết tiệt gì đây?" Kiều Mạch hừ lạnh một tiếng, không hài lòng nói: "Cố Viêm thật sự là đến đây nhìn Đường tiện nhân sao?"

"Kiều Mạch, nếu cô nghĩ muốn tạo thêm scandal gì gì đó với Cố Viêm thì tôi cũng mặc kệ. Nhưng chuyện Đường Viễn ngã từ trên cáp treo xuống có liên hệ gì với cô không, cô hẳn là người rõ ràng nhất. Ở đây đang có rất nhiều phóng viên, tôi nghĩ bọn họ rất nguyện ý nghe cô kể một chút câu chuyện đấy." Lệ tiếp tục lạnh nhạt nói: "Đến lúc ngài Diệp mà biết chuyện rồi tức giận, cô cũng đừng mong tôi nghĩ biện pháp giúp cô. Tôi cũng chẳng nghĩ ra biện pháp nào đâu."

Mặt Kiều Mạch đỏ lên, không cam lòng nói: "Vì sao giám đốc Diệp lại không tin tôi? Cố Viêm kia rõ ràng cùng với Đường Viễn —— "

"Nếu cô còn muốn nhân viên công ty Hoa Thiên xấu mặt thì ngậm miệng lại ngay cho tôi!" Dù Lệ chỉ là người đại diện nhưng với kinh nghiệm, thời gian công tác và năng lực của cô đặt tại Thành Duệ thì cũng là một lão làng, thậm chí vài ngôi sao nổi tiếng của giới giải trí, hoặc nhiều hoặc ít cũng phải nể cô ba phần. Bình thường cô có trách mắng nghệ sĩ cũng là chuyện thường thôi, huống chi Kiều Mạch chỉ là một người mới, cô không cần đặt vào mắt. Đầu năm nay, người muốn làm minh tinh nổi tiếng, có bản lĩnh và bộ dạng xinh đẹp cũng nhiều lắm.

"Có ý tứ, Cố Viêm cùng cậu bé kia sao?" Bác sĩ vừa bị Kiều Mạch đụng phải nheo lại mắt, nghĩ nghĩ, tháo kính ra, nói với bác sĩ thực tập bên cạnh: "Hành động thế nào rồi?"

Bác sĩ thực tập cung kính nói: "Đã bắt được liên lạc với hào 2 rồi ạ!"

"Rất tốt!" Bác sĩ vỗ vỗ hai má, khuôn mặt lạnh lùng biến hóa rất nhỏ, lấy ra kính sát tròng, đôi mắt lam thâm thúy lộ rõ, khẽ cười nói: "Nếu đã tìm tôi nhiều năm như thế, vậy thì hãy tặng cậu ta vài tin tức xấu đi."

Khi Kiều Mạch tới nơi, Đường Niệm đang đỡ Đường Viễn rời khỏi phòng bệnh.

Mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, Lệ phải dùng khuỷu tay chọc chọc vào người Kiều Mạch, lúc này Kiều Mạch mới tháo kính râm xuống, nhìn nhìn Cố Viêm, mất tự nhiên nói: "Đường Viễn, chúc mừng em hôm nay xuất viện."

"Cám ơn!" Trên mặt Viễn không có gì biểu tình, ngược lại Cố Viêm tỏ ra mất bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Đi thôi!"

Sau đó anh bước ra ngoài, để lại Kiều Mạch đỏ bừng mặt, nắm chặt tay ở cửa.

Cố Viêm đeo kính râm, cùng Cố Thiếu Cảnh đi ra ngoài bằng cửa sau. Hai người đi tới bãi đỗ xe lấy xe, lái đến đến cửa chính của bệnh viện.

Đường Niệm đỡ Đường Viễn vừa lộ diện liền gặp phải một trận chụp ảnh điên cuồng, đèn flash sáng lên nhoang nhoáng. Vẫn là Hạo Dương tươi cười lại gần cản bớt nhóm phóng viên, thừa dịp mọi người không chú ý, anh thuận tay đưa cho Đường Viễn một cái Mp3 mini.

Tào Băng thì nhận hoa từ người đại diện, tặng cho Đường Viễn, mỉm cười khuynh quốc khuynh thành, nói: "Bạch Luật, anh chị chờ em trở về với Tuyệt Sát

52. Chương 52: Bày Tỏ Tình Yêu (nhị)

Đường Viễn đem Mp3 mini Hạo Dương đưa cho hắn đặt lên bàn trà, nắm một vốc hạt dưa bắt đầu cắn. Ông ngoại và ông nội của hắn ngồi bên cạnh uống trà xanh, một bên xem ti vi, một bên bình luận tin tức.

Triển Cẩn Lan ở trong phòng bếp bận rộn làm nốt mẻ bánh trẻo cuối cùng. Đường Niệm đứng bên cạnh phụ giúp mẹ, tiện tay thử vài miếng. Tiếng chuông điện thoại trong túi cậu chợt vang lên. Bên chân cậu, mèo Mun củng đến củng đi bát thức ăn của nó, Tia Chớp cũng củng đến củng đi bát thức ăn lớn hơn của mình.

"Tiểu Viễn, điện thoại của em!" Đường Niệm che tai nghe, hướng phòng khách hô: "Di động của em ở chế độ offline sao? Văn Suất muốn gọi chúc mừng năm mới với em mà gọi mãi vẫn 'số điện thoại hiện tại không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau'!"

Đường Viễn sửng sốt, cúi đầu nhìn vạch sóng trên màn hình điện thoại, năm vạch hiện lên rất mạnh, tín hiệu thẳng đường, di động vẫn vận hành bình thường. Khóe miệng co rút, dùng ngón chân hắn cũng biết, khẳng định là Cố Viêm lại yêu cầu đám kĩ thuật kia động chân động tay vào điện thoại của hắn rồi.

Đường Viễn đáp lời đi qua nghe điện, sau đó gửi cho Cố Viêm một cái tin nhắn: [Di động của anh không kết nối được, cậu giải trừ hạn chế ngay cho anh.]

Cố Viêm trả lời tin nhắn cực kì nhanh: [Không có việc gì, vẫn nhận, gửi tin nhắn bình thường đó thôi. Lão bà, anh muốn là người đầu tiên gọi điện chúc Tết em, qua 12 giờ sẽ giải trừ thôi. Đúng rồi, em đã mở hộp quà chưa?]

Sau đó, anh gọi điện thoại cho Đường Viễn.

Đường Viễn trở mình một cái xem thường, vừa muốn ngắt di động, trong loa đột nhiên truyền đến một tiếng rơi và một tiếng gầm: "Tôi muốn nói chuyện với cậu!" Hắn khựng lại, tiếp tục nghe, tiếng Phùng Hiểu Hiểu nói tiếp: "Cố Viêm, tôi nói tôi rất xem trọng cậu!"

Cố Viêm không chút để ý mà liếc nhìn Phùng Hiểu Hiểu một cái, xoay người lại định nhặt di động lên. Phùng Hiểu Hiểu giận điên người, dưới cơn nóng giận nhấc gót giày đạp di động của Cố Viêm mấy cái.

"…" Đường Viễn tĩnh hai ba giây, đem di động ném lên trên ghế sa lông. Mèo Mun và Tia Chớp đã củng bát ăn đến chân hắn.

Lần trước, khi cô cùng bố – Phùng Phong đến nhà Cố Vệ Quốc ăn cơm, đã rất vừa lòng, có ý với Cố Viêm. Tuy rằng cô là một nữ quân nhân có tính tình khá cường thế, nhưng đối với mặt tình cảm, Phùng Hiểu Hiểu vẫn như đại đa số thiếu nữ bình thường, hy vọng Cố Viêm có thể chủ động hẹn hò với mình.

Kết quả không như mong muốn, Cố Viêm chẳng đả động gì đến cô thì thôi, còn nhiều lần cự tuyệt lời mời của cô.

Phùng Hiểu Hiểu đâu chịu nổi thái độ hờ hững này, cô vốn là đại tiểu thư nhà giàu, muốn gia cảnh có gia cảnh, muốn diện mạo có diện mạo, muốn dáng người chuẩn có dáng chuẩn,…

Những năm gần đây, đàn ông theo sau mông cô không ít, trong đó cũng chẳng thiếu người nổi bật, Phùng Hiểu Hiểu còn không buồn liếc mắt nhìn người ta một cái. Cố tình cô lại gặp phải Cố Viêm, dù rằng từng

làm việc trong công ty giải trí, nhưng giờ cậu ta đã rút lui, cơ bản hiện tại đã cùng cấp với nhóm thất nghiệp, sâu mọt của xã hội, cư nhiên còn có thái độ kiêu ngạo, hờ hững với lời tỏ tình của cô.

Phùng Hiểu Hiểu càng nghĩ càng giận, buổi tối ba mươi Tết chạy đến thổ lộ với người ta. Vậy mà Cố Viêm cứ ngồi trước mặt cô nghịch di động, thờ ơ coi cô như không khí, đây rõ ràng là không đem cô để vào mắt.

"Cố Viêm, cậu ——!" Không đợi Phùng Hiểu Hiểu phát giận, Cố Viêm nhìn chiếc điện thoại bị nứt nằm lăn lóc trên mặt đất, lạnh nhạt nói: "Đi ra ngoài!"

Mắt Phùng Hiểu Hiểu đã đỏ bừng. Cô vốn là người có lòng tự trọng rất cao. Đêm nay, cô cố lấy dũng khí đến đây là muốn tỏ tình với Cố Viêm. Vốn cho rằng Cố Viêm sẽ cảm động, sẽ cao hứng, nhưng trăm triệu lần cô cũng không nghĩ tới, Cố Viêm cư nhiên sẽ đối xử với mình như vậy….

"Cô cút ngay ra ngoài cho tôi!" Lửa giận của Cố Viêm đã đốt tới yết hầu, nói chuyện cũng không nhân nhượng.

Lúc Đường Viễn còn đang nằm viện, anh đã chỉ vào mấy loại điện thoại trên máy tính, bắt Đường Viễn chọn cho anh một cái. Tuy rằng, Đường Viễn cũng không tự nguyện, nghiêm túc cùng với chăm chú trong quá trình lựa chọn, nhưng mỗi khi cầm chiếc điện thoại này trên tay, tâm tình của Cố Viêm đều tương đối tốt. Ấy vậy mà hiện tại, nó nằm trên đất bảo anh 'người ơi ở lại em đi nhé', thế này mà không nổi điên thì đã không phải là Cố Viêm.

Cố Thiếu Cảnh nhún vai, trợn trắng mắt, nhỏ giọng nói: "Chị! Em đoán chuẩn phóc mà! Cô Phùng này tới đây kiểu gì cũng không có chuyện gì tốt. Năm mới năm me, thừa hơi tìm việc mò đến đây làm cái quái gì a?"

"Dán câu đối xuân đi!" Cố Lãnh Đông mặc một thân áo da, dáng người nóng bỏng vô cùng, "Ba" một tiếng, đem chữ "Phúc" lớm dán lên trên cửa phòng Cố Viêm. Cánh cửa lập tức bị đẩy ra.

Cố Thiếu Cảnh: "…"

"Anh! Sao anh không khóa cửa a? Kia, đây là… em cùng…. A, em theo con dâu nhà chúng ta đi dán câu đối xuân, ha hả a —— ôi! Đầu của tôi!" Cố Thiếu Cảnh tự nhiên biết thân phận của chị gái mình không thể tùy tiện bại lộ, thuận miệng lấy cớ lấp liếm. Ai dè, Cố Lãnh Đông nhanh như điện, lập tức vung tay gõ thẳng vào đầu Cố Thiếu Cảnh.

Phùng Hiểu Hiểu vừa vội vừa giận, nước mắt xoát mà tràn mi, xoay người lao ra bên ngoài, hung hăng đẩy dạt Cố Thiếu Cảnh đang đứng ngoài cửa.

"…" Cố Thiếu Cảnh nhu nhu cái gáy, bĩu môi nói: "Mạc danh kỳ diệu." (không hiểu ra sao cả)

"Anh, ăn cơm tất niên thôi!" Cố Lãnh Đông nhìn điện thoại di động trên mặt đất, đem điện thoại của mình móc ra ném qua, nói: "Em cho anh mượn này, ngày mai trả em!"

Tám giờ tối, gần như tất cả các kênh truyền hình đều phát sóng trực tiếp chương trình liên hoan đón Tết. Tuyết bên ngoài đã ngừng rơi, đèn đường an tĩnh sáng dìu dịu, trên đường cũng không còn tiếng còi ô tô, xa xa ngẫu nhiên truyền tới vài tiếng pháo, tiếng trẻ con cười đùa huyên náo.

Cái đĩa ăn trước mặt Đường Viễn đã xếp cao như một ngọn núi nhỏ. Đường Niệm vừa gắp đồ ăn vừa lau miệng cho hắn, thỉnh thoảng lại lấy nước cho hắn uống. Đường Kính Thu cùng hai ông bố liên tục cụng chén chúc nhau. Triển Cẩn Lan cùng hai bà mẹ vui vẻ nói chuyện, xem ti vi. Bà nội còn chỉ ti vi, nói ai đó còn chưa về hưu, năm nay vẫn tham gia chương trình,….

"Anh, anh ăn cái này đi." Đường Viễn gắp một miếng thức ăn đặt vào bát Đường Niệm, hai má phùng ra nhích tới nhích lui.

Đường Niệm cười nói: "Em cứ tiếp tục ăn thế này, không tròn xoe mới lạ đó!"

"Tròn tròn thì đã sao?" Triển Viễn Kiếm đặt ly rượu xuống bàn, nhìn Đường Viễn, trêu ghẹo nói: "Ừ, Viễn Viễn của chúng ta có khuôn mặt tròn chứ không có to như mặt Đường Niệm, ha ha…"

Cả bàn cười vang, Đường Viễn nhìn mọi người tươi cười cảm thấy thật ấm áp, chân thành và tha thiết, phảng phất như xuân về hoa nở rực rỡ xung quanh. Hắn giật mình, cong ánh mắt cười rộ lên, nở nụ cười thật lâu.

Mèo Mun ngậm bát ăn đỏ sẫm Đường Viễn vừa đổi cho nó, cái đuôi vểnh lên. Tia Chớp cũng học theo ngậm cái bát to của nó, đi theo sau lưng mèo Mun, cái đuôi xù ve vẩy.

Hai con vật tựa như binh lính tuần tra, ngậm bát ăn, lượn vòng vòng xung quanh bàn trà.

"Tiểu Viễn, em mệt chưa?" Đường Niệm ngáp một cái, đã gần đến giao thừa rồi, cậu cầm hai bát ăn của mèo Mun và Tia Chớp vào phòng bếp, quay người lại nói: "Sang năm em 18 tuổi rồi, anh sẽ chuẩn bị cho em một món quà lớn."

Không biết Đường Viễn đang suy nghĩ gì, tựa hồ không nghe thấy Đường Niệm nói, ánh mắt nhìn chằm chằm di động.

Đường Niệm bước lại gần, nằm lên ghế sa lông, gối đầu lên bên chân không bị thương của Đường Viễn, tay vươn lên xoa xoa tóc em trai, hỏi: "Sao vậy em? Nhìn di động mãi thế?"

"Không có gì!" Đường Viễn cười cười, thu hồi tầm mắt, người dẫn chương trình trên tivi đã cầm micro bắt đầu cùng khán giả đếm ngược: "5, 4, 3, 2, 1! Chúc mừng năm mới!"

"Tiểu Viễn, chúc mừng năm mới!" Hai kim đồng hồ cùng chỉ số 12, tiếng chuông đing đong vang lên. Những tiếng pháo rộn rã đoàng đoàng ngoài cửa, từ xa tới gần. Trên bàn trà, di động của Đường Viễn cũng reo lên.

Đường Niệm vươn tay kéo cổ em trai xuống, hôn nhẹ vào trán, cười nói: "Tiểu Viễn, từ khi lên đại học, tính tình của em thay đổi rất nhiều. Anh cũng không thể nói rõ chỗ nào thay đổi, nhưng từ nhỏ anh đã ở bên em, chăm sóc, che chở, nên trên người em có tíu xíu thay đổi nào, anh có thể cảm giác được."

Dừng một chút, Đường Niệm hướng bàn trà bĩu môi: "Họ Cố hả? Nghe đi!"

Đường Viễn nhíu nhíu mày, không cầm điện thoại, nói: "Anh, chúc mừng năm mới! Cuộc sống sau này, em sẽ bảo hộ anh."

Phút chốc, đồng tử mắt Đường Niệm co rụt lại, cậu yên lặng thật lâu không nói gì. Di động trên bàn trà vẫn không ngừng rung lên.

"Thằng nhóc xấu xa này!" Đường Niệm hung hăng xoa nhẹ tóc Đường Viễn. Sau đó cậu đứng dậy, tay vươn ra cầm lấy điện thoại, cũng không thèm nhìn tên hiện lên trên màn hình, trực tiếp nhấn nút nghe, lạnh nhạt nói: "Tiểu Viễn nhà tôi ngủ rồi!"

Cố Viêm cũng không giận, chỉ đạm mạc nói: "Chúc mừng năm mới! Đưa điện thoại cho lão bà anh nghe đi!"

Đường Niệm: "…"

"Nghe cái đầu anh ấy!" Sắc mặt của Đường Niệm xanh mét, phanh mà cúp điện thoại. Đường Viễn, mèo Mun, Tia chớp đều len lén ngẩng đầu liếc trộm sắc mặt Đường Niệm.

Di động tiếp tục kêu vang. Đường Viễn động động hầu kết, hơi có chút tối nghĩa nói: "Anh, chút nữa ngủ chung với em nhé…"

Đường Niệm "Khụ" một tiếng, nhướng mày, lại đè xuống nút nhận, quay sang nói với Đường Viễn: "Tiểu Viễn, anh yêu em!" Nói xong, cậu liền hướng Đường Viễn nháy mắt ám chỉ.

Đường Viễn: "…"

Trầm mặc nửa ngày, khóe miệng Đường Niễm nhịn không được nhếch lên, trúc trắc nói: "Anh,… em…em yêu…"

"Đệch! Đường Viễn! Em dám nói? Em dám nói? Em nói cho lão tử nghe một tiếng thử xem?" Cố Viêm đột nhiên xù lông lên, nóng nảy vô cùng quát: "Đường Niệm! Con mẹ nó, cậu đưa điện thoại cho lão bà của anh nghe ngay!"

Mẹ Cố Viêm vừa ra phòng khách rót nước uống, nháy mắt như bị sét đánh, câu "Cậu đưa điện thoại cho lão bà của anh nghe ngay" tuần hoàn liên tục trong não. Bà run run lẩm bẩm: "Tiểu… tiểu Viêm… Tiểu Viêm nhà mình biết nói thương yêu?"

Đường Niệm vốn là người "đệ khống", tính tình cũng cường, bị Cố Viêm rống như vậy, cậu lập tức đáp trả, phi ngay đến trước mặt Đường Viễn, môi mấp máy ý nói: "Anh, em yêu anh!"

Đỉnh đầu Đường Viễn hiện lên một loạt hắc tuyến, hắn nhịn lại nhẫn. Rốt cuộc yên lặng mà dịch đầu qua, hôn một cái trên mặt Đường Niệm, vươn tay che tai nghe điện thoại, thuận thế cầm lại điện thoại của mình, nói: "Anh, em yêu anh! Anh không định làm ấm chăn giúp em sao?"

"Ôi ôi ôi ôi ôi ôi, có phải em nói chúng ta nên ở cùng một chỗ, ôi ôi…." Nháy mắt, Đường Niệm như muốn điên rồi, chạy vòng vòng quanh phòng, sau đó chui thẳng vào phòng ngủ, lăn qua lăn lại làm ấm ổ chăn.

Đường Viễn: "…"

Mèo Mun: "…"

Tia Chớp: "…"

"Này?" Đường Viễn cầm lấy di động, thản nhiên nói: "Chuyện gì vậy?"

"Em vừa nói cái gì với Đường Niệm?" Tuy rằng Cố Viêm không nghe được câu nói trước đó của Đường Viễn, nhưng nghe được rất rõ ràng mấy câu hưng phấn "ôi ôi.." của Đường Niệm.

Đường Viễn trở mình một cái xem thường, di động "Đinh" một tiếng, tin nhắn từ Hướng Đông gửi đến, lại liên tiếp vang lên vài tiếng "Đinh" nữa, hắn đổi tay cầm điện thoại, nói: "Không có việc gì thì anh cúp đây."

"Lão bà, chúc mừng năm mới!" Cố Viêm hít sâu vài cái, nỗ lực áp chế tức giận, nói: "Tiểu Viễn, năm nay em đã 18 tuổi rồi, còn 4 năm nữa nhé!" Kết hôn với anh.

Khóe môi của Đường Viễn vô ý mà cong cong, hai người yên lặng không nói gì nữa. Đêm yên tĩnh, đồng hồ treo tường trong phòng khách Đường gia vang lên những tiếng tích tắc đều đều. Mèo Mun đã cuộn tròn trong lòng Tia Chớp, nhắm tít mắt ngủ.

Cố Viêm ấn huyệt thái dương, ngã xuống giường, cảm thấy thật bình bĩnh, thư thái.

"Chúc mừng năm mới!" Đường Viễn nhìn vòng xích hổ trên cổ tay, đột nhiên thấp giọng hỏi: "Loại yêu này là cảm giác gì? Nó… giống như là cảm giác với người nhà, với bọn Đông sao? Tiểu Viêm, 4 năm nữa, anh… sẽ yêu cậu sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: xem như trong đêm giao thừa, vài người bất đồng đã bày tỏ tình yêu?

53. Chương 53: Hợp Tác (nhất)

Đường Viễn trở về phòng ngủ của Đường Niệm, mát xa bàn chân phải một lát.

Hộp quà Cố Viêm tặng hắn ban ngày vẫn đặt trên tủ đầu giường. Đường Viễn nhìn hộp quà, suy nghĩ khó phân hỗn độn. Vũ khí tùy thân luôn bên người hắn trong kiếp trước đại khái chỉ có phi đao, súng ngắn và vật hắn yêu quý nhất, từng theo hắn suốt 10 năm đi lính, ATAK.

ATAK, Chó điên, mã tấu vương giả.

Năm hắn 6 tuổi, Cố Vệ Quốc đã phê chuẩn, dẫn hắn cùng vài người nổi bật khác đến gia tộc McClung ở Mỹ – một gia tộc nổi tiếng từ xưa về chế tạo mã tấu, để bọn hắn tự mình lựa chọn các kiểu dáng trên bản vẽ, sau đó yêu cầu người thừa kế gia tộc McClung đặc chế riêng mã tấu cho từng người.

Như vậy, mỗi thanh ATAK đều có giá trị xa xỉ.

Người thừa kế già của gia tộc McClung đã từng rất quyến luyến mà thổi mạnh lưỡi đao, đem ATAK gần thành hình đưa cho Tuyết Lang. Ông nheo mắt, khuôn mặt đầy nếp nhăn, nói: "Bé con, cháu có ánh mắt của sói. Nó đi theo cháu, là phúc khí, chỉ cần ra khỏi vỏ, mã tấu này sẽ là chiếc sắc bén nhất thế giới. Cháu muốn ghi kí hiệu gì lên nó? Tên viết tắt sao? Nói cho nó biết, cháu tên là gì…"

Những kí ức xa xôi chợt hiện về trước mắt, Đường Viễn lẳng lặng hủy đi hộp quà bọc ngoài, phong duệ từ ATAK lập tức tỏa ra, một đầu sói tuyết như có linh khí, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Đường Viễn nhấp nhếch môi, vươn tay cầm lấy bội đao tùy thân xa cách đã lâu, mũi đao hướng xuống phía dưới, xoát mà huy đao. Trong mắt hắn hiện lên lưỡi đao sắc bén, thản nhiên nói: "Stephen!"

Mùng một đầu năm, tất cả mọi người đều đắm chìm trong không khí vui vẻ của ngày Tết âm lịch.

"Chúc mừng năm mới", "Năm mới phát tài", vài đứa trẻ có khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu còn vươn tay hô to "Tiền lì xì đầu năm", thanh âm non nớt tràn ngập bốn phía. Trên đường cái, những chiếc xe đi chúc Tết xuất hiện ngày càng nhiều.

Hôm nay, mẹ của Cố Viêm tỏ ra rất vui vẻ. Bà cười ha hả nói chuyện rôm rả, uống trà với nhân viên cấp dưới của Cố Vệ Quốc đến chúc Tết, nhưng mắt thì vẫn liếc qua liếc lại, nhìn chằm chằm cậu con trai lớn nhà mình.

Cố Viêm: "…"

"Anh, có khi anh nói thật với mẹ luôn đi a!" Cố Thiếu Cảnh cảm thấy tâm tình Cố Viêm hôm nay rất tốt, liền nằm úp sấp bên tai anh trai, nhỏ giọng nói: "Sáng sớm hôm nay mẹ đã hỏi em, Phùng Hiểu Hiểu có phải là người yêu của anh hay không? Mẹ nói hôm qua mẹ nghe được tiếng anh nửa đêm gọi điện thoại kêu lão bà."

Cố Viêm: "…"

"Đương nhiên, em khẳng định sẽ tuyệt đối không bán đứng ông anh trai yêu vấu của em a. A! Còn cái này, anh cầm lấy!" Cố Thiếu Cảnh lấy một hộp nhỏ trong túi ra, nhỏ giọng nói: "Mẹ nói, chút nữa anh em mình đến nhà chú Phùng chúc Tết, bố có nhiều lính, thế nào cũng ngồi uống mấy ly nữa. Cái này là quà mẹ muốn gửi cho con dâu cả của gia đình ta nhân dịp năm mới đấy!"

Đích xác tâm tình hiện tại của Cố Viêm phi thường tốt, anh nghiêng mắt xem xét một chút, chả tỏ vẻ gì hứng thú với cái hộp nhỏ kia. Bây giờ, đầu óc anh vẫn còn đang nghiêm túc và cẩn thận mà hồi tưởng lại câu nói đêm qua của Đường Viễn: "Tiểu Viêm, 4 năm nữa, anh sẽ yêu cậu sao?"

Ngay từ lúc gặp nhau, Đường Viễn đã tỏ ra lẩn tránh, kháng cự lại anh, cứ gặp nhau là đánh, mặt lúc nào cũng lạnh lùng. Hiện tại, Đường Viễn không xác định được mà hỏi có thể yêu thương anh hay không. Cố Viêm thật không có cách nào biểu đạt tâm tình tối qua của mình, một loại cảm giác hạnh phúc tràn đầy trong ngực khiến người anh cứ lâng lâng.

Từ tối hôm qua, Cố Viêm chỉ hận không thể trực tiếp đem Đường Viễn ra "làm" ngay lập tức, trong lòng ngứa ngáy đến không chịu được, cũng cảm thấy hưởng thụ không chịu được.

Cố Thiếu Cảnh vuốt cái hộp nhỏ, ha hả cười vài tiếng, "Anh…" Cậu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Cố Viêm ngẩn ra như đang đi vào cõi thần tiên, nghĩ thầm 'mình hoa mắt phải không ta? Cư nhiên lão hổ nhà mình cũng biết cười ngu mà ngẩn người?'

Ý cười trên mặt Cố Viêm càng sâu, Đường Viễn có nghi vấn như thế là chứng tỏ em ấy đã có cảm giác đối với mình rồi, ít nhất đối với người khác em ấy cũng không như vậy, thắng lợi vượt bậc a.

Nghĩ nghĩ, Cố Viêm đột nhiên cười ra tiếng, sau đó tỉnh lại, anh lập tức nghiêm túc, làm bộ như không có chuyện gì mà nheo lại mắt, thản nhiên nhìn Cố Thiếu Cảnh, bộ dáng vô cùng vương giả, khí thế nhất thời bắn ra bốn phía.

Cố Thiếu Cảnh: "!"

Óa óa, sát khí đầy người a! Lão hổ lại nổi điên rồi sao?

Nuốt ngụm nước miếng, Cố Thiếu Cảnh hắc hắc cười gượng hai tiếng. Cậu mở cái hộp nhỏ ra, bên trong là một cái vòng ngọc khá cổ, nhìn qua như là đã truyền mấy đời, rất đáng giá. Vậy cũng đủ thấy mẹ cậu để bụng cỡ nào đối với người thương của anh cả.

"Bất quá, em xem cái món đồ chơi này, Gấu mập chắc cũng không hiếm lạ à nha. Anh à, hay anh cho em luôn đi, về sau có em dâu, anh cũng không cần mất công chọn lễ vật a!"

"Đi thôi, đi chúc Tết." Cố Viêm được Cố Thiếu Cảnh bắc thang, thu lại sát khí, thuận theo xuôi xuống, cũng không cầm hộp quà kia.

Hai anh em đến cổng nhà Phùng Phong. Cố Viêm dừng xe lại, không tắt máy, chỉ lạnh nhạt nói: "Cho cậu năm phút đồng hồ, nếu không kịp thời gian, tự bắt xe trở về."

"Ai! Từ từ anh! Anh chờ em một chút đi mà, em cũng muốn đến nhà Gấu mập chúc Tết! Bà nội cậu ấy nướng bánh mỳ hoa mai ăn ngon lắm!" Cố Thiếu Cảnh vừa nói vừa bận rộn nhoài người ra phía sau lấy hai bình rượu, tiếp tục lấy vận tốc chạy 100m mà vọt vào nhà, lại lấy tốc độ nước rút phi lên tầng trên rồi phăm phăm lao về xe, thời gian chỉ mất khoảng ba phút. Yên vị trên xe, cậu còn không quên hạ cửa kính xe xuống, hướng tầng 3 phất phất tay, mặt mày hớn hở nói: "Cô ơi, cô nhanh chóng gọi chú Phùng đi ạ. Bên ngoài trời lạnh lắm, cháu có việc phải đi trước! Cháu đi đây ạ!"

Quay đầu xe, nhấn ga, Phùng Hiểu Hiểu lạnh mặt, đôi mắt vẫn còn có chút sưng đỏ, cô xoay tay lái, hạ rèm che, lao xe ra khỏi gara, bám theo xe Cố Viêm đang đi đằng trước.

"Anh! Anh xem." Cố Thiếu Cảnh chỉa chỉa kính chiếu hậu, vuốt cằm nói: "Chậc chậc, ai vầy ta? Năm mới không ngồi ngốc ở trong nhà tiếp khách, lại còn chơi trò theo dõi làm chi a? Chậc chậc, rảnh quá mà…."

Cố Viêm tỏ vẻ thản nhiên không để ý, chỉ liếc mắt liền biết là ai rồi.

Với anh mà nói, mấy vị thủ trưởng lớn nhỏ làm trong quân bộ ở thành phố B này, bọn họ đã đăng kí trong hồ sơ dùng loại xe nào, ai đi, biển số xe là gì, Cố Viêm có uống say mèm vẫn có thể nói ra.

Vì chân bất tiện cho nên Đường Viễn không theo gia đình đi chúc Tết đầu năm. Hắn ngồi trên ghế sa lông, cuốn kịch bản Tuyệt Sát đang mở trên bàn trà, một số mép trang đã hơi quăn lên do lật đi lật lại quá nhiều, bên cạnh còn đặt đĩa hoa quả và một ít socola. Dưới mặt đất vương vãi vài tờ giấy, trên mặt vẽ vài khuông nhạc bằng bút máy.

Mèo Mun hé mắt, ngẩng đầu nhìn Đường Viễn.

"Những thứ này cũng không cần, cứ lấy chơi đi. Mèo Mun, chúc mừng năm mới, mày lại già thêm một tuổi rồi!" Đường Viễn mỉm cười, sờ sờ đầu mèo Mun. Nó thoải mái mà cọ cọ vào tay Đường Viễn, sau đó chạy đi chơi cùng Tia Chớp

Đường Viễn đem mấy ca khúc viết ở bệnh viện sửa chữa lại, dịch đến bên đàn piano, đứt quãng mà thử âm, sửa âm, gạch gạch xóa xóa trên giấy.

Trong đó, một ca khúc có giai điệu rất sục sôi, cường thế, như mưa sa bão táp, mang theo cảm giác áp bách của vương giả thiên hạ, tiếng đàn cao vút như đập vào mặt mà đến, làm người nghe có cảm giác xúc động muốn thần phục.

Cố Thiếu Cảnh "Ai" một tiếng, trong ánh mắt lóe ra hưng phấn. Cậu nhẩm theo điệu nhạc, tán thưởng nói: "Khúc nhạc này thật tuyệt vời!" Sau đó cậu nghi hoặc hỏi: "Bài này… có vẻ không giống với phong cách của Gấu mập phải không anh?"

"Bài hát này…" Cố Viêm liếc cậu một cái, ý bảo tiến đến ấn chuông cửa, nói: "Là tiểu Viễn viết riêng cho em đấy. Hôm sinh nhật em, em ấy đã nói với anh, nếu tiểu Cảnh thực hiện một đĩa nhạc mới, em ấy sẽ viết tặng riêng cho em một bài…"

Cố Thiếu Cảnh: "…"

"Phải rồi! Nhóc con! Nhóc có biết anh phiền nhất là cái gì không?" Cố Viêm nghe thấy tiếng bước chân, tiếng mở cửa, là Đường Viễn.

Cố Thiếu Cảnh cau mày nói: "Anh! Anh cảm thấy tên Hạo Dương kia rất phiền phức đúng không?"

"Anh thấy phiền nhất là bóng đèn!" Vừa dứt lời, Đường Viễn đã mở cửa ra. Mặt Cố Thiếu Cảnh trắng bệch, hai tay cậu duỗi ra phía trước, đáng thương hề hề nói: "Gấu mập, năm mới phát tài phát lộc, tiền vào như nước, tiền ra nhỏ giọt như cà phê ly. Bánh mỳ hoa mai bà nội cậu làm đâu, mau mau đem ra đây đi!"

Đường Viễn: "…"

Cố Thiếu Cảnh cảm thấy mỹ mãn mà ăn thử bánh mỳ hoa mai, còn ngoài ý muốn mà nhận được một phong bao lì xì đỏ thẫm từ Đường Viễn. Mới đứng ở cửa còn chưa kịp bước vào nhà, cậu đã vội vàng nhét phong bao vào túi, thí điên thí điên mà bai bai, ôm bánh chạy mất.

Đường Viễn quét mắt nhìn Cố Viêm một cái, đào từ trong túi ra một phong bao lì xì đỏ y chang, đưa cho Cố Viêm.

Cố Viêm: "…"

"Chúc Tết, cho cậu tiền lì xì." Đường Viễn trưng ra bộ dáng ông cụ non, thẳng thắn nói: "Bắt đầu từ khi cậu 10 tuổi đến 18 tuổi, không nhiều lắm, mua di động có dư đấy!"

Tiểu Viễn cư nhiên biết di động của mình bị phá hỏng?

Chỉ trong nháy mắt, Cố Viêm lập tức có loại cảm giác liệt hỏa đốt người. Anh ôm chầm lấy Đường Viễn, đem người áp xuống ghế sa lông, thận cẩn thận mà tránh đi đùi phải bị thương, chạm khẽ lên môi Đường Viễn, giọng nói khàn khàn: "Lão bà…"

"Không bái?" Mặt Đường Viễn không đổi sắc, làm bộ thu hồi tiền lì xì: "Không bái sẽ không có."

"Bái cái gì?" Cố Viêm nhanh chóng đem phong bao lì xì nhét vào trong túi. Tất nhiên anh không thiếu tiền, nhưng đây là phong bao Đường Viễn tặng cho, ý nghĩa đâu có giống nhau. Trong lòng anh đặc biệt cao hứng, lại ấn Đường Viễn thân thân một trận, trêu chọc nói: "Bái đường sao? Anh xem hôm nay là ngày tốt, vừa thích hợp thành thân bái đường, vừa thích hợp động phòng hoa chúc."

(Hình như đoạn "bái" này là từ đồng âm, có điều bạn không biết nửa chữ TQ nào, nên bạn giữ nguyên bản QT)

Đường Viễn liếc nhìn Cố Viêm, nói: "Chốc nữa Hạo Dương sẽ đến đây."

"Cái gì?" Cố Viêm đang ghé vào cổ Đường Viễn vừa gặm vừa hôn đến động tình, nghe xong câu này như bị sét đánh, bật người cả giận nói: "Đệch! Sao thằng đó lại đến đây?"

Đường Viễn: "…"

Mèo Mun và Tia Chớp đang ngồi xổm trên nền nhà nhìn hai người bày ra tư thế kì quái trên sa lông chợt giật mình hoảng sợ. Tia Chớp đột nhiên thè lưỡi ra, cái đuôi to ba ba vung vẩy mà vỗ vào mông mèo Mun.

"!" Mèo Mun đen mặt, hai vuốt bật ra, điên người nhảy chồm lên tát tới tấp vào đầu Tia Chớp. Anh minh uy võ của giống chó Alaska mất sạch, nhị đương gia Tia Chớp cuộn tròn người trên mặt đất, đầu rúc vào bụng, uông uông thẳng kêu.

Cố Viêm càng nghĩ càng giận, lửa giận cọ cọ mà hướng lên trên, hầm hừ nói: "Lúc trước em đã cảm giác thằng đó có vấn đề, vậy mà giờ lại dám để cho nó vào nhà? Tối hôm qua Lầu hai đã tập trung được tin tức của Stephen, gã đang ở thành phố B đấy. Chân em lại bị thương. Bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, em không yên tĩnh ở trong nhà dưỡng thương, lại dẫn sói vào nhà làm gì, còn có … năng lực hiện tại của bản thân em —— "

Hai tay Đường Viễn dựng thẳng thành chưởng, "Ba" một tiếng, cái bánh quy đập bẹp lên mặt Cố Viêm, hắn lại dùng sức ấn ấn nhu nhu, mặt Cố Viêm nháy mắt biến thành hoa cúc.

Cố Viêm: "…"

"Hạo Dương đến đây chúc Tết thôi." Khó có khi Đường Viễn chịu giải thích với Cố Viêm. Hắn nhìn khuôn mặt lem nhem quỷ dị của trước mặt, cảm thấy đặc biệt muốn cười, dừng một chút, trúc trắc nói: 'Tiểu Viêm… Chúc mừng năm mới!… Bây giờ anh là Đường Viễn, Stephen không biết anh."

Cố Viêm không hé răng, lại cúi đầu tiến vào cổ Đường Viễn gặm gặm. Anh đang muốn mượn cơ hội lau mấy vệt kem bơ trên mặt vào áo Đường Viễn thì tiếng chuông cửa lại vang lên.

Hạo Dương ôm một bó hoa lớn, mặc một thân tây trang hưu nhàn, sửa sang lại áo, khéo môi nhếch lên.

54. Chương 54: Hợp Tác (nhị)

Hạo Dương cải trang đến đây, ăn mặc khá diện, mục đích thứ nhất là đến chúc Tết, thứ hai là thăm bệnh. Anh mừng tuổi cho Đường Viễn một phong bao đỏ thẫm, lại tìm một bình hoa để cắm hoa vào. Xong xuôi, anh nhìn đùi phải Đường Viễn, hỏi: "Khá hơn chút nào không em?"

"Tốt hơn nhiều, cám ơn anh!" Đường Viễn nhìn Cố Viêm trong nháy mắt từ con sói ve vẩy đuôi, gặm gặm cắn cắn trở thành người nghiêm túc, lịch sự ngồi trên sa lông, đột nhiên muốn phì cười.

"Mấy cảnh đánh nhau thì đã có diễn viên đóng thế, thời gian quay phim, em cũng không cần miễn cưỡng đâu. Đạo diễn Từ đã nói, Tuyệt Sát chỉ còn gần mười cảnh quay ở thành phố S mà thôi, sau đó sẽ đi Manhattan."

Cố Viêm vắt chân ngồi bên người Đường Viễn, không chút để ý mà liếc Hạo Dương, nói: 'Thật không nghĩ tới, ảnh đế Hạo Dương lại có quan hệ rất tốt với Đường Viễn."

"Đường Viễn cũng coi như là sư đệ của tôi đi." Hạo Dương mỉm cười trả lời. Từ lúc bước vào nhà, anh đã thấy Cố Viêm không hề tỏ ra giật mình, bất ngờ khi nhìn thấy mình đến thăm, cũng tỏ ra rất quy củ, tựa như sếp cũ đến thăm hỏi nhân viên bị bệnh mà thôi.

Cố Viêm "A" một tiếng, tâm nói 'hứ, trước mặt lão tử mà cũng dám đánh chủ ý tặng Đường Viễn một cái nhân tình', ngoài mặt vẫn tỏ ra không chút để ý nói: "Nghe nói, ảnh đế Hạo Dương từng là sinh viên nổi bật của hệ điện âm đại học A phải không? Tiểu Viễn là sinh viên soạn hệ, hình như không tính là đồng học với cậu đi?"

"Đây là bánh mỳ hoa mai bà nội em làm, anh nếm thử chút đi." Đường Viễn trở mình một cái xem thường, tùy tay cầm một miếng bánh mình nhét vào miệng Cố Viêm, lại hướng Hạo Dương kéo kéo khóe miệng, chuyển đề tài, nói: "Đoàn phim ở lại thành phố S khoảng bao lâu nữa vậy anh?" Vừa nói, hắn vừa dùng ngón tay gãi gãi cằm mèo Mun. Tia Chớp cũng sán lại gần, tựa đầu vào chân Đường Viễn, chăm chú nhìn, ý bảo 'gãi cằm cho em nữa'.

"…" Hạo Dương nhìn Cố Viêm đang nghẹn đến mắt trợn trắng, biểu tình cổ quái, vừa muốn nói chuyện, Đường Viễn đã chỉ vào đĩa bánh trên mặt bàn, dùng ánh mắt hoàn toàn phù hợp với thiếu niên đơn thuần 18 tuổi, nói: "Anh cũng nếm thử đi ạ!"

"… Không, cám ơn."

Chờ Cố Viêm uống xong ngụm nước, đem miếng bánh mỳ nuốt xuống, Hạo Dương mới "Khụ" một tiếng, nói: "Kế hoạch quay phim ở thành phố S là khoảng nửa năm, sau đó quay ngoại cảnh ở Manhattan là 6 tháng, tiếp đó phải đi R quốc quay đại cảnh cũng mất khoảng nửa năm nữa, cuối cùng quay lại thành phố B quay nốt các cảnh còn lại, chỉnh sửa, biên tập phim."

Anh dừng một chút, ánh mắt như có như không đảo qua cổ Đường Viễn, biểu tình trên mặt không dấu được chấn động, nói: "Đạo diễn Từ ấp ủ Tuyệt Sát 5 năm rồi, dự tính thì, từ lúc quay phim đến lúc lên sóng là khoảng ba năm." Hạo Dương cười cười, chuyển đề tài, nói: "Đường Viễn, đến lúc đó, em đã là sinh viên năm thứ 4 rồi."

"Em xuất hiện trên màn ảnh không nhiều lắm." Đường Viễn nhíu nhíu mày, ý là, thời gian hắn quay phim không cần dài như vậy.

"Diễn viên tham gia trong đoàn phim, vô luận là chính hay phụ, đều phải đi theo đoàn đến khi hoàn thành toàn bộ các cảnh quay, đây là yêu cầu của Từ đạo diễn, em không biết sao?" Hạo Dương ngồi trên ghế sa

lông đối diện với Cố Viêm, móc ra hộp thuốc ra, đặt trước bàn mời Cố Viêm, nói tiếp: "Cho dù em đã hoàn thành xong tất cả các cảnh quay của mình cũng không thể rời đi. Nghe nói, ngài Cố Viêm đây là bạn bè lâu năm của đạo diễn Từ. Phong cách quay phim của anh ấy luôn như thế, ngài nói có đúng không, Cố Viêm?"

Cố Viêm liếc hộp thuốc lá, cũng không tiếp thuốc, chỉ câu môi cười nói: "Xem ra, ảnh đế Hạo Dương cũng thật hiểu biết Hải Ưng đi."

Hạo Dương cười cười, anh cũng không xấu hổ, đốt một điếu thuốc, thu hồi lại bao thuốc lá, chỉa chỉa ra ban công, nói: "Đúng rồi, lúc tôi đến đây có nhìn thấy một người rất giống em trai ngài, Cố Thiếu Cảnh đúng không? Còn gặp một cô gái…"

"A, xin chào Phùng thủ trưởng, chúc mừng năm mới, cô… cô đến đây là…?" Cố Thiếu Cảnh từ trên xe bước xuống, hơi có chút bất đắc dĩ mà nhìn Phùng Hiểu Hiểu, kính một lễ, nói: "Thủ trưởng a, mới đầu năm cô đã đi thị sát dân tình, thật sự là một công bộc tiêu biểu của nhân dân! Nhưng mà, cô cũng đừng có chắn trước xe tôi như thế a, tôi còn đang có việc gấp mà!"

Phùng Hiểu Hiểu nhìn cậu, đi thẳng vào vấn đề: "Cố Viêm có bạn gái sao?"

"Không…" Cố Thiếu Cảnh thực nghiêm túc lắc lắc đầu, tâm nói 'không phải bạn gái, là bạn trai'.

"Tốt lắm!" Phùng Hiểu Hiểu nhẹ nhàng thở ra, xoay người muốn quay về xe của mình.

Cố Thiếu Cảnh sờ cằm, rụt cổ, thiên nhân giao chiến một lát, hướng bóng dáng Phùng Hiểu Hiểu hô: "Cái này, Phùng thủ trưởng a, mặc dù anh trai tôi không có bạn gái, nhưng anh ấy có vợ rồi! Tuy rằng anh ấy cùng chị dâu vẫn chưa kết hôn, nhưng những việc nên làm hay không nên làm, tôi đoán chừng anh ấy đã làm hết cả rồi. Trong rừng còn rất nhiều cây, mắc mớ gì treo cổ trên một cái cây xấu òm đã có chủ đâu a!"

Bàn tay mở cửa xe của Phùng Hiểu Hiểu run rẩy, người hướng trong xe ngồi xuống, nổ máy thật mạnh, nghênh ngang rời đi.

"…. Ông anh tôi chỉ được mỗi cái mã ngoài thôi, bên trong là bột nhão a."

Cố Thiếu Cảnh phẫn nộ ngẩng đầu, quan sát ban công nhà Đường Viễn.

"Nước R…" Cố Viêm dùng ngón tay gõ vài cái lên bàn trà, nói: "Anh đã xem qua kịch bản của Tuyệt Sát . Địa điểm quay phim, anh và Thạch Phi cũng xác nhận rồi." Cố Viêm bước đến bàn tròn bên cạnh cửa sổ thủy tinh, tùy tay cầm bó hoa Hạo Dương vừa đem đến ném ra ngoài cửa sổ.

Đường Viễn: "…"

"Trước là cảng giúp bên kia giao dịch, hiện tại họ Hạo này có vấn đề, Stephen còn ở thành phố B, hơn nữa nội ứng của quân bộ nước R vẫn chưa tra được…" Hai tay Cố Viêm nắm chặt, hướng tường đấm mạnh một cái, cười lạnh nói: "Xem ra, việc Cố Vệ Quốc rút lui đối với bọn họ mà nói, đây là một tin tức tốt trời ban."

"Không tồi, những năm gần đây bọn họ khá sợ bố cậu, bây giờ đem chủ ý đánh lên người cậu thôi." Đường Viễn đem mèo Mun đặt lên đùi, vươn tay gãi gãi cằm nó, hờ hững nói: "Bắt giặc phải bắt vua trước, cậu vừa mới tiếp nhận BOF, toàn bộ nhân viên căn cứ vừa thay đổi sếp, nhân tâm dao động, đây là thời điểm BOF yếu ớt nhất. Stephen lựa chọn thời gian này để xuất hiện tại thành phố B cũng không phải là trùng hợp. Nếu là anh, anh cũng sẽ cho cậu biết anh đang ở thành phố B."

"Hơn nữa, gã còn rất rõ ràng việc anh muốn giết gã cỡ nào." Cố Viêm đá mạnh một cước, nói: "Tiểu Viễn, chúng ta giả thiết một chút, nếu Hạo Dương và Stephen có quan hệ trực tiếp."

"Như vậy, anh đoán rằng, anh ta sẽ có quan hệ trực tiếp đến quân bộ nước R." Một tay Đường Viễn chống cằm, ánh mắt đen trắng rõ ràng, đột nhiên đầy lợi hại và lãnh tĩnh, hắn phân tích: "Thứ nhất là Từ Hải Ưng, bố anh ta nhậm chức tại quân bộ. Mà ông ta còn tham dự vài lần trong việc vạch kế hoạch, chiến lược của cao tầng quân bộ. Như vậy, nếu vứt đi thân phận đạo diễn của Từ Hải Ưng, thân phận hiện tại của anh ta sẽ phi thường mẫn cảm. Tiểu Viêm, nếu cậu muốn điều tra gián điệp nằm vùng, anh cho rằng có thể yêu cầu Lầu hai điều tra anh ta."

Cố Viêm từ chối cho ý kiến mà gật gật đầu.

"Thứ hai, Hạo Dương không tính là người phổ thông, thứ anh ta tưởng che dấu tốt, ngược lại sẽ càng rõ ràng. Anh ta không thuộc loại nhập hồn giống anh, có thể tiếp nhận một thân thể mới tinh, chưa từng tiếp xúc qua các loại đặc huấn quân sự cao cấp rèn luyện thân thể, tự nhiên cũng sẽ không có biện pháp che dấu phản ứng của thân thể mình. Hơn nữa, trong lúc anh bị chấn thương nằm viện cũng đã nghiên cứu qua thời gian tham gia vào giới nghệ sĩ, cách diễn xuất, các bộ phim Hạo Dương từng đóng, từ lúc được phong Đế, anh ta rất ít nhận kịch bản phải quay quá thời gian hai năm. Khuôn mặt, dáng người, biểu hiện, thân phận Trung Quốc của anh ta có 37% khả năng là giả tạo, Lầu hai nên nhằm vào đây để điều tra. Còn một chi tiết vô cùng trọng yếu nữa."

"Em là nói chi tiết người đại diện của anh ta có bất động sản tại nước R?"

Đường Viễn gật gật đầu, nói: "Nếu tài sản ghi tên Hạo Dương ở nước ngoài không nhiều lắm, vậy thì người ở bên cạnh anh ta cũng rất đáng giá điều tra."

Cố Viêm đã sớm biết Tuyết Lang là một nhân vật lợi hại, lãnh tĩnh thông minh, đầu óc có năng lực phân tích rất mạnh, năng lực xử lý sự tình cũng thuộc loại tốt nhất, khi nhận nhiệm vụ trước kia cũng liên tục đảm đương chức vị tiểu đội trưởng, người chỉ huy. Anh nói tiếp: "Ý em là, anh ta và Stephen có thể không cùng một cỗ thế lực? Hoặc là có quan hệ gì đó với Từ Hải Ưng?"

"Anh không thể xác định." Đường Viễn giơ tay lên, đem một chiếc kẹo nhân hoa quả ném vào bát ăn của Tia Chớp, leng keng một tiếng, Tia Chớp bật người vù vù chạy tới.

"Anh chỉ giả thiết như vậy, bất quá, người đại diện của Hạo Dương đích thật là cửa đột phá tốt đấy."

Cố Viêm gật gật đầu, kỳ thật, những điều này anh đã từng cùng thảo luận qua với Hướng Đông. Anh ra hiệu Đường Viễn nói tiếp.

"Thứ ba chính là vấn đề về Độc Phong, Tả Quang cùng với Lăng Vân." Đường Viễn nhìn Cố Viêm, dừng một chút rồi nói tiếp: "Cậu hoài nghi bọn họ." Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

"Anh sẽ hoài nghi bọn họ, rất bình thường." Cố Viêm nói một lời hai ý nghĩa. Anh đi tới bên cạnh Đường Viễn, ngồi xuống, nói: "Hàng năm Độc Phong bị phái cư trú ở tiểu đảo, đều nói tướng ở ngoài không nhất thiết phải nghe quân lệnh, anh ta có một tiểu đội độc lập, võ trang đầy đủ. Mười năm là quá đủ để anh ta thu phục tất cả mọi người. Lần này anh điều anh ta về BOF, còn phái thực hiện nhiệm vụ, kết quả tạm được." Đột nhiên Cố Viêm hừ lạnh một tiếng, vươn tay cầm một miếng bánh mỳ hoa mai, nói: "Không nghe dặn dò, nhắc nhở, không nghe lệnh triệu tập, xem ra, đối với thủ trưởng mới như anh, Độc phong rõ ràng không tỏ ra vừa lòng."

"Tính tình cậu ta luôn luôn như vậy." Đường Viễn cười cười, lột bánh cho mèo Mun ăn, hắn thản nhiên nói: "Độc Phong chỉ vì nước vì dân, là một người rất có năng lực. Nếu cậu muốn bắt được Stephen, anh ta có thể giúp cậu quản tốt tất cả binh lính không chính quy."

"Tiểu Viễn, em có biết anh hạ chiêu này là có dụng ý gì không?" Cố Viêm đột nhiên cảm thấy Cố Thiếu Cảnh còn rất biết hàng, loại bánh này ăn rất ngon miệng. Miệng vẫn còn vị ngọt của bánh chưa ăn hết, anh nghiêng người qua hôn môi Đường Viễn, lại hôn thân hai má.

"…" Đường Viễn đột nhiên phát hiện, bản thân mình tựa hồ đã miễn dịch với mấy hành vi của thằng nhóc xấu tính này. Vô luận thằng nhóc này thân thân, hôn hôn thế nào, mặt hắn vẫn không đổi sắc, cũng chả thèm đấm đạp gì nữa.

Ngay từ đầu Cố Viêm đã hoài nghi ba người này, nên điều tra cũng đã điều tra, nên phân tích cũng đã phân tích vô số lần.

Nhưng Cố Viêm tuyệt đối không phải là loại đa nghi Tào Tháo, tính nết của anh giống hệt Vệ Quốc, có đôi khi, hoài nghi đại tướng của mình cũng là một loại sách lược, làm những kẻ địch ẩn núp trong bóng tối nhận biết rằng, người vừa mới nhậm chức của BOF chỉ là một đứa trẻ con chưa hề có kinh nghiệm.

"Cậu muốn cho Stephen hoặc nước R làm suy yếu thực lực của cậu, giảm bớt sự cảnh giác của bọn họ." Đường Viên nôn khan vài tiếng, không phun ra bánh vừa bị Cố Viêm mớm vào, mặt hắn không đổi sắc, hai tay xoa xoa chỗ má bị hôn.

"Quả nhiên là lão bà của anh, đi guốc trong bụng anh rồi!" Da mặt Cố Viêm siêu dày, anh đem đầu củng củng qua, lại cúi đầu xuống cổ Đường Viễn gặm đến gặm đi. Đột nhiên, anh chạm môi vào tai Đường Viễn, nhỏ giọng trêu chọc: "Anh nói này, đã bao lâu rồi vợ yêu của anh chưa động não thế? Ba người này có một vấn đề, em cẩn thận nghĩ lại xem."

Sau một lúc lâu, đồng tử của Đường Viễn mãnh liệt co rụt lại, nói: "Chẳng lẽ là cô ấy?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: sắp tới Hướng Đông phải thực hiện một nhiệm vụ, Đường Viễn tưởng âm thầm trợ giúp đồng đội, kết quả…. Cả nhóm cùng thắc mắc, Hướng Đông: Cậu rốt cuộc là ai?

55. Chương 55: Hợp Tác (tam)

Biểu tình của Đường Viễn có chút cứng ngắc, Cố Viêm thu hồi động tác lưu manh của mình, nghiêm mặt nói: "Tiểu Viễn, nước R làm thí nghiệm trên cơ thể người, trình độ si mê y học của Tả Quang ra sao chắc em cũng rõ ràng. Đoạn thời gian trước, anh vẫn chưa xác định Đường Viễn là em, khi đó anh đã yêu cầu Hướng Đông đi căn cứ ở tiểu đảo điều tra, phát hiện Tả Quang chưa tiêu hủy DNA của Tuyết Lang."

Cố Viêm sờ túi, móc ra gói giấy nhỏ bọc một mẩu móng tay, nói: "Sau đó, em tự thừa nhận mình là Tuyết lang, anh cũng không chú ý điều tra cái này. Thật không ngờ là, mấy ngày hôm trước, một kĩ thuật viên Lầu bốn vừa mới "Tốt nghiệp" mang công văn cho anh phê duyệt. Anh cũng không để ý lắm, tiện tay đưa cái này cho cậu ta."

Cố Viêm đưa gói giấy chứa móng tay cho Đường Viễn, tiếp tục nói: "Anh đã đưa một phần móng tay cho cậu ta để khảo sát trình độ, cũng không nghĩ tới tân binh này rất nghiêm túc thực hiện mọi thí nghiệm từ a đến z, mang kết quả tới báo cáo anh."

"Cậu ta nêu ra giả thiết, cũng rất to gan." Cố Viêm "A" một tiếng.

Đường Viễn dùng đầu ngón tay gõ gõ gói giấy, không ngẩng đầu, trực tiếp cầm lấy.

"Đây là hai bản phân tích đối lập, cái này là ca bệnh do cậu tân binh phân tích, cái này là ca bệnh mà Tả Quang phân tích năm đó, hai bản hoàn toàn khác nhau." Cố Viêm nói xong, thò tay vào túi quần lấy ra một cái USB đưa qua.

Đường Viễn không lên tiếng, đầu ngón tay đảo lộn vài cái đem cái USB cắm vào máy tính.

"Em xem." Cố Viêm cúi sát đầu bên cạnh Đường Viễn, chỉ vào một biểu đồ màu sắc rực rỡ, nói: "Tờ này là của Tả Quang, dược vật tác động đến thần kinh từ từ ăn mòn tế bào đại não, những đoạn ngắn DNA mang kí ức bị hao tổn rất nhiều, mà những cái khác chưa bị ảnh hưởng nhiều."

"Mà tờ này." Ngón trỏ của Cố Viêm trượt xuống một biểu đồ màu sắc rực rỡ khác, dừng một chút, anh nghiêm mặt nói: "Cậu tân binh đã phân tích là: phỏng đoán bước đầu, chủ thể đã nhiễm phải một lượng lớn dược vật bị cấm cùng một một số dược vật kích thích không rõ, dẫn đến các đoạn DNA bị biến dị, hỗn loạn thất thường. Bản thân cậu ta đã phán định chủ thể là sinh vật thí nghiệm thuốc."

Đường Viễn cứng đờ, con ngươi lợi hại thẳng tắp nhìn về phía Cố Viêm, lạnh nhạt nói: "Biến dị? Sinh vật thực nghiệm?"

"Không tồi." Cố Viêm móc túi lấy ra bao thuốc, buồn bã nói: "Năm đó, thân phận của em đặc thù, tình huống cơ thể cũng tương đối đặc biệt, tính tình bố anh khá nóng nảy, tuy rằng ông ấy giao em cho Lầu bốn chăm sóc nhưng lại điểm danh muốn người tổng phụ trách của Lầu bốn phải đảm đương việc này. Cho nên, mọi số liệu và hội báo về tình hình cơ thể em đều phải qua thẩm tra cuối cùng của Tả Quang. Như vậy, nếu cô ta động thủ trên số liệu của cơ thể em thì, quá đơn giản."

"Cô ta nhận được bao nhiêu hứa hẹn, bao nhiêu ưu đãi mà dám thí nghiệm trên cơ thể của nhân viên trong căn cứ?" Trên mặt của Đường Viễn vẫn không có biểu tình gì nhưng đôi tay hơi hơi phát run đã tiết lộ tâm tình của hắn.

Đường Viễn tùy tay kẹp lấy bao thuốc trong tay Cố Viêm, rút ra hai cái, ấn diệt vào gạt tàn, lạnh lùng nói: "Tả Quang thật sự là can đảm!"

"Xem như cô ta và anh 'Tốt nghiệp' cùng đợt. Đông cực kì ghét nữ giới, cô ta là ngoại lệ duy nhất, là người được cậu ấy tín nhiệm." Một chút kinh sợ nảy ra, hai tay của Đường Viễn nắm thành quyền. Hắn cố gắng đè nén lửa giận đang lăn lăn ở mép biên giới bộc phát.

Nếu phân tích của cậu tân binh này chính xác, như vậy, năm đó Tả Quang không hề cứu hắn. Mà ngược lại, cô ta trắng trợn coi cơ thể hắn là đối tượng để nghiên cứu, là vật thí nghiệm.

"Anh biết." Cho tới bây giờ, một cỗ lửa hận vẫn âm ỉ trong lòng Cố Viêm, không ngừng hướng lên trên. Lúc ấy, khi nhìn đến biểu đồ phân tích của cậu tân binh kia, anh đã giận dữ đá tung cái ghế dựa, thiếu chút nữa cầm súng chạy thẳng đến đập chết Tả Quang.

Anh quả thực không thể tưởng tượng nổi việc Tả Quang dám coi Tuyết Lang là vật thí nghiệm. Hơn nữa, anh lại càng không thể chấp nhận được việc thí nghiệm đó làm gen bị biến dị, hỗn loạn, thất bại. Khi đó, phản ứng của cơ thể Tuyết Lang là thế nào? Đau? Xé rách? Sống không bằng chết? Càng ngẫm anh lại càng cảm thấy oan lòng.

Cố Viêm hít sâu vài cái, tựa người trên ghế sa lông, nhu nhu, ấn huyệt thái dương, giọng điệu có chút lãnh ngạnh, nói: "Lần trước, khi anh yêu cầu Hướng Đông điều tra Tả Quang, anh ấy còn lạnh mặt cam đoan với anh cô ta không có vấn đề. Có lẽ, anh Đông nghĩ đến năm đó cô ta dốc hết tâm lực cứu em nên mới cho rằng anh không nên hoài nghi cô ta."

"Kỳ thật, suốt mấy năm nay, anh luôn điều tra chuyện của em." Cố Viêm hơi hơi híp mắt, nói: "Không chỉ mỗi Tả Quang, khi vừa mới bắt đầu, tất cả người phụ trách trong căn cứ đều có trong danh sách điều tra của anh, bao gồm cả Hướng Đông, bố anh,... nhưng lục tục bị bài trừ dần. Nếu lần này anh Đông không tìm được DNA của em, cậu tân binh mới 'Tốt nghiệp' kia cũng không ngâm cứu, to gan phỏng đoán chuyện này, thì có lẽ, Tả Quang thật sự bị anh bỏ qua."

"Tên cậu ta là gì?" Đường Viễn đã trấn định lại, rút USB ra.

Khóe môi Cố Viêm giương lên, nói: "Cậu tân binh này hả? Lâm Quân, thông minh nhạy cảm, sắc bén cẩn trọng và khá to gan lớn mật. Khi vừa biểu đồ vừa ra, cậu ta chỉ biết sự tình không đơn giản, trực tiếp thực hiện nghiên cứu suốt đêm để đưa báo cáo cho anh. Là một người nổi bật suốt mấy năm qua."

"Có thể coi cậu ta là trọng điểm bồi dưỡng. Nếu Tả Quang được chứng thực có liên quan đến R quốc, nhất định phải thanh trừng Lầu bốn từ trong ra ngoài. Căn cơ cô ta đã rất sâu, tốt nhất em nên tự tay phụ trách việc này.

Cố Viêm cười cười, vươn tay kéo Đường Viễn lại gần, nói: "Tiểu Viễn, anh nói việc này cho em nghe vậy thôi. Anh không cần, cũng không cho phép em tham dự bất cứ hành động gì. Cuộc đời này, em chỉ cần hưởng thụ một cuộc sống bình an thôi. Không phải là em chịu tội không vào năm đó, việc bố anh chưa hoàn thành anh sẽ làm tiếp. Chỉ cần anh – Cố Viêm còn tại vị một ngày, binh lính thủ hạ của anh sẽ không tùy tiện hi sinh. Cho dù hi sinh, anh cũng tuyệt đối không để họ bị chết oan như vậy."

Đường Viễn ngẩn ra, lẳng lặng mà nhìn Cố Viêm một hồi lâu.

Hình ảnh Cố Viêm 10 tuổi ngồi bên cạnh hắn ăn Oreo năm đó vẫn in thật sâu trong đầu, cho tới bây giờ cũng chưa từng phai nhạt. Đường Viễn cũng không thể nói rõ là vì cái gì, có lẽ đại khái đây là bản năng muốn đem tiểu Cố Viêm vào phạm vi đồng loại cần quản lý của mình. Hai người đều là độc lang có tính tình giống nhau, vừa cô độc vừa phong bế.

Chỉ là, hơn 10 năm sau, tính cả thời gian trước khi hắn trở lại thế giới này, khi gặp lại Cố Viêm một lần nữa, cậu nhóc nho nhỏ năm nào đã trưởng thành, trở thành một người đàn ông độc lập, chưa đến 30 tuổi đã có thể chưởng quản BOF, tuy rằng tính tình khá nóng nảy nhưng hầu như không bao giờ bùng nổ trước mặt hắn.

Đa số thời điểm, Đường Viễn đều cảm thấy Cố Viêm không giống cậu bé 10 tuổi trong ấn tượng của hắn tý nào.

Hiện tại, khi Cố Viêm xử lý sự tình sẽ tiếu lí tàng đao (Cười nụ giấu dao, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết), chỉ hạ lực tại điểm mấu chốt, sẽ tỏ ra rất ẩn nhẫn đối với địch nhân rồi sau đó mới phát làm người ta không thể đoán ra mục đích cùng chiêu số. Còn bình thường, cậu nhóc này chả bao giờ đứng đắn, thích đùa giỡn lưu manh, sẽ hếch mũi lên, còn nói "Tiểu Viễn, anh yêu em", "Khi anh 30 tuổi, chúng ta kết hôn đi",…

"Anh nhớ rõ…" Khóe môi của Đường Viễn hơi hơi cong lên, khoa tay múa chân, nói: "Năm ấy, cậu mặc một bộ tây trang màu đen, cổ áo lông trắng, đeo một cái cà-vạt hồng, không nói câu nào, ngồi cạnh anh ăn Oreo, chân còn rất ngắn, nhìn kiểu gì cũng thấy là một con sói con, mới lớn bằng từng này…. Chỉ chớp mắt, cậu đã trưởng thành rồi."

"Có thể bảo hộ em." Cố Viêm cười cười, ôm Đường Viễn vào trong ngực, nhớ lại năm đó mình thường bị ám sát, rồi vụ nổ mạnh xảy ra, khi mở mắt tỉnh lại thì đã lẻ loi một mình ở nước Mỹ, đủ chuyện…. Đôi mắt anh dần đỏ lên, giọng nói khàn khàn: "Trước đây anh không tin thần tin quỷ, hồi còn ở Mỹ, anh đã tìm một nghĩa trang để rèn luyện thể năng. Anh chuyên đến đó vào 12 giờ đêm, trèo lên mộ bia, như một con ếch nhảy từ mộ bia nọ sang mộ bia kia, tổng cộng ba trăm năm mươi bảy khối mộ bia, hai mươi vòng, nhảy suối 5, 6 năm. Mộ bia nào cũng bị anh đá nhẵn."

Đường Viễn bật cười. Cố Viêm điều chỉnh lại tư thế ngồi cho Đường Viễn, chậm rãi mát xa đùi phải bị thương, nói tiếp: "Cho đến khi gặp em, mèo Mun có biểu hiện dị thường, ý niệm 'em chính là Tuyết Lang' càng ngày càng thường trực trong đầu của anh…."

Cố Viêm dừng một chút, vừa cười vừa nói: "Anh đã suy nghĩ, có lẽ nên quay về Mỹ một thời gian ngắn, đốt cho đám bia mộ ở đó một ít hương, chẳng may chúng nó tỏa ra oán khí vượt biển mà tìm đến lão bà của anh gây phiền toái thì chết!"

"Tìm anh làm gì? Muốn tìm cũng là tìm cậu chứ." Khó có khi Đường Viễn hùa theo Cố Viêm nói tiếp, cũng không để ý câu nói vừa rồi của mình đã thành chấp nhận làm "Lão bà" của Cố Viêm.

Cố Viêm ngẩn ra, vui vẻ nhắc lại: "Lão bà…"

Đường Viễn: "…"

"Cố Viêm!" Chuyện chính sự còn chưa nói xong, Đường Viễn đã có chút tức giận đến khó thở. Với thân thể hiện tại này của hắn, dù cái chân có lành lại cũng chưa chắc là đối thủ của Cố Viêm.

Cố Viêm làm như không nghe thấy âm thanh tức giận của lão bà, vẫn ghé vào trên người Đường Viễn cắn cắn gặm gặm như thường.

"…" Biểu tình hiện tại của Đường Viễn, có thể nói là giống hệt như vừa ăn phải một con ruồi chết. Hắn cảm thấy thật buồn bực. Lần đầu gặp nhau, hắn đã cảm thấy cậu nhóc Cố Viêm năm đó trưởng thành rất sớm, tình cảm cũng không bộc lộ ra ngoài, tuyệt đối không làm mấy chuyện ấu trĩ này…. Như thế nào mà đến hiện tại, khi hắn nghĩ Cố Viêm đã là một người đàn ông trưởng thành thì hết lần này đến lần khác, thằng nhóc này lại cố tình dán vào mình, động tác chả khác nào một đứa trẻ, hở ra là hôn hôn, cắn cắn, bám dính lấy hắn đến bực cả mình.

"Cậu thân đủ chưa?" Đường Viễn nổi giận, định túm lấy Cố Viêm ném đi, nhưng thật bất đắc dĩ là tay của hắn lại không đủ lực làm được điều này. Không những thế, Cố Viêm nhân tiện cầm luôn hai tay của hắn đặt lên đỉnh đầu, vui vẻ hỏi ngược: "Thân lão bà mà, nào có thân đủ?"

Đường Viễn: "…"

"Anh còn chưa nói xong." Đường Viễn tức quá hóa cười, ánh mắt rơi xuống nơi nào đó giữa hai chân Cố Viêm, nhướng mày nói: "Đem cậu em quản lý cho tốt, chớ có cường với anh. Ở trong mắt anh, dù có lớn tuổi hơn nữa thì cậu cũng chỉ là đứa trẻ thôi."

Cố Viêm: "…"

Biểu tình của Cố Viêm nháy mắt trở nên phi thường cổ quái. Đường Viễn vừa nhìn nét mặt Cố Viêm, biết tám phần mười là thằng nhóc thối này đã hiểu sai rồi. Hắn bật người trạc trạc trán Cố Viêm, cả giận nói: "Anh là nói, ở trong mắt anh, dù bây giờ cậu có là sếp phụ trách BOF thì vẫn là đứa trẻ thôi! Khi nào có

năng lực mạnh như bố cậu… Họ Cố kia! Anh nói cậu quản ngay cậu em cho tốt! Lăn xuống khỏi người anh ngay lập tức!… Cậu giao nhiệm vụ cho Hướng Đông là gì?"

Cố Viêm: "…"

"Không được!" Cố Viêm có nguyên tắc vô cùng rõ ràng, như đinh đóng cột nói: "Anh đã nói không cho phép em tham dự bất cứ hành động gì. Hướng Đông sắp lĩnh đội thực hiện nhiệm vụ, nhưng em thì cứ thành thành thật thật ở trong nhà cho anh!"

"Thứ nhất, anh có kinh nghiệm phong phú; thứ hai, anh là người hiểu rõ Hướng Đông nhất, bọn anh đã hợp tác thực hiện nhiệm vụ suốt mười mấy năm; thứ ba, lần này đối mặt là Stephen, anh muốn cùng Đông tự tay bắt gã."

"Nhưng em đừng quên, cơ thể hiện tại của em chưa từng tham gia bất kì một đợt đặc huấn, huấn luyện quân sự cao cấp nào. Em muốn tham dự hành động sao? Chỉ sợ bây giờ em làm một cảnh vệ viên của lão tử cũng không làm được! Anh đã nói rồi, không được là không được! Đường Viễn, chuyện này không thể thương lượng!" Cố Viêm cũng phát hỏa, "Phanh" một tiếng mà đẩy laptop văng ra, hai tay nắm chặt tựa vào ghế sa lông, nhắm mắt thở hồng hộc.

Đường Viễn: "…"

Thật to gan! Luận bối phận, cứ thấy anh là cậu phải đến cúi chào, cư nhiên bây giờ dám rống anh?

Mèo Mun ngồi xổm trước ngực Tia Chớp, yên lặng mà xoay người, quay mông lại với hai người đang nổi giận ngồi trên ghế sa lông. Đầu Tia Chớp ngọ nguậy nhìn trái nhìn phải, cũng nhanh chóng xoay người lại, tiếp tục ngồi xổm sau lưng mèo Mun, cái đuôi xù ve vẩy tới lui. Hai con vật tiến hành một đoạn đối thoại trong im lặng xưa nay chưa từng có mà con người căn bản vô pháp lý giải.

Mèo Mun: [Cãi nhau…]

Tia Chớp: [Chúng ta chơi bóng nha?]

Mèo Mun: [Cãi nhau…]

Tia Chớp: [Nếu không chơi đẩy bát ăn nhé? Ta đem bát ăn to của ta cho ngươi chơi nha?]

Mèo Mun: [Cãi nhau…]

Tia Chớp: [Cái gì? Ngươi muốn ăn Cadic sao? Ta biết chủ nhân để chỗ nào á! Nhưng ngươi lùn vậy, để ta đi lấy cho ngươi, thích gói to hay gói nhỏ a? Đúng rồi! Chủ nhân có nói, ăn Cadic nhiều sẽ khó tiêu hóa, vậy lấy gói nhỏ nha?]

Mèo Mun: [Ngu ngốc! Lão tử nói bọn họ cãi nhau! Ngươi là đồ ngu ngốc! Ngu ngốc nhất!]

Tia Chớp xoát mà đứng lên, đi lên phía trước một đoạn, quay đầu lại vô cùng vui vẻ nói: [Ngươi bắt lông ta nha

giữ chắc rồi ta đi lấy gói to cho người, uông uông uông! Bánh mỳ của chủ nhân cũng rất ngon, thở phì phò hưu ——!]

Mèo Mun: […]

Nửa giờ sau.

Đầu Cố Viêm trông như cái tổ gà, má có vài dấu răng tim tím, anh đem Đường Viễn ôm lên đùi, chỉ phòng không công, cả giận nói: "Lão tử là muốn tốt cho em!"

"Tốt với anh thì cho anh làm nhiệm vụ cùng Hướng Đông!" Đường Viễn rống trở về, quần áo đã sớm hỗn độn bất kham, một tay hắn vẫn nhéo tóc Cố Viêm, độc ác nói: "Cố Viêm! Anh là đàn ông, không cần ngồi một chỗ đợi cậu đến bảo hộ! Anh nói rồi, anh phải tự tay bắt được Stephen!"

"Được thôi!" Cố Viêm đột nhiên mỉm cười, hỏi: "Tiểu Viễn, dù anh cho em tham dự hành động, Hướng Đông cũng không biết thân phận của em, em định hợp tác với anh ấy thế nào? Hiện tại đến nói cho anh ấy biết em là Tuyết Lang? Em cảm thấy trong chốc lát anh ấy có thể tiếp thu sao? Mà cho dù anh ấy tiếp

nhận chuyện này rồi, anh ấy sẽ đối mặt với em như thế nào, đừng quên anh ấy là một trong những người từng tham dự vào cái chết của em?"

"Không cần nói cho cậu ấy biết." Đường Viễn lạnh nhạt nói.

Cố Viêm cứu chỏm tóc tội nghiệp từ trong tay Đường Viễn ra, trả lời: "Không nói cho anh ấy biết? Tiểu Viễn, em đừng quên em đã hợp tác mười mấy năm với Du Hồng và Hướng Đông. Anh không nói thì em cũng biết, bộ ba năm ấy có bao nhiêu hiểu biết, quen thuộc với thói quen, sở thích, cách chiến đấu của nhau. Như vậy, khi thực hiện nhiệm vụ, em chỉ vô tình bộc lộ ra thói quen chiến đấu từ lâu, dù chỉ là chút xíu thôi, chắc chắn sẽ khiến cho Hướng Đông hoài nghi, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ năng lực tiến công của anh ấy. Anh tuyệt đối không cho phép khi binh lính của anh thực hiện nhiệm vụ lại bị nhân tố ngoài ý muốn quấy nhiễu!"

Đường Viễn trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói: "Anh cam đoan với cậu, khi thực hiện nhiệm vụ, anh chỉ là một nhân viên phụ trách thông tin, tuyệt đối không bộc lộ ra một điểm đáng ngờ nào." Dừng lại một chút, hắn dịu giọng, nói: "Tiểu Viêm, lần này BOF phải đối mặt chính là R quốc, là Stephen. Anh biết Hướng Đông muốn tự mình thực hiện nhiệm vụ, anh rất lo lắng. Hồng đã mất rồi, hiện tại chỉ còn Đông thôi. Sau nhiệm vụ này trở về, nếu thời cơ thích hợp, anh sẽ thẳng thắn nói chuyện với cậu ấy."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, giống như qua nửa thế kỷ.

"Em nhất quyết như vậy?" Cố Viêm cau mày, chống tay lên má nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng lấy biện pháp ở giữa, nói: "Như vậy đi, Lầu hai theo lẽ thường sẽ xuất ra nhân viên phụ trách thông tin, anh sẽ để cậu ta làm trợ thủ của em tham gia hành động, để phòng ngừa vạn nhất."

Đường Viễn đột nhiên mỉm cười, chào theo nghi thức quân đội, nói: "Rõ!"

Với khuôn mặt 18 tuổi vẫn còn non nớt của hắn, nhất thời trông có vẻ có chút buồn cười.

Nét nghiêm túc trên mặt Cố Viêm bị phá hủy, anh cười đến xái quai hàm, bất đắc dĩ nói: "Em cắn anh thật a, đau quá!"

Tết âm lịch chính là như vậy, trước nguyên tiêu, cơ hồ mọi nhà đều quây quần trên bàn cơm đón năm mới, ăn uống linh đình, tiếng cười, tiếng nói chuyện rôm rả. Hết đợt nghỉ lễ, mọi người lục tục trở về với công việc, bắt đầu một năm công tác mới.

Đầu tháng ba, Đường Viễn mang chân phải bó bột trở về đoàn phim. Nhóm fans nữ lại đưa tới hàng đống lễ vật thăm hỏi chất đầy phim trường. Toàn nhân viên của Tuyệt Sát đã đến đông đủ, công việc quay phim lại khẩn trương tiến hành. Từ Hải Ưng yêu cầu rất cao với mỗi cảnh quay, hơn nữa anh lại là một người rất kĩ tính, tương đối hay soi mói. Lần đầu tiên đóng phim, tuy rằng tính cách bản thân tương đối gần với Bạch Luật, dễ dàng nắm giữ tâm lý nhân vật, nhưng mấy cảnh quay đầu, Đường Viễn vẫn khó tránh khỏi bị NG.

Khoác một cái áo lông, Kiều Mạch vừa ngồi trang điểm lại đi ra. Cô không thể không thừa nhận, bộ dạng của Đường Viễn rất đẹp, tính cách cũng độc, nhưng chính bởi vì thế mà Kiều Mạch càng vô pháp tiếp thu. Cô đã tìm trăm phương ngàn kế muốn gả cho Cố Viêm, thế nhưng Cố Viêm lại ở cùng một chỗ với Đường Viễn.

"Thu liễm tốt cảm xúc của cô đi." Lệ không có biểu tình gì, chỉ nhìn Đường Viễn, lạnh nhạt nói: "Công ty truyền thông Hoa Thiên sẽ không trường cửu hưng thịnh không suy. Một ngày nào đó, Thành Duệ sẽ đứng đầu trong các công ty giải trí, lúc ấy cô muốn đấu cùng một tân nhân vương không khó. Nhưng nếu ngay cả chữ 'nhẫn' cô cũng học không được, tôi khuyên cô sớm rời khỏi cái vòng luẩn quẩn này ngay đi."

Kiều Mạch cắn chặt môi dưới, trong mắt mang theo sự phẫn nộ cùng không cam lòng. Mà Hoa Dung thì đang vô cùng vui vẻ, mỗi ngày cô đều có rất nhiều thời gian ở cùng Đường Viễn. Mà cô còn phát hiện, sau kì nghỉ Tết, biểu tình trên mặt Đường Viễn tựa hồ phong phú thêm rất nhiều, cười nói cũng nhiều, ngẫu nhiên còn vui đùa, chọc ghẹo mối quan hệ đau khổ trên trời rơi xuống giữa mình và Hạo Dương.

Điểm ấy, đến ngay cả nhóm Dịch Cử đến thăm cũng phát hiện ra. Trương Thụy còn trêu chọc hỏi Đường Viễn có đối tượng rồi phải không, khiến cho Hoa Dung đỏ bừng mặt.

Ngược lại, mấy ngày nay Cố Viêm không đến thăm bệnh, "Nhiệm vụ vệ sĩ" của Hướng Đông cũng tạm thời ngừng lại. Toàn bộ BOF đều có sự khẩn trương chưa từng có, ngay cả cảnh vệ trông coi nghĩa trang liệt sĩ cũng không vui đùa, trộm uống rượu như trước.

Bởi vì tất cả mọi người biết, vương bài chiến tướng của căn cứ —— "Liêm Đao Quỷ" Hướng Đông một lần nữa mang đội thực hiện nhiệm vụ, tư lệnh mới nhậm chức của BOF muốn thực hiện một kế hoạch lớn.

"Cậu là Hổ Phách à? Đội của chúng ta mới thêm một nhân viên phụ trách thông tin mới mà." Lâm Quân cười tủm tỉm mà nhìn Đường Viễn, tầm mắt chợt dừng lại ở đùi phải của hắn, tinh quang chợt lóe, vươn tay nói: "Xin chào, tôi là quân y đến từ Lầu bốn —— Biển Miêu."

Yết hầu của Đường Viễn dán một máy biến thanh rất nhỏ, trên mặt đeo một cái kính râm, nghe tiếng người hỏi, đầu tiên là sửng sốt, tiện đà mặt không đổi sắc mà đánh giá cậu thanh niên một phen. Hắn dùng tay tùy ý vỗ vỗ vai Lâm Quân, sau đó khoanh tay lại, tựa đầu vào lưng ghế, kéo mũ lưỡi trai xuống thấp, giản lược nói: "Đi ngủ."

Lâm Quân sửng sốt, không nghĩ tới cậu phụ trách thông tin trẻ tuổi mà rất khốc, cư nhiên một chút cũng không hưng phấn cùng khẩn trương. Lần này người dẫn đội là vương bài chiến tướng —— Liêm Đao Quỷ a! Những thành viên khác trong căn cứ và quan quân cùng đợt phê duyệt 'Tốt nghiệp' với cậu đều hâm mộ, ghen tỵ với cậu đến đỏ mắt rồi.

Đương nhiên Đường Viễn không khẩn trương. Trước kia, mỗi lần thực hiện các nhiệm vụ, hắn đều đảm nhiệm chức vụ đội trưởng. Dù khi đó trong đội có mặt cả Hướng Đông lẫn Du Hồng đã 'Tốt nghiệp' trước hắn, là vương bài hảo thủ của căn cứ đều nhất nhất nghe theo hắn chỉ huy, chớ đừng nói những người khác.

Tuyết Lang, đặc công toàn năng cao cấp nhất mang sắc thái truyền kì của BOF, người duy nhất có thể một mình thực hiện các nhiệm vụ cực kì nguy hiểm, một thủ trưởng trẻ tuổi của BOF với năng lực chỉ huy bậc nhất cùng khả năng tác chiến như thần tướng.

Về phần hưng phấn? Ngược lại có một chút đây, Đông, chúng ta thật lâu không cùng nhau làm nhiệm vụ rồi! Khóe môi Đường Viễn chợt nhếch lên một cái.

Lâm Quân vốn định cùng đội viên bên cạnh Đường Viễn nói chuyện vài câu, người này là nhân viên thông tin do Lầu hai phái ra, danh hiệu là Thảo Môi, mặt như con nít, chưa bao giờ cười, suốt ngày ôm máy tính.

Chi đội được phái đi lần này khá lớn, trừ bỏ Lâm Quân và thành viên mới thêm vào trước khi xuất phát – Đường Viễn, sáu người còn lại đều là cấp bậc đặc chiến viên, nói cách khác, bọn họ chính là những người đã nhận trên trăm nhiệm vụ, hơn nữa không lần nào thất bại, toàn bộ đều là hình mẫu để minh họa khi dạy học cho các thành viên khác của căn cứ.

Mà trừ bỏ Đường Viễn, tất cả những người còn lại đều đã gặp nhau từ trước. Thảo Môi thản nhiên quét mắt liếc Lâm Quân một cái, cũng học tư thế của Tuyết Lang, ngửa đầu đi ngủ.

Lâm Quân: "…"

"Hổ Phách, nói kĩ càng tỉ mỉ cùng kiểm tra đối chiếu thông tin, suy xét xem phương án thực hiện đặt ra có biến gì không?" Hướng Đông đang kéo bao tay, đối với tai nghe trầm giọng hỏi.

Khóe môi Đường Viễn câu lên, mười ngón giao nhau hoạt động trên bàn phím.

"Phương án tiến hành không thay đổi, Liêm Đao lẻn vào từ cửa C; Hắc Đào cùng đại A giữ nguyên kế hoạch phụ trách cửa B; Chuột đi qua cống thoát nước, đi ba trăm mét chú ý thiên võng hồng ngoại. Máy cảm biến nhiệt độ đã phát ra, thỉnh mọi người hãy khởi động. Nhân số võ trang của địch nhân không nhiều lắm, phương vị phân biệt là…."

Mười ngón tay Đường Viễn tung bay, mũ lưỡi trai kéo xuống rất thấp, con ngươi lợi hại nhìn chằm chằm bản đồ 3D, chỉ lệnh đâu ra đấy liên tục hạ xuống. Thảo Môi và Lâm Quân bên cạnh nhìn hắn đều liên tục líu lưỡi.

Lâm Quân là bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy hiện trường công tác của nhân viên thông tin. Trước kia khi chưa 'Tốt nghiệp', cậu vẫn nghĩ đội viên đánh nhau trên tiền tuyến mới là đẹp trai oai vệ nhất, hiện tại nhìn

người nhận nhiệm vụ đứng phía sau màn – Đường Viễn, cậu đã bị chấn động hoàn toàn, cười toe tóe, đơn giản vì cậu cũng là đội viên phụ trách phía sau.

Mà Thảo Môi thì hoàn toàn bởi vì trình độ quen thuộc đối với hiện trường công tác của Đường Viễn mà giật mình; khả năng phân tích, tính toán, bố trí nhân sự rất tự nhiên của cậu ta chỉ có thể xuất hiện ở những lão đặc công tài năng trải qua hàng trăm trận chiến mới có được.

Trước khi xuất phát, Cố Viêm bất thình lình đưa vào đội một thành viên mới, cũng yêu cầu anh trở thành nhân viên thông tin phụ trợ, trong lòng anh vẫn có chút không phục. Dù sao ở BOF hiện tại, những người có năng lực phụ trách mảng thông tin mà có trình độ cao hơn anh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Miêu Nha đem xe dừng lại ở địa điểm dự định. Khi quay đầu lại, anh lộ ra một bộ mặt phong tình vạn chủng (Có một vạn phong thái quyến rũ sẹc xy và lẳng lơ), hướng Thảo Môi đánh một cái thủ thế, rút ra một điếu thuốc, cũng không đốt, chỉ ngậm trong miệng.

Thảo Môi lắc lắc cổ tay, thu liễm tâm thần, đem mũ lưỡi trai đội ngược lại. Trong xe chỉ còn lại tiếng gõ bàn phím lách cách của hai nhân viên phụ trách thông tin.

Hướng Đông nhìn đồng hồ đặc chế xuất hiện vài điểm đỏ, đem thắt lưng cong xuống rất thấp, lăn tại chỗ một vòng, trở mình tiến vào khu vực bên trong. Anh vươn tay chạm vào vòng liêm đao bạch kim, cầm lấy hôn nhẹ, hai mắt có vẻ thanh minh mà lợi lại, thấp giọng cười nhạt: "Sói con, Hồng, thực hiện nhiệm vụ trở về anh sẽ mua rượu cho hai cậu uống…"

Tai nghe chưa đóng, Đường Viễn nghe rõ từng mồn một từng chữ Hướng Đông vừa phát ra, câu "Đông, chú ý an toàn" như ngạnh tại hầu, thủy chung cũng không xuất ra được. Ngược lại, Hướng Đông đột nhiên mỉm cười, chỉnh tai nghe chỉ để lại một tuyến liên hệ với Đường Viễn, nói: "Đường Viễn, chú nhìn cái là biết cháu ngay, yên tâm, chú sẽ để ý cháu." Nói xong, anh liền tạm thời đóng tai nghe.

Đường Viễn: "…"

Chú Đông cái đầu cậu á!

56. Chương 56: Hợp Tác (tứ)

Đến đây!" Một người đàn ông thấp bé nhưng khá đậm người có chút hưng phấn chà xát tay, tươi cười dùng Hán ngữ không tính là tiêu chuẩn nói với người bên cạnh: "Stephen tiên sinh, chiêu này của ngài thật sự là kì diệu a! Thằng nhóc người Trung Quốc này quả nhiên đã phái tiểu đội đến!"

"Xuyên Hữu Điền, đừng ở trước mặt tôi giả vờ giả vịt. Nhân viên có mặt trong chi tiểu đội này, Tả Quang tiểu thư hẳn đã sớm đem tin tức truyền cho ông rồi chứ?" Nhìn màn hình máy tính liên tục nhấp nháy cảnh báo, Stephen mỉm cười, con ngươi lam sắc thâm thúy lộ ra một cỗ tinh lệ. Ông chính là bác sĩ trưởng đeo gọng kính vàng đã xuất hiện khám cho Đường Viễn trước khi hắn xuất viện.

Chẳng qua, hiện tại Stephen không dùng thuốc, khuôn mặt đã có sự bất đồng, mang hình dáng của người phương Tây kiên nghị, mặt mày sắc bén nhưng không cách nào che đi dấu vết của thời gian, 58 tuổi, người lãnh đạo đương nhiệm của gia tộc Vincent.

Một người đàn ông nguy hiểm khó đối phó.

Xuyên Hữu Điền sờ sờ râu mép, vươn tay lôi máy tính ra, nhìn một ảnh chụp, cười lạnh nói: "Nếu như lần này có thể quơ được cậu ta, xem như Tả Quang đã vì nước R lập được công đầu rồi. Huống hồ, thân thể cậu ta cường tráng như vậy, làm vật thì nghiệm rất không tồi a!"

"Tóm?" Stephen cười một tiếng, liếc mắt nhìn ảnh chụp, lạnh nhạt nói: "Xuyên Hữu Điền, chỉ sợ cậu chưa lãnh giáo thực lực của Liêm Đao Quỷ rồi? Năm đó, cậu ta chính là một người có thể giết được hơn mười lính đánh thuê cấp cao nhất của tôi đấy. Ông sẽ không thật sự cho rằng cậu ta dễ tóm như vậy đó chứ?"

"Tóm được hay không, chốc lát chúng ta sẽ biết." Khẩu khí của Xuyên Hữu Điền thật nhẹ nhàng, tựa hồ việc bắt được Hướng Đông chỉ là chuyện sớm hay muộn. Họ thật của Xuyên Hữu Điền là Dã, lần này cùng Stephen hợp tác, gã đã xuất ra một nhóm nhân thủ không ít, mạo hiểm dẫn xà xuất động, mục đích chính là muốn Cố Viêm phái ra Liêm Đao Quỷ.

"Thảo Môi, bắt đầu từ hiện tại, tất cả thông tin đều do anh phụ trách, tình báo đặc biệt trực tiếp truyền cho đội trưởng và tôi! Biển Miêu, chuẩn bị chất kháng sinh, nửa giờ nữa làm tốt công tác chuẩn bị tiếp đội!" Cho dù không xung phong, chỉ bằng cảm giác, Đường Viễn cũng biết Stephen dám thả ra tin tức lần này tuyệt đối là lai giả bất thiện. (lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: người đến không tốt, người tốt không đến)

Bất quá… Đường Viễn lắc lắc cổ, khóe môi gợi lên một tia cười lạnh, Stephen, hôm nay ta mượn ngươi khai đao!

Biết rõ trên núi có hổ lại vẫn hướng lên núi mà đi, đây tuyệt đối là quyết đoán cùng tự tin của cường giả, Đường Viễn là như thế, Hướng Đông cũng như thế.

Tiếng súng mơ hồ đã vang lên ở khu vực bên trong.

"Hắc Đào, đại A, 50 mét phía trước có cửa thông gió, dừng ngay tại chỗ chờ đợi, 6 phút sau hội họp với Chuột, chờ mệnh lệnh của Liêm Đao." Một tay của Đường Viễn ấn liên tiếp trên bàn phím, tay kia thì lấy từ trong túi ra một thiết bị máy tính cảm ứng mini, tùy tay khảm vào trong kính râm, tay dừng lại, quát: "Miêu Nha, mở cửa!"

Đông, kề vai chiến đấu, tôi đến đây!

Giống như một liệp báo (báo săn), Đường Viễn xoay người từ trên xe lăn xuống, cũng không nhanh chóng tiến vào khu vực bên trong. Chăm chú nhìn một hồi lâu, một nhân ảnh khác cũng lăn đi ra từ dưới xe của Miêu Nha.

Người đàn ông này được võ trang đầy đủ, dáng người cao lớn, khỏe khoắn, khuôn mặt như được khắc ra, ánh mắt sắc bén giống như đao, lộ ra một cỗ khí thế áp bách của một vị thượng giả, trên thắt lưng có đeo một súng laser loại mới nhất, mấy băng đạn quấn quanh thắt lưng, mặt được sơn đen loang lổ.

Cố Viêm nhảy dựng lên, một tay chống đỡ chống đỡ cơ thể, tiếp tục lăn vài vòng, vòng cổ Tuyết lang nhẹ nhàng chớp lên, tốc độ so với Hướng Đông, Đường Viễn càng nhanh hơn, chỉ chớp mắt đã xông vào khu vực bên trong.

Lâm Quân khó có thể tin mà há hốc miệng. Biểu tình của hai người còn lại trên xe cũng không khá hơn chút nào.

Một lát sau, Thảo Môi giật giật hầu kết, lắp lắp nói: "Tôi… tôi không nhìn nhầm đấy chứ? Vừa rồi… đó là… là Viêm Hổ?" Thảo Môi biết, trong lúc làm nhiệm vụ, vì để an toàn, vô luận là quân hàm lớn nhỏ, tất cả mọi người trong căn cứ đều gọi nhau bằng danh hiệu.

"Thảo Môi, nhanh! Báo cáo tình huống cho đội trưởng! Biển Miêu, nhanh chóng chuẩn bị chất kháng sinh!" Cho dù vô cùng khiếp sợ, Miêu Nha cũng rất lãnh tĩnh, có thể nói, tiểu đội thực hiện nhiệm vụ lần này là đội có thực lực mạnh nhất của căn cứ. Mọi người đều biết sẽ phải đối mặt với địch nhân thực đặc biệt, cũng chuẩn bị cho sự hi sinh có thể xảy ra.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, người lãnh đạo của BOF —— Cố Viêm sẽ chui xuống gầm xe giấu mình ở đó, làm lá bài cuối cùng, tự mình tham dự toàn bộ hành động của đội!

Nguy hiểm bên trong lớn cỡ nào, không cần nói cũng biết!

Hướng Đông dùng một tay đánh chết một người mặc áo đen, mày nhăn chặt, tránh ở một chỗ ngoặt, vừa mở ra tai nghe liền mắng: "Hổ Phách, con mẹ nó, thằng nhóc này xảy ra chuyện gì? Ai cho phép nhóc làm trái mệnh lệnh của lão tử? Ai cho phép tự mình hành động hả? Sao Viêm Hổ lại đến đây?"

"Viêm Hổ?" Đường Viễn sửng sốt, mặt nhăn mắt trắng bệch, xoay người lăn đến sau mấy trăm cái thùng lớn, vừa muốn gỡ xuống máy tính cảm ứng mini, tay vừa động, theo bản năng lấy ra mã tấu, chém mạnh về phía sau.

"Là anh!" Thân hình Cố Viêm tốc hành, phản ứng cực kỳ linh mẫn, nháy mắt liền đem Đường Viễn đặt ở dưới thân, cúi người ghé sát vào lỗ tai hắn, lạnh nhạt nói vào tai nghe: "Thảo Môi, tôi là Viêm Hổ, điều chỉnh tần số, nhập máy thông tin của tôi vào đội; Liêm Đao, chuyển chức đội trưởng cho tôi! Hết ~"

Đường Viễn: "…"

Hướng Đông: "…"

Thảo Môi: "!"

Đường Viễn thình lình bị Cố Viêm đè xuống hôn, kênh liên lạc đoàn đội còn chưa đóng, ngay lập tức, tất cả mọi người đều nghe được tiếng vang quỷ dị, còn hắn thì thiếu chút nữa tức chết: "Cậu —— "

"Cậu cái gì mà cậu?" Cố Viêm đóng kênh liên lạc chung của nhóm, tiên phát chế nhân (Ra tay trước để chế phục đối phương), cả giận nói: "Lúc trước em đã nói như thế nào với anh? Đã nói chỉ làm tốt nhiệm vụ phụ trách thông tin thôi, phải không? Đường Viễn! Em quá to gan rồi!"

Đường Viễn cấm khẩu, một câu cũng không phản bác được.

Cố Viêm hết sức tức giận, thay đổi tư thế, đem Đường Viễn đè lên một thùng gỗ, giận không chỗ phát tiết, gầm nhẹ: "Anh sớm biết chuyện này sẽ xảy ra mà! Lần sau đừng hòng nhận bất cứ một nhiệm vụ nào nữa nhé! Một cơ hội cũng không có!"

Đường Viễn: "…"

Kỳ thật, lần này gia nhập tiểu đội chiến đấu là kế hoạch giữa chừng thêm vào của Cố Viêm, dù sao nhiệm vụ lần này đề cập đến Stephen, trong căn cứ lại xảy ra chút tin tức nhạc đệm, tỷ như anh đã tra được có sự tham dự của quân đội nước R, cũng thu được tin tình báo giữa Tả Quang và Xuyên Hữu Điền, cho nên, lúc này anh đã gia nhập chiến đấu.

(thứ 3 là anh không yên tâm về vợ anh đi, nằm im dưới gầm xe cả buổi không lên tiếng, vợ vừa chạy vào trong đã vội vọt ra rồi)

"Stephen không có khả năng chỉ chuẩn bị như vậy để dẫn xà xuất động, anh không thể để cho Đông ——" Đường Viễn còn chưa nói hết câu, vừa mới nói nói, Cố Viêm đã như điểm trúng thùng thuốc nổ, cả giận quát: "Câm miệng!"

Đường Viễn: "!"

… Thằng nhóc thối này lại rống ta?

"…" Vừa mới đem tín hiệu của Cố Viêm điều nhập vào tần số của đội, Thảo Môi sửng sốt, lời định nói vọt ra đến miệng lại vội vàng nuốt trở vào.

Cố Viêm thở hổn hển, hít sâu vài hơi, đối với tai nghe phân phó nói: "Mọi người hướng tầng ba di động, mục tiêu có hai cái, ảnh chụp đã gửi đi, có thể bắt sống thì bắt sống, không thể bắt sống thì cứ bắt chết cho lão tử! Hỏa lực của đối phương tương đối mạnh, tất cả chú ý an toàn, tiểu đội trợ giúp sẽ đuổi tới trong nửa giờ nữa! Tất cả xuất phát!"

Đường Viễn xoay người muốn hướng tầng hai chạy đi. Cố Viêm lập tức vươn tay kéo người trở về, lạnh nhạt nói: "Em trở về xe chờ lão tử ngay!"

"Cố Viêm!" Đường Viễn cũng phát hỏa, khuôn mặt lạnh như băng.

Cố Viêm nhíu mày, căn bản là bất vi sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục), anh hất cằm về phương hướng ngược lại, ý bảo Đường Viễn phải về xe ngay lập tức.

Đường Viễn giận dữ, đột nhiên ánh mắt vừa động, vươn tay ôm lấy cổ Cố Viêm kéo xuống, môi dán lên, phảng phất phác cắn hôn môi kịch liệt. Không biết là có phải do có thêm nguy hiểm kích thích hay không, chỉ trong nháy mắt, hành động của Đường Viễn đã điểm hỏa lên người Cố Viêm, hai người lăn ra hôn nhau quyết liệt.

Cố Viêm: "!"

…Ta…. sốc, mặt trời mọc lên từ phía Tây sao?

"… Cố… Viêm…" Tuy rằng khí tức của Đường Viễn không xong, nhưng hắn còn rất rõ ràng mình muốn làm gì. Hết sức tránh thoát lực đạo của Cố Viêm, hắn nghiêng mắt, vừa thở vừa nói: "Mấy ngày nay anh luôn chuẩn bị đầy đủ, dù chỉ huấn luyện trong thời gian ngắn nhưng cơ thể cũng không tệ lắm, tự bảo vệ mình là không có vấn đề. Cho anh đi đi, buổi tối cho cậu ngủ cùng giường."

"… Từ sáng tới tối đều được? Em sẽ không nửa đêm đá người chứ?" Nhìn Đường Viễn gật đầu, Cố Viêm nhịn lại nhẫn, cuối cùng chắc như đinh đóng cột nói: "Không được!"

"…"

Đường Viễn chỉ hận không thể bóp chết Cố Viêm. Hắn hít sâu vài cái, lại nói: "Cho anh đi đi, anh có thể phối hợp với cậu và Đông mà. Hơn nữa, nếu cậu có thể bắt được Stephen, anh sẽ…" Nhìn Cố Viêm nín nhịn sắp nghẹn rồi, Đường Viễn mỉm cười, liếm môi, nhẹ nhàng nói: "Anh cho em thượng anh một lần."

"Đi! Em phải nhớ kĩ lời đã nói hôm nay cho lão tử!" Đằng trước Đường Viễn vừa dứt lời, phía sau Cố Viêm đáp ứng ngay lập tức, nhanh nhẹn lôi kéo vợ yêu hướng tầng ba phi lên, một bụng lửa giận bị dập sạch, khóe môi cũng nhịn không được mà câu lên.

Khóe mắt Đường Viễn co rút: "…"

Có đôi khi, mỹ nhân kế dùng rất được …

"Ha ha ha…" Theo một tiếng cười to, Xuyên Hữu Điền liên tiếp đứng trên chỗ cao ở tầng ba. Bên cạnh gã là một đám nhân viên võ trang đầy đủ, họng súng còn điểm khói nhẹ. Vừa cùng bọn họ giao thủ, Hắc Đào cùng đại A nấp sau một trận máy móc cồng kềnh, nhanh chóng thay đạn, đổi bộ sạc.

"Thật không nghĩ tới a, Cố Tướng quân cư nhiên có thể lập tức phái ra nhiều nhân tài ưu tú như vậy!" Con mắt nhỏ của Xuyên Hữu Điền tản ra thần sắc quỷ dị điên cuồng và tàn nhẫn, gã vung tay lên, đám võ trang xung quanh sôi nổi thay loại đạn đặc biệt.

"Nếu hôm nay ta có thể bắt được nhiều thân thể cường tráng như vậy mang về cho Dã tướng quân, ông ta nhất định sẽ rất cao hứng!"

Xuyên Hữu Điền cũng không sợ bại lộ thân phận của mình và Dã Đại. Gã tuyệt đối có tự tin, phàm là những đặc công Trung Quốc đã tiến vào khu vực này, không một ai có thể sống mà rời đi.

"A? Nguyên lai là gã, họ là Dã nhỉ?" Một tiếng hừ lạnh của Cố Viêm vang lên, hai tay Hướng Đông nắm chặt súng, ánh mắt giống như bộ định vị, ngón tay ấn liên tục, hai mươi phát đạn nháy mắt bay ra ngoài.

"Phanh", "Phanh", "Phanh" … Trên đài cao liên tiếp rơi xuống mười mấy người.

Xuyên Hữu Điền chỉ cho rằng câu vừa rồi là do Hướng Đông nói ra, ánh mắt vốn điên cuồng càng thêm kích động, chỉ vào Hướng Đông, quát to: "Liêm Đao Quỷ! Nhanh! Bắt lấy hắn! Ta muốn bắt sống!"

"Khẩu khí thật lớn!" Hướng Đông vỗ hai tay, nhanh chóng lăn sang một bên. Địa phương ban đầu anh vừa ngồi xổm nháy mắt bị che kín bởi hàng loạt đạn gây tê.

Cố Viêm vừa thấy liền biết Xuyên Hữu Điền muốn làm gì, hiện tại gã dám quang minh chính đại mà tới bắt người của BOF làm thí nghiệm?

"Muốn người của lão tử, kia còn phải hỏi lão tử có nguyện ý cấp người hay không?" Cố Viêm cảm thấy tức giận chưa từng có, gương mặt lạnh lẽo đến dọa người, vươn tay sờ sau lưng, rút ra khẩu súng laser kiểu mới nhất, trấn định tự nhiên mà nhìn lên đài, cười lạnh nói: "Stephen, có gan thiết kế bẫy rập mà không có gan lăn ra đây cho lão tử xem sao?"

Xuyên Hữu Điền sửng sốt, sắc mặt nháy mắt trở nên có chút khó coi: "Là Cố Viêm?"

"A, thật không nghĩ tới, người lãnh đạo trẻ tuổi của BOF rất can đảm, dám tự mình mang đội." Ở tầng ba, Stephen vỗ tay, từ một lối đi khác bước ra, cười nhạt nói: "Cố tướng quân, hôm nay có thể thấy cậu, với tôi mà nói là một kinh hỉ lớn. Bất quá, tôi xem hôm nay cậu có mạng đến nhưng không có mạng để về rồi!"

Nghe đến câu này, thiếu chút nữa thì Đường Viễn trực tiếp cười đau sốc hông, thân mình mạnh mẽ giống như vận sức chờ phát động của liệp báo, cặp mắt dài nhỏ càng chứa đựng lực lượng bùng nổ.

"Ha ha ha… Thật tốt quá! Thật sự là quá tốt! Một Liêm Đao quỷ, cư nhiên còn có thêm người lãnh đạo của BOF!" Sau khi hồi phục lại tinh thần, Xuyên Hữu Điền điên cuồng cười to: "Hành trình đến Trung Quốc lần này của ta có thu hoạch thật nhiều a!"

"Muốn chết!"

Mười mấy tên địch nhân võ trang đầy đủ đứng trên tầng ba mới nghe được hai chữ này, Đường Viễn đã từ góc phòng lao ra. Trong chớp mắt, hắn giải quyết xong bảy, tám người, một tiếng súng cũng chưa vang lên, trong tay nắm chặt một mã tấu vấy máu.

Nếu không phải thân thể hiện tại của Đường Viễn còn không đạt được trạng thái đỉnh phong của Tuyết Lang trước kia, chút người này, hắn có thể giải quyết toàn bộ thật nhẹ nhàng.

Mà Hướng Đông đứng một bên, thân thể đã hoàn toàn cứng lại rồi. Đồng tử của anh kịch liệt co rút lại, mã tấu quen thuộc, thủ pháp quen thuộc, vị trí cắt đứt yết hầu cũng đều giống nhau như đúc.

Nháy mắt, cả người Hướng Đông đều thấy hoảng hốt, toàn thân run rẩy đứng lên, mắt cũng đỏ đậm một mảnh giống như nhập ma. Anh nhìn chằm chằm bóng dáng Đường Viễn tiến đến bên cạnh mình từ hàng loạt tiếng súng quay cuồng. Sau đó, anh vươn tay hung hăng bắt lấy bả vai Đường Viễn, nhìn chăm chú ánh mắt xa lạ mà quen thuộc, khàn cả giọng mà quát: "Cậu rốt cuộc là ai?"

57. Chương 57: Huynh Đệ Quen Biết Nhau (nhất)

Bả vai bị nắm đến phát đau, Đường Viễn nhìn khuôn mặt dữ tợn của Hướng Đông, trái tim chấn động một lát.

Hắn vươn tay ra sau thắt lưng Hướng Đông, móc ra một khẩu súng lục, trong ánh mắt lộ ra một tia cười giảo hoạt, nói: "Tôi là ai? Chú không phải đã bảo cháu phải gọi chú là chú Đông hay sao?"

Dứt lời, hắn cầm khẩu súng hướng hai tên địch nhân vừa xuất hiện phía sau lưng Hướng Đông bóp cò. Hai nhân ảnh ngã gục xuống đất mà chết.

"Như nhau… Giống nhau như đúc… Nhóc và cậu ấy giống nhau như đúc!"

Trong miệng thì thào, Hướng Đông khó có thể tin mà nhìn Đường Viễn, ngực kịch liệt phập phồng. Anh đã cùng sinh hoạt và huấn luyện với Tuyết Lang đến hai chục năm, là anh em đã từng kề vai sát cánh chiến đấu trong đầm rồng hang hổ (ý nói những nơi nguy hiểm). Anh đã quá quen thuộc với hình thức chiến đấu của Tuyết Lang, từ ánh mắt trấn định tự nhiên, tư thế nã súng, cách tiến công sắc bén, cách tử chiến đến cùng, tự dồn mình vào tử địa để ép cơ thể phản ứng, sinh ra bản lĩnh. Anh cũng vô cùng quen thuộc với trạng thái chiến đấu của Sói con. Trong mắt anh, cách chiến đấu của Sói con là độc nhất vô nhị, không ai có thể bắt chước.

"Nhanh! Phá vây!" Đường Viễn dùng bả vai mãnh liệt va chạm với Hướng Đông, thay đổi súng tự động, gầm nhẹ: "Đông, hỏa lực của đối phương bị tiểu Viêm hấp dẫn, biện pháp cũ, tôi bên trái, cậu bên phải, đi! Đi bắt Stephen!"

Cả người Hướng Đông cứng đờ, sự mừng rỡ phô thiên cái địa ngập tràn trong ngực, gân xanh nghẹn lâu trên cổ ứa ra. Đột nhiên Hướng Đông cười ha ha đứng lên, hai mắt đỏ bừng rốt cuộc không thể khắc chế, nước mắt hung hăng nện vào cổ Đường Viễn, chảy vào trong ngực, anh liên tiếp rống lên ba tiếng: "Tốt! Tốt! Tốt!"

Nước mắt lăn vào trong ngực ấm nóng, thân hình Đường Viễn cũng khựng lại, nhìn người đàn ông có thể gọi là thân nhân của mình, đôi mắt hắn cũng ửng đỏ.

Hướng Đông khó có thể ngăn chặn kích động trong lòng, thật giống như một người bị khát khô mười mấy năm đột nhiên được uống cam tuyền (hình như là nước trong lọ của quan âm bồ tát có năng lực giải độc, hồi sinh gì gì đó), cái loại tình cảm vui sướng hạnh phúc này thật khó để có thể biểu đạt.

Trên đời này, nếu còn có ai có thể ở trong chiến đấu nói với anh – Hướng Đông ba chữ "Biện pháp cũ", trừ bỏ Tuyết Lang cùng Du Hồng, không còn người thứ ba! Hướng Đông đột nhiên nhớ lại, từ lần đầu tiên gặp gỡ Đường Viễn, trong lòng anh bắt đầu xuất hiện cảm giác muốn thân cận thật khó hiểu, mà giờ khắc này, loại cảm giác này càng mãnh liệt đến cực hạn. Hơn nữa, thái độ của Cố Viêm và mèo Mun đối với Đường Viễn cũng thân cận đến kì lạ. Ý tưởng hoang đường "Đường Viễn chính là Sói con" trong đầu Hướng Đông lại càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng chân thật.

Chiến hỏa trên tầng ba kịch liệt dị thường, nơi nơi đều là tiếng súng vang cùng tiếng kêu rên trước khi chết của con người, vị tanh của máu từ từ mở ra, tràn ngập không gian.

Lần này Stephen cùng Xuyên Hữu Điền hợp tác, hai đại đầu sỏ chuẩn bị mười phần đầy đủ, lực lượng vũ trang ưu tú đầu nhập vào cuộc chiến của song phương đã đạt đến sáu, bảy mươi người. Nguyên bản Stephen dự định phái ra lực lượng đông như vậy để áp đảo, bắt giữ tiểu đội đặc công Liêm Đao Quỷ. Nhưng gã thật vạn phần không ngờ, Cố Viêm lại tự mình tham dự hành động, còn phái ra hỏa lực cực mạnh để trợ giúp tiểu đội.

Khi giao chiến, sức chiến đấu cá nhân cường đại của Cố Viêm đã muốn vượt xa xa dự đoán, đánh giá của Stephen. Sắc mặt gã tái nhợt, lại nghe được tiếng Liêm Đao Quỷ mãnh liệt rống to ba tiếng "Tốt", lúc này liền nhịn không được, gã lập tức hô to với Xuyên Hữu Điền: "Rút lui!"

"Rút lui?" Giờ phút này, mắt Xuyên Hữu Điền lộ ra vẻ điên cuồng, tựa như người mắc bệnh thần kinh, chỉ huy hỏa lực mãnh công phương vị của Cố Viêm và Hướng Đông, bản thân gã càng điên cuồng cười to: "Cơ hội tốt như vậy, Xuyên Hữu Điền ta sao có thể bỏ qua? Lần này một pháo oanh nát Cố Viêm, thử xem BOF còn chiêu gì xuất ra nữa?"

Lông mày Stephen nhăn chặt, làm cái thủ thế với vệ sĩ bên cạnh, đoàn người lập tức hướng về lối vào lui lại.

"Xuyên Hữu Điền, mày nói xem lão tử có muốn lưu lại một mạng của mày để báo tin cho Dã Đại hay không?" Cố Viêm rất dứt khoát cởi áo khoác, chỉ chừa lại quân dụng màu đen buộc ở trên lưng, bắp thịt nổi cuồn cuộn tràn ngập dã tính và lực lượng, ánh mắt như điện, bóp cò một cái liền bạo vỡ một đầu người bên cạnh Xuyên Hữu Điền, lạnh nhạt nói: "Xuyên Hữu Điền! Mày quá can đảm rồi! Địa bàn của lão tử cũng dám tiến vào! Con mẹ nó, còn dám đánh chủ ý lên người của lão tử! Xem ra, họ Dã này cũng sống đủ rồi!"

Óc cùng máu tung tóe văng khắp nơi, văng cả lên mặt Xuyên Hữu Điền, ánh mắt của gã thêm điên cuồng, mị lên, hừ lạnh nói: "Mày dám vũ nhục Dã —— "

Một câu chưa kịp nói xong, Đường Viễn lăng không một cái vượt qua, tay rung động, mã tấu sắc bén xẹt qua động mạch chủ trên cổ của Xuyên Hữu Điền trong nháy mắt. Một tay chống đỡ người, Đường Viễn như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trên đài cao, đôi mắt hẹp dài lạnh như băng nhìn kẻ chết không nhắm mắt Xuyên Hữu Điền.

Khủng bố! Người này rốt cuộc là ai?

Stephen kinh sợ nhìn Đường Viễn, từ khi hai quân nổ súng đến hiện tại, cậu ta đã dùng mã tấu giết chết bao nhiêu người ? Hơn nữa, cơ hồ toàn bộ đều là bị một đao mất mạng!

Tại sao một đặc công có thực lực mạnh lại trẻ tuổi như vậy mà gã lại không nắm được một chút thông tin gì? Điều đó là không có khả năng, cho dù Từ Thạch có thể không biết nhưng Tả Quang tuyệt đối không thể không biết một nhân vật như vậy.

"Thống khoái!" Giờ phút này, Hướng Đông đã đạt đến trạng thái chiến đấu tốt nhất của những năm trước. Cơ hồ ngay tại thời điểm Đường Viễn nhảy lên đài cao, anh lao ra bọc đánh từ phía bên phải, mỗi một phát súng đều bắn rớt một người bảo vệ đang che chắn cho Stephen lui lại, trực tiếp gạt tai nghe, hai tay hai súng, một dài một ngắn, luồng đạn bắn tới tấp như mưa đánh dạt đám người Stephen sang bên trái, liên tục thối lui.

Đường Viễn cầm mã tấu Chó điên ở trong lòng bàn tay, khua vài vòng rồi thu lại. Mã tấu vừa cài vào thắt lưng, súng tự động trên tay hắn lập tức bùng nổ. Hắn liếc nhìn hỏa lực tiếp viện từ vòng ngoài rồi tầm mắt lại đảo sang Stephen, môi mím lại, ấn tai nghe. Tiếng quát khẽ vang lên trong tai nghe giữa những

tiếng đạn cùng tiếng nổ mạnh: "Viêm Hổ, không thể tiếp tục tấn công! Hỏa lực của đối phương rất mạnh, Stephen không chỉ có bằng ấy người!"

"Mẹ kiếp! Stephen là cháu lão tử!" Cố Viêm bấn nốt một băng, xoay người dựa vào trên tường, ấn tai nghe phân phó nói: "Tôi là Viêm Hổ, tiểu đội trợ giúp tiếp ứng bên ngoài; nhân viên thông tin đem lộ tuyến phá vây tốt nhất cho mọi người; nhóm Miêu Nha và Kim Chúc Lang làm tốt công tác chuẩn bị rút lui, dự tính mười lăm phút nữa sẽ rút lui về phía điểm xuất phát!"

Mọi người sôi nổi thu được tin tức của đại đội trưởng, hỏa lực từ đội hỗ trợ tiếp tục bắn ra dày đặc bao trùm toàn bộ khu vực phía trong, chia hỏa lực cho tiểu đội Liêm Đao Quỷ đang rút lui. Hai đội phụ trách giao thông là Miêu Nha và Kim Chúc Lang thì lần lượt khởi động động cơ, cũng dựa theo vị trí được thông báo từ nhân viên thông tin chỉ huy đem xe dừng ở những vị trí tốt nhất, chỉ cần toàn bộ nhân viên đến đông đủ là trở về căn cứ.

"Nhanh! Chặn lại!" Stephen liên tục bóp cò súng hòng chặn đường Hướng Đông, tuy lúc đầu gã có chút luống cuống nhưng rất nhanh đã trấn định trở lại, lập tức phán đoán tình hình đưa ra mệnh lệnh. Dù sao Stephen cũng là lãnh đạo đương nhiệm của gia tộc Vincent, nếu điểm quyết đoán này còn không có, gã cũng không cần sống lâu như vậy.

Hình thể khỏe mạnh của Chuột lao đến, nhanh chóng xoay người đẩy Đường Viễn ra, quát khẽ: "Cẩn thận!"

"Phanh ——" một tiếng, âm thanh viên đạn xuyên vào cơ bắp tuy rất nhỏ nhưng vào tai Đường Viễn lại là một tiếng nổ mạnh, giống như Lôi tâm chưởng (một loại chưởng pháp gây nổ tung, phát ra ánh sáng và âm thanh mạnh) hung hăng xuyên vào lỗ tai. Chuột kêu lên một tiếng đau đớn, máu nhuộm ướt thắt lưng trong nháy mắt.

"Chuột!" Đường Viễn hét lớn một tiếng, mặt nháy mắt trắng, hắn xoay tay bóp cò mấy hết mấy băng đạn, đem đồng đội che dấu, không nói lời nào, vội vàng lấy kháng sinh từ trong thắt lưng ra đổ vào cánh tay của Chuột.

Bất kể là đời này hay đời trước, điều khiến Đường Viễn khó chịu đựng nhất chính là đồng đội bị thương, hi sinh trong chiến đấu, nhất là vì hắn mà bị thương, hi sinh. Đến tận bây giờ, Đường Viễn vẫn nhớ rất rõ, năm đó, từng có một tiểu đội vì cứu hắn mà toàn quân bị diệt.

Lửa giận của Đường Viễn đã đạt tới cực điểm .

"Không tốt!" Mày Hướng Đông nhăn chặt, một trận tim đập nhanh, anh dựa vào hỏa lực mãnh công thật sự bức khai địch nhân để tới gần người Đường Viễn. Một tay giữ chặt bả vai Đường Viễn, tay còn lại nhanh chóng lật lật mí mắt Chuột, tiện đà ghé sát vào lỗ tai Đường Viễn rống to: "Sói con! Bình tĩnh lại cho tôi! Cậu ta không có việc gì! Nhanh! Bắt không được, Stephen còn có hậu chiêu, lui lại!"

Ánh mắt Đường Viễn lạnh đến dọa người, tay đã đỏ tươi một mảnh, run lên nhè nhẹ. Hắn đột nhiên nắm chặt súng muốn vọt mạnh, đầu thình lình bị Hướng Đông tấu một quyền: "Sói con! Lui lại! Tôi nói cậu ta không có việc gì là không có việc gì!"

Đường Viễn trúng một quyền này, thoáng tỉnh táo lại.

Hắn đích xác rất tự tin, cho dù trải qua huấn luyện trong thời gian ngắn, thân thể của Đường Viễn cũng vô pháp đạt tới một trạng thái tác chiến ưu tú nhất. Hơn nữa, đùi phải của hắn bị thương vừa mới lành, mãnh liệt chiến đấu như vậy, nếu không phải Tuyết Lang có kinh nghiệm chiến đấu phong phú thì chỉ sợ hắn đã chết rồi.

Ngay từ đầu, Cố Viêm chết sống cũng không cho Đường Viễn tham dự hành động, đúng là thâm tư thục lự. (suy nghĩ kĩ càng)

Nhờ đám vệ sĩ, Stephen nhanh chóng được bảo hộ lên trực thăng. Gã cười lạnh hai tiếng, dùng cameras mini ghi hình nhóm Hướng Đông, quan sát khuôn mặt loang lổ sơn đặc chế đã đen rất nhiều của Đường Viễn, lợi quang trong mắt lóe lên từng trận.

Thời điểm Miêu Nha và Kim Chúc Lang tiến vào dưới tán cây, hơn mười chiếc xe quân dụng khác cũng nhanh chóng xuất hiện, chờ ở bên cạnh. Một chiếc xe tăng thiết giáp tiến nhập trạng thái chiến đấu, canh

giữ ở lối vào. Sau đó, trừ bỏ chiếc xe tăng ở ngoài, những chiếc xe quân dụng khác nhanh chóng bảo hộ xung quanh, giúp dẹp đường cho hai xe chính.

Dù sao, giao chiến ở vùng ngoại thành cũng không thể dấu được cư dân ở phụ cận. Quân đội sẽ nhanh chóng phong tỏa các con đường xung quanh, nghiêm cấm người và xe đi qua.

Thủ pháp của Lâm Quân vô cùng thuần thục, không rên một tiếng mà băng bó cho thương bình, tiêm thuốc tê…

Đường Viễn cũng thụ thương, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng Thảo Môi vẫn là trộm thấy được sắc mặt xanh mét của Cố Viêm và Hướng Đông. Khí áp trong xe rất thấp, một đường không ai dám nói chuyện, trở về căn cứ.

Vừa xuống xe, Hướng Đông mãnh liệt khiêng Đường Viễn lên, cả Cố Viêm cũng chưa nhìn, lướt qua một đám lính đang trợn mắt há hốc mồm, trực tiếp trở về phòng.

"…" Đường Viễn quả thực rất bất đắc dĩ.

Chưa đến năm phút đồng hồ, Hướng Đông đã đem hắn ném lên trên giường, cũng không nói lời nào, chỉ ngồi ở bên giường, mắt không chớp mà theo dõi hắn.

"Đông —— "

"Dừng! Trước đừng nói!" Hướng Đông hít sâu vài cái, đảo mắt thấy Đường Viễn đang nhìn vòng cổ có in đầu bò tươi cười màu đỏ treo trên khung ảnh ở tủ đầu giường. Anh lấy lại gần, dùng tay trạc trạc chữ "Phúc" trên đầu bò, nhìn Đường Viễn, thật cẩn thận nói: "Sói con?"

Vòng cổ có in đầu bò màu đỏ này chính là món quà Đường Viễn đã tặng Hướng Đông khi từ Lệ Giang trở về.

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch hiếm có của Hướng Đông, trong lòng Đường Viễn muốn cười đến điên rồi, nhưng đôi mắt lại thấy nóng lên, yết hầu ngạnh lại, cười nhạt nói: "Đông, mọi chuyện tôi đều biết cả rồi, cậu đừng tự trách nữa! Cậu và Hồng đều là anh em tốt nhất của tôi!"

Cả người Hướng Đông phảng phất giống như một pho tượng, vẫn đơ ra không nhúc nhích.

Khi chiến đấu cùng Stephen, anh đã cảm thấy Đường Viễn là Tuyết Lang. Nhưng trên đường trở về, anh nghĩ thế nào cũng không thông, căn bản Tuyết Lang không có khả năng trẻ đến vậy.

Sau đó, Hướng Đông lại suy nghĩ , có lẽ Đường Viễn cùng Tuyết Lang có mối quan hệ thân cận nào đó….

"Đông!" Đường Viễn cười cười, vươn tay ôm lấy Hướng Đông, nói: "Tôi là Sói con a…"

Cố Viêm đứng ở ngoài cửa, nghe thấy tiếng khóc khàn khàn đột nhiên bùng nổ trong phòng, khe khẽ thở dài, tay vốn đang nắm chốt cửa hạ xuống, đi xuống dưới. Mà hầu như tất cả những nhân viên ở tầng một đều nghe được tiếng khóc của Liêm Đao Quỷ. Không hề có dấu hiệu, đột nhiên nghe thấy, một trận lại một trận, tiếng khóc từ thanh đến khàn, cả phòng tĩnh lại, nghe được nhịp tim mọi người chợt đập mạnh thật rõ ràng.

58. Chương 58: Huynh Đệ Quen Biết Nhau (nhị)

Sắc mặt của A Mỹ phi thường quỷ dị, mắt nhìn chằm chằm Hướng Đông đang quàng vai Đường Viễn phía xa xa. Cô nuốt ngụm nước bọt, tâm nói 'Kháo, quá kì lạ! Lão Đại hiếm lạ tiểu Viễn thì cũng biết chút chút, coi như không có gì đi. Nhưng huấn luyện viên Liêm Đao Quỷ sao tự dưng cũng…. Không lẽ là trúng tà? Đúng không nhỉ? Nhất định là vậy rồi!'

"Tối nay tiểu Niệm đến đây sao?" Hướng Đông đã hơn 30 tuổi, cả đời chiến đấu, huấn luyện, mặt mày cũng tự nhiên toát ra khí phách rắn rỏi của người lính, hơn nữa, đạo sẹo dữ tợn uốn lượn trên cổ càng thêm lực hấp dẫn trí mạng đối với nữ giới.

Kể từ khi anh và Đường Viễn nói chuyện với nhau ngày đó, biết được Sói con trùng sinh vào cơ thể Đường Viễn, Hướng Đông tỏ ra vô cùng chiếu cố Đường Niệm, thậm chí còn ôm nỗi cảm kích và cảm ơn sâu sắc đối với các thành viên trong gia đình nhà họ Đường. Khuỷu tay anh tùy ý đặt trên lưng ghế dựa, tươi cười tiến đến bên tai Đường Viễn, trong mắt lộ vẻ sủng nịch, nói: "Hôm nay em muốn ăn cái gì? Chút nữa anh đi mua."

Đường Viễn trở mình một cái xem thường, nhân viên đang hóa trang cho Đường Viễn cũng trở mình một cái xem thường.

"Hứ, cậu nói ai là em? Không phải đã yêu cầu phải gọi là chú Đông hay sao?"

Hướng Đông "Khụ" một cái, vươn tay nhu nhu đầu Đường Viễn, cười đứng ở một bên, dây treo trên điện thoại lộ ra, một mặt bò cười đỏ rực in chữ "Phúc" lắc qua lắc lại.

Hiện tại, Hướng Đông chính là vệ sĩ bên người "Tân nhân vương" Đường Viễn. Vài lần anh bị đám nhà báo vô tình chụp phải, lại bởi vì bề ngoài thành thục xuất chúng, khí chất trầm ổn cùng với sự thần bí mà số lượng fans của anh càng ngày càng đông lên. Ảnh chụp "Anh vệ sĩ đẹp trai" liên tục được dân mạng đăng tải trên các diễn đàn, Hướng Đông còn được dân tình bình bầu là "Vệ sĩ đẹp trai nhất của giới giải trí".

Đã hơn ba tháng trôi qua kể từ khi Cố Viêm giao chiến với Stephen, trong trận chiến ấy, BOF mất đi một người trợ giúp tiểu đội đặc công, Chuột là người bị thương nặng nhất, thật may mắn là đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm. Xuyên Hữu Điền đã bị Đường Viễn cắt đứt yết hầu mà chết, Dã Đại cũng không che dấu thế lực nữa, quân đội nước R dần dần lộ ra bản tính. Gia tộc Vincent cũng lục tục tìm đến Cố Viêm gây phiền toái không nhỏ.

Cho nên trong khoảng thời gian này, Cố Viêm luôn rất bận, hầu như không còn thời gian để chạy đến chỗ làm việc của Đường Viễn. Bình thường, hai người chỉ gọi điện, nhắn tin cho nhau thảo luận tin tức của nước R và gia tộc Vincent.

Mà sau khi Hướng Đông biết Đường Viễn chính là Tuyết Lang, tính tình của anh cũng đại biến. Tất cả thành viên trong căn cứ đều biết huấn luyện viên Liêm Đao Quỷ đã từng là một người bất cẩu ngôn tiếu (tính cách nghiêm túc, không nói cười linh tinh), sau khi thực hiện một nhiệm vụ nguy hiểm trở về đã khóc một trận kinh thiên động địa, tiếp theo đó đột nhiên….. biến thành bệnh thần kinh, cả ngày cười tủm tỉm không nói, giờ còn thêm việc mua sắm điên cuồng, từ món nhỏ nhỏ như đồ chơi cho dành cho em bé 3 tuổi đến cái to to như xe chống đạn đặc chế, cái gì cần đều có. Trạng thái này của Hướng Đông quả thật như vừa uống thuốc lú, nhìn kiểu gì cũng thấy giống thằng ngốc, biểu tình mặt than lạnh lùng vốn có dường như không còn tồn tại.

"Đường Viễn! Tới phiên cậu." Phó đạo diễn cầm loa hét to: "Cảnh tiếp theo, nhân viên công tác chú ý, toàn bộ máy quay về vị trí, ghi chép tại trường quay…"

Trong cảnh này, Đường Viễn sắm vai Bạch Luật phối hợp diễn với Hoa Dung sắm vai Trần Ngọc Chi.

Toàn bộ nội dung chủ tuyến của Tuyệt Sát là nam nhân vật chính Bạch Âm (Hạo Dương diễn) không ngừng vươn lên, từ yếu biến mạnh, cuối cùng đánh bại kẻ thống lĩnh đại quân người dị biến – Long Tuyền, cũng dẫn dắt những người may mắn còn sống sót từ sau trận chiến tranh hạt nhân bùng nổ trên toàn thế giới mở mang bờ cõi, cố gắng sinh hoạt. Bên cạnh đó là tình yêu của nam nhân vật chính và nữ chính Trần Y Thủy (Tào Băng diễn), điểm xuyết qua là manh mối gian tình giữa hai anh em Bạch Âm – Bạch Luật để tăng thêm hấp dẫn và diễn tả một loại nhân sinh quan cùng thế giới quan không thể phá vỡ.

(đoạn cuối khó nói vòng vòng, mình là mình muốn phang xừ câu đạo diễn ủng hộ BL, có tinh thần yêu mến hủ nữ, hủ nam lắm rồi đấy ^_^)

Ngoài ra còn có chuyện tình yêu gian khổ của cặp đôi phụ Trần Ngọc (Hoa Dung diễn) cùng Bạch Luật (Đường Viễn diễn). Từ Hải Ưng đã ghép đôi giữa "Tân nhân vương" Đường Viễn cùng với "Ưng nữ lang"

Hoa Dung trên màn ảnh, cũng ngầm đồng ý cho truyền thông chế tạo các loại scandal phim giả tình thật không ngừng cho hai người, tạo thế cho Tuyệt Sát .

Có thể nói, mặc dù còn chưa được trình chiếu nhưng với việc quy tụ được đạo diễn nổi tiếng Từ Hải Ưng, dàn diễn viên xuất sắc gồm cả ảnh đế, ảnh hậu, tân nhân vương cùng với hàng loạt scandal xảy ra giữa các diễn viên, Tuyệt Sát đã nhận được vô số sự chú ý, quan tâm của giới truyền thông, điện ảnh, người dân trong và ngoài nước.

Cảnh cuối của Đường Viễn tại thành phố S diễn ra rất thuận lợi. Hoa Dung chưa kịp tháo trang sức, hứng thú hừng hực mà chạy tới, má ửng đỏ, vui vẻ nói: "Tiểu Viễn! Tất cả cảnh quay của tớ tại thành phố S đều xong rồi."

"Hoa Dung, đạo diễn Từ cũng cho cậu rời đoàn phim sao?" Đường Viễn cười cười.

"Đúng vậy, nhóm chị Băng còn vài đại cảnh nữa. Sau đó chúng ta đến Manhattan."

Lần này, có thể là lo lắng cho hai người mới của đoàn phim vẫn còn là sinh viên, Từ Hải Ưng đã phá lệ cấp cho Đường Viễn và Hoa Dung một kì nghỉ không tính là ngắn.

Mà bất đồng với vẻ hưng phấn của Hoa Dung, Đường Viễn chỉ "Ừ" một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Trong nhất thời, Hoa Dung có chút xấu hổ. Thời gian ở chung giữa cô và Đường Viễn không phải ngắn, nhưng rất nhiều thời điểm cô vẫn bị thái độ lạnh nhạt của Đường Viễn kích thích mà cụt hứng.

Hướng Đông khoanh tay trước ngực, tựa người vào vách tường. Không biết anh đang nghĩ cái gì mà khi Hoa Dung đang cố lấy dũng khí cất lời mời thì anh vỗ đầu, nhìn về phía Đường Viễn nói: "Ai, tiểu Viễn, trước kia em rất thích ăn một loại cá đúng không? Dịp nghỉ này chúng ta đi kiếm vài con nướng ăn, cho em bồi bổ phục hồi sức khỏe nhé!"

Đường Viễn sửng sốt, lập tức nở nụ cười, hắn đương nhiên biết Hướng Đông nói chính là cái gì.

Trước kia, lần đầu tiên Tuyết Lang, Hướng Đông và Du Hồng cùng tổ đội thực hiện nhiệm vụ là ở Châu Phi.

Tuyết Lang là một tên không có thịt ăn thì không vui. Năm đó, vì yêu cầu của nhiệm vụ, ba người phải mai phục thật lâu trong rừng cây, điều kiện rất gian khổ. So với hai người còn lại, Đường Viễn kém 5 tuổi, nhỏ nhất đám, Hướng Đông và Du Hồng rất cưng chiều hắn, muốn tùy tiện đi săn kiếm thứ gì đó cải thiện bữa ăn. Kết quả, Hướng Đông vô tình phát hiện một loài cá lạ chưa từng thấy ở một khúc sông cạn. Đây là một loài cá có răng nanh sắc nhọn, vô cùng hung ác, khả năng công kích rất mạnh, hơn nữa, mỗi lần xuất hiện chúng đều đi theo đoàn. Dân bản địa nói loài cá này là loại ăn thịt người, gọi là cá Piranha, đứng thứ nhất trong 10 động vật nguy hiểm nhất Châu Phi.

Mà Tuyết Lang lại vô cùng cao hứng, đầu của loài cá này không nhỏ, khả năng công kích bưu hãn cùng với sự tiến hóa hoàn mỹ với đời sống tự nhiên của chúng khiến cho thân thể con nào cũng rắn chắc, nặng cân. Mặt khác, Du Hồng nướng cá ăn rất ngon, vì thế Tuyết Lang yêu luôn hương vị của loài cá này.

Ít nhất, trong những ngày ba người ở Châu Phi, cứ có thời gian rảnh là Tuyết Lang lại chạy đi bắt cá Piranha, mặc dù có những lúc bị bầy các công kích đến bị thương nhưng hương vị của nó rất không tồi cho nên Tuyết Lang vẫn mặc kệ. Mỗi khi được ăn loại cá này, tâm tình của Tuyết Lang đều vô cùng tốt.

"Hoa Dung, tôi đi trước." Đường Viễn đã hóa trang xong, đi đến nơi quay phim.

Hoa Dung có biểu tình phi thường xấu hổ, từ khi truyền thông bắt đầu chế tạo scandal giữa cô và Đường Viễn, trong lòng cô luôn luôn cảm thấy vui vẻ. Cô vốn có ý với Đường Viễn, hơn nữa điều kiện bản thân rất ưu tú, cô vẫn tưởng rằng lời mời lần này hẳn sẽ thành công, kết quả lại không nghĩ rằng…

Hạo Dương vừa quay xong một cảnh phim, anh thản nhiên quét mắt liếc qua Hoa Dung. Người đại diện của anh cầm điện thoại di động lại gần.

"Này?" Thanh âm trầm trầm của Từ Thạch truyền tới, cười nói: "Dã Hạo Dương, bố cậu đến đây, muốn gặp cậu đấy!"

Hạo Dương sửng sốt, cầm điện thoại tiến đến một góc vắng, hạ giọng nói: "Từ tướng quân, tối nay tôi xin phép đến chỗ ngài bái phỏng."

Đường Niệm ngồi trên ghế sa lông thảo luận cùng Văn Suất. Hướng Đông bị Đường Viễn chụp cho cái tạp dề phấn hồng rực rỡ làm người ta không nhịn được muốn cười, lui cui trong phòng bếp bận việc. Cố Thiếu Cảnh ngồi chọc Tia Chớp và mèo Mun, chốc chốc lại phá ra cười.

"Tiểu Cảnh, ngày mai theo anh đi chơi không?" Hướng Đông bưng một mâm đồ ăn, quay sang nhìn Cố Thiếu Cảnh.

"Không không không… anh Đông, em bận rồi! Anh không biết chứ, hôm nào em cũng đến trường học hành rất bận rộn, không đi theo làm phiền anh đâu ạ! Còn có, em thấy anh đang chăm chú học nấu ăn như thế, em cũng không muốn làm mất thời gian của anh đâu!" Cố Thiếu Cảnh chà xát tay, trộm cười, gương mặt đầy nịnh nọt. Ta đâu có khờ chứ? Đi chơi với anh? Lại chui xuống lòng đất đặc huấn chứ gì? Dại gì đi theo chịu tội đâu a? Bất quá, dạo này anh Đông cũng kì quái thật, đối xử tốt với Gấu mập như vậy…

Mà đối với sự xuất hiện của Hướng Đông, Đường Niệm hoàn toàn tin tưởng vào lời giải thích của Đường Viễn, cho rằng chú vệ sĩ này rất nhiệt tình, luôn thực hiện tốt công việc bảo hộ cục cưng tiểu Viễn nhà mình. Chính vì vậy, mối quan hệ giữ cậu và Hướng Đông luôn luôn rất tốt.

"Anh, khoảng hơn một tháng nữa đoàn phim sẽ quay xong các cảnh ở thành phố S." Đường Viễn bưng một rổ nho đã rửa sạch, ngồi vào bên người Đường Niệm, tùy tay cầm vài trái đưa đến bên miệng anh trai, nói: "Sau đó sẽ đi Manhattan khoảng sáu tháng."

"Ân, còn có hơn một tháng a?" Đường Niệm há miệng ăn nho, cầm tờ giấy A4 trong tay Văn Suất xem một lượt rồi đặt lên bàn trà, vươn tay sờ sờ đầu Đường Viễn, cười nói: "Khoảng thời gian vậy là đủ rồi, chỉ cần nửa tháng nữa là món quà anh tặng em sẽ hoàn thành."

Nghe vậy, Văn Suất cũng cầm nho ăn, cười hì hì trêu ghẹo nói: "Ai, anh nói này tiểu Viễn, anh trai em là tên "đệ khống" khủng nhất mà anh đã thấy trên cuộc đời này đấy, hắc hắc hắc… Nho này thật ngọt! Đúng rồi, tiểu Viễn, lúc nhìn thấy món quà thì đừng quên công sức của anh Văn Suất nha!"

Đường Niệm và Văn Suất đã là sinh viên đại học năm thứ 4. Chẳng qua, Văn Suất là soạn hệ, đại học chính quy là 5 năm mà Đường Niệm học khoa tài chính, chỉ học 4 năm, đến tháng 6 năm nay là nộp khóa luận ra trường rồi.

Lúc trước, khi Đường Viễn mới thi vào soạn hệ, Đường Niệm còn muốn học thạc sĩ, thuận tiện chiếu cố em trai. Nhưng hiện tại, Đường Viễn còn chưa tốt nghiệp đã là nhân vật tương đối nổi tiếng của giới giải trí. Kế hoạch của Đường Niệm phải thay đổi, cậu muốn dành cho em trai một hoàn cảnh tốt nhất khi ra trường, chính vì thế, món quà có tên Công ty giải trí truyền thông Vi Hàng ra đời.

Đường Viễn cũng không hỏi gì nhiều, chỉ cười gật gật đầu.

Cố Viêm rất bận, nhưng gần đây, tần suất Cố Thiểu Cảnh đến thành phố S chơi lại rất cao. Cậu nhanh chóng cùng Tia Chớp lăn lộn trở thành anh em tốt. Hiện tại, cậu bắt hai chân trước của Tia Chớp, dắt nó đi một vòng quanh nhà, hướng ba người chạy tới: "Anh Niệm, anh nghe ca khúc Gấu mập viết chưa? Em nói anh nghe nè, Gấu mập vừa viết một ca khúc mới a!"

Tia Chớp bị bắt đứng bằng hai chân đến khó chịu, đột nhiên "Uông" một tiếng, chân sau phát lực, ý đồ muốn nhảy dựng lên đạp Cố Thiếu Cảnh, đầu lưỡi thè ra, vù vù thở, hai mắt tỏa sáng, nhắm thẳng vị trí Đường Niệm phóng đến.

Mọi người: "!"

Mèo Mun: "!"

"Phốc…"

"Ha ha ha ha…"

"Gì thế này, buồn cười chết mất, anh Niệm… Ha ha ha… Đây là gặm một miệng lông cẩu trong truyền thuyết phải không?"

Mà ngay cả người đứng ở bên ngoài bưng đồ ăn, Hướng Đông cũng phì cười. Chỉ thấy miệng Tia Chớp ngậm một chùm nho, vẻ mặt đầy vô tội nhìn mọi người. Dưới mông nó là cổ của Đường Niệm, đám lông lớn ở đuôi thì quết quết, chọc chọc vào miệng của Đường Niệm.

"Chết tiệt!" Đường Niệm giận dữ, vung tay vội đẩy Tia Chớp ra.

Đường Viễn cũng ôm bụng cười, ánh mắt liếc đến tờ giấy A4 bị Tia Chớp đạp rơi ra. Sau khi dòng chữ Công ty giải trí truyền thông Vi Hàng đập vào mắt, cả người hắn giống như bị thiên lôi đánh trúng, ngây ngốc mà nhìn dòng chữ nhỏ viết bằng bút lông bên dưới, nửa ngày vẫn chưa hồi thần.

"Thuỳ vị Hà quảng? Nhất vi hàng chi. Thuỳ vị Tống viễn? Xí dư vọng chi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thân thế của Đường Viễn sắp vạch trần, ta đây cũng cam đoan Đông sẽ không chết =V=

Cá Piranha, có biệt danh là sói nước, sinh sản bằng cách đẻ trứng, có nhiều màu sắc từ vàng, xám, hơi xanh, hơi đỏ cho tới đen. Chúng dài từ 15 tới 60cm, có mặt giống chó bun với hàm dưới rất lớn, nhiều răng sắc như dao cạo. Răng của piranha có thể thay thế. Khi một chiếc bị gãy, chiếc mới sẽ mọc ra.

Loài cá này thường sống ở các sông thuộc khu vực miền Nam châu Phi. Hàm răng sắc nhọn chính là vũ khí lợi hại nhất của chúng. Tuy nhiên, theo những khảo sát gần đây, cá Piranha không thường xuyên tấn công con người.

Piranha là loài ăn thịt. Chúng ăn cả động vật trên cạn lẫn dưới nước. Một số con mồi của chúng bao gồm cá, động vật thân mềm, giáp xác, côn trùng, chim, bò sát, động vật lưỡng cư, loài gặm nhấm và xác thối. Cá piranha kiếm ăn suốt ngày và có thể róc thịt con mồi trong vòng vài phút. Theo ông David Murphy, chuyên gia Quỹ Quốc tế bảo tồn thiên nhiên, một đàn cá piranha có thể ""xơi tái"" một con bò trong vòng 10 phút.

59. Chương 59: Đường Vi Hàng (nhất)

"A! Anh nhớ ra rồi!" Vùng xung quanh lông mày đang nhíu chặt chợt giãn ra, Đường Niệm hướng Đường Viễn cười nói: "Tiểu Viễn, năm ngoái em từng phát sốt phải nằm viện nhỉ? Sau đó em cứ mơ mơ màng màng, quên đông quên tây, có thể là di chứng của vụ sốt cao đó rồi! Không nhớ điều này cũng bình thường thôi, dù sao lúc bé em cũng không hay lượn thư phòng của ông nội như anh, cho nên chuyện của anh cả em cũng không biết."

Đường Viễn ngẩn ra, lăng lăng hỏi: "Anh cả?"

"Đúng vậy, ha hả a..." Đường Niệm nằm ở trên giường, một tia buồn bã lướt qua trong mắt, vắt chân, quay sang sờ sờ đầu Đường Viễn, thanh âm mang một chút lạnh nhạt: "Lúc bé anh chơi trốn tìm với em, trong lúc vô tình đã nghe lén được chuyện này, sau đó bố mới đem mọi chuyện nói cho anh biết."

Giờ phút này, trong lòng Đường Viễn quả thực như sông cuộn biển gầm, mấy câu Kinh Thi kia hắn đã quen thuộc đến không thể quen hơn, như ăn sâu vào trong cốt tủy vậy. Nét bút cứng cáp, nét thanh nét đậm, dụng lực để viết như thế nào, hắn đều khảm sâu vào trong linh hồn.

Cùng một dạng chữ nhỏ, cùng một dạng chữ viết, tuy rằng màu mực có khác nhau, nhưng Đường Viễn có thể khẳng định, nét chữ viết bốn câu Kinh Thi in trên tờ A4 kia và bốn câu được viết trên tờ giấy Tuyên Thành mang trên người hắn tuyệt đối là của một người.

"Thuỳ vị Hà quảng ?

Nhất vi hàng chi.

Thuỳ vị Tống viễn ?

Xí dư vọng chi."

Đường Niệm thì thào ra tiếng, đột nhiên quay đầu nhìn Đường Viễn, nói: "Tiểu Viễn, em có biết ý tứ của câu Kinh Thư này không?"

Đường Viễn đương nhiên biết, hắn từ nhỏ đã vuốt tờ giấy Tuyên Thành kia cho đến khi lớn lên, chữ viết đời trước của hắn cũng giống hệt chữ viết trên tờ giấy Tuyên Thành này.

Kỳ thật, khi Tuyết Lang vừa mới trùng sinh, hắn đã vô cùng kinh ngạc với nét chữ của tiểu Đường Viễn, chữ viết của cả hai giống hệt nhau. Lúc đó, hắn chỉ cho là một sự trùng hợp quỷ dị, lại hoàn toàn không biết rằng, trước kia, khi tiểu Đường Viễn luyện chữ đều lấy chữ mẫu của ông nội để viết theo.

"Suy nghĩ gì vậy em?" Đường Niệm thấy em trai ngẩn người, nghiêng đầu nhìn em một hồi lâu, mới nói: "Tiểu Viễn, vừa rồi em hỏi anh những chữ này là ai viết phải không? Anh nhớ rõ, khi còn bé em đã thấy qua một lần rồi, ở thư phòng. Bất quá, lúc đó em còn nhỏ, quên cũng là bình thường thôi."

Thân thể Đường Viễn run lên, phảng phất như bị trùng kích thật sâu, lặp lại: "Ông nội?"

"Ừ" Đường Niệm không phát hiện biểu tình dị thường của hắn, chỉ thở dài, chậm rãi nói: "Thuỳ vị Hà quảng? Nhất vi hàng chi. Thuỳ vị Tống viễn? Xí dư vọng chi… Tiểu Viễn, thật ra gia đình chúng ta còn có một thành viên nữa, em và anh đều phải gọi người ấy là anh. Mẹ sinh ra anh ấy khi chưa đến 20 tuổi. Tuy nhiên, khi anh cả vừa mới sinh ra đã bị người ta trộm mất. Nhưng anh có nghe ông nội nói, lúc anh ấy mới sinh, ông sợ hộ sĩ ôm sai cháu mình, liền sớm viết mấy câu Kinh Thi lên giấy Tuyên Thành nhét vào người anh cả. Kết quả, ai, tên chết tiệt nào đó vẫn trộm anh ấy đi!"

Cứ nghĩ lại chuyện này là Đường Niệm lại cảm thấy tức giận đến run người, cậu thở hổn hển hít sâu một hơi, nói tiếp: "Nếu tính tuổi thì… năm nay anh ấy phải khoảng 30 rồi, lớn hơn anh em mình khoảng 13, 14 tuổi đấy, nói không chừng còn có con rồi ấy chứ… Tiểu Viễn, em nói xem anh cả còn sống không?"

Sét đánh giữa trời quang!

Đường Viễn bật dậy, ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn chằm chằm Đường Niệm, âm thanh không ngừng run rẩy, hỏi: "Giấy Tuyên Thành… Giấy Tuyên Thành, dạng giấy Tuyên Thành thế nào? Anh ấy bị trộm? Bị trộm từ nhỏ ư? Thế anh ấy và câu Kinh Thi kia có quan hệ gì? Anh, anh ấy…."

Đường Niệm cả kinh, vội vàng đứng lên đè lại bả vai Đường Viễn đang phát run, vội la lên: "Tiểu Viễn? Em sao vậy?"

"Anh nói mau, nói mau… Giấy Tuyên Thành có dạng gì? Anh… anh ấy tìm được chưa vậy?" Suy đoán và cảm giác ngày càng rõ ràng thổi quét qua linh hồn Đường Viễn, hắn cơ hồ không thể khống chế mà đỏ hốc mắt.

"Ai! Đừng khóc! Tiểu Viễn, em đừng khóc a! Giấy Tuyên Thành kia là ông nội tự mình thiết kế, độc nhất vô nhị. Anh nhớ rõ góc dưới bên phải còn ấn một cành mai." Đường Niệm sợ hãi, vội vàng đem em trai ôm vào ngực, vuốt vuốt, an ủi: "Tiểu Viễn, tin tưởng anh, sau khi công ty Vi Hàng được thành lập, anh sẽ biến nó trở thành một công ty nổi tiếng, dù anh cả ở bất cứ chỗ nào trên thế giới cũng sẽ nhìn thấy. Nhất định chúng ta sẽ tìm được anh ấy, tin tưởng anh, tiểu Viễn."

Một cành mai, độc nhất vô nhị…

Tuyết Lang nhớ rõ ràng mảnh giấy Tuyên Thành của hắn có ấn một cành mai dưới góc phải, không có lá, cành cây cứng cáp điểm mấy đóa mai hồng.

"Thuỳ vị Hà quảng? Nhất vi hàng chi. Thuỳ vị Tống viễn? Xí dư vọng chi…" Đường Viễn ngơ ngác lặp lại, đột nhiên nhớ tới lần trước mình và tiểu Đường Viễn bất ngờ gặp nhau một cách quỷ dị.

"Tạm biệt, đây là thiếu anh."

"Thay em tẫn hiếu nha! Chăm sóc cho bố mẹ, trưởng bối, anh."

Tuyết Lang mơ hồ nhéo ngực mình, giống như có thể cảm nhận lúc trước tiểu Đường Viễn dựa đầu vào ngực mình mà cọ cọ, quyến luyến cùng ấm áp. Tuyết Lang lẩm bẩm nói: "Nguyên lai… lúc đó em ấy gọi mình, là mình…"

Đường Niệm không nghe rõ những lời lẩm bẩm của em trai, chỉ cho là sau khi em trai mình đến sự tồn tại của của anh cả nên khiếp sợ, khổ sở, giận giữ.

"… Đây là tên ông nội đặt cho anh ấy, Vi Hàng, Đường Vi Hàng. Ông từng nói, hy vọng anh ấy có thể trưởng thành, mặc kệ gặp được chuyện gì, mặc kệ khoảng cách bao xa, anh ấy có thể tung bay giống cỏ lau, biết về nhà."

"Đường Vi Hàng, Đường Vi Hàng… Về nhà…" Cái mũi của Đường Viễn đau xót, rốt cuộc hắn không thể không chế được nữa, ngửa đầu ha ha mà cười, tiếng cười điên cuồng so với tiếng khóc rống còn làm người ta nghe mà thấy khó chịu hơn, nước mắt theo cằm chảy xuống, rơi trên tay Đường Niệm, rớt xuống sàng đan.

"Tiểu Viễn!" Đường Niệm sợ tới mức ngẩn ngơ. Đột nhiên, cửa phòng bị Hướng Đông đá văng ra, anh lao tới trấn trụ bả vai Đường Viễn, lo lắng hỏi: "Tiểu Viễn? Em làm sao vậy? Anh Đông đây! A? Nhìn anh?"

"Đông…" Đường Viễn vẫn cười nhưng nước mắt lại điên cuồng lăn xuống. Hắn nhìn Đường Niệm nhưng nói lại là nói với Hướng Đông, vừa cười vừa nói: "Đông, ông trời đối xử không tệ với tôi a!"

Đầu tiên là cho ta được trùng sinh, sau đó cho ta một gia đình, gia đình chân chính của ta.

Đột nhiên Đường Viễn vươn tay ôm chặt Đường Niệm, cảm giác ấm áp và rung động như thủy triều nháy mắt bao phủ hắn, không có cái gì có thể làm cho Đường Viễn hạnh phúc như vậy.

Khiếp trước hắn đã trải qua đủ loại cảm xúc, cô độc cũng tốt, phiêu bạt cũng tốt, đau khổ cũng tốt…. vào thời khắc này, tất cả đều đáng giá!

Đường Niệm và Hướng đông hai mặt nhìn nhau. Ngược lại, ở thành phố B, Cố Viêm dường như cũng bị sét đánh, nhìn chằm chằm tin tức Lâm Quân truyền đến, ngồi im không nhúc nhích.

"Báo cáo sếp, tôi đã so sánh với gen trong kho máu một trăm lần, tuyệt đối sẽ không sai." Hình ảnh ba chiều của Lâm Quân hiện lên trước bàn làm việc, thề son sắt nói.

Cố Viêm giật giật hầu kết, bàn tay nắm chặt mảnh giấy gói mẩu móng tay của Tuyết Lang, trầm giọng hỏi lần thứ hai: "Cậu xác định?"

"Tôi khẳng định, người có DNA như vậy tuyệt đối là huyết mạch trực hệ của nhà này ạ." Tay Lâm Quân nhấn một cái, màn ảnh ba chiều hiện lên tin tức của gia đình Đường Kính Thu.

Lâm Quân lại chỉ Đường Kính Thu, khẳng định nói: "Hơn nữa, từ tuổi và gen phân tích được, khả năng ông ta là cha của người có mẫu gen phân tích là 99%"

"Được rồi, tôi đã biết." Cố Viêm tiện tay đem mảnh giấy gói DNA của Tuyết Lang nhét vào trong ống đựng bút, lạnh nhạt nói: "Lần này Từ Thạch đã bắt đầu hành động rồi, xem ra đám bộ đội nòng cốt của Dã Đại và Stephen đã đến đất nước chúng ta. Theo kế hoạch, hành tung của Tả Quang cậu phải theo dõi chặt cho tôi. Lần này, tôi muốn xem Stephen còn chỗ nào để trốn."

"Rõ!" Lam Quân cung kính chào Cố Viêm theo nghi thức quân đội, hình ảnh 3D biến mất.

Cố Viêm nhắm hai mắt, tựa lưng vào ghế ngồi, vươn tay nhu ấn huyệt thái dương, bên tai không ngừng vọng lại những lời nói về thân thế của Tuyết lang mà Cố Vệ Quốc biết.

Rất kinh thế hãi tục, việc Tuyết Lang trùng sinh trên người Đường Viễn đã rất quỷ dị, ai mà ngờ được rằng, trong lúc lơ đãng, Lâm Quân lại tặng thêm một cái tin tức long trời lở đất cho Cố Viêm, Tuyết Lang lại là con trai của Đường Kính Thu? Thật không thể tưởng tượng nổi a!

Có nên nói cho Tuyết Lang hay không? Cố Viêm hít sâu vài cái, cầm lấy di động đi đến bên cửa sổ.

"Này, tiểu Viễn, là anh."

"Tiểu Viêm, anh nhớ là lúc trước em đã tìm được DNA của anh, em cũng yêu cầu Lầu bốn đối lập, so sánh với kho gen, nhìn xem có khả năng… Có khả năng tìm được người nhà của anh hay không." Đường Viễn đứng ở ban công, thanh âm nói chuyện cũng có chút phát run. Ở gần đó, Hướng Đông dựa người vào trên tường hút thuốc.

Cố Viêm ngẩn ra, cau mày nói: "Em biết rồi?"

"Cái gì?" Đường Viễn cũng sửng sốt, khóe mắt co rụt lại, cầm lấy di động hỏi: "Em có kết quả rồi sao? Chẳng lẽ hoàn toàn phù hợp? Lầu bốn phân tích xong rồi? Có phải là Đường Kính Thu hay không? Anh thật sự là con trai của ông và Triển Cẩn Lan?"

"Em đã biết?" Cố Viêm hít một hơi, trầm giọng nói: "Lần trước, sau khi nhiệm vụ kết thúc, anh đã thăng chức cho Lâm Quân. Mấy ngày hôm trước, khi ở Lầu bốn kiểm tra gen, kho máu mới nhập, cậu ta đã tiện tay đem DNA của em đi đối lập một phen, kết quả…. Anh cũng thực khiếp sợ, đúng vậy, em là con trai của Đường Kính Thu, năng lực giám định gen của Lầu bốn rất tốt, chưa bao giờ sai lầm, gen của em và Đường Kính Thu có độ ăn khớp đến 99%. Anh khẳng định, ông ấy là bố của em."

Yên lặng một lát, Đường Viễn đột nhiên cười ra tiếng, hắn nhìn đèn đường sáng trong đêm, dựa vào lan can ban công, cười nói: "Tiểu Viêm, cậu có biết tâm tình hiện tại của anh thế nào không?"

"Xem ra, em cũng vừa mới biết không lâu." Cố Viêm híp mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai người lại yên lặng không nói chuyện, nhóm cảnh vệ tuần tra trong căn cứ chỉnh tề đi qua, qua thật lâu, Cố Viêm mới cười nói: "Tiểu Viễn, anh cũng không biết phải nói gì bây giờ. Sau khi bắt được Stephen, chúng ta đi chùa đốt vài nén nhang nhé?"

"Được." Đường Viễn nắm tay thành quyền, nhẹ nhàng đụng vào người Hướng Đông vừa bước lại gần choàng áo khoác cho hắn, cười đến khóe mắt cong cong, lẩm bẩm nói: "Thật không ngờ anh lại trùng sinh trên người em trai của mình. Một cậu em trai khác lại vô cùng cưng chiều, chăm sóc anh từng tý một, mặc dù tính ra, thằng bé còn nhỏ hơn anh mười mấy tuổi ấy chứ. Em trai… anh có hai người em trai… Tiểu Viêm, nguyên lai anh luôn có tên, Đường Vi Hàng, Đường Vi Hàng… Mặc kệ gặp được chuyện gì, mặc kệ khoảng cách bao xa, đều có thể tung bay giống như cỏ lau, biết về nhà."

Cố Viêm vung chân đá nhẹ, tựa người vào cửa sổ, cầm di động, khẽ cười nói: "Là về nhà."

"Em nói xem, có phải anh đang nằm mơ không?" Đường Viễn đột nhiên sâu kín lặp lại: "Anh thật sự đã về nhà."

Thấy Đường Viễn tựa người vào lan can, Hướng Đông cũng đi theo, nằm úp sấp bên cạnh, thần tình vẫn lộ vẻ lo lắng, tàn thuốc trên tay anh rơi xuống phía dưới lộ ra một vệt sáng nhỏ rồi vụt tắt trong đêm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đường Niệm "đệ khống" muốn chấn kinh rồi, sau này Gấp mập sẽ phát huy phong phạm anh cả, khặc khặc…

60. Chương 60: Đường Vi Hàng (nhị)

Đường Niệm hoàn toàn chấn kinh rồi, tay run run cầm tờ giấy, ngẩn ra. "Tiểu Niệm, quần áo em thay ra hôm trước anh đã giặt rồi, bữa sáng cũng xong rồi đấy, em lại ăn sáng đi. Vấn đề của công ty anh cũng xem qua rồi, không có chuyện gì lớn đâu, anh rất thích món quà này. Anh và Đông còn có chút việc, khoảng nửa tháng nữa trở về sẽ có quà cho em!"

Em trai sinh đôi của cậu vốn vô cùng nhu thuận, nói gì nghe nấy, vậy mà chỉ sau một đêm đã tiến vào thời kì phản nghịch. Hiện tại, hình thức ở chung giữa hai anh em đã hoàn toàn đảo ngược, Đường Viễn bắt đầu quản đông quản tây đối với cậu.

Tiểu Niệm? Anh giặt quần áo của em rồi? Cư nhiên xưng anh với mình?????

Đường Niệm dùng sức véo mạnh vào đùi Văn Suất. Văn Suất bị đau kêu ngao ngao, bánh mỳ trong miệng cũng văng lên bàn, cả giận nói: "Đệch! Mới sáng ra mà cậu đã phát điên cái gì đấy?"

"Cư nhiên không phải mình nằm mơ?" Đường Niệm vẫn mặc bộ áo ngủ gấu mèo của Đường Viễn, mặt xoát cái mà trắng bệch, kêu lên: "Tối hôm qua tôi nói chuyện của anh cả cho tiểu Viễn nghe, không lẽ thằng bé bị đả kích quá lớn, nên… nên…"

Cố Thiếu Cảnh vừa gặm bánh mỳ vừa cho Tia Chớp ăn ké, nghe vậy ngẩng đầu quay lại, hắc hắc hỏi: "Anh Niệm, anh cả nào vậy?"

Tia Chớp nhân cơ hội chôm luôn bánh mỳ trên tay Cố Thiếu Cảnh, đát đát mà chạy đến trước mặt mèo Mun, vẻ mặt vô cùng lấy lòng, đem bánh mỳ đẩy về phía trước. Mèo Mun đặc biệt cao ngạo mà liếc nó một cái, tiếp nhận cái bánh, gặm gặm cắn cắn từng miếng một.

"Ta sát!" Nhìn bàn tay trống không, "anh em tốt" Tia Chớp mang vẻ mặt lấy lòng đứng trước mặt mèo Mun, Cố Thiếu Cảnh xù lông, nói: "Tia Chớp! Mày đúng là đồ dại trai! Cư nhiên lại đi lấy lòng địch nhân của lão tử!"

Mèo Mun dùng ánh mắt như nhìn thằng ngốc mà liếc Cố Thiếu Cảnh.

"!" Cố Thiếu Cảnh nổi giận, quát: "Con đen đen kia, trước kia mày đoạt anh trai của lão tử, bây giờ lại đoạt cẩu của lão tử, lão tử tuyệt đối sẽ không để yên cho mày đâu!"

Sáng sớm, trên bàn cơm loạn thành một đoàn, Đường Niệm luống cuống tay chân lôi di động ra gọi cho Đường Viễn, thanh âm thân thiết phát ra "Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, mong quý khách vui lòng gọi lại sau". Cậu ngẩn ra, nhìn tờ giấy nhỏ Đường Viễn lưu lại, lẩm bẩm nói: "Chết rồi, chết rồi… Khẳng định là em ấy vẫn bị kích thích…."

Đúng vậy, Đường Viễn đích thật là chịu kích thích rất lớn, sự mừng rỡ, sung sướng và hạnh phúc như phô thiên cái địa kéo đến, tuy rằng không biết biểu lộ ra như thế nào, nhưng cả đêm hôm qua hắn không đi ngủ. Còn hiện tại, hắn đang cùng Hướng Đông lên đường sang Châu Phi.

"Uầy, đã bao nhiêu năm rồi, cá Piranha chỗ đó còn không nhỉ?" Đường Viễn ngồi gần cửa sổ, ôm laptop chơi game. Hắn và Hướng Đông đều đeo kính râm, trang phục giống hệt nhau.

Hướng Đông cười nói: "Đương nhiên là có, chỉ là số lượng cũng không nhiều lắm, nhưng uy no cậu thì vẫn dư dả."

"Mang một ít về cho tiểu Niệm nếm thử nữa. Được rồi!" Ngón tay Đường Viễn không ngừng hoạt động, các con số trên màn hình máy tính hiện lên liên tục, "Tiểu Viêm, hai bộ kế hoạch cậu nhìn hết chưa?"

"Xem rồi, rất chu đáo và chặt chẽ."

Hướng Đông gật gật đầu với cô tiếp viên hàng không xinh đẹp đang đẩy xe hàng đi qua hai người lần thứ N, lúm đồng tiền như hoa, nhỏ nhẹ nói: "Xin chào quý khách, anh có muốn uống chút gì không?" Sao mờ đẹp trai quá a, có phải là minh tinh không nhỉ?

"Cám ơn." Hướng Đông cười gật gật đầu, anh đem đồ uống đưa cho Đường Viễn, thuận tay rút một tờ tạp chí, mở ra, chỉ vào một bức ảnh, ý vị sâu sa nói: "Rốt cục hồ ly cũng ra khỏi hang."

Đường Viễn liếc mắt nhìn ảnh chụp dàn diễn viên chính của Tuyệt Sát , tầm mắt dừng lại một chút trên người Hạo Dương, cười nhạt nói: "Tiểm Viêm vẫn là có chút tài năng, lần này cấp trên tính toán hốt cả ổ đây."

"Mất đi lão Từ Thạch nhiều năm vậy a!" Hướng Đông đem tạp chí đặt trước mặt Đường Viễn, vươn tay lấy laptop, thấp giọng nói: "Ngủ một lát đi, đến nơi anh sẽ gọi."

"Đông, tôi muốn báo thù cho Hồng…" Đường Viễn lầu bầu mấy tiếng, dựa đầu vào vai Hướng Đông, chẳng mất chốc mà ngủ mất.

Hướng Đông lấy một chiếc khăn ướt nhẹ nhàng lau mặt cho Đường Viễn, hai mắt như điện, nhìn mây trắng bay ngoài cửa sổ, nắm chặt tay lại.

"Dã tướng quân, tin tức này của Tả Quang có tin tưởng được không?" Từ Thạch là bố của Từ Hải Ưng, một người có chức vị cao trong quân bộ nhiều năm, ông bưng ly trà nhấp một ngụm, khẽ cười hỏi.

Dã Đại là một người đàn ông bất cẩu ngôn tiếu (tính cách nghiêm túc, không nói cười linh tinh), luôn luôn mang theo trên người một cỗ áp bách của cường giả. Stephen ngồi bên cạnh Dã Đại, nghe vậy cũng lạnh nhạt nói: "Dã tướng quân, tôi cũng muốn hỏi ngài vấn đề giống như của Từ tham mưu. Lần trước giao chiến, Cố Viêm đã tự mình tham gia hành động, tôi và Xuyên Hữu Điền không hề nhận được tin tức này.

Hơn nữa, chúng tôi cũng không nhận được nửa điểm tình báo nào về đặc công ưu tú sát cánh bên cạnh Hướng Đông. Cho nên tôi rất muốn biết, Tả Quang có đáng tin cậy hay không?"

Stephen vỗ một tấm ảnh chụp lên trên bàn, đây là bức ảnh được cắt ra từ đoạn băng gã đã chụp hôm trước trên trực thăng. Tuy nhiên, ngụy trang của Đường Viễn rất tốt, khuôn mặt đã bị che đi hơn phân nửa.

Dã Đại và Từ Thạch đều nhìn về phía ảnh chụp, qua thật lâu, Dã Đại mới trầm giọng nói: "Từ tham mưu, Stephen tiên sinh, tôi có thể cam đoan Tả Quang là người đáng tin cậy. Vụ giao tranh lần trước, Cố Viêm tự tham gia hành động là quyết định lâm thời, Tả Quang không biết cũng là bình thường. Mà tin tức BOF phái tiểu đội khác chi viện, Tả Quang đã lập tức báo tin ngay cho tiên sinh đó thôi. Nếu không, gia tộc Vincent các người sẽ tuyệt đối không hi sinh ít như vậy."

"Điều này cũng đúng." Stephen gật đầu nói.

"Người này…" Từ Thạch nhíu mày, cầm lấy ảnh chụp nhìn kĩ, lại lắc đầu nói: "Nếu là thành viên ưu tú của BOF phái ra, tôi không có khả năng không biết."

Stephen vẫy vẫy tay với người bên cạnh, người nọ lập tức mở máy tính, cung kính nói: "Dã tướng quân, Từ tham mưu, đây là hình ảnh phân tích tướng mạo của người này, thỉnh nhìn xem."

Sau khi bị xóa đi ngụy trang, khuôn mặt Đường Viễn từ từ rõ ràng, Từ Thạch ngẩn ra, cả kinh nói: "Không có khả năng!"

"Từ tham mưu, ông biết người này là ai sao?" Stephen híp mắt hỏi.

Từ Thạch "Phanh" một tiếng, đem ly trà đặt lên trên bàn, trầm giọng nói: "Làm sao có thể? Đây là cháu ngoại của Triển Viễn Kiếm, tôi đã thấy thằng nhóc này, làm sao nó có thể là đặc công tinh anh của BOF được chứ?"

"A?" Dã Đại tiếp lời hỏi: "Triển Viễn Kiếm?"

"Đúng vậy, tuy rằng Viễn Kiếm đã về hưu, nhưng ảnh hưởng của ông ta đối với quân bộ vẫn rất lớn. Mấy lão già như Cố Vệ Quốc đều từng là lính của ông ta."

"A, Cố Vệ Quốc…" Ánh mắt Stephen nháy mắt chuyển lãnh, đến nay, gã vẫn còn nhớ rõ Cố Vệ Quốc đã làm gì với gia tộc Vincent, nam nữ lão ấu, không một ai sống sót.

Stephen chỉ chỉ ảnh chụp Đường Viễn, lạnh nhạt nói: "Có thể cùng Liêm Đao Quỷ sóng vai, người này không đơn giản. Cậu ta chỉ dùng mã tấu mà giết chết mười mấy tên thủ hạ của tôi. Từ tham mưu, ông có biện pháp bắt cậu ta chứ?"

"Bắt cháu ngoại của Triển Viễm Kiếm?" Từ Thạch ngẩn ra, cúi đầu nghĩ nghĩ, nói: "Triển Viễn Kiếm cũng không phải là nhân vật dễ trêu đâu."

Dã Đại hừ một tiếng, nói: "Từ tham mưu, ông cũng tham dự vào lần giao phong quân sự giữa R quốc và Trung Quốc; nhóm cấp trên các ông đã có cái quyết định kia, Dã Đại – tôi cũng sẽ không giơ đầu chịu báng một mình đâu. Người thuộc quân đội của các ông có chọc được hay không thì tôi không biết, nhưng tôi – Dã Đại tuyệt đối không phải quả hồng mềm dễ bóp!"

"Dã tướng quân, ông đừng tức giận, trước để tôi suy nghĩ kĩ càng đã." Từ Thạch trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn Stephen, nói: "Triển Viễn Kiếm có hai cháu trai, là anh em sinh đôi, người này là anh hay em, tôi cũng chịu không xác định được."

"Anh em sinh đôi?" Khóe môi Stephen giương lên, cười nói: "Vậy cũng tốt, cứ tóm cả hai là được, nói không chừng hai anh em nhà này là con bài chưa lật của nhóm đặc công BOF đấy."

Từ Thạch nhếch môi, lại suy xét một lát, cuối cùng, ông thở ra một hơi, nói: "Bắt người thì có thể, tuy nhiên, tôi muốn Stephen tiên sinh phối hợp trong chuyện này."

"Rất sẵn lòng."

Đường Niệm buồn bực mà trở về thành phố B. Mấy ngày này, cậu liên tục gọi điện thoại cho Đường Viễn nhưng không thể nào liên lạc được. Ngược lại, Cố Viêm đã gọi điện thoại cho cậu, nói không cần lo lắng cho Đường Viễn, cái chuôi này khiến Đường Niệm tức điên người, xém tý nữa ném vỡ di động.

Sau khi trở lại thành phố B, Đường Niệm và Văn Suất đăng tin tìm vài nhân viên có kinh nghiệm. Hai người quyết định chờ khi Đường Viễn trở về sẽ chọn ngày hoàng đạo để khai trương công ty giải trí truyền thông Vi Hàng.

Trong khoảng thời gian này, giám đốc đương nhiệm của công ty truyền thông Hoa Thiên, Thạch Phi cũng chủ động hẹn Đường Niệm. Nội dung cuộc nói chuyện có đại ý là sau khi Tuyệt Sát được quay xong, Hoa Thiên sẽ nguyện ý chấm dứt hợp đồng với Đường Viễn, điều kiện tiên quyết là công ty Vi Hàng không được ràng buộc các ca khúc mới sáng tác của Đường Viễn, thỉnh thoảng sẽ viết cho nghệ sĩ của Hoa Thiên vài ca khúc. Với chuyện này, Đường Niệm rất vui vẻ đồng ý.

Mà Cố Viêm bên này đã đem kế hoạch bắt trọn ổ Stephen và Dã Đại của BOF định vào lúc Đường Viễn và đoàn làm phim Tuyệt Sát đến R quốc quay đại cảnh.

"Đông, vài ngày nay tôi cứ có cảm giác bất an." Đường Viễn ngồi trên máy bay, nhíu nhíu mày, làn da cổ bị phơi nắng nhiều đã chuyển thành màu tiểu mạch. Lần này hắn chạy đến Châu Phi ngây người hai tuần, một là bắt cá Piranha ăn cho đỡ thèm, hai là thông qua huấn luyện dã ngoại và chiến đấu một chọi một với Hướng Đông để nâng cao tố chất của cơ thể.

"Làm sao vậy?"

Đường Viễn nhìn đồng hồ, nhếch môi nói: "Chính là tim đập nhanh ấy, sắp đến chưa?"

"Còn có mười phút." Hướng Đông buồn cười mà liếc hắn một cái, lắc đầu nói: "Trước kia anh không nghĩ cậu có biểu tình phong phú vậy đâu. Anh thấy cậu là đang nhớ tiểu Viêm thì có, nếu không phải thì chính là tiểu Niệm."

Đường Viễn từ chối cho ý kiến.

Sân bay thành phố B, không khí lúc chạng vạng có vẻ hơi lạnh. Vừa xuống máy bay, Đường Viễn liền khẩn cấp gọi điện thoại cho Đường Niệm.

"Này, tiểu Viễn?" Đường Niệm vừa tan học, cậu mang theo hai quyển sách đi ra đến cổng trường, lúc này dừng lại ở ven đường, quát vào điện thoại: "Em đã đi đâu vậy? Điện thoại không thể nào gọi được! Em muốn hù chết anh phải không?"

Đường Viễn mỉm cười, đi theo Hướng Đông ra cửa sân bay, nói: "Tiểu Niệm, anh đến chỗ em liền nè, em đang ở đâu thế?" Hướng Đông đằng trước đã giơ tay gọi taxi.

"Anh ở thành phố B, vừa mới tan học xong, anh định về nhà —— ai?" Đường Niệm bị người khác va vào, phát giác lực đạo bất thường, cậu phản xạ có điều kiện mà tính nhấc chân đạp tới. Người nọ chợt lóe, đúng lúc ấy, một chiếc xe mãnh liệt dừng lại, năm, sáu người đàn ông nhảy ra, chỉ một lát liền kéo Đường Niệm vào trong xe.

"Tiểu Niệm?" Sắc mặt Đường Viễn đại biến, trái tim mãnh liệt nhảy lên, chạy như bay ra ngoài.

"Tiểu Viễn!" Hướng Đông "Rầm" một tiếng, đóng sầm cửa sau xe taxi, nhảy đến vị trí người lái xe, mở cửa đẩy người tài xế xuống, nói: "Ngày mai anh đến cục cảnh sát nhận xe." Sau đó, chiếc xe taxi lấy tốc độ cực hạn lao nhanh ra ngoài.

"Lên xe!" Hướng Đông đuổi theo gần hai mươi phút mới bắt kịp tốc độ chạy của Đường Viễn, đạp phanh dừng lại hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đông… Tiểu Niệm… là tiểu Niệm! Nhanh lên!" Cả người Đường Viễn run lên.

"Gọi điện thoại cho Cố Viêm trước đã!" Hướng Đông liếc kính chiếu hậu quát: "Bình tĩnh lại cho anh! Đây là thành phố B, không ai dám động em ấy đâu!"

"Đúng đúng… Điện thoại…" Đường Viễn vội móc điện thoại ra, run rẩy ấn mấy lần đều không đúng dãy số, hung hăng đưa tay quạt cho mình một bạt tai, nắm mắt lại hít sâu một hơi, sau một lát, hắn mở đôi mắt đỏ bừng, lạnh nhạt nói: "Là Stephen, lần trước giao chiến, gã chụp được ảnh của tôi."

Đường Viễn tức giận nện một quyền vào cửa kính xe, thủy tinh nứt thành hình mạng nhện, hắn quát: "Stephen! Con mẹ nó, mày dám đụng đến em trai tao, tao nhất định phải giết mày!"

61. Chương 61: Thần Tướng Tuyết Lang (nhất)

Không phải sao?" Dù nheo lại đôi mắt, Stephen cũng không thể dấu được sự khiếp sợ, vùng xung quanh lông mày càng nhíu chặt.

Kỳ thật, từ lúc Từ Thạch nhìn ảnh chụp nói ra thông tin của hai anh sinh đôi, Stephen đã có chút kinh ngạc, bởi vì gã đã từng gặp qua hai anh em nhà này.

Cuối năm ngoái, Stephen nhận được tin tình báo Đường Viễn gặp tai nạn ở phim trường, Cố Viêm đã xuất hiện thăm bệnh. Vì muốn tiếp xúc gần quan sát Cố Viêm, gã đã ngụy trang thành bác sĩ ngoại khoa đến kiểm tra lần cuối cho Đường Viễn trước khi xuất viện. Tất nhiên gã còn nhớ rất rõ hai anh em sinh đôi giống hệt nhau ngồi trong phòng bệnh.

Hơn nữa, lúc ấy Stephen còn bị một cô nàng chanh chua tên là Kiều Mạch gì gì đó đụng phải.

Cho nên, khi nhận được tin tức của Từ Thạch, gã rất nhanh chóng đoán cậu anh Đường Niệm chính là đặc công cao cấp của BOF. Xét đến lực công kích rất cường hãn mà Đường Viễn đã thể hiện lúc giao chiến, Stephen và Từ Thạch quyết định điều động những nhân viên tinh anh nhất, cộng thêm việc Đường Niệm không cảnh giác, cậu rất nhanh bị tóm đi.

"Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng… Đường Niệm không phải là đặc công của BOF ư?" Stephen có chút khó có thể tin mà nhìn về phía Từ Thạch, nghiêm sắc mặt, nói: "Từ tham mưu, tôi đã từng gặp cậu nhóc tên là Đường Viễn. Cuối năm ngoái cậu ta bị thương ở chân, chỉ mới mấy tháng, làm sao thằng nhóc này có thể mang cái chân vừa lành chiến đấu ầm ầm như vậy được? … Trừ phi cậu ta có kinh nghiệm chiến đấu phong phú cùng thực lực siêu quần, nếu không… với một cậu nhóc chỉ chừng ấy tuổi, tuyệt đối không có năng lực giết nhiều người của tôi như vậy."

Từ Thạch bất động thanh sắc mà hút thuốc, qua một hồi lâu mới chậm rãi nói: "Stephen tiên sinh, tôi có thể khẳng định với ông, thằng nhóc Đường Niệm này tuyệt đối không phải là đặc công. Thậm chí, những điều cơ bản nhất của đặc công cậu ta cũng không biết, thể chất, thực lực chiến đấu cá nhân cũng không đạt yêu cầu."

"Mà nếu Đường Viễn là đặc công, cộng thêm những điều ông vừa nói, vậy thì cậu ta chính là thiên tài. Xem ra lần này chúng ta có chút phiền phức rồi!" Hít sâu một hơi, Từ Thạch lấy điện thoại di động ra, trầm giọng nói: "Tôi yêu cầu thông báo cho Dã tướng quân, căn cứ vào tin tình báo của tôi, Đường Viễn là diễn viên trong bộ phim của Hải Ưng, mà con trai của Dã tướng quân cũng tham gia vào bộ phim này."

"Chỉ có thể như vậy, với năng lực của Dã Hạo Dương thì tóm cậu nhóc kia chắc không quá khó khăn." Stephen gật gật đầu, gã đương nhiên biết Từ Hải Ưng là con trai của Từ Thạch. Nhưng đồng thời gã cũng biết, đại thiếu gia của Từ gia là một kẻ có tính cách bất thường, một con người cực kì cổ quái, gia cảnh tốt không biết lợi dụng lại muốn tự thân lập nghiệp chạy vào cái giới giải trí lằng nhằng gì đó.

Là gia chủ của đại gia tộc Vincent tiếng tăm lẫy lừng cả trăm năm nay, không thể nghi ngờ, Stephen luôn coi Từ Hải Ưng là một sỉ nhục của gia tộc.

Sau khi thu được tin tức của Từ Thạch, Dã Đại lập tức ra lệnh cho Hạo Dương bắt sống Đường Viễn.

"Kết thúc công việc! Ảnh đế, cảnh quay hôm nay của cậu đến đây thôi." Phó đạo diễn khẽ cười nói.

Hạo Dương cười cười gật đầu, gỡ bỏ hóa trang trên người. Sau khi nhận được mệnh lệnh từ bố, vùng xung quanh lông mày của anh nhăn lại.

"Bắt sống Đường Viễn", trừ bỏ khiếp sợ ban đầu ở ngoài, giờ phút này, trong lòng Hạo Dương lại ẩn ẩn có một loại kích động khó có thể kiềm chế, giống như máu đang sôi trào hừng hực.

Đường Viễn, cậu quả nhiên không phải người bình thường!

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Đường Viễn ở tiệc tối đón người mới của đại học A, Hạo Dương đã quan sát rất kĩ cậu thiếu niên 17 tuổi này. Tiết mục biểu diễn của Đường Viễn đã gây ấn tượng sâu sắc với tất cả mọi người, dẫn phát lên một hồi oanh động trong giới giải trí, đồng thời cũng được báo giới truyền thông gọi là "Tân nhân vương".

Sau đó, khi tham gia diễn thử trong Tuyệt Sát , Đường Viễn đã nhập vai hoàn mỹ vào nhân vật không có một lời thoại nào từ đầu phim đến cuối phim – Bạch Luật. Đây là một nhân vật khó, nhưng Đường Viễn đã diễn xuất như một bản năng, chỉ nhìn qua cũng cảm nhận được một Bạch Luật tồn tại với đủ sắc thái tâm lý, biểu cảm, quả thật là chính xác đến cực hạn.

Điểm này làm cho Hạo Dương vô cùng bất ngờ, trong lòng ẩn ẩn xúc động và suy đoán lớn mật. Một cậu nhóc trẻ tuổi mà có một thế giới nội tâm thật cường đại, thực thần bí… Hơn nữa, Đường Viễn là cháu trai của Triển Viễn Kiếm và có quan hệ mẫn cảm với Cố Viêm… Hết thảy đều làm Hạo Dương cảm thấy Đường Viễn này thật sự không đơn giản.

Vào thời điểm Đường Viễn gặp tai nạn tại trường quay bị ngã gãy chân.

Tuy rằng, lúc ấy Hạo Dương đã biết là Kiều Mạch động tay chân, nhưng anh cũng không có vạch trần cô ta. Hạo Dương vốn định mượn cơ hội này để nhìn xem Đường Viễn có phải là loại người mà anh suy đoán hay không.

Nào biết, khi Đường Viễn từ trên không trung ngã xuống, khuôn mặt lại lộ ra biểu tình hoảng sợ, điều này làm cho Hạo Dương vô cùng nghi hoặc. Cũng khiến cho anh quyết định lấy cớ đến "Thăm bệnh" vào dịp đầu năm để đến gần quan sát thêm, mà ngoài ý liệu, Hạo Dương thật không thể ngờ mình lại gặp Cố Viêm.

"Không nghĩ tới, Đường Viễn thật sự không đơn giản!" Hạo Dương mỉm cười, thầm nghĩ 'có thể khiến cho bố tôi chú ý như thế lại cộng thêm thân phận đặc biệt của Cố Viêm, tôi có thể khẳng định cậu có liên hệ với BOF rồi'.

Cường giả đối với cường giả, có loại khát vọng trời sinh.

Dã Hạo Dương cũng không phải một nhân vật đơn giản, xem như trong gia tộc họ Dã, anh cũng là một thiên tài quân sự trăm năm khó gặp. Chuyện anh có sự chú ý, quan tâm đặc biệt đến Đường Viễn ngay từ lần gặp nhau đầu tiên, có lẽ cũng xuất phát từ trực giác của cường giả.

"Tôi thực chờ mong được nhìn thấy thực lực của cậu!" Hạo Dương biết hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng của Đường Viễn, trong lòng đã cấp tốc tính toán ra một kế hoạch.

Còn bên kia, Cố Viêm liên tục tuyển chọn, tập hợp nhân viên để tạo thành siêu cấp tiểu đội, âm thầm bảo hộ Đường gia và chỗ ở của Triển Viễn Kiếm.

"Thật không ngờ thiết bị truy tung của mười mấy năm trước còn dùng được tốt như vậy!" Thảo Môi ngồi trong đại sảnh của Lầu hai, mười ngón tung bay, rất nhanh anh liền tìm được mục tiêu, khoanh tròn vị trí địa lý, miệng vẫn còn lẩm bẩm: "Rốt cuộc là ai đã cải tiến cái thiết bị này a? Mà giấu nó ở chỗ nào mới được chứ? Thật quá biến thái! Cư nhiên nó có cùng nguyên lý với thiết bị truy tung đời mới nhất hiện tại!"

Giờ phút này, nếu cẩn thận quan sát Đường Niệm đang bị vây trong trạng thái ngủ say, sẽ phát hiện ra ở một góc thịt non dưới móng cái trên bàn chân phải của cậu có màu tối hơn so với những móng khác. Đây đúng là một thiết bị truy tung kiểu cũ đã được Đường Viễn cải biến trộm đeo lên người Đường Niệm vào năm ngoái.

Thảo Môi khiếp sợ, chẳng có gì lạ.

Trước đây, Đường Viễn đã tự mình lắp ráp một bộ xử lý để xâm nhập vào tổng bộ kĩ thuật của BOF. Tuy rằng chỉ trong 15 giây ngắn ngủi, nhưng khi Đường Viễn trùng sinh thì đã cách ngày anh mất đến 6 năm, có thể xâm nhập vào cơ sở dữ liệu của BOF đã là rất biến thái. Dù sao, trong 6 năm, toàn bộ khoa học kỹ thuật của thế giới đã nhảy vọt những bước rất dài, càng miễn bàn đến khoa học kĩ thuật luôn đứng ở đỉnh được sử dụng trong quân đội.

"Điều tra ra!" Hướng Đông chỉ vào một vị trí ở ngoại thành của thành phố B, nói: "Ở đây! May mà tiểu Viễn đã đeo cho Đường Niệm thiết bị truy tung, nếu không chắc còn mất nhiều thời gian hơn nữa!"

"Không ngờ ở phía Đông Nam." Cố Viêm nắm thật chặt tay Đường Viễn, mắt nhíu lại, hừ lạnh nói: "Địa điểm hoàn toàn tương phản với tin tức truyền lại từ Tả Quang."

"Vậy tám chín phần mười là Stephen, lão cáo già này cũng không dễ dàng tin tưởng người khác." Hướng Đông vắn ống tay áo lộ ra cơ bắp rắn chắc, anh phân tích nói: "Tên Từ Thạch khốn kiếp kia cũng có tý đầu óc, không dám nhảy đến chỗ sáng trước mí mắt chúng ta. Mà gã Dã Đại kia một khi không nắm chắc con bài chưa lật cũng tuyệt đối không lộ diện làm bia ngắm đánh cho chúng ta."

Vẻ hiền lành trên mặt Đường Viễn mất sạch, tay phải sờ mã tấu trên thắt lưng, hắn gắt gao nhìn chằm chằm điểm đỏ trên bản đồ, lạnh nhạt nói: "Lần này anh dẫn đầu, tiểu Viêm, anh muốn mười đặc công cực mạnh!"

Nhân viên của BOF ở khắp nơi nhận được lệnh điều động khẩn cấp nhanh chóng tập hợp lại ở thành phố B. Vụ Đường Niệm bị bắt cóc lần này đã hoàn toàn chọc giận Đường Viễn.

Đường Viễn ngồi trong một chiếc xe có bề ngoài rất phổ thông, bên trong lại được thiết kế vô cùng hiện đại với đủ trang thiết bị. Trên vai hắn đeo một khẩu súng laser mới nhất, gương mặt lạnh như băng, một chút độ ấm đều không có, hô hấp lần lượt thay đổi, một loại cảm giác áp bách lạnh lùng, trống rỗng, đông cứng, giết chóc cường đại tỏa ra bốn phía.

Trong xe là một mảnh áp lực.

Trừ bỏ người lái xe và Hướng Đông, tám người tham gia hành động lần này kể cả Thảo Môi, lúc mới vào xe đều bị khí thế cường đại của Đường Viễn tỏa ra mà hoảng sợ sững sờ, cả hô hấp cũng có chút trầm trọng.

Trong những năm gần đây, bọn họ thật không biết tổ chức BOF còn tồn tại một nhân vật như vậy. Tuổi rất trẻ, thế nhưng cậu ta lại đảm nhiệm chức vị đội trưởng trong một tiểu đội tập hợp cả Liêm Đao Quỷ và Độc Phong, một tiểu đội cấu thành từ mười người siêu cường nổi tiếng của BOF. Rốt cuộc cậu thiếu niên này có thực lực như thế nào a?

Trừ bỏ khiếp sợ, trong mắt bọn họ càng nhiều thêm phần sùng kính, ngưỡng mộ!

Độc Phong, một quân nhân truyền kì, người đã từng phụ trách toàn bộ căn cứ tiểu đảo trong nhiều năm liền. Vậy mà trong lần hành động đặc biệt này, anh chỉ đảm nhiệm chức vụ lái xe.

Thảo Môi hít sâu một hơi, cố gắng bình phục tâm tình khiếp sợ trong lòng. Anh vẫn còn nhớ rõ trong lần giao tranh trước, đặc công có danh hiệu "Hổ Phách" này là một nhân viên phụ trách thông tin giống anh. Như thế nào mà chỉ chớp mắt một cái, cậu thiếu niên này đã có thể dẫn đầu một tiểu đội đặc công cực mạnh của BOF như vậy?

Không thể nhìn người qua tướng mạo! Thực lực! Cậu thiếu niên này nhất định có thực lực vô cùng đáng sợ! Hơn nữa, cậu ta rất có thể là đặc công toàn năng cao nhất! Lực chiến đấu của cậu ta chắc chắn phi thường khủng khiếp!

Độc Phong hơi hơi nhíu mày, ánh mắt ngẫu nhiên từ sau kính râm liếc nhìn Đường Viễn qua gương. Đối với đội trưởng trẻ tuổi lần này, anh thật có chút ngạc nhiên, bởi vì anh vô cùng quen thuộc khí thế cùng quyết đoán phát ra từ trên người Đường Viễn.

Đúng vậy, chính là quen thuộc! Khí thế này cùng khí thế của Tuyết Lang phát ra năm đó hoàn toàn ăn khớp!

"Tuy rằng vẫn chưa bắt kịp được cậu ta, nhưng với cái tuổi này… Đã rất mạnh rồi, thành tựu về sau không thể lường được." Độc Phong mỉm cười, nghiêng đầu nhìn sang Hướng Đông đang ngồi trên ghế phó lái, nói:

"Liêm Đao Quỷ, chúng ta thật đúng là già rồi a! Nhìn đi nhìn lại một cái, bây giờ BOF đã là thế giới của những người trẻ tuổi rồi, ha ha ha…"

Đang trầm mặc trong xe, Độc Phong đột ngột cười lớn, Hướng Đông chỉ cười nhạt lắc lắc đầu. Nếu như Độc Phong biết tiểu Viễn chính là Tuyết Lang, phỏng chừng sẽ trực tiếp điên mất đi?

Dù sao năm đó thanh danh bên ngoài của Tuyết Lang rất lớn, mà Độc Phong cũng là một người phi thường cường hãn và ngạo khí, cả đời chỉ chào bằng nghi thức quân đội với người có thực lực làm anh nể phục. Lúc ấy, Cố Viêm vẫn chỉ là một đứa trẻ, toàn bộ BOF chỉ có ba người là Cố Vệ Quốc, Lăng Vân và Tuyết Lang được Độc Phong chủ động, tự nguyện chào theo nghi thức quân đội mà thôi. Bởi vậy có thể thấy được thực lực của Tuyết Lang biến thái cỡ nào!

Đường Viễn chỉ thản nhiên liếc nhìn Độc Phong, cũng không nói lời nào.

Hướng Đông vẫn còn nhớ rõ chuyện xảy ra trong hai tuần vừa qua ở Châu Phi. Đường Viễn liên tục tiêm vào cơ thể một số lượng lớn thuốc dẫn phát và thanh tỉnh, mỗi ngày chỉ ngủ từ 1 đến 2 tiếng, toàn bộ thời gian còn lại đều dùng để kích phát sức chiến đấu bưu hãn trước kia.

Hiểu rõ ngọn nguồn các tình tiết xảy ra trong kiếp trước cộng với sự có mặt của Stephen tại thành phố B, Đường Viễn hầu như đã biến thành một tên biến thái, liên tục thúc ép, huấn luyện cơ thể vượt xa người thường, cũng không từ thủ đoạn đấu đối kháng với Hướng Đông. Thậm chí, hắn còn thủ phục trong một lùm cây trên thảo nguyên, cùng với vua tốc độ của thế giới động vật – báo đốm so cước trình, so khả năng bền bỉ, so năng lực chiến đấu, so linh mẫn.

Trước giờ Đường Viễn vẫn không hề gián đoạn việc lén lút rèn luyện cơ thể, thêm nửa tháng đặc huấn này, thân thể đang bị vây trong thời kì trưởng thành của hắn nhanh chóng lột xác, tuy rằng chỉ bằng một nửa so với cơ thể Tuyết Lang cùng tuổi năm đó, nhưng dẫn dắt một tiểu đội siêu cường đối phó Stephen là dư dả!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không biết mọi người có thích nhìn hình tượng chiến sĩ giết giết giết của Gấu mập hay không….

62. Chương 62: Thần Tướng Tuyết Lang (nhị)

"Liêm Đao Quỷ, cậu mang tổ A tiến vào từ phía bên trái! Tê Tê, cậu mang tổ B tiến vào từ phía bên phải!" Một mình Đường Viễn đứng cách cửa biệt thự 100m, hít sâu một hơi, bàn tay vừa chuyển, mã tấu Chó điên nhất thời phản xạ xuất ra lãnh quang, lấy Đường Viễn làm trung tâm, một cỗ sát khí bùng nổ.

"Rõ!"

"Rõ!"

Độc Phong gõ gõ tay lái, tuy kính râm trên mặt đã che đi phần lớn biểu tình, nhưng anh vẫn không khỏi giật mình khi nghe được mệnh lệnh vang lên trong tai nghe của tiểu đội trưởng, thầm nghĩ 'Cậu nhóc Hổ Phách này định một mình một đội sao? Hơn nữa cậu ta còn muốn tiến công từ cửa chính? Đây … cũng quá cuồng ngạo rồi!'

Bất đồng với sự kinh ngạc của Độc Phong, tâm lý của Thảo Môi hiển nhiên đã được gia cố, trừ bỏ nỗi khiếp sợ ban đầu, trong lòng anh bắt đầu khởi động quyết tâm sẵn sàng chiến đấu khẩn cấp.

Thảo Môi hoàn toàn không chút nghi ngờ tiểu đội trưởng Hổ Phách thần bí này sẽ dẫn dắt họ đánh bại Stephen.

"Đội trưởng, tôi bắt đầu a!" Thanh âm Thảo Môi hưng phấn vang lên trong tai nghe, đem vành mũ lưỡi trai chuyển tới phía sau, ngón tay vừa lật liền đem bút cắm ứng hàm trong miệng.

Đủ loại nhan sắc tín hiệu cùng sơ đồ bùm bùm mà hiện lên trên màn hình máy tính khiến người ta hoa cả mắt, rồi lại giống như khiêu vũ, mỗi khi ngón tay Thảo Môi hạ xuống lập tức chớp động mở ra.

"Stephen, hôm nay sẽ là ngày chết của mi!" Súng laser đột nhiên run lên, tay phải Đường Viễn nhanh chóng chỉnh lại tọa độ, mũi súng hướng về phía trước giật một cái, khóe môi Đường Viễn cong lên một độ cung, khuôn mặt thiếu niên non nớt mang vẻ mặt lạnh như băng, hờ hững càng làm cho người ta không tự giác run rẩy.

"Phanh ——!" Theo một tiếng nổ vang trời, cửa biệt thự ầm ầm bị tạc nứt. Vài lính đánh thuê đang đứng hút thuốc trước cửa còn không kịp kêu tiếng nào, lập tức bị văng xa hơn 100m cùng với đất đá; thân thể hung hăng nện mạnh trên mặt đất, nhất thời, đỏ, trắng, nội tạng cùng máu loạn thất bát tao bừa bộn thành một đoàn.

Thảm thiết!

Súng laser, uy lực thật sự là quá lớn!

Một tay Đường Viễn cầm súng, tay còn lại nắm mã tấu, lạnh lùng đứng cách cửa biệt thự 100m, giống như một đầu độc lang tràn ngập lệ khí, thân hình nhỏ bé như tiềm ẩn lực lượng vô tận.

Chỉ thấy, thân trên của Đường Viễn hơi cúi về phía trước, cả người tựa như mũi tên rời cung mang theo sát khí điên cuồng, từ cửa chính nhảy vào biệt thự. Tiếng súng điên cuồng đồng thời vang lên giao hòa với tiếng mã tấu "Phốc phốc" liên tục, chiến đấu bắt đầu!

"Quỷ thật! Cậu ta dám lao vào từ cửa chính?" Độc Phong tiến đến sát mặt Thảo Môi nhìn chăm chăm vào màn hình, hít sâu một hơi, cả giận nói: "Thằng nhóc này mắc bệnh thần kinh rồi! Con mẹ nó, thằng nhóc coi người mình là sắt thép hay sao?" Rống xong, Độc Phong mím môi, khó có thể tin mà nhìn hình ảnh Đường Viễn thật lâu, sau đó mới cười lắc lắc đầu, nói: "Cậu nhóc này…"

"Làm sao vậy? Độc Phong." Thảo Môi lộ ra vẻ mặt hưng phấn hiếm thấy khi thực hiện nhiệm vụ, ha ha cười nói: "Anh cũng hiểu được đúng không? Tiểu đội trưởng của chúng ta rất không bình thường a!"

"Không bình thường?" Độc Phong ngồi trở lại vị trí lái xe, rút ra một điếu thuốc, hí mắt nói: "Rất không bình thường! Đại gia tộc Vincent đã tồn tại cả trăm năm, nếu không có thực lực thì không thể được Dã Đại coi trọng. Đối mặt với địch nhân như vậy, nhớ năm đó, chỉ có Tuyết Lang ở thời kì toàn thịnh là dám một mình độc sấm cửa chính đi!"

Thảo Môi ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía Đường Viễn càng thêm kích động —— nói không chừng, cậu ta chính là Tuyết Lang thứ hai của BOF a!

Mà giờ khắc này, Stephen đang nghỉ ngơi ở tầng hai cũng cả kinh, cấp tốc xem xét màn hình camera theo dõi, sắc mặt trắng bệch, quát: "Sao máy theo dõi lại tê liệt cả thế này? Xảy ra chuyện gì? Nhanh! Nhanh! Nhất định là người của BOF!"

"Hắc hắc hắc…" Ngón tay Thảo Môi vừa động, một máy theo dõi lập tức báo hỏng không hoạt động, anh cười lạnh nói: "Stephen, người bên lão có vẻ không được tốt lắm nha! Mẹ nó chứ, có tý bản lĩnh như vậy mà cũng dám tìm đến BOF gây chuyện! Hôm nay là ngày lão phải chết!"

Song phương kịch liệt giao hỏa, nháy mắt bùng nổ.

Khi nghe thấy âm hưởng cửa chính bị oanh rụng, Hướng Đông và Tê Tê cũng đã dẫn đội tiềm nhập vào ngoại viện của biệt thự, phân biệt hai bên trái phải tiến công. Mười người này là những đặc công ưu tú nhất của BOF, đám lính đánh thuê tuần tra bên ngoài biệt thự căn bản không phải là đối thủ của họ.

Chỉ một lát công phu, Hướng Đông và Tê Tê đã dẫn đội cùng tiến nhập tầng một. Đám lính đánh thuê bên trong biệt thự có thực lực cũng không kém, dù sao bọn họ cũng là những binh lính thiết huyết, đạp máu để tồn tại, kinh qua vô số trận chiến, lại là hạch tâm của đội võ trang dưới quyền Stephen. Song phương điên cuồng giao chiến, biệt thự như muốn rung chuyển, khắp nơi đều vang lên những tiếng nổ ầm ầm, tiếng chém giết, tiếng đạn rít xé rách màng tai.

"Đội trưởng, có người của quân đội." Tê Tê tùy tay lau mặt, bàn tay nhất thời bị máu nhuộm đỏ rực.

Đường Viễn rất bưu hãn, súng laser cồng kềnh và mã tấu Chó điên phối hợp rất tốt với nhau càng tăng thêm sức mạnh. Thi thể mềm nhũn nằm ngang dọc trên đường hắn đi qua. Đám lính đánh thuê Stephen an trí tại biệt thự đã bị Đường Viễn hấp dẫn mất hai phần năm.

Sát thần! Một sát thần chưa đến hai mươi tuổi!

Đối mặt với một sát thần Đường Viễn chỉ biết tấn công như không muốn sống, đám lính đánh thuê cường tráng cũng kinh hãi, lòng can đảm tụt xuống hai thành; mưa bom bão đạn đan chéo nhau càng dày đặc, ầm ầm hướng Đường Viễn đánh tới.

"Là người của Từ Thạch! Lưu một người sống, những người khác, giết!" Giờ phút này, dường như Đường Viễn đã hóa thân thành một cỗ máy chiến đấu, kinh nghiệm tác chiến và phong cách chiến đấu tàn nhẫn của kiếp trước hoàn toàn được thể hiện ra. Cho dù tố chất thân thể của hắn chưa đạt được tiêu chuẩn lý tưởng nhưng bên cạnh hắn còn có Hướng Đông, Tê Tê và một đám đặc công có thực lực bưu hãn làm người phụ trợ, Đường Viễn cũng gần như đã phát huy được sáu, bảy thành thực lực của Tuyết Lang thời kì toàn thịnh.

Stephen hoàn toàn luống cuống. Lúc trước, gã đã từng phái người kiểm tra cẩn thận toàn thân Đường Niệm. Cũng chính vì xác định chắc chắn trên người Đường Niệm không có đồ vật linh tinh như thiết bị định vị, truy tung nào đó, gã mới dám quang minh chính đại mà áp Đường Niệm đến một khu vực ngoại thành thành phố B.

"Chẳng lẽ, cậu ta thật sự là người của BOF?" Vùng xuanh quanh lông mày Stephen nhíu chặt, gã tự nhiên đoán được đám người đang tấn công vào biệt thự là người của Cố Viêm. Stephen lập tức ra lệnh lôi Đường Niệm đến chỗ gã.

Giờ phút này, tình huống của Đường Niệm rất không tốt, y phục trên người rách tả tơi, sắc mặt tái nhợt, vết thương trải rộng trên sống lưng đã sưng đỏ, vừa nhìn là biết cậu đã phải chịu qua không ít tra tấn.

Đường Niệm lạnh lùng nhìn Stephen, sự kinh hoàng ban đầu khi bị bắt cóc đã qua. Dù sao, trong cơ thể cậu cũng chảy dòng máu quân nhân kiên cường của Triển Viễn Kiếm, boong boong thiết cốt không sợ chết. Đường Niệm cười lạnh, nói: "Tao thao mẹ mày, lão ngoại quốc chết tiệt!"

"Ba ——" một tiếng, một tên lính đánh thuê cường tráng bên cạnh vươn tay quăng cho Đường Niệm một cái bạt tai. Nhất thời, Đường Niệm chỉ cảm thấy đầu ong ong, lỗ tai vù vù.

"Tao hỏi mày một lần nữa, mày có phải là người của BOF hay không?" Stephen lạnh lùng hỏi.

"Người cái con mẹ mày ấy! Mẹ khiếp, dám ở thành phố B chúng tao giương oai! Phi!" Kỳ thật, căn bản Đường Niệm cũng không biết BOF là cái gì nhưng đầu óc cậu cũng không phải là ngốc. Cậu biết, nếu đám người nước ngoài trang bị vũ khí tận răng này dám công nhiên bắt người ngay ở thành phố B thì chắc chắn có quan hệ gì đó với người trong quân đội Trung Quốc. Mà ông ngoại của cậu, Triển Viễn Kiếm từng là người tham mưu có chức vị khá cao trong quân đội.

Đám ngoại quốc này sẽ không vô duyên vô cớ bắt cóc cậu như vậy. Mấy ngày nay Đường Niệm suy đoán ra hai khả năng về việc mình bị tóm lần này, hoặc là liên quan đến ông ngoại Triển Viễn Kiếm, hoặc là liên quan đến em trai giống cậu như đúc – Đường Viễn.

Nhưng vô luận là liên quan đến ai cũng được, cả hai người đều là người nhà thân thiết nhất của cậu, lão già kia muốn moi thông tin gì từ miệng cậu á, nằm mơ!

"Miệng còn rất cứng!" Stephen hừ lạnh một tiếng, vứt một ánh mắt ra hiệu với tên lính đánh thuê. Tên kia lập tức móc khẩu súng lục ra, dí ngay vào huyệt thái dương của Đường Niệm.

"Đường Niệm, tôi biết cậu còn có một em trai sinh đôi. Có lẽ, lần này chúng tôi đã bắt nhầm người rồi." Stephen lạnh nhạt nói: "Nếu bắt nhầm, vậy thì cậu chết trước đi."

"Phanh ——" một tiếng, Đường Niệm đứng tại chỗ, mắt cũng chưa chớp, trên mặt dính đầy máu và óc người. Tên lính đánh thuê bên cạnh Đường Niệm đã bị bắn tung đầu, đổ gục xuống bên cạnh.

"Tay súng bắn tỉa!" Stephen hô to một tiếng, hoảng nhưng không loạn, nhanh chóng lăn vào một góc chết.

"Theo chú!" Hướng Đông đá văng cửa, xả súng quyết liệt, vươn tay túm lấy Đường Niệm, không nói câu nào vừa bắn vừa chạy. Bên này, Stephen điên cuồng xả súng nối gót.

Đường Niệm chấn động, thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn Hướng Đông, kêu lên: "Chú Đông?"

"Nhóc thối, lá gan cũng to lắm! Đi! Chúng ta ra ngoài!" Hướng Đông cười to, vươn một bàn tay vỗ vỗ đầu Đường Niệm, đối với tai nghe thấp giọng nói: "Hổ Phách! Hổ Phách, người đã cứu ra, tổ A thỉnh cầu lui lại!"

"Tổ A lui lại, tổ B tiếp tục tiến công!" Đường Viễn đem súng laser khoác lên vai, mã tấu tiếp tục múa lên loang loáng. Phàm là những nơi Đường Viễn đi qua, tất cả những tên lính đánh thuê đứng gần hắn đều bị một đao chí tử.

Đường Viễn nhẹ nhàng thở ra, hai mắt lại càng ngày càng lạnh. Hắn vươn tay lấy súng tự động, hít sâu một hơi. Stephen, hôm nay mày phải chết!

"Tuyết Điêu, chúng ta không lên sao?" Một người đàn ông thon gầy xoay xoay khẩu súng trong tay, nóng lòng muốn được tham gia trận chiến.

Cố Lãnh Đông mặc một bộ áo da, thu hồi súng ngắn, mắt nhìn đồng hồ, lạnh nhạt nói: "Cấp trên chỉ yêu cầu chúng ta hiệp trợ Hổ Phách cứu con tin, hiện tại đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, chuẩn bị trở về căn cứ thôi."

Người đàn ông thở dài, thất vọng nói: "Nhiệm vụ lần này cũng quá nhàn đi? Tuyết Điêu còn bắn chết một tên, nhưng tôi thì cái gì cũng chưa làm a?"

Cố Lãnh Đông không nói tiếng nào. Hai người nhanh chóng rời khỏi vị trí, rút khỏi khu giao chiến.

"Stephen!" Một tiếng quát lớn vang lên, thân hình Đường Viễn giãn ra, mãnh liệt nhảy từ tầng một lên hành lang tầng hai, dựa lưng cùng Tê Tê, mũi súng laser nhắm ngay vào đám lính đánh thuê xung quanh, cười lạnh nói: "Đi ra, nhận lấy cái chết!"

Hiện tại, Tê Tê cũng bị thương không nhẹ, nhưng khoảnh khắc bị Đường Viễn tựa lưng vào, cơ thể anh đột nhiên chấn động, một tình cảm khó hiểu mãnh liệt dâng lên trong máu, lúc này giận dữ hét: "Stephen! Con mẹ nó, lăn ra đây cho lão tử!"

Đây là một tiểu đội trưởng có sự quyết đoán cùng lực ngưng tụ, chỉ cần xuất hiện cũng đủ để tăng sĩ khí cho toàn đội!

Khóe môi của Đường Viễn hơi hơi gợn lên, mã tấu trong tay hắn tựa như điên cuồng xoay tròn, đôi mắt hẹp dài tùy ý đảo qua vết thương trên cánh tay, cười lạnh nói: "Nhiều năm như vậy, cũng nên báo rồi!"

Hướng Đông mang theo đội A hộ tống Đường Niệm trở về xe. Lúc này, trong đội có một người bị thương nặng buộc phải rời khỏi chiến đấu, mà những người khác cũng vội vã xoa thuốc vào các vết thương trên người rồi cùng Liêm Đao Quỷ lao vào biệt thự lần nữa.

Đường Niệm giống như bị sét đánh vẫn chưa hoàn hồn, chỉ ngây ngốc ngồi im trong xe. Ngược lại, Thảo Môi nhìn Đường Niệm rồi ngẩn ra, vuốt cằm, cười hỏi: "Haizz, sao cậu lại có bộ dáng giống như đúc với tiểu đội trưởng của chúng tôi thế a???"

63. Chương 63: Bị Thương (nhất)

"Stephen!" Một tiếng gầm vang lên, Đường Viễn như một con báo săn lao bổ đến bên một tên lính đánh thuê, mã tấu lóe lên, lướt qua yết hầu tên lính.

Hai mắt của tên lính đánh thuê trợn trừng, hai tay ôm cổ, phát ra một trận "Khặc khặc khặc" sợ hãi, đổ gục xuống mặt đất.

Hai chân Đường Viễn rơi xuống đất. Trên mặt và cổ hắn là hỗn hợp máu tươi của mình và địch nhân. Bàn tay tiếp tục chuyển động, mã tấu nhanh chóng trở lại thắt lưng. Ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Stephen đứng cách đó khoảng 100m. Cơ thể hắn giống như một đầu báo vận sức chờ phát động, trong mắt lộ ra lệ khí.

"Thật không nghĩ tới, đặc công cao nhất của BOF lại là một sinh viên còn trẻ như vậy!" Trong lòng Stpehen hoảng hốt nhưng trên mặt gã vẫn là một vẻ đạm mạc, hai tay đặt sau lưng nhanh chóng làm vài cái thủ thế, lạnh nhạt nói: "Bất quá, chỉ bằng một con búp bê như cậu mà cũng có gan tới bắt ta, thật sự là chê cười!"

Dứt lời, mấy chục danh lính đánh thuê chung quanh gã lập tức chĩa súng vào người Đường Viễn xả đạn như mưa.

Đồng thời, dưới sự bảo vệ của mấy tên tâm phúc, Stephen lập tức xoay người hướng hậu viện chạy đi. Xe chống đạn Từ Thạch điều tới đỗ ở nơi này.

"Không có việc gì đi?" Một tay Hướng Đông cầm lấy cánh tay Đường Viễn, trốn sau một bức tượng, tay còn lại giương súng, liều mạng bắn về phía đối diện.

"Không có việc gì! Tiểu Niệm ổn chứ? Có bị thương không?" Đường Viễn nhanh chóng gỡ súng laser trên vai xuống. Thứ đồ chơi này ở BOF cũng thuộc loại quý hiếm, một vũ khí hạng nặng khó khống chế; trong một tiểu đội, rất hiếm khi xuất hiện đồng thời hai thanh laser trở lên.

"Không có, cậu nhóc đang ở cùng với Độc Phong. Hỏa lực của đối phương rất mạnh, cậu định phá vây thế nào? Lão cáo già này chắc chắn sớm có hậu chiêu, không cẩn thận là toi a?" Hướng Đông căm giận nói. Anh móc từ hông ra một thiết bị to cỡ bàn tay, cùng loại với thiết bị trên kính mắt của Đường Viễn, dùng hai ngón tay đưa ra từ sau bức tượng quan sát, mở tai nghe, thấp giọng nói: "Thảo Môi, nhanh!"

"Phương hướng điểm 6 có một người, từ điểm 7 đến điểm 8 có ba người, điểm 12…" Mười ngón tay tung bay, Thảo Môi nhanh chóng truyền đến hình ảnh cho Đường Viễn và Hướng Đông. Đường Niệm ngồi một bên nhìn chằm chằm, lại nhịn không được mà nhu nhu mắt, thanh âm quái dị, hỏi: "…Diễn tập quân sự? Bộ đội đặc chủng? Đệch! Đây không phải là chống khủng bố đấy chứ???"

Độc Phong cười đến đau bụng, vươn tay xoa nhẹ đầu Đường Niệm, hướng Thảo Môi bĩu môi nói: "Cậu ta phụ trách thông tin, chúng tôi đều tới đây để cứu cậu đấy, như thế nào? Cậu nhóc thối, có cảm thấy mình rất đặc biệt không a?"

Đội viên bị thương vừa rời khỏi chiến đấu nghe chuyện cũng phá ra cười. Ngược lại, Thảo Môi liếc mắt nhìn Đường Niệm, vui vẻ nói: "Trách không được! Lần này thực hiện nhiệm vụ, mặt tiểu đội trưởng cứ đen xì. Cậu giống tiểu đội trưởng đến vậy thì hẳn là em trai cậu ấy rồi? Anh em song sinh sao?"

"Cái gì?" Đường Niệm ngẩn ra, chân mày cau lại: "Anh em song sinh ư? Anh nói tiểu Viễn?"

"Cái gì mà tiểu Viên với chả tiểu Viễn, haizz —— dạ, đội trưởng!" Vẻ mặt vui vẻ của Thảo Môi chợt tắt, nhanh chóng xây dựng một sơ đồ trực tuyến trên máy tính, đối với tai nghe trịnh trọng nói: "Tê Tê dẫn dắt đội viên hai tổ A, B đã vào vị trí. Chỉ khoảng năm phút nữa, Stephen sẽ trốn vào khoảng cách an toàn, đội trưởng."

"Năm phút đồng hồ…" Đường Viễn dừng một chút, nói: "Được, Độc Phong vào chỗ! Sau năm phút nữa, mặc kệ thiếu đội viên nào chưa đi ra, toàn bộ đều phải lui lại! Anh phụ trách!"

"Rõ!"

Hai mắt lạnh lùng hơi nheo lại, Đường Viễn há mồm cắn sống dao mã tấu, lưng dựa thật sát vào bức tượng phía sau, cùng Hướng Đông liếc nhau, cả hai đều hiểu được đối phương đang nghĩ gì.

Hướng Đông gật gật đầu, xả súng mãnh liệt, nhất thời hấp dẫn hơn phân nửa hỏa lực; đồng thời, Tê Tê cũng dẫn các thành viên khác nhảy lên từ tầng một lên chi viện. Lúc này Hướng Đông hướng Đường Viễn quát: "Nhanh!"

Một khắc kia, tốc độ của Đường Viễn cơ hồ đạt đến cực hạn, ánh sáng từ súng laser chợt lóe lên. Sân biệt thự ầm ầm rung chuyển, một tiếng nổ mạnh vang lên kéo theo những tiếng thét thảm thiết, luồng khí nóng rực cũng bắn thẳng về phía Stephen đang chạy trốn.

"A ——!" Một kẻ tâm phúc chạy phía sau Stephen chưa kịp kêu hết câu đã bị một đao của Đường Viễn xuyên qua yết hầu.

"Nhanh! Đánh chết hắn!" Stephen điên cuồng rống lên. Gã lấy ra súng phòng thân, bắn liên tục về phía sau, đầu cũng không quay lại.

Đường Viễn kêu lên một tiếng đau đớn. Vừa rồi hắn lao ra đúng thời điểm hai bên bắn nhau như vãi đạn, dù được Hướng Đông và nhóm Tê Tê phân tán chú ý và che dấu nhưng hỏa lực của đối phương quả thực rất mãnh, vai trái của Đường Viễn đã trúng đạn.

Trạng thái thân thể hiện tại của Đường Viễn nhiều nhất cũng chỉ bằng một nửa so với thời kì toàn thịnh. Dưới sự phối hợp của Hướng Đông và nhóm Tê Tê, Đường Viễn toàn lực chém giết đến đây cũng không tránh khỏi bị thương. Lực lượng vũ trang của Stephen đích xác là rất mạnh.

"Chết!" Đường Viễn quát lạnh một tiếng, không chút nào để ý đến cảm giác đau đớn xé rách trên vai. Hắn mãnh liệt vung súng laser phang chết một tên lính đánh thuê.

Xe chống đạn xa xa đã gần trong gang tấc, một khi Stephen thuận lợi trốn vào, muốn tóm được gã, khó lại càng thêm khó. Tốc độ của Đường Viễn đã đến cực hạn, không quan tâm đến xung quanh, cấp tốc chỉnh súng laser.

"Phanh ——" một tiếng nổ thật lớn vang lên, Đường Viễn liều mạng bắn một phát, đây là toàn bộ năng lượng còn lại của súng laser. Cùng với tiếng nổ mạnh ầm ầm, chiếc xe chống đạn bị tạc bay lên để lại một hố đen khủng bố trên mặt đất.

Stephen lẩn trốn rất nhanh, tuy rằng không bị phát đạn laser này lan đến nhưng sắc mặt gã xoát cái trắng bệch không một tia huyết sắc. Gã xoay người, phẫn nộ nhìn về phía Đường Viễn, chỉ vào hắn, điên cuồng hét lên: "Mười vạn đô la! Ai giết hắn sẽ được mười vạn đô la! Giết hắn cho ta!"

Ánh mắt của nhóm lính đánh thuê nhất thời sáng ngời, giống như một con gà chọi, lấy Đường Viễn làm trung tâm, không muốn sống mà lao đến. Hỏa lực lập tức tập trung lên người Đường Viễn, hàng loạt đạn đan chéo nhau rít tới.

"Đông! Lên!" Đường Viễn quát vào tai nghe. Khóe môi của Hướng Đông quỷ dị mà gợn lên, đối với tai nghe quát: "Tê Tê, hấp dẫn hỏa lực giúp lão tử!" Dứt lời, anh kéo dây lưng, cùng Đường Viễn sóng vai phóng đi. Hai người tựa như chiến sĩ khống chế được thời gian, bóng dáng chớp lóe, bắt đầu một trận giết chóc điên cuồng.

Tất cả mọi người đều nghe được tiếng "Đông!…" vang lên trong tai nghe, Độc Phong lập tức mang biểu tình quỷ dị như thấy ma. Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, nhếch môi nói: "Còn có ba mươi giây."

Giờ phút này, trong xe thật yên lặng, không một ai mở miệng vui đùa. Bởi vì mọi người đều biết, ba mươi giây nữa, dù đồng đội của họ còn chưa rời khỏi chiến trường hay tiếp tục lao vào chiến đấu, bọn họ vẫn nhất định phải dựa theo mệnh lệnh của tiểu đội trưởng, lập tức lui lại.

Trong xe tràn ngập một cỗ áp lực, Đường Niệm cũng cảm thấy trái tim mình muốn vọt nhanh qua cổ họng rồi.

"Cậu… cậu rốt cục là ai?" Stephen nhìn chằm chằm sát thần Viễn toàn thân đầy máu đang lao về phía mình. Linh hồn của gã cũng nhịn không được run lên. Gã thấy quá rõ tên đặc công này luôn luôn nhằm thẳng gã mà hướng tới, hơn nữa, hành động của hắn ta lại như không muốn sống, liều chết, điên cuồng.

Vùng đuôi lông mày của Đường Viễn đã có vài vết đạn sượt qua, vết thương nhìn khá khủng bố, máu chảy theo hai má xuống cằm rồi rơi xuống dưới. Hắn hừ cũng chưa hừ một tiếng, giơ tay lên, mã tấu toàn lực đánh qua.

Sau một tiếng rên vang lên, Đường Viễn đã giải quyết xong tên lính đánh thuê cuối cùng. Hắn bước qua, xoay người cầm mã tấu, cười lạnh nói: "Tao là ai? Stephen, tao là bạn cũ của lão đấy, sao nào? Không biết ư?"

"Ha ha ha…" Đường Viễn đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười càng ngày càng lớn. Mặt hắn đã đỏ sậm một mảnh, hai mắt cũng đỏ, cả người đẫm máu, hoàn toàn là một tu la.

Đường Viễn vươn tay một tay kéo tai nghe, hai chân đạp mạnh, cả người hăng hái phóng về phía trước, giận dữ hét: "Stephen! Con mẹ nó, mày dám bắt em trai tao, chết! Dám giết bạn bè của tao, chết đi!"

Tê Tê và các thành viên khác trong tiểu đội đều chấn động, nhịn không được quát: "Đội trưởng!"

Chỉ thấy, một đao của Đường Viễn hung hăng xỏ xuyên qua cổ của Stephen. Mà đồng thời, Stephen cũng nổ súng, máu tươi từ bụng của Đường Viễn văng tung tóe ra ngoài.

"Sói con!" Hai mắt Hướng Đông sung huyết, gào lên, như một người điên xả cho tên lính đánh thuê trước mặt hơn mười viên đạn, mãnh liệt hất thi thể của đối phương ra, quát: "Cút!"

"Độc Phong, anh làm gì?" Thảo Môi rống lên.

Phàm là những đội viên còn hoạt động được trong xe đều cấp tốc cầm lấy súng, nhanh chóng cùng Độc Phong xông ra ngoài. Chỉ trong chớp mắt, trên xe chỉ còn lại người đang ngốc lăng Đường Niệm và cùng dạng ngốc lăng Thảo Môi.

"Nhóc con, có biết lái xe không?" Thảo Môi hít sâu vài cái, mười ngón tay tiếp tục tung bay không ngừng trên bàn phím.

Đường Niệm hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền trấn định lại. Cậu không rên một tiếng mà đi qua vị trí lái xe, vặn chìa khóa, nhìn Thảo Môi qua kính xe, trầm giọng nói: "Chỉ đường cho tôi."

Thảo Môi sửng sốt, cười to nói: "Tốt lắm! Chúng ta đi cứu người! Một người cũng không thể thiếu! Lão ngoại quốc chết tiệt, xem pháo của lão tử đây. Ông đây cho nổ tung hết!"

Stephen bị Đường Viễn cho một đao xuyên cổ, động mạch hoàn toàn vỡ nát, đã muốn chết đến không thể chết thêm được nữa.

Gã vừa chết, đám lính đánh thuê và người của Từ Thạch trong biệt thự nguyên bản vẫn còn sức chống cự dần trở nên luống cuống, bắt đầu tốp năm tốp ba mà chạy thoát thân. Nhưng xét về nhân số rõ ràng đông hơn rất nhiều so với bên đặc công của BOF, hỏa lực của bọn chúng vẫn rất mạnh như trước.

Hướng Đông tựa như đầu sư tử nổi giận, ôm lấy Đường Viễn, điên cuồng quát: "Kim Sa! Nhanh!"

"Đông… Khụ… không có việc gì, không bị thương chỗ yếu hại… không chết được…." Trong cổ họng của Đường Viễn trào lên một trận máu tươi, mặt cũng trắng đến dọa người, vẫn nhếch miệng cười nói: "Stephen chết… Cậu… về sau cậu cũng đừng lại tự trách mình, chúng ta là anh em tốt…"

"Câm miệng! Con mẹ nó, cậu câm miệng ngay cho tôi!" Hướng Đông quát, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Đường Viễn, một câu cũng không nói ra được.

"Liêm Đao Quỷ, mau buông đội trưởng ra!"Quân y Kim Sa lấy từ trong bao hành quân một loại thuốc tiêm, sờ xoạng trên người Đường Viễn một chập, mồ hôi lạnh ứa ra, quát: "Nhanh! Về căn cứ! Mất nhiều máu lắm!"

"Lên xe!" Đường Niệm quẹo tay lái lao vào, phanh xe rít lên, nhất thời bánh xe dừng lại hất lên vô số đất cát. Thảo Môi vội mở cửa xe, rống lớn: "Nhanh!" Thuận tay, anh ném ra ngoài một vật thể hình tròn.

Độc Phong cùng Tê Tê và đám đội viên còn lại tiến hành bắn phá nhằm che dấu, cản đường đám lính trong biệt thự. Hướng Đông vội vã ôm Đường Viễn lên xe. Những người khác cũng sôi nổi nhảy vào thùng xe. Độc Phong bắn mấy chục phát, là người nhảy lên cuối cùng, mãnh liệt đóng sập cửa xe, quát: "Đi!"

Trái tim của Đường Niệm muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cậu nhấn mạnh chân ga tới cùng, rốt cuộc xông ra ngoài.

Ngón tay của Thảo Môi "Ba ba ba" mà gõ vào bàn phím, cuối cùng đè cuống một chữ, cười lạnh nói: "Nếm thử pháo liên hoàn của lão tử đi!"

Bên ngoài xe, những tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên liên tiếp, toà biệt thự hoàn toàn bị san bằng.

Chiếc xe đã tiến vào đường quốc lộ đông đúc, Đường Niệm thở ra một hơi. Cậu vô ý mà nhìn qua kính xe về phía sau, thân thể nhất thời run lên, hét lớn: "Tiểu Viễn?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kia gì, Gấu mập không có việc gì a, đừng lo lắng, viên đạn cũng chưa gây tổn thương những chỗ yếu hại, đám quân y biến thái của lầu bốn sẽ tụ tập đầy đủ mà, khẳng định trị xong =V=

64. Chương 64: Bị Thương (nhị)

"Cút!" Cố Viêm đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật, hai mắt đỏ bừng, đầu tóc hỗn độn bất kham. Anh hướng một nữ quân y đang bưng một đống bình thuốc gào thét: "Em ấy mà chưa tỉnh lại, con mẹ nó, tất cả các người đáng tha ra ngoài đập chết hết!"

"Tiểu Viêm!" Hướng Đông chau mày, gầm nhẹ một tiếng. Trên cổ của anh có một băng vải treo cánh tay bị gãy xương, trên mặt cũng không ít vết trầy xước đã được bôi thuốc. Anh bước qua, dùng bả vai đụng vào người Cố Viêm, gật đầu với nữ quân y đang run rẩy trước mặt, nói: "Tình huống thế nào?"

Đã tám giờ trôi qua kể từ khi Đường Viễn chìm vào hôn mê và được đẩy vào phòng giải phẫu đặc biệt của Lầu bốn. Ngoại trừ Tả Quang, toàn bộ quân y giỏi của Lầu bốn đều bị triệu tập khẩn cấp đến đây.

Nữ quân y này phụ trách đưa các lại thuốc cho cuộc phẫu thuật, cô nào biết trạng huống hiện tại của Đường Viễn, chỉ suy nghĩ 'máu nhuộm đẫm sàng đan như vậy mà người này còn có thể thở, thật sự là… Mạng rất lớn!'

Cô nuốt nuốt nước miếng, tận lực bảo trì trấn định, thong thả nói: "Thủ trưởng, toàn bộ đạn đã được lấy ra."

"Được rồi, cô vào trước đi." Hướng Đông nhìn Đường Viễn trên bàn mổ, trong lòng cũng vô cùng nóng nảy. Anh xoay người vỗ vỗ bả vai Cố Viêm, nghiêm túc nói: "Tiểu Viêm, bây giờ em là người phụ trách của BOF. Lần này Stephen chết, Từ Thạch sẽ tuyệt đối không ngồi một chỗ đợi mệnh đâu, trừ khi là não tàn. Anh nghĩ, Dã Đại cũng sẽ có động thái mới, em —— "

"Câm miệng!" Cố Viêm quát, gương mặt hung ác, cơ thể rung động giống như tùy thời có thể phóng đao mà giết người. Anh hung hăng nện một quyền vào tường, thật lâu cũng không nói gì.

Trong lòng Cố Viêm rất loạn, từ lúc thấy gương mặt trắng bệch cùng cơ thể đầy máu của Đường Viễn, mỗi ngõ ngách trên thân thể anh, thậm chí là cả chỗ sâu trong linh hồn, đều giống như xuất hiện hàng vạn mũi đao liều mạng đâm vào, đau đớn thấu xương và sợ hãi, hối hận khôn cùng từ từ dâng lên làm anh đau đến không thể che dấu, chỉ muốn giết người.

Cố Viêm thích Tuyết Lang.

Loại thích này, là loại yêu thích và tín nhiệm của một đứa trẻ 10 tuổi đến trước 15, 16 tuổi, ngây thơ cùng ấp áp; sau khi thành niên thì thêm đau tiếc cùng chiếm hữu. Dù sao trước đây Cố Viêm cũng chỉ gặp mặt Tuyết Lang hai lần. Theo thời gian trôi qua, anh vẫn luôn có gắng tìm hiểu mọi tin tức liên quan đến người ấy, cũng như liều mạng rèn luyện để có thể sóng vai đi bên cạnh người ấy. Và, loại tình cảm phức tạp tồn tại trong lòng này khiến Cố Viêm cảm thấy Tuyết Lang vừa giống người yêu lại vừa giống người nhà.

Trong lòng Cố Viêm luôn luôn có một cấm địa, một cấm địa chỉ dành riêng cho Tuyết Lang, trừ anh ra, không ai có thể đụng chạm.

Từ 10 tuổi trở đi, Tuyết Lang luôn là một chấp niệm trong trái tim anh. Anh cũng chưa bao giờ tin Tuyết Lang sẽ chết, luôn dựa vào chấp niệm cùng ảo tưởng, không ngừng tìm khiến nhân ảnh và tung tích của Tuyết Lang.

Với tất cả hiểu biết của mình, Cố Viêm luôn luôn cảm thấy Tuyết Lang là một người lính mạnh nhất, một cường giả có bộ não thiên tài cùng năng lực chiến đấu khủng bố, tựa như một đầu độc lang xinh đẹp tồn tại trên chiến trường, mỗi tiếng hít thở đều tràn ngập sức mạnh. Lạnh lùng, cao ngạo, hung mãnh, thậm chí là thiên tính tàn nhẫn nhưng cũng là một người bao che khuyết điểm, luôn luôn liều chết bảo vệ anh em đồng đội của mình. Tuyết Lang vĩnh viễn đứng trên đỉnh ngọn núi, trầm mặc gánh trên người trách nhiệm lớn nhất và là một người bất khả chiến bại.

Mà với nhận thức như vậy, Cố Viêm mới cảm thấy Tuyết Lang là người đàn ông duy nhất anh muốn theo đuổi, người đàn ông có thể cùng anh sóng vai.

Cho nên, từ 10 tuổi trở đi, anh càng thêm liều mạng huấn luyện thân thể cùng đại não, điên cuồng hấp thu tri thức ở tất cả các phương diện. Anh muốn nhanh chóng trưởng thành để sau đó có thể đến bên cạnh đầu độc lang luôn đứng trên đỉnh núi kia, giống như người thân, hứa hẹn sẽ thủ hộ bên người ấy, bảo hộ anh em của người ấy, cũng nói cho người ấy biết "Tôi đến đây!"

Nếu có thể, Cố Viêm thậm chí còn hy vọng người đàn ông này có thể vĩnh viễn buông chiến giáp cùng vũ khí, hoàn toàn ỷ lại vào chính mình. Có đôi khi, Cố Viêm lại tự tưởng tượng một người như Tuyết Lang mà biết yêu thì sẽ có phản ứng gì? Thay đổi ra sao? Khung cảnh lúc đó như thế nào?…

Từ thích đến đau lòng, đến yêu sâu sắc, tất cả đều đến tự nhiên như thế.

Cố Viêm chính là như vậy. Kho báu của anh là bộ sưu tập mọi thứ về Tuyết Lang. Để ở bên người ấy, anh chẳng ngại rèn luyện gần mười năm ròng rã một mình ở nước ngoài. Cũng để tìm được người ấy, anh không ngừng tìm kiếm tung tích, bám theo từng dấu vết còn sót lại suốt sáu năm, cho đến khi anh gặp Đường Viễn. Mà ông trời cũng thật nguyện ý vui đùa cùng anh đi một vòng tròn lớn như vậy. Sau những ngày tháng dài đằng đẵng chờ đợi và tìm kiếm, người đàn ông anh yêu đã lấy một thân phận bất đồng khác, một lần nữa sống lại trong thế giới của anh.

"Đông! Em ấy không thể có việc gì, tuyệt đối không thể có việc gì…" Cổ họng Cố Viêm có chút phát ngạnh, anh tựa người trên vách tường, vươn tay sờ mái tóc lộn xộn. Thời điểm Cố Vệ Quốc nói cho anh biết Tuyết Lang đã chết, anh cũng không cảm thấy sợ hãi khủng khiếp như thế này, giống như sinh mệnh của mình đang từ từ mất đi.

Hướng Đông thở dài, cũng tựa vào trên vách tường, nhìn chằm chằm vào vòng cổ của Tuyết Lang trên người Cố Viêm, khẳng định nói: "Yên tâm đi, Sói con hiểu rõ thân thể của mình nhất, em ấy đã nói không thương tổn đến chỗ yếu hại, không có việc gì thì tuyệt đối sẽ không có việc gì."

"Thủ trưởng!" Cảnh vệ ở cửa lập tức chào theo nghi thức quân đội, cất cao giọng nói.

Hướng Đông sửng sốt, nhìn thấy người đang đi tới liền thu liễm thần sắc, cũng thực hiện chào theo nghi thức quân đội, "Thủ trưởng!"

Sắc mặt của Cố Vệ Quốc rất không tốt, ông nhìn Hướng Đông gật gật đầu, đi đến trước mặt Cố Viêm, lạnh nhạt nói: "Từ Thạch đã muốn chạy thoát rồi, cậu theo tôi đến phòng chỉ huy ngay!"

Cố Viêm bất vi sở động.

Cố Vệ Quốc cũng là người có tính tình khá nóng nảy, vừa thấy bộ dáng của Cố Viêm liền tức giận quát: "Cố Viêm! Lão tử nói cho mày biết, chuyện hư hỏng của mày bố cũng không muốn xía vào! Nhưng mà, Đường Niệm, Đường Viễn, hai anh em nhà này đều là cháu ngoại, là cục cưng của Triển tham mưu. Hiện tại, cả hai đều nằm trên giường bệnh của BOF. Con mẹ nó! Giờ mày còn có thời gian ở chỗ này ủ rũ với chống đối lão tử à? Mẹ nó, mày có muốn lão tử bắn chết mày ngay lập tức hay không? Hả?"

"Thưa tham mưu, tiểu Viêm cũng là lo lắng —— "

"Câm miệng!" Cố Vệ Quốc lại nhằm Hướng Đông quát: "Lăng Vân không ở, cậu chính là trưởng bối và là huấn luyện viên của nó! Cậu cũng coi như là lão nhân của BOF, chuyện lớn như vậy mà cậu lại muốn theo thằng nhóc này hồ nháo hả? Cháu ngoại của Triển tham mưu mà chết một người, cậu muốn BOF, muốn Cố Vệ Quốc này dám vác mặt đi đâu nữa? Hả?"

Một khi Cố Vệ Quốc bạo phát thì so với Cố Viêm chỉ có hơn chứ không kém, thanh âm như tiếng hồng chung (chuông rất lớn). Toàn bộ tầng triệt của Lầu bốn, không một ai dám hé răng.

Bất quá, Cố Vệ Quốc cũng không biết trong lần hành động đặc biệt này, Đường Viễn đã tham dự với tư cách là tiểu đội trưởng, chuyện bị thương của hắn cũng coi như là "Tai nạn lao động". Về thân phận của Đường Viễn, Cố Viêm đã sớm hạ mệnh lệnh đặc biệt cho hơn mười thành viên cùng đội, cho nên, Cố Vệ Quốc cũng không biết toàn bộ chân tướng sự tình của vụ việc này. Vì thế, ông đã đoán chuyện Stephen bắt cóc hai anh em song sinh của Đường gia là do mối quan hệ đặc biệt giữa Cố Viêm và Đường Viễn. Chính con trai ông là thằng gây họa hại anh em nhà người ta gần chết.

Đối mặt Cố Vệ Quốc giận dữ gào thét, Cố Viêm căn bản là chỉ lừ lừ không lên tiếng, cái chuôi này khiến Cố Vệ Quốc tức giận muốn rút gân… Ông điên tiết vươn tay trạc trạc trán con mình, quát: "Mày hiếm lạ đàn ông, còn coi trọng cháu trai của Triển tham mưu, được! Lão tử nhịn! Con mẹ nó! Nhưng bố cho mày biết, Triển tham mưu không biết chuyện này. Hơn nữa, ông ấy cũng không phải loại người dễ dàng tiếp thu sự tình này. Chuyện mày gây ra thì mày phải thu thập sạch sẽ cho lão tử! Đừng có ném hết mặt mũi của Cố Vệ Quốc – bố mày đi như thế!"

"Cố Viêm con hiếm lạ Đường Viễn đấy! Cả đời này, ngoài em ấy ra sẽ không còn ai khác! Có con thì có em ấy! Không có em ấy thì cũng không có con! Nếu em ấy phải chết trong này, không cần bố mắng, con mẹ nó, chính con sẽ tự đập chết chính mình!" Cố Viêm cũng nổi giận, tựa như đầu hổ nóng nảy, quát: "Con mẹ nó, con sẽ không làm gì khiến bố phải mất mặt!"

Yên tĩnh, yên tĩnh đáng sợ!

Hướng Đông cảm thấy tim mình đập chậm lại mấy chục nhịp. Độc Phong mang theo Đường Niệm mới tỉnh lại vừa rảo bước tiến đến liền sững sờ. Cả người Độc Phong run run, ngạc nhiên nhìn hai bố con đứng trước cửa phòng phẫu thuật.

Đường Niệm cũng là ngẩn ngơ, tuy toàn bộ cuộc "trò chuyện" của hai bố con Cố gia cậu không nghe được hết, nhưng đại bộ phận vẫn nghe không sót.

Cố Vệ Quốc hít sâu một hơi, nhìn Cố Viêm thật lâu. Cánh cửa thủy tinh phòng phẫu thuật đột nhiên chuyển động.

Lâm Quân có chút uể oải, tuy rằng anh không phải là người mổ chính mà chỉ phụ trách đưa thuốc và dụng cụ, nhưng phải đứng trong phòng phẫu thuật tập trung cao độ làm việc suốt tám giờ, cơ thể anh cũng rất mỏi mệt.

Phòng phẫu thuật vô khuẩn hoàn toàn cách ly với bên ngoài, cho nên anh cũng không hề biết ngoài này vừa xảy ra tình huống gì. Một bác sĩ già nhìn tương đối trầm ổn bước ra, tháo khẩu trang xuống, khi nhìn đến Cố Vệ Quốc, ông chỉ gật gật đầu, nói: "Vượt qua thời kì nguy hiểm, mất máu quá nhiều, bụng bị thương rất nặng. Thân thể đứa trẻ này đã muốn chống đỡ đến cực hạn, sẽ mê man ba bốn ngày, yêu cầu tu dưỡng thật tốt."

Thần kinh căng thẳng của Cố Viêm rốt cuộc hạ xuống. Đường Niệm đứng ở cửa xoát cái đỏ bừng mắt, không rên tiếng nào mà chạy tới, vung quyền hung hăng đánh thẳng vào mặt Cố Viêm, một quyền tiếp một quyền, thanh âm nghẹn lại: "Con mẹ nó, anh là đồ hỗn đản!"

"Tiểu Niệm!" Hướng Đông nhìn Cố Viêm hoàn toàn có bộ dáng "xin cứ tùy tiện đánh", liền vươn tay kéo Đường Niệm lại, nói: "Đi thay quần áo nào, chốc nữa chúng ta đến phòng săn sóc đặc biệt nhìn Tiểu Viễn."

Cố Vệ Quốc chỉ liếc mắt nhìn con trai một cái, lạnh nhạt nói: "Theo ta đến phòng chỉ huy, cấp trên đã ra mệnh lệnh đến đây, lần này không tiếc đại giới, phải dọn sạch toàn bộ đám người Từ Thạch và lực lượng quân đội của R quốc ẩn núp trong nước."

Dừng một chút, khóe môi Cố Vệ Quốc giơ lên một độ cung rất nhẹ, ông vừa đi vừa nói: "Kế hoạch bao vây tiễu trừ lần này là do con chế định ra. Nếu có người vì con mà bị thương, vậy thì con phải đem kế hoạch kia lộng cho thỏa đáng rồi lại đến nhìn người ta. Về phần Triển tham mưu bên kia, bố sẽ đến chào hỏi với ông ấy. Nghĩ lại thì, con trai của Cố Vệ Quốc vẫn có thể xứng với cháu ngoại của ông ấy mà."

Cố Viêm ngẩn ra, môi mỏng mím chặt, nhìn Đường Viễn đang được đưa từ bàn mổ xuống qua cửa kính thủy tinh, nghĩ đến Từ Thạch và R quốc, ánh mắt anh dần lạnh như băng, dường như phát ra vô số ngọn gió sắc như dao làm người ta hoảng sợ.

Trên người Đường Viễn quấn đầy băng vải, ngay cả mặt cũng bị băng kín gần hết. Lúc trước đến Châu Phi nửa tháng cùng Hướng Đông, trên người Đường Viễn cũng có không ít vết máu ứ đọng cùng vết thương to nhỏ, thêm lần này bị thương, cơ thể hắn hầu như đã biến thành xác ướp.

"… Chính là như vậy." Hướng Đông thở dài, nhìn ống tiêm trên mu bàn tay Đường Viễn, ánh mắt có chút đỏ lên. Anh đưa tay sờ sờ đầu Đường Niệm, miễn cưỡng kéo ra tý bóng dáng tươi cười, nói: "Có phải rất

khó tin đúng không? Từ nhỏ anh trai em đã rất bao che khuyết điểm rồi, vừa mới xuống máy bay, biết tin em gặp chuyện không may, em ấy như nổi điên vội vàng cắm đầu chạy về nhà…"

"Cái gì… Anh? Anh trai em ư?" Đường Niệm đứng bật dậy, nhìn Đường Viễn mê man trên giường bệnh, cả người đều ngốc lăng, giống như bị sét đánh bay mất hồn phách, nửa ngày chưa hồi thần.

Lúc trước cậu đã được tiêm một loại thuốc giúp ổn định tâm lý. Sau khi tỉnh lại, cậu cũng biết một chút sự việc từ chỗ Độc Phong. Nhưng vạn lần cậu cũng không ngờ được rằng, chỉ trong nháy mắt, người em trai sinh đôi mà cậu cưng nựng, chăm sóc suốt 18 năm vụt biến thành anh trai bị bắt cóc từ nhỏ, mất tích suốt 30 năm nay của gia đình.

"Không có khả năng… Không có khả năng! Điều đó là không có khả năng!" Đường Niệm điên cuồng lắc đầu, đỏ mắt nói: "Em ấy rõ ràng chính là tiểu Viễn, là tiểu Viễn a! Nếu hiện tại em ấy là anh trai em, vậy thì tiểu Viễn đi đâu rồi? Tiểu Viễn đâu? Em trai em —— "

Thanh âm chợt im bặt, Đường Niệm đột nhiên mở to hai mắt, cậu nhớ lại lần cậu và Đường Viễn còn đang học cấp ba. Một hôm, cậu mang theo em trai trốn học đến vườn bách thú, tại chuồng sư tử thì gặp một cụ già khá đặc biệt.

Ông ta mang vẻ mặt tươi cười, ánh mắt đặc biệt có thần. Lúc ấy, ông ta còn sờ sờ đầu Đường Viễn, nói cái gì mà "Nhanh, nhanh, sinh sai địa phương lại lạc đường, vị kia đã tìm ngươi mười mấy năm."

Chuyện này, Đường Niệm còn nhớ đặc biệt rõ ràng, bởi vì trực giác của cậu cho biết ông cụ này nói không được mấy lời gì hay, còn đẩy ông lão một phen. Sau đó, Đường Viễn đột nhiên sốt cao, uống thuốc, dùng cách gì cũng không hạ nhiệt được, thật sự sốt cao ba ngày không lùi, đến ngày thứ tư thì lại đột nhiên khỏi bệnh.

Vì chuyện này, Triển Viễn Kiếm còn tức giận đến mức đánh Đường Niệm một roi. Mà cũng từ khi đó, cậu nhanh chóng trở thành một con gà mái mẹ, lúc nào cũng hộ bên người Đường Viễn, không trải qua sự đồng ý của cậu, ai cũng đừng hòng mong tiếp cận gì em trai.

"Anh… Là anh ư…" Đường Niệm suy sụp ngồi xuống, nước mắt điên cuồng như vỡ đê mà lăn dài trên má. Cậu nhìn chằm chằm Đường Viễn, khóc ròng nói: "Viễn Viễn, em ở đâu…"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mỗ thâm sơn.

Một thiếu niên mặc trường bào màu đen đứng giữa không trung, cả người đều bừng bừng phấn chấn và tràn ngập lực lượng, mái tóc đen rối tung đẫm mồ hôi, mắt cậu nhìn ma thú huyết thi long cấp năm, pháp trượng trong tay mãnh liệt vung lên, lạnh nhạt nói: "Lang lang niệm niệm sát khí nhận ——!"

"Ôi!" Thân thể thiếu niên đột nhiên nghiêng một cái, vươn tay che gáy, cậu quay đầu nhìn người đàn ông lãnh khốc đột ngột xuất hiện bên cạnh mình.

Hít sâu một hơi, cậu đưa pháp trượng chỉ vào mặt người đàn ông, cả giận nói: "Anh lại dám gõ đầu tôi? Anh lại dám gõ đầu tôi? Ai cho anh gõ đầu tôi, hả? Lão tử là chủ nhân của anh, anh có hiểu tiếng người không hả? Anh có hiểu không hả? A? Rốt cuộc anh có hiểu lão tử là chủ nhân của anh không?"

Người đàn ông cao gần hai thước, mày kiếm sắc bén như lưỡi dao, mái tóc dài màu bạch kim buộc gọn sau đầu, hắc bào phần phật tung bay. Anh ta chỉ đứng lặng ở đó mà có một cỗ khí thế vô hình phô thiên cái địa ép ma thú huyết phi long phải quỳ chân trước xuống, lạnh run.

"Nếu muốn ta cùng lưu lạc với cậu, vậy thì cố mà tu hành tốt cho ta." Người đàn ông hừ lạnh, mày kiếm hơi hơi nhăn, lạnh nhạt nói: "Lần sau, ta mà còn nghe thấy mấy cái chú ngữ loạn thất bát tao đó nữa thì một cơ hội ra lệnh cho ta, cậu cũng không có đâu!"

Dứt lời, người đàn ông vung ống tay áo lên, lập tức biến mất

Thiếu niên tức giận đến giơ chân, cầm chiếc nhẫn trên ngón trỏ, giương nanh múa vuốt, không tiếng động mà tức giận mắng.

[Đúng vậy, thiếu niên này chính là Đường Viễn hàng thật =V=, mọi người nhìn xem có được không a, ta đây tùy tiện chêm vô một cái tiểu kịch trường, chính là tưởng viết cái tu chân văn, tình tiết đại cương còn

đang nghĩ, chân heo gì cũng đều không định, trước đem Tuyết Lang viết xong đã =V=)

65. Chương 65: Tình Ý Nồng Đậm (nhất)

Vì lý do Đường Niệm biết Đường Viễn là anh trai mình rồi, mà Hướng Đông với Đường Viễn là anh em tốt, nên mình nghĩ Đường Niệm sẽ chuyển cách gọi từ chú Đông sang anh Đông nhé.

.

.

.

"… Nên đổi quần lót, anh Đông lấy giúp em một cái khăn mặt sạch đi, em sát sát người tiểu Viễn." Đường Niệm hét to, vừa sát sát cánh tay cho Đường Viễn vừa cười tủm tỉm, mặc dù trên mặt vẫn còn phảng phất nét buồn bã nhưng cậu vẫn cố gắng cười thật đắc ý.

Đường Niệm vươn tay trạc trạc chóp mũi Đường Viễn, vui vẻ nói: "Ai thèm quản người này là anh trai hay em trai chứ, dù thế nào cũng là anh em của Đường Niệm mà thôi. Mà nhìn kiểu gì cũng thấy cơ thể này là của em trai mà, ông anh này khẳng định sẽ cưng nựng em như trước, a, hắc hắc hắc…."

"Thằng nhóc này…" Hướng Đông cười lắc đầu, đưa khăn mặt qua, nhướng mày nói: "Nghe nhiều chuyện như vậy, bây giờ em có cảm thấy sùng bái anh trai em tý nào không a?"

"Kháo! Há chỉ là sùng bái a!" Đường Niệm tùy tiện cởi quần dài của Đường Viễn, tiếp tục lột sạch quần cộc, còn thuận tiện sờ sờ tiểu kê kê đang mềm nhũn nằm úp sấp.

Hướng Đông: "…"

(Đổ mồ hôi, may là tiểu Viêm không ở đây!)

Đường Niệm mặt không đỏ tâm không khiêu mặc quần lót gấu mèo cho Đường Viễn, than thở: "Thật không nghĩ đến, anh trai chỉ hơn em có mười mấy tuổi mà lại khủng bố đến vậy, thật sự là rất tăng thể diện cho em a!" Dừng một chút, cậu đột nhiên vỗ trán, nói: "Ai? Anh Đông! Anh mới vừa nói mèo Mun…"

"Đúng vậy, là anh trai em nuôi từ nhỏ." Hướng Đông tựa người vào tủ, hai tay khoanh trước ngực, cười nhạt nói: "Tính tình tên đó xấu lắm, trừ anh trai em ra, cơ bản là không dính bất luận kẻ nào."

"Oh, xem ra a ka Tia Chớp nhà em vẫn rất có sức quyến rũ rồi!" Đường Niệm xoa xoa tay, ghé vào trước mặt Đường Viễn, cẩn thận mà nhìn ngắm gương mặt đang ngủ say, qua hồi lâu, hai mắt cậu có chút đỏ lên, trầm giọng nói: "Anh Đông, tất cả những điều anh vừa nói đều là sự thật sao? Anh cả đã gặp qua tiểu Viễn rồi ư?"

Hướng Đông "Ừ" một tiếng, nói: "Chờ người tỉnh, tự em hỏi đi."

"Không cần hỏi, em tin rồi!" Đường Niệm cười cười, lại vuốt mu bàn tay Đường Viễn, thanh âm nghẹn lại: "Anh Đông, đời trước, anh trai em thật vất vả. Cảm ơn anh đã chăm sóc anh ấy! Chờ anh ấy tỉnh lại, chúng ta đi thăm anh Hồng được không? Em cũng muốn nói cảm ơn với đồng chí Du Hồng nữa a!"

Hướng Đông không nói chuyện, bàn tay nắm chặt, nhớ lại cuộc nói chuyện giữa anh và Tuyết Lang ở Châu Phi. Lần này kể chuyện xưa của Tuyết Lang cho Đường Niệm nghe, anh vẫn cố ý giấu một chút sự thật.

"Có thể nói cho tiểu Niệm, dù sao cậu nhóc cũng là em trai tôi. Về sau tôi còn phải chiếu cố nó thật tốt, thay cả phần của tiểu Viễn nữa. Còn về phần người nhà, có thể giấu được thì cứ giấu cả đời."

"Cái chết của cậu có nói cho tiểu Niệm nghe không?"

"Không! Em ấy chỉ cần biết tôi hi sinh khi thực hiện nhiệm vụ là được. Ai, Đông, cậu chưa từng thấy qua tiểu Viễn nhỉ? Đứa bé kia, thật sự là… Ha hả, nói như thế nào đây? Tôi rất thích, sạch sẽ, ánh mắt đặc biệt

có thần, có chút nghịch ngợm, giống như một tiểu đại nhân… Đông, có thời điểm, tôi vẫn cho là mình đang nằm mơ. Cậu nói xem, như thế nào mà tôi lại đột nhiên có nhiều người nhà vậy a? Còn có hai em trai nữa, tôi thật vui, rất muốn cười, ha hả… Hai cậu em trai, bố mẹ, ông bà nội, còn có ông bà ngoại… Ha hả…"

"Được rồi được rồi, em cũng đừng ngồi lì ở đây, phỏng chừng ngày mai, ngày mốt là tiểu Viễn có thể tỉnh lại rồi đấy, em còn đang phải đến trường mà!" Hướng Đông điều chỉnh biểu tình, cười nói: "Còn có công ty giải trí gì kia, nghe Thạch Phi nói, nhóc có đầu óc rất không tồi, có thiên phú kinh doanh đó."

"Kia là đương nhiên!" Đường Niệm nhìn anh, nói: "Dù thế nào đi nữa thì em cũng là sinh viên xuất sắc của hệ tài chính a! Đúng rồi, anh Đông, em đã nghĩ tới nghĩ lui, về chuyện của tiểu Viễn, đích xác không thể nói thật với người nhà được."

Hướng Đông gật gật đầu: "Anh trai em cũng nói với anh rồi, cậu ta không nghĩ nói chuyện này cho những người khác." Dừng một chút, anh nhìn đồng hồ, cầm lấy áo khoác bên cạnh đưa cho Đường Niệm, nghiêm mặt nói: "Đi đi đi, đi nhanh lên, địa phương này, BOF cũng không phải nơi hiếu khách đâu a! À, bản thân có chuyện gì, em cứ gọi điện thoại cho anh nhé!"

Hướng Đông cầm điện thoại làm cái thủ thế. Đường Niệm cầm áo khoác, hôn đánh "Chụt" một cái vào gương mặt quấn đầy băng vải của Đường Viễn, cố ý tề mi lộng nhãn nói: "Tiểu Viễn, ngày mai anh lại đến thăm em nha!"

Từ Hải Ưng phun ra một vòng khói thuốc, tựa người vào tường, mặt không có biểu tình gì, thản nhiên với vào điện thoại: "Mẹ! Con đã sớm nói rồi, một ngày nào đó ông ta sẽ chết trong dục vọng của chính mình thôi."

"Đó là bố của con a!"

"Ha hả… Bố của con?" Từ Hải Ưng giống như nghe được cái gì quá nực cười, chống tay vào thái dương cười nửa ngày, trong mắt mang theo vài phần châm chọc, hờ hững nói: "Mẹ! Mẹ vẫn nghĩ mẹ thật hiểu ông ta sao? Mẹ có biết ông ta vẫn luôn làm cái gì sau lưng mẹ không? Từ Thạch, ông ta có đủ tư cách là một quân nhân sao? Thân đã ở địa vị cao còn chưa thấy đủ, ông ta đã có gan hợp tác với nước R thì ông ta phải có gan để thừa nhận mọi hậu quả!"

"Mẹ, bố quá coi thường quân nhân Trung Quốc. Mẹ… cứ ở nhà đi ạ, cứ dựa theo yêu cầu của quân đội, đem những điều mẹ biết nói rõ ra, những thứ khác… đừng để ý…. Mẹ muốn giúp cũng không giúp được đâu. Được rồi, con còn có việc, con cúp máy đây." Cúp điện thoại, Từ Hải Ưng ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân dụi tắt, có chút hư thoát mà tựa người vào vách tường.

"Thật không nghĩ tới a, gia đình đã lâm vào khốn cảnh, Từ đạo diễn còn không buồn đếm xỉa đến." Hạo Dương thò tay vào túi áo lấy ra một bao thuốc, không chút để ý nói: "Anh thực cho rằng, bố tôi thất bại toàn bộ sao?"

Từ Hải Ưng nheo mắt, nghĩ nghĩ, vươn tay vỗ vỗ bả vai Hạo Dương, tỏ ý những chuyện này chả liên quan gì đến tôi, lời nói còn mang theo vài phần châm chọc cùng cà lơ phất phơ: "Hạo Dương, tôi thật hi vọng cậu có thể có mệnh để hoàn thành vai diễn trong Tuyệt Sát . Nếu không, tôi gặp rắc rối to đây!"

"Có mệnh mất mạng, thật không dám phiền anh hao tâm tổn trí. Vai diễn của tôi trong Tuyệt Sát sẽ chấm dứt trong ba tháng nữa." Khẩu khí không hề thương lượng, Hạo Dương vươn chân, ngăn trở đường đi của Từ Hải Ưng, hỏi: "Đường Viễn đâu?"

"A? Kỳ thật tôi vẫn luôn rất buồn bực." Từ Hải Ưng dừng chân, xoay người nhìn Hạo Dương, hỏi: "Cậu tựa hồ phi thường hứng thú với tân nhân vương này nha?"

"Đương nhiên." Hạo Dương nắm chiếc nhẫn trên ngón trỏ, con ngươi sắc bén nhìn về phía Từ Hải Ưng, gằn từng chữ một: "Bởi vì, cậu ta là người của Cố Viêm, cũng là người của BOF."

Từ Hải Ưng sửng sốt, trầm mặc hồi lâu, mới chỉa chỉa điện thoại trong tay, cười nói: "Kia thật đúng là có lỗi, ngay ngày hôm qua, Cố Viêm đã giúp cậu ta xin nghỉ dài hạn rồi. Các cảnh quay của cậu ta trong Tuyệt Sát sẽ được quay vào cuối cùng."

"Từ Hải Ưng!" Hạo Dương khẽ quát một tiếng, lạnh nhạt nói: "Tôi nói rồi, hy vọng anh bảo trì trung lập!"

"Bạn bè của tôi chỉ xin một kì nghỉ cho lão bà, thuận tay cho người ta một cái nhân tình, tội gì tôi không làm a?" Từ Hải Ưng hơi nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, cười nói: "Dã Hạo Dương, tôi vẫn nhớ rõ, tôi cũng đã nói với cậu, ngay cả bố cậu cũng không có khả năng ép buộc tôi. Nếu cậu muốn uy hiếp tôi, có lẽ, tôi sẽ trở thành phái đối lập đấy!"

Từ Hải Ưng hừ cười một tiếng, lại chỉa chỉa vào đầu của mình, nói: "Cậu cũng đừng quên, Từ Thạch cũng là một lão cáo già. Nếu ông ta dám theo các người hợp tác, nhất định trên tay cũng đã có đồ vật bảo mệnh rồi! Mà là con độc nhất của ông ta, trong đầu tôi cũng có không ít đồ vật thú vị đấy, chẳng qua tôi không muốn dính vào mớ rắc rối này mà thôi. Cho nên, Dã Hạo Dương, cậu tốt nhất đừng có chọc giận tôi!"

Hạo Dương lạnh lùng nhìn Từ Hải Ưng từ từ bước qua, gương mặt âm tình bất định. Trong tay Từ Thạch có danh sách bộ phận nằm vùng của R quốc, nhưng anh cũng không thể xác định Từ Hải Ưng có biết mấy cái này không.

Qua thật lâu, Hạo Dương mới lấy điện thoại ra, đè xuống một chuỗi dãy số, nói: "Bố, tiến hành kế hoạch B."

"Đám người Dã Đại trốn đến sạch sẽ!" Cố Vệ Quốc hung hăng vỗ mạnh lên bàn, sắc mặt phi thường khó coi, hướng Cố Viêm lạnh nhạt nói: "Con tự mình thẩm vấn Tả Quang đi, triệu hồi Lăng Vân về. Đây là thời điểm mấu chốt, con có thể xử dụng được càng nhiều binh thì càng tốt."

"Stephen đã chết, Từ Thạch xem như luống cuống, người bị nhóm Hướng Đông bắt sống cũng ói ra không ít đồ vật." Cố Viêm gật gật đầu, lại móc ra điếu thuốc, liếc gương mặt nhìn nghiêng mơ hồ của Hạo Dương trên màn hình, nhếch môi cười, hờ hững nói: "Bố! Chuyện này bố cũng đừng quan tâm! Quân đội nước R ẩn núp ở nước ta đã hơn hai mươi năm, đây không phải chuyện một, hai tháng là có thể dọn sạch sẽ. Nhưng là, nếu đối phương dám nhảy ra ở trước mí mắt con, như vậy, vô luận như thế nào, con – Cố Viêm sẽ chiêu đãi họ thật tốt.

"Ha ha ha… Tốt! Đây mới là con trai của Cố Vệ Quốc chứ!" Cố Vệ Quốc cười to, ông đứng dậy nói: "Bố đã xem qua kế hoạch của con, sáu tháng để đối phó với lão cáo già kia thì cũng không lâu lắm, cứ ấn theo kế hoạch này mà tiến hành!"

Trước khi bước ra ngoài, Cố Vệ Quốc xoay người nhìn con trai, thuận miệng nói: "Chờ giải quyết xong chuyện này rồi thì đưa đứa bé kia đến Nhà cũ đi, theo bố uống một chầu."

Cố Viêm quét mắt nhìn đồng hồ báo thức, bóp bóp trán, nghĩ nghĩ, cầm điện thoại: "Này, tôi là Cố Viêm…. gì thế?"

"Anh cút ngay!" Đầu dây bên kia chợt truyền đến một tiếng phụ nữ thở gấp, thanh âm của Từ Hải Ưng rõ ràng có chút không kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: "Cô vội vàng gì, tôi đang bận gọi điện thoại!"

" Tuyệt Sát là ván cầu trọng yếu để anh tiến quân vào điện ảnh quốc tế đi?" Cố Viêm nhếch môi, cầm lấy áo khoác, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Tôi đề tỉnh với anh, về phần diễn của Hạo Dương, tốt nhất là trong sáu tháng nữa, anh phải hoàn thành rồi đuổi người ta đi."

"A, hôm nay ảnh đế đã lên tiếng rồi, phân diễn của cậu ta chỉ cần ba tháng là đủ, như thế nào? Muốn động thủ rồi sao?" Từ Hải Ưng hung hăng động thắt lưng vài cái, yết hầu gian nan phát ra một trận gầm nhẹ, dục vọng trong cơ thể phát tiết đi qua. Anh cũng không nhìn mỹ nhân đang nằm trên giường, đứng dậy vào toilet, tựa vào cửa kính thủy tinh, âm thanh thực trầm, nói: "Từ Thạch sẽ được xử trí như thế nào?"

"Tội của ông ta, bắn chết đều là nhẹ ." Cố Viêm gật gật đầu đối với cảnh vệ viên bên cạnh, sải bước đến phòng bệnh đặc biệt của Lầu bốn, lạnh nhạt nói: "Tôi sẽ tận lực bảo mệnh cho ông ta."

"Cảm tạ." Từ Thạch cúp điện thoại, đem di động ném tới một bên, mở vòi nước, nhất thời, nước lạnh phun ra.

Phòng bệnh đặc biệt.

"Đến đây?" Hướng Đông ngáp một cái, hướng Cố Viêm gật gật đầu, "Nếu em đã đến xem rồi thì anh đi ngủ một lát. Ngày mai, anh và Độc Phong còn phải cùng nhau đi làm nhiệm vụ nữa."

"Tiểu Đông cũng đi." Cố Viêm đem áo khoác đặt trên giá áo, hươ tay lên miệng thổi phù phù, đợi tay ấm áp rồi mới vươn ra nắm lấy tay Đường Viễn.

Hướng Đông gật gật đầu, nhìn bộ dáng của Cố Viêm, cười nhạt nói: "Còn chưa ăn cơm đi? Anh bảo người mang một suất lại đây nhé?"

Cố Viêm không lên tiếng, Hướng Đông đi ra ngoài.

"Lão bà, anh ở chỗ này nhìn em, ngủ đi." Cố Viêm khẽ mỉm cười, gương mặt đầy nhu tình, cúi đầu hôn hôn lên môi Đường Viễn, lại hôn thân, cuối cùng đơn giản ấn một trận cuồng thân….

66. Chương 66: Tình Ý Nồng Đậm (nhị)

"…" Cậu cảnh vệ đến đưa cơm cho Cố Viêm ngẩn người đứng ở bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, giống như bị sét đánh, cấp tốc tát vào cái miệng đang mở lớn thành hình chữ O. Sau đó cậu hít sâu một hơi, quay phắt người, vội lùi đến vài chục bước, khóe miệng giật giật, cố ý lớn tiếng gọi: "Lão Đổng a, thay ca hả?"

"Thằng này có bệnh à, biết rồi còn hỏi?" Trên hành lang, người cảnh vệ có tên là Đổng trừng mắt nhìn, sau đó nhỏ giọng: "Sếp Cố ở bên trong đó, cậu nhao nhao cái rắm ấy! Muốn ăn đòn phải không?"

Cậu cảnh vệ trở mình một cái xem thường, tâm nói 'Mẹ nó, tôi đương nhiên biết sếp Cố ở trong thì mới phải lớn tiếng gọi bác, chứ bình thường tôi lại dở hơi mà gọi bác làm cái quái gì? Huấn luyện viên Liêm Đao Quỷ chỉ gọi tôi đến đưa cơm cho sếp Cố thôi, nhưng ngài ấy lại không nói với tôi là trong phòng chăm sóc đặc biệt còn đang trình diễn xuân cung đồ a?'

Cố Viêm nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nhất thời có chút bất mãn, anh chuyển đầu lưỡi quét một vòng trên răng nanh Đường Viễn, sau đó mới đứng dậy đóng cúc áo cho hai người.

Nhìn đôi môi của Đường Viễn bị hôn đến đỏ ửng, ướt nước, Cố Viêm cười cười, lấy di động ra, nhướng mày nói: "Khó có khi không phản kháng, hẳn là nên ghi lại làm kỉ niệm rồi."

"Thủ trưởng!" Cậu cảnh vệ tội nghiệp gọi nhỏ, chào theo nghi thức quân đội, đôi mắt lại không nhịn được liếc đến trên người Đường Viễn, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, nội tâm điên cuồng gào thét, này này, trừ bỏ mắt mũi miệng, toàn thân có chỗ nào không quấn băng vải đâu a? Như thế mà Sếp Cố còn hạ thủ được hả?

"Nhìn cái gì đấy?" Cố Viêm nâng cằm, ý bảo đem thức ăn đặt lên trên bàn.

"Không, không thấy gì!" Cậu cảnh vệ rùng mình, lại cúi chào theo nghi thức quân đội.

Kỳ thật, mối quan hệ giữa Cố Viêm và Đường Viễn, phàm là chiến sĩ thực hiện nhiệm vụ ở Lầu bốn hôm nay, không ai không biết. Dù sao, chuyện hai bố con Cố Viêm đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật rống đến rống đi quả là một tràng diện đồ sộ trăm năm khó gặp. Đám đặc công tinh anh làm nhiệm vụ ở đó phải ngầm hiểu với nhau mà giả ngu, tỏ vẻ mình không nghe, không thấy, không hiểu. Thật khó khăn a!

Cậu cảnh vệ nuốt nước miếng, đột nhiên nhỏ giọng nói: "Thủ trưởng, râu ria tương đối dài rồi ạ."

Cố Viêm: "…"

"Nhưng cũng rất đẹp trai a…" Cậu cảnh vệ trẻ tuổi hì hì cười vuốt râu mình. Anh biết Cố Viêm đối xử với thủ hạ rất không tồi, mà hôm nay, lần đầu tiên mọi người thấy cảnh sếp mất bình tĩnh mặc kệ mọi thứ, ủ rũ đến vậy, anh tìm một đề tài thoải mái cho sếp thư hoãn tâm tình.

Bất quá, vừa thấy Cố Viêm hí mắt nhìn mình, cậu cảnh vệ lập tức ưỡn thẳng sống lưng chào theo nghi thức quân đội, nghiêm mặt nói: "Thủ trưởng, nếu có việc gì xin hãy gọi tôi ạ!" Nói xong, cậu chàng vội quay người vọt mất.

"A, cậu nhóc này…" Cố Viêm lắc lắc đầu, xoay người vào toilet, thuận tiện tắm rửa từ trên xuống dưới. Thời điểm anh bước ra ngoài, đám râu ria lởm chởm đã được cạo sạch, nhưng đôi mắt thâm đen cùng khuôn mặt cau lại, không dễ nhìn vẫn biểu lộ tâm trạng mỏi mệt, lo lắng.

Mùa xuân ở thành phố B, dù đã vào tháng năm nhưng thời tiết vẫn còn có chút rét lạnh.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, hệ thống lò sưởi hoạt động rất tốt, nhiệt độ trong phòng không lạnh cũng không nóng, Cố Viêm nhanh chóng giải quyết suất ăn trên bàn.

Đường Viễn bị trọng thương mất gần chín giờ phẫu thuật; hai phe Từ Thạch và Dã Đại cũng không ẩn dấu thực lực nữa, mệnh lệnh quét sạch của cấp trên đã hạ xuống; hiện tại, Cố Viêm đang vội muốn chết, lại lo lắng cho lão bà, cả ngày nay anh chưa có hột cơm nào vào bụng. Sau khi an ủi xong cái dạ dày vừa biểu tình, anh nhìn nhìn Đường Viễn ngủ yên trên giường bệnh, trong ngực chợt cảm thấy bình tĩnh đồng thời lại nhảy ra chút bất mãn.

"Lão bà, cả ngày nay em vẫn ngoan ngoãn nằm yên trên giường, giờ anh giúp em làm một chút chuyện vận động đi?" Trong lòng Cố Viêm mọc lên một ý tưởng tà ác, anh mở thiết bị quay phim của di động, tìm một góc độ thích hợp đặt điện thoại lên đó, bản thân thì đứng trước camera, một nút lại một nút cởi hết cúc áo, còn cố ý vỗ vỗ vào cơ bụng sáng bóng còn đọng lại vài hạt nước chưa kịp lau đi.

Khóe môi nhếch lên, anh quay đầu đi đến trước giường bệnh, ấn môi Đường Viễn hôn hôn một phen, ngón trỏ tay trái xẹt qua từng lớp băng vải, bàn tay phải khá nghiêm chỉnh chỉ lướt qua phía ngoài, không thò vào bên trong quần lót.

"Người đang hôn mê, chắc là cũng có dục vọng đi?" Thanh âm của Cố Viêm hơi nghẹn lại. Đường Viễn vẫn không chịu tỉnh, anh lại càng cố tình trêu chọc, đầu lưỡi như lửa nóng, một lần lại một lần liếm đôi môi mím chặt, quần áo mở rộng, thân hình cường tráng nhẹ nhàng dán lên trên người Đường Viễn, bàn tay trái ma sát càng ngày càng thuần thục, liên tiếp triển khai thế công.

Nhất thời, phòng chăm sóc đặc biệt ngập tràn khí tức tình dục ái muội khiến người ta miệng khô lưỡi khô.

Thân thể, tốt chất của Cố Viêm vô cùng tốt. Khác với cơ thể rắn rỏi điểm thêm vô số vết sẹo lớn nhỏ do trải qua mưa bom bão đạn trong ba mươi mấy năm của Hướng Đông, trên người anh ẩn ẩn một khuynh hướng cảm xúc là "kiện mỹ". Cường hãn và gợi cảm đồng thời được biểu hiện trên cơ thể của một người đàn ông, đích thật là phi thường đánh sâu vào thị giác. Ít nhất, Cố Viêm tương đối hài lòng với cơ thể của mình.

"Có chút hưng phấn a…" Ánh mắt Cố Viêm dần dần tối lại, nhiễm thêm đủ loại ý tứ xâm lược. Anh hơi nghiêng đầu xuống, đầu lưỡi ướt át chuyển hướng khiêu khích vành tai, mà ngay cả thanh âm ám ách cũng truyền đến trong óc Đường Viễn.

Đường Viễn khó chịu cực kỳ, thuốc tê đã hết tác dụng, cả đống vết thương đang kêu gào như muốn xét rách cơ thể. Hắn gian nan mà nhíu mày, thật muốn tung cước đá văng vật đang đè trên người mình ra. Rất bất đắc dĩ là, hiện tại, ngay cả đầu ngón tay hắn cũng không thể động đậy.

Cố Viêm nheo mắt nhìn chằm chằm gương mặt Đường Viễn. Nhìn nhìn vùng lông mày của Đường Viễn nhăn lại, anh vô cùng sửng sốt, lại càng thêm dốc sức giở trò, ngôn ngữ ngả ngớn cười đùa thì thào bên tai, nói: "Lão bà, xem ra em không cần mê man ba ngày đâu nhỉ? Thuốc của anh rất có tác dụng nha…."

Bàn tay trái của Cố Viêm không ngừng tiến công cùng vỗ về chơi đùa, Đường Viễn rất là vâng theo bản năng của thân thể, nơi nào đó trực tiếp phản ứng đứng lên.

Đau đớn cùng dục vọng song trọng kích thích, trong không gian yên tĩnh, hết thảy đều bị phóng đại vô hạn, điều này làm cho Đường Viễn đang mê man cảm thấy hết sức bực bội lại thêm khô nóng khó chịu. Mí mắt của hắn vẫn thật nặng, trên tay, trên đùi, trên bụng liên tục bị kích thích, nhưng cố tình ở địa phương cần an ủi nhất thì lại chả thấy đâu, quả thực là khó chịu muốn chết….

"Ân?" Cố Viêm buồn cười mà đưa tay đè cho bằng vùng lông mày đang nhăn lại của Đường Viễn. Sau đó, bàn tay lướt nhẹ dọc theo sống mũi, bờ môi, giọng khàn khàn: "Anh rất thích bộ dáng phản kháng của em, còn không chịu tỉnh sao?"

Dứt lời, bàn tay trái nắm lấy dục vọng của Đường Viễn bắt đầu đẩy nhanh tốc độ. Cơ thể ngập tràn lửa nóng cũng dán sát lên người Đường Viễn như muốn đem hết thảy nhiệt lượng của cơ thể mình xuyên thấu qua băng vải, nhè nhẹ rót vào cơ thể đối phương, thẳng đến khi linh hồn phải xao động bất an.

"… Đem cái đồ chơi kia, cất ngay." Thanh âm khàn khàn đến lợi hại, cơ hồ nói không ra lời, cái cảm giác bị vần vò này làm Đường Viễn cảm thấy rất khó chịu.

Gian nan ngọ nguậy cổ, ánh mắt Đường Viễn mơ hồ nhìn xa xa, sau đó tiêu điểm dừng lại trên mặt Cố Viêm, lạnh nhạt nói: "Cậu còn có loại sở thích quái đản này à…"

Cố Viêm giật giật hầu kết, bàn tay nổi gân xanh nắm chặt gối, đôi mắt thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn chằm chằm Đường Viễn. Qua nửa ngày, anh mới hồi thần, nằm úp sấp bên tai Đường Viễn, thanh âm nặng nề: "Tỉnh."

Không hề có dấu hiệu, từng giọt, từng giọt nước mắt nóng bỏng tí tách rơi bên tai Đường Viễn. Âm thanh phát ngạnh của Cố Viêm càng làm Đường Viễn ngẩn ra, trái tim liền co rút lại, đôi mắt vốn lãnh tĩnh đột nhiên nhu hòa.

Đường Viễn lao lực mà dùng đầu chạm vào Cố Viêm, giọng khàn khàn: "Đứng lên… anh xem nào…"

"Nhìn cái gì?" Cố Viêm hôn thân vành tai, ánh mắt đỏ bừng, lúc này, toàn bộ trấn định cùng lãnh tĩnh khi anh biết tin Đường Viễn đã vượt qua thời kì nguy hiểm đều tiêu thất. Giờ phút này, anh chỉ hận không thể đem Đường Viễn nhu tiến vào trong thân thể của mình. Anh đã mất đi Tuyết Lang. Hiện tại, anh không thể thừa nhận việc mình sẽ mất đi Đường Viễn.

"Nhìn xem cậu yêu anh bao nhiêu!" Đường Viễn muốn cười cười, lại bất đắc dĩ khi bị băng vải quấn hai má, miệng còn bị Cố Viêm hôn thân đến sưng đỏ, căn bản là không nhếch nổi khóe môi lên.

"Thực yêu…" Cố Viêm thấp giọng nói, tay phải còn nắm dục vọng của Đường Viễn, cố ý giật giật ngón tay, ngẩng đầu, từng chữ không ngừng mà nói: "Đường Viễn, anh nói, anh yêu em!"

"Ừ." Đường Viễn nhìn kỹ mặt mày của Cố Viêm. Ngón tay giật giật, đại khái là hắn muốn vươn tay sờ sờ đôi mắt đỏ hoe, mỏi mệt vì thức đêm của Cố Viêm, cũng hiếm có khi vui đùa mà trêu trọc: "Nhìn thế này, cầm thú cũng rất đẹp trai!"

Nghe vậy, đầu tiên là Cố Viêm ngẩn ra, sau đó anh tiện đà nở nụ cười: "Cầm thú? Chỉ cầm thú với mình em thôi!" Anh cũng không hề có điều cố kị, một trận hôn môi cuồng nhiệt xen lẫn dục vọng độc chiếm đánh úp về phía đôi môi đã muốn sưng đỏ của Đường Viễn.

"Lão bà, em không phát hiện ra sao? Em thích anh?" Trong mắt Cố Viêm lấp lánh ý cười, bàn tay lại tiếp tục bận rộn ma sát trên dục vọng của Đường Viễn. Ngón tay anh vốn thon dài, lòng bàn tay lại có rất nhiều vết chai sần do hàng năm thường xuyên rèn luyện súng, đao. Nhất thời, Đường Viễn chỉ cảm thấy có một loại khoái cảm mãnh liệt kích thích vào cảm quan của mình.

Đường Viễn thở hổn hển, khoang miệng tràn đầy hương vị của Cố Viêm, cố gắng thản nhiên nói: "Đại khái là vậy…"

"Là cái gì?" Cố Viêm nhìn chăm chú, nhất định phải ép Đường Viễn nói ra bằng được, ngực phập phồng bộc phát ra một khí tức mãnh liệt.

Đường Viễn tuy rằng lãnh tình nhưng cũng là một người lưu loát rõ ràng, yêu chính là yêu, tại phương diện này, hắn sẽ không tận lực che dấu tình cảm của mình. Dừng một chút, hắn nhìn Cố Viêm, giọng khàn khàn: "Tiểu Viêm, trong lòng anh có cậu."

Chỉ một câu nói, Đường Viễn lập tức điểm hỏa lên người Cố Viêm.

"Em có biết không, hiện tại, anh rất muốn em!" Cố Viêm gầm nhẹ một tiếng, dục vọng từ tiểu phúc xông lên như muốn xả đoạn lý trí.

Đường Viễn cũng không chịu nổi, thân thể không thể động, cố tình lại bị trêu chọc đến không được, tiếng rên rỉ bị đè nén, đứt quãng phát ra từ cổ họng. Cố Viêm hỗn loạn hôn môi, đến cuối cùng hầu như tuyên hệ quyền sở hữu bằng cách gặm cắn. Một cỗ cảm xúc đòi thỏa mãn ra sức kêu gào trong linh hồn, anh thật muốn hung hăng xỏ xuyên qua thân thể của Đường Viễn.

Đêm đã khuya, hành lang Lầu bốn vô cùng yên tĩnh. Chính vì thế, tiếng rên rỉ khàn khàn bị đè nén của thiếu niên cùng với tiếng đàn ông gầm nhẹ, kịch liệt phát ra từ phòng chăm sóc đặc biệt trở nên phá lệ rõ ràng. Chí ít thì, mặt của binh lính thực hiện nhiệm vụ canh gác đứng ngoài hành lang đêm nay đã đỏ rần, cả đám chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Mùa xuân, quả nhiên đúng là mùa của tình yêu….

Hoàn hảo là âm thanh trong phòng bệnh không duy trì lâu lắm, bộ hậu cần của đội cảnh vệ nhận được điện thoại của Cố Viêm, nhanh chóng chuẩn bị thức ăn lỏng mang vào.

"Lão bà, anh rất muốn em, rất rất muốn!" Thanh âm của Cố Viêm ám ách, anh giúp Đường Viễn phát tiết xong, lau chùi sơ qua, lại bất đắc dĩ mà chui vào toilet tự mình giải quyết một phen.

Cố Viêm tùy tay vuốt lại mái tóc rối tung của Đường Viễn, lại dường như nghiện mà trượt xuống vuốt ve đôi môi, cười nói: "Ăn một chút gì đó rồi ngủ tiếp! Hiện tại em không thể ăn thịt, chờ em tốt hơn, anh lại làm cho em ăn nhé!"

Hiện tại, quả thực đến thở Đường Viễn cũng cảm thấy mệt. Hắn chỉ có thể tùy Cố Viêm đút thức ăn lỏng cho, thỉnh thoảng lại còn bị gặm đến gặm đi. Cuối cùng, Đường Viễn liền trực tiếp há mồm ăn mà không buồn mở mắt nhìn.

"Cả người toàn băng vải, quấn như cái xác ướp thế này mà còn có hứng thú được. Thằng nhóc này, thoát quần áo chính là cầm thú…" Đường Viễn cười mắng một tiếng, bị Cố Viêm cẩn thận ôm vào trong lòng.

"Ừ, cầm thú yêu em!" Cố Viêm chạm vào môi Đường Viễn. Hai người nằm trên giường bệnh, ngủ say.

67. Chương 67: Tình Anh Em (nhất)

Đường Niệm vô cùng khẩn trương xách hai bình giữ nhiệt đứng bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt. Bên trong là một nhóm quân y của Lầu bốn đang kiểm tra các chỉ tiêu thân thể Đường Viễn. Thời điểm Đường Niệm vừa bước vào cửa Lầu bốn, cảnh vệ đã nói cho cậu biết Đường Viễn tỉnh rồi.

Đối mặt với loại chuyện quỷ dị như anh trai trùng sinh lên người em trai mình thế này, Đường Niệm vẫn cảm thấy có chút khó tiếp nhận.

"… Thân thể tốt chất cũng không phải đặc biệt tốt, sao một buổi tối đã tỉnh được rồi nhỉ?"

"Không nhìn thấy miệng cậu bé bị sưng lên sao? Tám phần là do sếp Cố rồi…" Một người mặc áo blouse trắng dài lắc lắc đầu, vừa nói chuyện với người bên cạnh vừa đẩy cửa ra. Ổng ngẩng đầu nhìn thấy Đường Niệm thì hơi hơi sửng sốt, tầm mắt quét qua hai bình giữ nhiệt, cười nhạt nói: "Cậu bé vừa mới tỉnh, cho cậu ấy ăn thức ăn lỏng thôi."

"Vâng, cảm ơn bác sĩ." Đường Niệm hơi hơi khom người.

Lâm Quân đi cuối cùng, tháo xuống khẩu trang, tựa ở khung cửa, cẩn thận mà đánh giá Đường Niệm, cuối cùng vươn tay nói: "Xin chào, tôi là Lâm Quân."

Đường Niệm sửng sốt, hai tay đều đang cầm bình giữ nhiệt, nhất thời, mặt lộ ra vẻ lúng túng: "Tôi là Đường Niệm."

"Tiểu Niệm, em vào đi." Thanh âm của Tuyết Lang còn chút khàn khàn nhưng vẫn mang theo một cỗ uy áp nhàn nhạt như cũ, thản nhiên nói: "Đừng động em tôi, lúc tiến vào khép cửa lại."

Lâm Quân sờ sờ cái mũi, hướng Đường Niệm cười hai tiếng, nhanh chóng đuổi theo đoàn.

"Làm sao vậy?" Tuyết Lang muốn cười nhưng rất bất đắc dĩ vì mặt đã bị băng vải quấn kín. Hắn chỉ có thể cong cong mắt, ý bảo Đường Niệm ngồi xuống, trêu ghẹo nói: "Có phải muốn hỏi anh tiểu Viễn đi đâu rồi không?"

Đồng tử của Đường Niệm kịch liệt co rụt lại, cậu nhìn thân thể Tuyết Lang quấn đầy băng vải, đặc biệt là phần bụng bị quấn rất dày, mặt vẫn còn sấm chút vết máu, mắt đỏ lên, nghẹn ngào hỏi: "Còn đau không?"

Những vết thương này… nhìn thấy mà ghê người, Đường Niệm biết, nguyên nhân Tuyết Lang phải liều chết chiến đấu với đối phương là do cậu bị bắt làm con tin nằm trong tay gã ngoại quốc kia.

"Anh có hai em trai ưu tú đến vậy, trong lòng cao hứng đến muốn cười, chỗ nào biết đau là cái gì?" Tuyết Lang nhìn Đường Niệm, dừng một chút, hai mắt cũng có chút đỏ lên, cười nói: "Đông nói hết với em rồi phải không? Anh đã thấy tiểu Viễn rồi! Cậu nhóc rất hay cười, có chút nghịch ngợm nhưng rất thông minh, còn ôm anh làm nũng nữa…"

Đường Niệm "Ân" một tiếng, thật lâu không nói chuyện. Những hồi ức lúc bé của hai anh em lần lượt lướt qua trong đầu cậu.

"Em rất yêu em ấy! Khi mẹ vừa sinh, thân thể em ấy yếu ớt hơn em rất nhiều, nhẹ hơn hẳn một cân, phải ở trong lồng kính hơn hai tuần. Trước khi được mười tuổi, em ấy rất dễ bị sinh bệnh, lúc đi đường cũng hay bị ngã sấp xuống. Tuy em không còn nhớ thực rõ ràng nhiều chuyện lúc nhỏ, nhưng thời điểm ấy em đã biết, em phải chăm sóc và bảo vệ em ấy thật cẩn thận."

Đường Niệm đặt hai bình giữ nhiệt lên bàn, dùng tay nhu nhu cái mũi, múc ra một bát cháo thịt. Thời điểm xoay người lại, cậu cố gắng mang vẻ mặt tươi cười, nói: "Khi còn ở trong bụng mẹ, nhất định là em đã ăn nhiều dinh dưỡng lắm nên em ấy mới yếu ớt như vậy. Em đã nghĩ, cả đời này phải chăm sóc, bảo vệ em ấy thật tốt, đồng thời cùng em ấy kết hôn, đồng thời có em bé, đồng thời già đi…"

Đường Niệm cố cười cười nhưng nước mắt rốt cuộc không thể áp chế, cả bả vai cũng run lên. Cậu bụm mặt, nức nở nói: "Anh! Từ khi biết em và tiểu Viễn còn một anh trai nữa, em đã vô cùng cao hứng. Gia đình đã tìm anh rất nhiều năm, chưa từng buông tha hi vọng. Anh, em cũng rất yêu anh, vẫn luôn mong anh có thể trở về, lo lắng anh có cuộc sống như thế nào, có bị bắt nạt hay không, đã có gia đình của mình hay chưa… Thế nhưng… thế nhưng… hiện tại em rất muốn tiểu Viễn, em muốn gặp tiểu Viễn…"

"Tiểu Niệm, lại đây!" Thanh âm của Tuyết Lang cũng có chút phát ngạnh, hắn làm sao mà không thấy khó chịu, làm sao mà không thấy đau lòng? Hắn bị ông trời quyến luyến, để hắn được trùng sinh, trả lại gia đình đã thất lạc nhiều năm cho hắn, nhưng cái giá phải trả là hắn lại chiếm cứ cơ thể của chính em trai mình.

Nếu có thể lựa chọn, Tuyết Lang tình nguyện để mình bị chết sạch sẽ chứ không cần trùng sinh trong cơ thể em trai như thế này.

"Là tại anh, anh xin lỗi hai đứa! Tiểu Niệm, đừng khóc… Nhìn em khóc, anh đau lòng lắm…"

"Không, không phải…" Đường Niệm nằm úp sấp trên người Tuyết Lang, tiếng khóc nghẹn lại, nức nở, so với khàn giọng khóc to còn thấy khổ sở và bi thương hơn, giống như bầu trời đang sụp đổ.

Tuyết Lang lao lực động đậy cánh tay, khoát lên người Đường Niệm, nhẹ nhàng vỗ vỗ, đôi môi sưng đó hé ra rồi lại hợp lại, nhẹ giọng hát một khúc hát ru, "The little horses, rock-a-bye baby…"

Năm đó, Tuyết Lang được một đôi vợ chồng nhân hậu nước Mỹ thu dưỡng. Người mẹ nuôi dịu dàng ấy thường xuyên ôm hắn vào lòng và hát ca khúc này để ru hắn ngủ. Đối với Tuyết Lang mà nói, đây là bài hát đại biểu cho tình thân nhân ấm áp. Mà thời khắc này, hắn muốn an ủi âm tình Đường Niệm, tựa hồ cũng chỉ có thể biểu hiện thông qua một ca khúc hát ru vốn in sâu trong tâm trí.

Đời trước, Tuyết Lang rất ít khi bày ra bộ mặt dịu dàng thế này, bình thường, hắn luôn là một quân nhân có tính cách lạnh lùng, khô khan. Mà đời này, băng cứng ở chỗ sâu trong lòng hắn đã chậm rãi bị hòa tan, tất cả những cảm xúc như vui sướng, tức giận, bi thương, khổ sở, yêu mến, ấm áp,… đều gõ cửa trái tim hắn, bất tri bất giác làm hắn trở nên sinh động, biết lo lắng và không muốn.

Cảnh vệ đứng gác ngoài hành lang chợt nghe thấy tiếng khóc nức nở vang lên, sau đó là một tiếng ca khàn khàn, trầm thấp nặng nề làm anh xuất thần. Đường Niệm nằm yên trên giường bệnh, trong ngực vẫn ngập tràn xúc động mà lắng nghe tiếng hát của Đường Viễn. Mặc kệ là anh trai hay em trai, cậu đều thực yêu, đó là thân tình không thể dứt bỏ, ấm áp lại ôn nhu.

"… Thật vậy ạ? Sao tiểu Viễn lại không xuất hiện gặp em a?" Đường Niệm bất mãn mà lầu bầu nói, cậu nấu một nồi cháo thịt, điều chỉnh lửa, mắm muối rất tốt, thực hợp khẩu vị của Tuyết Lang.

"Ừ, lần trước anh uống quá nhiều mới nhìn thấy em ấy. Lúc ấy anh còn nghe thấy thanh âm của một người đàn ông, nói tiểu Viễn phải trở về ngay… Ai, tiểu Niệm, cái này uống nhiều thì phải vào toilet, thực phiền toái, còn dư nhiều hay ít?" Tuyết Lang cảm thấy đã no đến tận cổ, vẫn phải không ngừng uống uống.

"Không nhiều lắm đâu, còn một bát nữa thôi." Đường Niệm nghiêng đầu, đột nhiên vui vẻ nói: "Anh! Anh và tiểu Viễn có nhiều chỗ đặc biệt giống nhau, về sau cứ tiếp tục làm em trai em đi a, hắc hắc hắc…"

"Thằng nhóc này thối này, không biết lớn nhỏ… Em cũng uống một chén đi. Đúng rồi, trên người em có chỗ nào bị thương? Nói anh nghe một chút chuyện của công ty đi, Thạch Phi là thạc sĩ hệ tài chính đấy, có cái gì không hiểu, em cứ hỏi cậu ta…"

Đường Niệm ghé vào trước mặt Tuyết Lang, hai anh em còn nói rất nhiều chuyện, khóc khóc cười cười. Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt, cơn gió mát mẻ của mùa thu đã nhanh chóng thổi qua thành phố B. Theo dự định, chỉ còn hai tháng nữa là đoàn phim Tuyệt Sát của Từ Hải Ưng sẽ sang nước ngoài quay phim.

Mà trên người Đường Viễn, với năng lực biến thái của nhóm bác sĩ Lầu bốn, trừ bỏ vết thương nặng nhất trên bụng còn hơi có vẻ dữ tợn, những vết thương khác đã lành đến tám, chín thành.

Hôm nay là ngày Đường Viễn xuất viện.

Lão bà về nhà, Cố Viêm đương nhiên là tranh thủ lúc rảnh rỗi, ngồi ở vị trí lái xe, khóe môi hơi hơi giơ lên, trên mặt đeo kính râm, mà ở trung tâm tay lái, khắc ấn sói bạc khẽ sáng lên dưới nắng.

Mấy ngày này, sau cái chết của Stephen, gia tộc Vincent cơ hồ mai danh ẩn tích; móng vuốt của Dã Đại và Từ Thạch ở Trung Quốc cơ bản là đã được thanh trừng xong; Tả Quang bị bắt giam; Lăng Vân rời căn cứ tiểu đảo trở về BOF nhậm chức; hơn nữa, hầu như ngày nào Hướng Đông, Độc Phong và một đám đặc chiến viên dày dặn kinh nghiệm đều có mặt tại phòng chỉ huy cùng Cố Viêm thảo luận các loại phương án, chiến lược.

Trong thời gian này, Cố Viêm cũng lục tục giao chiến với Dã Đại mấy lần, có thua có thắng. Bất quá, Cố Viêm có quyết định của chính mình, anh đã tung một mẻ lưới lớn, trước mắt chỉ cần một cơ hội thích hợp để thu lưới, cắt rụng tay chân của Từ Thạch và Dã Đại mà thôi.

Có thể nói, tại phương diện chỉ huy quân sự, Cố Viêm đích thật là một thiên tài hiếm thấy.

"Tiểu Viễn, anh mệt chết đi được!" Đường Niệm ôm lấy người Đường Viễn, dụi dụi, bày ra khuôn mặt khổ sở, thở dài: "Em không biết chứ, khoảng thời gian vừa rồi mẹ toàn muốn đến trường thăm em. Lần nào anh cũng phải kiếm chuyện pha trò, đánh lạc hướng mẹ đấy. Anh lớn bằng chừng này, lần đầu tiên phải nói dối liên tục vậy a!"

"Ừ, ngày mai về nhà thăm bố mẹ. Tiểu Niệm vất vả rồi! Tối nay, anh với Đông sẽ xuống bếp khoản đãi em mấy món ăn đặc biệt." Đường Viễn bật cười, sờ sờ đầu Đường Niệm.

Kỳ thật, sau khi Đường Viễn nói toàn bộ sự tình cho Đường Niệm nghe, cậu nhóc này, nhiều lắm là ở thời điểm không có ai mới lén lút gọi "Anh!" nhưng thái độ lại vô cùng không tình nguyện, giống như bị người ta chĩa súng vào đầu bắt nói ra vậy.

Đang ngồi ở ghế phó lái, Hướng Đông nghe vậy cũng xoay đầu lại, anh búng tay một cái, cười nói: "Tiểu Niệm, nghe tên cá Piranha chưa? Anh trai em cực kì thích ăn loại cá này đấy!"

"Cá Piranha? Chưa từng nghe qua, hôm nay anh Đông làm bếp trưởng nha, tiểu Viễn còn chưa khỏi hẳn mà!" Đường Niệm nói xong, không coi ai ra gì mà vươn tay xốc quần áo Đường Viễn lên, nhìn nhìn bụng hắn, căm giận nói: "Mẹ khiếp, lão ngoại quốc kia —— Cái quỷ gì đây? CỐ! VIÊM! CON MẸ NÓ, ANH MUỐN CHẾT PHẢI KHÔNG?"

Cố Viêm giống như sớm có sở liệu, chỉ là hướng kính chiếu hậu nhíu mày.

"Cố Viêm, mẹ nó!" Đường Niệm trực tiếp nổi điên, chỉ vào vô số dấu hôn chung quanh bụng của Đường Viễn, nhảy dựng lên, quát: "Anh chỉ có nửa trên là người, nửa dưới là cầm thú phải không? Quỷ tha ma bắt anh đi!"

"Cậu xem thân thể lão bà của tôi, tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu nhá! Sao hả?" Cố Viêm tháo kính râm, đôi mắt cũng ẩn ẩn chứa đầy lửa giận, lạnh nhạt nói: "Bỏ móng vuốt của cậu ra!"

"!" Đường Niệm vù vù mà thở hồng hộc, lập tức vắn hai ống tay áo lên, một quyền tấu thẳng về phía trước.

Hướng Đông: "…"

Đường Viễn: "…"

Vì thế, trong suốt quãng đường còn lại, hai người tranh cãi ầm ĩ cho đến khi xe dừng lại tại nhà trọ của Đường Niệm.

Đường Viễn vừa mới bước xuống xe, đám Dịch Cử liền từ bốn phương tám hướng vọt lại gần, vây quanh hắn ôm đến ôm đi, lớn tiếng kêu la: "Gấu mập, anh cậu nói cậu bị bệnh nặng, thiệt hay giả a?"

"Không có việc gì đi? Điện thoại không tài nào gọi được, làm hại anh em lo lắng…"

"Sắc mặt này… nhìn qua có chút tái nhợt, nhưng… Gấu mập, hình như cậu béo ra phải không?"

"Tôi cũng thấy vậy, cậu xem đi, xem đi, cái má này…"

"Đúng rồi, đây là ghi âm bài giảng trên lớp, cho cậu. Ai! Có anh trai sinh đôi thật là tốt! Cả kì thi cuối kì cũng thi hộ được. A a a a a a… Lão tử thật hâm mộ a!"

"Gấu mập, nghe anh Văn Suất nói, công ty anh cậu ngày mai chính thức khai trương, cậu là nhân viên kí hợp đồng đầu tiên. Công ty giải trí a, Gấu mập, cậu thiếu người đại diện không? Nhìn bộ dạng nhóm anh em này thế nào hả? Làm vệ sĩ cũng được a…"

"… …"

"Được rồi, tất cả trật tự cho tôi!" Dịch Cử đập Trần một quyền, hướng Đường Viễn cười nói: "Đừng để ý, bọn họ chỉ đùa giỡn cho vui thôi."

Đường Viễn cười gật gật đầu, còn chưa nói nói, Hướng Đông đứng bên cạnh đã lấy ra hai cái túi plastic to màu đen, trêu ghẹo nói: "Hiện tại, tiểu Viễn cái gì cũng không thiếu, người đại diện, vệ sĩ đều đủ cả! Đúng rồi, hôm nay các em ở lại chơi đi, có đồ ngon đây!"

Đoàn người ầm ầm kéo nhau vào nhà, Đường Niệm vừa mới mở cửa, mèo Mun và Tia Chớp lập tức hướng Đường Viễn nhào qua, duỗi đầu lưỡi liếm tới liếm lui làm hắn suýt ngã ngửa.

Đường Viễn được Cố Viêm từ đằng sau đỡ lấy. Nhân tiện bị ôm vào lòng, hắn tiến sát đến bên tai Cố Viêm, lạnh nhạt nói: "Lần sau mà còn muốn cãi nhau với Đường Niệm, tôi sẽ cho cậu đến Lầu bốn nghỉ ngơi trên giường bệnh một tháng."

Cố Viêm: "…"

68. Chương 68: Tình Anh Em (nhị)

"Ai, hội trưởng, tôi đăng kí rồi nha!" Mạch Kỳ đưa tay bịt hai tai, hướng Văn Suất la lớn giữa tiếng pháo bùm bùm trước cửa, "Sau khi tốt nghiệp, tôi sẽ đến công ty của hai người làm việc đấy!"

"Đội trưởng của đội văn nghệ muốn tới công ty Vi Hàng làm việc, đây chính là vinh hạnh của Vi Hàng a!"

Hôm nay chính là ngày công ty truyền thông giải trí Vi Hàng khai trương.

Lúc trước, Đường Niệm một hơi phủ quyết đề nghị muốn cấp cho cậu một địa điểm thành lập công ty của thằng em rể "cầm thú", cậu tính toán chỉ thuê ba gian phòng của một nhà cao tầng gần công ty truyền thông Hoa Thiên.

Đường Niệm nói, cậu sẽ tự dùng năng lực của mình để kinh doanh, nuôi Đường Viễn thật tốt, cả đời này không có gì phải ưu sầu, an an ổn ổn làm một cái "nhị thế tổ" (công tử bột, an nhàn, hưởng lạc), bình thường không có việc gì thì về nhà làm nũng với bố mẹ, ông bà. Về sau cậu có con thì sẽ cho em một đứa tha hồ ôm hôn, hoặc tiểu Viễn tự mình sinh vài đứa cũng được, dù sao, Lầu bốn cũng tụ tập một đám bác sĩ biến thái, đàn ông sinh con chắc cũng không phải không có khả năng.

Nếu buồn, Đường Niệm sẽ kí cho Đường Viễn một kì nghỉ dài hạn, muốn chơi bao lâu thì chơi, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó. Nói trắng ra là, công ty Vi Hàng chính là sản nghiệp nhà mẹ đẻ mà Đường Niệm muốn tặng cho Đường Viễn, có thể thoải mái cà thẻ, thoải mái tiêu xài.

Cố Viêm, Đường Viễn và nhóm Hướng Đông đứng ở một góc trong đại sảnh, cả đám đều mặc vest và đeo kính râm.

Đường Viễn luôn luôn vỗ tay, khuôn mặt rạng rỡ, cặp mắt hẹp dài tràn đầy vui mừng, bình thản và hạnh phúc, giống như đem tất cả tươi cười cùng ấm áp của cả đời đều dùng tại giờ phút này.

Trong đại sảnh dần dần tụ tập rất nhiều người, đặc biệt là nữ sinh, sinh viên. Họ túm năm tụ ba xúm lại gần, chỉ trỏ, cười khúc khích nhìn nhóm Cố Viêm, Đường Niệm, thậm chí còn lấy điện thoại di động ra chụp ảnh tới tấp. Vài cô gái to gan còn phất tay hô to "Quân đoàn mỹ nam a a a", nhất thời, một trận tiếng hô, tiếng thét vang lên ầm ầm trong đại sảnh.

"Sếp, tôi dám khẳng định, chỉ trong vòng mười năm, hai cậu nhóc kia tuyệt đối có thể đem Vi Hàng đứng trong top ba công ty truyền thông giải trí mạnh nhất trong nước." Thạch Phi khoanh tay trước ngực, nửa trên hơi hơi nghiêng, dựa người vào cây cột lớn trong đại sảnh.

Hướng Đông vươn tay khoác bả vai Đường Viễn, cười nói: "Thạch Phi rất ít khi khen người khác. Xem ra ở phương diện này, tiểu Niệm đích thật là một thiên tài đấy!"

"Ngày mai cậu điều vài nhân viên lão làng của công ty lại đây, bình thường giúp được gì thì hãy giúp họ." Cố Viêm vuốt ve bàn tay Hướng Đông đang đặt trên vai Đường Viễn, mặt không đổi sắc mà đem người kéo vào trong ngực, hư hư ôm. Toàn bộ đại sảnh nhất thời nổ tung.

Đường Viễn: "…"

"A a a ——! Trời ạ! Tớ nhìn thấy gì thế này? Mau nói đi! Hai anh kia đang ôm nhau phải không?"

"Kháo! Rốt cuộc còn muốn người ta sống không a? Từ đầu năm đến giờ, mấy anh chàng đẹp trai đều yêu nhau hết cả rồi! Đáng thương cho mỹ nhân như hoa như ngọc là ta, người yêu không có a a a !!!"

"Ôi mẹ ơi, thật sự là ngọt ngào quá đi mất, tim hồng bay phấp phới rồi! Người cao hơn là công đi? Ôi ôi ôi, tớ cam đoan là tổng công rồi, không cần giải thích!"

"Nhìn nhóm họ kìa, toàn người mẫu phải không?"

"Nghe nói là hôm nay khai trương công ty giải trí Vi Hàng, công ty này do sinh viên hai trường liên kết lập ra… Mấy anh chàng đẹp trai đeo kính râm đứng bên kia… tám phần là nhân viên công ty này rồi. Mấy chị em ta có nên đi xin chữ kí của họ không a? Hả? Đi!"

Thạch Phi: "…"

Hướng Đông: "…"

Cố Viêm nhếch môi, vô cùng hài lòng với phản ứng của đám nữ sinh trong đại sảnh. Anh nhìn về phía Thạch Phi, lạnh nhạt nói: "Điều luôn A Mỹ đến đây đi, cô ấy sẽ tiếp tục làm người đại diện của tiểu Viễn."

Sau phút ngây người, Thạch Phi vội gật gật đầu nói: "A Mỹ đã sớm có chuẩn bị, hiện tại đang đi tìm phòng ở. Còn khoảng nửa năm nữa là Tuyệt Sát sẽ quay xong. Các cảnh quay của Đường… tiểu Viễn lại được quay vào cuối cùng, khẳng định là sẽ bị đám phóng viên bao vây phỏng vấn rối rít. Cho nên hiện tại, cô ấy muốn tìm các phòng tốt mà không hấp dẫn tầm mắt phóng viên và an bài một ít thế thân để ứng phó trong các tình huống khẩn cấp; đến lúc đó tiểu Viễn liền tương đối dễ thoát thân."

"Như vậy rất tốt, để thế thân hấp dẫn phóng viên đi. Bình thường em cứ ở chỗ anh, rất tiện đấy!" Cố Viêm không hề cố kỵ mà dùng môi ma sát vành tai Đường Viễn, thấp giọng nói: "A Mỹ là nhân viên của Cục,

thân thủ không tồi, thời điểm đi tuyên truyền phim hay làm việc là phải nhớ mang theo cô ấy đấy, biết không?"

Một tiếng hét chói tai chợt vang lên trong đại sảnh làm cánh đàn ông con trai phải giật thột, mấy chục ánh mắt sáng như bóng đèn, soát soát soát bắn thẳng về phía cô gái vừa hét, rồi tiếp tục theo tầm mắt lia đến nhóm Cố Viêm đang đứng. Gần như ngay lập tức, toàn bộ ánh mắt của nữ sinh trong sảnh đều sắc như dao, gắt gao nhìn chằm chằm lỗ tai của Đường Viễn. Một cỗ không khí cổ quái bao trùm toàn bộ bên trong đại sảnh —— "Hôn xuống đi! Hôn xuống đi! Trời ơi! Anh gặm thẳng xuống phía dưới cho em xem đi a!"

Đường Viễn: "…"

Hướng Đông và Thạch Phi hắc tuyến tập thể, thầm nghĩ 'em cứ ở chỗ anh, rất tiện đấy? Ở chung á? Rốt cuộc là tiện cái gì a?' Hai người liếc nhìn thật lâu mấy điểm đỏ lớn nhỏ mơ hồ trên cổ Đường Viễn, lại liếc đám đông xung quanh. Không ai bảo ai, cả hai yên lặng thối lui vài bước, dứt khoát và vô cùng kiên quyết tránh xa Cố Viêm cùng Đường Viễn.

Lúc này, nhóm Dịch Cử, Văn Suất và Đường Niệm có nhiệm vụ đứng ở ngoài cửa đại sảnh tiếp khách. Cả nhóm vốn đang nhìn chăm chú dây pháo trong tay Cố Thiếu Cảnh nên cũng không chú ý tới rối loạn diễn ra trong đại sảnh. Nếu không, chiếu theo tính cách của Đường Niệm, cậu nhất định sẽ hóa thân thành thùng thuốc nổ, trực tiếp lăn vào trong cùng Cố "cầm thú" đồng quy vu tận.

Cố Thiếu Cảnh đeo kính râm, điểm một cái pháo, bật lửa trong tay đổi tới đổi lui. Hôm nay cậu cố ý đổi một kiểu tóc mới thật phong cách, nhìn thoáng qua thì thấy thật giống ông anh, vừa đẹp trai lại lãnh khốc, một bộ mặt người dạ thú có thể câu được trái tim của bất cứ cô gái nào.

"Anh Niệm, kế hoạch luyện tập ca khúc của em đã định xong rồi, tổng cộng là mười bài, trong đó có sáu bài là của tiểu Viễn sáng tác." Cố Thiếu Cảnh nói xong đứng lên, chống tay vào hông, thắt lưng kiện mỹ hiện lên mơ mơ hồ hồ, đôi chân thon gọn như được kéo dài thêm, nói: "Ca khúc chủ đề của MV lần này, em dự định sẽ để dàn nhạc Mr.mark gồm em, tiểu Viễn và Lãnh Đông biểu diễn."

Đường Niệm nhớ lại ca khúc Huyền Dạ bùng nổ toàn trường mà Đường Viễn đã biểu diễn vào buổi tiệc chào mừng người mới, nghĩ đến cô gái chơi đàn ghi-ta bốc lửa, cậu gật gật đầu, nói: "Cô gái chơi đàn ghi-ta tên là Lãnh Đông phải không?"

"A? Anh Niệm! Anh chưa biết à?" Cố Thiếu Cảnh mang vẻ mặt táo bón, tối nghĩ hỏi: "Anh… anh không phải có ý muốn mời người ta gia nhập công ty đấy chứ?"

Đường Niệm nhíu mày, ý tứ thực rõ ràng 'anh có ý tưởng này đấy, sao hả?'

"Coi như hết a!" Cố Thiếu Cảnh than thở một tiếng, khoác bả vai Đường Niệm, hướng đại sảnh đi vào, "Em… A, anh chưa biết chị ấy là ai sao? Uầy, chẳng lẽ anh trai em vẫn chưa nói cho Gấu mập nghe? Em cứ nghĩ lúc Gấu mập nằm viện đã biết hết rồi chứ. Dạo tóm Stephen ấy, chị em cũng tham dự hành động mà…"

"Này, hai anh chàng đẹp trai kia… không phải cũng là đó đó chứ? Phải không a?…" Một cô bé hoàn toàn trong trạng thái hoa si, thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn chằm chằm Cố Thiếu Cảnh, tim cũng đập chậm hơn mười nhịp.

"Giám định hoàn tất, không có không khí ái muội! Khụ khụ… có nên chơi xấu người ta chút chút không? Nhào tới a!!!" Cô gái bên cạnh hô một tiếng, dẫn đầu vọt tới, như lang nhìn chằm chằm Cố Thiếu Cảnh, nói: "Anh chàng đẹp trai! Anh là minh tinh sao? Mới xuất đạo hả? Cho em xin chữ kí nha

"

Một lời hô lên rất thành công điều động toàn trường, đây hoàn toàn là tiếng lòng của các cô gái trẻ trong đại sảnh. Vì thế, chỉ trong chớp mắt, một đám như lang như hổ nhào qua vây chặt xung quanh nhóm Cố Thiếu Cảnh.

Đường Niệm cũng bị đao vài móng vuốt, hai người đỡ kính râm, chật vật mà lao ra khỏi vòng vây, xông thẳng vào thang máy. Nhóm Dịch Cử ngẩn người, sửng sốt ba giây, cũng lập tức xoay người nhằm hướng cầu thang bộ mà chạy.

"Ai, anh ơi, đừng chạy a…."

"Anh xem nào!" Đường Viễn tháo kính râm của Đường Niệm xuống, lấy tay xoa xoa má trái, cười nói: "Chậc chậc, vết son nổi bần bật, nước miếng đều ấn hết lên mặt rồi."

Cố Thiếu Cảnh lập tức dùng ánh mắt cún con long lanh mà nhìn Cố Viêm, ý là 'anh, tới mau a! Mau tới xem em đi!'

Cố Viêm trực tiếp đá một cước qua, lạnh nhạt nói: "Có bệnh à!"

"Gấu mập ——" Cố Thiếu Cảnh vô cùng ủy khuất mà tru một tiếng, nhào vào trong ngực Đường Viễn và Đường Niệm.

Mọi người: "…"

Công ty truyền thông Vi Hàng đã khai trương được hai tuần.

Tuy rằng công ty giải trí Vi Hàng vừa mới được thành lập, nhân viên cũng không nhiều, không được đưa tin lên báo chí, nhưng xét đến hiệu quả hôm khai trương và nhất là hiệu ứng "trai đẹp" nên trên mạng vẫn có không ít thông tin tình cảm, chủ yếu là tin về "Công ty giải trí liên kết giữa sinh viên hai trường…", "Giám đốc của Vi Hàng là cao phú soái (cao ráo, giàu có, đẹp trai), sống mái cùng với nhân viên nhất quyết không cho hôn…", "Thành phố B mới xuất hiện một quân đoàn mỹ nam, tình cảm mãnh liệt vô hạn…" Những thông tin linh tinh tiểu đánh tiểu nháo này đều có ở tất cả các công ty truyền thông, đích xác là không có gì đặc biệt nhưng lại có giá trị gây hiệu ứng khá mạnh để Vi Hàng được công chúng biết đến và đón nhận.

Mà Đường Niệm và Văn Suất cũng có quyết định của chính mình, bọn họ cũng không sốt ruột đem "Vi Hàng" nhanh chóng nổi bật trong giới giải trí. Hai người có ý tưởng rất lớn, bọn họ muốn cho hình ảnh của Đường Viễn và Cố Thiếu Cảnh sẽ hoàn toàn chiếm lĩnh thị trường âm nhạc, điện ảnh Trung Quốc trong tương lai. Chính vì vậy, hiện tại bọn họ cần chuẩn bị thật kĩ, vào một thời điểm thích hợp, Vi Hàng sẽ mạnh mẽ đánh sâu vào nhóm công ty giải trí mới thành lập trong nước.

Cho nên trong khoảng thời gian này, cơ hồ mỗi ngày Đường Viễn đều có mặt ở công ty. Hắn và Cố Thiếu Cảnh chụp vài ảnh bìa, nghe Cố Thiếu Cảnh hát và hỗ trợ điều chỉnh giai điệu. Thời điểm nghỉ ngơi, Đường Niệm sẽ lôi kéo Văn Suất xuống bếp làm đủ loại món ăn ngon để bồi dưỡng cục cưng nhà mình. Đường Viễn lại mập thêm một vòng, mặt hơi phính ra, bóng loáng. Mà ngay cả Cố Thiếu Cảnh cũng được dính không ít dương quang, cắm đầu vào bàn ăn, hoàn toàn không nghĩ đến đường về nhà.

Về phần Cố Viêm, tuy rằng anh phải dẫn đầu một đoàn đội tinh anh đi nước R đối phó với Dã Đại, nhưng không hôm nào anh quên nấu cháo điện thoại với Đường Viễn. Anh đã nhận được sự đáp lại của lão bà, cuộc nói chuyện giữa hai người cũng không còn căng thẳng rống đến rống đi như trước, càng nhiều hơn chính là tế thủy trường lưu (Dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thèm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.)

Ngày nghỉ, Đường Viễn sẽ theo mẹ đi mua sắm, dạo phố; cùng đi chùa, miếu với ông bà nội, khi vào miếu nhất định sẽ dập đầu, dâng hương; cũng bớt chút thời giờ đến thăm nhà ông bà ngoại, truyện trò vui vẻ và bấm bóp chân tay giúp ông bà; giảng giải cho Đường Niệm những chuyện cần chú ý khi điều hành công ty,… Mỗi ngày đều trôi qua đều bình yên và nhẹ nhàng như vậy…. Đường Viễn cảm thấy thật hạnh phúc, mỗi ngày đều là cười ngủ, cười tỉnh, cảm người đều ấm áp, không bao giờ… còn là một Tuyết Lang cô độc trên đỉnh núi năm xưa nữa.

"Đã phát hiện ra ổ của Dã Đại, ngay tại đây." Hướng Đông nhướng mày, dùng điếu thuốc trạc trạc một điểm đỏ trên bản đồ, trầm giọng nói: "Hơn nửa năm điều tra, sáu chiến sĩ của chúng ta đã hi sinh."

"Phanh" một tiếng, Độc Phong giận dữ đá lật cái ghế. Từ khi biết toàn bộ sự tình về cái chết của Tuyết Lang, anh rất hận Dã Đại, hận muốn chết. Dù sao, Độc Phong vốn là một người đàn ông cuồng ngạo, rất ít người có thể làm anh cam tâm tình nguyện kính chào theo nghi thức quân đội, mà Tuyết Lang năm đó lại nằm trong số ít này.

Độc Phong tâm phục khẩu phục Tuyết Lang, cũng bởi vậy, cái chết của Tuyết Lang khiến anh vô cùng phẫn nộ, quát lên: "Mẹ khiếp! Con chó kia lại dám có ý tưởng dùng người của chúng ta nghiên cứu! Thật mẹ nó chán sống rồi!"

"Viêm Hổ đang trên đường trở về, thật này có thu hoạch rất lớn đấy!" Lăng Vân nhìn Độc Phong, tay chỉ một lộ tuyến trên bản đồ, gõ nhẹ, trầm giọng nói: "Lần này Viêm Hổ đã điều tra rõ ràng, chi tiết về Hạo Dương. Thật không ngờ, cậu ta lại là con trai của Dã Đại."

69. Chương 69: Toàn Lực Bao Vây Tiễu Trừ (nhất)

"Phanh" một tiếng, thanh gỗ chèn cửa bị người bên ngoài đá văng, Dã Đại hầm hầm đi vào trong phòng, bàn tay nắm chặt hơi run lên, lửa giận ngút trời.

"Dã tướng quân, chúng ta không thể kéo dài được nữa! Ngài cũng biết bên trên coi trọng lần hành động này như thế nào, chúng ta phải rút ngay, toàn bộ lực lượng thẩm thấu ở nước Z trong những năm qua phải rút về hết!" Một người to béo bước vào phòng, trầm giọng nói: "Hơn một trăm năm… Nước R chúng ta đã bỏ bao nhiêu công sức, tiền của để bí mật thực hiện thí nghiệm sinh hóa trên cơ thể người nhằm phục vụ cho chiến tranh và đạt được những thành tựu đáng kể. Thật không ngờ, một quốc gia cấp hai như nước Z lại có thực lực quân sự có thể so với những cường quốc bá chủ trên thế giới."

Sắc mặt của Dã Đại càng khó coi, xoay người rút mạnh bội kiếm trên tường, hung hăng chém vun vút hơn mười phát vào không khí, thanh âm tràn đầy không cam lòng cùng khuất nhục, phẫn nộ nói: "Chúng ta đã mất cả trăm năm để xâm nhập vào nước Z, đâu thể nói rút là rút! Ai sẽ tới bù lại tổn thất cho gia tộc chúng ta?"

"Xin ngài lấy đại cục làm trọng!" Người đàn ông phía sau thở dài, trầm mặc trong chốc lát, lại nói: "Nước Z có số nhân khẩu khổng lồ, vẫn luôn là địa phương cung cấp vật thí nghiệm tốt nhất cho chúng ta. Tuy rằng quyết định lần này của bên trên xác thực có chút… có chút làm người ta phải tiếc hận. Nhưng mà, ngài hẳn là rõ ràng nhất… nửa năm qua, chúng ta đã điều tra tình báo và giao phong với BOF không ít lần. Nếu bây giờ chúng ta không đem toàn bộ lực lượng quân sự rút khỏi nước Z thì e rằng các cứ điểm quân sự, tình báo trăm năm nay của chúng ta sẽ bị tiêu diệt hết chín thành. Đây là mất nhiều hơn được! Có thể cho rằng, BOF chính là hình ảnh thu nhỏ của thực lực quân sự nước Z! Chúng ta không thể mạo hiểm hơn nữa!"

"Nước Z! Nước Z!" Dã Đại giận dữ gầm hai tiếng, rốt cục tỉnh táo lại, con ngươi lại như băng, "Ẩn nhẫn, giấu dốt, người của nước Z đúng là ngàn năm không đổi!"

"Giữ nguyên kế hoạch hành động đi!" Dã Đại hít sâu một hơi, nói tiếp: "Xem ra, ta cần phải triệu hồi Hạo Dương trở về gia tộc rồi!"

Dã Đại hoàn toàn không ngờ, khi gã đang chuẩn bị chấp hành mệnh lệnh rút từng nhóm người về nước của quân bộ nước R thì Cố Viêm đã dẫn theo một đoàn đội tinh anh có mặt tại đây, hơn nữa, anh còn thực hiện tốt công tác chuẩn bị chiến đấu bao vây tiễu trừ gia tộc gã.

"Nước R, sinh hóa thực nghiệm, Dã Đại, hừ…" Cố Viêm híp lại hai mắt, nghiêng người dựa vào cửa cổ, khóe miệng ngậm một điếu thuốc đang cháy dở. Bên ngoài cửa sổ là sắc đỏ của vô số ánh đèn đêm rực rỡ.

Từ những tin tức tình báo thu thập được, Cố Viêm đã phán đoán, gia tộc Dã Đại không chỉ đại biểu cho một gia tộc lâu đời chuyên sản xuất cho nước R những lớp sĩ quan chỉ huy quân đội ưu tú mà nó còn là một tồn tại giống như BOF ở nước Z.

"Nếu kế hoạch hành động lần này của chúng ta thành công thì không thể nghi ngờ, nước R sẽ bị đả kích không nhỏ, nguyên khí đại thương." Hướng Đông toàn thân vũ trang, nằm ngửa trên giường đơn, hai tay đặt sau gáy, giày chiến màu đen tùy ý đặt ở mép giường, đạm mạc nói: "Căn cứ vào tin tức tình báo, Dã Đại là người toàn quyền phụ trách cơ sở nghiên cứu, thí nghiệm trên cơ thể người của nước R… Thật có chút chờ mong đêm nay!"

"Chờ mong?" Độc Phong cẩn thận lau chùi nòng súng, hừ cười: "Liêm Đao Quỷ, cậu là chờ mong biểu tình của Dã Đại khi tận mắt nhìn thấy căn cứ thực nghiệm của gã bị phá hủy chứ gì?"

"Viêm Hổ, hôm nay không gọi điện thoại cho ai đó sao?" Lăng Vân trêu chọc hỏi Cố Viêm. Ông tháo kính mắt xuống, tùy tay bỏ vào hộp đựng kính, lại nhu nhu hai mắt, đeo lên một đôi kính sát tròn quân dụng, tự giễu nói: "Haiz, lâu lắm không thực hiện nhiệm vụ, xương cốt lão hóa hết rồi!"

Cố Viêm lấy điện thoại ra nhìn rồi lại bỏ vào túi, thả tàn thuốc xuống đất, dùng chân đạp diệt, lạnh nhạt nói: "Hành động thôi!"

Tiểu đội nhận nhiệm vụ đột kích vào căn cứ quân sự đêm nay chỉ có bốn người. Nhưng bốn người này, mỗi thành viên đều là dạng tồn tại giống như tử thần, lấy một địch trăm cũng không ngoa.

Tiểu đội tham gia yểm trợ phía sau gồm mười người, thời gian hành động của bọn họ cũng lệch với nhóm Cố Viêm. Có thể nói, nếu tiểu đội của Cố Viêm là mũi đao nhọn rạch bụng dã thú thì bọn họ chính là nhóm đi sau phụ trách nhặt chiến lợi phẩm vận chuyển về xe.

Nhà chính của gia tộc Dã Đại nằm ở vùng ngoại thành thủ đô nước R, một biệt thự có diện tích phi thường lớn, phong cảnh tao nhã mà túc mục, bảo lưu vẻ đẹp kiến trúc truyền thống của quý tộc cổ xưa. Ở một góc khuất sâu bên trong khuôn viên biệt thự có một võ quán lớn, tuy nhiên nơi này vốn là cấm địa, trừ bỏ gia chủ và thiếu chủ, hoặc thuộc hạ được họ dẫn vào, những người khác không được phép bước chân vào nửa bước.

Trong đêm đen, Cố Viêm như một đầu liệp báo bộc phát, chỉ chớp mắt đã giải quyết xong hai cameras theo dõi, sau đó nhanh chóng ẩn thân trên vách tường, con ngươi sắc bén cảnh giác mà quan sát bốn phía. Đột nhiên, thân hình anh mãnh liệt nằm úp sấp, lăn vào bên trong khuôn viên biệt thự, thấp giọng nói vào tai nghe: "Số 1 đã tiến vào!"

Dứt lời, Cố Viêm liền như gió lốc mà xông thẳng vào bên trong.

"Số 2 đã tiến vào!"

"Số 3 đã tiến vào!"

Hướng Đông và Độc Phong cũng lần lượt tiến vào, còn Lăng Vân thì ngồi trong một chiếc xe việt dã màu đen. Mười ngón tay ông múa trên bàn phím, không ngừng quan sát điều chỉnh cảnh vật xung quanh ba người, cẩn thận loại trừ mọi nguy hiểm.

Toàn bộ quá trình chiến đấu của tiểu đội Cố Viêm đều được truyền qua vệ tinh chuyển đến căn cứ bộ chỉ huy Lầu hai của BOF.

"Viêm Hổ, quẹo trái!" Một tay Lăng Vân lôi kéo hình chiếu lập thể, tay còn lại thì điên cuồng gõ bàn phím. Bất đồng với tiếng gõ bùm bùm gấp gáp vang lên trong xe, biểu tình trên mặt Lăng Vân vô cùng trấn định, ông liên tục phát ra tin tức, hình ảnh, cảnh báo nguy hiểm trợ giúp cho đồng đội, "Độc Phong, phương hướng điểm 3 có hai tên địch. Liêm Đao Quỷ, 100m nữa quẹo phải, tới địa điểm trên làm tốt công tác che dấu!"

"Đã biết!"

"Đã biết!"

"Vệ Quốc, nếu tôi nhớ không lầm thì đã rất nhiều năm rồi, Rắn Hổ Mang không còn nhận nhiệm vụ xuất hiện trên chiến trường nữa." Triển Viễn Kiếm nhìn hình ảnh Lăng Vân khống chế máy tính xuất hiện trên một góc màn hình lớn, nhấp một ngụm trà, đôi mắt híp lại, đầy tinh quang, cười nói: "Nói đi! Hôm nay cậu mời tôi đến đây chắc không phải chỉ để xem trận chiến này với cậu chứ?"

Lúc này, trong phòng chỉ huy của Lầu hai chỉ có hai người.

Trong lòng Cố Vệ Quốc lộp bộp một chút, tuy rằng ông đã chuẩn bị tâm lý rất lâu đối với những lời sắp nói, nhưng khi đứng trước mặt thầy huấn luyện viên của mình, người biết được sự tồn tại của BOF, một trong những nhân vật cấp cao có quyền quyết định phương hướng hành động của quân bộ – Triển Viễn Kiếm, ông vẫn cảm thấy thật khó mở miệng.

Những lời này… biết phải nói thế nào đây? Người khác không biết thân phận thật của Triển Viễn Kiếm, nhưng Cố Vệ Quốc ông thì rõ đến không thể rõ ràng hơn. Hiện tại, ông bố khốn khổ này phải thay thằng

nhóc nhà mình đòi vợ, đối tượng lại là bảo bối của huấn luyện viên…. Thực con mẹ nó, cái này có khác quái gì động thủ trên đầu thái tuế đâu hả trời?

Cố Vệ Quốc giật giật hầu kết, hơi bị ngần ngừ, một cỗ hỏa khí lại ứa ra, trong lòng tiếp tục mắng to thằng con lớn nhà mình vô số lần. Cuối cùng, ông mạnh mẽ đứng dậy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc rót thêm trà cho Triển Viễn Kiếm, cắn chặt răng, mãnh liệt đánh cái chào theo nghi thức quân đội, trịnh trọng nói: "Thủ trưởng, tôi xin phép nói cho ngài nghe một chuyện, trước tiên… xin ngài đừng quá tức giận, cũng đừng về nhà mang cậu nhóc tiểu Viễn kia trút giận a! Chuyện này… tất cả đều do thằng con hỗn đản nhà tôi, là tại nó gây chuyện. Nếu ngài muốn trút giận, xin hãy chờ Cố Viêm trở về rồi ngài muốn đập nó như thế nào thì đập thế ấy, đừng giận cậu nhóc kia mà tội nghiệp!"

Triển Viễn Kiếm nhíu mày, đem ly trà đặt lên bàn, nhìn Cố Vệ Quốc, nói: "Cậu vốn rõ ràng tính tình của tôi, nói tôi nghe xem có chuyện gì xảy ra đã."

Cố Vệ Quốc hít một hơi thật sâu, nói lớn: "Thủ trưởng, tôi là muốn giúp con trai hỏi xin một cháu ngoại của ngài!"

"…"

"Tiểu Viễn? Tiểu Viễn?" Đường Niệm vươn tay quơ quơ trước mặt Đường Viễn, cau mày nói: "Em làm sao vậy?"

Đường Viễn ngốc lăng, ánh mắt đình trệ, hai tay hơi hơi phát run, cau mày nói: "Không biết xảy ra chuyện gì, ngày hôm nay… anh luôn luôn cảm thấy tim đập rất nhanh!"

"Tim đập nhanh?" Văn Suất vừa đi vừa ngáp, rót một cốc nước, thuận miệng hỏi: "Có phải do gần đây quá mệt mỏi không?"

Đường Viễn không nói chuyện, mắt nhìn chằm chằm di động. Hắn biết đêm nay Cố Viêm sẽ không gọi điện thoại, bởi vì trong lúc nói chuyện hôm qua, Cố Viêm đã thông báo cho hắn biết đêm nay có hành động lớn.

"Tiểu Viễn! Hôm nay em và Đường Niệm về sớm nghỉ ngơi đi!" Văn Suất nhìn đồng hồ, nói: "Ảnh chụp, áp-phích và phim ngắn của mấy đứa đều đang tiến hành chỉnh sửa. Cố Thiếu Cảnh cũng chỉ còn ca khúc Huyền Dạ chưa tập thôi, với lại MV của bài hát này… ân, thời gian cũng còn nhiều. Như vậy đi, hai người cứ về nghỉ trước."

Đường Viễn cười cười, "Ừ" một tiếng, lại rõ ràng có chút không yên lòng, loại cảm giác tim đập nhanh quỷ dị này đã duy trì cả ngày nay, thật sự làm Đường Viễn rất không thoải mái. Đúng lúc này, một số máy lạ hiện lên trên màn hình điện thoại của Đường Viễn.

Đường Viễn nhíu nhíu mày, cầm di động lên, "Này?"

"Đường Viễn, tôi là Lãnh Đông! Cậu ——" Cố Thiếu Cảnh không đợi chị gái nói xong, chộp lấy điện thoại, oa oa nói lớn: "Gấu mập, hiện tại cậu tuyệt đối không được về nhà! Không không không…. Ngàn vạn lần không được về nhà trong thời gian này! Ông ngoại cậu đã biết chuyện của cậu và anh trai tôi rồi, tức nổ phổi luôn á…"

Cố Thiếu Cảnh hô rất lớn, âm thanh từ loa ong ong truyền ra, cả Đường Niệm và Văn Suất đứng gần đó cũng nghe rõ mồn một. Ba người liền có vẻ mặt như vừa ăn phải vài con ruồi chết.

"Ông ngoại anh nổi giận ư?" Đường Niệm đứng bật dậy, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Đúng vậy! Bố em vừa về đến nhà, kể chuyện cho mẹ em nghe xong thì bắt đầu mắng anh trai em như tát nước ấy. Em nghe rõ ràng mà! Bố em nói, thủ trưởng Triển Viễn Kiếm biết chuyện đã tức gần nổ phổi, dựng hết râu lên rồi! Cậu nghe tôi nói này Gấu mập, —— uy? Uy uy uy! Gấu mập? Gấu mập? Đệch! Chị, điện thoại bị ngắt rồi…"

"Anh về trước một chuyến!" Đường Viễn vội nói với Đường Niệm, vớ lấy chìa khóa xe lao thẳng ra ngoài.

"Ai, tiểu Viễn?" Đường Niệm đuổi theo ra ngoài cửa, hô: "Em đi chậm thôi, đi đường cẩn thận đấy! Anh đến ngay, ngàn vạn lần đừng chọc giận ông ngoại nữa nha!"

Hoàn toàn không biết tình huống đang xảy ra ở nhà, Cố Viêm tập trung tinh thần quan sát tình huống chung quanh. Anh nhanh chóng làm vài cái thủ thế, Hướng Đông và Độc Phong như quỷ mị nhanh chóng tiến vào bên trong võ quán.

"Phốc, phốc" vài tiếng, binh lính canh giữ bên trong võ quán liên tục đổ gục xuống, thiết bị báo động cũng không kịp ấn, trên cổ mỗi người đều có một vết đao bằng đầu ngón tay, máu tươi nhanh chóng nhiễm đỏ sàn nhà.

"Rắn Hổ Mang, nhanh! Xâm nhập chương trình xong chưa? Mở cửa thang máy!" Cố Viêm đứng trước một cái cửa sắt lớn, ba người chỉ đợi vài giây, "Đinh ——" một tiếng, cửa sắt mở rộng ra.

"Viêm Hổ, ba người chỉ có khoảng 15 phút, tiểu đội thứ hai đã hành động, điểm truyền tống sẽ hiện lên trên màn hình… hoàn tất!" Trên trán Lăng Vân đã có một tầng mồ hôi mỏng, ngón tay vừa trượt, bên trong thùng xe lập tức phủ kín các bản đồ lập thể.

70. Chương 70: Toàn Lực Bao Vây Tiễu Trừ (nhị)

Cố Viêm lấy ra một gói thịt bò khô từ túi hành quân giắt trên thắt lưng, há mồm cắn một ngụm, lại hướng sang phía đối diện, vẫy vẫy tay với Hướng Đông.

"…" Hướng Đông khó có khi trợn trắng mắt, lập tức đánh cái thủ thế không ăn.

Khóe môi Cố Viêm câu lên, vươn ra ngón cái, hơi có chút đắc ý chỉ chỉ vào vòng Tuyết Lang trên cổ, ý tứ là, Đường Viễn và em cùng đi mua thịt bò này đấy.

Hướng Đông: "…"

Độc Phong bán ngồi xổm phía trước quan sát tình hình, rút trở về cho đến khi chạm đến lưng Cố Viêm. Cái mũi hít hít, anh không nói hai lời liền vươn tay giật luôn gói thịt bò khô trên tay Cố Viêm, thả hết vào miệng, nhìn đồng hồ, thấp giọng nói: "Còn có 10 phút… Ai? Món này không giống đồ ăn trong căn cứ! Viêm Hổ, cậu đào ở chỗ nào ra vậy?"

Cố Viêm trợn mắt nhìn cái tay trống không, quay lại nhìn Độc Phong đang tựa lưng vào người mình, đứng dậy, hung hăng đá thẳng vào mông Độc Phong một phát, hai thanh mã tấu soát một cái quay quay trên tay, lạnh nhạt nói: "Tất cả hành động! Bắt đầu bao vây tiễu trừ!"

Độc Phong: "!" (ngã chổng vó, lồm cồm bò dậy, ???)

Lăng Vân: "?"

Hướng Đông: "…"

Cố Viêm vốn chờ đợi trận chiến trong căn cứ thí nghiệm của nước R từ rất lâu, trong khi Dã Đại còn đang vội vàng triệu tập gián điệp ẩn núp ở nước Z trở về, anh đã phát động bao vây tiễu trừ. Tối hôm nay, những đại biểu của BOF qua các thời kì đã hợp lại thành một tiểu đội cực mạnh, cơ hồ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi; tiểu đội ác ma này đi đến đâu, nơi đó lập tức trở thành địa ngục, máu lan tràn khắp nơi, không một ai có thể sống sót.

Dã Đại luôn luôn tự tin về sự an toàn của khu thí nghiệm bí mật dưới lòng đất. Sở dĩ gã cực độ yên tâm đến vậy là vì gia tộc gã có một lực lượng bảo vệ đông đảo và sở hữu thiết nhiều bị hiện đại, hơn nữa, cách biệt thự không xa là điểm đóng quân của khá nhiều binh chủng. Chính vì vậy, khi nhận được tin căn cứ bị ám công, lửa giận của gã bốc lên ngùn ngụt, vô pháp diễn tả thành lời.

"Nhanh! Nhanh! Truyền mệnh lệnh, xuất động quân đoàn lục quân số 23! Gần đây còn có pháo binh, điều vài cái về ngay cho tôi! Phải nhanh! Bọn khốn khiếp kia! Tao sẽ cho chúng mày chôn thây ngay tại đây! Chết tiệt!" Dã Đại khàn cả giọng mà gào rống, quả thực là lửa giận công tâm, trên đường đuổi trở về gọi

điện thoại không ngừng, phút cuối cùng còn liên lạc với Hạo Dương, quát vào micro: "Trở về gia tộc ngay cho tao! Chuẩn bị chỉ huy pháo binh, tiến hành tác chiến trên mặt đất!"

"Chết tiệt!" Độc Phong lăn một vòng tại chỗ, trở mình đến sau một bức tường trắng. Anh hung hăng ói ra một ngụm nước miếng, vai trái khoác súng máy, tay phải nhanh chóng xả một mảnh vải bố tiêu độc, cấp tốc quấn chặt miệng vết thương trên tay trái, gầm nhẹ vào tai nghe: "Rốt cuộc lão rùa rụt cổ Dã Đại kia đã xếp vào đây bao nhiêu binh thế hả?" Vừa nói, anh vừa liên tục tay bóp cò súng, một nhân viên nghiên cứu đang ngồi chồm hổm trên lập tức gục xuống, máu loang đỏ trên mặt đất. Cùng lực lượng vũ trang quân địch bùm bùm chéo chéo một hồi, Độc Phong lại hô vào tai nghe: "Viêm Hổ, còn 5 phút nữa!"

Cố Viêm chạy trốn như gió, chướng ngại vật ở trước mặt anh cơ hồ là vô hình, súng laser trên tay càng bưu hãn. Anh cần phải tìm được phòng điều khiển và tư liệu của khu thí nghiệm hóa sinh này để tiến hành phá hủy tất cả.

"Độc Phong! Phía đông giao cho anh, tôi đi phía tây giúp Viêm Hổ dẹp đường!" Hướng Đông hét lớn một tiếng, chạy theo hình chữ Z, vòng vèo lao về cửa phía tây. Hiện tại, bên trong phòng thí nghiệm trung ương đã loạn thành một đống, giấy tờ, ổ đĩa, máy móc vỡ vụn, nằm la liệt trên sàn nhà.

Hai tay của Lăng Vân liên tục lướt nhanh trên bàn phím để lại những đạo tàn ảnh, cấu trúc lập thể của từng vị trí trong khu thí nghiệm liên tục xuất hiện rồi biến mất. Cuối cùng, Lăng Vân quệt mồ hôi trên trán, đem lộ tuyến tốt nhất truyền cho Cố Viêm, trầm giọng nói: "Viêm Hổ, phòng điều khiển và tư liệu còn ở mãi bên trong, mà phòng tuyến lực lượng vũ trang tận cùng lại toàn là tinh anh. Bất quá, tôi đã xâm nhập thành công vào mạng thông tin của quân địch, có thể chế tạo tín hiệu che dấu giúp cậu, nhanh! Bây giờ là cơ hội duy nhất!"

Cố Viêm đang đứng đối diện với một bức tường thép cao sừng sững, đeo kính râm hộ mắt, từ bao hành quân lấy ra đạn đặc chế. Một tiếng "Phanh" bạo vang, toàn bộ bức tường cao lớn nứt nẻ như mạng nhện, ở trung tâm, những mảnh sắt bén nhọn ầm ầm rơi xuống, bụi bay mù mịt. Trong lòng đất, chuông cảnh báo lập tức đỏ lòe, những âm thanh điên cuồng kéo dài vang vọng khắp tòa nhà.

"Nhanh! Còn 3 phút nữa!" Mồ hôi theo thái dương chảy dọc xuống dưới, Lăng Vân đã cảm giác được tiếng oanh oanh của xe tăng, xe thiết giáp lăn trên mặt đường quốc lộ, hơn phân nửa là gã Dã Đại kia cùng quân tiếp viện sắp về tới nơi, "Quẹo trái, cẩn thận ——!"

Tại thời điểm quẹo cua, Cố Viêm dựa vào trực giác nghiêng người, cơ thể anh lăn tròn trên mặt đất hầu như cùng lúc với tiếng hô cẩn thận của Lăng Vân, dựa vào tốc độ quán tính mà di chuyển đến phía trước. Anh cấp tốc lấy ra súng lục giảm thanh trên thắt lưng, "Bang bang bang" vài tiếng, ba gã cảnh vệ tuần tra trợn mắt, "Khặc khặc" hai tiếng, ngã xuống đất mất mạng.

"Tốt! Quẹo phải năm mươi thước, tôi đã mở cửa thang máy, nó sẽ tự động đưa cậu đến phòng điều khiển và tư liệu, tốc độ!" Vào thời khắc này, Lăng Vân không nhịn được mà nghĩ muốn huýt sáo một cái, những cảm xúc chiến đấu vốn yên lặng rất lâu trong trái tim ông chợt sôi trào, bùng nổ mãnh liệt. Ông cảm thấy cơ thể thật sung mãn, giống như được trở lại những năm tháng tuổi trẻ hào hùng, xung phong giết địch năm nào.

Hiện tại, Hướng Đông và Độc Phong đang phụ trách đánh lạc hướng, hấp dẫn quân địch. Hỏa lực của hai người vẫn hung mãnh như cũ, năng lực tác chiến bưu hãn của họ khiến đám cảnh vệ trong khu nghiên cứu lấy làm sợ hãi. Động tác của Cố Viêm cũng vô cùng lưu loát, chưa đầy 30 giây, anh đã vọt ra từ thang máy đến phòng điều khiển. Khi anh phá hỏng các máy chủ và thiết bị điện tử khống chế cửa, thang máy, camera,... thì giọng nữ tích hợp trong chuông cảnh báo liên tục vang lên. Các thiết bị điện tử hoàn toàn tê liệt, khu thí nghiệm dưới lòng đất nhanh chóng lâm vào cảnh hỗn loạn.

"Lui lại!" Cố Viêm đối với tai nghe hét lớn một tiếng. Ba người điên cuồng hướng lộ tuyến đặt trước lao đi. Đúng lúc này, Dã Đại cũng đã thống lĩnh quân đoàn 23 hỏa tốc chạy tới.

"Bắn, đánh cho ta! Bắt sống! Không được để tên nào chạy thoát!" Dã Đại đá văng cửa xe, biểu tình vô cùng dữ tợn, khu thí nghiệm tồn tại cả trăm năm, niềm tự hào của gia tộc gã đã bị hủy hoại trong chốc lát. Lửa giận ngập trời của Dã Đại cũng khơi dậy chiến ý quyết tử của những binh lính thuộc quân đoàn 23.

Đám lính không rên một tiếng, căn cứ vào hiệu lệnh chỉ huy mà nhanh chóng tiến xuống dưới nền đất một cách có thứ tự. Hạo Dương cũng đã thay quân phục, pháo binh đứng nghiêm chỉnh trên mặt đất đợi lệnh. Lúc này, hai đường lui của nhóm Cố Viêm đã hoàn toàn bị chặn đứng.

Dã Đại cũng không thể ngờ rằng, cái đám tấn công căn cứ sinh hóa thí nghiệm của gã đêm nay chỉ có bốn người. Gã đoán được đây là tác phẩm của BOF, nhưng tuyệt đối không thể nghĩ ra, người cầm đầu trận tấn công này là kẻ đã giao chiến với gã cả năm vừa rồi, Cố Viêm.

Trong lòng đất, tiếng súng đạn giao chiến giữa hai bên càng lúc càng lớn.

Lăng Vân dựa theo kế hoạch chuẩn bị ban đầu, nhanh chóng điều chỉnh lại lộ tuyến rút lui. "Viêm Hổ, Độc Phong, Liêm Đao Quỷ, toàn bộ bom mini đã tiến vào thời kì phát nổ. Trong vòng 5 phút nữa, ba người phải rút lên đến mặt đất! Đây là lộ tuyến rút lui mới điều chỉnh! Dã Đại đã điều một quân đoàn đến đây. Quân địch còn có trợ giúp của pháo binh, các cậu hãy cẩn thận! Mười phút nữa, hai xe tăng cũng sẽ tới nơi!"

Độc Phong cười lạnh, "Một quân đoàn? Con rùa rụt cổ Dã Đại kia cũng để mắt tiếp đón chúng ta ghê! Ai? Liêm Đao Quỷ, cái đồ chơi kia dùng được không?"

"Đương nhiên!" Hướng Đông và Độc Phong phân biệt đứng hai bên trái, phải của Cố Viêm. Hướng Đông mỉm cười chỉa chỉa vào đầu mình, nói: " Đám đồ chơi kia đều là bom thông minh, hẹn giờ nổ theo thứ tự hết rồi, lại không ít, một nửa do Viêm Hổ mang đến đấy! Lão rùa rụt cổ này cứ chờ nhặt xác cả quân đoàn đi thôi, ha ha ha…"

Quân đoàn lục quân số 23 là một đơn vị chiến đấu nổi danh của nước R, nằm dưới trướng của Dã Đại, có tốc độ xuất binh cùng hỏa lực cường hãn nổi tiếng, không thể khinh thường.

Sau khi đội trưởng Đằng Sơn chỉ huy tiểu đội hai mươi người tiến vào dưới nền đất, thông qua hình ảnh truyền tới từ thiết bị thông tin, gã liền phán định thế cục rất nhanh, "Tướng quân, tôi đề nghị không nên đem toàn bộ người của quân đoàn 23 xuống dưới mặt đất. Ngài xem…. đây rõ ràng là có vết tích… thủ pháp giết người của đối phương rất cao tay, có thể phán đoán sơ bộ, đây là một tiểu đội đột kích cực mạnh, có khoảng 10 người. Mục tiêu của bọn chúng cũng rất rõ ràng, không hề ham chiến mà là phá hủy các máy chủ chứa dữ liệu và các thiết bị điều khiển. Như vậy, bọn chúng nhất định có biện pháp chặn đứng binh lính trợ giúp của chúng ta và có lộ tuyến rút lui."

Đằng Sơn dừng một chút, tầm mắt đột nhiên dừng lại ở một hình ảnh, một vật kim loại hình trứng đang nằm trên một xác chết trong góc tường, nhíu mày, lên tiếng nói: "Đây là cái gì…. Không đúng!" Đột nhiên, sắc mặt gã đại biến, điên cuồng quát vào tai nghe: "Lui lại! Nhanh! Toàn bộ lui lại! Địch nhân sử dụng bom mini!"

Dã Đại vừa thấy hình ảnh đang chấn động không ngừng, mặt liền tái lại. Gã đạp lật cái bàn trước mặt, quát: "Vây công cho ta! Toàn bộ nhân viên còn lại ở đây đợi lệnh! Bọn chúng dám lên mặt đất, bắn tan xác hết cho ta! Hai xe tăng đã đến chưa? Để Hạo Dương đi chỉ huy!"

"Chậc chậc, có chút danh tiếng!" Độc Phong xông lên trước nhất, trừ Cố Viêm, anh và Hướng Đông đều bị thương ít nhiều, may mắn là không nghiêm trọng lắm. Cố Viêm đi sau cùng, Hướng Đông kẹp giữa hai người.

"Viêm Hổ! Như thế này, tôi lên trước, cậu đi giữa, Liêm Đao Quỷ đi cuối cùng!" Độc Phong đào đống đất bụi bặm bới ra một cửa thông hơi, cẩn thận đưa một thấu kính ra khỏi khe hở, quan sát một lát, anh thấp giọng nói vào tai nghe: "Rắn Hổ Mang, tôi muốn biết vị trí cụ thể của từng xe tăng địch!"

"Không được! Tôi đang bị truy phản lại, ấn theo kết quả tính toán trước đó thì nơi này là an toàn nhất!" Lăng Vân nói xong, cấp tốc chuyển mình từ ghế sau về vị trí lái xe, vặn chìa khóa, mãnh liệt đạp ga, "Hai mươi phút nữa tôi sẽ có mặt ở địa điểm dự định cuối cùng. Các cậu cần cướp đoạt một xe của đối phương!"

Cố Viêm nhìn đồng hồ, hạ chỉ lệnh: "Độc Phong, lên!"

Ngay khi Độc Phong chấp hành mệnh lệnh nhảy vọt lên mặt đất, Cố Viêm đột nhiên dùng sức đẩy Hướng Đông đi ra ngoài, quát: "Nhanh! Chạy!"

"Tiểu Viêm, em…!" Hướng Đông vừa vội vừa giận, bởi vì tất cả mọi người đều biết, trong chiến trường, đội viên ở vị trí bọc hậu cho toàn đội là nguy hiểm nhất. Nhưng thời khắc này, anh cũng không kịp tự hỏi điều gì, chỉ biết cả người quay cuồng lăn mấy vòng trên mặt đất vài cái, cấp tốc đứng dậy, cùng Độc Phong cẩn thận chú ý bốn phương tám hướng, sau đó điên cuồng dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn ra ngoài.

"A, muốn chạy?" Hạo Dương cảm thấy thực may mắn khi mình từng có nhiệm vụ diễn tập quân sự bằng xe tăng ở vùng ngoại ô, mà khoảng cách giữa địa điểm tác chiến đó với nơi này phi thường gần, đèn pha rực sáng trong đêm, cười lạnh: "Phía dưới vẫn còn một tên… Chuẩn bị! 3,2,1 —— bắn!"

"Oanh ——" một tiếng nổ vang lên, Độc Phong và Hướng Đông bị sức ép và hơi nóng đẩy bật về phía trước.

Trong ngực Hướng Đông liền nhuộm đầy máu tươi, anh mãnh liệt ho khan vài tiếng, hai mắt đỏ đậm nhìn về phía cửa thông gió, nắm lấy súng, điên cuồng quát to: "Tiểu Viêm!"

Trong lòng Độc Phong lộp bộp một chút, môi há há, vội vàng giữ chặt Hướng Đông đang muốn lao trở lại, cả giận nói: "Cậu định làm gì? Chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ!"

"Biến!" Hướng Đông quay đầu lại tung cho Độc Phong một quyền, điên cuồng quát: "Con mẹ nó, cậu bỏ tay ra! Nếu tiểu Viêm gặp chuyện gì không may, Sói con sẽ nổi điên mất!"

"Cố Viêm!" Đường Viễn mãnh liệt bừng tỉnh, sắc mặt trắng bệch ngồi ở trên giường, há mồm hít từng ngụm khí, tim đập nhanh đến lợi hại.

Đèn bàn trong phòng ngủ Triển Viễn Kiếm vẫn bật sáng, bà ngoại của Đường Viễn đang tận tình khuyên nhủ ông lão cứng đầu nhà mình: "Ông thật là, rốt cuộc là tức giận cái gì a? Già cả rồi, chuyện của mấy đứa trẻ ông đừng có nhúng đầu vào! Cùng lắm thì đợi thằng nhóc nhà Cố Vệ Quốc trở về, ông muốn đánh nó thế nào thì đánh! Tiểu Viễn là cháu ngoại của ông, là bảo bối được cưng chiều từ nhỏ đến lớn, ông nói ông…"

71. Chương 71: Sinh Tử Một Đường (nhất)

"… Ai, chị không cần đến đây đâu! Em cũng không biết phải nói chuyện này thế nào… còn đang hồ đồ đây! Nhưng nghe khẩu khí của anh Niệm thì… hình như Gấu mập thực sự có chút tài năng… Chị cứ ngủ tiếp đi, không cần lo lắng, có em ở đây mà!" Cố Thiếu Cảnh cúp điện thoại, bụng chứa đầy nghi vấn. Hiện tại, chưa nói đến chuyện Đường Viễn đang muốn làm cái gì, chỉ riêng vấn đề cậu ta làm thế nào để xâm nhập Lầu một lúc nửa đêm đã rất là khó hiểu rồi? A a a, thật sự là gặp quỷ mà!

Cố Thiếu Cảnh biết rất rõ BOF có hàng rào bảo vệ nghiêm mật như thế nào. Nếu ngoại nhân muốn xông vào, trừ phi hiểu rất rõ địa hình cùng các bẫy rập phòng hộ trong căn cứ, nếu không, chỉ riêng hệ thống ra đa hồng ngoại, laser phòng thủ cũng có thể đem người giết chết.

Khác với sự rối rắm của Cố Thiếu Cảnh, sau khi cúp điện thoại, Cố Lãnh Đông liền ngả người xuống gối, nhắm mắt lại muốn ngủ tiếp. Em trai của cô còn ù ù cạc cạc không hiểu chuyện gì đang diễn ra, chứ cô thì rất rõ ràng. Lần trước, khi Cố Lãnh Đông nhận nhiệm vụ trợ giúp tiểu đội chiến đấu cùng Stephen, thông qua kính ngắm bắn, cô đã chính mắt trông thấy bản lĩnh của Đường Viễn, đây tuyệt đối là một tay già đời có kinh nghiệm thực chiến cực kì phong phú.

"Chậc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây?" Cố Lãnh Đông trở mình mấy cái, mãnh liệt bật dậy, xoa xoa trán, nhìn đồng hồ báo thức, cau mày nói: "Sao tự nhiên mình mất ngủ vầy nè…. Không biết hiện tại anh cả thế nào rồi?"

Căn cứ Lầu một của BOF, Cố Thiếu Cảnh để trần thân trên, từ trên xe nhảy xuống, vội vội vàng vàng vọt tới chỗ ở trước kia của Tuyết Lang, đẩy cửa ra, câu nói đầu tiên chính là, "Gấu mập, cậu điên rồi à?"

Đường Viễn không nói câu nào. Mèo Mun ngồi xổm trên bàn, chăm chú nhìn chủ nhân đang thuần thục lắp ráp vũ khí cùng các loại trang bị.

Cố Thiếu Cảnh trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, qua hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, lẩm bẩm nói: "Gấu mập, cậu, cậu,…" Sao thủ pháp của cậu lại giống Tuyết Lang như tạc vậy?

Tuyết Lang có mặt trong rất nhiều video hướng dẫn, thậm chí, thủ pháp lắp ráp, tháo dỡ các loại súng ống của hắn còn được BOF coi là kiểu mẫu và dùng trong giảng dạy. Từ bé, trừ bỏ thời gian huấn luyện phải nghiêm túc quan sát từng băng hình rồi làm theo, đến thời gian nghỉ ngơi Cố Thiếu Cảnh cũng thường thấy anh trai mình nhìn chằm chằm những cái video đó mà ngẩn người cả buổi. Chính vì vậy, cậu đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn mấy thao tác này của Tuyết Lang.

"Chìa khóa xe đâu?" Đường Viễn không nhìn Cố Thiếu Cảnh, âm thanh nặng nề tự nhiên mà lộ ra một cỗ uy áp làm người ta không khỏi có ảo giác tuyệt đối phục tùng.

"A? Chìa khóa ở trên xe a…" Cố Thiếu Cảnh theo bản năng mà chỉ chỉ bên ngoài, cả người chợt giật mình sửng sốt, rốt cục kịp phản ứng, cả kinh nói: "Cậu muốn đi đến nước R sao? Tìm anh trai tôi?"

Đường Viễn liếc Cố Thiếu Cảnh một cái, ý tứ không cần nói cũng biết.

"Không được!" Cố Thiếu Cảnh nói chắc như đinh đóng cột.

Mèo Mun trực tiếp nhảy thẳng từ trên bàn xuống người Đường Viễn. Nó nhanh chóng rúc vào trong quần áo, đầu hướng lên trên củng củng, sau đó thò đầu ra từ cổ áo liếc Cố Thiếu Cảnh. Đường Viễn không lưu ý đến nó, khoác bao hành quân lên lưng, xoay người bước đi.

"Chậc!" Cố Thiếu Cảnh nhíu mày, vươn tay ra định giữ Đường Viễn lại. Không ngờ, bàn tay cậu còn chưa kịp chạm vào người Đường Viễn đã bị một cỗ lực lượng đẩy ra. Hơn nữa, Cố Thiếu Cảnh vốn không hề chuẩn bị tâm lý đề phòng Đường Viễn, cho nên cậu hoàn toàn không kịp làm ra phản ứng nào, chỉ có thể mở to mắt nhìn cơ thể mình bị ép dính vào tường.

Đường Viễn hoạt động cổ tay, đạm mạc nói: "Tránh ra!"

Biểu tình khiếp sợ khó có thể che lấp, Cố Thiếu Cảnh run run chỉ vào người Đường Viễn, lắp ba lắp bắp nói: "Cậu, cậu,…"

"Miêu ngao ~" một tiếng, mèo Mun vươn móng vuốt, thị uy mà hướng Cố Thiếu Cảnh quơ quơ, ý là, thấy chủ nhân của ta giỏi chưa? Xúc động đến đực mặt ra rồi hả?

Cố Thiếu Cảnh: "…"

Đường Viễn nhíu nhíu mày, thuận tay cởi chiếc áo khoác trên người, ném qua, lạnh nhạt nói: "Mặc vào. Chạy về đi. Hướng Đông huấn luyện cậu rất không hợp cách."

Cố Thiếu Cảnh: "!"

"Gấu mập, cậu nghe tôi nói đã —— "

"Tiểu Cảnh, Dã Đại không phải là quả hồng mềm dễ bóp. Tôi biết anh trai cậu đã dẫn cả Lăng Vân, Độc Phong và Hướng Đông đi rồi." Đường Viễn đứng ở cửa, đánh gãy lời nói của Cố Thiếu Cảnh.

Trầm mặc một hồi, hắn hơi nghiêng đầu tiến đến gần Cố Thiếu Cảnh, đưa tay nắm cằm cậu, nhìn thẳng vào mắt, gương mặt tràn đầy lãnh tĩnh và thành thục: "Nhưng anh cậu phải đối mặt với hang ổ của Dã Đại. Cậu có biết tiểu đội của Cố Viêm sẽ phải đối mặt với bao nhiêu người không? Tôi không thể ngồi một chỗ mà chờ tin tức được. Bởi vì đối với tôi, không chỉ riêng anh trai cậu, Đông, chú Vân, còn có Độc Phong, mỗi người đều là tồn tại vô cùng quan trọng. Tôi đã mất đi một người anh em, lần này có tôi ở đây, ai cũng không thể chết!"

Dừng một chút, Đường Viễn mỉm cười, kéo khóa lên hết cổ, đạm mạc nói: "Cho dù có ai đó trong bọn họ chết trận, tôi cũng phải đi nhặt xác đem về!"

Cả người Cố Thiếu Cảnh đều ngốc trệ, tựa vào trên tường, hoàn toàn không có cách nào phản ứng. Thẳng đến khi người trước mắt xoay lưng bước ra ngoài, biến mất trong bóng đêm, cậu mới như lửa đốt mông, cuống quýt lấy điện thoại ra, còn chưa kịp mở miệng nói tiếng nào, thanh âm của Cố Lãnh Đông từ đầu bên kia đã truyền đến: "Chị biết Đường Viễn phải đi con đường kia… đã ở bên cạnh chờ cậu ấy rồi. Nếu muốn đi theo thì em có nửa tiếng để đuổi theo xe. Chị đã đem trang bị theo rồi…"

"Đi đi đi… Ta sát!" Cố Thiếu Cảnh tùy tay mặc chiếc áo khoác Đường Viễn vừa ném cho, vừa chạy vừa lầm bầm: "Chẳng lẽ gần đây chị dâu lại cao thêm? Cư nhiên mình có thể miễn cưỡng mặc vừa áo khoác của ổng rồi…"

"Uỳnh ——", một tiếng ầm vang rung chuyển mặt đất, nơi vốn là cửa thông gió đã trở thành một hố đất hỗn độn cháy đen, những mảnh đá vỡ vụn bay tứ tán. Uy lực như vậy, chỉ cần là người, phỏng chừng không có khả năng sống sót.

Hướng Đông đứng tại chỗ, toàn thân nhịn không được phát run, đôi mắt đỏ ngầu.

Sắc mặt của Độc Phong càng ngày càng khó coi, bàn tay vốn đang lôi kéo Hướng Đông đột nhiên thu về. Anh đứng lên, tùy tay lau vết máu trên mặt, quát: "Con mẹ nó, chết thì chết đi, dù sao nhiệm vụ cũng hoàn thành rồi. Lăng Vân còn sống, đi! Đông! Mẹ nó, tôi không tin thằng nhóc Cố Viêm kia sẽ bị thứ đồ chơi này nổ chết!"

Mắt Hướng Đông lạnh như băng mà nhìn khói thuốc súng bốc lên trước ánh đèn pha của xe tăng, hai tay nắm chặt súng tự động, chậm rãi giơ lên. Anh hít sâu một hơi, hờ hững nói: "Chết đi!"

Dứt lời, khẩu súng giật một cái, chiếc đèn pha "Phanh" một tiếng và vỡ nát. Hạo Dương nhướng mày, khóe môi hơi hơi gợn lên, lạnh nhạt nói: "Giết!"

Tiểu đội trợ giúp đã xuất hiện, hai bên giao tranh kịch liệt, chiến hỏa dần lan tràn toàn bộ vùng ngoại ô. Đêm qua, Dã Đại đã khẩn cấp điều đến đây ba xe tăng, nhưng ngoại trừ mấy phát pháo đầu tiên báo hiệu sự xuất hiện của nó, thẳng đến tận hừng đông, người ta cũng không thấy mấy chiếc xe tăng đó bắn ra tràng pháo nào nữa.

Quân đoàn 23 đã tiến hành bao vây toàn diện vùng ngoại ô, tuy nhiên hiệu quả cũng không khả quan vì địa hình nơi này khá phức tạp do tiếp giáp nhiều đồi núi. Đối với nhóm quân nhân của BOF, hoàn cảnh này không thể nghi ngờ là chiến trường bọn họ quen thuộc nhất, các phân đội nhỏ phối hợp ăn ý với nhau, lần lượt lui lại.

Ba chiếc trực thăng màu đen dán dấu hiệu lính đánh thuê quốc tế sôi nổi tiếp nhận các nhân viên tác chiến của BOF, sau đó nhanh chóng rời đi trước mũi Dã Đại làm gã giận tái mặt.

"Tra cho ta! Tra rõ ràng cho ta!" Dã Đại điên tiết rống từng trận, quả thật là lửa giận đã bạo phát đến cực hạn.

Sau sự kiện căn cứ sinh hóa thực nghiệm bị đánh lén, quân đội nước R đã đưa Dã Đại ra trước tòa án quân sự và xử phạt nghiêm khắc, đồng thời cũng đề ra một chỉ thị khẩn cấp với nội dung chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với trạng thái chiến tranh. Tại các cửa khẩu, đầu mút giao thông quốc tế lần lượt xuất hiện các trạm gác và một số lượng lớn quân đội chính quy đóng giữ. Mà không rõ nội tình bên trong, người dân nước R lại ôm tâm tình xem náo nhiệt; cũng có thương gia nhân cơ hội đất nước đang bất ổn do đại chiến ngôn luận giữa các phe phái chính trị mà nâng giá hàng ào ào lên mức cao nhất trong lịch sử.

"Bố ơi, con muốn ăn cơm…" Một đứa trẻ năm tuổi trông mong mà nhìn bát cơm duy nhất trên bàn, nuốt nuốt nước miếng, cái mũi hít hít, ủy khuất mà lặp lại: "Bố ơi, con muốn ăn cơm cơ…"

"Sơn Bản, đây là phần dành cho chú. Con quên rồi sao, chú ấy đang bị bệnh mà!" Người mẹ trẻ hiền lành vuốt tóc con trai, hướng ông chồng đang lúng túng khó xử nháy mắt một cái, lại cúi đầu cười nói: "Lát nữa, mẹ mang Sơn Bản đi lấy những củ khoai tây thật mập mạp nhé, to như này này… Tối nay cho Sơn Bản ăn khoai tây nướng thỏa thích, được không nè?"

Cậu bé nhỏ bĩu môi, tựa hồ rất là nghiêm túc nghĩ nghĩ, cuối cùng nheo mắt lại, bổ nhào vào lòng mẹ, lớn tiếng nói: "Vâng ạ! Mẹ ơi, chú ấy đang bệnh, mình để dành cho chú ấy một củ khoai tây nướng thật là to nhé!"

Hai vợ chồng nhìn cậu con nhỏ đáng yêu mà mỉm cười. Sau đó, người vợ nhìn sang căn phòng cách vách, nhỏ giọng than: "Ai! Thật đáng thương, tuổi còn trẻ đến vậy mà gặp phải tai nạn giao thông! Khổ thân cậu ta quá, trẻ tuổi như vậy a… May mắn là cậu ta có mang theo thuốc trị thương. Haizz! Còn sống là tốt rồi, cái chân kia… hơn nửa là muốn tàn phế, còn đôi mắt nữa…"

"Chỉ có nói bậy!" Người chồng đang thái rau chợt dừng tay lại, nói: "Tôi xem rồi, thân thể cậu ta rất cường tráng, chắc chắc là năng lực khôi phục sẽ rất mạnh. Hơn nữa, em cũng không phải là không biết, cậu ta hẳn là có học qua về y. Đợi lát nữa cậu ta tỉnh lại ăn chút cơm, anh phải đi mượn xe đưa cậu ta đến bệnh viện lớn trong thành phố kiểm tra cẩn thận xem thế nào…"

"Ai, nhưng hình như cậu ta không muốn đến bệnh viện…"

"Chuyện xảy ra thế này rồi, sao lại tùy vào cậu ta có nguyện ý hay không…"

Cố Viêm nằm ở trên giường. Giờ phút này, gương mặt anh tuấn trắng bệch một mảnh, bị phủ kín bởi những vết thương lớn nhỏ. Mà đùi phải của anh thì quấn đầy băng vải, vết máu đỏ sậm điểm điểm trên bề mặt, nhìn có vẻ nghê người.

Anh kéo kéo khóe miệng, đại khái là muốn cười một cái, nhưng nhìn qua thì thấy so với khóc còn khó coi hơn. Cố Viêm vuốt vuốt vòng Tuyết Lang còn hoàn hảo trên cổ, gương mặt có điều buông lỏng. Bàn tay còn lại vẫn luôn vắt ngang che trên mắt. Cố Viêm còn muốn, sau khi trở về sẽ tặng cho gia đình này một số tiền lớn để tạ ơn mới tốt.

"Chính là chỗ này, điểm đỏ vẫn bất động từ ba giờ sáng đến giờ." Cố Lãnh Đông nhìn đăm đăm vào điểm đỏ nhỏ xíu nhấp nháy trên màn hình laptop.

Đây là bộ thiết bị truy tung chuyên dụng đối với máy định vị mini trên vòng cổ của Tuyết Lang. Trước kia, khi mèo Mun chuồn đến đại học A tìm Đường Viễn, Cố Viêm đã từng sử dụng nó một lần.

"Tiểu Cảnh, chị cứ cảm thấy rất bất an…" Cố Lãnh Đông vốn là một người rất lãnh tĩnh, giờ phút này, cô cũng không tránh khỏi có chút nóng lòng, cơ thể hơi phát run, đôi tay nắm chặt áo Cố Thiếu Cảnh, nhỏ giọng lặp đi lặp lại: "Anh ấy sẽ không có việc gì, sẽ không có việc gì đúng không? Trước đây anh ấy đã từng nói, chỉ cần vòng cổ Tuyết Lang kia không sao, anh ấy cũng không có chuyện gì, đúng không? Đúng không a?"

Cố Thiếu Cảnh mím môi, ôm chị gái mình thật chặt, một lần lại một lần mà gật đầu, "Đương nhiên, anh ấy làm sao có chuyện được! Một người vô địch đấy! Chị, cố ngủ một lát đi nào…"

Đường Viễn im lặng lái xe, chỉ có điều, nếu quan sát sẽ thấy hai tay đặt trên tay lái của hắn có chút phát run. Mèo Mun cuộn tròn trên ghế phó lái, lim dim ngủ, lỗ tai của nó ngẫu nhiên cũng run run một chút.

Nửa đêm tiến vào biên giới nước R, Đường Viễn không đi đường quốc lộ mà chuyên chọn những con đường nhỏ ngoằn ngoèo. Một đêm xóc nảy, không biết đã trải qua bao lâu, chiếc xe bám đầy bụi đất đột nhiên ngừng lại ở một địa phương tương đối bí mật.

"Hai người ở yên trong xe, đừng động!" Đường Viễn khẽ quát một tiếng, miệng giữ thiết bị truy tung, lại xoay người đến băng ghế sau xách khẩu súng laser nặng trịch đeo vào vai. Con ngươi của hắn sáng lên, tràn đầy âm u như mắt của dã thú.

Đường Viễn lăn một vòng tại chỗ, trở mình xuống xe, bàn tay gắt gao siết chặt mã tấu Chó điên, giống như gió mà hướng vị trí điểm đỏ vọt tới. Không ai biết, từ giây phút này, trái tim của hắn bắt đầu nhảy lên thật là nhanh, nỗi sợ hãi khôn cùng và hy vọng cả đời tựa như hai thanh đao nhọn treo phía trên trái tim, đồng thời lăng trì hắn theo mỗi nhịp đập.

Tiểu Viêm, anh đến đây!

72. Chương 72: Sinh Tử Một Đường (nhị)

Không được nhúc nhích." Tay Đường Viễn vung lên, mã tấu Chó điên lóe ra ánh sáng rét lạnh đặt lên cổ người đàn ông.

Bố của Sơn Bản có thể trạng cực kì cường tráng, ẩn trong cơ thể là dòng máu dũng sĩ tàn nhẫn đấu tranh của nước R. Giờ phút này, vì Đường Viễn đang đứng ở sau lưng nên ông không thấy rõ bộ dáng của đối phương, cũng không cảm thụ được sát ý, chỉ cho rằng đây chẳng qua là kẻ trộm vặt, liền muốn xoay người phản kháng.

"Tôi nói rồi, tôi không muốn lặp lại lần thứ hai." Trên mặt Đường Viễn không có biểu tình gì, hắn lạnh lùng đưa mã tấu nhích sang một chút, trên cổ người đàn ông phía trước lập tức xuất hiện một đạo vết thương, không sâu, nhưng máu đỏ tươi chảy ra lại có chút chói mắt.

Kỳ thật, sau khi quan sát cẩn thận nãy giờ, Đường Viễn đã xác định người đàn ông này không phải là nhân viên quân đội của nước R. Sát ý nháy mắt liền giảm bớt, hắn hạ giọng: "Đi, đến phòng ngủ!"

Người đàn ông hít một ngụm khí lạnh, đây là lần đầu tiên ông cảm nhận được khí tức của tử vong. Ông không phải kẻ ngốc, giờ phút này hoặc nhiều hoặc ít cũng nhìn thấu nguyên nhân, hơn phân nửa là do cậu thanh niên mình đã cứu tối qua.

Thời điểm xoay người, ông liếc qua gương nhìn kẻ đứng phía sau, mồ hôi lạnh trực tiếp theo gáy rơi xuống dưới.

Chúa ơi! Người này rốt cuộc là ai a? Bộ quần áo này… là của bộ đội đặc chủng mà mình từng nhìn thấy trong ti vi phải không? Còn có thứ trên vai nữa… cái kia là… là súng sao? Còn ánh mắt kia… lạy chúa, cứ như mắt lang vậy….

Cố Viêm đã phát hiện ra có người xuất hiện từ thời điểm xe Đường Viễn mới tiến vào trong núi. Anh tưởng là quân đội của Dã Đại đang khám xét quanh đây, liền cắn răng kéo chân phải bị thương, gian nan trốn vào tủ quần áo.

Những vết thương chằng chịt trên người Cố Viêm bị động chạm, di chuyển, bó ép lại một chỗ liền đua nhau biểu tình khiến cho anh đau đến muốn hét ra tiếng. Đùi phải quấn đầy băng vải lại có thêm vết máu mới chảy ra, sắc mặt anh càng ngày càng tái nhợt.

"Tiên sinh, tôi thật không có lừa ngài! Nửa đêm hôm qua, tôi đang nằm ngủ thì nghe thấy có tiếng gì như tiếng sét đánh nên rời giường đi dọn một số đồ vật. Sau đó, tôi nhìn thấy một người ngã trước cửa —— ai? Cậu ta đâu mất rồi?" Người đàn ông trợn mắt há hốc mồm nhìn căn phòng không một bóng người, tay run run nắm chặt cửa, "Mới vừa nãy cậu ta còn ở đây…"

"Đi ra ngoài." Thanh âm của Đường Viễn rất thấp, mang theo một sự run rẩy khó phát hiện. Hắn thu hồi mã tấu, không đợi người đàn ông trước mắt kịp phản ứng, vội đẩy người ra ngoài, đóng sập cửa lại.

Đường Viễn đưa lưng về phía tủ quần áo, yên lặng thật lâu không có phản ứng gì.

Một khắc kia, khi thanh âm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa tiến vào trong tai, cả người Cố Viêm đều chấn động, thần kinh luôn buộc chặt bỗng nhiên buông lỏng.

Anh chỉ cảm thấy trong ngực nóng lên, giống như nơi này vừa xuất hiện một vầng thái dương rực rỡ mang theo vô hạn ấm áp cùng vui vẻ. Cố Viêm không nhịn được mà muốn cười một tiếng.

Tủ quần áo chợt vang lên vài tiếng động tất tất tác tác. Cố Viêm rốt cục buông tha giãy dụa, hữu khí vô lực mà cười nói: "Lão bà, lại đây đỡ anh một chút, đi không nổi nữa rồi!"

Đường Viễn hít sâu một hơi, cằm hơi hơi giơ lên. Hắn sờ túi lấy ra một cái kính râm, che đi đôi mắt hoe đỏ. Thời điểm xoay người, hắn đã khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt như bình thường.

"Cậu ——" Đường Viễn mở tủ quần áo, thanh âm nghẹn lại, im bặt, ánh mắt dừng lại trên người Cố Viêm, đồng tử kịch liệt co rút.

Cố Viêm cười cười, men theo thanh âm, anh lao lực mà vươn tay ra ôm Đường Viễn, giọng khàn khàn, ôn nhu nói: "Em đã đến rồi!"

Tiếng hít thở của Đường Viễn càng ngày càng nặng, bả vai hơi hơi phát run. Lửa giận rít gào trong từng mạch máu, cơ hồ muốn tước rụng lý trí của hắn. Gương mặt Đường Viễn trở nên âm trầm, nửa ngày không nói được câu nào.

"Sao vậy em?" Cố Viêm ôm thắt lưng Đường Viễn, ngón tay không thể tránh mà chạm đến súng laser lành lạnh. Anh cảm giác được lửa giận và sát khí của Đường Viễn đang bốc lên ngùn ngụt, trong lòng lại thấy thoải mái khó hiểu, còn muốn trêu chọc lão bà một chút.

Cố Viêm vui vẻ nhướng mày hỏi: "Lão bà! Nếu trên mặt anh có vài cái sẹo thì em còn yêu anh nữa không? Đàn ông không ăn nhau ở khuôn mặt nha, phải là —— ngô…"

Đường Viễn đột nhiên cúi thấp đầu, một tay ấn gáy Cố Viêm, tay còn lại thật cẩn thận mà đặt lên thắt lưng, chủ động hôn môi kịch liệt. Cố Viêm chỉ cảm thấy trong lòng nở hoa, rất nhanh đảo khách thành chủ mà kéo Đường Viễn vào trong ngực, làm sâu thêm nụ hôn này.

"Ư…" Cố Viêm đang ghé sát vào vành tai Đường Viễn chợt cảm thấy vết thương trên người mình bị chạm vào đau đến không nhịn được liền rên lên một tiếng. Đôi môi mím lại, anh tiếp tục công việc đốt lửa lên người lão bà, giọng nói cũng khàn khàn: "Nếu sớm biết khi anh bị thương thì em sẽ chủ động như vầy, thật tình… có lẽ anh phải bị thương thêm vài lần nữa mới được… Đừng nhìn, không phải vết thương trí mạng đâu, anh biết mà… Em cũng đừng gây khó dễ cho gia đình nhà người ta, còn phải tạ ơn người ta nữa… Anh rất thích cậu nhóc kia, về sau chúng ta cũng sinh vài đứa nhé…"

"Tiểu Cảnh và tiểu Đông đều đến đây, mấy mảnh đạn cậu gắp ra hết rồi?" Thanh âm của Đường Viễn lộ ra một cỗ ẩn nhẫn gợi cảm. Căn bản là hắn không hề để ý đến bàn tay đang khiêu khích trên người mình của Cố Viêm, cũng không ngăn lại hành vi gặm cắn trên cổ của ai đó, chỉ cắm đầu lo kiểm tra thương thế cho bệnh nhân từ trên xuống dưới rồi lại cẩn thận lướt từ dưới lên trên.

Kỳ thật, chỉ nhìn tình huống vết thương trên người của Cố Viêm, Đường Viễn có thể đưa ra phán đoán cơ bản nhất, "Là T-X quang thiểm phá đạn…"

T-X quang thiểm phá đạn, trang bị pháo binh mới nhất, một loại bom có khả năng gây sát thương trên diện rộng, nếu gặp phải thứ này, dù có vận khí tốt là không bị nổ thành mảnh vụn thì mắt hơn phân nửa cũng muốn mù.

"Đùi phải bị thương tương đối nghiêm trọng, còn có chỗ nào cảm thấy không thoải mái? Tên Dã Đại kia làm phải không?" Đường Viễn ngẩng đầu, thuận tay bỏ kính râm xuống, ngón tay nhẹ nhàng phất qua mấy vết thương trên mặt Cố Viêm. Ngón cái dừng lại trên khóe mắt Cố Viêm một chút, hắn không khống chế được thanh âm phát run, nghẹn lại: "Tiểu Viêm, có thể thấy không?"

"Có thể…" Con ngươi của Cố Viêm có chút tan rã, nhưng anh vẫn ngắm chuẩn ánh mắt của Đường Viễn, môi ma sát ngón tay của hắn, hôn nhẹ, cười nói: "Anh dùng kính của súng laser cản lại một phần năng lượng, thị lực cũng không hoàn toàn bị hao tổn, điều trị một thời gian ngắn ở Lầu bốn hẳn là khôi phục được bảy, tám thành. Đừng lo lắng! Mắt em đỏ cả rồi!"

"Anh!" Âm thanh của Cố Thiếu Cảnh mang theo tiếng khóc nức nở, cậu vọt vào phòng, hoang mang rối loạn mà chạy tới, nói năng lộn xộn, lặp đi lặp lại gọi: "Anh, anh ơi,…" Chưa nói xong, nước mắt đã chảy như suối.

"Thằng nhóc thối này, lão tử còn chưa chết đâu! Câm miệng lại ngay!" Cố Viêm dở khóc dở cười, dùng sức rống xong, sắc mặt càng trắng bệch, thở hổn hển. Sau khi được Đường Viễn và Cố Thiếu Cảnh đỡ lên giường, Cố Viêm hỏi: "Chị em đâu?"

"Chị…" Cố Thiếu Cảnh gấp đến độ cả người bốc hỏa, theo bản năng mà quay đầu lại gọi Cố Lãnh Đông, chợt nghĩ ra có gì đó không đúng, chị đang đứng ở cửa mà, sao anh cả lại hỏi vậy?

Cố Thiếu Cảnh nhìn vào mắt anh trai, trong lòng lộp bộp, còn chưa kịp nói câu gì, Đường Viễn đã nhanh chóng lật xem mắt Cố Viêm, tiếp lời: "Là T-X quang thiểm phá đạn, thị lực của tiểu Viêm bị công kích nhưng may mắn là đồng tử không hoàn toàn bế lui. Bây giờ cậu và tiểu Đông đưa Cố Viêm về căn cứ, đùi phải bị nứt gãy khá lớn, phần eo bị bầm tím, mảnh đạn chưa được lấy ra sạch hết. Gọi luôn quân y Lầu bốn làm tốt công tác chuẩn bị phẫu thuật đi."

"T-X quang thiểm phá đạn…" Cố Thiếu Cảnh lặp lại, đứng bật dậy, hai tay nắm chặt, nổi điên quát: "Đ** con m* nó! Lão rùa rụt cổ! Em muốn giết chết gã! Nhất định phải giết chết gã!"

"Câm miệng! Còn ngại không ai phát hiện chúng ta sao?" Đường Viễn đạp Cố Thiếu Cảnh một cước, giờ phút này có vẻ phi thường trấn định. Ngược lại, Cố Viêm nhíu nhíu mày, vươn tay kéo Đường Viễn, gằn từng chữ một: "Tiểu Viễn, em theo anh trở về."

"Anh về sau một ngày." Đường Viễn cúi người, nằm úp sấp bên tai Cố Viêm, hôn thân vành tai anh, khẽ cười nói: "Đông còn chưa nói với cậu sao? Anh là một người rất bao che khuyết điểm."

"Không được!" Cố Viêm gắt gao nắm chặt tay Đường Viễn, ra lệnh: "Em muốn độc sấm long đàm? Không có cửa đâu! Theo anh trở về ngay, chờ anh tốt lên lại nói."

Đường Viễn liếc Cố Viêm một cái, trầm mặc một lát, nói: "Anh cam đoan với cậu, nếu quân địch phòng vệ quá nghiêm mật thì anh sẽ trở về. Nhóm Đông còn chưa có tin tức gì cả, cậu là bị thương nặng như vậy… Tiểu Viêm, anh không thể cứ để vậy mà trở về."

"Tôi đi cùng cậu." Thanh âm Cố Lãnh Đông ong ong, cô tức giận đến cả người cũng phát run, thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Cố Viêm, ánh mắt ướt hơn phân nửa.

"Không được, hai đứa phải hộ tống tiểu Viêm về nước. Quân đội của nước R canh gác ở tất cả các cửa khẩu và sân bay, để một mình tiểu Cảnh đưa về anh không yên tâm."

"Đi thôi!" Đường Viễn đỡ Cố Viêm lên, đơn giản đem đại bộ phận sức nặng của anh dựa trên người hắn. Khi lướt qua Cố Lãnh Đông, Cố Viêm len lén đánh một cái thủ thế với em gái.

Cố Lãnh Đông cứng người lại, không nói gì, mím môi đi theo ra ngoài.

Sau khi ba người đỡ Cố Viêm lên xe, Cố Lãnh Đông liền đứng ở sau lưng Đường Viễn, bất thình lình khép tay đánh mạnh vào sau gáy hắn. Trong tích tắc, Đường Viễn như có mắt sau đầu, nháy mắt cúi người xuống, cánh tay vừa nhấc, lập tức chế trụ tay Cố Lãnh Đông. Hắn nghiêng mặt nhìn Cố Viêm, đạm mạc nói: "Tiểu Viêm, anh nói được làm được. Một lời đã nói ra, anh chưa bao giờ rút lại. Nếu hôm nay chúng ta đổi lại vị trí cho nhau thì chắc chắn cậu cũng sẽ không cam tâm dừng tay giống anh. Cậu tốt nhất trở về chờ tin tức anh đi. Chậm nhất là tối mai, anh sẽ trở lại bên cạnh cậu."

Dừng một chút, Đường Viễn trầm giọng nói: "Tin tưởng anh!"

Bản thân Cố Viêm bị thương nặng, Cố Thiếu Cảnh và Cố Lãnh Đông lại hoàn toàn không chế trụ được Đường Viễn, cho nên, Cố Viêm không thể mang lão bà nhà mình trở về. Một đường xóc nảy, Cố Viêm nửa mê nửa tỉnh, phát sốt rồi sốt cao, miệng vẫn luôn gọi "Tiểu Viễn!", mơ mơ màng màng mà bị đưa vào phòng phẫu thuật của Lầu bốn.

Cố Vệ Quốc vẫn đứng trên hành lang, giống như nháy mắt đã già đi mấy chục tuổi, âm trầm, không ai dám hé răng nói một câu nào với ông. Thẳng đến khi một cảnh vệ dọn đến một cái ghế, ông mới thẳng tắp mà ngồi xuống, bắt đầu một ly tiếp một ly mà uống nước. Tất cả mọi người đều thấy được một tướng quân lãnh tĩnh, nói một là một, hai là hai đang mất bình tĩnh, đôi môi run rẩy không một chút huyết sắc.

"Thưa tham mưu, có điện thoại từ tiền tuyến!" Thanh âm của viên cảnh vệ rất nhẹ, anh đem di động đưa tới.

Cố Vệ Quốc nhắm mắt hít sâu một hơi, khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng và trấn định lúc trước. Ông cầm lấy điện thoại, trầm giọng nói: "Này?"

"Lão gia tử ——" Thanh âm lo lắng vạn phần của Lăng Vân truyền tới, ông còn chưa nói xong, Cố Vệ Quốc liền ngắt lời: "Tiểu Viêm đã trở về rồi, đang ở trong phòng phẫu thuật. Tiểu đội trợ giúp cũng đã trở về căn cứ. Tình hình chiến đấu tôi cũng biết rồi. Ba cậu hiện tại thế nào, thương vong ra sao?"

"Về rồi? Tiểu Viêm về rồi sao?" Lăng Vân kinh ngạc lặp lại, thở ra một hơi dài, tảng đá treo trong lòng đột nhiên rơi xuống, lẩm bẩm nói: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi… Ba người chúng tôi vẫn luôn tìm kiếm tiểu Viêm từ tối qua, mãi đến hừng đông mà không thấy thằng bé đâu, tôi còn tưởng rằng… A, may mắn! À, chúng tôi vẫn ổn, vẫn ổn…"

"Nhanh chóng trở về ngay cho tôi!" Cố Vệ Quốc dặn dò vài câu, cúp điện thoại.

Một quân y phụ trách hiệp trợ phẫu thuật đeo khẩu trang từ trong phòng giải phẫu đi ra. Cố Vệ Quốc nhanh chóng đứng dậy.

Người quân y thở dài, chào Cố Vệ Quốc theo nghi thức quân đội, trịnh trọng nói: "Thưa tham mưu, lần phẫu thuật này có thời gian tương đối dài bởi vì cậu Cố Viêm bị rất nhiều mảnh vụn của T-X quang thiểm phá đạn văng vào người, chúng lại quá nhỏ. Để lấy ra toàn bộ, chúng tôi sẽ phải tiến hành phẫu thuật trong khoảng hơn hai mươi tiếng. Có lẽ, ngài nên đi nghỉ ngơi trước ạ?"

"Không cần!" Cố Vệ Quốc phất phất tay, lại thẳng tắp mà ngồi xuống, đối với phòng giải phẫu hồng thanh (hồng thanh là tiếng chuông to, hình như mình nói ở chương trước rồi ^^) nói: "Con trai của Cố Vệ Quốc ta, không phải là kẻ hèn nhát!"

Ngày này, ngoại trừ Cố Viêm và chị em Cố Thiếu Cảnh, không ai biết Đường Viễn độc sấm long đàm, Dã Đại sắp được nghênh đón một kích toàn lực của một đặc công cực mạnh đang ngập tràn lửa giận

73. Chương 73: Lửa Giận Của Tuyết Lang (nhất)

"Phanh ——", một tiếng giòn vang, ly trà Thanh Hoa quý hiếm bị ném ra khỏi cửa phòng ngủ vỡ vụn, tại ánh trăng chiếu rọi có vẻ phá lệ lạnh lùng.

Hạo Dương nhìn những mảnh nhỏ trên mặt đất, nhíu nhíu mày, tiến vào phòng ngủ.

"Mẹ kiếp!" Sắc mặt của Dã Đại xanh mét, chỉ vào mấy người đàn ông đứng trước mặt, tức đến khó thở mà mắng: "Đều là đám bỏ đi! Một lũ giá áo túi cơm! Gia tộc ta lớn như vậy! Mất nhiều tiền của để phòng vệ như vậy! Thế mà có vài thằng đặc công cũng không bắt được! Quả thực là một lũ vô dụng! Thùng cơm!"

Từ Thạch yên lặng ngồi bên cạnh, sắc mặt cũng tối sầm. Bây giờ gã và Dã Đại đã đứng chung một thuyền, lần này Cố Viêm dẫn tiểu đội đặc công tập kích bất ngờ khu thí nghiệm sinh hóa của R cũng chính là tự cấp cảnh cáo cho gã —— cấp trên tuyệt đối không buông tha cho gã.

"Bố!" Hạo Dương vứt một ánh mắt ra hiệu cho nhóm người đứng trước mặt, họ vội vàng gật đầu, khom người lùi lại, lần lượt đi ra ngoài, còn bản thân thì ngồi dưới đất, thuận tay cầm lên một ly trà vỡ, rút khăn tay ra lau chùi cẩn thận, đạm mạc nói: "Tên Cố Viêm kia là một kẻ rất có bản lĩnh, không phải là một người non yếu như chúng ta đã tưởng tượng."

"Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, chuyện Cố Vệ Quốc về hưu chỉ là đòn gió thông báo cho bên ngoài, người lãnh đạo thực tế của BOF vẫn là lão ta." Từ Thạch lắc lắc đầu, giận dữ nói: "Nhưng tôi thật không ngờ rằng thằng con trai lớn nhất của lão ta lại thật sự tiếp nhận BOF, tuổi còn trẻ, thực lực lại không thể khinh thường. Tôi đã tính sai năng lực của thằng nhóc a!"

Dã Đại lạnh lùng hừ nói: "Mệt ông nằm vùng ở cao tầng quân đội của Z đợi lâu như vậy còn không tiếp xúc trực tiếp được với mấy tin tình báo. Từ lúc căn cứ sinh hóa thí nghiệm bị công kích đến giờ, đã qua hai mươi mấy giờ rồi, một cỗ thi thể cũng chưa tìm được."

"Bố! Chuyện này không thể trách Từ tiên sinh!" Hạo Dương thuần thục tẩy trà, pha trà, châm trà, khóe môi còn mang theo một chút ý cười, nói: "Hơn nữa, bố phái ra quân đoàn số 23 cũng không phải hoàn toàn không có quân công. Ít nhất, lúc đánh nhau ở vùng đồi núi, quân đoàn 23 đã đánh chết năm tên địch. Bọn họ được Cố Viêm cử đến chấp hành nhiệm vụ, hẳn đều là đặc công tinh anh của BOF. Một trận chiến này, không thể bảo là không có tổn thất! Bố, uống trà đi ạ!"

Dã Đại vẫn hầm hừ, tiếp nhận ly trà, uống cạn, phẫn uất nói: "Nhìn thấy đám kia chết thì có ích lợi gì? Thi thể của bọn chúng đâu? Một khối cũng không phát hiện được? Ai biết có chết thật hay không?"

"Quân nhân Trung Quốc cũng không dễ dàng đem thi thể của đồng đội giao cho quân địch trên chiến trường." Từ Thạch tiếp nhận ly trà từ Hạo Dương, gật gật đầu, trầm giọng nói: "Không tìm thấy thi thể nào cũng rất bình thường."

"Hừ!" Hiện tại, sự phẫn nộ và chán ghét của Dã Đại đối với người nước Z đã đạt đến giá trị cao nhất, ngay cả nhìn Từ Thạch cũng nhịn không được lửa giận bùng nổ.

"Bố ——! Em ——!" Dã Anh Phu mặc đồng phục sĩ quan lục quân, chưa thấy người, tiếng đã đến trước.

Sắc mặt khó coi của Dã Đại liền dịu đi, gã nâng cằm nhìn Hạo Dương, ý bảo nhanh đi đón anh trai, nói: "Anh mày về rồi!"

Bất đồng với xuất thân thấp kém của Hạo Dương, trong cơ thể Dã Anh Phu chảy xuôi huyết mạch quý tộc chính thống của nước R. Ngay từ nhỏ, Dã Anh Phu đã được bồi dưỡng như người thừa kế gia tộc, cẩm y ngọc thực, muốn gì được nấy, học ở trường học tốt nhất, nhận được giáo dục tốt nhất, học những lý luận quân sự tiên tiến nhất… Có thể nói, Dã Đại đã tận tâm chăm sóc, giáo dục, bồi dưỡng cậu con cả này từng ly từng tý.

"Vất vả lắm anh ấy mới có một kì nghỉ, bố, ngài cũng đừng mang khuôn mặt nặng trịch này đón anh ấy về." Hạo Dương cười đứng dậy, cùng anh trai đóng cửa phòng lại, nói: "Anh! Muộn thế này, sao anh không đợi đến sáng mai hãy về."

"Hạo Dương gầy đi!" Dã Anh Phu cười xoa nhẹ đầu em trai cùng cha khác mẹ, đồng thời cũng là em trai duy nhất của mình. Anh cởi áo khoác, nghiêm túc nói: "Bố, con biết chuyện xảy ra rồi! Trường học cho con vài ngày nghỉ, trong khoảng thời gian này, con sẽ vì gia tộc mà chiến!"

"Không." Dã Đại ý bảo hai cậu con trai ngồi xuống, nhìn đình viện phủ kín ánh trăng, trầm mặc một lát, lạnh nhạt nói: "Anh Phu, bố không thể bắt con mạo hiểm. Hơn nữa, bên trên cũng đã đề nghị bố tạm nghỉ việc ba tháng. Con cũng biết binh lực trong ngoài của gia tộc chúng ta, căn bản là vẫn chưa dùng đến. Vả lại, bố dự đoán, phân nửa là quân địch cũng rút về rồi, hẳn là sẽ yên lặng trong một khoảng thời gian dài nữa."

Hạo Dương vươn tay vỗ vỗ vai Dã Anh Phu, gật đầu cười nói: "Bố nói đúng đấy ạ! Lần này anh được nghỉ trở về mấy ngày thì hãy bồi bố đi. Đúng rồi, cây anh đào chúng ta trồng ở phía sau viện năm kia đã cao lắm rồi đấy!"

Ai cũng không phát hiện, khi Hạo Dương nghe đến câu nói "Bố không thể bắt con mạo hiểm" của Dã Đại thì khóe mắt anh thoáng hiện ra nét châm chọc và lạnh lùng. Càng không ai biết, BOF đích xác như phán đoán của Dã Đại, yên lặng một thời gian khá dài, nhưng một sự tồn tại độc lập với BOF – Đường Viễn, như quỷ mị lọt vào căn cứ thực nghiệm của nước R và phát động một trận tập kích, ám sát lần thứ hai.

Trong đêm tối, lưỡi dao mỏng lướt qua da thịt phát ra những âm thanh cực kì nhỏ. Đường Viễn tựa như một đầu báo linh mẫn, ánh mắt hẹp dài tràn đầy lạnh lùng và hoang dại như dã thú. Hắn gắt gao giữ chặt một binh lính có thể trạng cường tráng, một tay bịt miệng, tay còn lại cầm mã tấu lướt qua cổ đối phương.

"5!" Đường Viễn lạnh lùng xoay người. Đời trước hắn có một thói quen quỷ dị, đó là khi tâm tình cực độ khó chịu, hắn sẽ ở nhiệm vụ đếm một chút, vừa giết người vừa đếm, liên tục cho đến khi tâm tình hắn thư hoãn mới thôi, hoặc là đếm cho tới khi không thể đếm được nữa mới thôi.

Trong trí nhớ của Hướng Đông, loại tình huống này mới xảy ra có một lần, đó cũng là hồi ức mà Tuyết Lang không bao giờ muốn nhớ lại. Lần đó, hắn cùng Du Hồng và Hướng Đông tạo thành tiểu đội ba người thực hiện một nhiệm vụ trọng yếu ở biên giới Ta Li Băng. Vốn là tất cả đều rất thuận lợi, ai ngờ, vào buổi sáng, có một cô bé xa lạ cười rạng rỡ tặng nước uống cho Tuyết Lang và cùng ngày đó, cô bé ấy đã chết dưới tay của nhân viên võ trang Ta Li Băng.

Hơn nữa, cô bé ấy chết cực kì thê thảm, còn chưa đến mười tuổi, bị cưỡng dâm, sau đó bị bắn chết, hạ thể bị tàn phá đến mức người ta không dám nhìn thẳng. Mà ngay cả Du Hồng, một người có tính tình "chuyện gì không liên quan đến ta thì ta mặc kệ" cũng phải đỏ mắt.

Hướng Đông còn nhớ rõ ánh mắt lúc ấy của Tuyết Lang. Một đôi mắt so với dã thú còn thích huyết hơn, con ngươi vô cùng tàn bạo, giống như một Tu La bước ra từ địa ngục. Cả người Tuyết Lang ngập tràn sát khí và lửa giận, trong nháy mắt bùng nổ.

Thảm thiết, khủng bố, tàn sát, cơn ác mộng kinh hoàng thổi quét sinh mệnh của toàn bộ nhân viên võ trang Ta Li Băng trong thị trấn đó. Tuyết Lang như một cỗ máy chiến đấu hình người, đấu đá lung tung, xuất

đao tất thấy máu, trừ khi lửa giận của hắn tiêu hết hoặc là bị thương nặng không thể tiếp tục giết người nữa mới thôi. Hắn như tử thần được địa ngục phái tới đây để thu gặt sinh mệnh.

Khi đó, Hướng Đông đã cảm thấy, Tuyết Lang chính là một kẻ giết chóc đến phát điên, thần chắn sát thần, ngộ phật sát phật. Thẳng đến khi anh và Du Hồng hợp lực với nhau đánh Tuyết Lang hôn mê, ba người mới có thể trở về căn cứ.

So với Tuyết Lang đời trước không hề trải qua các mối quan hệ tình cảm khúc chiết, trong lòng Đường Viễn hiện tại còn có càng nhiều vướng bận. Tuy Cố Viêm trọng thương khiến hắn giận dữ và có tư tưởng muốn báo thù nhưng đại não của hắn vẫn thực là thanh tỉnh.

Đường Viễn biết, lần này độc sấm long đàm, hắn phải hoàn hảo không được tổn hao gì mà trở về, Cố Viêm, Đường Niệm, cha mẹ, ông bà, bạn bè… còn đang nhà chờ hắn.

Đường Viễn phủ phục ở gần khu nhà của Dã Đại. Căn cứ thí nghiệm đã bị hủy, quân đội của nước R đang canh gác toàn bộ vùng ngoại ô, đám nhân viên kĩ thuật ở dưới nền đất khu nhà Dã Đại vội đến sứt đầu mẻ trán, tận lực cứu lại vô số năm tâm huyết và thành quả thực nghiệm.

Đường Viễn híp mắt, gỡ súng laser xuống, đặt ở một bên, kính mắt hồng ngoại nhanh chóng truyền cho hắn những sinh mệnh hoạt động chung quanh.

"6, 7…" Đường Viễn tựa như một trận gió nhẹ thổi qua địa phương này, âm thanh phốc phốc không ngừng vang lên. Chưa đầy mười phút sau hắn đã trở lại địa điểm cũ, vươn tay chụp súng laser đeo vào lưng. Ánh mắt lạnh như băng quan sát khoảng sân xa xa, đột nhiên khóe môi nhếch lên phun ra một chữ, "11!"

Đám người cao tầng của quân đội nước R chắc chẳng ai nghĩ ra được, ngay thời điểm bọn họ liều mạng lùng bắt địch nhân ở vùng ngoại ô và vùng đồi núi xung quanh thủ đô thì có một nhân vật không biết sợ hãi, như tử thần thu gặt sinh mệnh đang bước từng bước một tiếp cận bọn họ.

"Ai, người anh em! Tôi đi giải quyết nỗi buồn cái đã." Một quân nhân hướng đồng bạn huýt sáo, cười nói: "Cậu gác một mình nhá!"

Một người khác lắc lắc ngón tay, hoàn toàn thất vọng: "Xìiiii, bọn lính của nước Z đều là c*t chó, chẳng phải trước kia bị chúng ta đánh cho đến kêu cha gọi mẹ hay sao? Hừ, lão tử mà gặp được thằng nào, tuyệt đối là tới một cái giết một cái, đến hai cái giết một đôi!"

"Hay! Mẹ nó, lão tử cũng thấy ngứa tay muốn giết người a! Nghe nói lần này quân đoàn số 23 tổn thất không nhỏ, phỏng chừng bọn họ cũng chỉ hận không thể đem binh lính nước Z chém thành trăm mảnh a! Nếu như đến lượt tôi a, trước hết phải tra tấn đối phương đến phát điên, sau đó chậm rãi khoét từng thớ thịt trên người. Đám người nước R gọi cái này là lăng trì xử tử phải không nhỉ, hắc hắc hắc…" Ngượi nọ cười hì hì, đeo lại khẩu súng trên vai, đút tay vào túi áo, ngân nga một điệu hát dân gian bước đi.

"13!" Đôi mắt Đường Viễn lạnh như băng, trong ánh mắt không chứa chút tình cảm nào. Lần này, hắn không dùng một đao đoạt mạng mà là đem mã tấu lướt qua cơ quan đang làm nhiệm vụ thải nước tiểu của đối phương.

Người đàn ông kia không chết ngay, bởi vì phế bộ bị đâm thủng mà miệng há to, căn bản là đau đớn nói không ra lời, con ngươi nhìn về phía Đường Viễn tràn ngập sợ hãi cùng khẩn cầu.

"Tao chính là binh lính của nước Z mà mày muốn lăng trì đấy!" Đường Viễn bám vào bên tai gã, đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng tắp, lạnh như băng nói tiếp: "Nếu muốn giết tao, đến địa ngục chờ xem!"

Đường Viễn ngẩng đầu, mắt nhìn đại viện gia tộc Dã Đại đã gần ngay gang tấc, khóe môi hơi hơi gợi lên, hai chân hắn đột nhiên phát lực, nương theo bóng đêm, lưu loát mà nhảy vào trong nhà.

Sau khi lăn một vòng, Đường Viễn đứng dậy, bộc phát tốc độ như một con báo săn. Hắn đè xuống chốt mở trên mắt kính, khung cảnh ban đêm dưới mắt kính hồng ngoại nhanh chóng xuất hiện trước mắt.

Đường Viễn tập trung quan sát một vị trí, đè xuống chốt mở lần thứ hai, khung cảnh từ từ được phóng đại, càng ngày càng trở nên rõ ràng. Chân vừa chuyển, hắn như một cơn gió nhằm thẳng vào hậu viện, nơi đó đúng là mục tiêu của hắn —— cũng là chỗ ở của Dã Anh Phu và Dã Hạo Dương.

74. Chương 74: Lửa Giận Của Tuyết Lang (nhị)

"Anh, tặng anh cái này!" Vẻ mặt của Hạo Dương thực thả lỏng, anh mặc một bộ áo choàng tắm màu xanh, tà tà tựa người trên khung cửa, trong tay cầm một hộp quà màu đen, thanh âm nhu hòa: "Quà sinh nhật năm nay của anh!"

"Quà à? Nhưng sinh nhật anh đã qua mất rồi a!" Trong lòng Dã Anh Phu vô cùng vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn trưng ra biểu tình trêu chọc, một tay ấn khăn mặt lau tóc, tay còn lại hướng Hạo Dương ngoéo ngoéo một cái, áo choàng tắm màu trắng trên người chỉ được buộc một nút lỏng ở hông, lộ ra một khoảng cơ ngực tinh tráng.

"Năm nào cũng nói câu này! Anh! Anh không chê phiền sao?" Mặt không đổi sắc, tựa hồ sớm biết ông anh này sẽ nói như vậy, Hạo Dương liếc nhìn áo choàng tắm đang muốn tuột xuống trên người Dã Anh Phu, nhíu mày: "Em đã đổi áo choàng tắm mới có nút thắt cho anh rồi mà!"

"Thật sự là… Thật sự là không đáng yêu a!" Dã Anh Phu than thở một tiếng, tùy tay buộc một nút nữa trên thắt lưng. Anh bước lại gần, híp mắt, quan sát trên dưới đánh giá Hạo Dương, trong mắt hơi có chút mùi vị hài lòng, gật đầu nói: "Ừ, bình thường rèn luyện khá tốt, công việc gần đây có bận lắm không em?"

"Tạm được! Em vừa quay xong một bộ phim mới, sắp tới sẽ có một khoảng thời gian tương đối nhàn nhã." Hạo Dương nói xong, nhún vai, thuận tiện đem hộp quà ném về phía trước. Dã Anh Phu nhanh tay tiếp được.

Khóe môi nhẹ nhàng cong lên, Hạo Dương kéo cửa sổ, bước vài bước, nói: "Anh! Trường quân đội của anh quản người quá nghiêm. Danh tiếng của gia tộc chúng ta lớn như vậy, thế mà không thấy anh được nghỉ phép về nhà vào dịp sinh nhật bao giờ. Cái trường này quá biến thái rồi!"

"Không biến thái thì làm sao bồi dưỡng được những người có đủ tư cách quân nhân để phục vụ cho đế quốc?" Dã Anh Phu bật cười, mở hộp quà ra, đôi mắt híp cong hơn trong nháy mắt.

Từ nhỏ, Dã Anh Phu đã là một đứa trẻ cực kì thông minh. Bình thường anh cũng không có nhiều sở thích, nhưng cờ vua là ngoại lệ. Hiện tại, trong kho chứa tư nhân của anh có một bộ cờ vua quý hiếm, đó là quà sinh nhật Hạo Dương tặng anh từ năm 13 tuổi.

Không thể không nói, Hạo Dương rất dụng tâm lấy lòng anh trai mình. Bộ cờ vua quý hiếm này, anh phải hao hết tâm tư, mời đến bậc thầy nổi danh điêu khắc thủ công thế giới – Kiệt Sâm Thụy Tạp để hoàn thành.

Hạo Dương còn nhớ rõ quân cờ vua đầu tiên anh nhận được từ tay Kiệt Sâm Thụy Tạp. Đây là vật quý hiếm đẹp nhất trong các món đồ chơi anh có và được anh nâng niu, trân trọng từ nhỏ đến lớn. Thậm chí, nó còn là vật có giá trị cao hơn nhiều trong tất cả số đồ vật mà mẹ anh có, anh đã phải đứng trước nhà Kiệt Sâm Thụy Tạp bảy ngày mới nhận được nó.

Dã Anh Phu đương nhiên biết bộ cờ vua này trân quý đến mức nào, cũng không dễ để sở hữu. Anh vốn không lãnh khốc, âm ngoan như ông bố mình, đối với thân nhân, Dã Anh Phu phi thường coi trọng.

Cho nên dù đối mặt với Hạo Dương, cậu em trai từ trên trời rơi xuống, nửa đường gia nhập vào gia tộc mình, anh không hề biểu hiện ra chút ít xem thường cùng phỉ nhổ nào. Ngược lại, anh đã luôn che chở, yêu thương cậu em trai nhỏ này từ bé đến lớn.

Hàng năm, vào dịp sinh nhật của Dã Anh Phu, Hạo Dương đều tặng anh trai mình loại cờ vua quý hiếm trên, có khi là một lần đưa luôn hai ba quân, có khi chỉ có một quân. Một năm rồi một năm, cho tới ngày hôm nay, bộ cờ vua của Dã Anh Phu chỉ còn thiếu một quân vua mà thôi.

Dã Anh Phu cảm thấy, anh có một cậu em trai rất đáng yêu, chân thành, kính trọng chính mình, một em trai tốt dù hai người vốn là anh em cùng cha khác mẹ.

"Oh, xem ra, chờ đến sinh nhật sang năm là anh có thể sở hữu được một bộ cờ vua đầy đủ rồi!" Dã Anh Phu đi qua, vòng tay qua cổ Hạo Dương, đem mặt nghiêng về phía trước, giơ má ra, ý bảo hôn cái đi.

Hạo Dương tận lực ngưỡng đầu về phía sau, cau mày nói: "Anh! Bình thường chút đi, biết không?"

Dã Anh Phu thất vọng thở dài, cẩn thận đem quân cờ Hạo Dương vừa tặng đặt vào tủ, lắc đầu nói: "Aizz! Lúc còn bé em đáng yêu hơn bây giờ nhiều! Cả ngày dính vào người anh, rất thích làm nũng. Khi anh khen em một câu, em sẽ chu miệng hôn anh một chút… Hiện tại a, thật sự là…"

Hạo Dương nhìn bóng dáng Dã Anh Phu, khóe mắt thoáng qua một tia châm chọc và oán giận. Anh rót một ly trà cầm trong tay, thuận miệng chuyển đề tài, hỏi: "Anh! Lần này anh được nghỉ bao lâu?"

"Ừ? Lần này được nghỉ tương đối dài đấy, về nhà bồi hai người."

Hậu viện của gia tộc Dã Đại có khung cảnh vô cùng lịch sự và tao nhã, ánh trăng mông lung dát bạc phủ kín lên mọi vật. Góc vườn có một cây anh đào còn chưa tàn hết hoa, trên trạc cây có vài đóa nhẹ nhàng chớp lên trong gió, tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt.

Đường Viễn tựa ở phía sau thân cây, hít sâu một hơi. Thông qua kính mắt, hắn quan sát kiến trúc của hậu viện và hai hình người màu đỏ đi tới đi lui trong phòng khách, động tác có vẻ thư hoãn mà thả lỏng.

Dã Anh Phu? Con trai cả của Dã Đại?

Tay trái của Đường Viễn ấn nhẹ một nút trên kính mắt, tìm tòi nhanh các tin tức có liên quan đến Dã Anh Phu. Hắn thật không ngờ, Cố Viêm vừa mới phát động công kích trí mạng vào ổ của Dã Đại xong thì Dã Anh Phu liền trở về gia tộc.

Hình người màu đỏ còn lại hẳn là Hạo Dương.

Đôi mắt hẹp dài hơi hơi híp lại, Đường Viễn nhanh chóng đọc chọn lọc các thông tin về Dã Anh Phu. Cả người hắn như hòa tan vào trong bóng đêm, ngẫu nhiên có những cánh hoa bị gió đêm bứt lìa cành, tà tà rơi trên người hắn, vô thanh vô thức.

Đứng tại chỗ, Đường Viễn cẩn thận suy tư trong chốc lát, bàn tay tùy ý xoay tròn vài cái, mã tấu Tuyết Lang mang theo hàn quang thê lãnh bị múa thành một đóa băng hoa lóe sáng dưới trăng.

Phải hành động!

"Hưu ——" một tiếng, không khí bị xé rách phát ra âm thanh vù vù rất nhỏ, nghe như âm thanh khủng bố đến từ địa ngục, một vật thể lao thẳng về phía đầu của Hạo Dương.

"Hạo Dương, cẩn thận!" Dã Anh Phu đột nhiên rống to, sau lưng giống như có mắt, anh mãnh liệt nhảy đến, đẩy Hạo Dương văng ra gần 5, 6m.

Trong ánh mắt kinh sợ của hai người, một thanh mã tấu u lãnh cắt qua không khí, mang theo đao gió lướt qua gò má Dã Anh Phu, lao thẳng về phía vách tường.

Kỳ thật, khi thanh mã tấu đâm qua cửa sổ, Hạo Dương đã nhận ra. Chính là, không đợi anh làm ra phản ứng, Dã Anh Phu đã vọt tới đẩy anh ra. Hạo Dương nhìn anh trai mình, hơi hơi nhíu mày.

"Là sát thủ." Gương mặt của Dã Anh Phu lập tức xuất hiện vết máu. Anh nhanh chóng lăn trên mặt đất, cấp tốc lao vào phòng ngủ, đá văng một cánh cửa tủ, lấy ra hai khẩu súng, ném cho Hạo Dương một cái, chính mình lại xuất ra một thiết bị phân hình mini, quay ra phòng khách bên ngoài ấn một cái, đồng tử đột nhiên co rút lại, gầm nhẹ: "Không có ai? Làm sao có thể?"

"Không tốt." Dã Anh Phu xoay chuyển suy nghĩ thật nhanh, chớp mắt đã mặc xong quần dài, để trần nửa người trên, đem súng đặt ngang trước mắt, hướng Hạo Dương hơi hơi nghiêng đầu, vội la lên: "Là sát thủ chuyên nghiệp. Hạo Dương, thiết bị điện tử bên ngoài đều bị quấy nhiễu không hoạt động. Hậu viện lại không có cảnh vệ canh gác. Em đi trước đi! Mặc kệ phía sau phát sinh chuyện gì cũng không được quay đầu lại! Đi gọi viện binh! Anh cản phía sau! Nhanh lên!"

"Anh ——" không đợi Hạo Dương nói chuyện, Dã Anh Phu cau mày, quát khẽ: "3, 2, 1! Chạy!"

"Phanh ——" một tiếp súng nổ vang lên, dù đã được xử lý trước nhưng âm thanh mỏng manh vẫn truyền ra một chút. Hai quân nhân đứng gác ở gần hậu viện đồng thời quay đầu lại nhìn. Bọn họ chỉ mơ hồ thấy một trận loang loáng, hai mặt nhìn nhau.

“Cậu có nghe thấy không? Âm thanh gì vậy?”

“Không phải tối hôm qua trời vừa mưa to sao? Có phải tiếng sét đánh không? Mấy hôm nay thời tiết xấu quá… Thoáng nghe qua thì có vẻ giống tiếng sét đánh nhỉ?”

“Tôi xem không giống lắm, như thế nào lại cảm thấy có chút kỳ quái a!”

“Xì, tôi nghe nói chỗ kia là hậu viện, chỗ ở của các con tướng quân Dã Đại. Trung tướng Dã Anh Phu… Cậu ấy đang theo học ở trường quân đội số một cả nước, hôm nay mới trở về phải không? Hắc hắc hắc… Nói không chừng là tiếng phụ nữ rên rỉ đấy!”

“Mẹ nó! Cậu ngậm mồm vào cho tôi! Cận thận Dã tướng quân nghe thấy …” Người lính làm thủ thế bị bắn chết, tức giận nói: “Chỉ bằng cái suy nghĩ xấu xa này của cậu là đủ để bắn chết mấy chục lần!”

“Có thể a!” Người còn lại cười trộm hai tiếng, thấp giọng nói: “Này, sao không nghĩ lại mình đi!”

“Mẹ khiếp! Nghĩ lại cái đầu cậu ấy!”

“…”

Trải qua thiết bị giảm âm, viên đạn bay thẳng về hướng Dã Anh Phu và Hạo Dương.

Đường Viễn như dã báo nhảy vọt vào phòng khách. Hai chân vừa mới chạm đất, hắn vung tay, súng laser giương lên, nòng súng đen ngòm nhắm ngay anh em nhà Hạo Dương.

Ngôi nhà nhỏ trong hậu viên nhanh chóng trở thành một chiến trường.

Hạo Dương cấp tốc lao ra ngoài cửa, ánh mắt lạnh lùng mang theo kinh ngạc cùng nghi hoặc nhìn về phía Đường Viễn. Trực giác báo cho anh biết, tay súng đứng trong phòng muốn mạng của hai anh em mình có nét gì đó rất quen thuộc.

“Mày là ai?” Dã Anh Phu giận dữ, tại thời khắc sinh tử này, thành quả huấn luyện ngày thường hoàn toàn bày ra. Anh bộc phát ra lực lượng kinh người, tốc độ như cuồng phong, liên tiếp bóp cò súng. Cùng với sự giúp đỡ của Hạo Dương, Dã Anh Phu ép Đường Viễn – một người có kinh nghiệm thực chiến cực kì phong phú phải chật vật, khó khăn né vài bước.

Không có cơ thể được trải qua những đợt huấn luyện biến thái như đời trước, tuy rằng tốc độ và lực đạo của thân thể này đã đến mức cực hạn, nhưng so với Dã Anh Phu – người từ nhỏ được huấn luyện, ngâm mình trong trường sĩ quan số một của nước R mà nói, thân thể tố chất của Đường Viễn không chiếm được bất kì ưu thế gì.

Đường Viễn không rên một tiếng, vũ khí tiến công và đối kháng thân thể càng thêm điên cuồng cùng sắc bén.

Lần này, Đường Viễn không chọn dùng kĩ thuật “Biến sắc mặt” mà đeo một bộ da mềm màu đen kết hợp với mặt nạ, hơn nữa, mặt hắn còn đeo kính râm, quần áo cũng là bộ quân dụng màu đen khiến cho cả người hắn như một bóng đen tới vô ảnh, đi vô tung. Chỉ có đôi mắt lạnh băng làm người ta cảm thấy mình như đang bị dã thú theo dõi, lòng bàn chân phát lạnh.

“Hạo Dương! Chạy mau!” Dã Anh Phu thả người nhảy, nòng súng nhắm ngay đầu Đường Viễn bóp cò.

Thân thể Đường Viễn nhanh chóng xoay thành một tư thế quỷ dị, thuận tay đem súng laser vứt ra. Khẩu súng to lớn có màu ngân bạch họa một quỹ đạo trên không trung làm người ta khiếp sợ, nòng súng lóe sáng, nhắm ngay Hạo Dương đang nằm trong phạm vi công kích của nó.

Nháy mắt, ánh mắt của Hạo Dương có chút dại ra, thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn chằm chằm Đường Viễn, cả giận: “Mày là…”

“22!”

“Oanh ——” một vòng sáng chói mắt từ sau viện phóng lên cao, trực tiếp xé rách thiết bị giảm âm và quấy nhiễu. Dã Đại mãnh liệt đứng dậy, cầm áo khoác lao ra khỏi phòng, khi nhìn về phía sau viện, đồng tử gã co chặt, không khống chế được mà hét lớn: “Nhanh! Nhanh! Hậu viện! Về phía sau viện!”

Hai quân nhân nói chuyện phiếm lúc trước nhanh chóng phát hiện tình huống bất ngờ. Bọn họ sửng sốt, bật người cầm súng, chạy như điên về phía hậu viện. Một người hét vào tai nghe: "Tổ F phát hiện tình huống! Tổ F phát hiện tình huống! Địa điểm giao chiến —— hậu viện, hậu viện! Yêu cầu trợ giúp khẩn cấp!"

Trong đêm đen, ngắn ngủi chưa đến ba phút đồng hồ, quân lính hộ vệ của gia tộc Dã Đại tựa như quân đoàn châu chấu đột nhiên phát hiện lúa mạch, từ bốn phương tám hướng điên cuồng vây về phía sau viện.

"…" Hạo Dương đầu váng mắt hoa, ngón tay giật giật, cảm giác trên người cũng không có thụ cái gì trọng thương liền cố sức chồng đỡ nửa người trên, nhưng đập vào mắt anh là một gương mặt vô cùng quen thuộc.

"Hạo Dương, em… em không có việc gì chứ?" Dã Anh Phu có gương mặt trắng bệch đến dọa người, thời điểm khóe miệng động đậy, một lượng máu lớn điên cuồng trào ra, nháy mắt nhuộm đỏ gương mặt em trai.

Viên đạn đặc biệt mà Đường Viễn mang theo từ căn cứ của BOF hoàn toàn đánh trúng Dã Anh Phu. Nếu không phải tại thời khắc mấu chốt, Hạo Dương bị anh trai mình đẩy bật ra thì hiện tại, người phải chịu viên đạn ẩn chứa uy lực cực mạnh này mà mất mạng chính là anh.

"Anh…" Hạo Dương há miệng thở dốc, đột nhiên một câu cũng đều không nói ra được. Anh kinh ngạc nhìn Dã Anh Phu, từ phần dưới eo trở xuống, máu thịt mơ hồ, những bộ vị bị viên đạn laser đụng vào đều biến thành màu xám đen. Màu đỏ chói mắt cùng màu thịt cháy khét xông vào mũi, tràn ngập trong các giác quan của Hạo Dương.

"Chạy… Chạy… Chạy đi…" Thần sắc trong mắt Dã Anh Phu dần dần tan rã, khóe môi không ngừng mấp máy. Anh cố gắng nhìn về phía Hạo Dương, tựa hồ như muốn dùng lực lượng của cả đời để nói cho em trai duy nhất của mình rằng, anh yêu em rất nhiều.

"A… Ha hả a…" Hạo Dương đột nhiên nở nụ cười.

Hạo Dương nhìn Dã Anh Phu, không hề dự báo trước mà cười cười, cười điên cuồng. Đột nhiên, anh bắt lấy bả vai của đối phương, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, gào lên: "Vì cái gì? Vì cái gì… Vì cái gì anh lại cứu em? Từ nhỏ đến giờ, người em hận nhất là anh! Anh biết không? Nếu như không có anh, nếu như không có anh… ANH ——! ANH ƠI ——!!!"

Hạo Dương bi phẫn rống lên một tiếng. Âm thanh đau đớn hung hăng tiến vào trong tai Dã Đại, cả người gã đều run lên, suýt nữa trượt chân cắm mặt xuống đất. Khuôn mặt âm lãnh nháy mắt trở nên già nua và cô tịch.

"Anh… Anh ơi, còn thiếu một quân cờ nữa, bộ cờ còn chưa kịp đủ! Anh không thể chết được… Không thể chết được… Anh sống lại đi, sống lại đi! A a a a a…" Hạo Dương như kẻ điên ôm lấy Dã Anh Phu, không ngừng dùng tay lau máu tươi trào ra từ khóe miệng anh trai. Gương mặt anh tuấn bắt đầu trở lên dữ tợn khủng bố, đôi mắt đỏ bừng như muốn nứt ra nhìn về địa phương Đường Viễn nổ súng, nơi đó đã sớm không còn bóng người.

"CỐ VIÊM!" Hạo Dương ngưỡng thẳng cổ, nổi giận gầm lên một tiếng, nước mắt theo hai má mãnh liệt rơi xuống.

Hạo Dương vẫn luôn cho rằng Dã Anh Phu là người anh oán giận nhất. Mẹ anh là một kỹ nữ ở tầng đáy xã hội. Khi anh tiến vào gia tộc Dã Đại, một khắc kia liền bắt đầu, anh đã học cách giấu đi lông cánh và tính cách của chính mình, học cách quan sát sắc mặt người khác mà sống, cẩn thận ứng phó với từng thành viên trong gia tộc này, thậm chí bao gồm cả người giúp việc và phục vụ trong biệt thự.

Nhưng gia tộc họ Dã lại có một người đặc biệt, ánh mắt nhìn anh vĩnh viễn như vậy… Nhu hòa, ấm áp.

Tên của người đó là Dã Anh Phu.

Hạo Dương đã từng vô số lần hâm mộ, đố kỵ người anh cùng cha khác mẹ này. Một người từ khi được sinh ra đã mang trên mình vô số hào quang và vinh dự của gia tộc. Người anh trai có tính cách, xuất thân hoàn toàn bất đồng với anh. Người anh trai luôn luôn yêu thương, quan tâm anh từng ly từng tý, chiếu cố anh từ nhỏ đến lớn. Cũng là người duy nhất luôn luôn ôn nhu, tươi cười với anh.

Hạo Dương vẫn cảm thấy, so với Dã Anh Phu, anh càng thích hợp trở thành người thừa kế gia tộc hơn. Bởi vì, anh hiểu rất rõ con người Dã Anh Phu, một người chính trực, thẳng thắn, thà chết vì lẽ phải, chưa bao

giờ biết âm thầm đùa bỡn quyền mưu. Như vậy, Dã Anh Phu chỉ có thể trở thanh một anh hùng của đất nước mà vĩnh viễn không có khả năng trở thành người thừa kế của gia tộc họ Dã.

Hạo Dương oán hận Dã Anh Phu, nhưng chưa bao giờ muốn người anh này phải chết.

Đè nén thống khổ như vạn tiễn xuyên tâm điên cuồng xé rách trái tim, Hạo Dương ôm chặt Dã Anh Phu, máu tươi loang đỏ sàn nhà, đôi mắt ngập nước nhìn cây anh đào xa xa trong đình viện. Hạo Dương thì thào cười nói: "Anh, anh hãy yên nghỉ…"

.

Một nhân vật chỉ xuất hiện trong hai chương nhưng để lại ấn tượng rất lớn trong lòng mình. Vừa thoáng ngửi thấy mùi huynh đệ văn đã bị dập tắt, hu hu, chương này tự dưng thấy "ghét" Đường Viễn ghê, giết ai không giết lại giết trúng…. óa óa óa.

75. Chương 75: Phá Hư (nhất)

Hiện tại, Đường Viễn đeo súng laser trên vai, dùng tốc độ cao nhất chạy như điên ở vùng ngoại thành, hướng phía đông lao đi. Phía sau hắn mấy ngàn mét, ở khu biệt thự gia tộc Dã Đại, hơn mười chiếc đèn pha xoay tròn trong đêm, tiếng chuông báo động lẫn tiếng gào thét đây đó ồn ào náo động, binh lính đang tiến hành nhiệm vụ sửa chữa ở dưới lòng đất biệt thự cũng vọt lên, cấp tốc điều tra, tìm kiếm địch nhân.

Trong đêm tối, sự khẩn trương như dung nhập vào không khí, làm người ta hít một hơi cũng cảm thấy có chút đau đớn.

Nhìn cậu con trai cả chết thảm trước mặt mình, Dã Đại trầm mặc giống như một pho tượng đứng trong phòng. Gã há miệng thở dốc, đôi mắt đỏ bừng ngập tràn nước mắt.

Dã Đại đột nhiên nhéo ngực khóc rống lên, hai tay điên cuồng đánh vào trái tim. Cái loại cảm giác đau đớn như bị xé rách này làm gã lâm vào trạng thái điên cuồng, khàn khàn kêu khóc gọi tên con. Tiếng hô của Dã Đại càng làm Hạo Dương thêm khó chịu.

"Anh…" Hạo Dương vuốt thẳng tóc và lau mặt cho anh trai, dừng một chút, anh nhẹ giọng cười nói: "Em sẽ tìm cho anh một chỗ an nghỉ thật an tĩnh, anh ngủ chút đi…"

"Ba ——", một tiếng giòn vang, Dã Đại đột ngột lao lại gần, hung hăng quăng cho Hạo Dương một cái bạt tai. Thân hình gã run rẩy, chỉ vào Hạo Dương, giận dữ hét: "Mày, vì cái gì mà mày còn sống?"

Hơn hai năm nay, cậu con cả Dã Anh Phu của gã vẫn trọ học ở trường, không về nhà lần nào. Khi biết tin gia tộc bị tập kích bất ngờ, nó lập tức trở về phụ giúp bố, không ngờ vừa về buổi chiều, buổi tối đã chết thảm. Dã Đại vẫn coi đứa con này là bảo bối trong lòng, làm sao gã có thể chấp nhận được sự thật đau đớn này!

Mày, vì cái gì mà mày còn sống?

Hạo Dương bị một bàn tay đánh cho lệch mặt, cười lạnh một tiếng. Thời điểm quay lại nhìn bố, ánh mắt anh tràn đầy u lãnh. Anh ngửa đầu, vẻ mặt hờ hững nhìn Dã Đại, tựa như một con độc xà đã vượt qua thời kì ngủ đông mà thức tỉnh. Cặp mắt kia không hề gợn sóng, nhìn không ra hỉ nộ ái ố, lại có thể nháy mắt làm người ta cảm thấy sợ hãi khó hiểu cùng khiếp đảm.

Tiếng quát nghẹn lại trong cổ họng, một Hạo Dương như vậy, Dã Đại chưa từng thấy qua.

"Bố! Con thấy, bố có vẻ rất mệt rồi!" Hạo Dương tự nhiên đặt cơ thể Dã Anh Phu nằm trên mặt đất. Anh đứng dậy, liếc mắt nhìn bố mình, khóe môi thoáng qua ý cười, đạm mạc nói: "Công việc của gia tộc còn nhiều lắm, bố nhiều tuổi rồi, tốt nhất là nên nghỉ ngơi cho tốt đi ạ!"

Đồng tử của Dã Đại kịch liệt co rút, một lát sau, gã vừa khóc lại vừa cười, cúi người vuốt hai má của Dã Anh Phu, cả người đều già nua rất nhiều, tựa như một lão nhân bước sang tuổi xế chiều đột ngột mất người thân.

"Meo meo ——!" Mèo Mun như bóng ma từ một chỗ tối mãnh liệt nhảy ra, trên cổ nó treo một cái điều khiển từ xa loại nhỏ. Nó nhảy nhót vài cái, phi lên vai Đường Viễn, quay đầu nhìn về phía sau, nhe răng nhếch miệng, giương vuốt ra, tựa hồ như muốn tính toán liều mạng với địch nhân.

"Mèo Mun, tốt lắm!" Mồ hôi trên gương mặt Đường Viễn không ngừng theo cằm tý tách rơi xuống, hắn cởi thiết bị điều khiển từ xa trên cổ mèo Mun, tiếp tục chạy khoảng hơn một cây số nữa mới dừng lại. Đường Viễn trốn sau một gốc cây đại thụ, quỳ một chân trên đất, vươn tay nhắm ngay phía sau, đè xuống một cái nút.

Trong nháy mắt, lấy nơi ở của gia tộc Dã Đại làm trung tâm, trong phạm vi biệt thự chợt xuất hiện những tiếng nổ liên hoàn, những điểm cường lực giao nhau khiến mặt đất ầm ầm chấn động, từ không trung nhìn xuống, những điểm sáng tựa như một cái "Mạng nhện" rực rỡ, ôm trọn mọi thứ bên trong nó.

Mãnh liệt đánh sâu vào thị giác làm nhóm binh lính đang điên cuồng truy tìm quân địch giật mình sửng sốt một lát. Cũng trong mấy chục giây "Mạng nhện" phát sáng, Đường Viễn đã đem súng laser tháo dỡ và lắp ráp lại, một kiện động cơ mini nằm dưới hai cánh màu ngân bạch lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Đường Viễn đeo kính nhìn ban đêm lên, đặt mèo Mun vào trong áo, khởi động một cái nút, kiện động cơ mini dưới hai cánh màu ngân bạch lướt đi, chớp động một lát dưới quang mang của "Mạng nhện" liền biến mất không thấy.

"Anh ấy tỉnh chưa?" Cố Thiếu Cảnh bưng một chén cháo, đẩy cửa vào.

"Chưa…" Cố Lãnh Đông thức trắng đêm, đôi mắt đỏ bừng. Cô quan sát Cố Viêm nằm trong phòng vô khuẩn, trên người cắm đầy ống tiêm, mũi lại cay cay, liền xoay người ôm thắt lưng Cố Thiếu Cảnh, khó chịu đến nói không ra lời.

"Chị, không có việc gì đâu!" Cố Thiếu Cảnh thở dài, đem bát cháo đặt lên bàn, khoác tay qua bả vai chị gái, cố ý trêu chọc nói: "Thần y tự mình động thủ, khẳng định là không có sai lầm gì! Anh ấy vẫn đang trong giai đoạn quan sát mà! Bây giờ chị em mình chụp giúp anh cả một cái ảnh kỉ niệm luôn đi! Không ngờ lão đại của BOF lại có ngày thế này, thật sự là hiếm có, hắc hắc hắc… Chị! Chị ăn cháo rồi đi ngủ một lát, em trông anh ấy cho!"

"Không được!" Cố Lãnh Đông nhu nhu mắt, bưng bát cháo lên, một hơi uống hết, nói: "Anh cả còn hôn mê, chị không ngủ được."

Dáng tươi cười của Cố Thiếu Cảnh cũng có chút miễn cưỡng, quầng thâm trên mắt cậu không kém gì so với Cố Lãnh Đông. Cậu nhìn Cố Viêm qua cửa sổ thủy tinh, giật giật môi, nhỏ giọng nói: "Anh! Anh tỉnh lại đi mà! Không tỉnh thì lấy ai quản em đây…"

"Đúng rồi, Đường Viễn đã trở về chưa? Đã năm giờ chiều rồi." Cố Lãnh Đông đột nhiên hỏi: "Cho dù có thực hiện nhiệm vụ thì từ tối hôm qua đến xế chiều hôm nay, chắc cũng phải trở về đến đây rồi chứ?"

"Ừ, chắc là đang trở lại…"

"Đúng rồi! Chị biết Tuyết Lang của BOF đúng không? Người được gọi là truyền kì, thần tướng Tuyết Lang ấy. Đặc công cao nhất của BOF, hi sinh năm 25 tuổi." Cố Thiếu Cảnh đột nhiên nói, sắc mặt cũng có chút ngưng trọng, quay đầu lại nhìn Cố Lãnh Đông, "Em cảm thấy, Gấu mập và anh ta giống như… Đêm đó, cái đêm mà chúng ta đến nước R tìm anh Cố Viêm ấy. Trước đó em từng đến Lầu một tìm Gấp mập mà! Lúc ấy, cậu ta đang ở trong phòng cũ của Tuyết Lang, trước mặt em, tự mình cải tiến súng laser. Thủ pháp, ánh mắt… Từng chi tiết một… Quả thực giống như đúc với Tuyết Lang em vẫn nhìn thấy trên video…"

"Cải tiến súng laser?" Cố Lãnh Đông nhíu mày, nhanh chóng nắm bắt được trọng điểm.

"Ừ! Chị cũng biết mà, súng laser trong căn cứ có khối lượng khá lớn, trọng lượng cũng khủng cho nên trang bị kèm theo của nó cũng đơn giản. Nếu gia phụ thêm đồ vật vào thì trọng lượng của nó sẽ tăng lên, không có phương tiện mang theo." Cố Thiếu Cảnh dựa người vào cửa sổ thủy tinh, hai tay khoanh trước ngực, nói:

"Em cảm thấy rất kì quái! Không hiểu đêm đó chị dâu buôn bán ở chỗ nào mà mang về nhiều linh kiện đến vậy! Tháo súng laser ra lắp ráp lại lại, một phần linh kiện là linh kiện quý hiếm trong căn cứ, phần còn lại là linh kiện bình thường…"

"Có thể là tăng số ống súng để nâng cao uy lực khi quần công?" Cố Lãnh Đông trầm giọng nói.

"Em thấy không giống lắm…" Cố Thiếu Cảnh lắc lắc đầu, suy tư nói: "Chị dâu còn đem một đôi cánh mini có khả năng gập gọn lại lắp vào súng mà. Rốt cuộc là cậu ta muốn làm gì a? Tính toán mang súng laser có khả năng biến hình đi chiến đấu sao?"

"Cậu trở về nhìn xem nó có tác dụng gì là được." Nhìn qua thì Đường Viễn có vẻ khá chật vật, hắn đẩy cửa bước vào, đem súng laser trên vai vứt sang cho Cố Thiếu Cảnh.

Cố Thiếu Cảnh: "! ! !"

Cố Lãnh Đông: "! ! !"

"Gấu, Gấu… Chị dâu?" Cố Thiếu Cảnh tiếp được súng laser, kích động nói: "Chị dâu trở lại rồi!"

"Đường Viễn?" Cố Lãnh Đông cũng lộ ra biểu tình gặp quỷ, nhìn quân trang trên người Đường Viễn bám đầy máu và bùn đất, không cần nghĩ cũng biết, "Cậu, cậu thật sự đi tác chiến một mình? Binh lực đóng ở gia tộc Dã Đại nhiều như vậy, cậu… thế nhưng cậu thực sự đến đó rồi trở về?"

"Ừ, đã trở về!" Đường Viễn tháo xuống bao tay đã sớm bị tổn hại, khó có khi hướng hai chị em lộ ra bộ dáng tươi cười, mà nụ cười kia, phảng phất như thế giới đều phải lâm vào nín thở.

Đó tuyệt đối là bộ dáng tươi cười của cường giả!

Cố Thiếu Cảnh vừa nhìn thấy là biết, Đường Viễn đã hoàn thành mục tiêu mà mình đặt ra.

Mèo Mun nằm trong ngực Đường Viễn dụi đến dụi đi. Rốt cục nó thò đầu ra, lắc lắc tai, có chút đắc ý hướng Cố Thiếu Cảnh nâng cằm. Đôi mắt kia của nó, quả thực giống như là thị uy khi thắng trận, làm người ta có chút ngứa ngáy, chỉ hận không thể đi qua tấu nó một phát.

Cố Thiếu Cảnh: "…"

"Cuộc phẫu thuật thế nào rồi? Thời gian quan sát bao lâu? Thị lực có thể khôi phục được mấy thành? Nhóm Hướng Đông đã trở lại chưa? Có thương vong gì không?" Đường Viễn đặt mèo Mun lên bàn, bắn hàng loạt câu hỏi như nã pháo, đi đến trước cửa sổ thủy tinh nhìn người đàn ông đang nằm trên giường bệnh.

"Cuộc phẫu thuật rất thành công, lão thần của căn cứ phụ trách mổ chính, thời gian quan sát là 24 giờ, thị lực khôi phục nhiều nhất là bảy thành." Cố Lãnh Đông nói tiếp: "Khoảng một giờ sáng mai anh ấy sẽ hết thời gian quan sát, có khả năng sẽ tỉnh lại. Nhóm anh Đông đã về rồi, không ai bị thương nặng."

Đường Viễn "Ừ" một tiếng, thần kinh vốn buộc chặt nháy mắt buông lỏng, nhàn nhạt nói: "Bảy thành à? Tốt hơn rất nhiều so với tôi dự tính, về sau đeo kính là được."

Cố Thiếu Cảnh và Cố Lãnh Đông chợt ngây người, biểu tình trên mặt bắt đầu biến hóa kịch liệt.

Mèo Mun thấy "tên khó ưa" Cố Thiếu Cảnh đột nhiên lộ ra biểu tình quỷ dị thì phát ra một tiếng "Meo" nghi hoặc, còn duỗi chân trước ra khều khều. Cố Thiếu Cảnh nhéo chân nó, hít một hơi thật sâu, đi qua vỗ vỗ bả vai Đường Viễn, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng, nói: "Chị dâu! Chú ý bảo trọng nha!"

"… Chị dâu! Chú ý bảo trọng nha!" Cố Lãnh Đông cũng thở ra một hơi, đi qua vỗ vỗ bả vai Đường Viễn, phút cuối cùng nhịn không được, rốt cục bổ thêm một câu, "Lúc anh ấy giải phẫu, tôi khẩn trương quá nên quên mất chuyện này. Chị dâu, kì thật, anh trai tôi… À, thì… cực kì ghét việc phải đeo kính mắt."

"Đúng vậy!" Cố Thiếu Cảnh hung hăng gật đầu như gà mổ thóc, bổ sung: "Chính xác thì, anh Cố Viêm cực, cực, cực kì ghét phải mang kính, trừ kính quân dụng không thể không đeo."

"…" Đường Viễn nhướng mày lên, "Vì sao?"

"Không có nguyên nhân, có vài người trời sinh không thích ăn món nọ món kia ấy mà, ví dụ như bọn họ cảm thấy rau thơm rất thối ấy." Cố Thiếu Cảnh mang biểu tình táo bón, nói: "Hai chị em tôi đều cho rằng anh Cố Viêm là loại người thích dùng bạo lực, rống giận và đeo cái mặt băng sơn để giải quyết vấn đề, đến nỗi hình thành thói quen biến thái này."

Cố Lãnh Đông gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đường Viễn: "…" (cái này, có liên quan đến nhau sao?)

"Hai người trở về nghỉ ngơi đi, tôi ở lại đây!"

Hiện tại, Đường Viễn đã tắm rửa, thay một bộ quần áo mới sạch sẽ.

Trước đó, Cố Thiếu Cảnh đã dẫn Đường Viễn đi kiểm tra trên dưới một lượt. Quân y cũng đã xử lý xong những vết trầy da và vết thương nhẹ trên người hắn. Sau đó hai người còn cùng nhau đi ăn cơm tối.

Cố Lãnh Đông gật gật đầu, từ giây phút Đường Viễn xuất hiện, trong lòng cô chợt cảm thấy sáng sủa, liền ngáp một cái, nói: "Chị dâu! Có việc gì thì gọi điện thoại cho chúng tôi nhé!"

"Biết rồi!"

Thời điểm hai chị em đi đến cửa, Cố Thiếu Cảnh đột nhiên quay đầu lại hỏi: "Đúng rồi! Chị dâu còn chưa nói vừa đi giết ai? Có chết không?"

Cố Lãnh Đông cũng quay đầu lại nhìn Đường Viễn.

"Không biết chết chưa." Đường Viễn nhàn nhạt trả lời: "Dã Anh Phu, con trai của Dã Đại bị tôi tạc rớt nửa người."

Cố Thiếu Cảnh: "! ! !"

"! ! !" Cố Lãnh Đông cả kinh nói: "Shit! Người thừa kế của gia tộc Dã Đại cư nhiên bị cậu giết? Shit! Shit! Shit!"

"A ha ha ha! Thật sảng khoái a! Giết được thật tốt!" Cố Thiếu Cảnh kêu lên: "Cái tên Dã Anh Phu cũng chả phải người tốt gì! Năm trước, thời điểm tên đó cùng Bộ trưởng Bộ quốc phòng nước R tham dự một cuộc họp báo, mẹ nó, còn dám nói với phóng viên là nước ta vốn thuộc lãnh thổ của nước R. Quỷ thật, sao thằng đó không đi tìm dây thừng treo cổ chết luôn đi!"

"Trở về, đi ngủ!" Đường Viễn bị hai chị em nhà này làm cho giật mình, cho mỗi người một cước, đóng cửa lại, thế giới rốt cục thanh tịnh

76. Chương 76: Phá Hư (nhị)

Đường Viễn khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa sổ thủy tinh, ánh mắt hơi có vẻ mỏi mệt nhìn về phía Cố Viêm trong phòng. Qua một hồi lâu, hắn nhìn đồng hồ, còn khoảng ba tiếng nữa.

Cười cười, thả người xuống ghế mềm, Đường Viễn nửa ngồi nửa nằm, lấy điện thoại chỉnh đồng hồ báo thức lúc 1 giờ sáng. Những đoạn tin ngắn lộn xộn hoặc nhanh hoặc chậm xuất hiện trong đầu hắn, đó là những kí ức về đời trước, về Hướng Đông, Du Hồng, Lăng Vân,… đến những kí ức của đời này, Đường Niệm, bố mẹ, ông bà,… Còn có kí ức về mèo Mun và Tia Chớp, nhưng nhiều hơn cả là hình ảnh của Cố Viêm.

Cố Viêm lúc 10 tuổi, Cố Viêm lúc 25 tuổi, khi Cố Viêm cười, tính khí táo bạo của Cố Viêm, khi Cố Viêm làm nũng, Cố Viêm mang tính cách trẻ con, Cố Viêm thành thục ổn trọng, khi Cố Viêm nói với hắn "Tiểu Viễn, anh yêu em!", khi Cố Viêm gọi hắn là "Lão bà"…

Những đoạn kí ức ngắn trong trí nhớ một vòng lại một vòng dính hợp vào nhau, khiến Đường Viễn càng thêm khắc cốt ghi tâm.

"Nguyện đắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly…" (Nguyện ước người một lòng, bạc đầu không chia ly) Đường Viễn thì thào cười, hắn trở mình một cái, híp mắt lại nhìn vòng tay xích hổ trên cổ tay, trong lòng như có từng dòng nước ấm chảy qua, tứ chi toàn thân cũng cảm thấy mềm yếu.

"Bất tri bất giác, cứ như vậy mà yêu…" Đường Viễn lẳng lặng ngủ. Mèo Mun ngậm một cái đuôi cá ngồi xổm trên bàn, nhìn Cố Viêm trên giường bệnh, cái đuôi ve vẩy khua đi khua lại.

Cố Viêm cảm thấy đã lâu lắm rồi mình không được ngủ dài như vậy. Tuy rằng mắt vẫn không mở được, nhưng anh vẫn biết cơ thể mình được làm phẫu thuật, hơn phân nửa là có tiểu Cảnh và tiểu Đông bồi bên giường.

Không biết tiểu Viễn đã về chưa…

Lông mi Cố Viêm khẽ giật giật, một tiếng hát trầm thấp và thanh lãnh đột nhiên bay vào trong lỗ tai làm đáy lòng anh run lên, trên mặt cũng cảm thấy có cái gì đó xù xù, mềm mềm, ấm ấm lướt qua lướt lại trên da.

"Mèo Mun, đừng quậy!" Đường Viễn nhẹ nhàng hát một đoạn nhạc, đem mèo Mun đang cố gắng cọ đến cọ đi trên mặt Cố Viêm ôm vào ngực, trêu ghẹo nó: "Thế nào, mày cũng lo lắng cho tiểu Viêm hả?"

"Meo meo…" Mèo Mun xù lông, mãnh liệt đem đầu xoay lại 45độ, trưng ra biểu tình "Hứ, lo lắng cho tên này á? Em thèm vào!"

Đường Viễn bật cười, dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau mặt cho Cố Viêm. Đột nhiên hắn nhớ đến cảnh tượng hắn vừa mới tỉnh lại lần trước, bị Cố Viêm làm như vậy, như vậy… Khóe mắt giật giật, nhướng mày nói: "Nếu bất tỉnh…" Nói xong, hắn cúi người xuống, chạm môi vào môi Cố Viêm, chủ động liếm cắn.

Khó có khi được Đường Viễn chủ động như vậy, con ngươi của Cố Viêm nhích tới nhích lui nhưng vẫn nhất quyết không mở mắt ra, đôi môi bị hôn đến ửng đỏ, hơi hé ra, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ. Đường Viễn hí mắt dòm thấy đức hạnh của ai đó, ngón tay không chút lưu tình trạc vào vết thương trên đùi phải của Cố Viêm.

"Cái quỷ gì vậy!" Cố Viêm đau rống một tiếng, đôi mắt hổ mở ra, cả giận nói: "Đường Viễn! Em muốn mưu sát chồng phải không? Ôi, cái chân tội nghiệp của tôi! Mèo Mun, mẹ nó, mày nhảy ra khỏi đùi lão tử ngay!"

"Đây là mấy?" Mặt Đường Viễn không đổi sắc, tay trái vươn ra xa, giơ hai ngón tay lên.

Cố Viêm đau đến nhe răng nhếch miệng, hí mắt nhìn nhìn, cả giận nói: "Nhìn không thấy! Mù!"

Đường Viễn: "…"

"Rất đau?" Đường Viễn nhíu mày nhìn đùi phải của Cố Viêm.

Cố Viêm quyết định thừa dịp mình còn đang trọng thương, phải đem Đường Viễn gắt gao ăn sạch sẽ, ra vẻ hữu khí vô lực, tội nghiệp vô cùng nói: "Rất đau a, lão bà!"

"A!" Đường Viễn vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh, lại nói: "Mù thật hả? Thế sao lại thấy mèo Mun trên đùi cậu gọi tới gọi lui?"

Cố Viêm: "…"

"Con mắt trái 430 độ, mắt phải 435 độ, kết quả đuổi kịp, ăn khớp." Đã một tuần trôi qua kể từ khi Cố Viêm tỉnh dậy, Đường Viễn nhìn kết quả đo lường thị lực khá giống với phán đoán của hắn, tùy tay mở hộp kính lấy ra một cái kính gọng vàng, đưa qua, nói: "Mấy cái này nhóm chú Vân đã chuẩn bị tốt cho cậu rồi, có tác dụng điều chỉnh giảm bớt áp lực của đồng tử. Cái kính này không tồi, đeo lên thử xem."

"Lấy ra!" Cố Viêm ngồi ở trên giường bệnh, đùi phải bị treo, vẻ mặt cau có khó chịu, đôi mắt ẩn nhẫn thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Đường Viễn, tư thế kia hoàn toàn là bộ dáng sắp nổi bão đến nơi.

Cả tuần qua, quả thực là Cố Viêm dính Đường Viễn đến mức nhân, thần công phẫn, đến nỗi đi ngủ phải ôm mới ngủ được, ăn cơm phải nhìn thấy mới chịu ăn, ngay cả đi vệ sinh cũng dựa vào, không thấy người đâu là bứt rứt khó chịu…

Hơn nữa, cái tính tình thối nát này của Cố Viêm càng ngày càng phát triển đến mức độ người ta khó có thể nắm bắt. Hiện tại, cơ hồ anh đã trở thành một lão hổ nóng nảy, tùy thời phát uy, ngoại trừ Đường Viễn, căn bản là không ai có thể thuần phục anh.

Cái chuôi này làm Cố Thiếu Cảnh suýt phát điên, thậm chí, cậu không chỉ một lần cho rằng não ông anh trai mình bị đạn pháo bắn hư mất rồi.

Cố Thiếu Cảnh cùng chị gái đứng bên cạnh Đường Viễn, cậu giật giật hầu kết, yếu ớt nói: "Chị dâu à, tôi thấy hay là quên đi, anh ấy…"

"Không đeo?" Đường Viễn nhíu mày, nói: "Cũng được, Đường Niệm bảo anh đêm nay về nhà —— "

"Đường Viễn! Em nhớ đó!" Mặt Cố Viêm trướng đến đỏ bừng, anh nghiến răng nghiến lợi mà đoạt lấy cái kính, đeo lên mặt, nhắm mắt lại, không nói gì.

Cố Thiếu Cảnh: "!"

Cố Lãnh Đông: "!"

Mèo Mun: "! ! !"

"A Men! Lạy chúa tôi! Anh à, anh đeo mắt kính nhìn rất, rất…" Miệng Cố Thiếu Cảnh hóa thành hình chữ O, nội tâm yên lặng rít gào: "Ka ka ka, sao mà giống mấy bác làm công tác văn hóa giá dục thế không biết, trông trí thức chưa kìa!!!"

Cố Viêm vốn là có bộ dáng đẹp trai trời sinh, dáng dong dỏng cao, thời điểm không nói lời nào nhìn vô cùng baby đáng yêu. Hiện tại, anh đeo một chiếc kính mắt màu vàng, cả người tỏa ra uy áp nhàn nhạt cùng bộ dáng thư sinh, thoáng nhìn qua thật cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

"Đông đã sắp xếp chương trình huấn luyện cho hai đứa rồi đấy, đã nhìn qua chưa?" Đường Viễn thình lình quay đầu lại, nhìn hai chị em Cố Thiếu Cảnh, nhàn nhạt nói: "Muốn làm đặc công của BOF, từ hôm nay trở đi phải ấn theo chương trình học bắt đầu luyện tập ngay."

Cố Thiếu Cảnh vội vàng xua tay, không ngừng kêu khổ nói: "Chị dâu, bỏ qua cho tôi đi! Tôi thích ca hát cơ! Mấy vụ huấn luyện này, bố đã nói chỉ cần phòng thân là đủ. Cho nên cái chương trình huấn luyện biến thái kia, tôi không học đâu!"

Đường Viễn đem tầm mắt quét về phía Cố Lãnh Đông.

"Tôi đi." Cố Lãnh Đông gật gật đầu, xách em trai đi ra ngoài. Khi bước ra hành lang, cô chợt nhớ ra điều gì, quay đầu lại, nghiêm trang chững chạc nói: "Đúng rồi anh! Bố nói, trình tự kết hôn của anh không được thiếu mục nào, chờ chân của anh lành rồi thì mang đồ cưới đến nhà chị dâu cầu hôn. Lúc đó hai chị em em cũng cùng đi. Anh! Bọn em đi trước đây, ngày mai sẽ trở lại thăm anh. Anh điều dưỡng cho tốt nhé!"

Đường Viễn: "…"

"Này, đeo kính cũng rất đẹp trai." Đường Viễn nhìn Cố Viêm trưng ra tư thế "lão tử rất tức giận, không muốn mở mắt", bất đắc dĩ nhẹ giọng dỗ: "Thị lực của cậu bị hao tổn do nguyên nhân đặc biệt. Nếu không mang kính vào, thị lực sẽ trở nên càng ngày càng yếu. Chẳng lẽ cậu muốn về sau cái gì cũng nhìn không thấy? Hay là nói, cả anh cậu cũng không muốn nhìn?"

Cố Viêm nhíu mày, rốt cục mở to mắt, lạnh nhạt nói: "Mang cái đồ chơi này trên người vướng lắm."

"Vướng ư? Cậu ngại chuyện gì?"

"Đủ loại chuyện!" Cố Viêm muốn lấy kính ra, bị Đường Viễn đè tay lại, "Không được tháo! Cứ đeo để thích ứng cái đã, cậu bao nhiêu tuổi rồi? Sao lại giống trẻ con thế hả?"

Cố Viêm tháo cúc áo gần cổ, ngón tay thuận thế đặt lên khóe môi Đường Viễn, nhu đến nhu đi, hừ hừ nói: "Đường Viễn, em đang cười thầm trong bụng phải không? Đây là em, chứ phải người khác, dám bắt anh đeo cái thứ bỏ đi này, không tặng hắn cả băng đạn thì sẽ không phải là lão tử! Lại đây, để lão công hôn cái nào!"

Đường Viễn cười, cúi người xuống hôn Cố Viêm.

Cố Viêm không quá vừa lòng, dịch dịch đùi phải, kéo Đường Viễn xuống giường, ôm chặt, thỏa mãn nhìn lão bà, nói: "Tình huống của nước R thế nào rồi? Em phân tích một chút đi."

"Dã Đại đã từ chức." Đường Viễn dừng một chút, nói: "Hạo Dương rời khỏi giới giải trí. Cậu ta cũng không tiến vào quân đội mà tiếp nhận toàn bộ gia tộc từ tay Dã Đại. Hiện tại, gia tộc họ Dã vẫn được coi là quân bài ẩn lớn nhất của quân đội nước R, tuy nhiên, ít nhất 50 năm nữa, bất luận là thế lực của bên nào cũng sẽ không dám có hành động gì với chúng ta."

"Khẳng định như vậy?"

"Đương nhiên, lần này nước R cùng gia tộc họ Dã đã bị thương nặng, nguyên khí không thể hồi phục trong khoảng thời gian ngắn được. Hơn nữa, người kia, Dã Hạo Dương chính là rắn độc, một ngày tên đó không hoàn toàn nắm trong tay toàn bộ gia tộc họ Dã, thì tuyệt đối sẽ không làm chuyện mà mình không nắm chắc." Đường Viễn nghe thấy tiếng điện thoại di động vang lên liền cầm lấy, còn chưa kịp nhìn, Cố Viêm đã đoạt luôn, bùm bùm nhắn trả lại tin nhắn của Đường Niệm, đầu cũng không ngẩng lên, nói: "Em tiếp tục."

"Ít ngày trước Từ Thạch đã mật báo với cấp trên, ông ta tính toán tự thú."

Cố Viêm gõ gõ ngón tay, Đường Viễn nói tiếp: "Tuy nhiên, ông ta đã bị giết trên đường về nước. Anh đoán, hơn phân nửa là Dã Hạo Dương hạ thủ."

"Ưng lớn biết không?" Thanh âm của Cố Viêm có vẻ rất trầm.

Đường Viễn lắc lắc đầu: "Từ Hải Ưng còn không biết."

Cố Viêm gật gật đầu, tay ôm bả vai Đường Viễn càng thêm dùng sức, lại hỏi: "Tả Quang đâu?"

"Ông ngoại anh và bố cậu tự mình xử lý, cô ta và toàn bộ nhóm đặc vụ dưới quyền đều xử bắn, chết vào ngày cậu phẫu thuật đó." Mỗi lần nói đến người phụ nữ này, trong lòng Đường Viễn luôn luôn có cảm giác áp bách nặng nề, "Đông có đến nhìn qua, Tả Quang nói, cô ta thật sự xin lỗi Sói con. Hồng chết cũng do một tay Stephen và Dã Đại bày ra."

Nhất thời, phòng bệnh rộng lớn lại im lặng, không ai nói gì thêm.

"Chờ anh tốt lên rồi chúng ta đi thăm Du Hồng nhé!" Cố Viêm trầm giọng nói, "Tiểu Viễn, em nhớ kỹ, nhân sinh đời này của em là mới tinh. Anh sẽ tỉ mỉ xem kĩ con đường em đi. Về sau, mặc kệ là phát sinh cái gì, mặc kệ là gặp được cái gì, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em."

"Ông ngoại, chúng ta không, không đi vào à?" Đường Niệm nhỏ giọng kêu lên.

Sắc mặt Triển Viễn Kiếm xanh mét, chỉ vào cửa phòng bệnh, hừ lạnh nói: "Tiến vào cái rắm! Về nhà!"

"Vậy, còn đống này..." Đường Niệm nhìn túi lớn túi nhỏ quà tặng trong tay, lông mày trực tiếp nhăn thành hình chữ "Xuyên".

"Ném trước cửa là được." Khẩu khí Triển Viễm Kiếm vẫn không tốt như cũ, chắp tay sau đít, cố ý lớn tiếng nói: "Muốn tiểu Viễn nhà chúng ta, lão nhân ta phải xem nhóc con có bản lĩnh này hay không! Cái gì ấy nhỉ, tiểu Niệm?"

"Đến!" Đường Niệm ném đống quà trước cửa, đùa giỡn mà ưỡn ngực ngẩng đầu, chào theo nghi thức quân đội.

"Ông thích nhất là cái gì?" Triển Viễn Kiếm đại khái không nhìn thấy biểu tình trên mặt mình, giờ phút này, nét mặt già nua đã giãn ra đầy tươi cười nhưng vẫn cố ý điều chỉnh một giọng điệu thật nghiêm túc, phía sau giọng nói phẫn nộ là thư giãn và an tâm.

Tròng mắt Đường Niệm vừa chuyển, lập tức hướng vào cửa phòng bệnh hét lớn: "Ai, ông ngoại, có phải ông hiếm lạ nhất là loại rượu bố con tự tay ủ ở nông thôn năm đó không?"

Ở trong phòng, Đường Viễn phá ra cười, mà ngay cả Cố Viêm cũng ngửa đầu cười, sau đó anh thẳng cố, hướng ra cửa đối diện hô: "Ông ngoại, ngài về nhà chờ cháu đưa rượu đến đi ạ!"

Triển Viễn Kiếm hừ một tiếng, tủm tỉm cười đi rồi.

"Mau mau, nhanh lên! Bảo cảnh vệ mang máy tính vào đây cho anh, anh phải tìm phối phương ngay! Chờ cơ thể tốt lên, anh mang em về nông thôn ủ rượu nhé, thuận tiện hưởng tuần trăng mật luôn!" Cố Viêm vừa nói vừa cười, đè Đường Viễn ra mà gặm. Trong phòng bệnh, tiếng hôn, vật lộn, trở mình liền vang lên.

77. Chương 77: Đi Chung Đường Ấm Áp

Gần hai tháng trôi qua kể từ khi Cố Viêm được phẫu thuật, Đường Viễn đã hoàn thành các cảnh quay của vai nam số hai – Bạch Luật, Tuyệt Sát đang bước vào giai đoạn hậu kì, cắt nối và biên tập phim. Mỗi ngày, Từ Hải Ưng đều vội vội vàng vàng cùng đội hình diễn viên chính liên tục chiến đấu ở các chiến trường truyền thông, tích cực tạo thế trong giới điện ảnh.

Ảnh đế Hạo Dương đột nhiên tuyên bố Tuyệt Sát là tác phẩm cuối cùng của mình và rời khỏi giới giải trí. Thông tin này đã khiến cho làng giải trí trong và ngoài nước nổi lên sóng to gió lớn, nhóm fans thì khóc lóc sầu thảm cầu ảnh đế trở về.

Ngôi sao mới vụt sáng của làng giải trí – Cố Thiếu Cảnh thì dựa vào ngoại hình ưu tú và thực lực biểu diễn mà bắt đầu mạnh mẽ tiến quân vào giới giải trí. Đồng thời, theo sự nổi tiếng của Đường Viễn và Cố Thiếu Cảnh, công ty truyền thông Vi Hàng cũng từ từ nổi lên khỏi mặt nước, thường xuyên xuất hiện trên báo chí và truyền hình, nhanh chóng lọt vào tầm ngắm của các minh tinh, sinh viên trường nghệ thuật,…

Cho nên, Đường Niệm và Văn Suất thực sự là vội muốn chết. Kế hoạch khuếch trương công ty đã tiến hành được nửa năm, trong lúc này, nhân viên của công ty không ngừng được tăng lên. Những người trẻ tuổi có năng lực, tài hoa gia nhập vào công ty ngày càng nhiều. Có thể nói, công ty truyền thông giải trí Vi Hàng gần như đã trở thành lựa chọn hàng đầu của nhóm minh tinh trẻ.

Cố Thiếu Cảnh có một lượng fans lớn hợp thành câu lạc bộ âm nhạc gồm toàn đàn em khóa dưới. Một lần tham gia họp mặt cùng các bạn sinh viên, Cố Thiếu Cảnh đã hát một đoạn nhạc trong bài Đi chung đường ấm áp . Sau đó đoạn clip này đã được tung lên internet và Đi chung đường ấm áp nhanh chóng được lan truyền một cách chóng mặt trong tất cả các diễn dàn, trang nhạc mặc dù nó chưa được hoàn thiện. Hơn nữa, Cố Thiếu Cảnh vốn có bộ dáng đẹp trai, rất khốc, nên gặt hái vô cùng thành công rất nhiều trái tim thiếu nữ.

"Ủa? Đây không phải là ca khúc được viết khi đi Lệ Giang chúc mừng sinh nhật của tiểu Cảnh hay sao?" Cố Viêm nghe bài hát Đi chung đường ấm áp trong CD, cười đến hai mắt đều híp lại, nhẩm theo âm tiết, nhẹ giọng hừ nói: "… Mùa hoa nở, con mèo lười phơi nắng dưới mái hiên, nhớ tới người ngồi bên cạnh ta, mới biết được đi chung đường ấm áp thấm nhập trái tim như thế nào…"

Bây giờ đã là đầu đông, cửa sổ phòng bệnh mở hé, gió thổi lung lay rèm cửa sổ màu trắng.

Đột nhiên ——

"Cố Viêm! Đủ rồi đấy!" Thanh âm của Đường Viễn có vẻ hơi khàn khàn, sâu trong đáy mắt là xao động tình dục mà hắn đang cực lực áp chế.

"Có đủ hay không là do anh quyết định!" Cố Viêm kéo hai tay Đường Viễn lên đỉnh đầu, đè lại, nâng cằm hừ hừ nói: "Anh cảnh cáo em nhá! Đường Viễn, đùi phải của anh còn chưa tốt lắm đâu. Em cũng đừng nên lộn xộn, bằng không lưu lại di chứng gì mà phải chống gậy… là lão bà của anh, em cũng rất mất mặt đấy!"

Nói xong, Cố Viêm lại cúi người xuống bắt đầu gặm gặm, một bàn tay luồn vào trong áo, vuốt ve eo Đường Viễn rồi dán cơ thể mình vào bụng Đường Viễn mà cọ sát. Trận hôn môi kịch liệt như muốn nghẹt thở làm lý trí cuối cùng của Đường Viễn hoàn toàn hỏng mất.

Đường Viễn cũng không chán ghét mấy chuyện làm hắn cảm thấy thoải mái này, làm tình cùng với Cố Viêm cũng được coi như là thực hiện vận động hữu ích và thả lỏng tâm tình. Khóe môi Đường Viễn hơi hơi câu lên, cánh tay thoáng dùng sức liền tránh thoát lực đạo áp chế không tính là mạnh của Cố Viêm

Đường Viễn nhanh chóng đảo khách thành chủ, hai tay đặt lên cổ Cố Viêm, cúi đầu hôn trả, cũng thổi bùng lên dục hỏa vốn rục rịch khó nhịn trong người Cố Viêm.

"Lão bà, lấy kính mắt ra hộ anh đi, anh vẫn nói nó vướng lắm mà…" Cố Viêm gầm nhẹ một tiếng, ngón tay mang theo kem bôi trơn, áp vào mặt sau của Đường Viễn.

Đường Viễn thực rõ ràng mà nhíu nhíu mày, tháo kính mắt giúp Cố Viêm, giọng khàn khàn: "Anh với cậu giống nhau, đều là đàn ông."

"Anh biết a!" Cố Viêm rầm rì, ngón trỏ thuận lợi tiến vào, cười nói: "Nhưng em là lão bà của anh, không phải sao?"

Đường Viễn có chút khó chịu, theo bản năng giật giật cái mông, nhưng nhìn thấy biểu tình ẩn nhẫn của Cố Viêm, hắn lại có chút buồn cười, liền trạc trạc trán Cố Viêm, nói: "Đừng cho là anh không biết nơi này của cậu đang nghĩ cái gì. Thừa dịp chân bị thương muốn ăn chết anh, đúng không?"

"Anh cũng không nói như vậy, nhưng em muốn phản công là không có khả năng. Mấy chuyện trên giường này, lão bà cứ nằm hưởng thụ là được, tất cả cứ giao cho anh!" Cố Viêm nhướng mày, híp mắt cười, cúi đầu hôn vành tai Đường Viễn. Anh biết rõ lỗ tai là điểm mẫn cảm trên cơ thể Đường Viễn.

Đường Viễn lười so đo mấy vụ trên dưới này với Cố Viêm, hoàn toàn thuận theo bản năng đáp lại.

Cố Viêm đích xác rất cẩn thận, vô luận là bụng dưới trướng đau khó nhịn đến thế nào, anh vẫn kiên nhẫn mà khuếch trương, cấp Đường Viễn thời gian để thích ứng.

"Không cần nhịn nữa, anh cũng không phải đàn bà con gái, tiến vào!" Thanh âm Đường Viễn tràn ngập ý tức hàm xúc, hắn nhìn mặt của Cố Viêm đang đỏ bừng như bị hỏa thiêu, trong ngực lại dâng lên cảm giác vui vẻ và kích thích khó hiểu. Đường Viễn chủ động nâng hai chân lên, cuốn lấy eo của Cố Viêm, đôi mắt híp lại có chút mê ly.

Tú sắc khả xan. (sắc đẹp có thể ăn được, khi hai anh zai đẹp gặp nhau thì anh này muốn ăn anh kia –> Bày mưu tính kế quyến rũ nhau, cuối cùng là xoắn lại một chỗ.)

"Tiểu Viễn…" Cố Viêm khó nhịn giật giật hầu kết, những cơn sóng tình dục cơ hồ cuốn phăng luôn lý trí của anh. Anh cúi đầu hôn môi Đường Viễn, thắt lưng đỉnh mạnh một cái, hung hăng xuyên vào.

Đường Viễn kêu lên một tiếng đau đớn, cảm giác cơ thể bị xé rách cùng trướng đau làm đầu anh dấy lên một trận choáng váng.

"Tiểu Viễn…" Cố Viêm tựa như một con ngựa hoang mất cương, từng đợt khoái cảm thường xuyên kích thích khiến anh không thể khống chế mà điên cuồng trừu sáp. Hai cơ thể dán chặt vào nhau, ma sát cùng trướng nứt khiến Đường Viễn cảm thấy trước mắt như có từng trận đen, đau đớn xé rách bên dưới dần dần bị hỏa thiêu đến chết lặng, nhanh chóng bị từng cơn khoái cảm thay thế, từng trận từng trận theo dây thần kinh truyền khắp toàn thân.

"… Cố Viêm, chờ… A…" Đường Viễn cảm thấy bị đỉnh đến gần ngất mà Cố Viêm vẫn không có chút dấu hiệu nào dừng tay, giống như đóng cọc mà luật động không ngừng. Đường Viễn đã bắn hai lần, hiện tại đều nhanh muốn ói ra.

Vết thương trên đùi phải Cố Viêm còn chưa khép lại tốt, theo những động tác vận động kịch liệt, vài vệt máu đã thấm ra ngoài.

Cố Viêm nảy ra ý xấu mà trêu nghẹo, giọng khàn khàn: "Thế nào, của lão công lớn hay không lớn?"

"Cậu… Chậm… nhẹ thôi! Tên cầm thú này… túng dục thương thân…" Đường Viễn bị đỉnh đến nói không thành lời, đứt quãng, hữu khí vô lực mà hừ nói.

"Không có việc gì! Lão công của em, ừ, chính là túng cái dục cũng không gây thương tổn thân. Bên trong cơ thể lão bà thực nóng a, thật thoải mái! Hôm nay… một ngày cũng không đi ra!"

"…"

Đường Viễn: "Cố Viêm, chân, chân…chân cậu… Miệng vết thương…"

Trong phòng ngủ, cảnh sắc và âm thanh quay cuồng diễn ra khiến người ta phải đỏ mặt tai hồng, quấy rầy mùa đông yên tĩnh.

Ngày hôm sau, quân y nổi danh của căn cứ —— bác sĩ Thần cầm ống tiêm, chòm râu bạc tức giận đến dựng ngược, hướng Cố Viêm quát: "Cậu có biết tình huống hiện tại của mình là thế nào không? Vết thương nứt ra? Hả? Cậu có biết hiện tại cậu có thể ngồi ở đây là phải cảm ơn bản lĩnh của lão già này không? Hả? Tôi cảnh cáo cậu! Thằng nhóc thối này! Nếu vết thương nứt ra một lần nữa thì sẽ không may mắn như thế này đâu nhá! Cứ thong thả mà chờ chết đi, khỏi cần gọi lão già này làm gì cho mất công!"

"Vâng, vâng, vâng! Ông bớt giận đi ạ, bớt giận đi mà, ha hả a…" Cố Viêm vừa cười vừa gật đầu như gà mổ thóc, lại nháy mắt với Đường Viễn. Ông bác sĩ già này là cán bộ lão thành của BOF, Cố Vệ Quốc cũng phải kính nể ông mấy phần. Dù tính tình của Cố Viêm có nóng nảy đến thế nào thì cũng không dám chọc ông tức giận.

Bác sĩ Thần thở hổn hển vài hớp, lại quay đầu chỉ vào mũi Đường Viễn, mắng: "Còn cậu nữa! A? Đừng giả bộ! Trên cổ toàn hồng ngân kia kìa! Đừng cho là ông già này không biết hai cậu đã làm cái chuyện tốt gì! Tình huống của Cố Viêm thế nào, nó không biết nhưng chẳng lẽ cậu còn không biết? Chờ chân của thằng nhóc thối này tốt lên, hai người yêu nhau làm bao lâu thì làm. Ông già này mặc kệ! Nhưng hiện tại cậu phải quản tốt thằng nhóc thối này cho tôi! Thú tính muốn nổi lên thì nổi, nhưng phải chờ chân tốt rồi hãy nói!"

Đường Viễn: "…"

Cố Viêm: "…"

"Chị, em nghẹn, nhịn không nổi…" Cố Thiếu Cảnh dùng sức cắn mu bàn tay, nghẹn cười đến mức nước mắt rơi tong tong.

Cố Lãnh Đông hít sâu một hơi, đột nhiên gục đầu vào tường cười ha ha, không hề giữ hình tượng mà ở ngoài cửa kêu lên: "Ha ha ha ha… Chờ chân tốt lên… Ha ha ha ha…"

"…"

Thấy chị gái mình như vậy, Cố Thiếu Cảnh cũng không cố gắng nhẫn nhịn nữa, hai tay đập bùm bụp vào vách tường như thằng điên, tiếp lời: "Ôi bụng của em! Ha ha ha… Thú tính… Thú đến chân đều nứt ra, ha ha ha ha… Lạy chúa tôi, đây là chuyện cười hay nhất của năm! Ha ha ha ha…"

Cố Lãnh Đông: "Đúng, đúng, đúng… đây là chuyện buồn cười nhất… Sặc ra cười… Ha ha ha ha…"

Đường Viễn: "…"

Bác sĩ Thần: "…"

"Cố Lãnh Đông! Cố Thiếu Cảnh! Hai đứa lăn vào đây cho lão tử! Ngay lập tức! Ngay lập tức! Lăn vào đây nhanh!"

Cố Viêm nổi giận, nắm một cốc nước ném vù ra ngoài cửa, quát ầm lên: "Đệch mịa! Súng của lão tử đâu? Ai cầm súng của lão tử?"

Cố Lãnh Đông: "! ! !"

Cố Thiếu Cảnh: "! ! !"

"Anh cả, chị dâu, bọn em về trước nha! Tối nay mẹ còn định mời hai người về ăn cơm đấy! Haizz, xem ra…" Cố Lãnh Đông hung hăng đạp em trai mình một cước, cười như điên nói: "Cười cái gì mà cười! Chạy mau a!"

Đường Viễn: "…"

Bác sĩ Thần ho khan hai tiếng, mặt không đổi sắc mà thu hồi dụng cụ. Vừa ra đến cửa, ông dừng lại, liếc Đường Viễn, hờ hững nói: "Lần sau mà để nứt ra lần nữa, cậu tự nghĩ biện pháp."

Một trận gió lạnh thổi qua cửa phòng chăm sóc đặc biệt.

Đường Viễn: "Từ hôm nay trở đi, cấm dục!"

Cố Viêm: "…"

Cấm dục cấm ba tháng, Cố Viêm cảm thấy chính mình sắp điên rồi, mỗi ngày đều phải chịu đựng sự dày vò tra tấn thấy được mà không ăn được.

Trong lúc này, Tuyệt Sát đã được trình chiếu rộng rãi. Vào ngày đầu tiên, phòng vé đã phá được mức 3900 vạn, tổng số tiền bán vé lên tới 12 triệu, sáng tạo một thần thoại trong điện ảnh Trung Quốc, trở thành phòng bán vé có doanh thu đứng đầu.

Mà nhân vật bi kịch của điện ảnh, vai nam số hai Bạch Luật —— cậu thiếu niên không có một lời thoại nào trong cả bộ phim đã giành được rất nhiều chú ý cũng như lấy đi vô số nước mắt của khán giả. Khi xem đến đoạn Bạch Luật hi sinh, nhiều người không kiềm chế được mà thất thanh khóc rống, nước mắt rơi lã chã.

Thời thế tạo anh hùng, Tuyệt Sát khắc họa rất rõ nét hình ảnh những người anh hùng được tôn vinh và những chiến sĩ hi sinh trong thầm lặng. Xuyên qua toàn bộ câu truyện là tình yêu, tình bạn, tình anh em,… cùng ý chí đấu tranh kiên cường bất khuất, mà sở hữu tất cả những điều trên đã khiến cho Bạch Luật trở thành một anh hùng bi tình vĩ đại nhất.

Nhất là cảnh quay cuối cùng, Bạch Luật liều mạng đến chết để cứu anh trai mình – Bạch Âm, bụng bị thiết quyền sắc nhọn của Long Tuyền hung hăng xỏ xuyên qua. Hắn giống như con diều bị rách nát, bị quăng ra ngoài hàng trăm mét.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại, Bạch Luật lẳng lặng tựa vào thân cây, hai tay mềm oặt buông thõng trên mặt đất, đôi mắt trống rỗng, thẳng tắp nhìn về một nơi nào đó như muốn tìm kiếm điều gì. Khóe môi của Bạch Luật mang theo một nét tươi cười thật nhạt, nhẹ nhàng giật giật; ánh mắt lưu luyến tựa hồ như mang theo sự không muốn, lại tựa hồ như mang theo an tâm, trong phút chốc xám trắng, rốt cuộc không còn khí tức.

Anh! Môi hắn mấp máy kêu lên một tiếng "Anh" và xa xa là hình ảnh Bạch Âm bị thương nặng đang thất thanh khóc rống.

Bản tính của khán giả Trung Quốc là như thế, bọn họ hầu như đồng tình, thương cảm với bất kỳ một nhân vật anh hùng bi tình nào. Không một ai nguyện ý nhìn người tốt phải chết đi còn người xấu lại còn sống. Sở dĩ Đường Viễn diễn vai Bạch Luật thành công đến vậy, nguyên nhân lớn là vì Tuyệt Sát đã nắm chắc tâm lý của khán giả.

Từ khi Tuyệt Sát trình chiếu, Đường Viễn và vệ sĩ Hướng Đông đều vội đến phát điên. Lịch làm việc của hắn làm người khác phải nghẹn họng mà nhìn trân trối. Tuy rằng Đường Niệm đã hết sức giảm tải những hoạt động giải trí không cần thiết nhưng Đường Viễn vẫn tránh không được phải tham dự những hoạt động bắt buộc.

Mà vai nữ thứ hai, Trần Ngọc của Tuyệt Sát —— Hoa Dung cũng khiến cho không ít người xem chú ý, "Ưng nữ lang" nhanh chóng lọt vào top bốn nữ diễn viễn mới sáng giá nhất.

Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, tình cảm của Hoa Dung với Đường Viễn dần dần trở nên phai nhạt. Cô gái trẻ thu hoạch được cả danh và lợi bắt đầu chú tâm nhào vào giới giải trí.

Còn về vai diễn của Kiều Mạch trong Tuyệt Sát , bởi vì bản thân vốn không phải diễn viên chính quy, ngộ tính cũng không được tốt cho nên nhân vật cô thủ vai cũng chỉ ở mức bình bình, không tạo được ấn tượng mạnh cho khán giả. Hơn nữa, công ty giải trí Thành Duệ tựa hồ lại xảy ra tranh chấp với cô, cho nên có một đoạn tin tức được truyền ra, giám đốc Diệp đã "phong sát" Kiều Mạch (theo mình hiểu thì là đóng băng tất cả các hoạt động giải trí). Trọng điểm bồi dưỡng của công ty Diệp Thành là con trai Diệp Minh, hướng phát triển là nhạc sĩ, ca sĩ kiêm luôn diễn viên điện ảnh, truyền hình.

Giới giải trí chính là như vậy, một vùng nước đục với những con sóng xô nhau không ngừng, vĩnh viễn không an phận. Chỉ đảo mắt một cái, những minh tinh biến mất nhiều không đếm xuể.

Nhưng Cố Thiểu Cảnh lại rõ ràng không nằm trong loại này, từ khi album đầu tay Đi chung đường ấm áp được chính thức phát hành, cộng thêm người sáng tác – nhạc sĩ là ngôi sao mới nổi Đường Viễn, album đã nhanh chóng trở thành một hiệu ứng âm nhạc, nhanh chóng lọt vào top đầu các bảng xếp hạng âm nhạc

của Trung Quốc. Trong đó, Mr. right và Đi chung đường ấm áp chiếm cứ No1 và No2 trong top 10 ca khúc của năm, Tòa Thành cũng thành công đứng ở vị trí thứ 12.

Công ty giải trí truyền thông Vi Hàng vừa mới thành lập không lâu đã tạo tiếng vang lớn trong giới giải trí với việc sở hữu hai đại minh tinh. Các tạp chí, truyền hình, điện ảnh đều sôi nổi đem máy ảnh nhắm ngay lãnh đạo cao tầng của Vi Hàng thi nhau phỏng vấn, có ngu cũng dự đoán được, chỉ trong năm năm nữa, Vi Hàng tuyệt đối sẽ trở thành một Hoa Thiên thứ hai.

Cố Viêm nhàm chán gảy gảy máy tính, lông mày nhíu lại thành hình chữ "Xuyên". Trên màn hình máy tính là trò chơi Đường Viễn mới thiết kế để anh luyện tập não bộ.

"Alô? Mẹ ạ?" Cố Viêm cầm tai nghe đặt lên tai, ngón tay vẫn hoạt động liên tục trên bàn phím, "Vâng, con biết rồi! Ngày mai con muốn đưa tiểu Viễn về nông thôn. Đường Niệm cũng đã tính toán cho em ấy một kỳ nghỉ dài hạn rồi!"

"Uầy, ủ rượu làm sính lễ cho ông ngoại Triển Viễn Kiếm, sau đó mới được cưới vợ ạ!" Cố Viêm lầu bầu nói: "Mịa! Trò chơi gì mà phức tạp thế không biết, em ấy định chỉnh mình chắc! Khiêu chiến chỉ số thông minh của anh đúng không? Đường Viễn, em giỏi lắm!"

"Dạ? Con không nói gì đâu! A, vâng vâng vâng! Khoảng nửa năm mẹ ạ! Thế giới của hai người mà! Dạo này tiểu Viễn bận chết đi được!" Cố Viêm thay đổi tư thế, ngồi xếp bằng trên giường, nói: "Không cần! Mẹ không cần phải chuẩn bị gì đâu ạ. Lát nữa con sẽ đưa vợ con đi mua mà! Ai da, con biết rồi! Sao con có thể bắt nạt em ấy được, thương còn không kịp ấy chứ! Mẹ toàn lo tung tung! Mẹ à, con cúp máy đây, con đang nấu dở canh xương hầm bồi dưỡng tiểu Viễn đấy! Vâng, con chào mẹ!"

"Đệch mịa! Game gì mà khó phá đảo quá vậy!" Cố Viêm tức giận gập máy tính lại, vuốt cằm suy nghĩ, hí mắt nói: "Chờ mai về nông thôn, nhìn xem lão tử trừng phạt em thế nào, hừ hừ…" Nói xong, Cố Viêm gọi điện thoại về bộ kĩ thuật Lầu hai, lạnh nhạt nói: "Tôi gửi một trò chơi qua, trong vòng một giờ phải phá đảo cho tôi. Không hoàn thành nhiệm vụ tôi cho mỗi người một viên đạn, đừng trách!"

Nhân viên phụ trách bộ kĩ thuật dựng người lên tinh thần, lớn tiếng nói: "Thưa tham mưu, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Một giờ sau.

"Thưa tham mưu, trước hết xin ngài đừng nóng giận ạ! Trò chơi này có cấp bậc quân dụng bảo hộ trình tự, hơn nữa cấp bậc bảo hộ trình tự này, này… có hơi… Một giờ để phá giải có chút khó khăn a!"

"Vô dụng! Cậu là thùng cơm đấy à! Cậu có muốn ——" Cố Viêm đang muốn phát hỏa, đột nhiên anh nghe thấy tiếng mở cửa. Đường Viễn cởi áo lông, treo lên móc, vừa đổi giày vừa hỏi: "Cố Viêm, vượt đến ải thứ mấy rồi?"

Cố Viêm vội vàng tắt di động, nhướng mày nói: "Còn một cửa cuối cùng nữa thôi."

Nhân viên kĩ thuật: "…"

"Thật hả?" Đường Viễn cười khẽ, nâng nâng cằm, nói: "Lấy ra anh nhìn xem."

"Vừa mới về nhà, game cái gì mà game! Cơm nước xong rồi nhìn, anh nấu canh xương hầm xong rồi đó. Giờ anh dọn cơm, em đi tắm rửa qua đi." Cố Viêm vội vàng chuyển đề tài, đem máy tính giấu xuống gầm giường, đi vào phòng bếp.

Đường Viễn bật cười, lôi máy tính trong gầm giường ra, mười ngón tay bay nhanh lẩm nhẩm, lắc đầu nói: "Một tuần mà mới đến ải 17! Chăm sóc có 1 cái chân mà chỉ số thông minh cũng tụt xuống!"

"A! Lão bà, em đi tắm rửa chưa, nhanh lên nào! Chiều nay em đi siêu thị với anh. Ngày mai em được nghỉ, lão công sẽ mang em đi hưởng tuần trăng mật…" Cố Viêm đứng trong phòng bếp oai oai chít chít.

"Ừ, mua một ít thức ăn cho mèo Mun và Tia Chớp, mang chúng nó theo nữa…" Đường Viễn cười đáp lại, đem máy tính đặt bên cạnh gối đầu của Cố Viêm. Trên màn hình là một lão hổ hình người đỏ rực đang cười ha ha vặn vặn thắt lưng, cái đuôi khua đến khua đi, trên đầu treo một hàng chữ nhỏ —— "Vượt qua ải 20! Rốt cục ta đã vượt qua ải cuối cùng! Rống rống rống!"

Phía trước lão hổ là một tòa thành màu trắng, trên tường thành có một chú sói con màu tuyết trắng. Chú sói này mặc một bộ quần áo bóng rổ số "21", nó nâng cằm nhìn xuống, híp mắt cười tủm tỉm, trên đầu cũng treo một loạt chữ nhỏ tinh xảo —— "Mùa hoa nở, con mèo lười phơi nắng dưới mái hiên, nhớ tới người ngồi bên cạnh ta, mới biết được đi chung đường ấm áp thấm nhập trái tim như thế nào… Cố Viêm, I love you!"

.

.

(Hoàn chính văn)

78. Chương 78: Ngoại Truyện (nhất)

"Aizz, không sai, chính là nhà lão Lục a! Chậc chậc, cậu thanh niên kia tuyệt đối là người có tiền, thuê có một năm mà trả cho lão Lục tận mười vạn lận! Mười vạn đó! Mịa, tôi liều chết liều sống làm việc cật lực mà cả năm chẳng được mấy vạn a! Sao chuyện tốt như vậy lại không rụng xuống đầu tôi cơ chứ!"

"Mứt quả, ông đừng có mơ mộng hão huyền nữa. Nhà lão Lục có một tổ ốc đình viện rất đẹp, mùa thu se se lạnh rồi mà cứ như cái nhà ấm trồng hoa, hoàn cảnh tốt không nói, còn có nơi làm rượu nữa, đây chẳng phải là đáp ứng đủ điều kiện phòng ở mà cậu thanh niên kia đưa ra hay sao? Aizz, đúng rồi, ông thấy cậu thiếu niên bên cạnh người thanh niên đó chưa? Bộ dạng nhìn rất tốt, tôi nghe con trai tôi nói…."

"Khụ! Thời tiết hôm nay rất tốt nhỉ, đúng không, lão Hải?" Mứt quả liều mạng nháy mắt với lão Hải. Trong ngõ nhỏ đối diện với chỗ đứng của bọn họ có hai người đàn ông đang đi ra, bên cạnh họ còn có một con chó lông xù rất lớn, ngồi xổm trên lưng chó là một con mèo đen với vẻ mặt khá kiêu ngạo.

Người thanh niên cao hơn có bộ dạng rất bảnh, trang phục mặc trên người có vẻ tùy ý. Anh vẫn luôn nghiêng đầu, ánh mắt mị mị, nói chuyện với người thiếu niên thấp hơn, ngẫu nhiên còn đưa cánh tay sang quàng vai người bên cạnh rất tình cảm.

Cậu thiếu niên cầm theo một túi plastic, trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, lại giống như mặt trời mùa thu, ôn hòa, lo lắng dung dung.

"Tiểu Tĩnh, mau nhìn kìa!" Lệ Lệ chỉnh lại mũ, chỉ vào hai người đối diện, hưng phấn nói: "Chính là hai người họ đó! Nghe nói là đặc biệt đến thôn chúng ta học những rượu nha. Người cao hơn là Cố tiên sinh, người thấp hơn là Đường tiên sinh, đẹp trai long lanh rạng ngời đúng không? Lại còn rất có tiền nữa, gần đây có rất nhiều thôn nữ đều đến xem bọn họ đấy! Hì hi hi…"

"Oa! Long lanh rạng ngời mà không chói lóa, minh tinh phải không nhỉ?" Tiểu Tĩnh xoa xoa tay, kích động nói: "Chị, hôm nay em ở cùng chị nha! Di động! Đúng rồi, di động! Em muốn chụp ảnh!"

"Đi, chị đi nói với dì cả một tiếng, vừa lúc ngày mai là Trung thu, trong thôn sẽ rất náo nhiệt…"

Đường Viễn tươi cười chào hỏi một bà cụ đứng ở cửa ngõ. Hắn lấy ra hai cái bình nhỏ từ túi cầm trên tay, đưa qua, nói: "Bà Vương, đây là rượu chúng cháu vừa mới nhưỡng. Bà mang về đưa cho ông Vương nếm thử nhé, nhìn xem có được không?"

"Ai!" Bà Vương tiếp nhận hai chiếc bình, cười móm mém, "Tiểu Đường, ngày mai chính là Trung thu, trong thôn sẽ tổ chức dựng rạp hát hí khúc, cháu và tiểu Cố đều đến xem nhé!"

"Vâng ạ."

Cố Viêm nhìn Đường Viễn, trong lòng luôn luôn có một loại ấm áp nói không nên lời, anh nhếch khóe môi, không e dè mà kéo tay Đường Viễn, sủy tiến vào trong túi áo của mình, làm bộ làm tịch nói: "Tiểu Đường à, rượu đã đưa xong rồi, em nên trở về uy Gia ăn uống đi thôi."

"…" Đường Viễn dở khóc dở cười, quay đầu lại đạp Cố Viêm một cước.

Tia Chớp vươn đầu lưỡi ra vù vù thở, nhìn chằm chằm vào bình rượu trong tay bà cụ Vương, cái đuôi xù liên tục ve vẩy.

Bà Vương nghiêng đầu nhìn Cố Viêm, dừng một chút, chỉ vào anh, nói: "Tiểu Cố, đến đây, lại gần đây, bà nói cho cháu nghe cái này."

Cố Viêm sửng sốt, cùng Đường Viễn hai mặt nhìn nhau.

"Lại đây nhanh! Ai, tiểu Đường, cháu không cần nghe, đứng ở đó là được."

Đường Viễn: "…"

Bà Vương huyên thuyên nói một thôi một hồi, nước miếng văng đầy một bên mặt của Cố Viêm.

Đường Viễn cảm thấy sau lưng mình nổi lên từng trận âm phong, một lát sau, Cố Viêm mang vẻ mặt táo bón mà nhìn hắn, vẻ mặt cổ quái đến mức tận cùng. Bà cụ Vương thì cười nói: "Tiểu Cố, đã nhớ kĩ chưa? Bà xem đứa nhỏ tiểu Đường này rất tốt, phải đối xử tốt với người ta đấy."

Đường Viễn: "…"

"Bà Vương vừa nói cho cậu nghe cái gì thế?" Về đến nhà, Đường Viễn rốt cục không nín được, nhìn Cố viêm hỏi.

Cố Viêm không hé răng, anh dọn cái ghế dựa đặt ở trong đình viện, lại cầm cái gối mềm đặt lên, quay đầu lại hướng Đường Viễn vẫy vẫy tay. Đường Viễn thức thời mà đi qua ngồi xuống, ngẩng đầu tiếp cái hôn của Cố Viêm.

"… Rốt cuộc nói cái gì?"

Cố Viêm ma sát môi Đường Viễn vài cái, cầm kính mắt đeo lên, vén ống tay áo lộ ra cơ thể tinh tráng, lại đối với xích đu dưới dàn hoa tử đằng gõ vài cái, tức giận nói: "Quên rồi!"

Đường Viễn: "…"

Hai người trầm mặc một hồi lâu, Đường Viễn đứng dậy đi qua, dựa vào thân hoa đằng, hỏi: "Rốt cuộc nói cái gì? Sao cái mặt cậu cứ nhăn tít trông như mặt mèo thế?"

"Meo…" Mèo Mun bình tĩnh mà ngồi xổm trên vai Đường Viễn, nghe thấy câu này liền vẫy vẫy đuôi, một bộ tư thế chuẩn bị đi vồ mặt Cố Viêm.

"… Oh, Em có lòng hiếu kì từ hồi nào vậy?" Cố Viêm đẩy xích đu, cảm thấy không sai biệt lắm, anh quay đầu kéo lấy Đường Viễn, đem hắn nhét vào trong xích đu, đẩy dây xích, xích đu chuyển động lúc ẩn lúc hiện. Cố Viêm cười: "Lão bà, về sau anh và em cùng nằm phơi nắng trên đây nhé. Hôm nay chúng ta nên thử xem cái đồ chơi này có rắn chắc hay không."

Đường Viễn: "…"

Không đợi hắn phản ứng, Cố Viêm đã kinh cả người phác đi lên, thuần thục mà lột quần áo của hai người.

"Cố Viêm! Cậu đang làm gì thế, lát nữa bọn tiểu Niệm sẽ đến đây."

"Đến thì đến, anh quản làm gì! Chậc, lão bà đừng động! Từ từ, ai cho em đem địa chỉ của chúng ta nói cho Đường Niệm? Chúng ta đang hưởng tuần trăng mật đấy, em có biết không hả?"

"… Ngày mai là Trung thu, mọi người cùng nhau tụ họp, lại làm sao vậy… Cố Viêm, này… Xích đu muốn đứt rồi…"

"Yên tâm, em lo gì, nếu đứt thì chứng tỏ còn chưa đủ rắn chắc…"

"Mèo Mun với Tia Chớp đang nhìn…"

"Nếu chúng nó có thể nhìn xem hiểu thì cứ việc nhìn. Lão bà chuyên tâm đi nào, chính mình động…"

Trong đình viện, giàn hoa tử đằng theo gió lay động, từng cánh hoa rơi rơi, có bông đậu trên người Đường Viễn, điểm lên một thân da thịt càng thêm hồng. Tiếng gầm nhẹ áp lực bay ra khỏi đình viện, dừng ở cục đá ngoài cửa.

Tia Chớp và mèo Mun thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn xích đu. Hai cái đầu một to một nhỏ liên tục đong đưa theo phương hướng của xích đu, có tiết tấu mà nhích tới nhích lui, thẳng đến khi "Phanh" một tiếng.

Cố Viêm nhanh mắt nhanh tay ôm Đường Viễn, lật người lại, phía sau lưng chấm đất, mắng: "Mụ nó, sao lại giòn như vậy! Ngày mai phải bảo anh Đông mang một cái xích đu rắn chắc lại đây."

"Cậu, cậu đi ra cho anh… Nhóm tiểu Niệm sắp tới rồi…"

Cố Viêm nhíu mày, ôm lấy Đường Viễn, đem hắn đỉnh đến trên giá hoa tử đằng, liền giữ nguyên tư thế tiếp tục như vậy như vậy, hừ hừ nói: "Đi ra? Cái gì đi ra? Em nói đi, lão bà…"

Đường Viễn: "…"

Đường Niệm quả thực là giận điên lên, đối với cánh cửa đá rồi lại đá, tay nắm túi đồ, trạc trán Cố Thiếu Cảnh, cả giận nói: "Anh đến xem tiểu Viễn, vậy mà thằng kia dám không mở cửa cho anh! Cố Thiếu Cảnh! Anh cậu được lắm!"

Cố Thiếu Cảnh dựa người vào cánh cửa, đầu bị trạc ngửa ra sau, buồn bực nói: "Anh Niệm, em đã bảo đừng tới mà anh vẫn cứ muốn đến. Nhìn đi, bị sập cửa vào mặt rồi!"

"Cậu câm miệng cho anh!" Đường Niệm tức giận đến mặt đều tái rồi, đứng trước cửa quát: "Tiểu Viễn! Tiểu Viễn! Đường Viễn!!!"

Bên trong, Đường Viễn nằm hình chữ "Đại" trên giường, hắn ấn thắt lưng, nhe răng nhếch miệng, cả giận nói: "Cố Viêm! Đi mở cửa!"

"Không đi!" Cố Viêm bán nằm ở trên giường, đeo kính mắt gọng vàng, tóm lấy di động của Đường Viễn chơi game, sạch sẽ lưu loát mà trả lời: "Đây là tuần trăng mật của lão tử, xin miễn chiêu đãi khách nhân."

Đường Viễn túm lấy gối đầu muốn đập lên đầu Cố Viêm, "Đó là em trai anh!"

"Em trai thì đã sao? Em trai anh cũng ở bên ngoài mà." Cố Viêm cũng không thèm nhìn tới, đầu nhẹ nhàng vừa động liền tránh được công kích đến từ gối đầu.

"Được!" Đường Viễn lần này thật sự giận điên, lao lực muốn đứng lên, kêu lên: "Cậu không đi thì anh đi!"

Cố Viêm liếc mắt xem xét hắn một cái, nhướng mày nói: "Em thử đứng lên anh nhìn xem, có đứng nổi không?"

Đường Viễn hít sâu một hơi, giận dữ hét: "Cố Viêm ——!"

Ngoài cửa, Đường Niệm và Cố Thiếu Cảnh đều giật mình, sợ hãi nhảy lên. Hai người nghe thấy trong viện tử truyền đến một tiếng "Phanh" thật lớn, sau đó là chó sủa, mèo kêu, đủ loại âm thanh hỗn loạn vang lên đánh sâu vào màng tai.

Đường Niệm: "… Tình huống nào?"

Cố Thiếu Cảnh lắc lắc đầu: "Không biết, nhưng mà, em cảm thấy chúng ta nên đi ngay bây giờ. Anh Niệm, hay là hai chúng ta chuồn luôn đi." Nói xong, cậu cũng không quan tâm phản ứng của Đường Niệm, lập tức kéo cánh tay Đường Niệm bỏ chạy.

"Quỷ thật! Đường Viễn, em chơi thật đấy à?" Cố Viêm đau đến hít sâu một ngụm khí lạnh, bẹo má Đường Viễn, hét lớn: "Cắn đau quá! Đường Viễn! Sắp cắn đứt một miếng thịt rồi! Chảy máu rồi nè!"

Lửa giận công tâm, lý trí đánh mất, rốt cục Đường Viễn làm ra hành động tối nhược trí mà hắn đời trước, đời này chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày thực hiện, cầm cánh tay Cố Viêm, hung hăng chính là một hơi, mơ hồ không rõ mà lầu bầu nói: "Không xuống giường được thì không trị được cậu sao?"

Mèo Mun và Tia Chớp đều là những con vật thông minh hiểu ý người, hơn nữa, cả hai đều nghiêng về một phía là Đường Viễn. Vì thế, cả hai con vật đều nhanh chóng phán đoán, sôi nổi triển khai thế công cực kì mãnh liệt với Cố Viêm. Tia Chớp nhảy bổ lên người Cố Viêm, hết cắn áo lại giật giật lắc lắc, phút cuối cùng cư nhiên còn để lại một bãi nước tiểu nong nóng lên đùi của Cố Viêm.

Mặt Cố Viêm đều tái đi rồi, triệt để bạo phát, cả giận quát: "Mẹ khiếp! Tia Chớp! Lão tử muốn đập chết mày!"

Mèo Mun vừa nghe, trực tiếp xòe móng vuốt đối với khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của Cố Viêm vung một đao, may mắn là Cố Viêm vốn có phản ứng rất nhanh, nghiêng mặt trốn vô cùng lẹ. Mèo Mun tát mãi không chạm đến mặt anh cũng chỉ có thể phẫn nộ mà cắn một cánh tay khác của Cố Viêm, ngao ngao gầm gào gầm ĩ.

Cố Viêm đau ngoan, hai cái cánh tay huy đến huy đi, Đường Viễn thì bị anh kéo vào trong ngực còn mèo Mun thì trực tiếp bay ra thành một hình pa-ra-bôn trên không trung. Tia Chớp "đằng" một cái nhảy lên, tiếp được mèo Mun, rầm rì, tính toán lại cho Cố Viêm một bãi nước tiểu nữa.

Đường Viễn nhìn bộ dạng chật vật của Cố Viêm cảm thấy rất vui vẻ, đôi mắt cong cong, cười ha ha.

Cố Viêm vừa thấy hắn cười, cơn giận vừa trào lên liền xẹp lép, hung hăng vỗ mông Đường Viễn một cái, cũng cười theo, nói: "Phản rồi, hiện tại em cũng dám mang theo tiểu miêu tiểu cẩu tạo phản với anh, ân?"

Nói xong, Cố Viêm liền chọt lét Đường Viễn.

Đường Viễn bật người xin tha, cười đến chảy nước mắt, hét lớn: "Ha ha ha ha… Buồn, Cố Viêm… Tiểu Viêm, buồn quá, ha ha ha…"

"Gọi lão công, nói em biết sai rồi!"

"Ha ha ha… Đừng làm rộn … Ha ha ha…"

"Mau gọi!"

"… Lão, lão công, sai… Ha ha ha… Cố Viêm! Đừng làm rộn! Anh giận đấy! Ha ha ha…"

Gây sức ép một buổi chiều, Đường Viễn cân bì kiệt lực, cũng lười động, ăn xong cơm chiều, hắn bị Cố Viêm tinh lực dư thừa hết tha rồi lại ôm mà đi tắm rửa.

Vận động xong, Đường Viễn oa ở trên giường tiếp điện thoại của Đường Niệm, hai anh em vui vẻ nói chuyện một lúc. Cố Viêm thì luôn luôn ở trong phòng bếp bận rộn không ngừng, cũng không biết đang chơi đùa cái gì mà binh lách cách bàng, còn thỉnh thoảng phát ra thanh âm tức giận.

"Tiểu Viêm, hơn mười một giờ rồi." Đường Viễn ngáp một cái, cầm điều khiển từ xa xem ti vi. Mèo Mun ghé vào trước ngực Tia Chớp, hai con vật cuộn người đã sớm ngủ.

"Hả? Anh tắm rửa xong rồi đi ngủ." Sau khi đồ vật trên tay đã hoàn thành, lông mày nhíu chặt chợt giãn ra, Cố viêm duỗi thắt lưng, đặt đồ vật vào đĩa, để lên bàn, úp cạp lồng, lại vọt đi tắm. Sau đó Cố Viêm tắt ti vi, nhẹ nhàng leo lên giường ôm lấy Đường Viễn đang ngủ say, hôn hôn, một đêm thơm ngọt.

Bắt đầu từ rạng sáng, Đường Viễn nhận được rất nhiều tin nhắn chúc phúc lễ Trung thu. Nửa đêm, hắn rời giường đi tolet, thuận tiện cầm điện thoại nhắn tin chúc lại Đông, nhóm Lăng Vân… Đường Viễn ngáp một cái rồi trở về phòng ngủ, thời điểm vào phòng ăn rót chén nước, hắn trừng mắt nhìn cạp lồng trên bàn ăn, đi qua, nhấc cạp lồng, bên trong có chín cái bánh trung thu không được tính là đẹp nằm gọn gàng trên đĩa.

Đường Viễn mỉm cười, hắn quay đầu nhìn mặt bàn, quả nhiên trên đó vẫn còn bột mì cùng lòng đỏ trứng vương vãi chưa được dọn dẹp hết. Đường Viễn ngồi xuống, cầm lấy một khối bánh trung thu cắn một ngụm, mùi vị rất tốt, hắn thậm trí có thể nếm thấy một chút vị canh xương hầm. Đây đại khái là bánh trung thu ngon nhất mà hắn từng được ăn.

"Tiểu Viêm, Trung thu vui vẻ."

Cố Viêm ở trên giường nghiêng người, ôm Đường Viễn hôn hôn, khóe môi gợn lên ý cười: "Lão bà, chủ nhà làm bánh trung thu, em ăn được không?"

Bà Vương: "Tiểu Cố này, thật lâu trước kia vào dịp Trung thu, thôn chúng ta có một tập tục bất thành văn, phàm là chủ nhà đều phải làm bánh trung thu tặng cho lão bà. Tuy rằng hiện tại sinh hoạt tốt hơn trước kia, đừng nói là bánh trung thu, chỉ mỗi việc nấu cơm cũng không mấy ông nào muốn làm. Aizz, bà xem tiểu Đường là một đứa trẻ rất có phúc, hai người là một đôi đúng không? Bà già rồi nhưng mắt vẫn còn

tinh lắm, không nhìn nhầm đâu. Mỗi lần tiểu Đường nhìn cháu, trong ánh mắt đều là ý cười nha, không giấu nổi đâu."

"Tiểu Cố à, đối tượng tốt như vậy, cháu còn đi chỗ nào tìm nữa a! Hôm nay bà sẽ dạy cho cháu cách làm bánh trung thu như thế nào, không rắc rối lắm đâu. Cháu cũng là một đứa trẻ thông minh, về nhà làm thử là sẽ thành công ngay. Ngày mai là Trung thu, tiểu Đường chính là muốn ăn bánh trung thu cháu tự tay làm, sẽ rất vui mừng đấy, rất có ý nghĩa…"

79. Chương 79: Ngoại Truyện (nhị) Kết Hôn

"Anh Vân, em không có lừa anh!" Hướng Đông tùy tay ném vài bộ quần áo vào vali, đứng dậy đốt một điếu thuốc, dựa vào bàn, nhún vai nói: "Không tin thì anh đến hỏi tiểu Viêm xem. Bất quá, lại nói tiếp, anh Vân mặc bộ quần áo này, oh, thật không sai, ánh mắt của Sói con nhà chúng ta càng ngày càng tốt… Ai ——! Ấy ấy, ngàn vạn lần đừng động thủ, lần trước anh xử phạt thể xác của em và Sói con, sức lực vẫn còn chưa hồi đâu, trên người vẫn còn đau âm ỉ đây này!"

"Biết là được, mấy thằng nhóc lếu láo các cậu, hừ, không cần nịnh nọt tôi!" Lời nói của Lăng Vân mang theo ý cười, thật hiếm thấy mà mặc một bộ tây trang màu trắng cực kì tinh xảo, phi thường đẹp mắt. Ông đã gần này tuổi, trên gương mặt bộc lộ một loại tao nhã độc đáo trải qua năm tháng lắng đọng lại, khiến người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui lại thêm lạnh lùng vô pháp tiếp cận.

Lăng Vân cầm một cái gậy ba toong màu bạc, trên mặt khắc hoa văn mà quý tộc Bắc Âu cổ thường thích dùng. Ông đưa tay gõ gõ mặt đất, giọng hầm hừ: "Mấy năm trước đây, thằng nhóc thối kia ca hát ở tiệc tối đón người mới, lần đầu tiên thấy nó, tôi đã cảm thấy nhóc này không đơn giản. Bất quá, trong âm thầm, tôi cùng phái người tra xét thật lâu mà không xác định được nguyên cớ. Thật không nghĩ đến, ngược lại, tôi lại là người biết được sự thật cuối cùng, cả tên Độc Phong kia cũng cùng một giuộc với các cậu."

"Ai! Anh Vân, sao anh có thể nghĩ như vậy!" Hướng Đông híp mắt, cười toe mà kéo qua một cái ghế, đỡ Lăng Vân ngồi xuống, nói: "Chúng em định tặng cho anh một cái kinh hỉ đó chứ! Ngày mai Sói con và tiểu Viêm sẽ kết hôn, anh xem, vé máy bay này, lễ phục này, tên kia còn tiện thể yêu cầu đám nhân viên đồ họa chế tác riêng cho anh —— "

"Ha hả… Kết hôn vào đúng ngày sinh nhật anh, đây là chủ ý của Sói con phải không?" Hướng Đông chưa nói xong, Lăng Vân đột nhiên nở nụ cười, hắn nhìn áp-phích thủ công chúc mừng sinh nhật rất lớn ở trên giường, chỉ vào một câu trên đó, cười đến nếp nhăn đều phai nhạt, nói: "Đây là tiểu Sói con viết."

Dứt lời, ông lại đọc mấy câu khác, nói: "Câu này là cậu viết, câu này là tiểu Viêm, đây là do Độc Phong viết… Oh? Tiểu Đông cũng viết… Hồng đã mất…"

"Anh Vân, chúc mừng sinh nhật!" Hướng Đông tiến đến, đột nhiên xoay người ôm Lăng Vân, nói: "Mấy năm nay, thật vất vả, cảm ơn anh."

"Biết tôi vất vả thì cậu nhanh chóng tìm một cô vợ nhỏ cho tôi xem!" Lăng Vân vỗ nhẹ sau gáy Hướng Đông, "Sắp bốn mươi đến nơi mà vẫn chăn đơn gối chiếc, đi, mặc kệ là nam hay nữ, nhanh chóng lập gia đình cho tôi!"

"Anh Vân, bọn em phải nhớ mong anh trước chứ, năm mươi rồi mà không tính toán tìm Vân phu nhân cho chúng em sao?…" Hướng Đông hắc hắc cười nói: "Đúng rồi, anh Vân này, khẳng định là ngày mai Sói con sẽ cằn nhằn với anh. Phỏng chừng gần đây cậu ta bị tiểu Viêm khi dễ thảm, cả ngày cùng em thương lượng muốn thực hiện một nhiệm vụ lớn lớn nào đó, tốt nhất một lần đi là hơn nửa năm…"

Lăng Vân vung ba toong, giọng cao lên: "Cái gì? Sói con bị khi dễ?"

Hướng Đông: "… Không, không a! Không phải cái loại khi dễ anh đang tưởng tượng…"

Cố Viêm ôm Đường Viễn vào trong ngực, dựa lan can, đôi mắt biếng nhác hơi miết miết hướng bên trái, nói: "Lão bà, em có thấy hồi hộp hay không?"

Đường Viễn bình tĩnh quét mắt nhìn anh một cái, đơn giản đem phần lớn trọng lượng dựa vào trên người Cố Viêm, đôi mắt cơ hồ không mở, trong lời nói còn mang theo một cỗ thản nhiên: "Là cậu khẩn trương hả? Còn hơn bốn tiếng nữa mới hừng đông, nếu cậu ngủ không được thì dắt Tia Chớp ra ngoài đi dạo đi. Mấy ngày nay nó sắp bị đám trẻ con trong thị trấn nhỏ này chọc ghẹo đến phát điên rồi, gặp người là ca hát, uông uông rít gào cả ngày, cứ bám anh không rời."

Cố Viêm: "…"

"Đường Viễn! Chúng ta sắp kết hôn, em không thấy khẩn trương một chút nào sao?" Cố Viêm không vui, nắm cằm Đường Viễn lên, tức đến khó thở mà quát: "Vì cái gì chúng ta kết hôn, vẫn luôn là anh vội trong vội ngoài, khẩn trương hề hề! Cái gì em cũng không làm, quả thực là cứ thờ ơ như chuyện này không liên quan gì đến ta, hả? Em có yêu anh không vậy? Em có thương anh không vậy? Em nói đi, chúng ta đến đây đã bao nhiêu ngày? Mỗi ngày, chỉ cần em vừa ra khỏi cửa, đám trẻ con Đan Mạch trong thị trấn kia vừa mang thịt xiên đến là đã hống được em đi rồi! Em bao nhiêu tuổi rồi hả? Đường Viễn, em là đứa trẻ ba tuổi hay sao? Em nghi ngờ Cố Viêm anh không nuôi nổi em sao? Còn có, em nhìn mèo Mun đi. Nó đi theo em cả ngày đã béo thành cái dạng gì rồi, ú na ú nần, kia là lăn đi chứ bước đi cái nỗi gì nữa? Nó tưởng mình là mèo Gaffey sao hả?"

Đường Viễn ngáp một cái, lim dim, lạnh nhạt: "A!"

Cố Viêm: "…"

"Đường Viễn! !" Mặt Cố Viêm đều tái rồi, quát: "Em —— "

Đường Viễn nhíu mày, vươn tay choàng qua cổ Cố Viêm, kéo đầu ai đó xuống, nghiêng mặt hôn lên. Lửa giận ngút trời của Cố Viêm trong nháy mắt không còn bóng dáng. Anh đỡ Đường Viễn lên lan can, cuồng bạo hôn môi. Thị trấn nhỏ của Đan Mạch dần dần hửng sáng.

"Chậm, chậm một chút, ân… Cố Viêm! Còn phải đi giáo đường…"

"Không có việc gì, anh ôm em đi kết hôn. Lão bà, bên trong nóng quá! Mẹ anh đã thuyết phải ôm năm tôn tử, lão bà, chúng ta phải cố gắng…"

"… Cố Viêm, cậu…. ưm… ưm…., cầm thú! Chậm… chậm một chút, ngô…"

Đường Viễn thập phần hối hận về hành vi đốt lửa của mình, nhưng hiện tại Cố Viêm không cho hắn cơ hội lùi bước nào, toàn bộ lửa giận đều được chuyển hóa thành dục hỏa, trên người Đường Viễn phát tiết hầu như không còn.

Vì thế, sau khi hừng đông ——

Cố Viêm bưng trà rót nước, như tiểu thái giám trưng khuôn mặt cười nịnh nọt ha hả a, "Lão bà, đứng lên mặc quần áo nào, lát nữa bố mẹ anh đến rồi."

Sắc mặt Đường Viễn xanh mét, gian nan mà cựa người, thậm chí mắt cũng không buồn nâng lên nhìn Cố Viêm cái nào.

"…" Cố Viêm bưng một bát cháo thịt, lại chuyển tới giường đối diện, tiếp tục giống như tiểu thái giám nịnh nọt cười ha hả a, "Lão bà, nếu không anh nhu nhu cho em nhé? Nào, trước dậy uống cháo đã, em thích món này lắm mà!"

Đường Viễn trực tiếp kéo chăn trùm đầu, một bộ tư thế "còn muốn cùng lão tử kết hôn, không có cửa đâu", tiếp tục không rên một tiếng.

"…" Trên đỉnh đầu Cố Viêm như có một con chim bay ngang qua kêu "quạ quạ quạ", thầm mắng mình không biết nặng nhẹ. Lúc này, di động của anh lại vang lên.

"Này, tiểu Viêm, bố mẹ đến rồi!" Tâm tình của mẹ Cố Viêm rất tốt, lớn tiếng cười nói: "Tiểu Viễn đâu? Mẹ mang món sườn xào chua ngọt mà nó thích nhất đến này! Em trai con đã lái xe đi đón gia đình tiểu Viễn rồi. Đan Mạch đúng là một đất nước xinh đẹp, ven đường có rất nhiều người ca hát, bố con nói cái này gọi

là nghệ thuật, hừ, mẹ xem ông già này, nào có biết cái gì là nghệ thuật… Đúng rồi, các con đang ở chỗ nào thế? Để tiểu Viễn nghe điện thoại đi, mẹ nhớ nó lắm đấy…"

Tròng mắt Cố Viêm vừa chuyển, trực tiếp ấn loa ngoài, lớn tiếng trả lời: "Mẹ, xa như vậy, sao mẹ và bố không ngồi máy bay đến a? Bao giờ thì sườn xào chua ngọt sẽ tới?"

"Mang theo tài liệu, giấy tờ hướng dẫn, cùng bố con ra cửa sau ở sân bay, máy bay hạ cánh ở Đức, sau khi mẹ đến nơi thì em trai con lái xe tới… Ai, thằng nhóc này, hỏi nhiều như vậy làm chi? Mau để Viễn Viễn nghe đi!"

"Mẹ, con làm tiểu Viễn tức giận rồi…"

"Cái gì? Cái tình tình như gấu của con quả thực giống bố như đúc… Cố Viêm, thằng nhóc thối này, như thế nào lại dám bắt nạt tiểu Viễn hả? Mẹ cảnh cáo con, Cố Viêm —— "

"Mẹ!" Đường Viễn nghe không nổi nữa, đằng mà ngồi dậy, đoạt lại di động, vừa kêu một tiếng "Mẹ", mặt liền xanh lè, thắt lưng cứ như bị kim châm đau tê tái, cổ họng anh ách đến muốn mệnh.

Mẹ Cố Viêm: "…"

Cố Viêm bên cạnh xem xét đúng thời cơ, bật người ngồi lên trên giường, ôm Đường Viễn vào lòng, bàn tay to quen thuộc nhu nhu ấn ấn, lực đạo vừa phải mà xoa nhẹ, miệng kề sát lỗ tai Đường Viễn nhẹ giọng: "Lão bà, thực xin lỗi mà! Em đừng nóng giận nha! Tối hôm qua là anh khẩn trương quá nên không ngủ được, không phải anh cố ý làm quá mức đâu, ha hả a…"

"Có lần nào cậu không làm quá mức sao?" Đường Viễn che micro, quay đầu lại cả giận nói: "Lần sau, anh nhất định sẽ cho cậu nếm thử cái tư vị này!"

"Hành hành hành…" Cố Viêm gật đầu như đảo tỏi, miệng anh hùa theo lời Đường Viễn, nhưng trong lòng thì lẩm bẩm, lần sau lại nói chuyện này nhé em, địa vị tổng công của lão tử há có thể bị lão bà cấp phản? Kia còn rất cao!

Đầu dây bên kia, mẹ Cố Viêm ho khan hai tiếng, bà đã chừng này tuổi đầu, làm sao còn không biết tại sao tiếng của Đường Viễn lại khàn khàn như vậy. Tuy rằng trong lòng rất vui mừng vì con mình có cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc, nhưng trên mặt, bà cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Bà dịu dàng nói: "Tiểu Viễn, mẹ mang theo sườn xào chua ngọt con thích ăn nhất đến đây, lát nữa sẽ đến, con có nhớ mẹ không? Đúng rồi, bố của con có nói, lần trước con và tiểu Viêm nhưỡng rượu uống rất ngon, muốn năm nay hai đứa lại đi nhưỡng lần nữa đấy…"

Đường Viễn kiên trì gọi điện thoại, Cố Viêm thì vừa mát xa vừa tranh thủ ăn đậu hủ. Mỗi lần tựa vào trên người Đường Viễn, anh lại luyến tiếc không muốn rời xa. Bên cạnh, mèo Mun đã béo tròn thêm hai vòng, tha cái bụng to, lặc lè mà bò lên giường. Đầu tiên, nó dùng ánh mắt lãnh diễm cao quý lại gắn đầy xem thường mà ngắm Cố Viêm. Rồi sau đó, nó lại dịu ngoan mà nằm úp sấp trong ngực Đường Viễn, lật người, ngửa cái bụng tròn vo lên trời, vù vù ngủ.

Cố Viêm: "…"

Ngoài cửa sổ, ánh nắng ban mai đã chiếu rọi khắp các ngõ ngách của thị trấn nhỏ, xuyên thấu qua ô cửa sổ thủy tinh, phủ kín lên người Đường Viễn, Cố Viêm, còn có mèo Mun ú nần cùng với Alaska đang nghé đầu tựa vào dép lê của chủ nhân ngủ vùi một màu ấm áp lại quyến luyến.

Cố Viêm hơi hơi nghiêng đầu, anh thấy khóe môi Đường Viễn cong lên, trái tim bị điền đến tràn đầy trong nháy mắt. Đây chính là người anh yêu, là người anh muốn chung sống đến hết cuộc đời, là thế giới anh muốn, đơn giản như vậy mà lại không hề dễ dàng để tới như vậy.

Copenhagen – thủ đô của đất nước Đan Mạch, một hành phố cổ kính đã có 900 năm tuổi, không chỉ được biết đến với vị thế của một thành phố có chất lượng cuộc sống thuộc nhóm cao nhất thế giới mà còn được ghi nhận như một thiên đường của kiến trúc với sự kết hợp hài hòa giữa kiến trúc cổ xưa và kiến trúc hiện đại, không phải ngẫu nhiên, thành phố này được bình chọn là "Thành phố có kiến trúc quy hoạch tốt nhất".

Năm trước, khi Đường Viễn còn chưa tốt nghiệp đại học, Cố Viêm đã ôm bản đồ du lịch nghiên cứu cả ngày, anh chọn đến chọn đi, từ nhập xuân đến cuối thu, rốt cục cũng chọn được địa phương để hai người cử hành hôn lễ —— một hoa viên trong thị trấn nhỏ của thành phố Copenhagen, Đan Mạch.

Đoạn thời gian kia, trong khi Đường Viễn còn vội vàng chạy thông cáo, Cố Viêm đã tất bật đăng kí mua một tòa nhà hai tầng, ba ngày hai lượt bay sang đây đặt mua đồ đạc, tự tay trang trí nhà cửa, tỷ như cái bàn kiểu cũ Đường Viễn thích nhất đặt trong thư phòng, ban công gấp phủ kín một màu xanh của dây leo, còn có loại sô pha Đường Viễn thích nhất đặt trong phòng khách…

Đường Viễn vẫn luôn không biết, Cố Viêm kỳ thật là một người đàn ông rất tỉ mỉ.

Từ lúc hai người bay tới Đan Mạch, Đường Viễn vẫn thường ôm gối gấu mèo mà Đường Niệm tặng cho, oa trên ghế sa lông phòng khách đọc sách. Có đôi khi vừa thấy chính là một buổi chiều, thời điểm phục hồi tinh thần lại, hắn đã thấy mình oa ở trong ngực Cố Viêm, phòng bếp đối diện đã bay ra mùi thịt thơm lừng, còn có thể nhìn thấy một mèo một chó ngồi xổm trước bát ăn ngủ gật.

"Oa, đẹp trai quá!" Một cô gái người Trung Quốc tình cờ đi ngang qua giáo đường trong thị trấn nhỏ, vội kéo tay bạn đồng hành, chỉa chỉa Đường Viễn, kêu lên: "Giống như người Trung Quốc, cậu đoán xem anh ấy đang suy nghĩ cái gì? Cười như mùa thu tỏa nắng, ấm áp như vậy…"

"Di?" Cô gái bên cạnh kinh ngạc mà che cái miệng nhỏ nhắn, "Anh ấy không phải là Đường Viễn sao? Đường Viễn đó! Chính là minh tinh, ngôi sao điện ảnh Đường Viễn a! Đậu xanh rau má! Không ngờ lần này đi du lịch còn nhìn thấy siêu sao! Đường Viễn! Thần tượng của tớ a!"

Hai cô gái đang muốn tiến vào trong giáo đường, không ngờ vừa mới bước vào cửa một bước, mấy người đàn ông Trung Quốc mặc thường phục lập tức lại gần, hướng hai người khoát tay áo, phi thường lễ phép mà cười nói: "Thật xin lỗi, hôm nay giáo đường không mở cửa đón khách thăm quan."

Đường Viễn và Cố Viêm đều mặc một thân tây trang màu đen, được an bài chuẩn bị ở hai phòng khác nhau. Khi Đường Viễn bước vào phòng, nháy mắt liền thấy được Lăng Vân đang đứng đó.

"Chú Vân, sinh nhật vui vẻ!" Đường Viễn tiến lên một bước, ôm thật chặt người đàn ông đã bước qua cái tuổi ngũ tuần, cười nói: "Chú Vân, trông chú vẫn còn trẻ lắm, rất bảnh."

Tay nắm gậy ba toong của Lăng Vân có chút phát run, đối với ông mà nói, Tuyết Lang thật giống như con trai ruột. Năm đó, khi phải bóp cò súng tiễn Tuyết Lang đi, ai cũng không lĩnh hội được nỗi đau đớn nhức nhối cào xé trái tim ông. Mấy năm nay, Lăng Vân quả thật rất không tốt, cả đêm cả đêm thường mất ngủ, cả đêm cả đêm mà vuốt ảnh chụp của Tuyết Lang…

"Tốt lắm, tốt lắm, tiểu Sói con kết hôn, tốt…" Lăng Vân ôm Đường Viễn một hồi lâu, cổ họng như bị đổ một tầng bông, rốt cuộc nói không lên lời.

"Chú Vân, chú xem, cháu rất hạnh phúc." Đường Viễn nhoẻn cười, hai mắt cong cong.

Lăng Vân liên tiếp gật đầu, mà ngay cả đứng một bên không nói lời nào, hốc mắt của Độc Phong cũng có chút nóng lên. Anh nhẹ nhàng đập Hướng Đông một quyền, thấp giọng thở dài: "Ầy, Đông à, anh Vân như thế nào già rồi…"

"Thế nào già rồi?" Hướng Đông đốt một điếu thuốc, trầm mặc thật lâu, nói: "Không già, tôi thấy so với năm tôi 13 tuổi nhìn thấy anh Lăng Vân, giống nhau như đúc."

Độc Phong ngậm miệng, dùng tay đè lại ánh mắt.

"Ừ, tốt lắm, tốt lắm…" Lăng Vân nghiêm túc sửa sang lại nơ cho Đường Viễn. Ông vô ý mà vươn tay sờ sờ ấn đường của Đường Viễn, cười nói: "Tiểu Sói con đã trưởng thành rồi."

"Cũng không phải là trưởng thành, nghe nói, sang năm còn muốn sinh baby, có phải không nhỉ, đồng chí Tuyết Lang?" Hướng Đông cười ha ha.

Độc Phong cũng cười, còn thuận tay cướp lấy điếu thuốc của Hướng Đông ấn diệt, làm như có thật mà nói: "Cậu ấy, biết là được. Về sau không được hút thuốc ở trước mặt tên nhóc này, ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng thì sao —— Á, cái quỷ gì vậy? Tôi sai rồi! Chú rể đừng động thủ! Quân tử động khẩu không động

thủ! A! Thủ trưởng Tuyết Lang, tôi phục cậu rồi! Độc Phong tôi từ đời trước đã phục cậu rồi! Đầu hàng, đầu hàng, tôi đầu hàng… Ôi, ôi cánh tay tôi…"

Đường Viễn nhíu mày, lúc này mới thả cánh tay Độc Phong ra, mặt không đổi sắc nói: "Nếu mấy anh em mình đều ở đây cả rồi thì tôi nói luôn, sang năm thụ tinh trong ống nghiệm, mỗi người một cái, mọi người cùng nhau làm bố. Chú Vân đặt nhũ danh cho bọn trẻ nha."

Hướng Đông: "…"

Độc Phong: "…"

"Mẹ kiếp! Đông kia, ông đúng là miệng quạ đen, cái gì mà baby, cái gì mà bố? Lời là ông nói ra, sao cả lão tử cũng gặp tai ương, hả?"

"Mụ nó, Độc Phong, ông nói gì mà tại tôi? Ông á, nên sớm tìm vài cô em xinh đẹp rồi kết hôn, chăm con đi."

"Hở? Ông thế nào mà không kết hôn?"

"Lão tử không cần ông lo!"

"…"

"Lăng Vân, năm nay cậu liền về hưu đi!" Cố Vệ Quốc vỗ vỗ bả vai Lăng Vân, ông nhìn hai đứa trẻ đứng thẳng tắp ở phía trước, đột nhiên cười nói: "Con tôi đã kết hôn, cảm giác thật tốt."

"Đó là đương nhiên, cháu ngoại của tôi tốt như vậy, con cậu cũng không tìm được ở chỗ nào khác tốt hơn đâu." Triển Viễn Kiếm càng xem Đường Viễn càng thấy tốt, tốt như vậy, ông cũng không khỏi có chút ảo não, thở dài: "Tiểu Cố a, tôi cũng thật cho con trai cậu nhặt được cái đại tiện nghi, uống xong ly rượu, tôi đuổi nó đi luôn!"

"Ấy, lão thủ trưởng nói chi vậy, về sau, hàng năm tôi đều bảo Cố Viêm đi nhưỡng rượu mời ngài thưởng thức."

Giáo phụ là người địa phương, tính cách tương đối hài hước và hiền lành, luôn luôn nói với Cố Viêm: "Các cậu là cặp đôi đẹp nhất mà tôi từng thấy, rất tuyệt, phi thường tốt!"

Cố Viêm đặc biệt đắc ý, nắm chặt bàn tay Đường Viễn, nhân mô cẩu dạng mà nói: "Cám ơn, lão bà của tôi lúc nào cũng tuyệt như vậy."

Đường Viễn nhịn không được muốn cười, Cố Viêm lấy ra một cặp nhẫn có kiểu dáng đơn giản, đeo một chiếc lên tay Đường Viễn. Trong giáo đường nhất thời an an tĩnh tĩnh, tất cả mọi người đều nghe thấy thanh âm của Cố viêm: "Đường Viễn, đời này em chạy không thoát khỏi anh đâu, từ đầu đến chân đều là của anh. Vào thời gian này sang năm, con trai của chúng ta có thể rơi xuống đất!"

"Ha ha ha ha ha…"

Trong giáo đường, một trận cười ầm ầm nổ ra. Đường Viễn hiếm thấy mà đỏ mặt, hắn đạp Cố Viêm một cước, cầm một chiếc nhẫn khác đeo lên tay Cố Viêm, tay vừa chuyển, chỉ vào Hướng Đông và Độc Phong đang đứng ở góc phòng, hờ hững nói: "Đừng cười, vào thời gian này sang năm, con trai hai người cũng có thể rơi xuống đất."

Hướng Đông: "=.= "

Độc Phong: "=.="

"Ha ha ha ha ha…"

Cố Thiếu Cảnh và Đường Niệm ôm bụng cười nghiêng ngả, trực tiếp lăn qua lăn lại trên ghế. Triển Cẩn Lan giơ máy ảnh chụp tới chụp đi, kêu lên: "Ôi, bốn thằng nhóc đồng thời rơi xuống đất nha! Đây chính là sự kiện lớn, sang năm phải chuẩn bị nhiều phong bao đỏ rồi. Bất quá, mẹ lại tương đối thích tiểu mỹ nữ hơn, ha ha ha…"

80. Chương 80: Ngoại Truyện (tam)

Một bữa tiệc dù vui đến đâu cũng có lúc tàn, không ai có thể mãi mãi ở bên cạnh một ai đó, như vệt chiều tà của ánh hoàng hôn, chỉ một thoáng chốc, siêu việt kì tích tồn tại – mèo Mun cuối cùng cũng chết già. Đường Viễn chôn nó ở bên cạnh mộ bia của Du Hồng, chôn cùng là thức ăn cho mèo và một ít đồ ăn vặt mà nó vẫn thích ăn. Vốn không biết sự tình, Tia Chớp vẫn thường ngậm bát ăn của mèo Mun, ve vẩy đuôi, đi theo sau Đường Viễn, trong cổ họng phát ra âm thanh ư ử thắc mắc.

Đoạn thời gian kia, Đường Viễn thường nhìn Tia Chớp mà ngẩn người. Tia Chớp liền ngồi xổm một bên, dùng móng vuốt gảy gảy bát ăn của mèo Mun, gảy vài cái, nó lại ngửa đầu lên ư ử mấy tiếng.

Cố Viêm biết mèo Mun có ý nghĩa như thế nào đối với Đường Viễn. Anh liền dùng mọi biện pháp để dời đi lực chú ý của lão bà và chậm rãi, Đường Viễn cũng dần đem trọng tâm sinh hoạt đặt lên công việc, lên người của Cố Viêm và đám trẻ nhỏ trong nhà.

Trong những năm gần đây, Tia Chớp đã thành thục lên rất nhiều. Đợi nhiều năm như vậy, nó không còn ngửi thấy khí vị của mèo Mun nữa. Tia Chớp đại khái cũng biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nó cũng không có biểu hiện ra đến mức khác thường, chỉ là thủ món đồ chơi mới —— bát ăn cũ của mèo Mun và bắt đầu bài xích tất cả các động vật khác tiến vào lãnh địa của nó. Tuy nhiên, nó lại rất thích mấy đứa bé con trong nhà, đặc biệt là con gái cưng của Đường Viễn, Đường Thủy.

Đám đàn ông độc thân lúc trước, nên kết hôn thì đã kết hôn, thậm chí cả Hướng Đông và Độc Phong đều khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời kìa ảo, đều có con trai, mặc dù là bị bức, nhưng nhóm các ông bố lại tỏ vẻ, có con trai, cảm giác không tệ lắm.

Cố Viêm ngồi trên ghế chủ tọa ở bàn ăn, sắc mặt không được tốt lắm, bởi vì anh cảm thấy, từ khi hai đứa nhóc nhà mình biết bò rồi biết chạy, lão bà liền không còn yêu anh như trước nữa!

"Anh ơi, em muốn ăn thịt!" Đường Thủy đã năm tuổi, một cô bé vô cùng xinh xắn đáng yêu, diện mạo khá giống Đường Viễn, trắng trẻo lại thanh tú, tính tình có điểm giống Cố Viêm, nóng nảy trực tiếp, chủ yếu là do bé được Cố Viêm cưng chiều quá.

Đường Thủy cầm cái thìa chỉ vào đĩa sườn xào chua ngọt, âm thanh non nớt, chu miệng: "Ăn thịt! Ăn thịt! Anh ơi, em muốn ăn thịt cơ!"

"Đường Thủy, ngồi yên nào!" Cố Lãnh Dân nhíu mi, bé lớn hơn Đường Thủy một tuổi, quả thực là khuôn mẫu của Cố Viêm khắc ra, thật muốn bật ngón cái khen ngợi phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm của căn cứ rất thành công.

Bất quá, đứa trẻ Cố Lãnh Dân này là một cậu nhóc trưởng thành rất sớm, cộng thêm sự giáo dục rất tốt của Đường Viễn, tính tình Lãnh Dân khác xa Cố Viêm, tác phong làm việc, sinh hoạt giống như một "tiểu đại nhân". Thông minh đáng yêu, lực ngưng tụ lại cường, trong trường học, Cố Lãnh Dân được cả đám bạn học chạy theo, lớn có, nhỏ có, nam nữ thông ăn, dùng cách nói của Hướng Đông thì chính là, thằng bé này là trò giỏi hơn thầy, so với ông bố thì xuất sắc hơn rất nhiều.

Đường Thủy quyệt miệng theo thói quen, đôi mắt đen láy thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn chằm chằm Cố Lãnh Dân, thanh âm cố ý mang theo tiếng nức nở nói chuyện, "Anh ơi, em muốn ăn thịt!" Cô nhóc này thừa biết, trừ bỏ Đường Viễn, bố Cố Viêm và ông anh này vĩnh viễn đều không có sức kháng cự trước bộ dáng nước mắt lưng tròng này của bé.

"Chúng ta chờ mẹ về nhà rồi ăn cơm nhé! Ngoan, nghe lời anh, ngày mai anh mang em đi công viên trò chơi nha!"

"Oa, đi công viên trò chơi? Tuyệt vời! Em yêu anh nhất!"

Cố Lãnh Dân đích xác vô cùng chiều chuộng cô em gái này, bé ngẩng đầu thấy Cố Viêm không phản ứng, nhân tiện nói: "Bố ơi, con gọi điện thoại cho mẹ."

Hai đứa trẻ đều có cùng một kiểu tính tình, thời điểm có mặt Cố Viêm, vĩnh viễn gọi Đường Viễn là "Mẹ", nhưng khi đương sự Đường Viễn có mặt thì lập tức chuyển tông sang gọi "Bố" ngọt xớt.

"Bố ơi, chúng con đói lắm rồi!" Cố Lãnh Dân nhu nhu cổ, tận tực đem thanh âm trở nên ngọt ngào, nũng nịu nhất có thể. Từ nhỏ, bé đã có điểm phúc hắc rất đặc biệt, vĩnh viễn tỏ vẻ đáng yêu, làm nũng đối với người "Mẹ" bé yêu nhất, "Hôm nay bố đi làm có mệt không? Bố có nhớ con chút nào không? Bao giờ thì bố về? Con và bố Cố Viêm đi đón bố nhé!"

Cố Viêm: "…"

Đường Thủy: "…"

Đường Viễn vừa mới chạy thông cáo xong, đáy mắt hơi có vẻ mỏi mệt. Nhân viên hóa trang đang tháo trang sức trên người giúp hắn. Nghe khẩu khí quan tâm của bé con nhà mình, Đường Viễn không tự giác mà nở nụ cười, thanh âm cũng mang theo một cỗ nhu tình thản nhiên: "Ừ, nhớ lắm, bố sắp về rồi. Hai anh em cứ ăn cơm trước đi. Đúng rồi, ngày mai bố sẽ nghỉ phép dài hạn. Bố đưa mấy đứa đi du lịch nhé, à, các con thích đi Châu Âu hay Đông Nam Á nào? Con thương lượng với nhóm Tiểu Thiên đi."

Nhân viên hóa trang là một cô gái trẻ mới hơn hai mươi tuổi, biết Đường Viễn là một minh tinh siêu cấp đẹp trai, cũng đã gặp qua Cố Lãnh Dân và Đường Thủy, hai bé con người gặp người thích. Cô cũng có tác phong nghề nghiệp rất tốt, kín miệng, ngoài chuyện công tác, cô chưa bao giờ nhiều chuyện hỏi han sinh hoạt cá nhân của Đường Viễn.

Kỳ thật, trong những năm trước đây, từ khi Đường Viễn đạt được một chút thành tựu trong giới điện ảnh, cầm trong tay Kim Sư – giải thưởng giành cho diễn viên chính xuất sắc nhất, hắn gần như cáo biệt màn ảnh, bình thường chỉ ngẫu nhiên sáng tác vài bản nhạc, chỉ khi nào Đường Niệm có yêu cầu, hắn mới tham gia chạy thông cáo.

Nói đến vụ nhận giải thưởng Kim Sư lần đó, Đường Viễn còn từng khiến giới giải trí bạo lên một trận sóng to gió lớn khi hắn công khai chuyện tình cảm giữa mình và Cố Viêm trên bục lĩnh thưởng. Vô số báo chí, truyền hình giật tít đưa tin "Giải thưởng Kim Sư cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất, người tình trong lòng…", "Thiên tài giới ca hát bước lên bục nhận thưởng, nghi án lén lút bí mật kết hôn…" Lúc ấy Cố Viêm cứ ngoác miệng cười, vẻ mặt vô cùng đắc ý, chỉ thiếu điều tuôn nốt tin tức nick name "Hổ gia chính là tổng công" trên mạng chính là lão công của Đường Viễn mà thôi.

"A, thật không ạ? Tuyệt quá! Bố ơi, con đi ra cửa đón bố nha!" Cố Lãnh Dân là một diễn viên nhí xuất sắc, cúp điện thoạt, bé nhanh chóng khôi phục lại khí phách, biểu tình của phiên bản Cố Viêm thu nhỏ.

Cảm thấy sau gáy có luồng gió lạnh vừa thổi qua, Cố Lãnh Dân bình tĩnh mà quay đầu lại, nhìn Cố Viêm, nói: "Bố, mẹ bảo ngày mai được nghỉ dài hạn, muốn dẫn chúng con đi du lịch, bảo con cùng Tiểu Thiên, Lý Nhiên thương lượng xem muốn đi địa phương nào."

Cái đệch! Từ lúc kết hôn đến giờ, ngoại trừ ba năm trước Cố Viêm nhè nheo nằng nặc đòi đi du lịch, tận hưởng thế giới hai người, lão bà Đường Viễn của anh không hề đề cập đến vụ du lịch khi nghỉ phép lần nào nữa. Vậy mà hiện tại, chỉ vì mấy ngày hôm trước Cố Lãnh Dân nói một câu "Bố Viễn ơi, chừng nào thì bố rảnh rỗi để mang con và Thủy Thủy ra ngoài chơi đây?", Đường Viễn liền quyết định nghỉ phép ngay lập tức. Hơn thế nữa, đợt nghỉ phép này là nghỉ dài hạn, dài hạn đó! Lại đặc biệt để thằng nhóc thối Lãnh Dân này chọn địa điểm nữa. Địa vị của lão tử ở đâu, xuống cấp đến mức nào rồi???

Càng nghĩ càng nghẹn khuất, trong lòng Cố Viêm đằng một cái nhảy lên một đoàn hỏa cầu gào thét, trực tiếp bưng bát hướng Cố Lãnh Dân hầm hừ: "Đi cho Tia Chớp ăn đi." Rống xong, anh lại hướng Đường Thủy vẫy vẫy tay, cưng chiều nói: "Thủy Thủy lại đây, bố uy con ăn cơm nhé!"

Cố Lãnh Dân: "…"

"Bố ơi, con muốn ăn thịt." Đường Thủy cũng là một cái tiểu phúc hắc, nghe xong liền thí điên thí điên trèo xuống khỏi ghế ngồi, lại thí điên thí điên lao vào ngực Cố Viêm, giống như một tiểu tướng quân, chỉ huy Cố Viêm gắp cái này cái kia, phồng má nhai nuốt, còn đặc biệt gây sự mà ấn cái miệng đầy mỡ thơm lên mặt Cố Viêm, càng không quên lén lút nhìn anh trai với biểu tình đắc ý.

Cố Lãnh Dân dịch người đến phòng bếp đợi một lát, hí mắt nhìn đồng hồ. Cảm thấy bố Viễn đã về đến cửa nhà, bé bưng một bát cơm to từ trong bếp đi ra, mâm mê mông, bắt đầu "lao lực" này, lại "dốc sức" này, xị mặt uể oải mà cho Tia Chớp ăn cơm. Kết quả, Đường Viễn vừa vào cửa liền thấy được một màn này… Phân biệt đối xử trắng trợn —— Cố Viêm cùng con gái rượu thì bố một miếng, con một miếng, vui vẻ ăn uống nhậu nhẹt, cậu con trai Lãnh Dân thì mặt bí xị đang làm việc nhà…

"Cố Viêm!" Đường Viễn xải bước đi qua, tiếp bát cơm trên tay Cố Lãnh Dân, quay đầu lại nhìn người nào đó, lạnh nhạt nói: "Lãnh Dân nhỏ như vậy, sao cậu có thể bảo nó đi cho Tia Chớp ăn? Cậu có biết cái bát này rất nóng không?"

Khóe môi Cố Lãnh Dân hơi hơi nhếch lên, kéo vạt áo Đường Viễn, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ vô hại, "Không có việc gì đâu ạ, bố Viêm muốn uy Thủy Thủy ăn cơm, con làm chút việc vặt thôi. Bố Viễn yêu quý, hôm nay con nhớ bố lắm đấy, nhớ ơi là nhớ, nhớ rất nhiều!"

"Lãnh Dân nghe lời, đi rửa tay, ăn cơm." Đường Viễn mỉm cười, xoa xoa đầu con, theo lệ thường khom lưng xuống, hạ một nụ hôn lên gương mặt bầu bĩnh của con trai, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng: "Hôm nay Lãnh Dân ngủ với bố nhé, được không?"

"Vâng, tất nhiên rồi ạ!"

Đường Thủy vừa nghe, lang thôn hổ yết (ăn ngấu nghiến) mà đem thức ăn trong miệng nhai nuốt, duỗi hai cánh tay nhỏ bé, kêu lên: "Bố Viễn bế Thủy Thủy đi! Con cũng muốn ngủ với bố nữa!"

Mỗi lần nghe hai đứa trẻ nói chuyện, Đường Viễn đều không tự giác được mà mỉm cười. Hắn đem cơm chiều đổ vào bát ăn của Tia Chớp, vừa sờ sờ đầu nó vừa cười trả lời: "Đương nhiên là được rồi."

Cố Viêm nháy mắt tạc mao, anh đặt đũa xuống bàn, quát: "Cố Lãnh Dân! Lại đây uy em con ăn cơm đi! Đường Viễn, em vào phòng ngay cho anh!"

Sau đó… Sau đó Đường Viễn đã bị Cố Viêm khiêng vào nhà.

Cố Lãnh Dân: "…"

Đường Thủy: "… Anh ơi, bố Viêm làm sao vậy?"

Cố Lạnh Dân: "Thời mãn kinh ấy mà, mặc kệ bố đi. Ngoan, lại đây anh uy em ăn cơm. Lát nữa chúng ta gọi điện thoại cho Tiểu Thiên và Lý Nhiên, bàn xem đi chỗ nào chơi nhé!"

Cố Viêm trực tiếp khiêng Đường Viễn đặt lên giường, một phen cởi áo sơmi, hậm hực nói: "Đường Viễn!"

Đường Viễn nhíu mày nhìn anh, nghĩ nghĩ, bình tĩnh hỏi: "Làm sao vậy?"

"Làm sao vậy? Làm sao vậy? Em còn dám hỏi anh làm sao vậy?" Cố Viêm tức điên người, mãnh liệt áp lên người Đường Viễn, cả giận nói: "Em ấy, tại sao không bao giờ bàn bạc ý kiến với anh? Hả? Tháng này em định ngủ với hai con gấu nhỏ ngoài kia phải không? Em muốn ở riêng phải không? Muốn ở riêng thì cứ nói thẳng ra đi! Không muốn nói cho anh biết sao?"

Đường Viễn: "…"

"Anh cảnh cáo em, Đường Viễn. Muốn cùng lão tử ở riêng, một cửa cũng không có đâu…"

Đường Viễn: "…"

"… Em là người đàn ông của lão tử, có bao giờ em nghĩ đến điều này hay không hả? Em muốn nghỉ dài hạn đúng không? Đi!" Cố Viêm tức đến khó thở, chộp mô hình địa cầu trên tủ đầu giường, phanh mà đẩy mô hình quay tít. Bàn tay to tùy tiện hướng lên trên một lóng tay, quả địa cầu liền dừng lại. Cố Viêm nhìn vị trí, kêu lên: "Quần đảo Mariana! Ngày mai, không! Đêm nay sẽ lên đường đến đó cho em nghỉ dài hạn luôn."

Đường Viễn: "…"

Sau đó, Đường Viễn quả thực còn chưa kịp làm gì, Cố Viêm đã vừa cầm di động nói chuyện với quản sự căn cứ an bài sự tình, vừa tùy tay lấy vài bộ quần áo xếp vào vali, sao đó trực tiếp ném thẳng ra ngoài cửa sổ.

Đường Viễn: "…"

"Cố Viêm, cậu nổi điên cái gì, chỉ số thông minh lại tụt xuống rồi hả? Còn ăn dấm chua của Lãnh Dân và Đường Thủy?" Đường Viễn chịu không nổi, đứng dậy tính toán đi ra ngoài ăn cơm, sau đó cho tắm rửa cho hai đứa trẻ rồi đi ngủ.

Cố Viêm vô cùng khí phách cúp điện thoại, từ phía sau kéo lấy thắt lưng Đường Viễn, trực tiếp nhảy từ cửa sổ tầng hai xuống.

"…" Đường Viễn lúc này cũng tạc mao, hắn lập tức phản kháng. Hai người lăn vài vòng trên mặt cỏ, nhưng bất đắc dĩ là Đường Viễn căn bản không phải đối thủ của Cố Viêm, bị Cố Viêm ôm vào trong ngực sờ loạn, đành phải nằm im không động đậy.

Đường Viễn tức giận gầm lên: "Cố Viêm, cậu điên rồi hả?"

"Đúng vậy! Còn có thể không điên sao? Lão tử mong muốn không hài lòng sao? Lão tử là hang dấm chua đấy!" Toàn bộ hỏa lực của Cố Viêm khai hỏa, hướng thẳng Đường Viễn rống lên.

Đường Viễn không còn cách nào khác, dừng một chút, hắn hít sâu mấy hơi, đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ Cố Viêm, tận lực nói nhỏ nhẹ: "Dạo gần đây anh tương đối vội. Chuyện của tiểu Niệm bên kia anh không thể không quan tâm. Hơn nữa, Lãnh Dân và Đường Thủy còn rất nhỏ, cho nên anh không chú ý xem xét đến cảm nhận của cậu. Anh thật không nghĩ đến chuyện này. Nhưng mà, nếu cậu muốn ra ngoài đi du lịch dài hạn, tốt xấu gì thì cũng phải an bài xong chuyện của hai đứa nhỏ đã chứ."

"Trong căn cứ có nhiều người như vậy, còn không chăm sóc được hai đứa nhỏ hay sao?" Thấy Đường Viễn tỏ ra yếu thế, cố ý làm hòa mà xoa xoa vuốt vuốt mái tóc mình, trong lòng Cố Viêm đã sớm vui vẻ, bàn tay to hữu ý vô ý mà vuốt ve thắt lưng Đường Viễn, nói: "Bên cạnh đó, mỗi ngày bố mẹ còn ước gì đem hai đứa trẻ mang theo bên mình, em có gì phải lo lắng nào? Đi một chút, lên xe, lên xe."

Đường Viễn: "…"

Cố Viêm vốn theo phái hành động, không nhiều lời, trực tiếp khiêng người bỏ vào xe, nhét túi hành lý vào ghế sau, xoay chìa khóa, mang theo lão bà bỏ trốn đến thế giới hai người.

Cố Lãnh Dân đứng trước cửa sổ, nhìn chiếc xe nghênh ngang rời đi, còn ngẫu nhiên nghe được âm thanh bạo rống từ trong xe thoát ra: "Cố Viêm! Cậu… Có muốn đi nghỉ phép thì cũng phải chọn một cái địa phương nào đó bình thường một chút được không? Mariana? Cậu muốn đến cái rãnh sâu nhất thế giới đó làm gì? Đưa di động cho anh, anh phải gọi điện thoại cho Hướng Đông bảo cậu ta cho Tiểu Thiên và Nhiên Nhiên đến nhà chơi cùng… Ngô… Tên cầm thú này, chú ý lái xe cho tốt đi!"

"Câm miệng! Lão tử xoay mô hình địa cầu, chuyển đến chỗ nào thì chọn chỗ đó! Trước đi mua chút đồ ăn vặt cho em đã, lão bà, em xem anh đối xử với em tốt chưa, thật hạnh phúc đi? Hừ hừ hừ!"

"…"

Đêm đó, con trai của Hướng Đông – Tiểu Thiên và Lý Nhiên, con trai của Độc Phong đã bị mang đến nhà Cố Vệ Quốc.

Hướng Tiểu Thiên và Lý Nhiên đều giống bố, cả hai đều rất đẹp trai, bất quá, bàn tới tính cách, Hướng Tiểu Thiên là thuộc loại tối vô tư vô tâm, hơi hơi ngốc, mỗi lần bị tiểu phúc hắc Cố Lãnh Dân bán, nhóc còn thí điên thí điên mà giúp người ta đếm tiền.

Mà Lý Nhiên lại có tính cách đặc biệt, một tiểu công tử rất nhã nhặn, tinh tế. Chuyện này đã từng khiến ông bố Độc Phong một trận đánh trống ngực (hơ, chắc là lo lắng), sao thằng bé nhà mình lại có tính cách chẳng giống bố gì cả, quá xấu, đàn ông con trai phải ăn to nói lớn, quậy phá tung trời đúng chứ? Nhưng tốt xấu thế nào cũng là cục vàng nhà mình, ông bố Độc Phong vẫn vô cùng cưng chiều cậu con trai hiền lành này.

Hướng Tiểu Thiên gặm một khối chân gà, lầu bầu hỏi: "Lãnh Lân, mẹ cậu đâu?"

"Bị bố tớ buộc đi Mariana nghỉ phép rồi."

Hướng Tiểu Thiên: "…"

Lý Nhiên: "Mariana? Cái rãnh đại dương sâu nhất thế giới đó hả?"

Cố Lãnh Dân không hé răng, mở máy tính, chơi game với Đường Thủy, "Thủy Thủy, chơi hai mươi phút nữa rồi ngủ nhé!"

"Vâng, anh ơi, tối nay em ngủ với cô nha!"

Đường Viễn nhìn đại dương mênh mông trước mắt, một trận vô lực.

Cố Viêm dựng tốt lều trại, đặc biệt quàng tay qua vai Đường Viễn, hào khí ngất trời nói: "Vợ yêu, môi trường này thực sự rất tốt!

Đường Viễn: "…"

"Đến, cùng lão công chơi dã chiến." Hành vi lưu manh của Cố Viêm phát tác, vừa hôn, vừa cởi, vừa kéo Đường Viễn đi về phía lều trại. Chờ đến khi đi vào, trên người Đường Viễn chỉ còn lại một cái quần lót.

"Cố Viêm, cậu…. ưm, anh …. thật lâu rồi chưa làm,…. cậu chậm, chậm một chút….. ưm, từ từ…."

"Không có hai đứa nhóc kia quấy rầy cũng thật mẹ nó thoải mái, lão bà, bên trong em thật nóng, tiểu Viễn, nhìn anh…" Cố Viêm nắm bàn tay Đường Viễn, mười ngón đan chặt, hai chiếc nhẫn trên ngón áp út chồng chéo lên nhau, ma sát, như dây tơ hồng trói buộc, không thể tháo bỏ….

———-oOo———- Toàn văn hoàn ———-oOo———-

Rãnh Mariana, còn gọi là vực Mariana hay vũng Mariana, là rãnh đại dương sâu nhất đã biết, và điểm sâu nhất của nó là nơi sâu nhất trong lớp vỏ Trái Đất. Nó nằm trên phần đáy của khu vực tây bắc Thái Bình Dương, về phía đông quần đảo Mariana. Điểm sâu nhất có tọa độ 11°21 Bắc và 142°12 Đông. Rãnh Mariana kéo dài tới gần Nhật Bản. Rãnh này là ranh giới nơi hai mảng kiến tạo gặp nhau, là khu vực lún xuống ở đó mảng Thái Bình Dương bị lún xuống dưới mảng Philippines. Rãnh có chiều dài khoảng 2.550 km (1.580 dặm) nhưng chiều rộng trung bình chỉ vào khoảng 69 km (43 dặm). Phần đáy của rãnh này thấp dưới mực nước biển một khoảng cách lớn hơn nhiều khi so với đỉnh Everest ở trên mực nước biển.

Độ sâu tối đa của rãnh này là 10.971 m (35.994 ft) dưới mực nước biển theo phép đo gần đây nhất. Khi tính đến vĩ độ của nó và sự lồi ra ở khu vực xích đạo của Trái Đất thì nó nằm ở khoảng cách 6.366,4 km tính từ tâm Trái Đất. Bắc Băng Dương, có độ sâu chỉ khoảng 4-4,5 km, nhưng tính từ đáy của nó thì lại ở khoảng cách chỉ xấp xỉ 6.352,8 km từ tâm Trái Đất, tức gần tâm Trái Đất hơn so với điểm sâu nhất của rãnh Mariana 13,6 km.

Nó được tàu Challenger II của Hải quân Hoàng gia Anh khảo sát lần đầu tiên năm 1951, do đó người ta đã đặt tên cho phần sâu nhất của rãnh Mariana là vực thẳm Challenger. Sử dụng kỹ thuật phản xạ sóng âm, tàu Challenger II đã đo được độ sâu 5.960 sải (10.900 m) tại tọa độ 11°19 Bắc và 142°15 Đông. Âm thanh này đã được thực hiện lặp lại với tai nghe để nghe tín hiệu trở lại do sóng âm phản xạ ngược trở lại khi gặp đáy biển. Do việc đo thời gian của máy thu âm thanh phản xạ, một phần cần thiết của quá trình này, đã được thực hiện bằng tay để ngắt đồng hồ bấm giờ nên người ta đã cẩn thận trừ đi một thang đo (20 sải) khi chính thức báo cáo độ sâu lớn nhất là 5.940 sải (10.863 m).

Quần đảo Mariana là một quần đảo hình vòng cung tạo thành bởi 15 ngọn núi lửa ở phía tây bắc Thái Bình Dương từ 12 đến 31 độ vĩ bắc và dọc theo kinh tuyến 145 về phía đông. Quần đảo ở phía nam Nhật Bản và phía bắc New Guinea, và về phía đông của biển Philippines. Cuối phía nam của chuỗi quần đảo Mariana là đảo Guam. Quần đảo được đặt theo tên của Nữ hoàng Tây Ban Nha Mariana de Austria vào thế kỷ 17, khi Tây Ban Nha bắt đầu thuộc địa hóa quần đảo này.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-quyen-lang